

GLÄSNIK

S R C A I S U S O V A

1941

50
GODIŠTE

BKOJ I

MILOST I MIR
OD BOGA + OCA našega
I GOSPODINA JUSA KRISTA
BIO S VAMA

(Sv. Pavao Rimljanim 1.7)

Papi u pomoć!

Molitvena nakana Sv. Oca.

Očevo srce

Rat je uvijek grozna stvar, A današnji rat nadmašio je sve naše pojmove užasa i stradanja. Žedna zemlja upija potoke ljudske krvi, more nezasitno guta hlijade bića, nočno nebo osvjetljuju orijaški požari, čitavi narodi se zavijuju u crminu, a ljudi strepe pred crnom aveti glada i neiskazane bijede, koja se povlači za ratnim grozotama. I nema plemenitog srca, koje se pri pomisli na tolike nevolje čovječanstva ne bi stislo. Nema čovjeka, koji bi mogao hladno, bez osjećaja gledati smrtnе muke tolikih naroda.

A ako ikoje srce osjeća strahotu naših dana, to ih osjeća zaciјelo očevo srce: Papino srce. Za njega ne postoje ni prijatelji ni neprijatelji, jer Spasitelj je postavio njega, da bude Otac sviju ljudi. Pa je onda naravno, da on duboko osjeća nesreće i patnje svoje djece. Njemu para dušu svaki krik na bojištu, u njegovom srcu nalazi odjeka svaki jecaj zapuštenih bića.

Pa da su to jedine nevolje, koje Papino srce osjeća! Bijeda i patnje duša kroće usporednim korakom s vjerskim nevoljama. Vjerski nehaj, duhovna podivljnost duša, prodiranje bezbožništva, velike potrebe sv. Crkve, sve to bolno dira očinsko srce Pija XII. I to mnogo više nego ostale ljudi. Jer on stoji na visini, prima izvještaje sa svih strana svijeta, brine se po svojoj pastirskoj službi za sve vjernike i za cijeli svijet. A to potpuno i savršeno poznavanje ljudske bijede i velikih potreba Crkve i čovječanstva, mora nužno samo još povećati bol Papinog srca.

Papi u pomoć!

Gdje je bijede, valja je ukloniti. Gdje se pokaže potreba, treba joj priskočiti u pomoć. A tu je uvijek prvi Sv. Otac! On je već davno prije rata upozoravao državne cijeloga svijeta na strahovitu odgovornost i na strahote, u koje su oni slijepo gurali čovječanstvo. Godine 1939., koncem kolovoza, nekoliko dana prije samoga rata obratio se preko radija na cijeli svijet i zaklinjao, da se sačuva mir, da se narodi nagode mirnim putem i bratski riješi međusobne razmirice. Ali svijet, odgovorni ljudi i ustanove, oglušili su se na očinski glas Pape. I survali su čovječanstvo u rat i zator bez milosrda.

Tada se Papa prihvati oružja, koje mu je još jedino preostalo, a koje je i najmoćnije: pozva cijelu Crkvu na molitvu za mir. Jer zasljepljena ludska srca može obratiti i prosvijetiti samo Gospodar srdaca. Pijo XII. ponovio je tu svoju molbu tijekom prošle godine više puta. A u posljednju nedjelju u studenom 1940. naredio je u cijeloj Crkvi posebne molitve i pobožnosti, da bi se Bog smilovao bijednom čovječanstvu.

Na početku ove godine pozivlje Sv. Otac i opet na molitvu. Ne samo da bi pravedni mir zavladao novovo na svijetu, nego i za sve druge potrebe Crkve i sviju ljudi. I na taj glas Pija XII. ne smije se oglušiti ni jedan vjerni sin sv. Crkve. Svi moraju priskočiti Papi u pomoć. Svi na molitvu!

Apostoli molitvom!

Molitva je dragocjeno blago Crkve, koje je pohranjeno u rukama sviju vjernika. Ona je oružje, koje i samoga Boga može svaldati. »Molite i dobit ćete. Tražite i naći ćete. Kucajte i otvorit će vam se.« (Mt. 7, 7) »Zaista, zaista vam kažem: ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam.« (Iv. 16, 23).

To blago molitve, koje je Bog dao Crkvi na raspolažanje, ne sastoji se samo od usmene molitve! Jer molitva može biti i mislena; da srce i duša izravno razgovaraju s Bogom kaju se, zadovoljavaju, zahvaljuju, prose, a da usta pri tom šute.

A bogat izvor molitvenog blaga za sv. Crkvu jesu dobra djela vjernika.

Tko je u milosti Božjoj, dijet je Božje. I radi toga sinovstva Božjeg svake njegovo djelo; bile to dragovoljno preuzete žrtve i pokore, ili jednoljni dnevni poslovni i staleške dužnosti, koji u sebi izgledaju tako bezvrijedni, sve to može postati dragocjenim blagom, nekom vrstom molitve. Jer Bog ne može biti ravnodušan, ako njegovo dijete vrši jednu stvar izričito njemu za ljubav, pa bio to posao, koji bi inače morao iz nužde ili prisiljeno vršiti. Glavno je tu, da se naša volja podloži Božjoj, s njom se sjedini i dragovoljno primi Bogu za ljubav sve, što joj Bog pošalje.

Samo treba to veliko blago molitve ostvariti i prikazati Bogu za ono, što je dušama i sv. Crkvi najnužnije.

Ostvarenje blago molitve i dobrih djela čini se dobrom nakanom. Kod same molitve ta je nakana već uključena, a kod dobrih djela, krijeva, patnja, žrtava, napora, poslova... čini se to dobrom nakanom: primiti sve strpljivo, Bogu za ljubav, u skladu s voljom Božjom. Ta se dobra nakana može napraviti vlastitim riječima. A može se svaki poslužiti i molitvom »Božansko Srce Isusovo«, koja je ispisana na zadnjoj stranici »Glasnika«.

To blago molitve treba znati i primijeniti. Mnogi kršćani znaju moliti samo za se, za svoje osobne potrebe i za svoje najbliže. A po sv. Krstu primljeni smo ipak u jednu veliku zajednicu, u sv. Crkvu, povezani smo sa svim vjernicima i postajemo dionici svih njihovih radosti i boli. Treba zato na tu zajednicu i na njezine potrebe misliti. Osobito u molitvi. Jer pomoći sv. Crkvi velikim potuhama i zamašnim djelima mogu samo gdje koji. Ali potpomagali duše bližnjih, širiti Božje kraljevstvo u ljudskim srcima, sazivati Božji blagoslov i Božju pomoć na zemlju, to može molitvom svaki vjernik.

A gdje su najveće potrebe, gdje je nužna najhitnija pomoć, to zna najbolje onaj, koji po Božjoj ustanovi snosi brigu za cijelu Crkvu, za cijeli svijet: Sv. Otac Papa. On stoga i pozivlje sve vjernike, da se mole ovaj mjesec na njegove općenite i posebne nakane, a slijedećih mjeseci na nakane, koje »Glasnik Srca Isusova« proglašuje svemu svijetu, a Sv. Otac izričito blago slivlje i usvaja. Koje su to nakane, može svakog vidjeti u zadnja dva retka spomenute molitvice »Božansko Srce Isusovo...« na zadnjoj stranici »Glasnika«, a u samom »Glasniku« bit će o toj nakani i po jedan članak. Osim te glavne mjesecne nakane Sv. Oca, nalaze se na zadnjoj stranici »Glasnika« i nakane za svaki dan. Te nakane daje »Glasnik« sam, da bude kao neki putokaz apostolima molitvom, na što sve mogu prikazivati svoje dnevne molitve i žrtve i dobra djela.

Moliti za nakanu Sv. Oca Pape može svaki vjernik, ali koji želi imati pri tome i posebne duhovne koristi za samoga sebe (posebne oproste), mora se upisati u društvo »Apostolat molitve*. Pri tom ne preuzima na se никакve izvanredne dužnosti, nego samo obećaje, da će svoje molitve i svoja dobra djela prikazivati svaki dan na nakane Sv. Oca, da će se pridružiti ogromnoj vojsci molitelja (»Apostolat molitve« broji već preko 30 milijuna članova!) i sazivati bez prestanka na Sv. Oca, na sv. Crkvu i na cijelo čovjekstvo Božji blagoslov i pomoć.

* U »Apostolstvo molitve« dosta je upisati se jedamput za uvjek, a tko se još nije upisao, može to učiniti preko svog prečasnog g. župnika.

*Djeva Sina rodila — davlu silu slomila,
Svijetu spasa podala — nama Majka postala.*

Službenica Gospodinova

Božić je pun Gospe. Pun i prepun. Nema jaslica bez Djevice Majke uz njih. Nema pjesama bez spomena svete Bogorodice. Nema ni božićnjeg Evangelja — osim Ivanova — gdje se uz rođenje Isusovo ne bi navijestilo i to da ga je porodila »sveta Djeva Marija«.

Pa opet Gospa nije u središtu Božića. Sav sjaj dolazi iz jaslica, od Onoga, koji drže u njima. Sve svjetlo, što je Betlehemonom prošuto, baca Bog od Boga. Svjetlo od Svijetla, koje je tijelo postalo i među nama prebivalo. Glavni junak dana je mali Isus i njegov otkupiteljski dolazak k nama.

Nije Gospa o Božiću kraljica. Ona je tek skromna čedna »služavka malog Isusa«. Ali u službi velikog Kralja pri njegovom milosnom pohodu na zemlju. Pa je zato o Božiću sve puno Gospa. Ali ne njezine slavičnosti i sebičnih prohtjeva, ne nadutog ispršivanja i hvalisavih riječi, ispraznog nakita i ulagivanja. Nego sve obiluje Gospinom poslom i radom, brigom i skribi, umorom preko dana i bdijenjem po noći, da pripravi puteve i staze, dolazak i boravak Isusa na zemlji. Od navještenja u Nazaretu počinje taj život. I nastavlja se u spilji betlehemske pastira.

I tu je puno Gospa. Puno Gospinog davanja. Treba se samo s njome nagnuti nad Isusom i jaslicama i zagledati se u njeg. u nju. To drago vino, nejako tijelo, u koje se odjenua Riječ Očeva — Sin, kada se uputio, satkala je Gospa u neoklanjanom svom krilu. Pretočila u nj krv od svoje krvi. To ljupko Isusovo lice kopija je Marijina lica. Isus je bio sličan Majci. A u te žive Isusove oči prelio se sjaj s Gospinih zjenica. Sve vidljivo, sve zamjetljivo, sve tjelesno dala je Gospa Isusu o prvom Božiću, o prvom porodu Gospodnjem. I tijelo i u što će se tijelo obući, i život i čime se život podržavati, razvijati i rasti. Na Gospinom se životu zapalio plamitak Isusova života. Pa sad prečistim naklonom tijela i ruku bdije i pazi, da se ne ugasi. Sve dok Bog ne utriće to svjetlo. A i onda će ga na Kalvariji oviti u bijelo platno, kao što ga je povila u Bellehemu. I ispuniti će potpuno svoje poslanje i preodređenje: da bude mala služavka, požrtvovna majka, vrlo dobrota, koje ne zadržava sebično svoju vodu, već neprestanice klijuča, otieče i slijeva u drugo more, u ocean Božanstva, koje se kao čovjek rodilo. Sva se Gospa prelije u Isusa, živi za njega, veseli se njemu, gleda sebe u njemu. Pun je Božić Gospa, jer je Isus pun Gospa.

Nije li to možda zato, što bi Gospa imala biti svijetu prvi dar, koji bi Krist htio pokloniti ljudima o svom časnom porodenju. Da u Gospoj isklesne uzor, u koji će ugledati buduće majke, koji će kopirati krčanske majke. On nije došao na svijet, da napravi izlet. Nego da svijet preporodi, obnovi, pomadi. Pa je u svježe braze buduće Crkve ubacio prva sjeme novog života: majku. Sjeme je ubacio, sjeme. Sjeme, koje u jezgri nosi obećanje budućeg života. A život će niknuti iz sjemena, kad se sjeme raspane i svega sebe pred nova stabiljici. Djeca su život. Majke su sjeme. Pa nek umirući sebi radežaju život.

Tu molbu predat ćemo Gospo pred jaslicama.

Milina Tvoja zanijela nas mlade
I k tebi svoje domijeli smo nade
U jednom kolu oko Tebe, Mati,
Ko velika smo eto krunica Ti.
Sa majkama, Gospo, Ti sva bijela sini
Ko snijeg sa jela zimi u planini.

50 godina u službi Srca Isusova

Pogled u prošlost

U pedesetu godinu svog života ulazi »Glasnik Srca Isusova« s ovim brojem. S opravdanim zadovoljstvom i sa zahvalnošću prema presv. Srcu gleda on na taj lijepi niz godina, s kojim se ne mogu podići baš mnogi časopisi. Ali nije tu samo napredak u godinama. »Glasnik« je ponosan osobito radi broja svojih čitatelja, koji su godimice rasli, i radi neprocjenjivog dobra, što ga je s milošću Božjom proizveo za vrijeme svog opstanka u dušama.

Čedan je bio »Glasnikov« početak. Dok je kod drugih naroda on već davno cvao i širio pobožnost prema božanskom Srcu, nije mu se u Hrvatskoj ni za ime znalo. Napokon na poticaj velikog sarajevskog nadbiskupa Dr. Josipa Stadlera osnuje ga revni sarajevski župnik Franjo Venhudo godine 1892. U svom skromnom malom obliku i jednostavnom odijelu pojavio se »Glasnik« bojažljivo u našoj katoličkoj javnosti. Prvi broj tiskan je bio samo u 900 primjeraka. Ali to je potrajalo jedva koji mjesec. Broj pretplatnika počeo je naglo rasti, osobito kad su Oci Isusovci, koji su preuzezeli uredništvo već treće godine, prenijeli »Glasnik« u Zagreb. O dvadesetpetoj godišnjici svojoj (1916.) broj je bio 45.000 pretplatnika, a danas stoji on na čelu svim kat. mjesecićima među Hrvatima: preko 60.000 vjernika prima »Glasnik Srca Isusova« kao milog gosta u svoju kuću, a koliko ga stotina hiljada Hrvata pročita, to sam dragi Bog zna.

A zašto su Hrvati toliko zavolili »Glasnik«? Zato, što je Glasnik pružio svojim čitateljima ono, što su oni najviše trebali: poznavanje i ljubav Srca Isusova. Pedeset godišta »Glasnika« lijep je niz knjiga — cijela knjižnica. Ali ne knjižnica romana i zabavnih priповijesti, već riznica prave duševne hrane. Svaki broj »Glasnika« pun je članaka o Božjoj dobroti, o ljubavi presv. Srca prema ljudima, o vjerskim istinama, o Crkvi, a oživljen je uvijek ljepšim i raskošnijim slikama. »Glasnik« je po tim člancima širo svjetlo vjerskoga znanja, obraćao zalutale, vodio revne sve do najvećih visina kršćanske savršenosti. Tko bi nabrojio sve one duše, koje su u »Glasniku« nalazile utjehu u žalosti, jakost u poteškoćama i nesreći, pouzdanje u beznadnom očaju, put k pravom liječniku u svakoj nevolji. A da su štovatelji Srca Isusova doista obilato i primali pomoć od presv. Srca, pokazuje upravo beskrajni niz zahvalnica, što ih »Glasnik« objavljuje već od svog početka.

»Glasnik« dakle može biti zadovoljan sa svojih 50 godina života. Nije ipak taj obilati plod u dušama djelo »Glasnikovih« urednika i pisaca, već u prvom redu dobrota božanskog Srca Isusova, koje se udostojalo, da s ovako neznatnim sredstvom usredi i utješi tolike duše.

Program za budućnost

»Glasnik« je propovijedao i širio pobožnost i ljubav prema božanskom Srcu Isusovu i to je razlog, da se toliko svidio svima, kojima je barem jednom dopao u ruke, i da je prouzrokovao toliko duhovnoga dobra u hrvatskom narodu. Istim putem ići će on u budućnosti.

Čitatelji će naći u njemu svaki mjesec rastumačenu opću molitvenu nakantu, koju je blagoslovio sam Sv. Otac, da bi članovi Apostolata molitve i ostali vjernici primili na se barem dio njegovih očinskih briga za Crkvu i spas duša i potpomogli njega i cijelu sv. Crkvu svojim molitvama i žrtvama pred prijestoljem Božnjim. »Glasnik« će nadalje donositi svaki mjesec i jedno malo razmatranje o bož. Spasitelju i njegovoj dobroti. Tu će čitatelji sve više upoznavati Srce Isusovo i u njemu naći savršenu sliku, prema kojoj moraju upriličiti svoj život. A da to naslijedovanje Srca Isusova ne bi zastrašilo ljudske slabe sile, donosiće »Glasnik« u svakom broju i po koju crticu iz života mjeseca zaštitnika. Sveci su bili isto tako slabi ljudi kao i mi. Kad su mogli oni, možemo i mi. A i vjerske pouke bit će u »Glasniku« kao i dosada. Vjerske istine tumačit će se na ugodan način za sve, a poteškoće, sumnje i pri-govori, koje čitatelji nailaze u životu i pošalju Glasniku, naći će u njemu i spremam odgovor. »Glasnik« je bio dosada zrcalo vjerskog života naših katoličkih društava. A to će biti i u budućem. Vijesti iz domovine i iz Kraljevstva Sreća Isusova upoznat će čitatelje, što se veliko dogodilo u Crkvi Božjoj i u našoj domovini i što sve rade naša društva na slavu Božju. A razumije se, da ne će manjkati ni dugi niz »Zahvalnica«, koje su najriječitiji dokaz, kako je dobro Srce Isusovo. Dvije stranice bit će kao i dosada posvećene upoznavanju i štovanju Božjeg ugodnika Petra Baraća, kojega je Bog izabrao iz našeg naroda, da bude uzor mladeži i zagovornik kod Boga za sve.

To je program »Glasnikova« rada u ovoj njegovoj jubilarnoj godini. On želi time potpomoći nastojanje naših preuzvišenih biskupa, da bi se Hrvatska u ovoj za Hrvate svetoj godini obnovila u vjeri i posvetila u životu. Velik je to program i može se ostvariti samo saradnjom »Glasnikovih« prijatelja. A ta će se saradnja sastojati u tome, da se mole za one, koji za »Glasnik« pišu, kako bi pisali ono, što je dušama naipotrebitije; da i nadalje vjerno primaju »Glasnik«, pažljivo ga čitaju, promišljaju i šire.

*

Prošlost »Glasnikova« je slavna. Budućnost obećaje velike stvari. Ali ta plodonosna budućnost ovisi velikim djelom o »Glasnikovim« pretplatnicima, čitateljima i prijateljima. Oni moraju pokazati, da su apostoli: moraju po »Glasniku« izgraditi svoje srce prema Srcu Isusovu i upoznati svoje bližnje s tom božanskom riznicom svih milosti. Tada će i »Glasnik« moći vršiti svoju zadaću. Bit će opravdan njegov opstanak.

Glasnik Srca Isusova

O podesetgodišnjici

Izniknuo cvijetak mali,
»Glasnik« su mu ime dali —
Izniknuo usred Bosne,
Mukotrpne, al ponosne —
»Glasnik Srca Isusova«.

Ljubav mu je život dala,
Ljubav ga je odabrala,
Ljubav vječnu, da nam glasi,
Ljubav s križa, što nas spasi, —
Ljubav Srca Isusova.

Gdje od tuge srce cvili,
Tješi, sladi »Glasnik« mili;
Već pedeset eto ljeta
Slasti nosi širom svijeta,
Slasti Srca Isusova.

Već pedeset ljeta cvate
»Glasnik« bujno za Hrvate;
Za sve, što Hrvatu treba,
Pomoći javlja »Glasnik« s neba,
Pomoći Srca Isusova.

Gdje se kušnji dižu gore
I gdje strasti bjesni more,
Tu čudesna »Glasnik« javi —
Nad slaboćom slavlje slavi,
Slavlje Srca Isusova.

»Glasnik« vijekom tako ciao,
Sve Hrvate milo zvao
K slatkom Srca Isusovu —
Noseći sreće zoru novu,
Zora Srca Isusova!

I. G.

MJESEČNA OBNOVA

Isus - Spasitelj

Bolje je ne roditi se, nego biti radi grijeha proklet pa kroz cijelu vječnost trpjeti grozne paklene muke. A koji bi čovjek umakao tom prokletstvu, da nam nije Spasitelj naš Isus Krist pribavio milost oproštenja?

No nakon one kobne tragedije u raju zemaljskom dobole su pravo opstanka na zemlji patnja, bijeda, nevolja kao prirodne posljedice istočnoga grijeha. S vremenom su ljudi stekli upravo umjetničku vještina, kako će ih svojim ličnim grijesima povećati, raširiti. I danas ne možeš više izići iz kuće, da se ne susretnes s patnjom, bijedom. A kako će biti u budućnosti? Kome srce ne zadrće, kad pomisli, kakvi se sve jadi mogu strovaliti na nas! Možda doskora... Očajni strah zahvatio je cijele narode i s groznicom napetošću traže načine, kako bi se izbavili iz ove materijalne krize, iz ove nesigurnosti i nereda, u kojem se nalazi današnji ljudski rod.

Isus je napornim radom i savjesnim vršenjem dužnosti od najranije dobi svoje pokazao, da se u tihom krugu svete obitelji nalazi izvor pravog zadovoljstva i sreće.

A Bog? Svemogući, dobri i milosrdni Bog? Kako može takvo što dopustiti? Zašto ne spasi čovjeka i od ovog velikog materijalnog zla? Zašto nam ne pošalje spasitelja? ...

Ovako govore danas tisuće gladnih, ozebljih, ojadenih, a k njima se pridružiše i mnogi drugi, pa se svi skupa sablažnjuju nad dobrotom Božjom.

Kolike li zablude! Zašto Bog ne pošalje spasitelja? Poslao ga je, već davnio. Svog jedinorodenog Sina, Isusa Krista. On se prije svega pobrinuo za naš vječni život, jer što bi koristilo čovjeku, da ima cijeli svijet, ako bi proigrao vječnu sreću. No nije zabranio ni našeg zemaljskog života. U svojoj nauci dao nam je solidan temelj za društveni život: *istinu, pravdu i ljubav prema bliznjemu*. To je čvrst i siguran temelj mirnog, sredenog i sretnog poretku u svijetu. Da je na njemu izgrađen društveni naš poredak, zar bi bilo toliko laži u svijetu, a među njima i ona najgora, sotonska laž, da nema Boga, ni života na drugom svijetu, koja je izvor bezbrojnih zala! Bi li bilo toliko nepravdi, radi kojih je toliko pogaženih, ojadenih! Bi li bilo strašnih ratova među narodima, svada u obiteljima, podrivavanja u javnim i privatnim službama? Kad bi svaki od nas postupao s nevoljnima onko, kao onaj milosrdni Samaranac, o kojem nam pripovijeda Evanđelje, bi li se dogodilo, kao nedavno u jednom od naših gredova, da obitelj s deset članova ostane nekoliko dana na ulici, jer ne može platiti stanarine... .

Kako bi se onda lijepo nesmetano razvijala prava prosvjeta, nastjecanje među pojedincima i narodima u umjetničkim proizvodima, iskreno rođajuoblje u Kristovu duhu, prava sloboda naroda — svog na svome!

Doduše, posljedice grijeha ne bi sasvim iščezle. Bilo bi još uvijek nešto tuge, bolesti, nenađane nesreće radi nesmotrenosti i vlastite krivnje. No kako bi se takmila djelotvorna ljubav s kršćanskim milosrdjem, da ovakvima pomognu! Kad bi se one miliardne novaca, koje guta ratni materijal, uložile u bolnice, javne radove, potporne ustanove, za siromašne, koliko bi ljepše bilo na svijetu!

Bog bi onda priopćio pojedincima križ i trpljenje, da se vježbamo u kreposti strpljivosti, u predanosti u njegovu svetu volju. No kao što danas ovakva trpljenja urezuju plemenitu ertu u licu pobožnih vjernika i obogačuju im dušu, tako bi bila za sve vrelo zasluga za vječni život, a ne bi bilo ogorčenog podnašanja, kao danas kod mnogih, koji u očaju prokljinju i Boga i cijeli svijet.

Doista, kako bi to bio miran, sreden i siguran život!

— Pa zašto nije tako na svijetu? Zašto ima toliko laži, nepravdi, toliko gladnih, ozebljih, siromašnih?

Materijalna kriza nije nastala radi toga, što Bog možda nije dao ljudima na zemlji dosta sredstava za život. U magazinima ima dosta hrane i odijela, pojedinci čuvaju u bankama miliocene. Pa ako jedan narod čega nema, drugi ima toga u preobilju.

I nered u svijetu nije zato, što Bog nije pokazao ljudima način, kako da urede svoj društveni život.

Ali kao što Bog nikoga ne sili, da spasi dušu, tako ne sili ni na to, da živi prema onim smjernicama, koje nam je pokazao Spasitelj, i koje su jedini temelj, za miran i sreden život u svijetu.

A ljudi su u svojoj gluposti zabacili Kristov temelj istine, pravde i ljubavi pa mjesto njega postavili sebičnost: glavno je, da je meni dobro. Makar i na račun drugoga. Tako misle i rade pojedinci, obitelji, narodi, države. Odatle u privatnom životu korupcija, nesavjesnost, a u međunarodnim odnosajima sukobi, neprijateljstva. Održat će se onaj, koji je jači. To znači: oružaj se, da možeš napasti drugoga, ili se braniti od njega. Oružanje pak stoji novaca. Nameću se teški porezi. Narod siromaši, propada, tisuće najboljih sinova pada na bojnom polju. A iza rata je još gore nego prije, kako smo vidjeli iza svjetskog rata, jer u ratu gubi i onaj, koji pobijedi, a šta je tek s onim, koji izgubi!

Pojedini državnici rade herojskim naporom. Žrtvuju vlastitu udobnost, obiteljsku sreću, zdravlje, žive, sve. Izmišljaju nove sisteme, hoće da jakom organizacijom dovedu svoj narod do blagostanja. No uzalud im sav napor, ako svoj rad i život svog naroda ne postave na jedini pravi temelj, Kristov temelj istine, pravde i ljubavi. Ni najjača organizacija bez pravoga duha nije dostatna. Čovjek nije mašina. Ako ga ne dovedeš, da slobodnom voljom vrši dužnosti, prvom će se zgodom oteti sili.

Samo onaj, koji je sastavio program svagdanjež života po načelima Kristovim, bit će na svome mjestu. I dok toga ne bude kod pojedinaca, naroda i narodnih upravljača, ne će biti izlaza

iz ovoga kaosa. Badava je očekivati drugog spasitelja. I u ovoj je stvari samo jedan spasitelj — Gospodin Isus Krist.

★

Oko nas bjesni krvav rat. Susjedni su narodi žrtvovali ti-suće sinova: jedne već krije hladna zemlja, drugi — ranjeni — podnose grozne muke u bolnicama. A u našem narodu ima toliko ozebljih, gladnih...

Zamisli se malo u tu činjenicu, u njezinu krutu zbilju.

Zar je moralo doći do toga?

Jest. Sve je to samo prirodna posljedica onog čina, kojima je svijet zabacio Kristova načela istine, pravde i ljubavi.

Nastoj, da ta velika istina sasvim pronikne tvoju dušu. Pa kad se sam o tom posve uvjeriš, onda moraš poučiti i druge. One, koji očekuju spasenje od koga drugog, a ne od Krista Spasitelja. I one, koji stisnutih zubi dižu sgrčene pesnice prema nebu pa kri-ve Boga za svoju nevolju.

Jedni i drugi, mjesto da u osvetničkom bjesnilu ruše i po-stavljaju društveni poređak na svoje vlastite, slabе temelje, neka upotrebe svoju radnu energiju na to, da ga postave na solidan temelj, koji nam je pokazao Spasitelj naš Isus Krist.

Petar Ribinski D. L.

Svetište Srca Isusova u Zagrebu već je davno obnovljeno

Zidovi odišu prijatnom svježinom. Svjetli glavni oltar okruju obnovljene slike sve-taca, s visine gledaju krasne sli-ke andela, koje je naslikao prof. Stupica. —

ALI DUG JE OSTAO!
Darovi, što su se zadnjih godina skupili za obnovu Svetišta jedva su pokrili neznatni dio ogromnih troškova. To je Uprava Svetišta i predvidila, ali se pouzdala u Božju Providnost i velikodu-šnost štovatelja Presvetog Srca.

Cuvari Svetišta računali su i na te! Stoga — ako možeš — sjeti se kojim darom obnovljenog Svetišta, kad budeš slao pretplatu.

HRVATSKA SVETIŠTA GODINA

Neporočan čuvaj svoje krštenje!

Htio sam pisati drevnu i svetu hrv. prošlost. I probuditi zahvalnu uspomenu na prvo hrvatsko krštenje: na neznane praoce, koji su ga primili, na bezimene prvijence Kristove Crkve u Hrvatskoj.

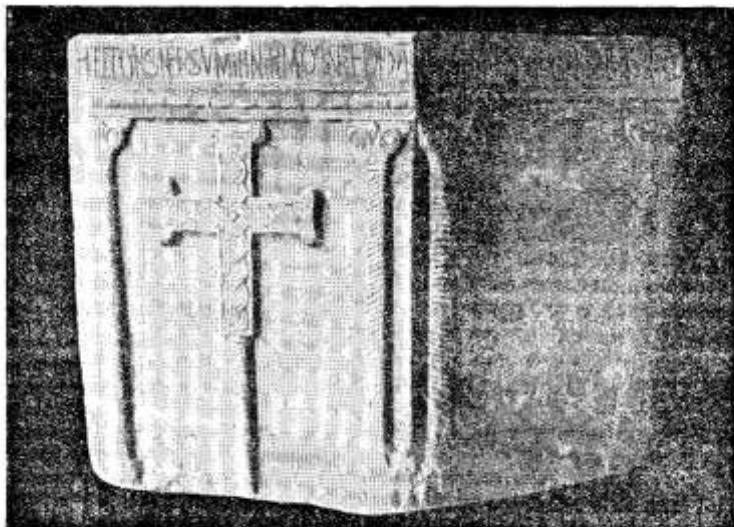
Ali misao me prevari. Odbjegla u budućnost. Slika mi predaje tužni događaj — ne dao Bog da se ispunil!

Eto, godina je 2041. Zagreb je glavni grad Hrvatske. Na mjestu današnje katedrale moderni neboder »Državne štamparije«. Upravo izašao 1. broj dnevnika »Nova Hrvatska«. Na prvoj stranici uvodni članak: Zaboravljena stogodišnjica.

»Upravo pred sto godina — tako tu piše — slavili su predi 1300-godišnjicu pokrštenja. Isticali su to kao posebni privilegiji. Hvalili su dugu vjernost od 13 vijekova. Proricali su budućnost svome kršćanstvu: da će Hrvati ostati katolici ili ih više neće biti — i prevarili sel Danas, nakon sto godina, kršćanstvo u Hrvatskoj umire. Nije ga osnažila ni proslava 1300-godišnjice. Jer je bila samo parada s puno riječi, s puno pisanja, s puno hvaljenja. A s ma-

Po svetom Krstu postao si ti svojinom Božjom. Tako su Hrvati po svetom Krstu postali narod Božji

Najstariji spomenik hrvatske vjere u Isusa Krista: krstionica kneza Višeslava

lo oduševljenja, s malo unutarnje obnove, s malo vjerskoga života... Sada se rada nova mlada Hrvatska — bez krsta, bez Krista. Mi tako i hoćemo...»

Ali mi, kršteni Hrvati, mi tako ne ćemo. Ne damo stare slave: ni svoga krsta ni svoga Krista. Ne damo djedovske baštine. Trinest je vijekova nju ljubomorno čuvalo svetim, neokaljanim životom i krvavom, mučeničkom smrću. Čuvajmo je i mi!

Krist i krst (= Otkupitelj i otkupljenje), svakako su najdragocjeniji dio u posjedu, što smo od roditelja kao ostavštinu primili. Ali ne samo za se. Nego da ga i djeci pribavimo, koja će po Božjoj volji biti naša. Sto dakle? Da raspemo i propiskamo časne obiteljske tradicije i predaje? Kako ćemo ih onda namrijeti svojoj djeci? Budimo zato potpuni, dobri kršćani. Znajmo, što smo, budimo, što smo! Zbog ovog se i slavi 1300. g. pokrštenja. Sjetimo se ovog! Kad nas je svećenik krstio, dao nam je u ruku zapaljenu svjeću i prije nego nas je otpustio u svijet, u borbu, rekao je zaklinjući: Primi goruću svjeću i neporočan čuvaj svoje krštenje!

★

Neporočan čuvaj svoje krštenje! Cuvaj ga u svom srcu. Jednoga su te dana — znaš li još, koji je to dan bio? jesli li to ikada znao? — jednoga su te dana donijeli pred crkvu. Svećenik te nije pustio u nju, nego te zapitao: »A što tražiš od Crkve Božje?... — »Vjeru«, odgovorio si. Pa je onda triput dahnuo u te: »Izadi iz

njega nečisti duše — zaklinjao je — i daj mjesto Duhu Sv. Utješitelju!». I uveo te u Crkvu, gdje se skupljaju Božji domaći na zemlji. »Unidi u hram Božji, da imaš dijela s Kristom za život vječnil! A ti si odgovorio s Vjerovanjem, da vjeruješ u sve: u stvarenje po Ocu i otkupljenje po Sinu i posvećenje u Duhu Svetom i pozdravio si prvi put Oca na nebu: »Oče naš, koji si gore na nebesima... I bio si kršten. Polila te voda očišćenja u ime Oca i Sina i Duha Svetoga za otpust grijeha.

Vidiš, to je krštenje. Dogodaj iz tvoje prošlosti. Dogodaj kojeg je već nestalo? Da, nestalo ga je. I više se ne može ponoviti. Ali nešto je ostalo. Samo kada bi znao, što je to! Zar ne, kad svećenik nad drobnom hostijom tih izreće riječi pretvorbe: Ovo je tijelo moje — izgube se riječi, čim ih je svećenik izgovorio. I kada nad kaležem prošapće: Ovo je kalež moje krvi, nestane šapata, čim svećenik prestane govoriti. Pretvorba je prošla. I što je od nje ostalo? Ništa. Samo na oltaru nema kruha, već Gospodnje tijelo obavijeno sniježnom koprenom kruha; samo u kaležu predragocjena Kristova krv, otkup za grijehu naše, zastrta rumenilom vina. — Krštenje kao i pretvorba. Nestalo je krštenja. Ali ti si moći onih riječi kršten, uronjen, utopljen u Isusa Krista. Preobraženje se dogodilo u tebi. Preporodio si se. Postao si Božje dijete. Rodio si se jedamput kao dijete onoga oca i one majke, rodio si se u krštenju drugi put kao sin Božji s pravom na baštinu vječnog života u vječnosti. Istočna ti je ljaga izbrisana. I Bog i Krist doslovce nastanio se u tebi. Eto ti si kao hostija tijela Kristova, ti si kao kalež pun Isusove krvi, Isusa samog. »K njemu ćemo doći i kod njega ćemo se nastaniti», Bog je sam rekao. Vjeruješ li to? Vjeruješ li u cvakvo krštenje, u dvostruko čudo, što se krštenjem na tebi i u tebi zbilo? Da si dijete Božje, to je prvo čudo milosti. A da se Bog u tebi nastanio, to je drugo. Prestao si biti djetetom Božjim? Prestao je Bog u tebi stanovati?... Zar je to istina. To nije istina. Reci! Zar ne, nije istina! Cuvaj neporočan svoje krštenje!

*

Čuvaj ga! A čuva se neporočnim životom! Čuva se kršćanskim životom. Dali su ti na krstu bijelu haljinu: »Primi bijelu haljinu i ponesi je neokaljanu pred sud Gospodina našega Isusa Krista. Ona bi te imala sjećati na krsni dar, na bjelinu i čistoću duše. Ona bi te imala potočjetiti i na krsnu obvezu. Da moraš živjeti čisto. Bez teškoga grijeha svakako — to su blatne mrlje na krsnoj odjeći. Bez lakoga grijeha, koliko se može — to je prašina na krsnoj odjeći. Pazi, da je ne zablatiš, da te ne optuzi kod posljednjeg suda!

Odmetnik i grešnik Elpidofor progonio je časnog dakona, koji ga je na krstu obukao u bijelu haljinu. Dakon je htio, da nesretnika spasi. Pribavi si njegovo krsno odijelo i stane na ugлу čekati Elpidofora izdajnika. Opazivši ga, razmota togu i poviće mu: »Nesretniče, gledaj! Prepoznaješ li svoju krsnu odjeću. Danas je kaljaš. Pa će ti pred Kristom sucem biti tužitelj. A što će onda biti s tobom?«

Jeli ti još duša bijela? Reći će jasno: je si li još u milosti?
»Ako nisam, nek mi je Bog vratи (po drugom krštenju pokore u sv. ispovijedi), ako jesam, nek me Bog u njoj očuva« — govorila je sv. Ivana d'Arc.

★

Slavimo velik blagdan, jubilejsku godinu hrvatskog naroda. Blagdan je to vode, blagdan je to krštenja. Obnovit ćemo krsni zavjet. Sjetit ćemo se zadnjih riječi u krsnom obredu: Primi goruću svijeću i neporočan čuvaj svoje krštenje. Odgovorit ćemo: Amen. Tako neka bude.

Da! Amen. Tako neka bude! Sada! I u vijeke!

M. D. I.

Krv oko jaslica

Neka mi Gospodin Isus oprosti! Proplakat ću uz njegove jaslice, kod njegova porodenja. Proplakat ću zbog onih, koji ulazeći u svijet nisu u majci bili sretni kao On. Isus je imao divnu majku. Po Duhu se začeо. I gle, svilo ga je krilo sniježne Djevice, brižno nad Njim kucalo srce drage Gospe i nosila netaknuta put Prečiste. Rodio se u tijelu. Jedva su ga dočekale, primile i ogrlile nevine ruke neokaljane Roditeljke. Blagoslovjen Marijo plod utrobe tvoje: Isus, koja si Djevice, začela... nosila... rodila!

Isuse, kako je strahovito napisati ovo o blagdanu tvoga poroda — jer mnogi nemaju te sreće da budu nošeni, da budu rođeni. Uskratila im se ta milost. Vlastita majka im je to uskratila. Ne, Bog, ne! Dao je Bog dušu u tjelesnom zametku, ali majka je uništila tijelo. Dao je Bog, da drhtajem jave majci skori dolazak, a majka im nije dala na Božje svjetlo, u život. Dao je Bog, da se začnu, majka nije dala, da se rode. Počinila je zločin, okrutni zločin. Nek točkice budu na mjestu, gdje bi se imalo napisati ogavno ime krvavoga grijeha.

Kad bi te majke znale, ko ih zastupa u svetoj povijesti Isusova rođenja! Tko? Evo tko.

Svake godine 28. XII. o ponoći — ima stara priča — ožive zaboravljeni, travom zarasli i već godinama zasuti grobovi betlehemske. Ali ne svi. Samo grobovi nevine dječice. Njihove krvljue krštene duše potraže svoja tjelesa, pa bjelinom zaodjenuti otpute se na grob krvnika Heroda. Da tu oplaču svoje djetinjstvo i preranu smrt. Jecanje probudi krvoloka. Zatvara od užasa uši, da ih ne čuje. Uzalud. Uzdišu djeca: vratи nam djetinjstvo, vratи nam život. Okrutnik ne može to više podnositi, ustaje iz groba i bježi. A za njim bijela četa nevino pogubljenih.

Bježi Herod poljem. Stiže do krvničkih kuća. Udara na vrata, moli da ga zaklone. Djeca ga eto progone. Ali kad krvnici čuju, tko je na pragu, zabrave vrata. Odbacuju ga od sebe. Gori je, gori od njih!

Bježi opet Herod u gore, u šumu, u razbojničku pećinu. Moli ih, neka ga spase pred djecom. Ali razbojnici ga odbacuju iz svojeg društva. Tjeraju ga. Gori je od njih! Bježi opet Herod, a djeca cvile za njim: vrati nam djetinjstvo, vrati nam život.

»Potražit će stan goreg od sebe. Tu će se moći sakriti,« misli očajni Herod. I pravcem prema gradiću. A nevina djece za njim. Juri Herod i uleti u najbližu kuću. Vrata ostavi otvorena. Nevina se djece natisla pred ulazom. Gledaju. Čude se. Na krevetu mlađa žena. Blijeda je. Ko jasika dršće. Nad krevetom križ. Nasred sobe Herod i pokazuje na nju: »Gledajte, gledajte! Skrivila je, što sam ja nekada skrivio. Opaka je kao i ja nekada, i gora, gora...!«

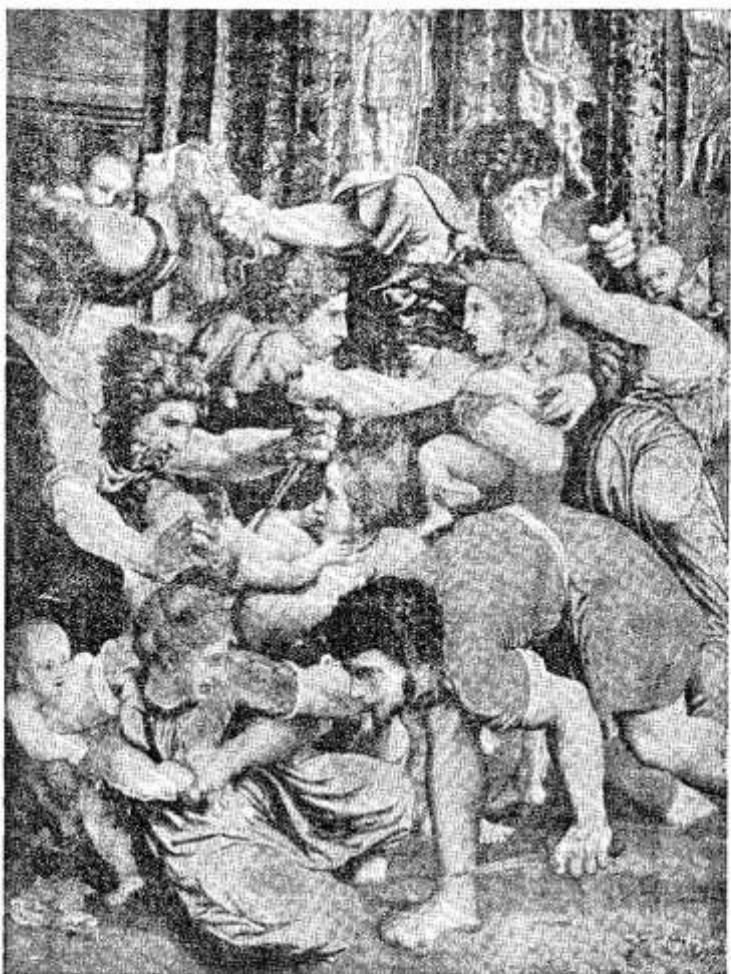
Trgnu se bijeli oblak nevine djece. Preplasi se. A tad nesto zašuti, zašumi. Jedna mala nerodena duša približi se nevinoj djeći. Duša netom umorenog i ubijenog djeteta, kome grešna majka nije dala, da se od nje porodi...

»Gora je od mene,« rekao je Herod! A on je bio okrutna nemam s krunom na glavi, neobrezani poganički gnusni ubojica. Čekao je onu Trojicu, koje je vodila zvijezda, da mu pokažu novorođenog Kralja. Pa kad se nisu vratili, podivljalo mu opako srce. Okrenuo pod nož sve muško, što je sisalo i što je tepalo, sve, što je progovorilo i prohodalo u Davidovu gradu. Poklao je mlado, najmlade. Ono proljetno cvijeće, što se netom raspupalo bezobzirno je pogazila grda Herodova sebičnost i prosta čeljad iz njegove vojske...

Može li biti još što gore? Može! Što je to? Majka ubojica! Herod je dao pogubiti tudi djecu. Ne svoju! A nemajke liju krv od svoje krvi, probadaju tijelo od svoga tijela — i u svom tijelu. Začeti a nerodeni ginu, Gospode, u tamnici majčina tijela! Krvnik im je majka. Prvi grob im je majka, a drugog valjda ni dobiti ne će. Pa da ga i dobiju! Grijeh ipak ostaje grijehom, opaćina opaćinom i otimanjem života nerodenoj djeci: zločin sličan Herodovom zlodjelu.

I još gore! Jer Herod je nevinoj djeci zatvorio vrata u vremeni život. Ali otvorio im je vječnost. Pripadali su doduše na raštaju, koji je Krista imao izdati i razapeti sebi za izbavljenje. Ali nisu vidjeli ni dospjeli vidjeti i doživjeti otkupiteljsko proljevanje Kristove krvi. Svoju su za Krista već prije prolili. I spasili se. I pribrojili se odabranicima i svetima.

Ali to je dano samo njima. Samo su oni među nejakima mogli biti kršteni i posvećeni krštenjem krvi. Drugi ne! Pa ni začeti, nerodeni, u majci ubijeni. Njih nikada krsna voda neće oprati. Za njih je uzalud Isus došao s neba i radio se. Uzalud je krv njegova prolivena! Da se krstiš, da se spašiš, mora ti duša biti u smrtnome tijelu, u smrtnom životu. Da budeš u njem, neda majka čedomorka, nasilno goni dušu iz tijela, što se istom stalo razvijati. Tjera je nekrštenu, nespašenu, neposvećenu, u vječnost... Kao Herod. I gore od njega.

*Herodovi vojnici ubijali su na zapovijed tada dječu,
a majke-nemajke zatiru vlastito čedo.*

Neka mi Gospodin Isus oprosti. Proplakat ću uz njegove jaslice, o njegovu porodu. Jer ću se sjetiti okrutnih grijeha, što se počiniše, što se počinjaju, uz kolijevku, o porodu. Oprosti, Gospodine Isuse, što o grijehu pišem. Ali i Ti ćes ga vidjeti u očima mnoge majke, koja će pokleknuti pred Tvojim jaslicama. Opazit

Uza sve mrmiljanje gospodina Baltazara putovanje je bilo sjajno organizirano. Cio put do štalice bio je ukrašen slavolucima i velikim lampionima. Uz cestu stajalo je mnoštvo značiteljne svjetine. Pričalo se, smijalo se. A kad stigoše — na vrijeme, po programu! — potomci svetih Triju Kraljeva, nasta grobna tišina. Aparati za filmiranje počeše se vrtiti, bljesak magnezija i snažni reflektori osvijetliše danjim svjetlom pocakljenu debljini gospodina Gašpara, plemenitaško držanje gospodina Melkiora, sportsku neusiljenost gospodina Baltazara. I svjetina u šutnji pode sa velikim posjetiteljima sve do štalice.

Tu padoše sva trojica na koljena, skrušiše lice i prošaptaše molitve. Zatim ustađoše i svečanim krenjama prikazaše svoje darove: jedan sandučić od kovanoga željeza (tu je zlato od 24 karata) ... jednu kutiju od šarenog kartona (tu je tamjan iz Arapske) ... malu kesicu izvezenu bojadisanim stakлом (tu je mir).

Marija i Josip brisali su suze od ganuća. A Djetešće je micalo rukama, kao da se raduje...

*

Veliki hodočasnici krenuše u slavlju natrag.

»Do videnja do godine!«

»Zbogom! Do viđenja!«

»Sretan put!«

I zujuanje tromotora zagluši veselo pljeskanje.

Kad se oko štalice sve stišalo, Josip obriše oči i ustane. Htio je poći u susjedno seoce, da kupi malko drva i koju krpicu za Djetešće, što je drhtalo od studeni. »A međutim,« pomisli, »malko tamjana ublažit će zagušljivost štalice i dohvati šarenu kutiju od kartona. Ovako krasnu još nije u svom životu video!

Otvori je. Prazna! Neugodno iznenadenje stisne mu srce. Dohvati brzo željezni sandučić: prazan! Opipa i blještavu kesicu: i ona prazna!

Tad se okrene bez riječi i pogleda: Djevica je nježno njihala Djete, a dvije životinje su sućutno upravljale svoj toplo dah prema jaslicama...

E. B.

Još nisi naručio

Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1941.

Požuri s narudžbom da ne ostaneš bez najomiljelijeg hrvatskog kalendarja! Stoji 10.— din. (dragovoljna poštarina 1.50 din.) Narudžbe prima:

Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb I/147. Palmotićeva 33.

MJESEČNI ZAŠTITNIK

Sveta Agneza

Pred silnim sudom carskoga Rima stoji mlada djevojka, ljepa Agneza. Po svemu se vidi, a možemo sasati i od gledalaca, da je iz bogate i odlične obitelji. No ne odlikuje se ona usred sjećanja Rima samo redom, bogatstvom i ljepotom, radi čega se u nju zagledao već mnogi mladić, nego i tim, što ju je osobito zavolio i pozvao između tisuća ovoga grada naljepši od ljudi, Isus Krist. I ona ga je izabrala sebi za zaručnika.

Vidjevala je naime Agneza svoje vršnjakinje — zovu ih Vestalkama — koje ne biraju na zemlji zaručnika, nego žive samo za službu svojih poganskih bogova, da u hramu čuvaju svetu vatu. Čula je, kako ima i kršćanskih djevojaka, koje na zemlji ne biraju zaručnika iz ljubavi prema Gospodinu Isusu. Znala je, da je Isus nju ljubio prije nego li mu je mogla ići uzvratiti tu ljubav. On je pače žrtvoval za nju svoj život! Zato se u njezinu srcu rasplamsa svela vatra ljubavi prema Isusu. Iz ljubavi prema Njemu neće tražiti na zemlji zaručnika, nego će njezinu zaručniku biti samo Isus. Živjeti će samo za to, da u svetom hramu svoje duše čuva s Njim ovo sveto ogњište ljubavi prema svom nebeskom Zaručniku. A možda će se na svetom pismenu ove ljubavi upaliti još koji plamen, možda će se koja od njezinih vršnjakinja, ugledati u nju, pa će ona tako postati majkom te duše, podići novo ogњište ljubavi.

Ljiljan čistoće i palmu mučenštva prikazala je sv. Agneza svom nebeskom Zaručniku

I Agneza sklopi s Isusom zaruke. Rekla Mu je, da želi biti posve Njegova i samo za Njega živjeti. On je primio njezino obećanje i zavolio je još više nego dosada. A da je može još više ljubiti, htio je da ona postane još vrijednijom Njezove ljubavi.

Agneza se doista i pokazala vrijednom Isusove ljubavi, bila je ne samo tako jaka, da je odbila sve zamame posude mnogih odličnih i bogatih prosvata, da je neustrašivo stajala i pred njihovim prijetnjama nego je mirna srca pošla i u tamnicu, da pogledala i smrtil u oči, kad je iz osvete kao kršćanku predadoši sudu.

I eto je, gdje ovako mlada, nježna djevojka, u cvjetu života stoji pred vucem. A kad ovač nije uspio, da je namami svim lijepim riječima i prijetnjama, dade pripraviti strašna mučila, pred kojima bi i muško srce zadrhtalo. No jaka djevica ostaje mirna, samo joj usnici šapću molitvu Zaručniku.

Što je njezina jaka ljubav sve podnijela, ne znamo sigurno. Kažu, da je mala gledati, kako joj pripravljaju lomacu, da je na toj hrpi plamena spale, no da je Gospodin utrasio plamen, kad je u nj baciše. Užariše i željezni ležaj, da je živu sprže, no ni to joj ne naškodi.

Sudac ne znači više, što će, osudi je na smrt, da joj krvnik odrubi glavu. Na ogromnom trgu zavlada grobna tišina, kad se pred slabom djevicom u okovima pojaviti silni krvnik. Mnogi plaču i sažaljuju je. No plamen na svesti ognjištu njezine duše planu zadnji put na ovoj zemlji žarkim sjajem. Dok sve mramorkom šuti ili urdiše, kliče jaka djevica krvniku i smrti: Dodi, pohiti, ti si mi dobro došao, bolje nego li oni, koji su tražili moju ljubav!

Blijesne mač. Obučena u grimizne haljine mučeništva i ukrašena njevinosti pohiti jaka i junaska djevica ususret svom vječnom Zaručniku, da uđe u Njegovu radost i s Njim slavi vječnu svadbu, koja nikada ne prestaje.

Sveta Crkva pokaza, kako joj je draga ova junakinja ljubavi i vjernosti. Naskoro joj podiže sjajnu crkvu. Njezin blagdan slavi dva put u godini: 21. i 28. siječnja. Daje joj i rijetku čast, da je svećenik svaki dan spominje u svetoj misi u molitvama iza podizanja.

Pokažimo i mi jakost svoje ljubavi prema čistoći, koja se modernim ljudima čini tako teškom, jer živimo u sred pokvarenosti. I sveta je Agneza živjela barem u isto tako pokvarenom i još k tomu poganskom svijetu, pa je ipak ostala tako vjerna i tako čista.

Oni pak mladići i djevojke, koji kao sveta Agneza osjeće u sebi tih poziv, da ne osnivaju ognjišta na zemlji, nego da u svećeničkom ili redovničkom staležu živu samo za Njega, da u bramu svoje duše čuvaju sveto ognjište ljubavi prema Njemu, neka se junaci odazovu, i stupe uz Agnezu, da i oni bude uzori kršćanskog junaka. Njihov primjer dat će snagu i onima, koje je Bog pozvao u ženidbeni stalež, da mu i oni vjerno služe u svemu.

Stj. Šmit D. L.

ZA SVETOG OCA

DALI SU SLUŽITI SV. MISE

- Derventa: Mar. kongr. gospojica — 14. studenoga
Duće kod Omiša: Djev. Dr. Sr. Is. — 28. kolovoza
Nadkrižavljan: Kat. muževi i žene — 8. listopada
Omiš: Kongregacija kćeri Marijinih — 27. listopada
Orehovica: Djev. Dr. Srca Is. — 10. travnja i 9. rujna
Oštrelje: Djev. Društvo Sreća Isusova — prvi petak listopada
Radoboj: III. Red sv. Franje — 10. listopada 1941.
Srijem. Karlovci: Krizantsko Sestrinstvo — 15. listopada
Srijem. Karlovci: Anica Lacković, učiteljica — 5. listopada
Subotica: Društvo sv. Rozalije — 6. i 28. listopada
Sv. Ilija (skod Varaždina): Mar. kongr. Djevojaka — 12. ožujka
Ulijanik: Društvo žive krunice — na blagdan sv. Krunice
Zagreb: Marijina kongregacija sredajoškolaca — 27. listopada

U nepristupačnom svijetu

Prvi članak vjerovanja:

PRESVETO TROJSTVO

Temelj kršćanstva. Otajstvo Presv. Trojstva jest nesamo prvo, najuzvišenije i najsvetiće otajstvo kršćanske vjere, nego je i glavni temelj kršćanstva. »Idite i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga« (Mt. 28, 19). Vjera u Presv. Trojstvo je neophodno nužna za spasenje onome, koji je došao k razumu: »*Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a koji ne uzvjeruje, osudit će se*« (Mark. 16, 16).

Jedinstvo u Trojstvu. Znak Boga sveznajućega i posvudašnjeg je trokut, u kojem se nalazi oko: »Jedno oko uvijek gleda...« Taj je trokut slika našeg otajstva: jedan lik, a tri crte: jedan Bog, a tri osobe. »*Jer su trojica, što svjedoče na nebū: Otac, Riječ i Duh Sveti; i ova su trojica jedno.*« (1 Iv. 5, 7). Sveti naučitelji crkveni navadaju još druge prispodobe. Voda kod izvora, u potoku i u rijeci je ista voda, samo ima drugo ime. Žarka sunčana kugla, zrake, koje izlaze iz nje, i toplina, koja izlazi od kugle i zraka, tri su stvari, ali zapravo jedno. Naša duša ima tri moći: pamet, razum i slobodnu volju; to su tri moći, a jedna duša. Dragulj ametist se prelijeva u tri boje, a ipak je jedan kamen. Tako si barem nekako možemo protumačiti to otajstvo. Tri božanske osobe imaju zajedničko: narav božansku, svojstva i djela. Zato je jedan Bog, a ne tri. Otac je drugi nego Sin, jer nije ista osoba, ali nije nešto drugo, jer nema druge naravi. Svaka je Osobaisto tako od vijeka, sveznajuća, svemoguća i savršena, kao i druga.

»Ovo je Sin moj ljubezni, koji je po mojoj volji.« (Mat. 3, 17)

Nepristupačno svjetlo. Kako je krasan nutarnji, duhovni život pravednikov! U kojem su skladu moći njegove duše: pam-

čenje, razum i volja! A kako je istom užvišen i nada sve savršen
nutarnji život Božji! U nebu je blaženima i andelima dano da
gledaju taj divni život. I u nebeskom svetom zanosu »mira ne-
maju dan i noć govoreći: Svet, svet, svet Gospodin Bog svemo-
gući, koji bijaše, koji jest i koji će doći« (Otkr. 4, 8). Govoreći
o nutarnjem životu Božjem, mi možemo ljudskim jezikom zapravo
samo lepati, kad ne znamo nebeski jezik!

Bog Otac je prazivor Bogu Sinu i Bogu Duhu Svetom i svim
božanskim savršenostima, a sam je počeo bez počela. Sa iscrpi-
vom spoznajom samoga sebe rada od vijeka Sina jedinoga, pri-
općujući mu božansku narav sa svim savršenostima. Pojam, što
izrazujemo riječju, rada se u duhu, tako i Bog Otac poznavajući
sebe i kao izričući rada Sina, zato se Sin zove i Mudrost ili Riječ.
Sin je »sijaj očeve slave i živa slika bivstva njegova« (Hebr. 1, 3).
»Bog od Boga, svije-
tlo od svjetla, pravi
Bog od pravoga Boža-
(Trid.vjerovanje). Sin
ima istu Božansku
narav, koju ima i O-
tar, ali nije ista osoba
s Ocem, nego je po-
sve različita osoba od
osobe očeve. Sin je
»istobitan s Ocem«,
kako uči Nicejski cr-
kveni sabor.

Bog Otac i Bog
Sin ljube jedan dru-
goga bitnom ljubavi
od vijeka. Ovom lju-

»Vjerujem, Gospodine,
pomoći nevjeri
moj...«

bavlju ishodi od vi-
jeka od Oca i Sina
»ao jednoga izvora
Duh Sveti, prima istu
božansku narav, koju
ima Otac i Sin. Sin
gleda od vijeka, kako
mu Otac priopćuje
cijelu svoju narav,
ljubi neizmjernom bit-
nom ljubavlju Oca.
Ova međusobna, vječ-
na i bitna ljubav je
Duh Sveti. Sin je
nestvorena Mudrost,
Duh Sveti je nestvo-
rena Ljubav.

U nepristupačnom svijetu. Ipak ostaje Presv. Trojstvo nedokučiva tajna, kojoj se mi kršćani u poniznosti razuma i srca smjerno klanjamo. Sv. je Augustin dugo razmišljaо о tom otajstvu u nadi, da će ga i naravskim umom shvatiti. Ukaže mu se dječak, kako školjkom grabi vodu iz mora i sipa je u jamicu. Na pitanje svećeva, šta radi, odgovori dječak: »Hoću da uspem more u ovu jamicu. — »Ali to je nemoguće!« odvrati Augustin. A dječak će na to: »Prije će mi uspjeti čitavo more uliti u ovu jamicu, nego ćeš ti shvatiti tajnu Presvetog Trojstva.« I zato je sveti Augustin rekao: »Tko gleda u sunce, bit će zaslijepljen; tko ne prestane gledati ga, izgubit će vid.« Isto je tako, ako hoćemo potpuno shvatiti uzvišena otajstva naše sv. vjere. Tko ih hoće ispitati do dna, bit će zaslijepljen, a tko ne prestane ispitivati ih, može izgubiti vjeru. Tko ne će, da vjeruje u tajnu Presv. Trojstva, jer ne razumije, sličan je slijepcu, koji ne bi htio vjerovati da ima sunce, jer ga on ne vidi.

No premda je ta istina nedokučiva, ipak stoga nije ona nerazumna. Nije 3 jednako 1 ili 1 jednako 3. Nego tri osobe jedna narav božanska. I u prirodi ima puno toga, što ne razumijemo i čini nam se nerazumno, a ipak vjerujemo. Osobito u nauci o svijetu, elektriciteti, magnetizmu, gravitaciji (sili teži) itd. Ako je u prirodi toliko tajna, nije čudo, da ih ima i u duhovnim stvarima, osobito u onom, što se odnosi na Veličanstvo Božje. »*Velik si ti, Bože, i naše misli te ne mogu dokučiti*« (Jer. 32, 19).

Sjene i sunce. Presv. Trojstvo je tajna, koje ne ćemo nikada shvatiti, ali ona ima tragova i kod pogana i u starom vijeku. Jedan egipatski obelisk (kameni stup od jednog komada) u Rimu ima natpis: »*Veliki Bog, od Boga rođeni, Sve-svijetli*«. Grčki filozof Platon

govori o tri počela: Bogu, Riječi, i Duhu. Osim toga su oštromi učenjaci otkrili mnogo pojava u prirodi, gdje se opaža isti princip trojstva — ali to sve je samo slaba pomoć duhu, koji ne će nikada smrtnim okom ispitati duboku mudrost Božju. U starom zavjetu bila je tajna o Presv. Trojstvu djelomično poznata. Židovski su sve čenici morali, kad si narod blagoslavili tri put ime Božje zavzati. Prorok Izajja vidio je Serafe i čuo kako u nebu pjevaju: »*Svet, svet, svet je Gospodin Bog nad vojskama*«.

(Is. 6, 3). Kod stvaranja čovjeka reče Bog: »*Naćinimo čovjeka*«. Prorok David pjeva u 109. psalmu: »*Reče Gospodin Gospodinu mojemu: sjeđni meni ob desnu*«.

Jasno je tu uvišenu tajnu objavio istom bož. Spasitelj: »*Idite i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga*«. A kod Isusova se krštenja i kod preobraženja objavilo Presv. Trojstvo: Otac, koji je govorio: Ovo je Sin moj ljubljeni; Sin, koji se je molio i Duh Sveti u obliku goluba, odnosno sjajnog oblaka.

Stvoritelj, Otkupitelj, Posvjetitelj. Sve tri božanske osobe zajednički su stvorile svijet, otkupile ga i spasile, jer ta djela proizlaze iz božanske naravi, a jedna je božanska narav u tri osobe. Ipak se Ocu pripisuje stvorene, t. j. djela svemogućnosti. Sinu otkupljenje kao djelo mudrosti, a Duhu Svetom posvećenje kao djelo ljubavi i dobrote. Otac rada Sina, zato se Ocu pripisuje proizvodjanje stvari iz ništa, to jest stvaranje. »*Vjerujem u Boga Oca svemogućega*«. Sin je vječna Mudrost. Zato se njemu pripisuje lijepi red u svemiru. »*Sve je po njoj* (t. j. po Riječi) *stvoreno*« (Iv. 1, 3). A njemu se pripisuje i uspostavljenje reda otkupljenjem. Duh Sveti je ljubav Oca i Sina. Njemu se dakle pripisuju dobroćinstva Božja, navlastito priopćenje života. »*Duh Božji lebdijaše*

nad vodama (1 Mojs. 1, 2). Stoga mu se pripisuje i davanje duhovnog života po milosti t. j. »posvećenje«. Njemu »prstu Božje desnice« pripisuju se i čudesa, navlastito najveće djelo ljubavi Božje: Utjelovljenje Sina Božjega.

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu! Vjeru u Presv. Trojstvo ispovijedamo javno znakom svetog križa, zatim kad molimo Vjeđovanje i litanijske. Imamo i posebnu svetkovinu Presv. Trojstva: to je nedjelja iza Duhova. Sveti se sakramenti dijele u ime Presv. Trojstva, pa i posvete i blagoslovi svete Crkve.

Neka nam bude mila osobito ona lijepa slavna molitva: *Slava Ocu...!* Upotrebljavajmo je, kad nam Bog daje dobroćinstva, ali i onda, kad nam šalje razne nevolje. Slava Ocu, koji me je stvorio i posinio; slava Sinu, koji me je otkupio i učinio svojim bratom i subaštinikom; slava Duhu Svetomu, koji me je posvetio, uzvisio na dostojanstvo djeteta Božjega i učinio svojim hramom. Moram dakle i ja nastojati da budem pokoran sin nebeskog Oca, vrijedan brat i služba Kristov, zapravo kao kršćanin drugi Krist, čist i doстоjan stan Duha Svetoga.

Petar Gerller D. I.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

Apostoluk Ivan - Sarajevo - *Bratoljić Terezija*, Zagreb - *Neuner Juli-jana*, Bjelovar - *Vinožanič Kuhar Katica*, 30 godina preplatnica, Sestine.

*Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

DAR MALOM ISUSU

*Zar ne bi svaki od nas rado nadario siromašnog malog Isusa?
Svaki od nas smatrao bi to velikom srećom i čašću.*

Nemojmo zaboraviti, da mi to možemo doista i učiniti. Možemo pomoći malom Isusu. Sjetimo se onih Spasiteljevih riječi: »Štograd učinite kojem od najmanjih — meni ste učinili!«

Eto nam lijepe prilike: U ponajsiromašnijem kraju Hrvatskog Zagorja, gradi se u župi Vinagora sirotište za bijednu dječicu onoga kraja. Gradnja teško napreduje radi opće skupoće. Pomozite makar i najmanjim darom.

● Broj i naslov ček. računa: 32.141 — Župni ured Vinagora.

Praznovjerje

Pristaješ li i ti uz praznovjerje?

Bojim se, da pristaješ, jer ima više ljudi praznovjernih, nego nevjernih, dapaće više praznovjernih nego onih, koji vjeruju.

Je li ti svejedno, da li stanuješ u kući ili sobi br. 13? Da te možda ne obuzme tajinstvena strava, kad na zabavi ili za stolom dobiješ 13. mjesto? A kad ti dijete ima u školi br. 13? Zar se ne uznemiriš, kad preleti zlokobni čuk iznad tvoje kuće, u kojoj je teški bolesnik? Je li ti teško, kad izjutra najprije sretnes na ulici staru baku? Da li se i kod vas žene udaju u petak, ili se boje toga dana kao strašila? Je li i za te nesretan onaj dan, kad se ustane na lijevu nogu? Ima li i kod vas kućnih dovratača, na kojima je pričvršćena potkova? Ima li u tvojem kalendaru nesretnih dana, na koje se ne smije ni raditi ni putovati? Je ste li bili kod vračara ili vračarice, da ih upitate za budućnost? Šta držite do bacanja karata? Je li ciganka i na tvojim rukama brojila crte i prorekla ti, da ćeš se bogato udati ili oženiti? Šta držiš do žena, što proriču? A molitve što se propisuju s nalogom, da se imaju dalje širiti, jer inače prijeti nesreća? Kad ti se razboli živinča ili dijete, da ne upotrebljavaš beskorisnih sredstava i smješnih izreka u obliku molitvica? Možda i ti veliš: »Ako sve ovo i ne koristi, ipak ne će škoditi?« Ali ipak ti je nekako teško pri duši, ako bi se to propustilo? Ispitaj se...

Okani se praznovjerja!

Vjera je puna ljubavi i milosti, praznovjerje puno straha zbog zlih ljudi i duhova. Vjera je krepšt, koja se mili Bogu, praznovjerje uvijek grijeh, iako je samo po sebi ludo i smiješno. Medutim ne mora to uvijek biti smrtni grijeh. Ali uza sve to nikomu se ne može dopustiti, da se poda praznovjerju, već se treba proti njemu odlučno boriti.

Praznovjerja ima kod pogana i muslimana, kod židova i kršćana, kod katolika i protestanata. Ušuljalo se ono u bogate palače i siromašne potleušice, među pristaše broji naobražene i neuke, muško i žensko. Čim nastane malo seoce, elo i praznovjerja u njemu. A što su gradovi veći, to je i praznovjerje rasirenije. Od njega žive razne proročice, ciganke, spiritistkinje. Posao im dobro uspijeva. Ali Bog i Crkva ustaju proti praznovjerju, pa ga se svaki katolik mora bezuvjetno klonuti.

Što je praznovjerje?

Na to pitanje odgovara katekizam: »Praznovjerje sastoji se u tom, da se stalnim stvarima, činima ili osobama pripisuje sila, koje im Bog nije dao.«

Nije praznovjerje, ako se uzdaš u Boga u svim zgodama i nezgodama, u životu i na smrti. Nije praznovjerje, ako se pouzda-

no moliš svećima. Po Božjoj volji sveci i anđeli mogu ti pomoći. Osobito mogu se moliti za te. Nije praznovjeran, tko se moli sv. Barbari za sretnu smrt, sv. Florijanu i sv. Agati, da ih očuvaju od požara, sv. Anti, da se nadu izgubljene stvari, sv. Ignaciju Lojolskom za sretan porod. Nije praznovjeran, tko nosi pojас sv. Dominika, da očuva sv. djevičanstvo, škapular, da ga nebeska Majka štiti i brani.

Sve to nije praznovjerje, jer ne pripisuješ stvarima ni osobama sile, koje ne bi imali. Istina je, sveći, ti po sebi ne bi mogli pomoći, ali mogu se za te Bogu moliti. Bog ti pomaže radi zagovora svetačkog i molitve sv. Crkve. Pojas, škapulari, sveta voda, svijeće, medalje — sve su to stvari, koje po sebi ne mogu koristiti, ali koriste ti radi blagoslova sv. Crkve. Crkva, koja blagosivlje te stvari, moli Boga, da štiti i blagosivlje sve one, koji će se njima služiti na korist duše i tijela.

Praznovjeran je, tko se boji br. 13, tko se boji susreta sa sprovodom, tko se plaši vještica i čarobnjaka. Praznovjeran je, tko toliko drži do broja 7 te misli, da mu više koristi 7 molitava, nego 8. Istina je, broj je 7 svet kršćanima, jer je Bog ustanovio 7 sv. sakramenata, ali je krivo, ako tko misli, da će mu molitve koristiti radi samoga broja.

Molitva će koristiti, ako se dobro moliš, ako se uzdaš u Boga.

Najuspješniji lijek.

Praznovjerje se najbolje lijeći neograničenim pouzdanjem u Boga, čvrstom vjerom u nauku sv. Crkve.

Bog je naš Otac, pa se brine za svakoga. On se brine za vrapce na krovovima i travu po poljima. Ništa se ne dogada na svijetu bez njegove volje i njegova pripuštenja. Moramo biti duhoko uvjereni, da je djelo Božje providnosti sve, što nam se dogodi u životu — izuzev vlastiti grijesi. Moj je grijeh moje djelo. Bog ga nije ništa htio niti izveo. Ja sam jedini krivac. Sve ostalo dolazi od Boga, ili Bog barem pripušta na moje spasenje.

Ako su ti zlobni ljudi naškodili, ako te sotona napastovao, sve je to Bog priustio. Ni sotona ni zloba ljudska ne mogu ti naškoditi, ako im Bog u svojoj ljubavi spram tebe ne dopusti. Jer te Bog ljubi, želi samo tvoje dobro. Uzmi sa zahvalnošću križ, što ti ga poslao, i tvoj će križ urodit plodom blagoslova. Bog hoće da te teškoćama iskuša, kao što se kuša zlato u vatri. Drži se Božje ruke, pa ćeš iz svih nezgoda sretno izaći. I Isus je morao po križu ući u slavu svoju.

Cuvaj se grijeha, neograničeno se uzdaj u Oca svoga na nebu. Budi takav u zdravlju i bolesti, u sreći i nesreći. Kad se posve predaš u volju Božju, ne će biti nezgode ili pogibelji na zemlji, koja bi te mogla uz nemiriti ili skloniti, da tražиш pomoći u prazncvjerju. Bog je dosta jak, da ti pomogne. Ne treba ti sotonine pomoći.

F. Brors D. I.

U SVIJETLU VJERE

Pitanja i odgovori

1.) Da li je grijeh, kad majka u ljutini govori djetetu svinja ili što slično?

Majka ima vlast nad svojim djetetom, da ga ukori pa i kazni, kad je krivo. No ovakvim i sličnim izrazima rijetko će dobro na dijete djelovati. Majčin ukok ima da popravi dijete, no neobuzdana srditost i ovakvi izrazi rijetko će ga popraviti. Djetinja je duša veoma osjetljiva za svaku riječ, pa što djeca čuju od svojih roditelja, to će jednom i oni ponavljati. Uz to si majka mora biti svjesna, da je nijeno dijete kršteno čeljade, kojem ne dolikuje ovakav naziv. Zato će to biti obično barem laki grijeh, makar se to činilo i iz navade.

2.) Da li je grijeh čuvati se djece prema liječnikovu propisu?

Mnogo ovisi o tome, u čemu se sastoji taj liječnički propis. Ako liječnik propisuje lijekove ili bilo kakova druga sredstva, kojima se spriječava začeće djeteta ili da se pobačajem odstrani začeto dijete, to su strahoviti grijesi i ne samo da nije takova osoba dužna liječnika poslušati, nego ga i ne smije slušati. No drugo je, ako se pod tim savjetom razumije to, da se potpunoma oduzane od radnja djece i od svega, što k tome vodi, pa se u bračnoj zajednici živi uzdržljivo. To ne bi bio nikakav grijeh.

3.) Kamo dolaze valjano krštena djeca?

Djeца nisu odgovorna za grijehove svojih roditelja niti snose za njih krivnju. Na ovom svijetu moraju nažalost često puta podnosići društvene i gospodarske posljedice zlih puteva svojih roditelja, ali pred Bogom nemaju ona nikakve odgovornosti. Pa stoga i dijete, koje je valjano kršteno, bilo ono rođeno u zakonitom braku ili ne, dolazi prema nauci sv. Crkve ravno u nebo, gdje je najbolji zagovornik pred Bogom za svoje nesretne roditelje. Vječna sreća djeteta u nebu ne ovisi o tome, da je dijete zakonito ili nezakonito rođeno u zakonitom braku ili ne, dolazi prema nauci sv. Crkve ravno u nebo.

4.) Kad se rasrdim, ne izrečem doduše kletve, ali je pomislim. Da li mi je to grijeh?

Kletva je teška uvreda za dragoga Boga, pa ako se i samo pomisli, kad je takova pomisao svojevoljna. No nije, kad nam takova pomisao dode protiv naše volje i prije nego smo si postali svijesni, da je to zlo. Ipak se valja čuvati i takovih prenaglijanja.

5.) Šta da učini osoba, koja je od djetinjstva imala volju, da postane redovnicom, a nesrećom je bila na grijeh zavedena?

Prvo je, da se od svojega pada podigne molitvom, kajanjem i skrušenom isповједu. Bog je dragi neizmjerno milosrdan. Zatim neka nastoji revnim kršćanskim životom popraviti svoj pad! Pogotovo, ako je to bilo javno poznato. Napose neka izbjegava grešne prigode! A osjeća li, da je Gospodin i nadalje zove u redovnički stalež, neka moli, da je prime u samostan, u koj je želja vuće. Ima li inače sposobnosti duševne i tjelesne, može se nadati, da će biti primljena. Uvjeti pojedine redovničke zajednice kazat će joj se kod primanja. Ako je se ništa ne pita o nevinosti, sama nije dužna spominjati; a pošto je u sv. isповijedi dobila jedamput odrešenje, ne mora više nikad nikome o tome govoriti.

UZMI I ČITAJ

P. S. Majstorović, *BDIJE I MOLITE. PRIRUCNIK ZA KAT. DAKE.*
Narodna Prosvjeta, Zagreb.

Iz dana u dan osjeća se sve više potreba dačkog priručnika za duh život. Naši odlični molitvenici s vodičem, u kojima su daci nalazili svu potrebnu duševnu hranu, nestali su s tržista. Time je teško pogodeno naše daštvo, a veoma je otešan i rad u školi i kat. organizacijama.

P. Srećko Majstorović, kateheta na učiteljskoj školi u Čakovcu izradio je novi suvremeni priručnik »Bdije i molite«.

Knjiga ima dva dijela. U prvom se dijelu govori, što treba kat. dak da čini, a u drugom što i kako da moli. Drugi, molitveni dio, razdjeljen je na četiri dijela: Tvoj dan, Tvoja nedjelja, Tvoj mjesec i Tvoja godina.

Ovo je uistinu dački priručnik i time se najbolje preporučuje. Pisac je pogodio, što mladež traži. U »Bdije i molite« veoma pregledno sabrano je sve, što se nalazi razasuto po mnogim asketskim revijama i knjigama.

KALENDAR SV. ANTE 1941. uredio Dr. Ira Eduard Zilić, izdaje Uprava Glasnika sv. Ante — Sarajevo. — Str. 200, cijena poštarinom 12.— dinara.

Kalendar sv. Ante i ove je godine vrsonočom i raznolikošću svojih članaka, ukusnom opremom i ljepotom slika, jedan od najljepših vjerskih kalendara, te će mu ne samo njegovoj dosadanji prijatelji ostati vjerni, nego će bez sumnje naći novih prijatelja. Već su i sama imena suradnika jamstvom za vrijednost sadržaja. — Preporučujemo!

Stjepan Lebedina O.P. HRVATSKI KRUNICARI U VJEĆNOM GRADU. — Izduja Naklada »Istina«, Zagreb, Kažoticev trg 4., str. 68, cijena 15.— dinara, s poštarinom 17.— dinara.

Ova će krasno opremljena knjiga biti ne samo milom uspomenom onima, koji su sudjelovali kod kruni arskog hodočašća, nego i biranim štivom za svakoga, koji želi upoznati ljepote i znamenitosti Rima i nekih drugih važnijih gradova Italije. Prekrasne, zgodno izabrane slike, koje se nalaze u ovoj knjizi u velikom broju, dočarati će čitatociu ono, što knjiga opisuje i probuditi u njemu želju, da i on sam jednom pode onamo.

Jozo Tinodi, SVETA MISA. Priručnik za zajedničko moljenje sv. Mise. 48 str., cijena 150 dinara. Tko naruči više od 50 komada, dobiva 25% popusta. — Dobra Štampa, zadruga s o. J. Slav. Požega.

Zadruga Dobra Štampe u Požegi, izdala je novo izdanje knjižice, koju je pod naslovom »Sveta Misa« priredio poznati liturgijski radnik o. Jozo Tinodi franjevac. Knjižica je ilustrirana slikama iz pojedinih dijelova svete misije, a dodane su joj molitve poslijе svete misije, molitve za proglašenje bl. Nikole Tavilića svetim, isповjedne molitve, Spomeni se, i dr.

Tiskarski knjižica nije baš najbolje dotjerana, ali je jeftina i postižava svoju svrhu, što dokazuje i činjenica, da je knjižica do sada dosegla nakladu od 40.000 primjeraka. A to joj je i najbolja preporuka.

LITANIJE KRISTA KRALJA

za privatnu pobožnost. 1 komad stoji 50 para, sa poštarinom 1 dinar. Na svakih 10 kom. dobije se 1 na dar i ne plaća se poštara. Narudžbe prima:

Uprava Glasnika S. I., Zagreb I/147.

IZ KRALJEVSTVA SRCA ISUSOVA

OSVETA SRCA ISUSOVA

U Montaubanu u Francuskoj umro je početkom studenoga negdašnji predsjednik crvene španjolske republike A z a n a. Neposredno prije gradanskog rata i za vrijeme njega učinio je kao ministar predsjednik golema zlostinstva nad španjolskim katoličkim narodom: istjerao je najprije Isusovce iz zemlje, poslije je zabranio bilo kakav redovnički život u zemlji, uništilo je sve katoličke škole i ustanove, a za vrijeme građanskog rata prepustio je komunističkim ruljama, da ruše, pale i ubijaju, sve, što nosi na sebi pečat katoličanstva. U bolesti sjetio se ipak i on svojih mlađih boljih dana i uspomena na djetinjstvo, povukao se u se i pokajao. Za vrijeme tečke bolesti nije je puta pozivao biskupu iz Montaubana, da ga posjeti i pri koncu života pobožno se ispolvijedi i pričestio, pa je umro kao razkajani rasipni sin svete Crkve. Za njegove vlade pucali su razuzdani revolucionarni komunisti na veličanstveni kip Sreća Isusova kod Madrija i razorili ga dinamitom. Božansko Srce osvetilo se za taj bogumirske zločin na svoj način: udijelilo je čovjeku, koji ga je toliko proganio u njegovim vjernicima, milost konačnog obraćenja na času smrti.

OBNOVA KIPA KRISTA KRALJA

Citateljima Glasnika poznato je, da su za vrijeme gradanskog rata španjol-

ski komunisti dinamitom porušili prekrasni ogromni kip Krista-Kralja, koji se kao narodni spomenik dizao na jednoj uzvisini u blizini Madrija. Sada se smatra pitanjem časti cijelog španjolskog naroda, da se podigne još lijepši i veličanstveniji kip na istom mjestu. Na čelu odbora, koji vodi brig za podizanje novog spomenika nalazi se Isusovac O. Alfonzo Torreo.

SLOVENSKI MLADOMISNIK MEDU GUBAVCIMA

U dalekim i zapuštenim krajevima kolumbijskih planina prikazao je svoju prvu Nekrvnu Žrtvu saljevanski redovnik Mirko Rijavec (iz Bovca u talijan. dijelu Slovenije) medu gubavcima jedne velike bolnice. Mladi misionar želi medu tim nesrećnicima provesti cijeli svoj život rađeći za spas njihovih neumrlih duša.

PREDSJEDNIK USA O VJERI

Neki protestantski pastor poslao je na nekoliko stotina uglednih ljudi upit: »Što je po vašem mišljenju najveća potreba današnje američke omladine?« Na to je pitanje odgovorio predsjednik Roosevelt: »Najpotrebnija je vjerska obnova, koja mora prožeti sve društvene slojeve naroda i utvrditi u srcima svih muževa i žena, sviju vjeroispoviesti, vjeru u Boga i predanost u Njegovu volju.«

BOZIC I NOVA GODINA

središte su godine za djecu. Uzvišenost blagdana počinju im i darovi od roditelja — ali samo darovi, koji dijele vode k malom Isusu. Najbolji takav dar jest dječji molitvenik SV. ALOJZIJE, za dječake i SV. TEREZIJA za djevojčice. Šarenim omot u platnu i šest trobojnih sličica očarati će svako dijete. — Cijena je din. 2.50 (s poštrom din. 3.50), u platnu din. 4.— (s poštrom din. 5.—). Na svakih 10 kom. dobije se 1 na dar. Uprava GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb 1./147.

PO DOMOVINI

'MAJKA BOŽJA VOĆINSKA ZOVE

Na pitomim ograncima ponosnog Papuka izabrala si je Marija mjesto, odakle će dijeliti milosti: Voćin. I iz tog mjeseta dijeli ona tolike nebeske darove, da je Voćin postao najveće proštenište u Slavoniji, kao Marija Bistrica za cijelu Hrvatsku.

A Slavonci vole svoju Gospu. Svake godine dolazi narod iz najveće dalmatinske potištenje žalostan — moli i — odlazi zadovoljan, ali ipak plačuti — težak je rastanak s Majkom. Ti do-

Svetiste Majke Božje u Voćinu

bri ljudi propješaće stotine kilometara (Černik, Davor, Nova Gradiška) samo da dudu do Nje, da Je vide, Da Joj se pomele.

Svake godine na glavnom proštenju za čitavu Slavoniju skupe se hiljade naših dobrih Slavonaca, a na Malu Gospu skupi se ovđje sva okolica i čitava Podravina tamo iza Virovitice sve do Osijeka, (1940. — 10 hiljada).

Za vrijeme svih progona Hrvata katolika jedina utjeha — bio je Vo-

ćin, Gospa Voćinska. Svi su dolazili tamo da se utješe, obrabre, okrijepi za daljnju borbu, došli su da izjedaju ovđe svoje srce — imali su kome. I s kolikim pouzdanjem su dolazili Majci i nije se vratio nijedan neutješen. One hiljade suznih očiju, oni milijuni suza zahvalnice za milosti i suza žalosti na rastanku gorovile su rječitije od svega o velikoj ljubavi nebeske Majke prema svojoj djeći i velikom pouzdanju i ljubavi djece prema Njoj. Kako zanosno kreću hiljade na dalek težak put s jednom riječi na usnama i jednom misli u srcu — »Majko!« i kako zanosno zvuči iz ustaa prostog naroda ona jednostavna pjesma:

Isprosi, Marija Voćinska,

Hrvatima spas!

Da, Majko isprosi nam spas od svih naših zala, grijeha, prekršaja, zlih sklonosti, nas samih, pa da onda pročišćeni, produhovljeni slavimo Tebe i Tvoj Sina.

Ne daj, Majko, da Tvoi narod strada. I u ovoj našoj jubilejskoj godini spasa pomozi nam u svemu blagoslovu nas, moli za nas, isprosi nam spas!

I eto prigodom našeg velikog jubileja bit će u Gospinom Voćinu *prvi dječji Marijanski kongres*. Dodite i vi — svi, da se pomolimo kod naše Gospe, da joj zasvjedočimo ljubav, da javno pokazemo svoju vjeru, za koju se naši djeđovi nisu strasili smrti. Dodite svi vjerni iz čitave Slavonije, a naroč dječa. Ono, što je najljepše najneviniće — Majci Božioj rođenilje — neka nam u nje izmoli zaštor i od Boga milost, pomoć, spas.

Tko želi proslaviti nebesku Majku u Voćinu, nek se spremi već izdaleka. Nek svojim molitvama i žrtvama isprosi od Marije, da bi ova prva priredba ove vrste kod nas što bolje uspijela.

Kongres će biti 31. kolovoza 1941.

Sve potrebne upute daje za *Dječji Marijanski kongres: Zapni Ured u Voćinu*.

† O. D. BENCETIĆ, Franjevac. Svi ma čitateljima Glasnika i Kalendara Srca Isusova poznati su članci, koji su izazili godinama potpisani sa »Duka«. Ti su se članci odlikovali velikom jedrinošću i savremenošću, pa su ih svi rado čitali. Pisac tih članaka bio je velečasni Otac Đuro Bencetić, Franjevac. Početkom mjeseca studenoga svijedlo se Gospodinu, da ga nakon mnogih patnja u dugoj bolesti uzme k sebi u lijepo nebo, da tamo primi vječnu nagradu za svoj plemeniti život i za sve ono dobro, što je učinio.

Pokojni Otac Đuro Bencetić bio je velik sin sv. Franje. Njemu je kao i njegovu Ocu glavna značajka bila djelotvorna, iskrena ljubav k bližnjemu. Sto je sve učinio na polju kršćanske dobrovornosti, to znaće samo Onaj, koji sve zapisuje u knjigu života. Osim dobrovozne djelatnosti važan je njegov rad u katoličkim organizacijama, rad na obranu katolicizma i hrvatstva, spisateljski rad po stručnim i nabožnim časopisima i — ne na zadnjem mjestu — rad na Upravi Reda: bio je na više mjesta samostanskim starješinom i vizitatorom triju franjevačkih provincija.

Njegov sprovod u Karlovcu pokazao je, što su ljudi izgubili u Ocu Đuri. Bio je to veličanstven sprovod jednog apostola i oca sirotinje. Karlovac već davno nije vido takav sprovod.

Glasnik, opraćajući se od svog dugogodišnjeg vjernog suradnika, uvjerjen je, da će Otac Đuro nastaviti u nebu svoj blagotvorni rad i da pri tom ne će zaboraviti ni Glasnika.

DONJA LASTVA, Boka Kotorska. Zahvaljujemo dragom Bogu i Presv. Srcu da smo se i mi jednom okupili u lijepo društvo. Na poziv našeg vč. župnika Don Pere Bokarice, koji je tolikom ljubavlju i određenjem radi za naše mjesto, rado smo se odazvale, nas 35 djevojaka. Dne 12. X. 1940., neposredno prije sv. Misije osnovali smo Djevojačko društvo Srca Isusova. Na rastanku nam je vč. župnik pročitao i rastumačio društvena pravila, a osobito je istakao značaj i rad našeg društva.

Za vrijeme Sv. Misije je vč. žup-

nik, obavio iza govora misionara O. Dragičevića D. L. svećano primanje u društvu.

Već smo imale prvi mjesecni sastanak na kojem je vlč. župnik i upravitelj vrlo lijepo i snažno očrtao smisao i zadaću našeg društva.

Oduševljene ovim lijepim početkom molimo dragog Boga i Presv. Srce Isusovo, da bi ustajale u radu, te da prebrodimo sve smetnje i zapreke. »Neka je hvaljeno i slavljeno Srce Isusovo.«

Katica Stjepčević
glavarica

† TEREZIJA BRATOLJIĆ, 29. rujna, kad se na svečani način slavila 400-godišnjica Družbe Isusove u obnovljenom zagrebačkom Svetištu

Srca Isusova, umrla je vjerna i odana prijateljica tog Svetišta gospoda Terezija Bratoljić. Pokojnica je bila uzorna katolikinja, koja je djelom pomagala svaku dobru stvar. Sirotinju je pomagala, gdjegod je samo mogla. Obilno je pomagala kat. štampu, misije, a velika je bila ujezina pomoći kod obnove Svetišta. Glasnik je vjerno primala kroz dugi niz godina. Presveto Srce Isusovo, koje je toliko štovala i ljubila neka joj bude vječnom nagradom!

SRCE ISUSOVО POMAŽЕ

Bačka: LJM uspjela operacija; **Bjelovar:** Ivan i Želja Doničinović; **z-govorom** bl. Nikole Tavilića, Gospiće Lurdiske i Petra Barbabića Presvetog Srca srušnici od teške srpske moćke; **Bos.** Gradić kći KS ozdravljenje i druge milosti; **Budvačac:** AH, obranjenje, ozdravljenje i druge milosti; **Detroit:** MB sin sretno poljetio domovu; **Gornja Vrba:** AB ozdravljenje i brojna druga istaknuta; **Hrvat:** JS uspjela operacija, system poljeni ispit, povratak mir u kuću; **Krk:** KB pomoć kod teške operacije; **Lit:** BM potvrđene milosti u minuloj godini; **Nova Gradić kći MM** sin ozdravljen od padavice; **Novi Sad:** XX pomoć pri poslu i veliko poštovanje i preveret na djeti; **Nova Mljet:** BB pomoć u teškoj bolesti; **Petrovaradins:** VII mnoge milosti; **Po-**

dravsko Slatina: KN usilitanje; **Poldraža:** PV nadzravljenje noge; **Pulje:** KK ozdravljenje u teškoj bolesti; **Šeđulinac:** BF ozdravljenje mušta i drugo mjesto; **Slavenski Brod:** PB ozdravljenje od plužne bolesti, RA ozdravljenje; **Slavonska Požega:** HR ozdravljenje noge; **Split:** LK sestra ozdravila zagovoren sv. Male Teresije i bl. Nikole Tavilića; **Slatišće:** ZS riješen kleveti; **Trovnik:** SJ sin sretno poštošni diplomski ispit; **Velika Trnava:** MG povratak mesta i ozdravljenje djeteta; **Vodice:** M za mnoge milosti; **Vrbovsk:** MF ozdravljenje od teške bolesti nazad više godina; **Zagreb:** DII sretan poljetom ispit; **At:** ozdravljenje djeteta, mukar su lječenici izgubili svaku bolest; **MG:** ozdravljenje od teške i pogubljive bolesti; **Zidovicek:** TK sretan svjetski parnice.

D A R O V I

Za obnovu Svetilišta Sreće Isusove u Zagrebu: Arta Franušić 20 d.; Balcerović Matko 5 d.; Ban Luka 10 d.; Bertelja Marija 100 d.; Bertoljčić Karlo 50 d.; Bošnjak Olg. 2 ponog; Bosiljević Mujo 30 d.; Brata Bobilo 100 d.; Brača Petar 10 d.; Brdjanović Jelena 10 d.; Borečković Eva 15 d.; Bukić Ivka 20 d.; Cetina Valentina 100 d.; Čipic Dr Filip 20 d.; Duletić Irma 20 d.; Ferdinand 50 d.; Filipović ud. Frana 15 d.; Forst Elizabeth 10 d.; Franjević Hrana 30 d.; Galina Franjevska 20 d.; Galešić Josip 10 d.; Gracina Maro 20 d.; Grgurić Barbara 125 d.; Habdija D. 5 d.; Hanek Slava 5 d.; Herceg Ana 50 d.; Horvat Ana 10 d.; Horvat Gjuroša 25 d.; Hraneć Marija 15 d.; Hranić Valenta 10 d.; Ikočić Mihaljin 1 peniš; Jagodić Anka 10 d.; Jambrović Ivan 30 d.; Jarić Peter 5 d.; Jurško ud. Marija 20 d.; Jarić Ana 10 d.; Kupelina V. 10 d.; Kelsec Katarina 5 d.; Klarić Marija 1 dol.; Klimarić Josip 1200 d.; Knežić Ivo 5 d.; Kovacević Lucija 30 d.; Ladošić Ivan 10 d.; Lukša Andra 10 d.; Marko Kata 5 d.; Marinović Katica 20 d.; Marić Jelena 10 d.; Matković Eva 10 d.; Mihajlović Matloša 20 d.; Miljan Marko 30 d.; N. N. Ćirković 1 d.; N. N. Kratjevec na Sutli 20 d.; Orebić Marko 20 d.; Osseršević Tereza 20 d.; Pannović Stjepan 6 d.; Pavlačić Marija 20 d.; Mavrić Antica 10 d.; Pavlić Katarina 20 d.; Perkić Magdalena 10 d.; Pešić Katica 20 d.; Petrić Franjeva 5 d.; Pešić Katica 20 d.; Pintarić Z. 1000 d.; Poduganec Danica 20 d.; Puklošević Lucija 10 d.; Bremecov Jakob 20 d.; Šajer Božidar 50 d.; Šarić Šime 20 d.; Šćepan T. 5 d.; Šodik Ana 15 d.; Šukalić Sofija 100 d.; Štegnjak Marija 25 d.; Štipević Marija i Tina 20 d.; Štrajković Matko 100 d.; Štrajpajević Ana 20 d.; Šuker Ivana 20 d.; Šuper dr Franjo 200 d.; Šukolić Kata 10 d.; Šundler R. 30 d.; Šukolić Marko 18 d.; T. B. Belatinac 20 d.; Tešović Bora 30 d.; Tušinski Marija 10 d.; Valjatko Ivana 100 d.; Veselić Marijan 10 d.; Versarić Jelka 8 d.; Vrbanje Ljubica 10 d.; Zlomanec Pavle; Pavao 20 d.; Zager N. 5 d.; Zeger Slavko 20 d.

Za sv. Mljet: Alković Marija 20 d.; Cvetković Ana 20 d.; Perkić Julijana 20 d.; Galina Franjevska 20 d.; Grgurić Barbara 75 d.; Mihaljević Marija 20 d.; N. N. Zagreb 20 d.; N. N. Zagreb 15 d.; Pavlović Ivo 20 d.; Perinat ud. Veronika 25 d.; Posavac Mladen 20 d;

Stiborsky Teretija 30 d.; Sudarević ud. Mira 175 d.; Sprem Regina 60 d.; Žlimer Barica 15 d.

Za fund beatifikacije Petra Barbarića: Baković Vera 40 d.; Balač Juraj 20 d.; Bandić Dragutin 23 d.; Biser Julija 60 d.; Čavari M.; Drago 5 d.; Čipić Dr Filip 25 d.; Djoković Evica 30 d.; Fabris Katerika 100 d.; Ivanačić Eviča 20 d.; Jeršević Mary 2 dol.; K. S. Bos. Graditka 100 d.; Knežević Ljubica 20 d.; Kostimir Teretija 20 d.; Margešić Kata 30 d.; Radman Žora 10 d.; S. K. Zagreb 100 d.; Šiljak Albert 10 d.; Šuh Eviča 50 d.; Šv. Janović obitelji 10 d.; Vidović Kata 10 d.; Vidović Beza 20 d.; Vlaštović Grgo 15 d.; Vrdoljak Mara 20 d.

Za ulje »Vječnog Svetilišta u Svetilištu Sreće Isusove: Rajić Kosara 30 d.; Stiborsky Teretija 20 d.

U čast Sreće Isusovu: Abramović Kata 20 d.; Abramović Marija 5 d.; Burić Mirela 10 d.; Ford Elizabeth 10 d.; G. O. Taborsko 25 d.; Hrnić Valent 10 d.; Katača N. 10 d.; Kirinčić Kata 10 d.; Knežević Kata 10 d.; Kostić ud. Nike 5 d.; Matanović Marija 20 d.; Novosad Ivan 10 d.; Pešović Franjko za A. B. 10 d.; Polje Viktor 10 d.; Rakić Katica 20 d.; Samančić Kata 100 d.; Šarić Slavica 10 d.; Šmit Viktorija 5 d.; Žiglje Mandi 10 d.

U čast Sreće Isusovu i Marijini: Majci Božjoi, presv. Trojstvu, Duhu Svetomu, sv. Obitelji, sv. Josipu, sv. Antunu, sv. Tereziji M. I., sv. Franju i blaž. Nikoli Taviliću Gašpariću Mujo 20 d.; Glotinić M. 10 d.; Ružić IL 10 d.

Zarobljenje Glasnika Sreće Isusovu: Aban Stjepan 5 d.; Baća Katica 5 d.; Beločević Helena 4 d.; Birsli Marija 20 d.; Brkić Pavla 50 d.; Čebović A. 20 d.; Dodigović ud. Marija 5 d.; Eblić Franjo 200 d.; Frelj Barić 5 d.; Gašteiger Mira 30 d.; Glavač Ivo 5 d.; Golubić Jana 10 d.; Grnbetlić Marija 20 d.; Ivaničić Grge 5 d.; Jakopović Marija 23 d.; Jurkić Magdalena 5 d.; Kohek Ivan 55 d.; Krušić Miho 8 d.; Pakelj Andrej 5 d.; Pelican Šimić Luka 5 d.; Pervan Marija 10 d.; Pivacović Dr Božidar 3 d.; Rašković Milka 20 d.; Stiborsky Teretija 10 d.; Šipek Aleksandar 65 d.; T. B. Belatinac 50 d.; Tomić Marko 30 d.; Vodenik Franjo 3 d.; Vorhici ud. Marija 9 d.; Žihorsky Marta 30 d.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARIĆA

951. Zagreb: Osobita milost. J. C. — 952. Ruža Vukadin, iz Kupresa (saraj. nadb.). Prije 3 godine uhvatili je veliki bolesti u prsima i u glavi, te se 6 mjeseci nije mogla maknuti sa postelje. Liječnik je konstatovalo srčani bol i slabost živaca. Ona se zavjetuje Petru Barbariću: postiti 9 četvrtaka, ispjedjiti se, doći na grob P. B. i platišti misu. — I Barbarić je pomogao odmah čim se je zavjetovala i sada rijetko ili vrlo luke boli osjeti u glavi i u prsima. — 953. Ruža Kuna, iz Kupresa (sar. nadb.) stara 65 g. Prije 4 godine kroz više vremena na mahove uhvatili je veliki bolesti po čitavom tijelu. Zavjetovala se Barbariću, da će postiti sve četvrtke — i bilo je pomoći. — 954. Ruža Šakić, iz Kupresa (sar. nadb.) stara 50 g. Prije jedno 9 godina uhvatila ju strahovita glavobolja. Nekada bi ju držala po 24 sata, da ne bi znala za sebe i sve bi vikala od boli. Zavjetovala se Barbariću: postiti 9 četvrtaka, doći na grob P. B., ispjedjiti se. Odmah iza zavjeta potpuno ozdravljenje. — 955. Cvita Šakić, iz Kupresa (sar. nadb.) stara 39 g. Njezinu dijetu Željka bilo je na samrti — ne znaju roditelji za uzrok. — Sva je čeljad plakala i Bogu zavjetovala po zagovoru P. Barbarića. Bog je uslijeo zavjet. Slijedeći dan dijete još živo, a za 2 dana posve zdravo. Roditelji su začjeti ispunili i sada javno zahvaljuju. — 956. Jure Samardžić, iz Ljupljaniće kod Dervente, (saraj. nadb.) 16 g. star. Prije 2 godine pao u trešnje, te je prebio kliničnu kost i kost u ramenima. Seoski liječnik namještali, ali su tom prilikom još i iskrivili — te bi ostao sakat. Zavjetuje se P. Barbariću postiti, doći na grob, platišti misu — i sada je Jure posve zdrav i čil, kao da nikada nije bio bolestan. — 957. Slavko Gavrić, iz Zlošela, Kupres, (saraj. nadb.), 14 g. star. Lanjske godine neprestano ga oči bolile i suzile. Išla majka u Kupres k liječniku, propisao ovaj lijekove, no nije bilo koristi. Zavjetovala se P. Barbariću postiti 9 četvrtaka, a pod devetnicom obavljati krunicu Srca Isusova. Mali je sada posve zdrav. — 958. Ruža Jović, iz Glamoča, (banjal. bisk.) stara 17 g. Prije 3 godine kako se prehladila i od toga je bolile oči i pleća. Išla je u Livno k liječniku. Ovaj propisao lijekove, no nije bilo koristi. Zavjetuje se Barbariću i on joj je pomogao. Sada je krsta više nikako nebole, a glava vrlo malo. — 959. Anica Žadre, iz Gradišće, stara 50 g. Prije više godina općenita nemoć je uhvatila. Zavjetovala se nato Barbariću i već su 2 godine, da le posve zdrava i čila. Zahvaljuje se od sveg srca Bogu po zagovoru Petra Barbarića. — 960. Anka Marjanović, iz Miloševaca kod Jajca (banj. bisk.), stara 38 g. Prije 2 godine uhvatile je velike boli u prsima, da nije mogla ništa govoriti. Zavjetuje se postiti na čast Barbariću i bilo koristi čim je došla na grob. A kad je otišla iz crkve već je mogla govoriti. (Ovako je priopćio Jako Marjanović, njezin rodak). — 961. Ante Filipović, iz Šipovika kod Travnika (saraj. nadb.), imao je 6 muščice djece; petero mu u nejakoj dobi pomrlo i šesto već bilo vrlo slabo i na samrti. Roditelji zavjetuju doći Barbariću na grob s malim. Izvršili su zavjet i mali Ante, star 5 godina, sada je posve zdrav i veseo. — 962. Branko Jelica i njegova žena Ana jevenas su oboljeli. Zavjetuju se Barbariću doći na grob, postiti 9 četvrtaka. Bili su i u bolnici, ali je tek Bog pomogao zagovorom Petra Barbarića. — 963. Kata Colić, iz Bugojna (saraj. nadb.), stara 52 g. Već ih više godina srce jako boljele; dva puta ju svećenik na smrt opremio. Upotrebljavala je propisane lijekove, ali nije bilo pomoći. Čitava je 4 mjeseca ležala u krevetu, a da se nikud nije mogla maknuti s kreveta. Prije

mjesec dana zavjetovala se P. Barbariću i boli su posve prestale. — 964. Josip Colić, sin spomenute Kafe Couc, bio je vrlo bolesan. Lijepnici ga je često posjecivao. Već je bio i opremljen sv. sakramentima, te su mu zapalili i posmrtnu svijeću — i samo čekali da izdahne. Majka učinila zavjet Petru Barbariću. Ozdravljenje je brzo uslijedilo i već je 5 mjeseci, da joj je sin posve zdrav. — 965. Marijan Križanović, iz Viteza, kod Travnika (sarajevska nadbiskupija), str 9 g. Godine 1939. o sv. Antu odjednom ga stalo gušiti, sav problijedio, oblio ga znoj, počeo izdisati. Majka ga zavjetuje P. Barbariću: doći na grob i dati milostinju koliko može. Za dva sata, t. j. iza zavjeta, prešlo ga je gušenje, te je mogao čuvati na paši goveda. I sada — iza 1 ½ godine Marijan je posve zdrav i odličan dak. — 966. Terezija udova Brunski, iz Vukovara (dakov. bisk.), stara 54 g. Već 11 godina imala je u desnoj nozi velike boli, otvorio se absces, koji se kroz čitavo to vrijeme, t. j. od g. 1929.—1940., nikada nije zatvorio. Jedva bi jedna velika gnojna rana zacijelila, u isti bi se čas na drugoj strani noge pojavila druga još veća gnojna rana. Bolesnica je pokušala sve. Išla je više puta na liječenje — operacija je bila nemoguća, jer su veliki komadi gnojne mese samsi od sebe otpadali — i to u Vukovar, Osijek, Vinkovce, Beograd, pa opet u Vukovar, itd. Lijecnici su poduzeli sve i sva, ali bolest krenula na gore. Nije bilo više nikakove nade u liječničku pomoć. Čitajući naše katoličke glasnike, doznaš je za ozdravljenja i uslisanja Petra Barbarića. Njezina majka Katarina (sada već pokojna; umrla je prije 3 mjeseca) potaknje kćer i sve ukučane na devetnicu P. Barbariću. Imali su čvrsto pouzdanje u dragoga Božja — i On ih je uslišao. Evo već 3 mjeseca da nema nikakovog abscesa, ni boli. Samo je nogu još malo otefena, te se još poznaju na njoj brojni crveni ožiljci. — Inače može dobro hodati i vršiti svoje dužnosti. — Došla je u Travnik na grob P. Barbarića, da mu zahvali i da se ovaj slučaj objedolani u »Glasniku Srca Isusova«, da se i drugi velikim pouzdanjem utječu Bogu preko služe Božjeg Petra Barbarića. — 967. Zagreb: Velike milosti. I. I. — 968. Nijemci (dakov. bisk.): Osobite milosti. Ž. K. — 969. Zagreb: Ozdravljenje od bllesti očiju. P. B. — 970. Prelog (zagreb. nadb.): Sretan porod i zdravlje djece. B. E. — 971. Zagreb: Unuk sretno položio ispit. M. A. — 972. Bjelovar (zagreb. nadb.): Boli od upale čeljusti prestale. Š. H. — 973. Valpovo (apost. admin. Sjev. Slavonije): Bolest krenula na bolje. I. J. — 974. Malagona kod Vinogore (zagreb. nadb.): Na rubu groba od silnog krvotoka, ozdravila sam. M. Š. — 975. Kneževac (zagreb. nadb.): Velika pomoć. M. i M. L. — 976. Sv. Ivan Zelina (zagreb. nadb.): Mnoge milosti. Lj. 2. — 977. Malunja kod sv. Jane (zagreb. nadb.): Osobita pomoć. Š. Š. — 978. Široki Brijeg (most. bisk.): Sretno položio ispit. N. — 979. Travnik-Polje (saraj. nadb.): Opasnog cira na oku, bez operacije nestalo. N. R. — 980. Sarajevo: Mnoge milosti J. Ž. — 981. Travnik (saraj. nadb.): U teškoj vremenitoj potrebi velika pomoć. M. N. — 982. Hlebine kod Koprivnice (zagreb. nadb.): Nalazila sam se u strašnoj pogibelji života. Ljudske pomoći ni otkuda nije bilo. Upravo na izvanredan način izbjegoh. F. A. — 983. Kampor (krčka bisk.): Pomoć mojoj kćerkii. A. — 984. Radikovci (apost. admin. Sjev. Slavonije): Pomoć u nesreći. I. T. — 985. Brođanci (apost. admin. Sjev. Slavonije): Sretno prošla operacija. M. B. — 986. Zagreb: Pomoć. A. Š. — 987. St. Gradač kod Špišić Buštovice (zagreb. nadb.): Muž mi se prije smrti obratio i sretno premislio. A. P. — 988. Vukovar (dakov. bisk.): Ozdravljenje dvoje moje djece. E. D. — 989. Bački Monoštor (apost. administr. bačka): Velika pomoć. — 990. Krapinske Toplice (zagreb. nadb.): Ozdravljenje. J. N. — 991. Osijek (dakov. bisk.): Ruka ozdravila. G. P. — 992. Koštel (zagreb. nadb.): Mnoge milosti. T. H. — 993. Bocanjeveci: V. K. i R. za primljene milosti. — 994. Gor. Desinec: G. J. za ozdravljenje od plućne bolesti po zagovoru Petra Barbarića. — 995. Glamoz: B. V. za ozdravljenje sina. — 996. Šlav. Požega: P. Z. po zagovoru Petra Barbarića položio sam sretno ispit u vrlo teškim okolnostima. — 997. Štakovec i V. M. za ispunjenu želju. — 998. Vel. Kopanica: Š. za primljene milosti po zagovoru Petra Barbarića. — 999. Zagreb: B. J. za primljenu milost. — 1000. Zagreb: D. D. zahvaljuje za pomoć u finansijskim nezgodama dobrom Petru Barbariću.

3. SIJEĆNJA PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEST

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem, Gi po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL, sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane + na koje se Ti neprestano prikažuješ na oltaru. Osobito Ti ih prikažujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu + za njegove opće i posebne nakane i za uspjeh misijskog pokreta +

SIJEĆANJ 1941.

Članovi Apostolstva Molitve molit će u sijećnju na ove nakane :

1 S OBREZ, KRISTOV. Mir u svijetu	18 S Stolica sv. Petra u Rimu. Obraćenje krivovjerača
2 Č Ime Isusovo. Pobjeda Božijih prava	19 N 2. PO BOG. Marije. Nepravedno progenjeni
3 P Genoveva. Oproštenje narodnih grijeha	20 P Fabijan i Sebastijan. Ugrožena mladež
4 S Tito. Naši biskupi	21 U Agnese. Mjes. zaštiti. Djevoj. društva
5 N Telesfor. Širenje pobožnosti Srcu Isusovu	22 S Vinko. Kat. svjetovnjaci
6 P BOGOJAVAČENJE. Misije	23 Č Zaručke B.D.M. Svetlost u braku
7 U Valentin. Psovači	24 P Timotej. Borba protiv vjerskog neznanja
8 S Severin. Naša sjemeništa	25 S Obraćenje sv. Pavla. Iskrena obraćenja Židova
9 Č Julijan. Povjerenici Glasnika	26 N 3. PO BOG. Polikarpo. Članovi Apostolstva Molitve
10 P Agaton. Vjernost sv. Ocu	27 P Ivan Zlat. Propovjednici
11 S Higin. Kat. odgojitelji	28 U Julijan. Umirući
12 N 1. PO BOG. Sv. Obitelj. Posveta obitelji	29 S Franjo Sal. Suradnici Glasnika
13 P Leoncije. Naši u vojsci	30 Č Martina. Pokojni čitatelji Glasnika
14 U Hilarije. Sablažnjivi svećenici	31 P Ivan Bosko. Naši Salezijanci
15 S Pavao. Kat. akcija kod nas	
16 Č Marcel. Naši narodni vode	
17 P Antun. Duh pokore	

ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUŠOVA: Potpun oprost prvega petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

Poštarska placena u gotovini

GLASNÍK

S RČA Isusova

1041

50
GODIŠTE

12012

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

Iz daju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu * Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara "Glasnik", Za-
greb Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 2
VELJACA 1941

Uprava: Zagreb 1/147,
Palmotićeva 31 * Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
dinara — USA: 0.50 do-
lara — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengö.

Mogu li i ja nešto učiniti za Glasnik?

Sigurno se već gdje koli čitatelj Glasnika ovako zapitao, kad je vidio kako je Glasnik lijep i koristan i koliko je dobra učinio njegovoj duši. Htio bi se za to dobro nekako odužiti, a htio bi da se to dobro i sve više širi, tako da se njime može što više duša okoristiti.

SVAKI POJEDINI CITATELJ MOŽE GLASNIKU POMOCI!

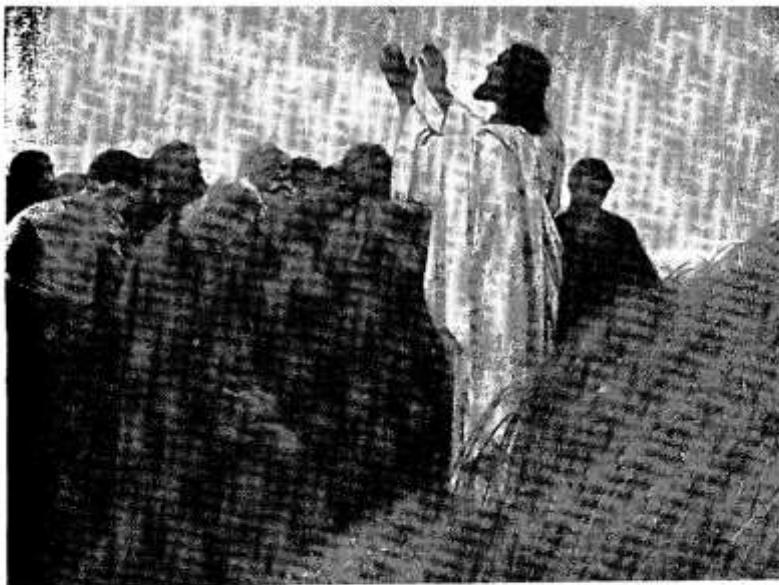
U prvom redu redovitim slanjem preplate. Tko toga ne čini, taj ne samo listu ne pomaže, nego mu je pravi neprijatelj. Glasnik imade velikih, svakim danom većih troškova. Papir, boje, tiskak, izradivanje slika, poštarnina — sve je to znatno poskupilo. Uza sve to Glasnik ne povisuje svoje preplate, ali očekuje, da će svaki shvatiti svoju dužnost, da preplatu što prije podmri.

Može se pomoći Glasniku i tako, da se njegovoj Upravi pošalju adrese svojih rođaka, prijatelja i znanaca, koji bi se mogli preplatiti na Glasnik. Uprava će im bez obveze poslati na ogled pojedine brojeve Glasnika.

Može se pomoći Glasniku i suradnjom, to jest pisanjem članaka iz života. Dakako uredništvo ne može uvrstiti u Glasnik sve što mu se pošalje, ali će se sigurno u redovima njegovih čitatelja naći koje pero, koje bi moglo s blagoslovom djelovati na čitatelje Glasnika. Članci neka budu kratki i jezgrani. Ne treba slati propovjedi i opomere čovječanstvu, nego prikaze istinitih događaja iz života, koji pokazuju istinitost naše sv. vjere. Nadalje je dobro slati dopise o radu katoličkih društava. Glasnik u prvom redu donaša vijesti o radu Djerojačkih Društava Srca Isusova i Društava Apostolstva Molitve, jer je njihovo glasilo, ali donaša rado i izvještaje o životu i radu svih kat. društava bez razlika, bez obzira kojem tipu pripadala i tko ih vodi. Glasnik Srca Isusova je općenito vjerski list za sve katolike bez razlike. Dobro je uz doneće poslati i slike. Za uvrštenje dopisa i slika ne treba ništa platiti. Dobro je znati, da Glasnik ne uvrštava dopisa, koji nisu ovjeren potpisom i žigom župnog ureda ili inače duhovnika društva.

Većku pomoć može se pružiti Glasniku postavši njegovim povjerenikom ili povjerenicom. To je možda najdragocjenija pomoć. Takav povjerenik ili povjerenica imade na brzi raspodjeljivanje Glasnika i ukrstanje preplate u svojem mjestu ili u društvu ili jednoj ulici ili dijelu grada. To su pravi apostoli Srca Isusova. Tko to želi biti, neka traži upute od Uprave Glasnika.

Nagovoraj druge, da se preplate na Glasnik, pokaži im ga, daj, da ga čitaš, pripovijedaj iz njegova sadržaja. Mnogi i mnogi ne poznaju Glasnik, pokaži im ga ti, pa će ga zavoljeti i naručiti. Tako će broj njegovih preplatnika u ovoj jubilarnoj godini doseći stotu tisuću. To ne bi bilo teško postići. Dosta bi bilo, da dvoje trećine dosadanjih preplatnika nadu svaki još samo jednog novog preplatnika. Na posao! Na slavu i čast Presvetog Srca Isusova i na korist duša!

Zahvaljujmo
Bogu svojemu svagda,
Što nam je daną milost sv. vjere
u Isusa Krista!
On neka nas učvrsti do kraja
Da budemo bez krivice u dan Gospodnjij.
A vjeren je Bog,
koji nas pozva u zajednicu Šina svojega
Isusa Krista Gospodina našega.

(Prema Sv. Pavlu)

Papa pokazuje put k miru

Mjesečna nakana Apostolskva Molitve za veljaču blagoslovljena od sv. Oca Pape

Naš sv. Otac Papa Pijo XII. videći da rat iz godinu dana nimalo ne jenjava, nego se depeče sve više širi i postaje sve žešći, upravio je jesenja na blagdan Krista Kralja svećenicima i vjernicima cijelog svijeta pismo, u kojem ih poziva, da se u nedelju 24. XI. pridruže njegovim molitvama za mir. U tom pismu piše on između ostaloga ovo: »Pa jer užasan rat još ne popušta nego i dalje sve više bjesni, i jer se čini da je naš glas, vijesnik mira, zaglušen od ratne buke, zabrinuto i zaufanu upravljamo srce k Ocu milosrđa i Bogu sve uljehe moleći za ljudski rod bolja vremena...«

Pa tako je u nedelju 24. studenoga sv. Otac čitao sv. Misu za mir u crkvi sv. Petra, a hiljade svećenika i milijuni vjernika bili su s njime sjedinjeni moleći Gospodina, da nas osloboди od »kuge, glada i rata«. Tom zgodom Papa je i opet (tko zna po koji već put!) upravio ljudima očinske riječi mira. Ali sv. Otac je osjećao kako se njegove riječi ljubavi i pravde odbijaju o tvrda ljudska srca kao o kakav čelični zid, pa je sigurno s mnogo boli i žalosti u svom srcu rekao i ovo: »...Ako žestina rata može da zagluši naše vapaje (za mirom), mi upućujemo naše poglede k nebu... Gospodine, progovori ti ljudskim srcima i kaži im riječi, koje će zaustaviti oluju.« A jedan novinar, koji se je nalazio u crkvi, kad je govorio sv. Otac, javlja to svome listu ovako: »Dok je Papa u crkvi sv. Petra molio za mir, zvuci sirena za uzbunu mješali su se s njegovim rijećima...« Eto to je, što je žalosno. Dandan je t. j. godinu i po dana iz početka rata glas sv. Oca za mirom sličan je glasu onoga koji vapije u pustinji. A ipak on je zajednički otac svih kršćana. On svima želi dobro i sve ljubi jednakom. Bili oni na ovoj ili na onoj strani. Zvali se oni Nijemci ili Francuzi, Talijani ili Englezi, Španjolci ili Amerikanci. Ali njegov očinski glas gubi se u buci ubojitog oružja. Zaraćene stranke ne žele nikako, da im se sada govoriti o miru. Prvo treba dobiti rat. To jest treba doći do »sigurne i potpune pobjede«. A to opet znači: treba potpuno uništiti ili kako kažu »smrviti« svoga protivnika. A da se dođe do toga treba da oružje rekne svoju riječ. Onda će istom moći doći do pravoga mira. A sada nek topovi grme, sirenje zavijaju, bombarderi zuje, gradovi se ruše, ljudi ginu... Prvo i glavno je: »sigurna i potpuna pobjeda.« A riječi sv. Oca?... Njih može još samo da čuje i usliša nebo.

Kad govorimo o Papi i današnjim ljudima, o miru i ratu, uvijek se je dobro sjetiti ovoga: Prije 25 godina bjesnio je u svijetu rat. Strašni svjetski rat. Milijuni su izginuli u njem. Uništene su zemlje i narodi. Jer svaki narod bez obzira dali je postao pobjednik ili ostao pobijeden izišao je iz te ratne nevolje kao bolesnik koji se jedva oteo smrli. Slomljen, izmučen. Više mrlav nego živ. I taj strašni svjetski rat ipak se je nekako svršio. Iza 4 godine pustošenja. Trebalo je napraviti mir. I napravili su ga na takozvanoj mirovnoj konferenciji

u Parizu. Ali što vidimo tu? Sastali su se predstavnici svih naroda. Pozvano je bilo na stotine i hiljade političara, stručnjaka, savjetnika. Ali se nitko nije sjetio, da pozove i sv. Oca, premda je i on imao tu nešto da kaže. Ali zato vele, da je bilo u izobilju framazuna i Židova. I da su oni vodili glavnu riječ... Isto tako na tim raspravljanjima i vijećanjima govorilo se o svemu i svacemu. O slobodi, ljudskim pravima, o samoodređenju naroda, o ratnim krivcima, o reparacijama i naravno najviše o miru. O svemu se je govorilo. Ali na Gospodina se Boga zaboravilo. Nitko nije govorio o Njegovom Zakonu i Njegovim pravima. Mislili su ti mudraci u Parizu, da mogu ljudima oloriti put k miru i blagostanju i bez Boga i bez vjere. Ali su se ljuto prevrili. Taj njihov mir bio je kao kuća sazidana na pijesku, »i zaplušili pljusak, i navali bujica, i dunuće vjetrov i udariše na kuću onu, i pade, i sasvim se razvali.« (Ml. 7, 27). Trebalo je svega 20 godina, da se neprijatelj opet uhvate u koštač. Da, svega 20 godina! To znači samo toliko da se staro, iskvareno, istrošeno oružje zamijeni novijim, »modernijim« t. j. strašnjim. To je bilo tako kratko vrijeme, da se neki nisu dospjeli ni opremili posve za borbu, a rat je već izbio. Drugi kažu opet da onaj svjetski rat i nije bio svršen. Ovaj sadašnji je samo nastavak onoga, iza stanke od 20 godina. Bilo sad kako bilo, svakako je želosno to, da su ljudi ugazili u novi rat, a krvavi tragovi prošloga rata još se svagdje osjećaju. Još hode po ovoj našoj zemlji stotine tisuća osakačenih ljudi, kojima je rat uništio zdravlje. Još živi tko zna koliko majki, žena, djece, koji oplakuju svoje sinove, muževe i oceve. Još su svježi grobovi onih koji su pali u prošlom svjetskom ratu... Nema lome ni dvije godine, što sam bio na jednom tekvom ratnom groblju u blizini Amiensa (Francuska). Bilo je još sasvim »ovo«. Istom su ga dovršili. Hiljade malih ploča na kojima je bio urezan križ i ime, redale su se, da ih je bilo teško pregledati. Većinom su to bili mladi ljudi iz Australije, koji su tu izginuli. Kod nekih ploča mogao si vidjeti prislonjenu kificu uvela cvijeća. Bili su to možda fragovi onih, koji su došli preko oceana, da nadu grob sina ili oca?...

Nije naše da ovdje ispitujemo kako je i zašto došlo do rata. Da li je moralno doći do njega? Isto tako mi ne znamo kada će i kako će doći do mira. Ali mi se sigurnošću možemo reći da do pravoga i pravednoga mira neće doći, dok god ljudi ne budu opet priznali Boga i njegovih prava i njegova zakona. I dok ne počnu slušati onoga koji im govoru u ime Božje i Kristovo t. j. sv. Oca Papu. Rekli smo kako oni koji ratuju navještaju mir tek iza »sigurne i potpune« pobjede svoga oružja. Sv. Otac Papa a s njime i mi kršćani ne vjerujemo u taj mir, koji niče iz pobjede oružja. Ali ima jedna druga pobjeda, ili zapravo više njih, bez kojih nema pravoga mira. Sv. Otac je na Badnjak kardinalima, koji su mu čestitali Božić rekao ovo: Međutim osnovni preduslov svakoga novoga poretku (l. j. mira) jesu ovi: 1. pobjeda nad mržnjom koja sad razdvaja pojedine narode; 2. pobjeda nad međusobnim nepovjerenjem; 3. pobjeda nad načelom prema kojemu korist predstavlja temelj prava; 4. pobjeda nad prevelikim razlikama na području svjetske privrede, da bi se tako

omogućila svima narodima prirodna sredstva za život; 5. pobjeda nad sebičnošću na čije mjesto treba da stupi iskrena sloga i saradnja među narodima. Eto sv. Olac je pokazao put k miru! Ali da ljudi dodu do ovih »osnovnih preduslova« pravoga mira, treba da se okane mržnje, laži i nepravde a vrate se natrag k Bogu, vjeri i Evanđelju. Kada će to biti? Samo dragi Bog to zna. Ali ljudski govoreći oni su vrlo daleko od loga i svaki dan srlijaju to dalje... I nama ne preostaje ništa drugo, nego da sa sv. Ocem dižemo često u ovim tužnim vremenima naša srca k nebu i vapijemo: »Gospodine, progovori ti ljudskim srcima i kaži im riječi, koje će zaušljiviti oluju.«

Stj. Zec D. I.

MJESEČNI ZAŠTITNIK

Sveti Ignacije Antiohijski.

Glavaru kršćanske zajednice u poganskom Rimu stiže jednoga dana oko godine 110. pismo. Poslao ga je sirski biskup iz grada Antiohije Ignacije. Čovjek je to, koji je bio vrijedan, da zasjedne na biskupsku stolicu, koju je osnovao sam prvi papa sv. Peler. Sada je eto u njegovoj biskupiji planuo požar progonstva i on je prvi bio uhvaćen. Vode ga u Rim, da ondje posluži za užitak rimskom građanstvu. Kod sjajnih igara u velikom cirkusu, bit će bačen pred divlje zvijeri, a građanstvo će uživati u loj okrutnoj borbi, strahu i krvi.

Neobično je pismo tog mučenika. Ne piše on rimskim kršćanima, da ga dočekaju i pomognu mu, da se za njega zauzmu. Na pulu u smrt sja još jedno svijetlo, jedna nada, da bi mu rimski kršćani mogli pomoći, možda ga i izbaviti. Ta imaju oni veza čak na carskom dvoru. A kako da i ne pokušaju spasiti biskupa tako odlične biskupije. No za mučenika to nije nada, nego opasnost. On se *toga boji*, jer želi umrijeli, da dode Gospodinu Isusu. Ciljavo je pismo samo molbenica, kakve valjda nikada nije napisala ljudska ruka, pogotovo ne u tako teškim prilikama. Evo što piše:

»Bojim se važe ljubavi, da mi ne bi naškodila... Nili ču ja ikad više imati takvu priliku da se približim Bogu, a ni vama se neće moći upisati bolje djelo, nego li je to, da šutile. Jer ako budeš žutjeli, postat će Božji. Nemojte mi pružiti druge usluge do li te, da budem kao žrtva prinesen Bogu, dok je oltar spremjan. Neka vas ta usluga složi u zbor, te u Kristu Isusu zapjevajte Ocu, što je eto sirskoga biskupa držao dostojnim, da bude pozvan, da se digne s istoka na zapad (iz Sirije u Rim). Ta lijepo je, kao što sunce zalazi, tako zači od svijela Bogu, da u Njem opet izidem kao sunce na istoku.

»Niste nikad nikom zavidjeli nemojte ni meni. Samo mi izmolite nutarnju i vanjsku snagu, da ne bih samo tako govorio, nego i učinio, da se ne bih samo nazivao kršćaninom, nego se i pokazao... Kršćanina ne čini štinja, nego veličina duha kad ga svijet mrzi.

»Pišem crkvama i svima poručujem, da će u rado umrijeti za Boža, samo ako me vi ne spriječite. Molim vas nemojte mi iskazivati dobročinstva u nezgodno vrijeme. Pustite me, da postanem hranom životinja, po kojima mogu dobiti Boža. Ja sam Božje žito, neka me dakle, sameju zubi zvjeradi, da postanem čistim Kristovim hlijebom. Dajte radije namamite životinje, da mi budu grobom i da ne ostave ništa od mojega tijela, da ne bih, kad

preminem, bio kome na teret. Onda će tek bili pravi mučenik Kristov, kad mi svijet ni tijela ne bude vido. Molite se usrđno za me Kristu, da ovim oruđem postanem žrtvom...«

»Sada okovan ućim ne željeli ništa svjelovno ni fašto. Već sve od Sire je borim se sa životinjama, jer sam na kopnu i moru, noću i danju privezan uz desel leoparda to jest uz odio vojnika, koji bivaju, pa i nakon dobročinstava, sve gori. No njihove me nepravde sve više uče, ali tim nisam opravdan. (I. Kor. 4, 4.) I. j. ne će mi to donijeti vječni spas, nego Gospodin. O kako se želim nauživali životinja, koje su za me pripremljene! Molim se, da budu spremne za me. Pače će ih i nemamiti, da me brzo proždu, a ne kao što se nekih od straha nisu ni dotakle. Ako bi se pak one opirale i ne bi

htjele, silom će ih natjerati. — Oprostite mi. Znam, što je za me dobro. Sada počinjem biti učenik. Neka mi ne zavidi nitko ni od vidljivih ni od nevidljivih, pa će steći Isusa Krista. Neka dođu na me vatrica i križ i rulja životinja, nek mi se raspu kosti i odsjeku udovi, neka mi cijelo tijelo zgnječe, neka me stave na strahote sotonske muke, samo da dobijem Krista!«

»Više mi vrijedi umrijeti u Kristu, nego li vladati do na kraj zemlje... Tražim Njega, koji je za nas umro, hoću Njega, koji je za nas uskrsnuo. Za tim dobitkom ja idem. Ne predajte me svijetu, kad želim biti Božji. Pustite me, da primim čislo Svijetlo. Kada dođem onamo, bit će Božji čovjek. Dopustite mi da nasi jedujem muku svoga Boga!«

I došao je taj junak u Rim i pošao junački u smrt. Kažu, da je čuvši riku bjesne zvjeradi, rekao: »Čujte trublje mojega Kralja!«

Hoće li nam pod zaštitom tako velikoga Božjega junaka, koji je svoje junačke riječi potvrdio svojom krvlju, biti teško odreći se ovaj mjesec, naročito u pokladno vrijeme, opasnih i za dušu smrtonosnih zabava? Ne ćemo li u korizmi postom i drugim palnjama, koje nam Gospodin pošalje, rado naslijedovati našega Spasitelja i Boga u Njegovoj muci? Tako ćemo onda čisti doći Gospodinu u uskrsnoj svetoj isповijedi i Pričesti i jednoć doći k Njemu u Njegovu vječnu slavu u nebul!

Stjepan Šmit D. I.

Jedan više...

Nije tajna: Gospodin Isus lično će proći bijelim našim Zagrebom, iz njeg će raširiti ruke nad cijelim hrvatskim zavičajem i orositi milošću preporoda i blagoslova sav hrvatski kraj. Za lipanj je najavio svoj pohod, o Petrovu, kad bude Euharistijski kongres.

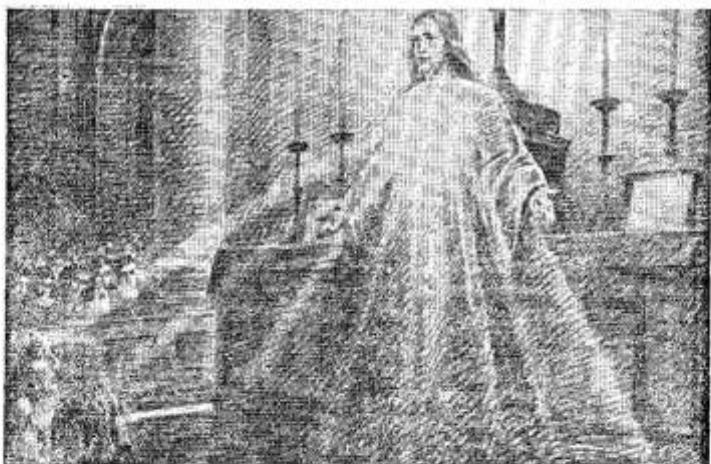
Pa će naš list kao vjerni glasnik Božjih tajna i pouzdani vjesnik Božji doglasiti prijateljima Isusova srca Kristove nade i očekivanja.

I prva riječ bit će prva vijest prvog glasnika Presv. Srca Ivana Krstitelja: — »Medu vama već stoji.« Ne će istom u lipnju doći Isus svojim Hrvatima. Već je došao. I kod nas se nastanio.

*

Da je Jakov iza videnja o nebeskim ljestvama brojio stanovnike u Betelu, svakako bi nabrojio jednoga više. Ne bi to svatko učinio. Ali vidjelac Jakov bi. Jer njemu su se otvorile oči, Bog sam mu ih je otvorio, pa je u sjaju Božjeg svjetla video, čega drugi nijesu zamijetili: da Bog posebno prebiva u Betelu — Betel znači: »Božji stan« — medu svojim pukom kao budni čuvar, vjerni prijatelj i prvak u mjestu — i jedan stanovnik više.

Da su upitali Mojsija, dok je na Horebu pasao stado blizu planene kupine, koliko je tu pastira, on bi sigurno spomenuo jednog više nego li ostali čobani. I pri tom bi pomislio na Dobrog Pastira

»Ja sam s vama do svršetka svijeta« (Mt. 28, 20).

naroda Izraelskoga, na Boga silnoga i vjernoga, koji mu se javio s plamenog prijestola na užarenoj kupini i doviknuo mu: »Mojsije, izuj obuću svoju: mjesto gdje stojiš, sveta je zemlja«.

Ako bi prosvijetljeni krščanin pregledavao popis pučanstva iz svog mjeseta, on bi svakako morao upozoriti na pogrešku, koja se potkrala odmah s početka popisa. Nisu svi u popisu. Treba jedan više. Jedan je zaboravljen, i to najglavniji, najčasniji i godinama i životom.

A koji je to? Zabilježeno je u jednoj oporuci, u testamentu svetog Božjeg svećenika msgr. dra Segura. On je spremio prvi međunarodni euharistijski kongres. Ali ga nije doživio. Učesnici se na prvom zasjedanju sjetili blage duše pokojnog Segura. Njegov je brat javno čitao oporučku: »Ja umirem kao što sam i živio ljubeći Presv. Sakramenat na oltaru. Želim da me ukopaju u albi i bijeloj misnici u znak moje ljubavi prema bijeloj Hostiji. A na olovnoj posudi, u koju će se pohraniti moje srce, neka se urežu ove moje riječi: Isuse, Bože moj, ja Te ljubim i klanjam Ti se u Presv. Oltarskom Sakramentu.«

Znaš li sad, na kog re mislimo, koga pri brojanju ispuštamo? Najdivnijeg čovjeka, rodom iz Nazareta, Djevičina sina, Gospodina Isusa Krista. Mi smo Isusu poklonili komad zemlje, svojim žuljavim rukama izidali mu dom — a On je u nj ušao. Da Isus ima stan i da u njem boravi — saznao si eto iz oporuke.

Ali ko ga je ikada u crkvi ugledao? Bio si i ti u Isusovu stanu a Gospodara nisi video. Možda ga nisi zatekao kod kuće? Mjesto moga našao si kruh, pravi ljudski kruh od pšenična brašna, lomnu krišku tankog kruha. Diraš: pod prstima osjećaš tvrdoču kruha.

Gledaš: oči ti vide bijelo kruha. Kušaš i jedeš: čutiš, slatkoča je kruha. Nije vačka, istina je: izgled je kruha.

Ali sjeti se Pokazujući na kruh izgovorio je Isus, koga tražiš — čudesne riječi čudesne tvrdnje: Ovo je moje tijelo. Gospod zbori i kruh biva Svetim tijelom njegovim.

Kruh je sačuvao izgled kruha — to je staro što je ostalo. I kruh je postao tijelo Kristovo — to je novo, što se pojavilo.

I onda pokazujući na apostole, koji su zadivljeni ovo gledali, izrekao je čudesne riječi čudesnog opunomočenja i naloga: »Ovo šinite meni na spomen.

Što sam stvorio ono veče,
Krist to isto činit reče
Do vijeka na spomen svoj.

Pa je uzeo vjerni sluga i učenik drobni, dijelak krhkog kruha i rekao, što mu je Gospodar i Učitelj naložio: Ovo je tijelo moje.

I eto moću tih riječi pao je blagoslov ozgo na kruh. Preobrazio ga. Promjenio ga. Nije više kruh. Tijelo je Gospodnje po riječi Gospodnjeg i Njemu na spomen, kruh onaj što ga u tabernakulu nalažeš. Vaniština kruha ostade i lik kruha ujedno, a kruh sam Bog je svojim tijelom učinio.

Ne shvaćamo, ne gledamo,
Ai po jakoj vjeri znamo
Što van reda biva tu.

U tabernakulu je tijelo Božje, tijelo Kristovo. Je li stoga tabernakul grob, što čuva Isusovo tijelo, samo tijelo bez duše? Je li ciborij tek moćnik, u kom je pohranjena draga relikvija, časni ostanci, prečista put, koju je uzela Božja Riječ, koju je oživljavala Isusova duša, od Duha udahнута u Djevičinu krilu! Da, da, bilo bi tamo samo tijelo, da je još i danas Veliki Petak — crni onaj dan, kada smo mi grešnici raskinuli životnu vezu između tijela i duše Kristove! Da nije uskrsnuo Krist, tabernakuli bi bili grobovi pod Kalvarijom, časni i voljeni radi dragog pokojnika, koji bi bio u njima. Ali samo je jedan petak bio Velikim Petkom! U prvu nedjelju, poslijе njega, još zorom, onom uskrsnom zorom, oživljajući dah Kristove duše prostrujio je Isusovim ukočenim i ledenim udovima, ulio gibanje i život, podražio Srce i ono je zakucalo, i probudilo ugasli sjaj dubokih Isusovih zjenica kojih je blag pogled počivao na tebi, neznani brate, kad mu u crkvu dodeš. I udeš li u njegov dom, pa ga ne sretneš, ne tuži se da Gospodara nema nikad kod kuće, nego samo sitni krug drobne hostiće. Ondje, upravo ondje pod krhkrom koprenom On je, On je, kao što sam reče: Ja sam s Vama u sve dane do konca svijeta.

Dovela ga je misnička riječ. I dovodi ga! I dovodit će ga, dok sam ne dode, da sudi svijet ognjem.

Bože moj, Krište Gospode divni li su putevi Tvoji! Divni li su dolasci tvoji, svakog puta, svake rane mise. Kao da sa suncem skupa obilaziš oko naše zemlje, putuješ s rasvjjetanom zorom od mjesata do mjesata, i s njome tijekom dnevnog okretala pohadaš svoje vjernike na svakoj točki zemljine kugle i odjeven bjelom

čkaninom kruha i hostije ulaziš u dom što Ti naše ruke sazidale, ulaziš u naš taberoakul kao prvi gradanin naših gradova i sela, časni mještani i susjed naših kuća.

Gospodine, zaboravili smo na Te, ostavili Te samom i napustili Te. Ne ostavi Ti nas. Nek Ti se ne zgadi naša zloča i naš grijeh, naša mržnja i naša raspuštenost, naša raspojasanost, naša razbludnost. Sve radimo, sve smo već učinili da Te oljeramo iz svog susjedstva. Nemoj nas čuti, sine Božji, nemoj nas uslišati. Ostani, Gospodine, s nama. Ostani!

Recens S.I.

MJESEČNA OBNOVA

Spasitelj svijeta — siromašan...

Besavjesna i nerazumna državna uprava dovela je narode do socijalnog poretku, u kojem je sve više siromašnih. I danas se mnoge tisuće ogorčeno bore za svagdanji kruh. Dizu se svjetski pokreti, kojima je glavni cilj borba proti materijalnoj bijedi.

Usred ovakvih prilika velika je opasnost, da potpuno zaukljeni brigom za svagdanji kruh odvratimo pogled od Gospodina Isusa Krista, pa da nam ohladi ljubav prema Njemu. Štavišel Razočarani i ojadeni podlom sebičnošću drugih, moglo bi se i naše srce — kao kod onih, koji pristadoše uz komunizam — napolniti mržnjom prema Isusu... Kobne li subbine! Isusovo siromaštvo jest sjajan dokaz njegove ljubavi prema nama, pa da onda naše siromaštvo i borba proti njemu bude povodom, te se odvratimo od Isusa, zamrzimo ga i tako izrečemo sami sebi osudu vječnoga prokletstva?

Stoga promotrimo točnije Isusovo siromaštvo, da nas velika božanska ljubav, koja iz njega odsijeva, ojača, te svagdanja borba proti oskudici ne uguši u našem srcu ljubavi prema Isusu Kristu.

1. Isus Krist je bio siromašan. Sigurno nisi ni ti bogat, ali — ipak se nisi rodio u štali kao Isus...

»Naći ćeće djetešće povito u pelenice gdje leži u jaslicama«, reče andeo betlehemskim pastirima. A oni »dodoše žurno i nadose Mariju i Josipa i djetešće gdje leži u jaslama.« (Lk. 2, 12-17)

U Nazaretu je sv. Obitelj imala svoju kuću, pa je Isus bio pod sigurnim krovom. No kakva je bila ta kuća?

Pisac Isusova životopisa na hrvatskom jeziku, Dr. Rudolf Wimer, ovako piše o njoj:

»Općenito je mišljenje, da se kuća sv. Obitelji nije razlikovala od današnjih kuća u Nazaretu, koje su... građene od pletera, omazane ilovačom i pobijeljene krećom... Ne samo ljudi nego i svijetlo može u sobu samo, kad se otvore vrata, a ri-

jetke su kuće, koje imaju malen prozorčić. Kod siromaha je sa-stavljena cijela kuća samo iz jedne sobe... Na zemljanim je podu-prosti sag, od kakvih u nas šivaju šatore. Usred sobe je obično komin, na kome se kuha. Uza zid je klupa prokrivena jastucima, na kojoj se spava, jer postelje ne poznaju...« (Wimer: Isus Krist, str. 62).

U takvoj je kući živio Isus do svoje tridesete godine, kao »sin tesarov« (Mt. 13, 55). Dok je bio na životu sv. Josip, Isus mu je pomagao kod posla, a iza Josipove smrti preuzeo je sam radionicu i žuljevima svojih ruku prehranjivao Majku i sebe.

Kad je Isus počeo javno propovijedati, ostavio je i kuću u Nazaretu. Sve svoje sile uložio je u rad za dobro naroda, a hranio se i on i njegovi učenici od milostinje dobrih ljudi. Evangelje nam samo tu i tamo napominje, da Židovi nisu baš bili odviše dražljivi prema Isusu. U Kafarmaumu zapitaše poreznici Petra: »Zar vaš Učitelj ne plaća didrahme?«, kao porez na hram. »Da, plaća«, odgovori Petar. Ali se je zaletio. U blagajni nije bilo ni dvije drahme... (Mt. 17, 24—25).

Jednom pode Isus kroz usjeve. »Njegovi učenici ogladnješe i počeše trgati klasje pa jesti«, jer nisu imali ništa drugo. (Mt. 12, 1—2).

A stan Isusov? Sam reče: »Lisice imaju lame i ptice nebeske gnijezda, a Sin čovječji nema gdje da nasloni glavu.« (Mt. 8, 20—21).

Siromašno je živio, no još je siromašniji umro: na križu, bez ičega svoga. I odijelo s njega svukoše. (Iv. 19, 23—24). Pa ni grob u koji ga položiš, nije bio njegov, nego Josipa iz Arimateje. (Mt. 27, 60).

2. Isus je bio dragovoljno siromašan. Zar ne, kad umre koji veliki čovjek — vladar, predsjednik republike, vojskovođa — ističe se, kao nešto izvanredno, ako je bio rođen od siromašnih roditelja. No siromašno podrijetlo nije njegova zasluga. Nije ga on svojevoljno odabrao. Naprotiv! Cijeli se život borio proti siromaštvu i napokon se teškim i ustrajnim radom izdigao iznad oskudice i bijede pa stekao časti i bogatstvo.

A Isus? On je sam izabrao i prilike, u kojima će se roditi — hladnu, mračnu staju; i obitelj, u kojoj će živjeti — siromašnu obitelj tesara Josipa iz Nazareta. Kao Sin Božji znao je sva majstorska umijeće, kojima se današnji majstori služe u svom zanatu. Ali — On je ipak učio od Josipa rezati i tesati, upotrebljavao je samo onaj alat, kojim se služio sv. Josip, tj. »sjekiru, pilu, čekić, strugač, mjerilo i šestar«. Isus je dvaput čudom nahranio veliko mnoštvo ljudi, pa je mogao i sebi čudom pribaviti hrane. Pa ipak nije htio, nego je podnosio glad, i žedu i sve tegobe siromaštva, koje je sam dragovoljno izabrao.

3. Zašto? Prije svega, dakako, da zadovolji Bogu za sve one grijehе, koji su posljedica pohlepe za bogatstvom.

No tu je zadovoljštinu mogao dati i uz manju cijenu. Ali Isus je ipak htio, da okusi svu gorčinu siromaštva, i to prvo zato, da njegova žrtva bude što veća, osjetljivija. A siromaštvo donosi sa sobom toliko patnje, neugodnosti...

Druge, jer je htio da sve ljudi privuče k sebi, sve, pa i one najsiromašnije. Koliki bi od njih ostali daleko od Isusa, da je došao na zemlju kao sin bogata kralja ili velikaša pa živio u sjaju i bogatstvu. Jer, tko nije sam iskusio, što znači glad, studen, siromaštvo, taj ne može razumjeti siromaha, niti će siromasi imati u njega povjerenja. A eto — Isus je sve to iskusio. On zna, šta sve to znači. Stoga i oni najbijedniji, kada čuju, da se Isus rodio u staji, da je priprosti tesar, dolaze k njemu bez ikakva straha i primaju od njega riječi vječnog života.

Treće, Isus nas je htio poučiti, kako se nešto veliko krije u dragovoljnem siromaštву: kako je čovjek sposoban za velike stvari na slavu Božju i korist svoje duše, ako se odrekne svega blaga zemaljskog, pa svu svoju nutarnju snagu posveti službi Božjoj. I njegov je primjer potaknuo tisuće. Redovničkim zavjetom siromaštva odrekli su se i same želje, da ikad išta steknu, pa podoše siromašni za siromašnim Isusom te učiniše veličanstvena djela za vrijeme i za vječnost.

★

Čovjek se grčevito otima siromaštvo, jer je s njim skopčano toliko neugodnosti. Kako, dakle, mora da je velika ljubav Isusova prema nama, kad je radi nas velikodušno uzeo na se sve te neugodnosti! Svi oni razlozi, radi kojih je izabran siromašan život na zemlji, svjedoče o njoj. Zamisl se dublje u tu ljubav siromašnoga Isusa...

Ljubav traži za uzvrat ljubav. Kako ćeš ti uzvratiti Isusovu ljubav?

Ako si po Božjoj providnosti siromašan, ili te je zloba ljudska bacila u bijedu, neka ne bude u tvom nastojanju, da se otmeš siromaštvo, ogorčenja, koje bi ti stiskalo pesnicu i dizalo je proti Bogu. Ne! Isus je u svom siromaštву na tebe posebno mislio; On tebe posebno ljubi. Pa kolikogod te gorka borba za svagdanji kruh zaukuila, ne smiješ učiniti ništa, što bi ti u srcu utrнуло ljubav Božju, ljubav prema siromašnom tesaru iz Nazareta, prema Isusu Bogu našemu. Gubitak ove ljubavi bilo bi najveće i najkobnije siromaštvo!

Ako si bogatiji, ne smije te, razumije se, strah da ne izgubiš bogatstva natjerati na grijehne nepravde, otimanja, prevare! No to nije dosta. Svaki je siromah slika siromašnog Isusa. I ti ne bi mogao podnijeti, da pred tobom stoji Isus gladan, a ti — iako možeš — da ga ne nahraniš. Tako moraš raditi i sa svakim prosjakom. I o tebi ovisi, hoće li ovaj ili onaj radi velike materijalne bijede pasti u očaj, zanemariti svoju dušu, ili će ipak tvojom pomoću sačuvati u srcu ljubav Božju i spasiti dušu.

Petar Ribinski D. I.

Što misliš, hoće li oživjeti kosti ove?

Ne treba kopati duboko. Blizu su prei slojevi, koji čuvaju sveli pepeo i prah, neznane krštenih braće i sestara, koji su pobožno živjeli i spokojno preminuli u Gospodu. Cijela nam je domovina kao časni močnik, sitnih i bezimnih hrvatskih svetaca; mučenika, isposjedolaca, djevice, nevinih pokajnika, kojima su imena upisana u Božjem spisu života. I treba kopati duboko, duboko hrvatskom zemljom, da dodeš do tla, koje nije posvećeno krštenim ostancima starih Hrvata.

Ne treba ići daleko. Ne treba ni izći iz naših dana, pa da sretneš male služe Božjim; pa da pozdraviš skrivate svjedoke i mučenike Božje i Kristove, koje radi vjere progone ili jerici subraće ili pakost protivnika Božje Crkve i Kristovih prava radi Krista... Ali treba ići daleko, daleko u prošlost, dugih 1300 godina unatrag, i tek u osvitu 7. stoljeća naći češ privijence Kristove vjere u Hrvatskoj, prve krštenike i sausnesne vjernike i potpune Katolike.

Ali minula su sveta vremena u Hrvatskoj, preminuli su mali Božji sveti, svijetu sakriveni učenici Isusovi. Pokopana je katolička Hrvatska, vjerni Isusovi prijatelji kao Lazar, onaj Lazar i ona Hrvatska, koju je Isus, dragi brate i draga sestra, ljubio; dà, ljubio...

Hrvatska je, kao Lazarov grob, koji krije sve naše djeđeoske ostavštine: ona kršćanska vremena, kad je bilo časno biti katolikom; kad je opće mistištenje brandio kršćanske zapovijedi i običaje; kad se nije smjelo omrzniti petak i oskrnuti nedjelju, a da ne budeš osuđen od čestitih ljudi — a tih je bilo većina; kad se pazilo na čerdnost u odjevavanju i čestitost u govoru — samo oni, koji su bili ozigovani kao javni grešnici smjeli su sebi dopustiti koja slobodniju riječ; kad se znalo za svetost zakona i ženidbe, kad se nije smjelo u kući njihati dijete, a da se nije prije pred oltarom blagoslovila veza muža i žene; inače bi se na te diglo cijelo susjedstvo; kad se pazilo, da u kući vlaže vjernost, mir i sklad; kad je otac bio glavni kuce, a mati srce; kad se kršćanski živjelo, makar i u bijedi, i Bog te očuvao, da bi tko drsko sebi prekinuo nit života; kad se pobožno amivalo pod okriljem Isusa, Josipa i Marije; eto ta sveta, katolička vremena, ti sveti katolici - Hrvati, koji su i bili grešnici, ali nikad odmetnici i uvijek pokajnici: svi su Ti kao Lazar pokopani.

A oko groba, po dragom grobu Isusova prijatelja, hodat i tivi novi narodi Hrvata, koji su slični onim ljudima što su stanovali oko Lazarove spilje, — blizu ili daleko, svejedno.

Ljedit Kajfine pasmine svakako su na prvom mjestu. To su oni koji su neprijatelji Isusovi, koji mrze njegovo sveto ime. Svejedno spominje li ga kamen crkve, srce i asta vjernika, pojave i sv. red Isusovih svećenika. Hjeli bi ga izbrisati, izgariti. Među te idu svi oni koji su bijedom ili ogorčenjačku zavedeni, pomalo pocrovenili, i oni bogati i učeni i mogućnici, kojima Isus smeta raspojasanom, razbludnom i opakom životu — Pa bi ga se htjeli rješiti!

A možda su još prvi Judini potomeci. To su učenici Isusovi kao i Juda — i njegov izačinici i trgovci, koji Boga svaga, crkvu svoju, vjeru svoju prodaju za novac. Mali Jude, koji ga prodaju za malo novac, za malo dobitak, što su nepošteni, nepravedni ne držeći sedme zapovijedi ili teste — veliki Jude, koji radi dobrog mirata, anonsne ženidbe prestaju se krestiti s pet prstima, ili se uopće odriču krsta... Daj Gospode, da im oprže prste faliri, dobiveni sramotnom prodajom, i poštedi od očajničke i prokletničke smrti ljudi, te Hrvate, koji te gnusno prodaju.

Pilatovi prijatelji ima također dosta. Utješno je da ipak poštuju vjeru. Znaju i javno reći, da je u njoj istina i pravda. Ali sami ne mogu

da je istinski prihvate. Svi oni, bl... Ali neće ih ono malo službica, ono malo sijena u državnim jaslama ili kod velikih nekatoličkih poduzera. Znaju oni dobro, a da im i ne reku: »Ako si prijatelj Isusu, nisi prijatelj Cezara, gospodara. Pa se boje crkve, pa se boje ispunjedaonice, pa se boje čestita govora, pa se boje djece, pa se boje svećenika... I tječe se: ne možeš drukčije, moraš živjeti, moraš imati zaslubu. I bijedno se varaju, da su tom izlikom oprali ruke... kao Pilat. Ali u dan velikog obraćuna, kad progovori Gospodin; ko se stidio mene pred svijetom, zastidjet će se i ja njega; pa kad počne nabavati: zastidio me se... i N. N., i M. M., i P. P... što će onda biti od njih?

Bratovština učenika Petra (ne svetoga Petra!) kako se razvila Hrvatskom. Dobre su duše u njoj. Vole Isusa. I poštuju ga. I u časovima sabranosti i tih motivima znaju pred fabernakulom obecati vjernost, odanost. Rado pripaze i na crkvu. Svom brigom, kojom je Petar uređivao dvoranu posljednje večere, umiju se i one trudili oko čistoće i ljepote u Božjem domu. I opri se neprijateljima Isusovim, i udare na kojeg Malha, ako ne moćem, a ono jezikom, cursto i zagrižljivo. Ali ako su neprijatelji Isusovi nasrljivi, ako oni sami i jedini Isusovi učenici u društvu Isusovih protinika gdje se udara na njeg, crkvu, svećenike kao u Kajfinu dvoru — onda se prepanu, izgube se, sioza se s njima, pa govore, rade, vladaju se tako, kao da nikada nijesu čuli za Isusa i njegovu nauku; kao da nikada nijesu primili odrešenje, i kao da nikada nijesu blagovali Gospodinovo tijelo.

A oni koji su pravi Isusovi prijatelji — zašto leže pokopani? već trunu! Da iz groba ustaju:

I vre 1300.-godišnjice, ovih dana duhovne obnove iz prepornoda hrv. naroda, nužno je i potrebno da taj naš dragi Lazar, naš dobri Hrvatski narod, to jest mi Hrvati koji sačinjavamo taj narod, uskrsmemo i izademo iz groba. Valja nas oživjeti, valja da se stari duh vrati u naše kosti, da naše kršćanstvo uđe u naše srce, u naš dom, u naš cijeli narodni život.

Ziva vjera: to je prvo. Na nama se već dogodilo čudo uskrsmuća, dan nam je život Božji, život djece Božje. Dan nam je u krstu. Ako smo se izgubili — vratiti će nam se u ispojedi. Ali tivi ljudi žive, ne trunu u grobu. Stog je i rekao Gospodin za Lazaru: »Razvrtite ga i pustite ga nek ide! Nek se dakle zna, da smo kršćani, da smo kršteni, da smo Kristovi! Ali ne na taj način, da nas potrate u župskim knjigama, i po matici krštenih, da preporavljaju kršćane. Ti papirnati kršćani ne vrijede mnogo. Treba tivih kršćana! Koji prava vjeruju, i žive, i vladaju se, kako vjeruju. Koji dakle imaju potpuni katolički kalendar. Gdje nije samo veliki Petak, pa tog dana ne mrse, neco gdje su svi petki u godini, kojima ne ulazi, meso u njihove kuće. Kalendar, gdje nije samo Uskršna nedjelja u Božić, kad se ne radi i kad se ide na sv. Mistu; nego gdje su sve nedjelje i svi blagdani, koji se slave počitanjem od teških postava i posvećuju molitvom i sv. misnom žrtvom.

A dani kalendara ispunjeni su kršćanskim životom od sutra do miraka. Ne samo time, da nikoga ne ubiju, nikog ne okradu, nikom kuće ne zapale (Tako se hvale mnogi, kad hoće istaknuti, da su dobi vjernici), nego time što će vršiti cijeli zakon, sve zakone s obje ploče. Nije samo peta zapovijed, ili sedma: ne ubij i ne ukradi. Još ih je osam. I nih treba vršiti. I druga je tu: ne izusti uzalud ime Gospodina Boga svoga — osobito ne psorkom ili kletvom. I šesta je tu Božji ljudi. Ni selja nečista nije dopuštena, ni pogled — a kamo li riječ, a kamo li djelo. I osma je tu: ne ispunijedaj druge, ne ogavaraj ih, ne širi zlih vijesti o bližnjem svome. Sve to valja potpuno ispuniti, sve ček to potpuno ispuniti, ako je u tebe živa vjera, ako od vjere znaš, da si ti doista kalež pun Isusove krvi, otkupljen Gospodinovom mukom i posvećen miloku sv. Duha; pa kako bi nečistocam, grijehom mogao oskornuti kalež Božiji, koji si ti! — Lazar izodi van, otvor!

Ne boj se izći! Istina vani čekaju Isusovi neprijatelji, pristaše Kajline i Judine, Pilatore i Petrove. Svi na svoj način ne trpe, smetaju i progone Isusove učenike, dobre kršćane. Lazar je itašao. Znao je, da su poglavari »izdali zapovijed, aho tko dozna, gdje je Isus, neka im javi, da ga uhvate.« Znao je; dogovorili su se da će i njega ubiti. Pa opet. Itašao je Lazar, i Isusa primao u svoju kuću, gostoljubivo mu nudeći konak. Ne ustraživa vjera! Te

nam treba u ovoj godini obnove. Jer se samo njome preporoda kršćanski život. Mnogi bi bili katolici, i dobri katolici, kad ne bi bilo prezira u onom oku, prije kora u onoj riječi, zlobe i ugriža u onom razgovoru. Boje se toga. Ali kada netko počne bez obzira prelaziti preko ljudskog obzira i junački ispojedati svoju vjeru i živjeti po njoj — onda se i slabici dignu i ohrabre. Šta više neustrašiva je vjera i ponosna, što nesto smije i može za Gospodina pretrpjeli. Jesu li dani Isusove muke ovi dani, u kojima živimo? Jesu. Bogu hvala, da nam je udijelio milost i dao, da živimo u dane muka. Kao Lazar! »Da mi je bilo dano živjeti u vrijeme Isusova i vidjeti ga samo jedan čas, ja bi izabrao onaj čas, kad je on okrunjen trnovom krunom, pa pod teškim križem na putu do Kalvarije, i ja sad zahvaljujem Bogu, što je stavio moj život u ono vrijeme, kad je njegova sv. vjera prezrena i ponižena, da bi je ja u svojoj poniznosti zavolio i posvetio joj potpuno svoj život i svim je srcem zaobilje.« (Montalembert). Pa ga se ne stidimo, Ni njega, ni njegovih sv. zakona. Bogu dajemo svjedočanstvo pred svijetom: to nam je poziv. — I obećanje — da se ni On nas ne će u dan suda postidjeti!

★

Uskrsni Lazari, katolici ponovljene žive vjere i preporodene neustrašive vjere — to bi mi morali biti. A jesmo li? Još nismo. Za našu katoličku Hrvatsku moglo bi se prepisati vđenje Ezejkijela proroka. »Dode ruka Gospodnjie i izvede me i postavi me u polju (= Hrvatska), koje bijaše puno kostiju, i provede me pokraj njih unaokolo. I gle bijaše ih vrlo mnogo u polju — i bijahu vrlo suhe. I reče mi: «Sine čovječji, što misliš, hoće li oživjeti kosti ove?» (= mlaki, grešni Hrvati). A ja rekoh: »Gospode Bože, ti znaš... Tada mi reče: »Prorokuj za te kosti i kaži im: Suhe kosti čuјte riječ Gospodnju! Ovako govoril Gospod Bog ovim kostima: Gle ju ču metnuti u vas duh, i živjeti ćete i poznat ćete da sam ja Gospodin...«.

Hoće li oživjeti tvoje suhe kosti?, Gospode, ti znaš... I ti — nepoznati brate i neznana sestro, i ti...«

M. D. I.

Po zakonima Očenaša

U velikoj Božjoj obitelji na zemlji, kojoj je Bog prvi otac i brižni hranitelj, sve se ravna po svelim zakonima Očenaša. Ravnuju se sve dječje potrebe i sva dječja prava: možemo i smijemo od Oca tražiti samo ono i onim redom, kako je spomenuto u Očenašu. Ravnuju se i sve Božje dužnosti i sve Božje obvezne: Bog će nama dati i daje nam — hvala mu budi — sve, što nam pripada. Ali točno po Očenašu. Po zakonu Očenaša živi se elo u brojnoj Božjoj familiji.

Ali ovi zakoni očenaša nisu samo u njoj na snazi. Vrijede i za male ljudske obitelji, one sitne životne zadruge, gdje iz tjelesne veze oca i majke niču i pupaju novi pojedinci. I tako postaju zajednice, kojima su članovi rođeni i roditelji: otac, majka i djeca. Tu je Bog milost svojeg očinstva prenio na krhko ljudsko biće. Tu je iskru svoje ljubavi i dobrohotnosti ubacio u roditeljsku srce, dijelak svojih skrbi i briga urezao u duboke brazde očinskog čela, i komadić svoga ttereća i brige o prehranjivanju, upravljanju, i odgajanju svijeta odložio na lomna roditeljska ramena. U obitelji su uvijek roditelji Božji pomoćnici i opunomoćenici, Božji služe i zamjenici. Razumije se, kod djece i pred djeecom. Da zadovolje dječjoj bijedi i siromaštvu, da nadopune neimaštinu, da doskoče potrebe, što vire iz dva duboka dječja oka. Roditelji su u obitelji za to i samo za to, da daju i daju, da sipaju i si-

-Obradovah se, kad mi rekoše: Poći ćemo u kuću Gospodinovu!« (Ps. 121, 1)

paju, pošto su najprije djeci dali prvi dar i uopće sposobnost, da mogu nešto primiti: a to je tijelo i život po rođenju. Nitko tako ne mora, nitiko toliko ne mora davati kao roditelji. To im je dužnost i prva staleška obveza. I kad dijete moli u kući očenaš, onda kao da Bog pokazuje s neba na te: »Slušaj, što od tebe tvoje dijete, koje sam ti dao, očekuje, slušaj što traži. Sve što si mu dužan, uklesano je u dvije pole očenaša kao u dvije zakonske ploče!«

I ne može se reći, da su roditelji nevjerni zakonima Očenaša. Točno se ravnaju, barem po onima s druge ploče. Lome djeci komad kruha svagđenjega, ne poležu ih po sudovima, ako im pod starost ne vraćaju duga i zaboravljaju na njih, ne vode ih u napast i čuvaju ih od zla. U ime sve djece, osobito one nezahvalne i neharne, htio bih vama toplo i srdačno zahvaliti, dragi roditelji, koji čitate ove moje retke.

Samo ne valja zaboraviti na prvu ploču, pa u zaboravu uskratiti djeci kruh evandeoske pouke i Božje milosti, pa ih ne odgojiti, da pošlju ime Božje i prime njegovo kraljevstvo: vrše njegovu volju. Valja ih upoznati s Bogom, da ga zavole i slušaju kao Oca — Točno po zakonima Očenaša.

A pravo je to i pravedno. Jer su dobra, što ih roditelji daju ili ostavljaju u baštinu djeci, uzeli od Božjeg blaga, posudili i dobili iz Božje banke i Božjih riznica. Ništa nije potpuno roditeljsko, pa ni

ono krvlju zasluženo i žuljevima zaradeno. Sve je napokon poklon od bogatoga Oca sviju. Dobar dar odozgo što silazi od Oca svjetlosti. Pa zašto da toga djeca ne znaju? Valja im to reći. I neka to zapamte. I valja s njima zahvaliti blagoj Providnosti, što nas svaki dan hrani, i poljubiti joj ruku. I pohvalom spomenuti Io Njezino sv. ime. I kod kuće i jučrom i večerom, a napose kod blagovanja. I u crkvi: nedjeljom barem kod zajedničke sv. Mise.

A onda ta djeca, nisu zapravo roditeljska. Ona su Božja u prvoj redu. Bog sam je odmah s početka zahvalio u njihov život i prvi je njihov roditelj. Mali može suradujući skupa s Bogom dati samo nedonošće, mrtvo čedo. Život ne. Život daje duša, a dušu udahnuje Bog. Šest dan stvaranja još nije omrknuo. Bog i danas stvara duše, sam, bez pomoći roditelja i stvorenja, i ukopčava ih u tjelesa, što ih roditelji u majčinu krilu potkuće. Svu tu vatrju i lopljinu života Bog je upalio iskrom duha, roditelj je samo dodao gubu tijela. Pa je Bog prvi davatelj života, prvi otac, prvi roditelj tvome djeteštu. Pa je tvoje dijete ujedno tvoj plod i Božji dar, tvoj porod i Božji, najprije Božji, a onda tvoj. Nek to i dijete zna. Pouči ga — i odgoji ga za Boga. Kao majka Mojsijeva svog malog Mojsija. Da ga sačuva, oplela mu košaricu, u nju ga položila i sakrila među trstike na obalama Nila. Izšla faranova kći na kupanje, čuje kako nešto među trstikom plače. Posalje dvorkinju, da vidi, što je, a ona joj donese dijete u košarici. Sestra Mojsijeva, koja je to gledala i čuvala stražu, približi se faranovoj kćeri pitači: »Hoćeš li, da li nađem pomajku? — »Nadi!« A sestra doveđe svoju i Mojsijevu majku, kojoj faraonke preda dijete na odgoj: Uzmi ovo dijete i meni ga odgoji. Što potrošiš, ja će ti platiti. Svoje dijete dobile je na dar, i nalog da ga za kraljicu odgoji.

Bog ti je dao dijete: zahvali mu na milosnom poklonu! Bog ti je dao s djetetom i obvezu: ispunji je i odgoji dijete za Boga i u strahu Gospodnjem! Bog ti je s obvezom dao i obećanje, — sve što potrošiš, ja će ti platiti, pa se u trudu tješi budućom nagradom. I ako te i zaborave djeca, ne će te zaboreviti Bog. Dal će ti sve, po zakonima očenaša.

Najsvetija i najmilija dužnost kršćanske majke: voditi dijete k Богу

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Svemogući Bog

Prvi članak vjerovanja

STVORITELJ NEBA I ZEMLJE

Kad promatramo ovaj svijet: nebo nad nama i zemlju pod nama i oko nas, moramo zaključiti, da je to sve načinilo i uredilo jedno premudro biće, a to biće zovemo: Bog. Tko to sve može učiniti: tako veliko i neizmjerno, tako nepojmljivo, tako veličanstveno, tako raznolik, veliko i sićušno? Samo svemoguće biće, samo onaj koji može učiniti sve, stogod hoće. Svega toga, što sada jest, prije nije bilo, sve je to s vremenom i u vremenu postalo. Vječan, bez početka je samo jedan jedini: Bog. Samo svemogući Bog može načiniti svijet, kojega prije nije bilo, može stvoriti nebo i zemlju. Stoga zovemo Boga Stvoriteljem neba i zemlje.

Stvoritelj. Mati braće Makabejske govori najmlađem sinu: »Pogledaj, sinko, na nebo i na zemlju i na sve, što je na njima, i znaј, da je to sve Bog od ništa načinio.« (2 Mak. 7, 28). Bog je načinio svijet iz ništa, dosta je za to samo njegova volja. Čovjek mora imati materijala, hoće li nešto načiniti, mora imati orude, sile i vrijeme, a Bog ne treba toga: »On reče i učinjeno je, on zapovjedi i stvoreno je« (Ps. 148, 5). Prije nije bilo svijeta, nego samo Bog od vijeka. A kad je došao čas određen od vijeka od Boga, onaj »početak«, onda je Bog stvorio svijet: »U početku stvori Bog nebo i zemlju.« To su prve riječi Sv. Pisma. Sada dolaze nevjernici raznih vrsti, pa vele jedni, da je svijet postao slučajno. Kao da može slučajno nastati tako divan red! Drugi opet veli, da je svijet od vijeka. Kao da može biti vječno ono što je tako promjenljivo i djeljivo! Pa kako može od tvari vidljive nastati nešto duhovno, n. pr. duh čovječji ili život na zemlji? Treći opet vele, da se je svijet razvio iz bića Božjega, stoga da je sve, što vidimo, Bog. Onda Bog sebe ujedno i ljubi i mrzi, nestaje i postaje i mijenja se. A to ne možemo zamisliti o Bogu. Jedino je istina, da je svemogući Bog svijet — i tjesni i duhovni »u početku« stvorio, a onda tijekom šest velikih otsjeka vremena uredio i u to vrijeme još napose stvorio biljni život (treći dan), niže životinje (peti dan), više životinje i čovjeka, (šesti dan).

Ljubav i slava Božja. A zašto je Bog stvorio svijet? Ljubav i dobrota je potakla Gospodina na to. On je stvorio razumne stvorove: Andele i ljudе, da ih učini sretnima i blaženima. Lijepo veli sv. Augustin: »Jer je Bog tako dobar; zato smo mi.« Bog je htio očitovati svoju dobrotu i drugima. Stoga je sve na svijetu za naše dobro. Jedno je za naše uzdržavanje (zemlja, bilje, živo-

tinje), drugo nas poučava o dobroti Božjoj (zvijezde, priroda), treće nas razveseljuje (boje, mirisi, cvijeće, pjevanje), četvrto nas snalazi, da imamo prilike sticati zasluge (siromaštvo, bolest, nesreća, divlje zvijeri, neprijatelji). Možemo govoriti sa sv. Augustinom: »Gospodine moj Bože! Sve što vidim na zemlji, sve mi to veli, da si ti to napravio meni za ljubav, i sve me to nuka da te ljubim.« A svrha je ovom svijetu slava Božja. Lijepa slika je slava umjetnikova. Tako su isto i stvorovi, koji odrazuju jedno ili drugo savršenstvo Božje, na slavu Božju, a osobito Andeli i ljudi, koji su stvoreni na sliku i priliku Božju. Nerazumni stvorovi slave Boga svojom ljepotom, svojim redom i zakonima, po kojima djeluju prirodne sile u njima. Razumna bića imadu slobodnom voljom slaviti Stvoritelja ovdje na zemlji, pa će ga onda blaženi slaviti u vječnosti. Iz toga slijedi, da moramo sve, što nam Bog da, upotrebljavati samo na slavu Božju i tako osnovati svoju sreću ovdje na zemlji i u vječnosti.

Nebesa pripovijedaju slavu Božju (Ps 18, 2). Bog je Stvoritelj neba i zemlje. »Ali vam propovijedamo, da se od ovih ništavih stvari obratite k Bogu životom, koji je stvorio nebo i zemlju i more i sve, što je u njima.« (Djela ap. 14, 14). Nebo je nevidljivo i vidljivo. Nebo ili nevidljivi svijet jesu Andeli. To su nebrojene čete nevidljivih bića, koja zovemo duhovi ili Andeli. To su stvorovi veći od čovjeka i određeni za neposrednu službu Božju. Pa kad je toliki red i ljepota u vidljivom svijetu, koliki je istom red u nevidljivom svijetu! Sveti Pismo nabraja devet zborova andeoskih: andeli, arhandeli, sile, moći, vlasti, gospodstva, prijestolja, kerubini i serafini. Ta imena im označuju službu. A vidljivo nebo je osim naše zemlje sav ostali vidljivi svijet: sunce, mjesec, zvijezde. Lijepo razlaže nauk o stvorenju svijeta sabor lateranski IV.: »Čvrsto vjerujemo, da ima samo jedan pravi Bog, Stvoritelj neba i zemlje, svih vidljivih i nevidljivih bića. Bog je proizveo iz ništa svojom svemogućom silom u početku vremena obadvije vrste stvorova; naime Andele i svijet, a onda čovjeka kao stvorenje, koji ima s obojim nešto zajedničko, jer se sastoji od duše i tijela.«

Djelo od šest dana. Nije Stvoritelj načinio ovaj vidljivi svijet odmah onako gotov i izgrađen. »A zemlja bijaše pusta i prazna i tama bijaše posvuda i Duh Božji lebdijaše nad vodom« (1 Mojs. 1, 2). Sveti Pismo veli, da je Bog uredio zemlju u 6 dana. Najprije je stvorena pratvar. Učenjaci tvrde, da je ta pratvar bila u plinovitom stanju, a djelovanjem od Boga stvorenih fizičkih zakona ta se je pratvar pomalo mijenjala. Ovih šest dana, za kojih je Bog uredio svemir, možemo uzeti da su šest veoma dugih otsjeka vremena, kako smo to već prije spomenuli. Bog je šest dana stvarao i uređivao svijet, a sedmi je dan počinuo od svojih djela t. j. prestao je stvarati nove stvorove. Od stvorenih stvorova radaju se drugi; samo duše ljudske Bog stvara, kad god nastaje novo ljudsko biće. Ovom svetom sedmicom ljudi se potiču,

»On reče i postade ...! — On zapovjedi i stvori se ...!« (Ps. 148. 5)

da šest dana rade, a sedmi dan počinu i posvete taj dan Bogu. U tih je »šest dana« Bog stvorio sve vidljivo: nebo i zemlju i sav ukras njihov: svijetlost, svod nebeski, kopno i bilje, sunce s mjesecom i zvijezdama, ribe i ptice, kopnene životinje i naj-poslije isti šesti »dan« čovjeka. Oni učenjaci, koji se bave proučavanjem svemira priznaju, da se je svijet onim redom razvijao, kao što to stoji na prvoj stranici Svetog Pisma. Taj Mojsijev izvještaj o stvaranju svijeta zadivljuje učenjake, te moraju priznati, da je Mojsije bio zaista od Boga nadahnut, kad je pisao za svoj narod o početku svijeta. A ujedno je tako lijepo i jednostavno napisan, da ga može razumjeti i obični vjernik.

Ala j' lijep ovaj svijet! Tako pjeva narod, a ima posve pravo. Taj lijepi svijet tako je zanio ljude, da su pogani držali za božanstvo svijet, sunce, mjesec, zvijezde, dapače i neke životinje, stvari, a i neke ljude, n. pr. svoje vladare i junake. No kršćanin u ljepoti svijeta svagda gleda i slavi ljepotu Stvoriteljevu. Mudrac kaže: »Tašti su svi oni, koji preko dobara što se vide nisu mogli upoznati onoga koji jest, niti su motreći djela spoznali, tko im je umjetnik, nego su držali oganj ili vjetar ili zrak ili roj zvijezda ili velike vode ili sunce ili mjesec za bogove. Ako su se nasladivali njihovom ljepotom, te su ih držali za bogove, neka znadu,

koliko je ljepši njihov gospodar, jer je stvaratelj ljepote sve to uredio« (Mudr. 13.1). Kad dakle gledamo sve ove krasote po danu i zvjezdano nebo po noći, kad znamo, da ima nebrojenih četa duhova pripravnih na službu i na svaki mиг svoga Gospodara, sjetimo se, da je »sve to načinila ruka Gospodnja«.

»Malen potok i velika rijeka,
Hridje, dravlje, ravnice i gore
Slava Bogu pjevaju od vijeka.
Boga vidi, tko mu gleda stvore,
Boga čuje, tko ne će da nijeka

Ziva glasa kroz svijeta prostore. (Preradović)

Velika zagonetka. Ovaj je svijet velika zagonetka i to skri vačica. Bog nam ju je zadao, da je riješimo. Pred nama je slika svemira, a u toj je slici Bog sakriven. Gdje je Bog? Mi ga možemo naći u toj slici. Ali samo onaj može pravo riješiti tu zagonetku, koji vjeruje u Boga, Stvoritelja svega. Samo taj može nepristrano promatrati svijet i tako upoznati Boga svoga.

Stopa u pjesku i džepna ura. Neki je Arapin priznao: »Ako vidim na svome putovanju stope utisнутe u pjesku, znam, da je tuda neko prošao prije mene. A u lijepoj prirodi vidim tragove beskonačne moći i mudrosti, koji mi vele, da je tuda prolazio sam Bog sa svojom stvoriteljskom moći. A učenjak Jakov Balmes običavao bi reći: »Dokaz da ima Bog nosim u svom džepu. On je mislio na svoju džepnu uru. Ura nije nastala sama, napravio ju je vješt čovjek. Nerazmjerne veća umjetnina je svemir, a taj je morao načiniti premudri Bog — Stvoritelj.

Nemirno srce sv. Augustina. Ovaj veliki naučitelj Crkve prije svoga obraćenja nije imao mira u srcu. On priznaje u svom velikom djelu: »Ispovijesti«: »Tražeći tebe, Bože, pitao sam zemlju, da li je ona moj Bog, a ona je odgovorila: ne! Isti sam odgovor dobio od svega, što je u zemljini sakriveno i što zemlja nosi. Pitao sam bezdan morski i sva živa bića u njemu, a ona su mi odgovorila: mi nismo tvoj Bog, traži ga nad nama. Upitao sam nato zrak, a on mi je odgovorio i sve što je u njemu: mi nismo tvoj Bog. Nato sam se obrnuo prema nebu i pitao sam sunce, mjesec i zvijezde, a i one su mi odgovorile: mi nismo tvoj Bog! Sada sam svima rekao: Velite da niste Bog, a sad mi recite, tko je moj Bog? — Moćnim su mi glasom uskljknuli: Onaj, koji nas je stvorio, on je tvoj Bog!«

Petar Gärtler D. I.

»Kalendar Srca Isusova i Marijina za god. 1941.«

Potpuno je rasprodan!

Povjerenici neka na naš trošak povrate neraspaćane kalendare.

Preporučamo svima, da nabave prekrasni »MISIJSKI KALENDAR«.

Cijena mu je vrlo niska, t. j. 5 dinara (uz dodatak od 1.50 din. dobrovoljno za poštarinu).

Naručuje se: UPRAVE »KAT. MISIJA«, Zagreb I. 147. - Palmotićeva ul. 31.

U SVIJETLU VJERE

6.) *Fakto može mladić upoznati, da li se u njeg nalazi poziv za svećenički stalež? Sto treba raditi, da zvanje očuva?*

Pretpostavivši, da je dučevno i tjelesno zdrav te ima nade, da će sretno svrčiti nauke, koje su za svećenički stalež potrebne, znakovi svećeničkog poziva jesu otrlike ovi: 1.) Ako se netko češće osjeća potaknutim, da misli na to, sluti, da bi to bilo za njega, želio bi to postati ili je već stvorio i odliku, u koliko je to do njega, da će prigrlići duhovni stalež. Pogotovo je znak, da Gospodin zove, ako ovakove misli i želje dolaze u najsvetlijima časovima: za vrijeme duhovnih vježbi ili iza sv. Pricesti. 2.) Ovakove želje redovito onda prate i druge Božje milosti, koje odgovaraju duhovnom staležu: tako se dotični rado bavi duhovnim stvarima: molitvom, čitanjem pobožnih knjiga, rado prima sv. sakramente, spremjan je da postojano nadvladava svoje napasti, ima posebnu sklonost i zanimanje za napredak, uspjehi i pobjede sv. Crkve Kristove, rado prisustvuje kod crkvenih obreda i za njih se zanima. 3.) Savjest razborita svećenika, koji ga pozna i kojemu je razložio svoje želje.

Kad mladić otkrije kod sebe ovu veliku milost da ga Gospodin zove, najbolje je, ako je moguće, da se odmah odazove: bilo da stupa u dječačko sjemenište, ako još nije svršio srednjih škola ili da se upiše u bogosloviju, ako je svršio gimnaziju. Ako međutim toga još ne može biti s kojeg razloga, o uvaliće svoje zvanje, ako često prima sv. sakramente, moli se za ustrajnost, postojano nadvladava, što je njegovome zvanju protivno.

Tko je pak jednom stupio u sjemenište bilo dječačko ili bogoslovsko, najbolje će se osigurati zvanje, ako se svim marom dade na to, da živi u duhu sjemenišnih pravila i prema uputama svojih sjemenišnih poglavara.

7.) *Zaujetovala sam se da ne tu u nedjelju popodne nikud ići, dok ne izmolim krunicu. Da li mi je grejeh, što je molim na večer?*

Ako ste se htjeli pred Bogom obvezati, da baš u to vrijeme izmolite ili pod tim uvjetom, prije nego što ikamo idete iz kuće, dužni ste da to i činite tako, ako možete, a ne da odgadate do na večer. Ako pak mislite, da imate razlog, da promišljate, ako vam je teško moliti u to vrijeme, molite svojeg isповjednika, da vam promjeni zavjet.

8.) *Smije li djevojka, koja je izgubila svoju nevinost nositi zastavu ili sliku Srca Isusova?*

Obično se to smatra kao neko odlikovanje za one, koje se napose uzorno vladaju. No takova je djevojka svojim padom prestala biti uzornom. Pa zato i nemože očekivati, da je se odlikuje. A ako je takova stvar i javno poznata, bila bi to i sablazan za druge. No pošta li revnim i uzornim životom, da se popravila, pretekne li opet druge u pobožnosti i revnosti, ništa ne bi smetalo, da nosi među prvima opet sliku ili zastavu Srca Isusova.

9.) *Osoba na srca bolesna boji se da bi mogla svaki čas umrijeti. Kadikad pada u grejeh, ali kako se ne može odmah ispušfediti, pita da li joj Bog opršta, ako se pokaje?*

Bog nam opršta uvijek grijehu, kad se kajemo za njih iz ljubavi prema njemu. Što smo nigde svoje najveće dobro uvrijedili ili što smo svojim grijehima skrivili, da je Isus morao umrijeti na krstu. Takovo se pokajanje zove savršeno. Njime dobijemo oproštenje i izvan ispušfedi, no ipak pod tim uvjetom, da se ispušfeditimo, kad nam se pruži prilika. Kajemo li se iz kojega drugoga razloga, koji nije ljubav prema Bogu, kao n. pr. jer smo grijehom zasluzili Božju kaznu, u tom nam se slučaju ne oprštaju smrtni grijesi, osim u sv. ispušfedi.

.....
Nasukro izlazi OSMO IZDANJE najlepšeg i najmiljenijeg molitvenika
»Srce Isusovo — Spasenje Naše«

UPRAVA: »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I. 147., Palmotićeva 31.

ZA SVETOG OCA

DALI SU SLUŽITI SV. MISE:

*Chicago USA.: Olt. društvo sv. Krunice u župi Uznesenja — 6. X. 1940.
 Garčin: Društvo za širenje vjere — 3. X. 1940.
 Tavankut: Rožalsko društvo — 21. IX. 1940.
 Turanj: Djev. Društvo Srca Isusova — 17. VII. 1940.
 Varaždin: Društvo kćeri Marijinih — 7. XII. 1940.
 Virovitica: Djev. Društvo Srca Isusova — 21. XI. 1940.*

U godinu dana uspjelo je »Glasniku« skupiti jedva nešto preko jednu stotinu sv. Misa za sv. Oca Papu. Tako smo među katoličkim narodima na zadnjem mjestu. To nam sigurno ne služi na čast. Zato ponovno pozivamo sva naša katolička i vjerska društva, da bi se i ona odazvala ovom pozivu i dala služiti sv. Misiu na nakanu sv. Oca Pape. To moramo činiti više nego inače u ovoj našoj svetoj godini — mi smo Hrvati mnogo dužni Papama i na ovaj način možemo lijepo vratiti jedan dio svoga duga.

Novac za sv. Misu nije potrebno slati »Glasniku«. Misa neka se plati domaćem župniku ili u kojem mjesnom samostanu, ako ga ima, a Uredništvu »Glasnika« neka se javi dan, kad se sv. Misa služi i točan naslov društva, koje daje služiti sv. Misu. Ujedno treba javiti hoće li se ta sv. Misa čitati samo ove, ili svake godine.

IZ KRALJEVSTVA SRCA ISUSOVA

BRIGA SV. OCA ZA RATNE ZARBLJENIKE

Otar kršćanstva posvećuje velik dio svojih osobnih brig zarobljenicima, bježuncima i stanovnicima opustošenih krajeva. Prilikom Božića nadario je sv. Otar mnoge zarobljenike darovima. Preko raznih odbora i preko svojih predstavnika u raznim državama pruža sv. Otar neprestano svoju pomoć nesretnim žrtvama rata bez obzira na njihovu narodnost.

KRASAN PRIMJER FRANCUSKIH KATOLIKA

Cijelom je svijetu poznato koliko su nesretni Francuzi u zadnje vrijeme morali pretrpjeti duhovnih i materijalnih nesreća. Uza sve to Francuzi daju divan primjer cijelom katoličkom svijetu svojom neumanjenom revnošću za misije. Samo u zadnja dva mjeseca sakupljeno je među francuskim katolicima deset i po milijuna

franaka za misije. Tolika požrtvovnost u tako teškim prilikama doista je vrijedna udjeljenja te je ujedno zalogom sretnije budućnosti toga tako teško kušanog naroda.

RATNA STRADANJA KATOLIČKIH MISIJA

Rat je teško pogodio i rad katoličkih misionara u raznim krajevima svijeta. Napose je teško stanje katoličkih misija u Kini, gdje već tri godine bjesni rat. Nedavno je poginuo prigodom jednog bombardiranja apostolski preletek u Hiangfu Msgr. Bernardo Baraccin. Taj je ugledni dobrojanstvenik pripadao redu otaca Franjevaca - konventualaca. Istitao se velikom revnošću napose na polju školstva. — Mnoge su misijske stanice teško postradale prilikom zračnih napadaja. Sravnjene su sa zemljom mnoge škole, bolnice i sirotišta, koja su bila sagradena velikim žrtvama i pregaranjima.

PO DOMOVINI

† MATILDA VUJNOVIC

Jedna dobra i plemenita kćerka sv. Crkve i grada Zagreba, ostavila je 26. XI. 1940. ovaj svijet i preselila se u vječnost. — Njena vjera u vrhunac ravnog i vječni život neumrle duše te uskrsnuće tijela, bila je velika, čvrsta i nepokolebiva. Ma da se i preveć dobro i u svakoj prigodi današnjeg modernog života morala dnevno uvjeravati o tomu, kako je teško »živeći na zemlji, raditi za nebo« ipak je u svojem načinu života, u primanju svetih sakramenata ostala ustajna i nepokolebiva sve do zadnjeg časa svojeg života, 26. XI. 1940. u 19 sati.

Znala je dobro, kako joj neumorni apostolski život slabiji njezin i onako od naravi nježni organizam, no ustrajala je u praktičnom životu kršćan, poštovanost sve do kraja, prepustajući sve u ruke Božje. — U kakvom je duhu živila, najbolje pokazuje ovo nekoliko izvadaka iz njezine duhovne oporuke:

»Evo me na vratima drage vječnosti! Primi me, primi Gospodine, kako .Te vruće moljah!«

Gospodine, Tvoj sam stvor i želim da Ti se predam svom dušom i tijelom. —

U Tvoje ruke predajem dušu svoju zahvaljujući »mierno, ponizno i vruće, što si podnosio grijesnicu kakva sam ja...«

Zhodom svijete, prirodo, svode dragi nebeski i ti mila naša zemlje drage domovine Hrvatske i rodnih mi grada Zagreba! — O sunce, rijeke, mjesecu, o cvijeće, polia i gore, kličite slavu Stvoritelju mjesto mojih zemaljskih očiju, koje Vas ne će više gledati, mjesto mojih usta, koja se ne će više razgovarati s Vama, mjesto srca moga, koje je klicalo s Vama: Velik je Bog, njemu slava na vječek! — S Vama pjevam na samrti »Tebe Boga hvalimo«, a u toj piesmi neka se zaklope moje umorne oči, srce neka pukne od ljubavi k Bogu, a duša neka poleti u krilo svete vječnosti, amen!«

Ove užvišene riječi i sveti pjesnički zanos pokojnice u njenoj 64-toj godini života, nego i ona velika lju-

bav spojena sa požrtvovnošću, kojom je draga pokojnica sve to pokazivala na djelu: u praktičnom kršćanskom životu, u molitvi, crkvenom pjevanju (osobito kroz dugi niz godina na prve petke u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu), u širenju katoličke štampe i dijeljenju milostinje. Sve to zavrijeđuje, da njeni imenje ne samo u njenoj obitelji, nego i u katoličkim redovima ostane vazda nezaboravljeno, i da spomen na nju bude prožet iskrenim poštovanjem i najvećim pjetetom! Svetogući Bog neka ispunji sve molitve njenе i neka joj bude milostiv!

Pokoj vječni njenoj dragoj i plemenitoj duši! Počivala u miru božjem!

ČADAVICA: Proslava Križarskoga Dana 22. IX. 1940.

Prohujalo je 5 godina, prošle su petgodišnje borbe i pregaranja. — Osvanula je petgodišnja slava osnutka našeg Križarskoga društva. — Jutarnje zvono tihovo zove četicu mladih križarskih srđaca k stolu Gospodnjem, da steknu nove sile za velike napore. Već se ore i prvi zvuci glazbe, a njeni akordi snažno dovikuju »Za-

stave gore! — I mlađa voćinska križ glazba prostupala je selom, navještajući veliko slavlje. Ubrzo stiglo i delegati iz Zagreba, križari i križarice iz Valpova, Voćina, Suhopolja, D. Vileje, D. Miholjeva, i Moslavine. Sašta se vesela mladost, koju neodoljivom silom spaja ista misao, koju srdačni stisak ruke čini divnom bratskom i sestrinskom zajednicom.

Prije sv. Mise obnavile su domaće Križarice svedanu zavjeru, a dupkom punom crkvom odzvanjanje je snažno: »Hoćemo do zadnjega, evo sestrinske ruke.«

Sv. Misu služio je župnik vlđ. Matija Klimek. Za vrijeme službe Božje pjevao je djevojački zbor.

Zborovanje je otvorio bogoslov g. Josip Strmečki, te je u izrazitoj formi prikazao petgodišnji život i rad društva. S. Jurka Huljev izaslanica V. K. S.-a govorila je vrlo uverljivo o organiziranoj kat. djevojci, a b. I. Haman snažno se osvrnula na prilike i vremena u kojoj organizacija živi.

Popodnevnu akademiju otvorila je predsjednica Milica Čapo. — Glazba je skladno intonirala križarsku himnu, a potom su u novoj križ uniformi izvele članice Lijepo i složno simboličku vježbu »Lijepu našu«. Naraštajke su s mnogo života i elana odvježbale »Mladu Hrvaticu u ljepoj sestrinskoj nošnji. Male Križarice su kao »Patuljci« date veseli i faljivu igru, dok su velike ponovno nastupile te su s puno smisla i glumačkog talenta »Na seoskom prelju«, prikazale u najživiloj slici razgled slavonskog sela sa svim njegovim manama i pogreškama. Nakon toga je glazba zasvirala »Lijepu našu« i time je akademija završena. —

Večernica s blagoslovom bila je zadnja točka ovog slavlja, a iz stotinu grla orio se svećani »Tebe Boža hvalimo«.

I time je križarska mladost ponovo živo očitovala vjernost Kristu i domovini i ponijela dalje u život neutisivi plamen i čežnju za beskrajnim visinama.

Milica Čapo

GORA kod Petrinje. — Godine 1939. prigodom sv. misije, koje su održali prežici reda sv. Dominika, osnovano je društvo Kruničara. Članovi redovito dolaze svake prve ne-

Gora: Kruničari

djelje u mjesecu na sv. ispovijed i Prćest, šire moljenje krunice, svake subote navečer i svake nedjelje prije blagoslova zajednički mole krunicu. Počela predmole, a stariji im odgovaraju. Rad društva pokazuje sve ljepote uspjeha.

† **FRANE - SIME KRIVIĆ** iz Kralja na otoku Pašmanu (11. IX. 1882. — XI. 1940.)

Netom je osjetio da mu se približavaju posljednji časovi, zašlio je da vidi svoju djecu, koja su mu se nalazila izvan kuće. Kad su mu se ova prikupila iz Splita i Šibenika, izlil je svoj očinski blagoslov na ženu, sinove i kćeri svoje, preporučivši im najljepшу pobožnost Srca Isusova kao svoju najvrijedniju ostavstvu. Već se odavna, naime, nalazi slike presv. Srca Isusova u pokojnikovoj kući, pa se je zaista obistinilo obećanje Srca Isusova Mariji Margareti Alkok: »Budući da je Srce Isusovo izvor svih blagoslova, izlili će te blagoslove u punoj mjeri na sva mesta gdje bude izložena slika Srca Isusova, da je ondje ljudi ljube i štiju.« Do-

Čadavica: Križ, sestrinstvo

ista je blagoslov Božji bio i jest u njegovoj kući, makar je Bog nije laganđno milovao, nego i oj je slao razne bolesti davši prigode svim članovima obitelji da se očeliče za životni rad i da steku zastuge za nebo. Preko 25 godina pokojnikovom željom čita se u njegovoj kući Glasnik i Kalendar Sreća Isusova, a njegov najstariji sin bezbržno je plovio po nepreglednim morima, čuvajući u svojoj kabini slike presv. Srca.

Pokojni Frane, potekao je iz težeće kuće. Vjerno, poštano i neuromno je radio u svom staležu, bio je uzor kršćanskog oca, u strahu Božjem odgojio je svoju djecu. Starijemu sinu Grđi omogućio da postane mornarički voda, Ira Lava školovao uz tešku pregaranju posvetivši ga franevačkom redu i dovevši ga do podnožja oltara. Filipa svojim očinskim poukama uzgrijao potčinim i radnim poljodjelcem. Kćeri poudavao i ugledao brojnu unutrad od rajstariješ sina i obiju kćer. Bio je blaga duha, prijazna, miroljubiva, liha, radina, i dok je očekivano da će se razveseliti vidjevši svog sina fra Lava do nekoliko mjeseci u mladomisničkom sla-

vju, pozvao ga je Gospodin u kraljevstvo svoje. Ovu žrtvu spremno je privratio predajući se u ruke Provinosti Božje rijećima: "Dobro smo primili iz ruku Božjih, pa ne smijemo odbijati od sebe krijeve koje nam Bog salje."

Okrijepljen svetotajstvima sv. vjere, i ojačan sakramentom sv. ulja za posljednju borbu, poletio je iz kratkog bolovanja u ruke Božje, u koje se za života prečesto predavao, na blagdan Gospe od Zdravlja u 59. godini života u prisustvu svojih ukučana i bliže rodbine. Impozantnom sprovođu prisustvovalo je okolišno svećenstvo i svi mješčani prateći neprežaljenog sumjetčanina do mjesnog groblja pjevajući psalme uz prigušeno jecanje. Ispred kućnih vratiju oprostili su se s pokojnikom izrazivši posljednji "Zbogom" i usrdni "Hvala na svemu", njegova žena i djeca kroz usta velikosrpskog župnika Don Leopolda Uglešić.

Neka bude u miru počivanje njezino, a prebivanje njegovo bilo na nebeskom Sionu! M. I.

Svećani dolazak novog biskupa Dra. Smiljana Čekade u Skoplje
dne 22. studenog 1949.

UZMI I ČITAJ

Kamil Zabeo D. I.: ZA SRECOM
— Zvonimir Varga (1911—1928). —
Povijest jednoga zvanja. —

Knjiga ima 104 stranice, 16 slika,
na našljinjem papiru. Cijena 12.— din.
Hrvatska Knjižara. — Split.

Nije ta knjižica životopis mладог sveca, nego samo povijest jednoga zvanja u Argentini, ali zanimiva i poučna kako za mladež, tako i za roditelje.

Iza kratkog vrludanja našao je Zvonko, što toliki bezuspješno traže, našao je sreću, pravu, istinsku sreću u Bogu, te onako mlad, tek u 18. godini, upravo sa svetim veseljem pošao, da uživa još kud i kamo lijepšu, a neprolaznu sreću u krilu Oca nebeskoga.

U Americi za našega se Zvonka zanimaju, za njim žale, o njem pišu: pa zar da u svojoj domovini još dalje ostane gotovo nepoznat? Njegov je kratki život pun zanimivih i pobudnih crtica, te se s nasladom čita. A i vanjska je oprema te knjižice vrlo ukusna i privlačiva.

L. Burger: U ČETIRI OKA, iz dnevnika jedne primalje.

Cijena din. 15.— Naklada »Fides« Senj, Hrv. Primorje, i preko svih knjižara.

Ovo je djelo doživjelo u njemačkoj katoličkoj književnosti osamdesete izdanje, i to je najbolji dokaz, da je spisateljica Lisbeta Burger doista potpuno uspjela, da u ugodnom pričanju svojih lijepih i gorkih doživljaja pokaze u zornim potezima simpatične i ogavne likove, koji sačinjavaju današnje društvo u selima i gradovima.

Njegina živa i izobražena katolička svijest nastoji, da iz svakog doživljaja iznese duhovnu korist i vrednost, te se svaki čitatelj osjeća uzdignut, ojačan i rado zalazi u teški život svadbačnice. Knjiga nema određenih poglavljia, svaki opisani doživljaj — a tih je čitavi niz u životu jedne vrijedne primalje — jest zasebno zanimivo poglavlje. Knjigu će rado i korisno čitati primalje, omladina

uopće, a posebno ona koja se sprema na brak, mlade obitelji, liječnici, svećenstvo, odgojitelji svih vrsta.

KATOLICKA MALA KNJIGA
izdala je svoju 25. i 26. knjižicu: *Zivot sv. Barbare, djevice i mučenice i Život sv. Ivana Ewangeliste i apostola. Svaka knjižica stoji 1.— dinar.* Preporučamo, da si čitatelji nabave ove jeftine knjižice; naručuje se Katolicka knjiga, Teslic, Bežlja — Bosna,

JERONIMSKE KNJIGE ZA GODINU 1941.

Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima izdaje za svaku godinu 9 knjižica za svoje članove i za hrvatski puk uopće.

Trebale bi se naći u svakoj hrvatskoj katoličkoj kući.

Evo, koje su to knjige za godinu 1941.: 1. Kalendar »Dionica«, najstariji i najpoznatiji hrvatski kalendar. 2. Pripovijesti »Blagostolje na Hrvatsku«, o najstarijim hrvatskim knezovima i kraljevima, napisao Pavao Matijević. 3. Gospodarska knjiga »Stočarstvo« od dra Ivana Smalčića. 4. Usponme u svjetskog rata »Topovi su grmljeli« od Petra Grgeća: to je knjiga, koju osobito u sadanju ratnog doba treba čitati. 5. Seljački roman »Za, kruh svagedanji« od Antuna Matasovića je knjiga koja prikazuje pravi seljački život i na dušak se čita. 6. Velika pripovijest »Na ruševinama« od dra Frana Biničkoga opisuje kakav je u Lici bio život u doba bana Kuena i kasnije. 7. »Povijest svijeta« (drugi dio) od Marka Vančića kazuje nam, što se sve dogodilo s narodima i državama cijelog svijeta u posljednjih 500 godina. 8. Knjiga »Pučka Hizika« razlaže nam glavne prirodne zakone, napisao Franjo Kraljež. 9. O blagdanima Svetaca daje puku knjiga »Općinstvo svetih«, koju je napisao Dragutin Kukalj.

Svi devet knjiga dobivaju se za 55.— dinara. *Prvih 5 knjiga, 28.— dinara. Prve tri knjige 17.— dinara.* — Dobivaju se kod svakog župnog ureda ili kod Hrvatskog Književnog Društva sv. Jeronima u Zagrebu. — Trg Kralja Tomislava 21.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPOD VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

Bernas Marija, Hrković; Bradanac Franjka, Koritna; Dominkuš Magdalena, Zagreb; Gregurić Ražica, Gline; Grubisić Marija, Planina pri Rakeku; Gugan Naco, Gara-Madarška; Horvat Marica, Srij. Kamenica; Jelčevac Kata, Topolovac; Jurković Tomo, Slunj; Kolar Antun, Lepoglava; Lasman Juraj, Zagreb; Lončar Matilda, Zagreb; Marković Vlasta, Zagreb; Mikolić Darinka, Zagreb; Ograjšek Adalbert, Pakrac; Pintarić Martina, Slavonska Požega; Radmanić Slavica, Vel. Sredice; Slivar Stjepan, Lepoglava; Skender Solija, Španovica; Šerković Mato, Vrućica Gornja; Spirane Karlo, Zagreb; Trbiljanec Manda, Otok; Vicković Matija, Bošnjaci; Vinković Rezika, Popovac; Vratlje Marija, Zagreb; Vujnović Matilda, Zagreb; Vuk Ivan, Belišće; Weber Kata-Rina, Slav. Brod; Zidarić pl. Marija, Varaždin.

*Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

SRCE ISUSOVО POMAŽE

Bečka Voda: FD pomoć u bolesti; **Bauerstrela:** FG sin utrošio izuzito zanati; **Bogradić:** MA pomoć sive sin I oslobodenje lezne klevete; **Busovatča:** AAM pomoć u poslu; **Crkavčić:** KD pomoć Šeca Isusova KK uslijedenje, MM kućni blagoslov, AM pomoć u bolesti, EF uslijene moliba, AI ozdravljenje; **Donja Mostlina:** JB primljene milosti; **Donja Nova Sela:** MZ ozdravljenje kćerki; **Donji Humac:** KD pomoć u velikoj neprilici; **Donji Vukut:** LG primljene u službu; **Drašković:** PC pomoć u potrebanju; **Durđevac:** AZ uslijedenje zagovoren u sv. Antunu; **Gajševica:** MP sredno svršeno pitanje; **Golušovac:** KJ uslijenje; **Gregurović:** JO pomoć u doposudarstvu, zdravlje i rezne milosti; **Gudovac:** MS sin dobio službu, RS pomoć kod teške operacije; **Herczegszántó (Madž.):** MV ozdravljenje ruke Mrv. Neštinia; EB pomoć u velikoj potresi; **Jasak:** BR sredan porod po želji; **Kardovac:** NN sredno svršeno sud; **Ključ:** MN uslijedenje; **Kerim:** KE sredno položen ispit i druge milosti; **Kostrena:** Iv. Barbara; KS pomoć u vrlo teškoj bolesti; **Lišnica:** IS must ozdravljen od eksozne bolesti; **Ljutomer:** IV. Ludjaj; MR primljena milost; **Kotoriba:** DG mnoge milosti, MD nještana velika neprilika, u obitelji nekon dugotrajne mrtvinje vraćen mir iz mnogih devetnice Presevelom srcu; **Kraljevac:** SVS sredno uspijele teške operacije otjaju; **Lukavac:** IM ozdravljenje; **Makonjićgrad:** AB mnoge duhovne i vremenske milosti; **Nova Gradilsk:** MM primljena milost; **Novi Sad:** OM velika pomoć u poslu; MF sredan uspijele djece; **Novo Sarajevo:** MA ozdravljenje; **Novska:** RB ozdravljenje od teške bolesti; **LA uslijenje;** **Petrinja:** SV sredno završen studij; **Pedr. Mostvar:** KK ozdravljenje; **Podravina:** HMIK izbačljena iz smrtnih pogibijeli; **Posavski Brod:** BLŠ ozdravljenje i druge milosti; **Pribislak:** MA sredan povratak s puta i pomoći u mnogim potrebama; **Sabić:** BS uspijele operacije; **Sladojević:** TM ozdravlja-

majku; **Slav. Brod:** S obrene od dugotrajne leteke naroci; **Slav. Požega:** TK primljena milost zagonjorom bl. Nikole Tavlića; **Slav. Slupnik:** MMK ozdravljenje; **Šalci na Brodu:** OnJD uslijenje; **Sv. Petar Orehovac:** JK pomoć u godopodstvu; **Somovac:** MK pomoć u teškom porodu, kad su i liječnici napustili nedjelju; **Trapanj:** TS udjeljena milost; **Trstenik:** TB sredan porod; **Titče:** NN pomoć u velikim dulevnim potrebanjima; **Varaždin:** AP Bio sam za svojom obitelju u velikoj naveljici; **Zana:** mi bila pred porodom, nadala se svaki čas premještaju, je sam službovao u drugome mjestu, a njom dvoje silne djece, a mora u školu, k tome zabranjen zavjet, a je upravo pozvan vojsku na vrijeme. Nije bilo druge: podola k sv. Mariji u Zagrebu na grob biskupa Langa, te mu se uradno pomolio. Objedao sam mu da zahvaliti u "Glasniku Šeca Isusova", pohoditi grob bl. Langu, svaki put, kada dođem u Zagreb, i jedsimput tri sata uzstupice klečati na njegovu grobu u molitvi. Najprije sam postigao, da mi je odgodjena vojna vrijeda. Zatim mi je Jana bila premještena u neko drugo mjesto, te bismo morali i nadalje živjeti odvojeno. Dobila je "apo" molibdin mjesto, koje nije trezila, a nije mogla uža sva intervjucanja dobiti ono, što je molila. Porod, koji je pod upravu u vrijeme njezina premještanja, sredinje prošlog. Ovih je dana končano dobila Jana ono mjesto, koje je prvovala molila i gdje danemo ipak modi biti zajedno. Premještaj nas je zatekao 4. dan devetnade, da se biskup Lang proglaši blaženim; **Valpovo:** RI primljene milosti; **Veljeveč:** FC oduvan od poplav; **Vet. Kopanica:** MV povraćen ukrađeni novac; **Vodice:** MM, mnoge milosti; **Vrba Donja:** MH ozdravljenje; **Zagreb:** FA uspijele u obiteljskoj pamtici; **NN uslijenje;** MA primljena milost; **V na brojenoj milosti;** JS ispunjena želja; **CD primljene milosti;** SM sin dobio namještanje, VK ozdravljenje.

DAROVI

Za obnovu Svetilišta Srca Isusova u Zagrebu: Baranović Marija 5 d.; Barać Jelica 5 d.; Benali Marija 100 d.; Berković Leopoldina 10 d.; Berković Roza 10 d.; Biher Ana 10 d.; Blažek Marija 10 d.; Božić Marija 5 d.; Butner Teresija 5 d.; Damjanović Marija 3 d.; Divljaković Anica 20 d.; Djavojatko Drustvo presv. Srca Isusova u Delju 100 d.; Dolencic Irma 20 d.; Dukancović Katerina 10 d.; Elekovec Jelica 5 d.; Ferkečić Julijana 10 d.; Fuhić Josip 10 d.; Goršak Terezija 5 d.; Gürler Milka 10 d.; Gundid Fani 5 d.; Guttmirli Dragun 10 d.; Hrlin Mirko 10 d.; Ivčić Reza 10 d.; Jakšić Tenja 10 d.; Jančiš Šimona 5 d.; Jamrić Dragica 100 d.; K. T. Štev. Poleta 50 d.; Kalčić Marija 55 d.; Klarić Ivka Akišamović 50 d.; Klepac F. 10 d.; Koberer Franjo 100 d.; Komerciški Aleksander 10 d.; Krajević Mirkica 15 d.; Kurčić Elizabeta 20 d.; L. F. Zagreb 50 d.; Metek Franc 5 d.; Medurić A. i Lj. 20 d.; Medimurec Antun 5 d.; Muštačić Ivan 850 d.; N. N. Zagreb 5 d.; Orlupčak 20 d.; P. S. Sveti Ivan Zelina 20 d.; Pantelić Josipa 30 d.; Pisatić Vinko 10 d.; Plavšić Marija 15 d.; Pleše Ljubica 20 d.; Smilaj Barać 10 d.; Solčić Matej 2 l.; Sudar Mara 20 d.; Schäfer Gabriele 20 d.; Šepet de Franjo 100 d.; Sneler Ana 5 d.; Širid Kalica 10 d.; Šteflić Filip 10 d.; T. L. Zagreb 20 d.; Valicevich Marko 3 dol.; Vandžić Barać 5 d.; Vrček Stjepan 10 d.; Vrček Alojzija 10 d.; Vrličić Štanja 10 d.; Vrček Adam 10 d.; Vuk Barać 5 d.; Zahradnik Marija 10 d.; sekušljeno u jednoj klinici 200 d.

Za sv. Mise: Bartagona Jelena 50 d.; Bobić ud. Vinka 20 d.; Ferkić Juljana 40 d.; Jaganić Ivan 30 d.; Janečiš Šimona 20 d.; Jugovac Ivonka 40 d.; Jurčić Eva 20 d.; K. I. Pošav. Podgorac 15 d.; Kaiser Augusta 30 d.; Kolnik Ida 22 d.; Lončarić Bora 20 d.; Malaić Viškovac 40 d.; Miloš Katarina, star. 40 d.; Nadežda 15 d.; Knin 200 d.; Novaković Luke obitelj 10 d.; Orlu Roman 40 d.; Pantelić Josipa 30 d.; Petković Franca 10 d.; Radičević Burđica 30 d.; Rak Đuro 15 d.; Rubiginos Ivan 50 d.; Samardžić Pavao 20 d.; Šepich Franca 1 dol.; Šauer Ivan 20 d.; Šimić Kalica 20 d.; Štulić Filip 20 d.; Tkaleciv Ana 15 d.; Tola Antun 20 d.; Umlać George 2 dol.; Valicevich Marko 6 d.; Zidarić pl. Marija 60 d.

U čest Srca Isusova: Antonić Marija 10 d.; Cvjetličanin Dragica 20 d.; Čeović Anka 50 d.; F. K. Beograd 10 d.; D. K. K. Beograd 10 d.; Fallon Eva 20 d.; Ferić Mara 5 d.; Humić Valant

10 d.; Jevak Marija 10 d.; Kokozić Kata 20 d.; Lokmer Anka 5 d.; Matijević Mira 10 d.; Milošević Manda 10 d.; Niš. N. Budrović 20 d.; R. M. Koštane sv. Lucija 50 d.; S. J. Čakovec 15 d.; Trninić Jela 50 d.; Ungheuer Marija 15 d.; Vučin Marija 1 P.; Vukanović Manda 30 d.; Vučić Stjepan 10 c.

U čest Srca Isusova i Marijinu, Majci Božjoj, sv. Antuna, bl. Nikoli Tavliču, Petra Baranovića I. S. M. Čelini; Borot i. Stefenija 5 d.; Delić Don Jozo 100 d.; Famber Dragica 10 d.; Horvat Magdalena 30 d.; K. K. Gučić 13 d.; Kelnoki obitelj 1 P.; Lončarić Bora 10 d.; Vukanović Manoča 20 d.

Za izdaje Glasnika Srca Isusova: Andelković Marija 5 d.; Belor Danijel 13 d.; Berković Leopoldina 10 d.; Berlogne Jelena 50 d.; Blažević Teodora 5 d.; Bistrič Milka 25 d.; Dobrinč Dragutin 5 d.; Dragičević Karmena 20 d.; Drusković de Franjo 25 d.; Galantić Jela 15 d.; Habanović Franjo 5 d.; Habunek Lovro 10 d.; Hang Petar 10 d.; Hlača Nada 10 d.; Horvalić Paulina 20 d.; Ilčić Živko 48 d.; Janeček Ana 15 d.; L. I. F. Zagreb 50 d.; Lukanović Irena 160 d.; Miller Ana 15 d.; Montičinović Ivanka 20 d.; Musa Grgo 5 d.; N. N. Piškorevc 30 d.; Nemec Breko 10 d.; Pelican Linka 5 d.; Petković Marija 10 d.; Pozijević Marija 5 d.; Radičević Marin 10 d.; Šantić Zlate 10 d.; Šepich Franca 50 c.; Šantić Kata 5 d.; Šelabac Jela 20 d.; Škoda Irene 20 d.; Šlipogor Ankica 5 d.; Schnitzler Julia 10 d.; Špoler Kata 5 d.

Za knuh sv. Antuna: Lončarić Bora 10 d.; Šepich Franca 50 c.; Sprelinjak Marija 10 d.; Valicevich Marko 3 dol.; Vincak Katica 10 d.

Za ionu beatifikaciju Petra Barbida: E. P. Verardić 100 d.; Željnek Donacija 10 d.; Kajnić Ivo 10 d.; Kovadović Julija 100 d.; Krelanić Bora 10 d.; Kunčić Dragica 5 d.; Lukavčić Eva 10 d.; Miklautović Eva i Merca 20 d.; Miklović Duro 40 d.; Piran Franca 1 dol.; Stjepan Vilimac 10 d.; Usmanji Vladimir 100 d.; Valicevich Marko 1 dol.; Vuković Gljida 100 d.

Za ulje »Vjetnog Stjela« u Svetilištu Srca Isusova: Borošak Emil 5 d.; Mauhar Antun 10 d.; Šprelinjak Marija 10 d.

Za popravak klipa sv. Antuna: Milan Pavao 50 d.

Za štrelite sv. Josipa u Leskovcu: Šepich Franca 5 dol.

NATJECAJ ZA PRIMITAK PITOMACA HRVATSKOG RADIŠE

Društvo Hrvatski Radilje sa središnjicom u Zagrebu, primili će za svoje pitomce-naudnike u god. 1941. — 1200 mladića, u god. 1942. — također 1200 mladića, za razne grane hrgevine, obitu, industrije i neprednog paljedjelstva.

Uvjeti primanja: Poljuna teljane i dulevne zdravije, mazljivost, dobar odgoj, i sposobnost za prihvadnu zvanja.

Za hrgevinu, obit i industriju zahtjeva se najmanje uspjejno i polpuno svršena osnovna škola, navršene 14., a ne prekršena 16. godine života.

Za napredno paljedjelstvo mogu biti primljani mladići iako nisu svršili osnovnu školu, ali smedu (čisti i plasti, nisu prekorčili 17. godinu života).

Pokvareni, neposlušni, tjelesno i dulevno slabti i nerazvijeni, neodgojeni i opštećeni raznim manjance (travak, kiterasti, trahom, mokrenje u krevet itd.) ne mogu biti primljeni.

Oni mladići koji bili bili primljeni u god. 1941., imaju svoje molbe predali organizaciji Hrvatskog Radila u določenom mjestu do 31. ožujka 1942. god.

Društvo Hrvatski Radilje savjetuje svim mladićima, koji su prekorčili 12. godinu života, a tele svojevremeno postali pitomci Hrvatskog Radila, da se također već sada prijeve.

Veće hrgevine, specijalno obiti i industrija primaju nade mladića koji su svršili nekoliko razreda srednje škole (gimnazije, građanske i slične) ili barem opetovnice.

U mjestima gdje ne postoji organizacija Hrvatskog Radila imaju se mladići, koji žele u god. 1941. ili 1942. biti primljeni za pitomce Hrvatskog Radila, prijaviti izvorno Štediliči Hrvatskog Radila, Zagreb, Dom sjeverno-američkih Hrvata, Lorkovićeva ul. 1.

SLUGA BOŽJI PETAR BĀRBĀRĀĆ

VATRENI APOSTOL SRCA ISUSOVA

Kada se mjeseca lipnja 1890. prvi put uredila u travničkom sjemeništu »kola Srca Isusova«, nesamo da je bio u takovu kolu član, nego vrstan kolovoda. Otada je redovito pohadao Božansko Srce u crkvi, pa je rado pregorio i odmor, samo da pokaze dragom Spasitelju iskrenu odanost svoju. Učeći vazda je imao pred sobom na pisaoniku sliku Srca Isusova. Obavio je t. zv. milosnu devetnicu devet prvih petaka. Službu, koja ga je zapala od devet Službi Presvetoga Srca Isusova, nije samo sâm točno i postojano obavljao, nego bi često i druge na to poticao.

Prigodom akademije uime sviju kongreganista svečano je rekao: »Otpočinuti, mirovati prije ne ćemo, dok ovo sjemenište ne bude raspaljeno pravom iskrenom ljubavi prema Sinu tvome, dok ne bude prava utjeha, prava radost Presvetoga Srca nje-gova, dok Gospodin ne uzmogne reći o njem: To je zaista rasadnik budućih po mojojem Srcu svećenika.«

Zivo je radio, da pobožnost Srca Isusova u sjemeništu cvate i uspijeva. Znao je ići od jednoga do drugoga nastojeći, da se svaki pretplati na Glasnik Srca Isusova. Za siromašnije nije žalio da sam plati, premda nije imao baš vrlo mnogo novaca. Da su se jedne godine na Glasnik pretplatili gotovo svi gojenici druge divizije, njegova je zasluga. Osobitu je pažnju svraćao na to, da se sjeminari uzajamno potiču, kako bi djelotvorno šlovali Srcu Isusova. A prije praznika iza sedmoga razreda razgovara-rajuci se sa svojim sudrugovima, što će dobro učiniti u praznicima, predloži, neka svaki prema svojim prilikama i silama na-stoji širiti pobožnost Srca Isusova među ukupom i nije popustio, dok nije svaki obrekao, da će barem koliko uzmogne širiti ovu pobožnost.

Apostolskim žarom radio je za štovanje Srca Isusova u svom zavičaju u praznicima. Prije svega gledao je, da svoju kuću učini kućom Srca Isusova. Na njegovu ponuku uredio je otac sve tako, da može sva kućna čeljad svakoga mjeseca na ispunjed i sv. Pricest. I što je u praznicima započeo, nastavljao je tokom školske godine šaljući kući pobudne listove, sličice i knjižice. Pobrinuo se, da nade kod kuće revnog zamjenika, koji će u nje-govoj odsutnosti tumačiti ljudima pravila Bratovštine Srca Isusova.

I nije samo revnovao za Srce Isusovo kod svojih ukućana i rodaka, nego i kod drugih u selu i okolici. Čitava Hercegovina da postane krasan perivoj Srca Isusova, za to je radio svim silama. I nije se zadovoljavao, da drugi sami štiju Srce Isusovo, nego da i oni šire pobožnost Srca Isusova, pa na to je poticao i usmeno i pismeno.

MILOSTI PO ZAGOVARU PETRA BARBARIĆA

1001. Pero Kožul, iz Ostrošca, selo Višnjevci, (saraj. nadb.), 35 g. star. Prije 3 godine želudac silno zabolio radi prehlade. Išao u bolnicu i doktorima u Mostar i Sarajevo, davali su mu lijekove, ali ništa nije koristilo. Zavjetuje se nato doći na grob P. Barbarića, ispuđiti se, postiti 9 četvrtaka i moliti godinu dana svaki dan po 5 Očenaša. Došao je na grob i zahvaljuje na posvemašnjem ozdravljenju. — 1002. Anto Stipčić, iz Sarajeva, star 7 g. (Priopovijeda otac). Prije 3 godine uhvatio ga veliki kašalj, te je takoder i krv bacao. Nikola, otac, čuviši za moćan zagovor P. Barbarića, zavjetuje se: doći na grob P. Barbarića. Kašalj je prestao. Stanje se već 1½ godine nije pogoršalo, premda je prije toga čitave 2 godine neprestano kašljao. — 1003. S. G., iz Turbeta, kod Travnika (saraj. nadb.), stara 27 godina. Zahvaljuje za sretan porodaj. Bila je trudna i u 7. mjesecu uhvatili je bolesti porodaja. Otišla je u bolnicu, ali do porodaja nije došlo, a bolesti bivali sve veći. Zbog njih je gotovo izgubila pamet, a i život je već bio u smrtnoj opasnosti. U tom času zavjetuje se P. Barbariću: postiti i dati milostinju P. Barbariću koliko može. Izašla je iz bolnice, bolesti prestali i redila je savsim normalno i u pravo vrijeme. Dijete i majka posve su zdravi — 1004. Pero Grlić iz Devečina, kod Bugojna, star 10 g. Prije godinu dana dijete teško obolilo, liječnica pomoć slaba. Nato se zavjetovali roditelji: doći na grob P. Barbarića i platili misu. Dijete je posve ozdravilo. — 1005. Kata Grlić, iz Bugojna (saraj. nadb.), stara 26 g. Prije 2 godine bile su joj nože uzele jedno 10 dana. Liječnica nit lijekova nije upotrebjavala. Zavjetovala se doći na grob P. Barbariću. Ozdravljenje je vrlo brzo uslijedilo. Iza 4 mjeseca, kako se bila zavjetovala i ozdravila, porodila je 2 dejce: jedno muško, drugo žensko. Mati i djeca posve su zdrava. — 1006. Amra Perić, iz Zenice (saraj. nadb.) stara 61 g. Ozdravljenje noge. — 1007. Zagreb. Izbašten iz jako teškog i beznadnog položaja. A. W. — 1008. Skakavac Donji kod Brčkog (saraj. nadb.); Sretan porod. N. M. — 1009. Derventa (saraj. nadb.); Velike milosti. K. T. — 1010. Zagreb; Namještjanje svoga brata Josipa. K. V. — 1011. Travnik (saraj. nadb.); Sretno položeni učiteljski ispit. M. L. — 1012. Guča Gora (saraj. nadb.); Od reumatizma ozdravila. K. F. — 1013. Vrpolje (dakov. bisk.); Sretan porod sestre. N. N. — 1014. Muntar (rib. bisk.); Ozdravljenje. R. B. — 1013. Travnik (saraj. nadb.); Od teškog reumatizma ozdravio. S. D. — 1016 i 1017. Janj kovići kod Travnika (saraj. nadb.); Dijete ozdravilo. K. P. — Ozdravljenje N. P. — 1018. Dolac kod Travnika (saraj. nadb.); Kći neочекivano od dvije vrlo teške bolesti ozdravila. P. A. — 1019. Bugojno (saraj. nadb.); Od teške grlene bolesti ozdravila. A. K. — 1020. Sv. Ivan Želina (zagreb. nadb.); Ozdravio F. B. — 1021. Sebešić kod Travnika (saraj. nadb.); Mnoge milosti. L. V. K. — 1022. Rastovo kod Travnika (saraj. nadb.); Zavjetovalo sam se u teškoj bolesti Slugi Božjem Petru Barbariću. Odmah nakon izrečenog zavjeta bilo mi je lakše i ja sam ozdravio. Dva puta sam došao tako ozdravio od različitih bolesti. Zato javno zahvaljujem, jer sam se zavjetovalo, da će u Glasnik metnuti. Zahvalni Viktor Bauer, upravitelj župe Rastovo. — 1023. Kučavica kod Dervente (saraj. nadb.); Sretan porod Žene i još jedna velika pomoć. P. R. — 1024. Sombor (bačka apost. administr.); Ozdravljenje kćeri. M. J. i J.

7. VELJAČE PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEST

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem,
 Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL
 sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
 nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
 koje se Ti neprestano prikazujuš na oltaru. Oso-
 bito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +
ZA USPOŠTAVU I ODRŽANJE MIRA MEĐU
NARODIMA I ZA OBRAĆENJE PRIMITIV-
NIH NARODA +

VELJAČA 1941.

Članovi Apostolstva Molitve molit će u veljači,
na ove nakane :

1 S Ignacij. Mjes. zašt. Oduševljenje
 za vjeru

2 N PO BOG. Svićećica. Mar. Kon-
 gregacije

3 P Blaž. Pretplatnici Glasnika

4 U Andrija. Apostolski muževa

5 S Agata. Djevojačka Društva

6 Ć Doroteja. Psovati

7 P Romualdo. Žvanja za Kartuziju

8 S Ivan. Utamničeni

9 N SEDAMDESETNICA Obraće-
 nje Istoka

10 P Skolastika. Povratak Bene-
 diktinaca u Hrvatsku

11 U Gospa Lurdska. Bolesnici

12 S T. utemeljitelja. Misjonari

13 Ć Stjepan. Obraćenje grešnika

14 P Valentin. Mir u obitelji

15 S Klaudije. Štovanje Srca Isusova

16 N SEZDESETNICA. Naši Biskupi

17 P Donat. Zimske nevolje sirotinje

18 U Simeon. Umirući

19 S Gabinij. Dobra štampa

20 Ć Eleuter. Nezaposleni

21 P Eleonora. Redovnice u Hrv.

22 S Stol. sv. Petra u Antioh. Sv.
 Otar Papa

23 N PEDESETNICA. Uspjeh Euh.
 Kongresa u Zagrebu

24 P Matija. Svećenici

25 U Viktor. Povjerenici Glasnika

26 S Pepelnica. Duh pokore

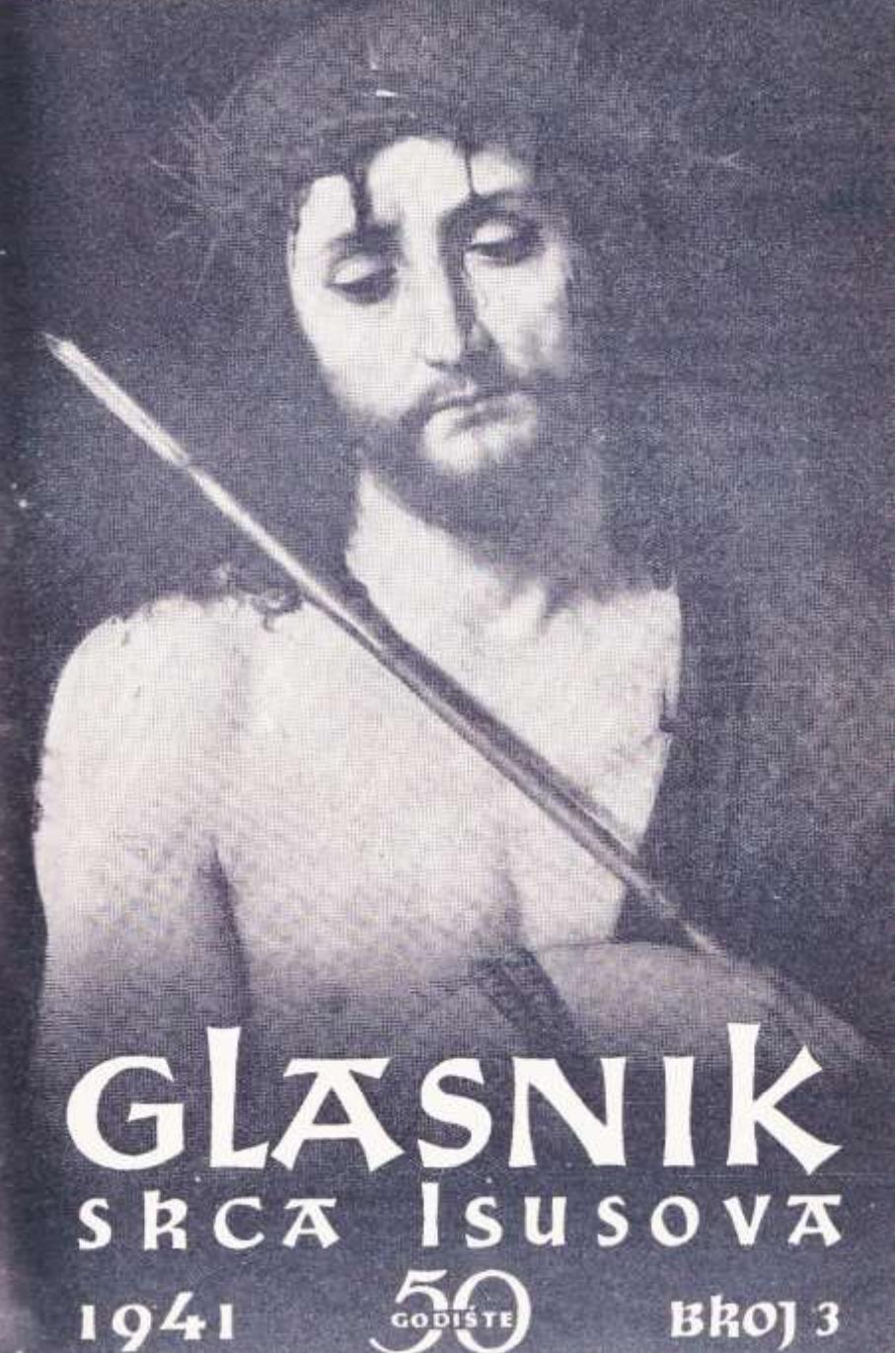
27 Ć Gabrijel od. Ž. G. Nesretne
 majke

28 P Roman. Pokojni čitatelji
 Glasnika

ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog
 po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA: Potpun oprost prvo-
 ga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACENA U GOTOVU

GLASNIK

SRCA JESUSOVIA

1941

50
GODIŠTE

Broj 3

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBITELJI

Iz daju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu ★ Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara "Glasnik", Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G.50 BR. 3

OŽUJAK 1941

Uprava: Zagreb I./147,
Palmotićeva 31 ★ Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
dinara — USA: 0.50 do-
lara — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengő.

Glasnik je mnogo obećao

*kad je stupio u pedesetu godinu života, a s pomoću Božjom počeo
je svoja obećanja i izvršavati. Prvi broj ove njegove jubilarne go-
dine ne mora se postidjeti ni jednog drugog u prošlim pedeset
ljetima. To jednoglasno priznaju brojna pisma, a još rječitiće ne-
prestano nove narudžbe. Tko ga samo jednom uzme u ruke, taj
ga hoće uvijek imati kao dobrodošlog gosta u kući.*

*A nije ni čudo! Nema doduše u Glasniku priopovijesti ni romana
i kojekakvih besposlica za zabavu. To nitko ni ne traži u njemu.
Ali ima krepke duhovne hrane. Ima članaka, koji podizaju duh,
upravljaju molitve na potrebe sv. Crkve, otkrivaju blago kršćanske
nauke, pokazuju uzore kršćanskog života i svetosti, čiste pojmove
i rješavaju poteškoće, izvješćuju o napredovanju kraljevstva Sreća
Isusova kod nas i po svijetu... Što je Glasnik obećao,
to i izvršuje!*

*Ali pretplatnici! Kad su se preplatili, obećali su, da će
na vrijeme namiriti i preplate — i zaboravili! Prijе je bila tome
kriva kriza, a danas mora da to ispriča rat. Da su vremena teška
— to Glasnik dobro razumije. Ali baš zato treba vjerno ispuniti
zadano obećanje. Jer ako je sve poskupilo, zacijelo nije tiskanje
Glasnika pojedino. Papir je zadnjih godina poskupio za 100
posto, boje isto tako. Radničke plaće džu se gotovo svaki mje-
sec, a ni pošta nije ostala kod stare cijene. A pri svemu tome
valja imati na umu, da Glasnik živi jedino od preplate. Na to
zaboravljuju neki čitatelji koji nisu izvršili svoju obvezu ne
samoz za prošlu godinu, nego ni za nekoliko godina unatrag.*

*Sve je poskupilo, ali Glasnik nije povisio prepla-
tu! A i ne će, ako ne bi došla izvanredno teška vremena i
— ako pretplatnici budu savjesni i na vrijeme i izvr-
šili svoju dužnost. Papir, boje i druge stvari, koje su
potrebne za tiskanje, valja kupiti unaprijed. Pa zato se kod svih
časopisa i traži, da se preplata pošalje unaprijed, t. j. na početak
godine. Eto, na to želi Glasnik upozoriti svoje čitatelje. Tko ne
udovolji svom obećanju, nek se ne čudi, ako mu Glasnik ne bude
više došao u kuću.*

ZADNJI ROK ZA PODMIRENJE PREPLATE: 30. TRAVNJA!

Ljubio nas je
i predao se za nas
kao prihos
i bogu ugodna žrzva
+ Ef. 5,2 +

Obitelji, koje zadesiše javne nesreće

Mjesečna nakana Apostolstva Molitve, koju je blagoslovio sv. Otač.

Dolina suza

Dolina suza, tako se naziva ova naša zemlja u crkvenom jeziku. Suze u kolijevci, suze nad grobom i još između toga mnogo, mnogo suza. Pa ipak gdje suze teku, još nije najveća bol. Ali gdje presahnu suze, gdje ukočena bol stoji, kao da se okamenila! Sale i sate ostaje zgrčeno srce u njemoj boli pa ni riječi ne može da progovori. Tu stanuje ogromna bol. — Majkaagnuta nad trećim ili četvrtim mrtvim djeletom... Otač kome su ratne strahote uništile zdravlje, sinove, kuću i sav dugogodišnji trud i muku... Istom posljije provali bol u potocima suza i lakoš je onda srcu.

Ima pravih prebivališta i stalnih mjeseta boli. Imat će, gdje se svake zime stalno gladuje, boluje i trpi. Imat cijelih dijelova grada, gdje sama nevolja i bol prebiva. To su one zapuštene kućice u predgradima, gdje se bez kreveta spava, gdje se bez posuđa živi, gdje se u poderanoj obući i u dronjcima hoda. Niže se tu kućica do kućice sve slabe i trošne, a iza njih velika poljana, križ do križa, grab do groba...

Ali nisu ni bogataške kuće pošteđene od nesreća i muka. Jasno to danas svjedoče bombarde porušene palače Londona, Hamburga i tolikih drugih oštećenih gradova. I bogati stanovnici bježe u podzemna skrovišta, dršču i čekaju u smrtnom strahu konac tih ratnih muka. Mi svi trpimo i nema čovjeka, koji nije više puša osjetio jaku bol i muku.

Cemu sve to!

U našem je životu tako: gdje nema nikakove poteškoće i nikakove muke ni napora, tu nema ni zasluge. Ako nisi ništa pretrpio, ne ćeš ništa ni zaslužiti. Trpiš li malo, međo ćeš i zaslužiti.

»Da je bilo što bolje i korisnije za spasenje ljudsko, nego što je trpljenje, Krist bi svakako riječju i primjerom to pokazao. No on i učenike i sve, koji žele za njim poći izričito opominje, da nose križ, govoreći: »Tko hoće da ide za mnom, neka se odreće sebe i uzme križ svoj i ide za mnom« (Lk. 9). »U križu je spasenje, u križu je život. U križu je obilje višnje sladosti, u križu snaga srca, u križu je savršena svetlost. Tako piše Toma Kempenac u svojoj krasnoj knjizi »Naslijeduj Krista«.

Znam da trpiš, ali vjera ti pokazuje na vječnu nagradu trpljenja. »Blaženi žalosni, jer će se oni utješiti. Blaženi, koji su progonjeni radi pravednosti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. Blago vama kad vas pogrde i kad vas usprogone. Veselite se i kličite, jer je plaća vaša velika na nebesima«. (Mt. 5).

O siromašna zemljo, kako si ti bogata zaslugamal Za to nas Isus i poliče da izrabimo svaku priliku, jer poslije kroz svu vječnost ne ćemo je više imati. »Meni valja raditi, dok je dan, dolazi noć, kad nitko ne može raditi«, (Iv. 9, 4). Ti trpiš pa se tužiš, jer ti ne vidiš toga blaga, koje se kao biser sakriva u tom mulju ljudskih boli, ali Bog to vidi. »Što ja činim, to ne znate sada, ali ćete poslije razumjeti«, (Iv. 13, 7).

Ili zar je Bog dužan, da nam polaže račun o djelima svojim? Zar nam ne mora biti dosta to, što smo uvjereni, da nam je Olac i da nas ljubi? Zna Bog puno bolje, što nam treba, a i mi ćemo to u svoje vrijeme saznati. Ali sada je čas, da se poklonimo pred Provinđnošću Božjom i pobožnim srcem molimo: »Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji!«.

Gdje je ono brdo, na kome je Isus najveću slavu dao svom Ocu nebeskom? Nije to brdo Preobraženja, nije ni brdo Uzašašća, a nisu ni one visine prijestolja Isusova, gdje on sjedi s desna Ocu — nego Kalvarija i one visine križa, gdje je kao žrtva visio u bolima, a iz tisuće rana tekla krv. Ovaj vrhunac muka i trpljenja, to je vrhunac najveće proslave Božje.

Gdje je Blažena Djevica najviše zasluzila? Da li onda, kada je u bellehemskoj štalici porodila Spasitelja svijeta i kada je slušala andeosku pjesmu »Slava na visini Bogu?« — Ne, nego onda, kada je pod križem Isusovim stajala i u svome srcu trpjela svu muku, što je on podnosiо na križu.

Gdje su sveti najviše zasluzivali? Zar tamo, gdje su čudesa činili i narod ih slavio? — Ne, nego tamo, gdje su im vezali ruke i noge, tamo gdje su ih bičevali i glave im odsijecali.

Gdje i obični kršćanin najviše zasluzi za nebo? Tamo gdje se najviše približi svom raspetom Spasitelju i Majci pod križem, tamo gdje trpi s Isusom i za Isusa.

Kršćansko podnašanje

Mi svi mnogo trpimo, ali trpjeli se može ili kao sofona, ili kao životinja, ili kao čovjek kršćanin, koji vjeruje. Sofona trpi i više nego mi, ali kune, psuje i sa strašnom bjesnoćom i nestrpljivošću podnosi svoje muke. Ovako ne ćemo da trpimo. Životinja trpi, jer mora i ne zna zašto. Ona nema ni zasluge za trpljenje. Ni ovako ne ćemo da trpimo. Nego trpimo kao kršćani, koji vjeruju u Oca nebeskog, pa zato trpimo s odanošću u volju Božju.

Katolička književnica Emi Gierl ležala dugo i teško bolesna, ali sve je podnosila s divnom odanošću u volju Božju. Pred sobom na slici imala je napisano: »O Bože, ja hoću, što ti hoćeš. Ja hoću, kako ti hoćeš i jer ti hoćeš i kako dugo ti hoćeš. To je prava odanost, koja ne pišta i ne ponavlja ono neprestano: zašto? već: kako ti, Oče, želiš i hoćeš.«

Trpimo s ljubavlju! Sv. Ivan Vianney govorio je svojim vjernicima: »Velite, da je teško trjeti. Ne! Trjeti je utješljivo, ugodno i prava sreća, ali dok trpimo, moramo ljubiti.« Kako je

žarka ljubav plamsala u srcu svetog Apostola Andrije, kad je ugledao križ, na koji će ga razapeti i uskliknuo: »Zdravo mili križu! Primi me u naručaj svoj! Oltmi me ljudima i vrati me mome Učitelju, koji me je spasio po tebi!« Zato je vatio sv. Franjo Ksaverski na pogled tolikih krizeva, koji ga čekaju u indijskim misijama: »Još više, Gospodine, još više!« On je žarko ljubio Isusa pa zato je s radošću pohtrio u zemlje, gdje će mu svojim trpljenjem pokazati svoju najveću ljubav.

★

Ovi su proljetni mjeseci dani najvećih kušnja za milijune obitelji u zaraćenoj Europi. Oskudica, glad, bolesti, smrt; to su užasi, koji se nadvili nad čitave pokrajine i zemlje. Molimo se zato ovaj mjesec i prikazujmo sve svoje žrlve Presv. Srcu za sve teško iskušene narode i obitelji, da bi svi shvatili i primili boli, trpljenje i opće nevolje u kršćanskom duhu pokore i zadovoljštine, da bi iz toga mora krvi i suza uskrsnula nova, Božja Europa i novi, kršćanski svijet.

N. Buljan D. I.

MJESEČNA OBNOVA

A Isus je šutio...

»Isus je pak šutio... a ta njegova šutnja za nas nije nijema. Ona je rječiti od propovijedi na gori.

Poznato je pobožnim dušama sedam Isusovih riječi na križu. Za sedam njegovih šutnja u muci mnogi ne znaju, premda one nisu manje rječile od onih sedam riječi na križu... Istina, čitava je muka Kristova jedna čudnovata šutnja. Mogao je jednom ili drugom riječju — »Koga tražite«, »Ja sam« — sve svoje neprijatelje ne samo oborili na tlo, nego pretvoriti u prah... ali nije htio. No napose se ističe u njegovoj muci sedam slučajeva, u kojima je namjerice šutio. I ta šutnja nešto znači: htio je dati zadovoljštinu za grijeha jezika i poučiti nas, kako nam valje imati jezik u vlasti.

1. **Šutnja ljubavi** — pred Anom. Veliki svećenik pita Isusa za učenike i za nauku. Krist odgovara samo na ovo zadnje. O učenicima šuti. Zašto? Jer u onaj čas o njima ne može reći ništa dobro. Naprotiv ima razloga, da se na njih gorko potuži: jedan ga izdao, drugi ga se sada odriče — tu, par koraka daleko od njega, a svi su ga pak sramotno ostavili.

Znamo li mi prešutjeti pogreške, slaboće bližnjega? Ili možda jedva čekamo, da to objesimo na veliko zvono!

*Svi, koji me vide, rugaju mi se.
Rastežu usta i mašu glavom:
»Uzdao se u Gospodina, neka ga izbavi,
Neka ga spasi, kad ga voli!« (Ps. 21, 7-8)*

Sv. Pavao bez milosrđa stavlja one, koji jezikom grijše, među teške grešnike: među bludnike, kradljivce, škrćice, pijanice — među one, koji ne će posjedovati kraljevstva Božjega.

2. Šutnja poniznosti — pred Kajfom. Ovaj veliki svećenik nade mnoge krive svjedoke. Bezdušno su i lažno govorili protiv Isusa i izvrtili njegove riječi. Isus ih je mogao lako uhvatiti u laži — ali on šuti. Ne brani se.

A mi? Kada nam tko samo štogod primijeti — makar i s pravom, bili to roditelji, poglavari, kako se mi znamo i nogama i rukama braniti. Čak to naše ranjeno sebeljublje iz obrane prelazi u navalu — često i u vrlo bezobzirnu navalu. Kakve sve razmirice ne nastaju u obiteljima, među prijateljima — radi jedne riječi! Tko ne zna barem koju uvredu progutati, kako može reći, da je Kristov učenik?

3. Šutnja čednosti — pred Herodom. Mek oputni kralj željan zabave obradova se, kad ugleda Isusa pred sobom. Odavna ga je želio vidjeti. Nadeo se sada, da će Isus učiniti pred njim kakvo čudo. A Isus mirno i dostojanstveno stoji i šuti. Ne će ni da pogleda kralja-bludnika. Heroda to razdraži, pa se stoga naruga Isusu, prezre ga i obuče u bijelu haljinu kao ludaka.

Mnogo ih je, koji bi se možda htjeli s nama zabaviti, poigrati kao s igračkom. Koliko puta u životu i naša nevinost, neporočnost i poštenje stoji pred najbezobraznjom pokvarenošću? Gotovo je, čim se upustimo: samo jedan pogled, smiješak, riječ — samo jedan časak slabosti i već je nevinost propala. Bijele haljine ne dajmo! Radije da nam se rugaju, da nas prezru i nazovu luđacima!

4. Šutnja razboritosti — pred Pilatom. Pilat pita Isusa: »Odakle si ti? Isus šuti. Ne će da odgovori. Zašto? Radi Pilata samoga, da ne bi savjest rimskom upravitelju još više otešćao novim grijehom — bogoubijstva — kad bi mu rekao, da je Sin Božji i da je s neba došao.

Kako mi znamo bili nerazboriti u govoru! Kako slabo pazimo, što govorimo, komu govorimo, kada i kako govorimo: ne govoriti sve svima. Sve — pa i riječ — ima svoje vrijeme! Naša riječ, ako je trebamo izreći — neka donosi mir. Ako pak slutimo, da će samo škoditi — čulimo! Ne opterećujmo još više savjesti drugoga!

5. Šutnja boli — u najtežim mukama. Pljuju po njemu, bičuju ga, trnjem ga krune, na križ ga razapinju, na križu mu se rugaju — a on šuti ko janje. Niti jedne jedine riječi tužbe!

Boli se bojimo. Od nje bježimo. Kad joj ne možemo izmaći, kada nas nemilosrdno pogradi, kako se onda često zaboravimo, čak i na Boga stanemo mrmljati... Svi mi bez razlike moramo trpjjeti. Samo je razlika, kako trpimo: jedni trpe poput dobrog razbojnika i križ ih dovodi u nebo, drugi poput zlog razbojnika i križ ih vodi u pakao.

6. Šutnja molitve — na križu. Od 6. do 9. ure visi razapet između neba i zemlje... Nastaje tama po svoj zemlji... čas je sabranosti; Isus-Žrtva dovršuje svoju žrtvu u šutnji molitve. Sin moli, Otc ga uslišava: to »podizanje« traje puna tri sata u boli, u molitvi — u šutnjil

U buci i žamoru jedva ćemo čuti glas Božji. Bog govori u tišini, bez bučnih riječi. Neka sve oko nas i u nama umukne, kada idemo s Bogom općiti. Unidimo u se! Imajmo na umu, tko je onaj, s kojim govorimo! Koliko puta smo govorili s Bogom s manje počitanja nego s kojimgod čovjekom!

7. Šutnja smrti... Isus nije morao umrijeti. Hlio je. I umro je, da mi živimo. Već na Kalvariji njegova smrt počima da dijeli život: rimskom časniku, eno, otvoriše se oči i usudi se javno i glasno reći: »Zaista ovaj čovjek bijaše pravedan...« Ovo je uistinu Sin Božji.

»To je lijepa smrt, »tako umire kršćanin. Kako bismo bili sretni, kad bi takovu pohvalu čuli na času smrti Lijepu smrt! Bože moj, tko je ne želi? Ali za lijepu smrt — barem obično — traži se prije lijep život. A lijep život ima onaj, koji svoj život uredi prema Kristovu životu. Krist živi kao Sin Božji — i umire kao Sin Božji. Mi, ako ne živimo kršćanski, kako se možemo nadati kršćanskoj smrti? Kakav život, takva smrt!

★

Svih ovih sedam šutnja Isusovih jednoglasno nam potvrđuju onu Sv. Pisma: »Tko ne pogriješi jezikom, savršen je čovjek...« Jezik je mač dvorezac. Malo je, ako kažem dvorezac, jer na jedan mah, odjednom, jezikom možeš uništiti trojicu: najprije samoga sebe, zatim onoga, koji te sluša, da zlo govorиш, i napokon onoga, o kome to govorиш. Zaista pametno narod veli: »Bole je poskliznuti nogom nego jezikom.« Zato »pazimo na riječi, što izlaze iz ustla kao i na zalogaje, što ih mećemo u ustla.« Ne pazimo li, što jedemo, možemo pokvariti zdravlje za čitav život: ne pazimo li, što govorimo, mogli bi izgubiti dušu za svu vječnost.

B. D. I.

PREKO 300.000.—

stajala je obnova hrvatskog Svetišta Srca Isusova u Zagrebu, a jedva je mali dio tog troška podmiren. Mnogi su se štovatelji presv. Srca sjetili velikodušnim darovima tog narodnog našeg djela i pritekli u pomoć upravi Svetišta. Kad budeš slao pretplatu za »Glasnik», sjeli se i ti kojim darom obnovljenog Svetišta.

Doprinosi nek se šalju na Glasnikov ček br. 33.896, a na poledini čeka treba označiti, za što se šalje novac.

Gospodin neka ga pozivi i ojači!

2. III. 1939. — 2. III. 1941.

Bože, pastiru i vladaru sviju vjernika, pogledaj milostivo slugu svojega Pija, koga si postavio pastirom Crkve Tvoje i podaj mu, molimo, da rječju i primjerom prednjači onima, kojima je na čelu, te zajedno sa povjerenim si stadom uđe u život vječni.

P A P I

Zemljom se našom ori pjesma u Njegovu slavu :
Nek vječno stoji Rim !
Nek side blagoslov svet na časnu papinu glavu
I Bog vijek bio s Njim !

Stoljeća trinaest, Oče, što rod nam uz Rim stade
Nije nam žao — ne !
Kristovu vjeru svetu i ljubav Ti nam dade,
S njom nebo, blago sve.

U Crkvi zemlja bje nam ko rascvjetala grana
Na stablu Kristovu :
Tavilić, Krizin, Gracij, Barbarić i Hozana
Ponos su rodu svom.

S Tobom smo živjeli, Oče, vjekove duge, zlatne;
Ne grize dušu stid :
U našoj povijesti nema ni jedne mrlje blatne :
Bili smo vjere zid !

Senj, Siget, Klis i Sisak slomiše Turčinu snagu.
Zalud bje sav mu trud. —
Nevjera gadna nikad ne odvede nas k vragu,
Ne okalja nam grud.

Sred muka sviju uvijek Ti si nam pomoć bio,
Štitio sav nam rod,
Stog pozdravlja Te žarko Hrvatski narod cio
Na ovaj sveti god.

Kraljevi naši silni, broj velik vrlih bana,
Svih pradjedova prah,
I bajne drage gore, i polja rascvjetana,
I sve nam zemlje dah,

Sva omladina naša, muževi vjerom jaki,
I dobre majke :
Sve kliče Tebi danas — u srcu gori žarki
Ljubav za Te plam :

O kraljuj, vladaj moćan u ime vječnog Boga,
Iz krvi spasi svijet
U ovaj dan — i vjekuj sred Rima vječitoga
Naš Oče drag i svet !

ZA SVETOG OCA

Dar sinovske odanosti

Apostolat Molitve velika je vojska, koja se stavila u službu Crkve i Pape. Preko trideset milijuna članova tog pobožnog udruženja prikazuje svoje molitve i žrtve Božanskom Srcu Isusovu za potrebe sv. Crkve i za nakane sv. Oca. Tako se to čini već blizu 75 godina, otkako je osnovan Apostolat Molitve.

Ali potrebe sv. Crkve i Papine brige za Crkvu i čovječanstvo rastu u današnje vrijeme sve više i više. Pa je stoga vrhovna uprava Apostolata prije nekoliko godina pokrenula još jedan novi način, kako bi se pomoglo sv. Ocu u današnjim teškim vremenima: sv. Misama. Tu pomoć mogu Papi pružiti po sebi samo svećenici. Ali ni svjetovnjaci nisu isključeni: pojedinci i društva mogu dati služiti sv. Misu za sv. Oca.

Tih sv. Misu bivalo je godimice sve više. Prve godine (1937.) bilo ih je 11.545, onda 13.790, pa 14.907, te 20.731, a ove godine (1940.) uzdiđao se taj broj na 22.097! Širom cijelog svijeta prikazuje se Bogu bez prekida žrtva pomirnice za sv. Oca i za njegove nakane, brige i poslove za Crkvu.

I taj je pothvat velika utjeha za Namjesnika Kristova. Gledajući on tolike sv. Mise, što se danomice za nj i za njegove nakane prikazuju Bogu, srce mu se napuni utjehom, jer u tom daru vidi najdirljiviju ljubav vjernika prema sebi. Generalna uprava Apostolata Molitve nije se ipak zadovoljila samo time, da Papa zna, da se za nj prikazuju sv. Mise. Ona mu je omogućila, da on zna svaki dan, u kojem se kraju svijeta služi sv. Misa na njegove nakane. Stoga svake godine 31. prosinca polazi vrhovni upravitelj Apostolata k sv. Ocu i predaje mu album, gdje su za svaki pojedini dan slijedeće godine popisane zemlje i narodi, gdje se za nj služi sv. Misa.

I ove godine je prikazan Papi taj dar djetinje ljubavi i odanosti, ali Hrvatske još nije bilo u njemu! Ne zato, što se kod nas ne bi služile sv. Mise na nakane sv. Oca, nego zato, što mnogi još nisu shvatili sam pothvat. I mi smo sakupili već lijep broj sv. Mise, ali skoro sve bile su najavljenе da su već odslužene ili da će se tijekom godine služiti. A to je onda prekasno da se javi u Rim, da bi sv. Otac znao, da se i u Hrvatskoj misli na nj i na njegove brige.

Radi toga treba misliti unaprijed!

Stoga kod sv. Misu na Papine nakane valja se držati ovoga:

1. Obvezu na služenje sv. Mise za sv. Oca mogu uzeti na se osobno vlč. gospoda svećenici ili župa kao takova. A mogu se obvezati i pojedini svjetovnjaci i kat. društva kao cjelina, da će u određeni dan dati služiti sv. Misu za Papu.

2. Obvezati se može za služenje sv. Mise zauvijek ili samo za jednu godinu. Tko nije siguran, da će obvezu moći uvijek držati, bolje je, da svoje obećanje obnovi svake godine.

3. Svatko može izabrati dan, koji želi, ali po mogućnosti nek se izabere kalendarski dan (na pr. 21. ožujka), a ne pomična svetkovina (na pr. prvi petak u svibnju). Na to valja osobito onda paziti, ako se netko obveže na jednu sv. Misu za Papu godišnje zauvijek.

4. Ako je netko obećao sam služiti sv. Misu (vlč. g. svećenici), a poslije dode zapreka, neka se pobrine, da taj dan preuzme tu sv. Misu netko drugi mjesto njega. Ako sv. Misu daju služiti kat. društva, bit će lijepo, ako se izabere takav dan i vrijeme, kad članovi društva mogu pristupiti k sv. Pričesti, koju će prikazati za sv. Oca.

5. Sv. Mise, koje će se služiti na nakanu sv. Oca, treba prijaviti Uredništvu Glasnika Srca Isusova (Zagreb 1/147, Palmotićeva 33), da se mogu objaviti u Glasniku. Ali nitko nek ne šalje kakav novac Uredništvu, nego neka

se sam pobrine i nade (najbolje u vlastitom mjestu ili okolici) svećenika, koji će služiti sv. Misi.

Hrvati slave svetu godinu, godinu zahvalnosti Bogu, što smo već trinaestostoljeća vjerni Bogu i Papi. Pa stoga treba tu ljubav prema Papi pokazati na način, koji je sv. Ocu najmiliji: služenjem sv. Misa na njegove nakane. Moramo postići, da se svaki dan barem jedna sv. Misa služi za Papu na hrvatskom tlu. A to zaciјelo nije mnogo. Ove godine promatra sv. Otač u albumu sv. Misa nevjerojatne brojeve mnogih manjih naroda (Slovačka 1.106, Rumunjska 892, Slovenija 711, mala državica Luksemburg 5.367!). Hrvatske tu još nema. Ali bit će. I mi moramo pokazati sv. Ocu, da ga volimo i da mu želimo pomoći na način, koji je njemu najugodniji.

Neka dakle svi, koji žele služiti ili dati služiti sv. Misi za sv. Oca, javite Uredništvu Glasnika. Nek se prijave i sv. Mise, koje će se služiti još ove godine radi statistike, ali u prvom redu nek se prijave one sv. Mise, koje će se služiti na nakantu sv. Oca tijekom godine 1942. Te prijave za slijedeću godinu treba poslati najkasnije do 1. studenog 1941., da bi Uredništvo moglo na vrijeme poslati ukupan broj generalnom Upravitelju Apostolata Molitve. Treba označiti uvijek točan dan, kada će se sv. Misa služiti i da li će se služiti samo 1942. ili svake godine zauvjek. Glasnik će onda dogodine objavljivati svim čitateljima, gdje se koji dan služi sv. Misa za sv. Oca.

MJESĘCNI ZAŠTITNIK

Svetac, koji je čitao s raspela

Nema katoličkog svećenika na svijetu, koji ne bi poznavao sv. **Toma Akvinskog** i koji nije barem jednom u životu — u bogosloviji — crcao božansku mudrost iz njegovih knjiga. Pred skoro sedam stolina godina napisao je sv. Toma (+ 1274.) te djela, a danas su isto tako savremena kao i onda. Peče još i više. Kroz stoljeća lutali su učenjaci po svim mogućim zabludama, svakojeko nauke pokušajući restitučiti vječne istine ljudskoga razuma, a na koncu većina zastraniše u proljetnici i nerazrješive poleškoće. Samo nauka sv. Tome sloji danas kao i nekoć: jasna, nepremašiva, nepokolebitiva. I čilava pokoljenja svećenika i kršćanskih učenjaka temelji svoje znanje o Bogu i svijetu na onome, što je učio i napisao sv. Toma. Pa je stoga i Papa Leon XIII. u prošlom stoljeću proglašio tog svetog Naučitelja zaštitnikom svih katoličkih škola, a česta predaja prošlih stoljeća nazvala ga »andeoskim Neučiteljem«. Jer mu se razum, prosvijetljen božanskim svijetom, uspeo doista do andeoskih visina.

Velik je um bio Toma Akvinac, priznaju i ljudi, koji stoje daleko od Crkve. A mi velimo: još je veći svetac bio sv. Tomal! Jer ta sjajna mudrost ima bez sumnje svoj temelj u izvanrednim darovima, koja mu je Bog podijelio, ali da nije bilo višnjega svjetla, ne bi se mogao tako visoko i tako sigurno uspeli u poznavanju i naučavanju i objašnijivanju najvećih tajna naše sv. vjere. Evo odakle je on sve to naučio!

Pripovijeda se, da je sv. Tomu posjelio brat Bonaventura, jedan drugi crkveni Naučitelj i svetac iz franjevačkoga reda, i izrazio sv. Tomi svoje zaručenje nad folikom mudrošću. Pa ga pita sv. Bonaventura: »Brate, u kojoj si knjizi naučio tako divne stvari, kojima se svijet divi u tvojim djelima?« A sv. Toma povede svog svetog brata do velikog samostanskog Raspela, upre prstom u raspeloga Spasitelja i reče: »Brate, ovo je evo moja knjige! Sjedinjenje s Bogom i svet život, to su bili izvori, iz kojih je on crcao veliku mudrost, koja već kroz stoljeća zadivljuje svijet.

Sv. Toma Akuinaski učit božansku mudrost

Što sam o tebi napisao. Daj mi milost, da u istini poučim braću i da ih o njoj uvjerim. Ako je neprotiv u ovome spisu nešto, što se protivi katoličkoj vjeri, ne dej, da im ga izručim.

Čim je Toma završio molitvu, ukaže mu se Isus i gledajući na listove, što ih je napisao, ljudsko mu reče: »Dobro si, sinko, pisao o Sakramantu mojega Tijela.«

Raspelo je knjiga, iz koje se može naučiti ne samo velika mudrost o Božjim stvarima, nego osobito mudrost kršćanske svetosti. Sa Raspelom može svatko, pa i najpripratiji čovjek čitati propovijed ljubavi Božje prema ljudima, koja je napisana krvavim slovima. Tu se nalazi i primjer strpljivosti i jakosti u palnji i odanosti u zapuštenosti i požrtvovnosti u pregaranju...

Kad bi svi kršćani malko češće podizali oči prema Raspelu, koje resi zecijelo svaku kršćansku kuću! Bila bi naša domovina sigurno sretnija. Jer kome je raspeti Isus prva knjiga kršćanske mudrosti i svetosti, taj će brzo početi živjeti onako, kako Bog od njega hoće. A pri koncu života moći će se onda usuditi dati božanskom Spasitelju sličan odgovor, kakav mu je dao sv. Toma, kad ga je Isus pital, kakvu nagradu želi za svoja djela. Svetac je ponizno, ali i pouzданo odgovorio: »Nikakvu drugu osim Tebe, Gospodinel!«

I. K. D. L.

Obiteljski oltar

Nije bilo poštene rimske kuće, a da ne bi imala oltara, na kom se palio tamjan malim domaćim bogovima Penatima. U njima su čestiti Rimljani štovali svoje čestite djeđove i praoce, za koje su vjerovali, da duhom još uvijek, pa iiza smrti, ostaju u svojoj nekadašnjoj obitelji kao dobiti duhovi i zaštitnici kućnog ognjišta. Kao budni čuvari obiteljski, što držu i strepe nad životom i baštinom, koju su potomcima i naslijednicima namrli. Zato su Penati imali u kući svoj mali kutić i uitko da bi im osporavao pravo boravka ili uskratistan. A zapušteni oltari Penata vrijedili su kao kobni znak skorog prokletstva i rasula.

Ima u ovome časnom običaju puno jedre istine i zdravog čudoreda. Nad svakim domom bdiće neka viša moć. Mi kršćani znademo, koja je to sila zaštitnica. Rimski Penati bili su samo nesvjesni izražaj istine, da Božja očinska providnost bdiće nad udesom ljudi, obitelji i naroda.

Kršćani podižu u svojim domovima također kućne oltare, ali ne »čuvarima obiteljskog ognjišta«; nego svome Otkupitelju, onaj jednostavni, uzvišeni oltar kalvarijski, kom je On sam izradio načrt: križ i na njem Razapeti Isus. Te obiteljske oltare valjalo bi obnoviti, u ovoj jubilejskoj godini. Ne bi smjelo biti hrvatske katoličke kuće bez križa. Ne mora to biti umjetnički, bogati, dragocjeni križ: dosta je da je i drven, ali neka ga resi Isus s probodenim srcem.

Stan je plaćen

Isus na križu i križ s Isusom spadaju u svaku katoličku obitelj. I nitko ga iz nje ne može bez krute nepravde potjerati. Sebi i svome križu platio je Krist skupu stanarinu. Skupu i preskupu. Dao je najprije u Kani Galilejskoj bogatu kaparu i lijepi predugam: šest krčaga do vrha napunjene vodom, kouju je pretvorio u vino. To podašno čudo, koje je po Ivanu početak svih čudes, jasno govori o Isusovu shvaćanju obitelji: On odobrava i potvrđuje vezu muža i žene.

Krv će Kristova zalin u sakramantu ženidbe čvršće od ikojega vapna ne razdijeljivo povezati dvije ruke, dva tijela, dvije duše. Ta će ih krv oplođiti! A tu krv prodao je Isus za 30 srebrnih novaca, da može kupiti muku i križ i s križem otkupiti pol četvornoga metra zida, gdje bi se imao objesiti njegov križ, s kojeg će On, Razapeti, bdjeti nad obiteljskim svetinjama, da se ne oskvrnu, na kom će se s Njim prikazivati obiteljske patnje i nevolje, da ih olakša i posveti.

Čuvar obiteljskih svetinja

I treba da bdiye Razapeti Krist nad obiteljskim svetinjama.

Dvije su, obje jednakost svete, jednakost dragocjene. Vječna vjernost — to je prva. Nema ženidbe na pokus, na neko vrijeme. Ženidba je početak vječnosti. Kad su se dva srca shvatila, dva tijela približila, dvije ruke prstenom okovale, nema sile ni zakona, koji bi ih mogao rastaviti. Što je Bog svezao, čovjek ne može, ne smije razrješiti. — Tek smrt.

Plodnost vječne vjernosti — drugo je obiteljsko dobro. Ženidba je potvrda vjere u život, u nastavak života. Čovjek, koji se oženi, i žena, koja se uđa, primaju na se tešku obvezu radanja, iznajmljuju se Bogu Stvoritelju u službu i s njime pune zemlju novim naraštajima.

Ali obje ove svetinje, i vjerna ljubav, i zajednička plodnost, u samoju su obitelji ozbiljno ugrožene, od onih istih ruku, koje ih nose. I u ženi i u mužu drijema griješ, strast, sklonost, na opačinu i nevjero. Brzo se raspilne sklad dvaju zaljubljenih mladosti, brzo poblijedi i ovate ljepota, nekoliko mjeseci zajedničkog života otkrije nedostatke, donese tolika razočaranja. Sumnje, nerazumijevanja, prepiske, svade, tučnjave razdijele srca, koja onda traže nova poznanstva i novu ljubav, kidajući stare veze, koje je Bog zauzao... Ne, ne! Do rastajanja ne smije doći. Neda to onaj, koji s kriza čuva ženidbenu vjernost, da se obitelj ne raspane. Dosmrtno združenje obavljeno je pred oltarom i križem na njemu. Krist je sam svojim sakramenton pod ženidbeno obećanje vječne vjernosti stavio crveni pečat svoje krvi, pa tko se onda smije držnuti, da prelomi i pogazi svetu krv Božju? U medusobnom praštanju i zaboravljanju valja izdržati do kraja. I još uzeti na se križ radanja; križ brojne obitelji, ili podignuti bračne veze do djevičanskog drugovanja i prijateljstva i živjeti kao brat i sestra u uzdržljivosti i čistoci. Sve je drugo zlo, griješ, prekršaj, kome tako nagnje ranjena ljudska narav. I nema te sile, koja bi se mogla oduprijeti raspolođanoj razbludnosti osim križa, na kom u obitelji kraljuje Onaj, koji je išibano i ranama izorano tijelo svoje prikazao kao čisti žrtveni prinos za nečista ljudska djela. I nema čuvara, koji bi mogli očuvati neokaljane i vjernu obiteljsku zajednicu do Isusa Gospodina, velikog Učitelja obiteljske svetosti i Osvetnika obiteljskih grijeha. Stoga nek je u svakoj katoličkoj kući raspeti Isus, da neprestano propovijeda svoj veliki nauk trajnosti i plodnosti obiteljskog života.

Tješitelj u obiteljskim patnjama

Očuvana vjernost i blagoslov u dobroj djeci mogli bi biti uvjeti prave nepomučene obiteljske sreće, kad veliki zakon ljudskog trpljenja ne bi vrijedio i za obitelj. Ali upravo je nju krvavo određenje spasonosne patnje pogodilo. Nad obiteljskom zajednicom je izrečena osuda. I majci: »U boli će radati djecu.« I ocu: »Prokleta zemlja u dijelu tvjemou.« Pa kroz ista vrata, koja puštaju ukućane u rođeni dom, ulazi s njima i oskudica i briga i glad i dosada i zapuštenost, i razočaranje i sukob i nasilje i nepravda i zavist i zloba i bolest i starost i smrt i početak konačnog poraza. Toliko se patnja umije prołomiti nad obitelju, toliko je kalvarijskoga na njoj.

I u te kalvarijске obitelji — a to su sve obitelji — bezuvjetno spada križ i Razapeti na njem. Kalvarija je niknula križem, a križ je procvao Kristom, koji je sam iskusio svu tegobu toga života, u obitelji, kojoj je bio članom, rodivši se bez kolijevke i umršći bez groba. Vidio je i osjetio sve teške udarce obitelji i tako u cvjetni kalež svog srca ulio sva stradanja svih obitelji svijeta. Ponio ga je na brdo muke, i svoju prvu i jedinu krvnu Misu na oltaru križa prikazao za obitelj. I u velikom sjecanju živih sjetio se i obitelji. To je bio onaj čas, kad se odrekao obitelji i krvnih veza, kad se odrekao po tijelu Majke — a bila mu je ministrantr pod križem — i u onaj kalež naših nevolja ulio nekoliko kapi svoga pelina, da ga osladi i olakša. Stoga je pogled na obiteljski križ pogled na obiteljski oltar, gdje su već odavna i prisnene i podnesene naše obiteljske patnje, na koji ćemo se i mi uspeti i prikazati s Kristom Bogu Ocu sve teško i bolno: Prinosimo ti, Gospodine, naš kalež! I vjerujte — bit će lakše.

★

Nije bilo lako onom imućnom posjedniku, kad se s cijelim mjestom spremao za mladu misu svoga sina, a jednog popodneva dobio vijest, da mu je dijete od silna rada i bdijenja poludjelo, i da ga on — tužni otac ima voditi u bolnicu. I vodio ga je. Put se vijao oko brda. Na svakom većem zaokretu po jedna postaja križnog puta. Prva postaja — Isus uzima na se križ. Gleda otac — težak je križ, teži od njegova. Kod dvanaeste postaje dubok ponor, i nad njim prebačen most. Sin se izmakne ocu, da se strmoglavi. U pravi ga čas čvrsto dohvati očeva desnica, a lijevom pokaže, na križ: »Rikarde, idemo... S Njim!« I otisli su. — Vratio se otac kući. Svi ga pitaju: »Kad će doći Rikard? Koje će nedjelje pjevati mladu Misu?« — A otac stane

pod kućni križ, otkrije glavu, Gospodine, bijela ko injem osuta: »Djeco, Rikard nikad više ne će doći kući... Ali s Njim!« I drhtavi kačiprst pokaza na Raspetog Isusa i na ranu probodenog boka, u koju sališ obiteljsku žlost, i na obiteljski žrtvenik, gdje položiže žrtvu s Kristom, koju je Bog tražio.

Božji ljudi, nek nam domovi budu Kalvarije s dvanaestom postajom, nek u svakom domu bude raspelo. S njega će Krist štititi obiteljska dobra vjernosti i plodnosti. Na njemu će se primati i laskati obiteljska trpljenja i kušnje.

Pa kad se na toj obiteljskoj Kalvariji i usne dubokim i dugim snom smrti, stavite svom domaćemu časnu obiteljsku svetinju — križ u ruke. Te sklopljene promrzle ruke s križem bit će kao posljedna molitva na ostavljennom žrtveniku, da Gospodin zaspje blagoslovom dom, koji je primio najamniju krvi i pustio u svoj stan Isusa s njegovim križem.

Evo Službenice Gospodnje

Usred cvijeta	Uzdaht presto,	Malo treba,
Božjeg svijeta,	Sveto mjesto,	Pa će sneba
Nazareta,	Božji prijesto	Dobit Hljeba
Djevica	Sijevne tad.	Gladni svijet,
Boga blize	Sjaju dvori.	Tvoje biće
Ruke diže,	Srce gori.	Njiva biće,
Molbe niže	Vjesnički zbori:	S koje niže
Skrušena:	„Čuj me sad!	Žita Cvijet.“
„O Jehova,	Iza huya	Djeva sluša,
Prošnja ova	Svih olsija	Mlada duša
Davnih spava	Ko sluvaju	Duha kuša
Nek je jek!	Slušaj klik:	Cjelov bijel.
Škini vaje,	Obećane,	Djeva čista
Uzdijase,	Zore rane,	Kristom lista,
Mučno šta je,	Zašaranje	Kristom blista
Zauvijek.“	Ti si cik.	Svijet se cijel.

D.

Velika je to tajna...

Biskup francuskog grada Poitiersa, Pijo, vjenčao je u veljači 1854. god. ugledni neki bračni par. S velikim sjajem došli svatovi — sve ljudi odlična roda. Malo podalje stajao je i neki radnik sa svojom zaručnicom i čekao fakoder na vjenčanje. Kad je biskup vjenčao one odlične zaručnike, već htjede otići, kad spazi onaj čedni par, kako čeka.

»A tko je to?«

»Ah, neko obično, malo vjenčanje!«, dobaci nešto.

»Obično, malo vjenčanje? I — Svako vjenčanje je veliko!, odgovori biskup, zovne ih odmah k oltaru, sam ih vjenča pred svim onim sjajnim, odličnim svatovima.

Svako katoličko vjenčanje je velikol

A zašto? — Zato, jer ga nije ustanovio nitko od ljudi: nikakav veliki zakonodavac, nije ga ustanovio nikakav sveučilišni profesor, ni vojskovoda, ni car, pa ni sam sv. Olac Papa nije ustanovio katoličkog vjenčanja!

Tko ga je dakle ustanovio, da je katoličko vjenčanje, ženidba nešto tako veliko?

Sam ga je Bog ustanovio — zato je svako vjenčanje, svaki brak velik!!!

Bog je stvorio čovjeka sličnim sebi samome! Stvorio je sve bilje i životinje, ukrasio time zemlju, i prvi je čovjek sve to stvorenje okom pregledao, sve je bilo divno, samo jednog nije našao — sebi ravna. Bilo je nerazumnih životinja, bilja i kamenja, ali sebi ravna nije mogao naći. I tada Bog stvori prvu ženu — kraljicu svecog vidljivog, i doveđe je prvom čovjeku.

»Ovo je moja družica, meni ravna — krv moje krvi, tijelo od mojega tijela. I Bog im dade zapovijed: »Rastite i množite se!« — blagoslovili ih — Bog ih Sam vjenča za cio život.

Prvo je vjenčanje obavljeno! Božji ih vjenčani blagoslov tako sjedini i spoji, da će odsad, »čovjek ostaviti sve svoje, i oca i majku i privezati se uz svoju ženu, i biti će dvoje u jednom tijelu«, jedna duša, jedno srce, jedna velika ljubav. Blagoslovljena, posvećena ljubav će napuštili zemlju novim stanovnicima a nebo novim svećima, —

Brak je cvijet zasađen u raju, niknuo u vrtu Božjem. Ženidba je ruža iz raja, a nipošto otrovna biljka iz Sodome. Nije to ljudski izum! — I zato je brak velika Božja tajna! —

Velik je brak u svojoj ustanovi, ali to još nije kršćanski brak! Kršćanska je ženidba još nešto puno veće. Katolička vjenčanja su kud i kamo ljepša i veća od onog u rajulj.

A znaće zašto?

Jer je katolički brak ne samo ustanova Božja nego i ustanova, koju je Gospodin Isus podigao na čast sakramenta!

Nad ustanovom Božjom iz raja Gospod je Isus izlio svoj posebni blagoslov. Gospodin je Isus u svoju Crkvu postavio veliki zlačni svjećnjak sa sedam kракova — sedam sv. sakramenata. I među ostalima uzeo je On i tu veliku tajnu, tu Božju ustanovu u Svoje ruke i stavio ju kao veliku, sjajnu svijeću na oltar, da svijetli u Njegovoj Crkvi sa onog zlačnog svjećnjaka sa sedam kракova.

I gde čuda! Pokraj sv. krštenja, koje nam otvara svima nebo i briše istočni grijeh. —

pokraj sveloga Reda, koji nam posvećuje mlade svećenike — pokraj — ne bojmo se reči! — samog sv. Olajstva Tijela i Krvi Gospodnjie stoje i sakramental sv. Ženidbe.

Doista svako je vjenčanje veliko!

Kad je Gospodin radi okorjelosti Faraonove poslao pomor prvorodenaca nad Egiptom, smrt je smjela ući u sve kuće, samo ne u one, čija vrata budu pomazana krvljvu vazmenog jaganjca, one će biti poštovane od gnjeva Božjeg! Kućna vrata kršćanskoj obitelji, tvojoj i svačoj, jest sv. sakramenat ženidbe. Ta vrata kršćanske

obitelji nijesu pomazana krvju običnog janjela, nego Kristovom krvlju, — krvlju Neokaljanog Jagajca.

Temelj kršćanske obitelji jest vjenčanje. I taj kamen - temeljac pomazan je Isusovom krvlju. Velika je doista tajna kršćanska ženidba!

U čovjeka i ženu slavio je Bog klice tjelesnog života, da ih prenose na svoju djecu. Ali je nad tim životnim klicama po sakramantu ženidbe pao Isusov blagoslov. Na tu tajanslavnu, strašnu snagu, što je Bog povjeri čovjeku, Gospodin Isus je nadogradio djelo milosti, da njome sila naravi bude ukroćena i posvećena.

S Božjim blagoslovom u život

I zato je u svakom katoličkom braku Isus, Bog naš, vazda Onaj Veliki, Sveti »Treći«, koji spaja muža i ženu u sveli vez. Dvoje sklapaju brak, a među njima je Isus preko svog sakramenta, »Uvijek je Gospodin Bog nazočan u braku kao Gospodar; Njemu ništa ne izmaće«. (Sv. Ambrozie).

Veliko je svako katoličko vjenčanje!

Veliko je i tvoje vjenčanje! Velika tajna u Kristu!
Zato ga cijenil Ne oskvrnjuj svelinje Božje, jer tko dirne u svefinju Božju, satr će ga Bog!

Svadbeni vijenci venu, svalovske se pjesme ore samo koji dan. Ali onaj »Hoću«, što sle ga toga dana izrekli pred oltarom, pred svećenikom, pred Bogom, taj ostaje za vazda. Stajat će jednom na судu Božjem ili u knjizi života ili u knjizi osude. To ovisi o vama, katolički bračni drugovil.

Lijepo reče Tobija svojoj ženi: »Mi smo djeca svelaca i zato se ne možemo sastati i skupa stanovati kao pogani, koji Boga ne poznavaju« (Tob. 8. 5.) I ti si dijete slike Majke, dijete okupano Krvlju Isusovom. Sjeti se toga!

Seljačka kuća gori. Čeljad stoji nijema, bulji u svoju nesreću. Šute svi susjedi: više se ništa spasili ne da. Najednom se trgne najstariji sin — četrnaesta mu godina — jurne kroz dim u goruću kuću. Vidjeli su njegov lik — juri u glavnu sobu — skida nešto sa zida. Svi susjegoše dah — čuo si samo škripatanje greda i praskanje plamena. Iza nekoliko časaka — rekao bi: čitave vječnosti — dječak

bane iz kuće — iza njega prasne krov u plamenu i dimu. Mladi junak pride ponosna čela k majci i položi joj u ruke sliku, što je iz plamena spasio — bio je to majčin uokviren vjenčani vjenac.

Znao je on, kako mu majka poštuje i cijeni svoje vjenčanje, sv. sakramenat svoga braka, pa joj je zato spasio uspomenu na ono najmilije.

Cijenite svoje vjenčanje! Veliki je to sakramenat u Kristu i u Crkvi!

Veza između muža i žene, kojoj je Utjemeljitelj sam Bog sveta je tajna — sveti znak onog najsvetijeg veza ljubavi, što ga je sklopio Krist sa sv. Crkvom, s nama ljudima.

Katolici, koji ste pred Bogom rekli jednom »Hoću«, poštujte sveti sakramenat, ne blatile ga nevjeron, grijesima!

Poštujte se međusobno! — Recite vazda jedno drugome: »Daj mi pouzdanu desnicu, budи mi utjeha i pomoći! Ne odvrati svoga pogleda od mene prije moje smrti! Jedna je crkva, u kojoj klečimo, jednu vjeru vjerujemo, u istu domovinu putujemo, za jednom srećom čeznemo, jedno nebo i meni i tebi!«

Ivan Jäger D. I.

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Otac na nebu

Prvi članak vjerovanja: PROVIDNOST BOZJA

Kad graditelj kuću sagradi, ona ostaje, iako se graditelj udalji. Ali ovaj svijet ne može ni jednog trenutka opstojati, ako ga Bog ne uzdržava. »Kako bi moglo nešto opstojati bez tvoje volje?« (Mudr. 11. 25). Bog nije dakle samo stvorio svijet, on ga i uzdržava. On se brine za sve i ureduje sve po svojoj svemogućnosti i mudrosti. Ta briga se zove Božja Providnost. Providnošću svojom Bog sve upravlja k određenoj svrsi: nema dakle neumoljive sudbine, kako to uče neznačiošći.

Ptice nebeske i ljiljani u polju. Providnost se proteže na sve. »Bog je načinio i velikoga i maloga i na isti način se brine za sve« (Mudr. 6. 8). Isus veli, da se nebeski Otac brine za ptice nebeske i za ljiljane u polju (Mt 6. 25). »Mudrost Božja djeluje od jednoga kraja do drugoga jako i sve ureduje blago« (Mudr. 8. 1). Svako je stvaranje, i najmanji crvić na dnu morskom ili u prahu predmet Božje ljubavi, kao što i orao, što se po nebo diže, i lav, pred kojim sve drhće, i kit, što se sakriva u morsku dubinu, i čovjek, koji može k nebu pogledati i molit mu se. »A vama je i kosa na glavi sva izbrojena« (Mt 10. 30). »Tko pripravlja gavranu hranu njegovu, kad njegovi mladi viču Bogu nemirni, jer nemaju hrane?« (Job 38. 41). »Pogledajte ptice nebeske, kako ne siju niti žanju niti

sabiru u žitnice, pa ipak ih Otac vaš nebeski hrani. Niste li vi mnogo vredniji od njih?» (Mt 6, 26). Bog se ne brine samo za naše tijelo nego još i više za spas naše duše. »On hoće da se svi ljudi spasu i da dodu do spoznaja Božjeg« (1 Tim. 2, 4). On zna sve tako udesiti, da čovjeku sve posluži za vječni spas, samo ako se čovjek zna time poslužiti. On treba da brizi Božjoj doprinese nešto svoje dobre volje, pa će mu se sve obratiti na dobro.

Djeca providnosti Božje. Bog se brine za svakoga čovjeka. On ga vodi od rođenja do smrti. On mu daje andela za vodu i čuvara, daje mu nebrojene milosti, opomene i prosvjetljenja. No ima ljudi, koji su na osobit način djeca providnosti. Takovo je dijete providnosti bio izabrani narod židovski. Kakve je sve planove imao Bog s tim narodom! No židovi su Boga svoga ostavili i klanjali se kumirima. Stoga ih je Gospodin kaznio babilonskim sužanjstvom. Čitav bi narod izraelski imao biti istrebljen. Aman, prvi ministar Ahasverov, je to htio, a kralj već bio odobrio. Kad al Bog uredi tako te je Estera židovku postala kraljicom i spasila svoj narod. Tako je Gospodin i prije i poslije toga često puta izabrani narod svoj i kaznio i opet spasio, kad je već skoro sve propalo. To dokazuje čitava povijest naroda židovskog. Dijete providnosti bio je i onaj egiptski Josip i pravednik Job. Providnost Božja se vidi i u životu Mojsijevu, Rutinu, Tobijinu. Ona je vodila i Davida u mladosti i kasnije. Providnost se očituje u životu svetaca, u povijesti Crkve Kristove. Pa kad mi sami promotrimo svoj život: muke, patnje, nevolje, lutanja, strahovanja i sve drugo: morat ćemo priznati, da smo i mi svi djeca Božje svete Providnosti.

Kukolj u pšenici. No eto mnogih koji će nam prigovoriti: Ima mnogo zla u svijetu. Ako postoji providnost, onda Bog hoće zlo. Na taj nam prigovor odgovara kršćanski nauk: Bog ne će zla, nego ga samo pripušta, jer je čovjeku dao slobodnu volju i jer zna zlo obratiti na dobro. U tom je smislu Josip rekao svojoj braći: »Vi ste mislili po me zlo, ali Bog je to okrenuo na dobro« (1 Mojs. 50, 20). Tako veli i sam Bog: »Moje misli nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi« (Iz. 55, 8). Tako je i u onoj priči Isusovoj domaćin ostavio kukolj, da sačuva pšenicu. I Bog trpi veliko zlo: grijeh, jer poštaje u čovjeku veliko dobro, a to je slobodna volja. Bog dopušta grijeh, ali je učinio čovjeka slobodnim. Tom se slobodom može služiti na dobro, ali i na zlo. Sv. Augustin veli: »Zao čovjek živi ili da se sam obrati ili da se pravedniku pruži prilika da se vježba u kreposti.« Juda je teški zločin počinio, farizeji su Isusa mrzili i pogonili: ali tako je Spasitelj umro na križu i time nas otkupio.

Zlato se u vatri kuša. Drugi će prigovoriti, da ima mnogo muke i boli na svijetu, a to je proti providnosti. No vjera nam kaže, da to ne stoji. Bog šalje nevolje grešnicima, da se obrate. Tako su moralna priznati i braća Josipova: »Pravo ovo trpimo, jer se ogriješismo o brata svojega, zato dode na nas ova nevolja« (1 Mojs. 42, 21). Tako je Gospodin kaznio svoj narod toliko puta,

jer su ga bili ostavili. On je poslao deset velikih zala na Egipćane, kad faraon ne htjede pustiti Izraelce. Izgubljeni sin dode u vrlo veliku nevolju, ali to ga je i obratilo. Bog šalje nevolje i na pravednike. I pri tom ima uzvišene namjere. On hoće, da si oni steku više zasluga i da tako dobiju veću plaću u nebu. »Srebro se i zlato vatrom čisti, a ljubimci Božji u peći poniznja« (Sir. 25). »Koga Bog ljubi, onoga i kara« (Hebr. 12. 6). Rafael reče Tobiji: »Jer si bio ugodan Bogu, trebalo je da budeš iskušan.« (Tob. 12. 13). Kako je Gospodin kušao Abrahama, Josipa, Joba, Davida! I kako su divno zasjale kreposti ovih prijatelja Božjih! Pa nije poštio ni Sina svoga, koji je isao trnovitim putem trpljenja, ali je tako došao do slave! Cesto puta je čovjek i sam neposredno kriv što ga snade siromaštvo, bolest i nesreća.

Sreća u nesreći, nesreća u sreći. Mnogo puta se čuje prigovor: »Pa zašto je onda zlima dobro na zemlji, a dobri su često nesretni?« Na to možemo najprije odgovoriti, da Bog hoće dobročinstvima grješnike sebi da privuče. »Što bih morao još učiniti vinogradu svome, a što nisam već učinio? Očekivao sam, da će donijeti grožđe, a zašto je rodio vinjagom?« (Iz. 5. 4). Isusova ljubav »progonila« je Judu sve do posljednjeg časa. Ali on je te pozive ljubavi odbacio i tako je sam kriv svojoj nesreći. U ostalom i zli ljudi učine koji put što dobro, a jer ih Bog ne može nagraditi na drugom svijetu, zato ih ovdje na zemlji nagraduje. »Teško vama bogatašima, jer imate utjehu svoju« (Luk. 6. 24). No to što je zlima dobro, to je samo odlaganje kazne za vječnost. Bog ne plaća svake subote. Kada će tko dobiti plaću ili kaznu, to stoji do Boga. Bog ostavlja kukolj da raste skupa sa pšenicom do sudnjeg dana: »Gospodin čeka strpljivo, dok ih napokon ne kazni za sve njihove grijehe, kad dode dan suda« (2. Mak. 6. 14). Tada će, kako veli Isus o posljednjem суду, prvi biti posljednji, a posljednji prvi. Medutim i ona sreća, što je imaju zli, nije prava nego samo pravidna, ogorčena osobito griznjom nemirne savjesti. A to je često gore od tjelesnih muka. Često su ipak zli ljudi, osobito bezbošći, u srcu posve mirni i sretni. Ali tim gore po njih, jer je to znak, da ih je Bog skoro već zabacio. Ne šalje im spasonosnih opomena, već ih prepušta samima sebi. To je najgora kazna. A zašto dobri toliko trpe? No, budimo iskreni: ni pravednici nisu uvijek tako čisti, da ne bi morali zadovoljiti za grijeha i pogreške. Bog im daje zato prilike po kušnjama i patnjama.

Spasonosna šetnja. Neki bogataš padne u razne nevolje i radi toga postane sasvim malodušan. Da se rastrese i utješi, ostavi grad i pode na selo. Tu opazi seljaka kako lopatom pregrće žito. Pita ga, zašto to radi. »Da se žito ne pokvari.« Onda dode na polje. Tu je seljak orao. I toga seljaka upita, zašto ore. »Da bude zemlja rahla i da može primiti sunčane zrake.« Pode opet dalje: eto vinogradara, gdje obrezuje loze. Tu dobije odgovor: »Zato ih režem, da dobijem mnoga dobra grožđa.« Malodušni pomisli: »Zašto se muči toliko moja duša? Ja sam žito, koje se mora pretresti,

da se ne upljesnivi. Ja sam zemlja, koju moraju plugom parati, da dobije blagoslov odgozgora. Ja sam loza, koju gospodar mora obrezati, da donosi dobar plod za vječnost! I odonda je strpljivo podnosio nesreću kao zadovoljštinu za grijehu i priliku za zaslugu.

Ima i još nesretnijih. Neki siromašni putnik išao bosonog u daleki grad, jer nije imao ni toliko, da si kupi obuću. Idući po vrućem pijesku mrmljao je na Božju providnost, što mu nije ni toliko dala, koliko imadu životinje u polju. Usput dode do neke crkve, pred kojom je ugledao čovjeka bez ijedne noge. To ga osvijesti. »Zlo je, što sam se tužio na providnost,« pomisli. »Čime sam zasluzio, da sam sretniji od ovog jadnika, koji se mora vući od jednog mesta do drugoga poput crva?« Utješen i umiren nastavi put i dode u onaj daleki grad, a da nije ni osjetio vrućeg pijeska.

Budi volja tvoja! Iz svega tog slijedi, da je najbolje predati se u ruke Božje providnosti: »Svu vašu brigu prepustite njemu, jer se on za vas brine« (1 Petr. 5. 7). Najdivniji nam je uzor za to sam naš Božanski učitelj, osobito na Maslinskoj gori. Po primjeru ustrpljivog Joba i mi govorimo: »Kako se Gospodinu svidiđelo, onako se dogodilo, ime Božje bilo blagoslovljeno« (Job 1. 21). Umann se vojskovodi svi pokoravaju, u vještog se zapovjednika broda svi pouzdavaju, mudrog upravitelja svi rado slušaju. Stoga mi znajući, da Bog ovim svijetom upravlja, pokoravajmo se rado njegovim odlukama. Onda nam ne će biti teško, kad nas snađu i nevolje. »Koga Bog miluje, onoga i kara, a bije svakoga sina, kojega prima« (Hebr. 21. 6).

Petar Gärtler D. I.

DUHOVNA PRIPRAVA ZA NAS VELIKI HRVATSKI EUHARISTIJSKI KONGRES

Naš narodni Euharistijski Kongres ne smije da bude samo jedna vanjska manifestacija: nego velika duhovna obnova cijelog našeg naroda. To će on biti, ako se kroz ova četiri mjeseca budemo svi obraćali Kristu Euharistijskom Kralju brojnim molitvama, da čuva, štiti i duhovno preporodi cijeli naš narod. Neka stoga svaki čitatelj Glasnika počeće od danas:

- 1) Svaki dan izmoli 1 Zdravo-Mariju sa zazivom: »Kriste Euharistijski Kralju, štiti hrvatskinare« (50 dana oprosta).
- 2) Cijela obitelj zajednički neka izmoli Zdravo Marijo s istim zazivom.
- 3) Neka svaki mjesec bar jedanput primi sv. pričest i sluša sv. Misu u tu nakantu.
- 4) Neka bar jednom na tjedan učini pohod Presvetome, sve u nakantu, da se naš narod prilikom tog kongresa duhovno obnovi.
- 5) Neka bolesnici i umirući prikažu svoju bolest i svoj život za duhovni preporod hrvatskog naroda.

U SVIJETLU VJERE

10.) Da li možda Bog šalje ratove zato, da smanji broj stanovnika na svijetu te tako umnoži preostalima blagoslanje?

Bog rata ne želi niti ne čini izravno. On ratove samo pripušta, jer ne će užeti čovjeku slobodne volje. Čovjek je sam poradi svojih strasti izravni uzrok ratovima. Bog pak znade i rat upotrebiti na dobro, n. pr.: da se narodi skrušiti te se većim pouzdanjem povrate k Njemu. Tako bi, općenito govoreći, i smanjeni broj stanovnika iza rata mogao pojedincima uvećati blagostanje. Ali narodima i državama nikada! Neizbrojive i strašne su naime ostale posljedice rata. Naša je pak zemlja doista velika i prepuna svih dobara te može braniti još daleko veći broj stanovnika, nego što ih ima danas. Samo neka budu pojedinci i narodi skromniji i ponizniji!

11.) Da li Bog kažnjava narode ratovima zato, što su mu se iznevjerili i odalečili od Njega?

Bog dopušta, da takove narode snadju ratovi i svakakve nesreće. Sveti Pismo nam jasno svjedoči o tom. Kad god su se Izraelci iznevjerili Bogu, on je dopustio, da su ih susjedi narodi napali, zarobili i na sve načine mučili. Tek, kad bi se skrušili i povratili jedino pravome Bogu, on bi im oprostio i poslao čovjeka, da ih spasi i izbavi iz nevolje. Jednako postupa Bog još i danas sa narodima, što je već i gdje koli državnik sam priznao.

12.) Da li je grijeh u ratu ubljati se i klati?

Treba dobro držati na pameti, da je pravedni rat opravдан i poradi toga dozvoljen. Rat pak je pravedan, ako je on jedino uspješno sredstvo, da si tako jedan narod ili država sačuva svoja istinita prava. Zato je također ubijanje ljudi i ništene neprijateljske snage u takvom ratu dopušteno i bez grijeha, ali samo pod tim uvjetom, da sredstva koja se upotrebljavaju nisu nečovječna te da se rabe samo u onoj mjeri, u kojoj vode do cilja, a ne više. Tako n. pr. nije dozvoljeno, da naoružana vojska kolje i ništi nenaoružano pučanstvo. Koji je pak rat pravedan, a koji nepravedan, to mi ograničeni ljudi vrlo teško možemo razabrati — pogotovo u današnjim prilikama. Istom povijest može do nekle o tome suditi. Ali posve siguran sud o tome ima samo dragi Bog. Mi ljudi moramo samo vršiti svoju dužnost onako, kako smo je spoznali.

13.) Kad se molim Bogu u teškom grijehu, prima li Bog takovu molitvu?

Dakako da Bog prima takovu molitvu. Bog ne uslišava naših molitava u prvoj redu, jer bi gledao na dostojanstvo onoga, koji mu se moli, nego, jer gleda na svoje milosrde i na svoje obećanje. A i grešnik već time, što se moli, počinje se Bogu vraćati. Dakle bilo da se moli za sebe ili za drugoga, možemo se nadati, da će mu Bog molitvu uslišati.

Ipak je naravno, da će radije uslišati onoga, koji je u milosti. Tako činimo i mi. Radije uslišimo onoga, koji nam je draži. Osim toga, tko se moli u milosti posvetnoj, milost mu se još umnožava, i stječe si zasluge za nebo. Dok čovjek, koji je u smrtnome grijehu nema nikakovih zasluga pred Bogom.

14.) Čovjek se nalazi na smrtnoj postelji, svijestan si je teških grijeha i želi i moli, da mu dode svećenik, ali ga ne može dobiti. Da li je takav osudjen na vječne muke?

Nije, jer je spreman da sve učini, što Bog hoće, pa ne će ni njega Bog ostaviti. Mora se samo savršeno pokajati ovako ili slično: »Bože moi, žao mi je, jer sam Tebe svoje najveće dobro uvrijedio i Tvojeg Sina grijesima na križ razapeo.« Naravno, da je ipak poslije dužan ispoljiti se, ako mu se pruži prilika.

15.) Da li je grijeh, ako se odmah poslije isповиједи i sv. Pričesti ne izvrši pokora, nego tek nakon nekog vremena? Treba li to u slijedećoj isповијedi kazati?

Pokoru valja izvršiti po mogućnosti što prije iza isповијedi. Zato će biti bar laki grijeh, ako se odgada za poslije, gdje nema nikakova pametna razloga. Tko bi pokoru odgadao, premda zna, da je poslije ili neće moći izvršiti ili da će je zaboraviti, a radi se o teškoj pokori, koja je naložena poradi teških grijeha, taj bi sagriješio teško i bio bi dužan to u slijedećoj isповијedi kazati.

16.) Da li je dosta da se na isповијedi kaže: sagriješta sam protiv te i te zapovijedi?

Nije. Da isповијed bude potpuna i valjana dužni smo kazati sve pojedine teške grijeha, kojih se sjećamo, kako smo ih počinili: mišiju, riječju, djelom ili propuštanjem, koliko puta. Treba kazati i okolnosti, ako su takove, da grijeh podvostručuju ili ga bitno povećaju. Tako ne bi bilo dosta reći: Nagovarao sam drugoga na zlo, ako je to bilo vlastito dijete, jer su roditelji dužni, da svoju djecu upućuju na dobro. Ili: Ukrao sam u vrijednosti od dvadeset dinara, ako je to bilo ukradeno siromahu.

Sv. je isповијed Isus ustanovio u obliku suda: >Kojima oprostite grijeha, oprostit će im se, kojima zadržite, zadržat će im se.< A da isповједnik može suditi o grijesima, treba da su mu poznati.

17.) Da li može isповједnik oprostiti grijeha pokorniku, kojega jezik ne razumije, a ni pokornik njegovoga?

Može uz ove uvjete:

1) Pokornik mora najprije tražiti isповједnika, koji ga razumije. Samo u slučaju, ako takvoga ne nade, smije obaviti sv. isповјед kod onoga, koji ga ne razumije.

2) Mora imati važan razlog, da ide na isповијed, n. pr. na času smrti, uskrsnu sv. isповијed, ako mora primiti koji sakramenat živih, ako bi mu bilo teško ostati dulje vremena u grijehu...

3) Mora barem znakovima pokazati, da je grijevnik i kajati se.

4) Može se poslužiti tumačem, ali nije dužan.

5) Za dugo vremena i za česte isповијedi sv. Crkva ovaj način ne dozvoljava.

6) Ispovjeđnik će ipak naći načina, kako da se sporazumi sa pokornikom barem znakovima kao i kod isповијedi gluhanjem.

18.) Da li je grijeh čitati o Božiću iz ovčih pleća sudbinu ukučana za slijedeću godinu?

Po sebi je stvar više smiješna i besmislena nego li grijeh. Ali ako bi tko htio posve ozbiljno mimo Boga saznati buduće događaje iz stvari, koje su u sebi nepodnesno sredstvo za čitanje budućnosti (karte, crna kava i t. d.), taj bi počinio grijeh praznovjerja.

19.) U kojim samostan mogu stupiti, tako nemam posve zdrave oči i uši?

Slabo zdravlje po sebi nije nikakva smetnja, da tko postane redovnicom. No jer samostani moraju vlastitim radom i nastojanjem uzdržavati sebe i svoj podmladak, redovito će se teško primiti bolesne osobe. Takve osobe mogu moliti, da ih samostan primi, ali nitko nije dužan njihove molbe i uslišati. Ako bolest nije nutarna nego vanjska i ne smeta ništa zdravlju tijela (kao što bi bio slab vid ili sluh), tada je više nade, da će osoba biti primljena u samostan.

PO DOMOVINI

† BRUNO FORETIC D. I. — Nema Križara širom naše cijele domovine, koji ne bi barem čuo za dobrog Petra Foretića. Jer on je bio otac i duša nekada Orlova, a poslijepodne Križara. Za njih je žrtvovao sve svoje sile i skupio s njima podnje sve teške dane kada, omaladine kod nas. A da su Križari znali i cijenili to njegovo potpuno predanje njima, vidjelo se najbolje na veličanstvenom sprovođu, kad su ga 27. siječnja o. g. ispratili do vječnog počit-

vališta. Stotine mladića i djevojaka, otaca i majki, kojima je on bio voda i otac u životu odali su mu svojom prisutnošću posljednju počast. Mrtvo tijelo blagoslovio je sam nadbiskup zagrebački preuzvjetni g. Dr. Alojzije Stepinac, a u sprovođu su stupala i oba zagrebačka pomoćna biskupa, s brojnim svećenicima i redovnicima.

Križari su priedili osim toga svom duhu i čuvaru bastine Dr. Merza posmrtni pomen u nedjelju 9. II. u dupkom punoj dvorani Glazbenog zavoda.

P. Foretić je bio veliki apostol, koji je dug niz godina propovijedao u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu, a kolikot je duša pomirio s Bogom, to samo Sve-

znujući zna. Uz Orlove i Križare vodio je i brojne Marijinske Kongregacije, držao svake godine lijep niz duhovnih vježba po cijeloj domovini, a kad je on držao konferenciju, bila je svaka dvorana pretijesna. Taj blagoslovni rad za duše morao je pred nekoliko godina prekinuti radi teške bolesti. Ta ga je napokon i posve iscrpli i dobiti. P. Foretić je pošao 25. siječnja u 3 sata popodne u vječnost, da primi nagradu za svoj neumorni rad za slavu Božiju i za spas naše mladeži.

P. Foretić rođio se u Splitu 24. XII. 1880., u Družbi Isusovu stupio je 13. X. 1899., a za svećenika zaređen je u Chieriju (Torino) 30. VII. 1912.

Počivno u miru Božjem!

STRIZIVOJNA. — Naše Djevojačko društvo Srca Isusova lijepo napreduje. Sada broji 114 članica, od kojih je 6 primljeno prošle godine. Četrdeset članica naizmjence prima svaki dan naknadnu sv. Prćest. Društvene sastanke imamo redovito svake prve nedjelje u mjesecu. Tom prilikom tumači nam vlč. Upravitelj (vlč. Kazimir Kelić) mjesечnu molitvenu knaku sv. Oca. Kad je vlč. Upravitelj odsetan, tada držimo sastanke same uz pjesmu i molitvu. Uvele smo i lijep običaj, da iz smrti koje članice sabiremo doprinose i dajemo služiti po koju sv. Misu za pokojnu sestru. Za vrijeme poludničnih dana ima naše društvo posebno klanjanje pred izloženim Presvetim u crkvi, da zadovljimo barem donekle za uvrede, koje ljudi nanose presv. Srcu tih dana.

Naše revniteljice brinu se požrtvovno za crkvu i nastoje, da je što lijepo ukraše. Već su nabavile nov oltarski, kojeg su izvezle zlatom dvije članice. Neke druge članice napravile su opet dva saga za oltare. Za te stvari skupile smo 2.100.— dinara. Osim toga darovali smo za misije 50. dinara i za gradnju Svetišta Srca Isusova u Osijeku 50.— din. Sada sakupljamo milodare za društvenu zastavu, koju bi dale napraviti na uspomenu hrvatskog jubileja. Dosada smo sakupile 1.200.— din.

Revniteljica

Društvo kat. žena u Draškovcu

DRASKOVEC. — Dne 5. maja 1940. god. nastojanjem vrč. gosp. župnika Vilima Pintara osnovano je društvo brv. kat. žena.

Društvo ima 35 članica, od kojih su 2 podupirajuće. Zaštitica društva je sv. Klara. Društvo hvala Bogu na predaje dobro. Svaki mjesec imamo zajedničku ispojivu i sv. Prcest. Dne 28. X. završene su trodnevne duhovne vježbe, koje nam je davao prečasnici g. Pavao Jesih. Na Sve Svetе održao je u crkvi propovijed preč. g. Jesih, a iza toga bio je posvećen barjak kat. akcije.

Angela Balent, predsjednica

OPUZEN: Hodočašće djevojačkog društva Presv. Srca I. — Kao svake godine tako i ove na 8. IX. priredilo je naše društvo hodočašće Majci Božjoj u tri Gospine crkve. Htiele smo, da dademo svoj makar i neznačni doprinos štovanju Majke Božje.

Krajnju točku našeg puta izabrali smo Omiš. Tu smo imali prilike diviti

Čadavica: Male križarice

se djelima davne i sadašnje pobožnosti Omišana i stranaca, te diviti se lijepim crkvama i kućama tog malenog morskog gnijezda na ušću Cetine.

Sve je pak nadmašio naš vjerski ushit, kad nam se prikazala prirodna krasota kod spilje naše drage Zaštitnice u Veprincu kraj Makarske, odakle Ona, kao sa prijestolja, šalje poglедe i milosti svojim poklonicima. U toj tišini osjetile smo svu milinu i zanos prema Onoj, koja je naše stope upravila na pravu stazu, te smo joj zasnošno pjevale: »Sred te se pecine...»

Obogaćeni mnogim lijepim dojmivima, uz molive i pjesme, pod osobitim okriljem Majke Božje i Njegina Sina, se povratismo kućama sretno i veselo duhom osvježeni, a tjelesno ne umorni.

Tajnica

KRAS NA KRKU. — Kroz prošlu godinu 1940. sve članice, u koliko nam je bilo moguće, primale su na-knadnu sv. Prcest. Na blagdan sv. Josipa imali smo u zajednici sa čitavom župom pokorničku procesiju i propovijed, kao pripravu za jubilarnu godinu. Imale smo i glavnu godišnju skupštinu u mjesecu lipnju, gdje se izabrala nova uprava i to za glavaricu se izabralo Kirinčić Katu, za re-vniteljice su izabrane Kirinčić Marija, Kirinčić Ruzarija i Grđinić Marija. Svakom prigodom nastupamo korporativno pod zastavom. Na dan sv. Petra, na dan kad se otvorio naš jubilej bile smo u procesiji sa župom u bližnjem selu Gabonjinu, gdje je patron mjesa sv. Petar. Tako smo u zajednici sa ostalim župama, koje su takodjer za istu prigodu došle ovamo započeli naš jubilej i obnovili s voj krsni zavjet. U prosincu prošle godine prigodom sv. misija pristupilo je našem društvu 7 novih članica. Neka presv. Sreću Isusovo pokrijeći naš rad, da samo Njemu služimo, njegovi budemo i za njega živimo.

Kirinčić Kate
Glavarica

† MARA UD. KUPANOVAC, revna povjerenica »Glasnika Srca Isusova«. Na samu Novu Godinu pozvao je Gospodin s ovoga svijeta u vječnu domovinu vjernu svoju službenicu Maru ud. Kupanovac iz Podravske Moslavine u

dobi od 64 godine. Preko trideset godina vodila je brigu oko povjereništva »Glasnika Srca Isusova«. Preko 100 Glasnika razdijelila je svakog mjeseca Glasnikovim preplatnicima. Koliko je truda i žrtava uložila u tom radu znadu najbolje njezini preplatnici Glasnika i Gospodin, koji će joj i te žrtve stostruko naplatiti! Otkako

joj je umro vjerni suprug posvetila je sav svoj život službi Boga i bližnjega. Uz povjereništvo Glasnika Srca Isusova bila je povjerenicom Glasnika sv. Josipa. Shvaćala je važnost dobre štampe i moć njezina djelovanja na dobro duša, pa je stoga veliki dio svog vremena uložila u povjereništvo dvađu najraširenijih naših mjeseca. Dnevno je pristupala k stolu Gospodnjem, pa je češće priznala, da joj je Spasitelj jedina i prava utjeha na ovom svijetu. Često bi ostala do u kasno doba u crkvi, sve dok ne bi sakristan došao, da crkvu zatvori. O njezinoj ljubavi do bližnjeg znali bi pripovijedati mjesni siromasi, kojima je obilno pomagala. Uz veliko učešće župljana, osobito sirotinje, sproveo ju je na zadnji počinak preč. g. župnik iz Crnca uz asistenciju preč. gg. župnika moslavackog i viljevačkog. Sprovod je obavljen na prvi petak, dan posvećen Presv. Srcu Isusovu, kojega je pokojnica toliko ljubila, i dokazala tu ljubav djelima. Ozalošćenoj kćerki njezinoj redovnici Sestara sv. Križa časnoj sestri A. naše iskreno saučešće, a dragoj pokojnici vječni mir i počinak na Srcu Spasiteljevu! Udjeli nam Gospodin što više ovakvih kreposnih majki!

»Glasnik Srca Isusova«

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPOD VJERNE PREPLATNIKE GLASNICA

Blažeković Magdalena, Zagreb; Bošnak Ivan, Čonopolja; Božanić Marija, Vrbanik; Colnar Katica, Vukmanić; Fadljević Slava, Vukovar; Gass Ivan, Uljanik; Hegedić Marija, Sl. Požega; Holje Evica, Vukmanić; Hršak Vincenca, Zagreb; Hudolin Milka, Gor. Žagari; Huzjak Imbra, Ferežani; Janković Mina, Černik; Jurić Slava, Koprivnica; Karabač Petar, Split; Karnouski Ana, Zagreb; Kocbek Karolina, Vukovar; Kokanović Antun, Gundinci; Krautz Elizabeta, Budince; Kršić Magdalena, Vukovar; Ledinski Vinko, Ferežani; Matanović Janko, Sao Paolo (Brazilija); Mračni Agneza, Duquesne, Pa (USA); Mraz Viktor, Plevlje; Mujić Mare, Vukmanić; Nad Amalija, Sotin; Novosela Tina, Strošinci; Pajalić Marija, Baška; Pasarić Mila, Split; Pavlović Ana, Makarska; Sestrč Anka, Zagreb; Sović Frančesca, SO, Aberdeen (USA); Stelly Doroteja, Nedješište; Stipanović Erika, Sv. Kuzam; Stipetić Durdica, Zagreb; Šibić Franjo, Skrilevo Donje; Šikić Jelka, Zagreb; Šmit Donat, Novi Banovci; Takač Julijana, Nova Bukovica; Tomašković Katarina, Jakovac; Trpić Nikola, Millvale, Pa (USA); Uje Vinko, Dobojski; Varga Leksi, Pribislavec; Vicković Matija, Bošnjaci; Vinogradac Marija, Valpovo; Vugrinec Justina, Vugroveč; Wolf Ivka, Tršće.

UZMI I ČITAJ

Wallenstein-Bajić O. F. M., KATEKIZAM KRSCANSKOG SAVRSEN-STVA, praktični putokaz u duhovni život. - O. Leonardo Bajić, franjevački samostan, Makarska 1941., meki povez, 250 stranica, cijena 24 dinara.

Mala, ukusna knjižica, ali puna duhovnoga blaga. Pitanja i odgovori daju joj izgled katekizma, ali ipak nije to obični katekizam kršćanskoga nauka, već jezgrovit i jasno tumačenje, u čemu se sastoji kršćanska savršenost, njezine praktične primjene u životu. U tako zbitom prostoru ne može se tražiti iscrpljiva pouka cijele kršćanske savršenosti, ali baš radi svoje kratkoće i jezgrovitosti osvijetljuje čitatelju sa svih strana ideal kršćanske svetosti i potaknuti ga na daljnje istraživanje i produbljivanje dužnosti, koja veže sve vjernike: da budemo savršeni kao što je naš nebeski Otac savršen.

DJEVOJAČKI SVIJET — list za seljačke djevojke. Biskupijsko okružje Skomki započelo je izdavati mjesecišnik za svoja društva Djevojački svijet. List je organizacijsko-prosvjetnog karaktera. Donosi lijepe i zanimljive vjerske i prosvjetne članke, beletristiku, vijesti i upute u društveni rad. List nastoji pružiti seljačkim djevojkama sve što one moraju znati i što ih zanima. Preporučujemo ne samo organiziranim, već i neorganiziranim seljačkim djevojkama.

SRCE ISUSOVU POMAŽE

Bačka (Mađarska): AD teška rana na nozi, kojoj liječnici ne moguće ništa pomoći, krenula ne bolje iza dovelnice k presv. Srcu Isusovu i sv. Majlo Tereziji. - **Budrovec:** KK zahvaljuje za primljene milosti Srcu Isusovu, sv. Josipu i sv. Antunu. - **Chicago IL:** RM izgubio mi se u gradu sin i po zagovoru Majke Božje želosno našao sem ga ite i danas. - **Crikvenica:** KS za sretni porod. - **Crniča:** MT za uslijeganje molbe. - **Criješnjača:** RB prestaša bol u glavi i na srcu. - **Dugopolje:** MM za primljene milosti i sretni porod. - **Helena Mo. (USA):** MP zahvaljuju za razne milosti. - **Jelatičevac:** AB za primljene milosti od presv. Srcu po zagovoru bl. Đevice i bl. Tavilića. - **Karlovac:** AL za primljenu milost. - **Kobal:** MO zahvaljuju presv. Srcu, Bezgrješnoj Djelici, sv. Josipu, sv. Antunu, bl. Taviliću za primljene milosti. - **Kotoriba:** RD za sretno uspjeli operaciju i ozdravljenje od teške bolesti. - **Križevci:** VA za površljeno zdravlje. - **NN boč:** Srcu Isusovo oslobodilo me po zagovoru Bl. Dj. Marije, sv. Josipa, P. Barbarića i biskupa Lenga od teške i neugodne dužnosti. - **Krapina:** BJ ozdravljenje od teške duševne bolesti po zagovoru Bl. Dj. Marije i sv. Josipa. - **Koprivnica:** FJ zahvaljuju presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj, što su me izbavili od velike teškoće. - **Kruševac:** MR za ozdravljenje djeleta. - **Kučnik:** MK zahvaljuju za veliku milost primljenu po zagovoru bisk. Langa god. 1926. - **Ledenik:** MH ozdravljenje od teške upale zglobova. - **Livno:** LJ za sretnu operaciju prije tri godine i ozdravljenje noge po zagovoru P. Barbarića. - **Macinec:** AB zahvaljuju za ozdravljenje noge. - **ZB:** ozdravila mi teško ranjena nogu. - **Mače:** za sretno po-

loženi ispit. - **Molvei:** AK iza dovelnice presv. Srcu Isusovu ozdravio mi muž od teške živčane bolesti, tako su liječnici izjavili u bolniči, da mu nema pomoći. - **Otočak (Bos. Brod):** BJ zahvaljuju presv. Srcu i Bl. Dj. Mariji, što sam se odušio od teške mane i ozdravio od ocsane bolesti. - **Perkovci:** LB za izbaavljenje iz pogibeli. - **Popovača:** MC hvala Srcu Isusovu i sv. Josipu za dobiveno namjeljene. - **Primorje:** BA za ozdravljenje. - **Samobor:** NH Sesre: zahvaljuju bl. Nikoli Taviliću na primljenoj milosti. - **NN za ozdravljenje od upale pluća:** - **NN na primljenoj milosti po zagovoru sv. Terezije. Senj:** AL zahvaljuju presv. Srcu Isusovu za ozdravljenje od astme po zagovoru P. Barbarića i bl. Nikoli Tavilića. - **Sisak:** BE za primljene milosti. - **Sarajevo:** EB Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Josipu za ozdravljenje. - **Sl. Brod:** MJ Presv. Srcu i sv. Josipu za dvija milosti. - **Split:** NN zahvaljuju presv. Srcu Isusovu i Mariju, sv. Antu i sv. Tereziju od M. Isusa i bl. Nikoli Taviliću za razne milosti i preporučama se i u buduće njihovoj zaštiti. - **Sofini MG:** za sretni porod i ozdravljenje djeleta. - **Sv. Martin na Muru:** MF po zagovoru Majke Božje Bistrčice i Petra Barbarića ozdravila od teške glevobolje. - **Šibenik:** MG zahvaljuju presv. Srcu za sretnu i kršćansku smrt svog muža. - **Tijesno:** TB za ozdravljenje majke od teške i opasne bolesti i za druge milosti. - **Tuzla:** LU zahvaljuju presv. Srcu, Bl. Djelici, Petru Barbariću, da je sestrica kćerka iznenada ozdravila od neugodne bolesti bez inače potrebnih operacija. - **Valjevo:** PC za ozdravljenje teških rana na nozi. - **Velika:** AM za razne milosti po zagovoru Petra Barbarića i bl. N. Tavilića. - **Vrbniki:** MA u dvijema zgo-

dama pomoglo mi presv. Srcu po zagovoru Bl. D. Marije i služe Božjeg Petra Barbarića. - **Vakavar:** KH sv. Judi Tadeju za mnoge milosti (pomoć u nevolji), mir u kući, spričena istota radi prevara). **Zagreb:** KU presv. Srcu i Majloj Teresiji za primljene milosti. - FU za razne milosti. - KL za uslijetu molbu. - BI za dobiveno namještenje. - CL za sve milosti dane obitelji po zagovoru Bl. Djevice i sv. Teresije. - MV zahvaljuje presv. Srcu Isusovu i Marijinu za odravljajenje. - PL Majci Božjoj,

sv. Josipu i Petru Barbariću za mnoge primljene milosti. - KM za mnoge milosti po zagovoru Bl. Djevice, sv. Josipa i P. Barbarića. - JT za uslijetu molbu. - AO u velikoj neprijetnosti utrošak se presv. Srcu i bila sam uslijvana. - AG po zagovoru Petra Barbarića bila uslijvana dva puta. - **Zbogovata:** AS zahvaljujem na pomoći u teškoj bolesti i pri operaciji. - Zenica: DK za odravljajenje ruke. - Žapana: JS zahvaljujem presv. Srcu za mnoge primljene milosti.

DAROVI

Za obnovu Svetilišta Srca Isusova u Zagrebu: Alik Euro 20; Bla Fran 30 d.; Bolog Juraj 40 d.; Banković Barbara 35 d.; Benaković Elizabeta 20 d.; Blondić Ivan 5 d.; Bobinac Katica 100 d.; Bramović Ana 34,50 d.; Breznić Jakob 3 d.; Brus Marija 5 d.; Brusić Katica 20 d.; Budiselić Mato 35 d.; Burčul ud. Marica 5 d.; Čeligoj Slava 30 d.; Čonković Marija 5 d.; Čihlar Magdalena 35 d.; Čuker Teresija 10 d.; Čalđarović Kerlo 5 d.; Čegec Jelica 20 d.; Černe Josip 10 d.; Čimšić Ivana 5 d.; Čop Slavka 10 d.; Čus Valenti 5 d.; D. M. Kotoriba 10 d.; Kekić Živko 10 d.; Deluka Šanta 10 d.; Đorđek 5 d.; Dolenc Irena 20 d.; Drenjančević Šipko 5 d.; Đurić Josip 50 d.; Durak Janja 3 d.; Đilasika J. 10 d.; Giungnisi Jakob 5 d.; Gjurić Marija 100 d.; E. S. Zagreb 100 d.; Franjević A. 12 d.; Gadičić Luka 10 d.; Gal Franjo 10 d.; Gorovac Kalem 20 d.; Golubović Danica 100 d.; H. M. Beketinci 20 d.; Halilci Ante 20 d.; Hiki Kavolina 20 d.; Hojoki Štefanić 10 d.; Holik Jelica 50 d.; Horomita Juliana 3 d.; Horvat Katarina 20 d.; Horvatić Paulina 50 d.; Hribenik Frančiško 100 d.; Hrbić Josip 20 d.; Idžeković Marija 5 d.; Ivanec Josip 100 d.; Ivančić Anica 50 d.; Ivančić Karla 10 d.; Ivković Franjo 10 d.; J. B. Podr. Moslavina 20 d.; Jancišić Marija 5 d.; Jancišić Joselina 10 d.; Janečić Josip 15 d.; Jelenčić Dora 20 d.; Junger Marija 50 d.; K. D. Zagreb 100 d.; Kaplić Jelka 25 d.; Karavila Apolonija 20 d.; Kaslenić Dorka 50 d.; Kaslenić Ignac 50 d.; Kekeč Duro 10 d.; Kekeč Marija 100 d.; Kinder Marija 30 d.; Kislak Adolf 3 d.; Knežević ud. Ivana 30 d.; Kocman Robert 5 d.; Kostelić Teresija 20 d.; Kovacev Pavao 100 d.; Kovacević Ana 10 d.; Kovacević El. 50 d.; Kovacević L. 30 d.; Kovacević Liza 75 d.; Kovacević Josip 50 d.; Kovacević Teresija 10 d.; Kolić Teresija 12 d.; Kraljevec Marija 10 d.; Kraljević Marija 10 d.; Krupala Marija 50 d.; Krsnaric Marija 10 d.; Kuček Ljubica 10 d.; Kunjević Franjo 10 d.; Kulinić Sijapana 100 d.; Kvaternik Teresija 10 d.; Lacković Ljubica 10 d.; Lipotićak Pavao 30 d.; Lulić Marko 5 d.; Majdencić Anka 5 d.; Majdencić Mara 10 d.; Marković Josip 500 d.; Matijević Kala 10 d.; Mazić Marija r. Kralj 3 d.; Mihalić Margareta 10 d.; Milinarić Ljuboslava 10 d.; Nejdjenić Ana 20 d.; Novakić Kala 10 d.; Novak Ana 50 d.; Novak Irena 10 d.; Novoselj Jana 50 d.; Novoselac Marija 20 d.; N. N. Domagović 20 d.; N. N. Domagović 50 d.; N. N. Orljovac 2 d.; N. N. Tisovec 10 d.; Zagreb: N. N. 10 d.; N. N. 30 d.; N. N. 50 d.; N. N. 100 d.; N. N. 100 d.; Oros Duro 20 d.; Paulić Jelka 10 d.; Pavlović Ana 20 d.; Pedroti Teresija 10 d.; Pešić Marija 25 d.; Peroši Malo 25 d.; Petroczy Josipa 10 d.; Pivac Marija 50 d.; Plešković Vinka 10 d.; Poljanec Josip 20 d.; Porčić Marija 20 d.; Porodac Marija 4 d.; Pošavec Valent 10 d.; Pustić Bera 10 d.; Ratić Marija 10 d.; Rebenjak Vencislava 20 d.; Renska Franjka 5 d.; Rotić Mijo 5 d.; S. K. Zagreb 100 d.; Sabolčić Mara 20 d.; Sesvæđanec Franca 10 d.; Skovac Marica 25 d.; Smrčić Don米尔 20

d.; Stotelić Finka 100 d.; Spitzstein Marta 10 d.; Sporiš Rožica 10 d.; Stella Marica 5 d.; Stolnić Anka 20 d.; Strličkić Eva 2 d.; Sudan Marića 50 d.; Šestić Josip 150 d.; Škrinjarić Bane 10 d.; Špiranec Ljubica 30 d.; Šperer Katarina 60 d.; Štapa Elizabeta 20 d.; Štefelić Jakob 10 d.; Štimac Marija 20 d.; Štrelić Ivana 100 d.; Sunčić Eva 2 d.; Šveć Marija 10 d.; Tadić Marija 5 d.; Tadić Krešimir 5 d.; Toft Ana 5 d.; Tremški Josip 10 d.; Tušović Ružica 10 d.; Ugrin Mirko 23,50 d.; Uzmić Marija 10 d.; Ušerević Kafa 30 d.; Verga Katarina 117 d.; Veljagić Rezika 50 d.; Vidačak Katica 10 d.; Vinčić Magda 10 d.; Viščić Filipina 100 d.; Vrbanjlić Marija 200 d.; Vrkić Lela 80 d.; Vrbanjlić Marija 200 d.; Vrjanjanin Slanka 100 d.; Vučić Jakob 5 d.; Zaković obitelj 25 d.; Zebec Stjepan 15 d.; Zoričić Marija 5 d.; Živčić Katica 10 d.; Živko Marija 5 d.; Župa Sveti Martin 100 d.; N. N. Zagreb 100 d.

Za kruh sv. Andru: Brandes Josip i Amalia 10 d.; Cubanec Franjo 25 d.; Gadičić Luka 5 d.; Horvat Milka 20 d.; Kameničarović Ljubica 10 d.; Katona Ječe 100 d.; Klepac J. Mahija 10 d.; Kropak Vinko 3 d.; Marković Josip 200 d.; Petan Martin 50 d.; Penc Ana 20 d.; Weissberger J. 200 d.; Zubundžić Ana 10 d.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Beretić Marija 30 d.; Brandes Josip i Amalia 10 d.; Ćeretić Mandi 10 d.; Dankić Pero 10 d.; Divlč Franjo 20 d.; Duljić ud. Marka 50 d.; Im Zora 50 d.; Ivanović Anhum 5 d.; I. B. Podravka Moslavina 100 d.; Josipović Tomo 30 d.; Kelež Magdalena 10 d.; Lopac Ana 10 d.; Marković Josip 500 d.; Smrčić Don米尔 20 d.; Stanolj Ana 1 dol.; Taradan Ruža 1 pengo; Thelidić Krešimir 10 d.; Weiss Marija 20 d.; Veselić Marijan 10 d.; Žeba Pero 20 d.

Za svjetleće i ulje pred »Presvetilima« u Svetilištu Srca Isusova: Črnkić Marija 25 d.; Poljak Josip 40 d.; Ujević Luke 5 d.

U čast Srcu Isusovu: Alvard Marija 50 d.; Arki Valentin 30 d.; Belč Evica 20 d.; Budanović Liza 5 d.; Ciprijanović Margareta 10 d.; Dolečec Julijana 10 d.; Đokelić Tomo 15 d.; Drvar Katica 20 d.; Durkin Kata 50 d.; Durković Franjo 4 d.; Galac Amelija 5 d.; Garedžić Julka 50 d.; Gratalj Manda 20 d.; Heđelj Marija 30 d.; Horvat Eva 50 ili; Ivančić Anica 10 d.; Jakob Eva 10 d.; J. S. Zagreb, 20 d.; Kadić Janja 10 d.; Kovacević Kala 10 d.; Kovacević Katica 10 d.; Kovalević Manda 20 d.; Kraljević Marija 10 d.; Lančić Julija 34,50 d.; Majdencić Anka 10 d.; Majdencić Mara 10 d.; Majdencić Mara 5 d.; M. R. K. 10 d.; N. N. Jelenčević 10 d.; Pripić Anka 5 d.; Rešić Josip 100 d.; Rodić Kala 5 d.; R. M. Omlaila 10 d.; Saratović Marija 20 d.; Štok Marija 30 d.; S. porodica 50 d.; Šlipčić Ema 5 d.; Taradan Pero 1 pengo; Tesar Katica 15 d.; Ujević Luke 5 d.; Vinarčić Franca 10 d.; Žepić Ivan 15 d.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARIĆA

1025. D o n j a M a h a l a ž. Tolisa (sar. nadb.): Sada Vam javljam, da sam uzeo sebi za zaštitnika za moju kuću i moju djecu blaženog Petra Barbarića, za kojeg molim da se što brže proglaši svecem i koji se raštrio skroz kroz sve vjere, a osobito kroz katolički narod, i svak se moli, da se proglaši svecem sa pomoću Presvetog Srca Isusova. Sada me razumite, ja sam za njega čuo od ovčara, što dogone ove od Travnika u našu Posavini uz namastir Tolisu, pa ih ja primim na konak kao putnike. Pak su mi oni o tome sve pričali, kako se dešavalo, a onda iza njih nadem u Vašem kalendaru životopis i naručim i uzmem ga za zaštitnika. A žena mi oboli iza poroda od upale porebice, a onda katar pluća, a ja poteci ovamo onamo liječnicima; svi kažu blizu smrt nego život i neizlječivo. A, ja što ču? Obratim se blaženom Petru Barbariću, da će mi biti zaštitnik i da ču ići na njegov grob u Travnik, kad mogućem i dodem do para. Pa je to trajalo 1 godinu dok sam voz prišparao. I išao sam. G. Bogu fala, ja i moja žena i sada mi je žena vrlo dobro, radi, ozdravila. Pa preporučam svim vjerama, svim katolicima, svim dacima, svim bolesnicima, koji trebaju kakvu milost, neka se obrate blaženome Petru Barbariću, pomoći će. Na sve ovo smijem položiti zakletvu časnu.

Sada javljam, da sam dobio tamo dvoje moći od Isusovaca, pak su jako dobre, pomažu, za svaku bolest garantirano, bilo kakva da je bolest, čak tko ima i trahom, pomažu. Pa sam prije dao džabe, a sad kažem, da nešto dadu dobrovoljno, pa netko jaje, netko nešto, pak ču to unovčiti, i kada skupim bar 20–30 D. poslati Upravi Glasnika Srca Isusova u Zagreb t. j. Vama za fond Petra Barbarića. To bi trebalo staviti sve u Glasnik Srca Isusova i stavite, pak što košta, ja ču platit. A mojoj ženi ime je Mara. Eto tako na ovo se sve bilježim i potpisujem Perica Živković, v. r. — 1026. C v e t k o v ić (zagreb. nadb.): Pomoć u velikim potrebama. K. B. — 1027. V a r a ž d i n (zagreb. nadb.): Osobita pomoć. E. P. — 1028. O t o č a k ž. Bos. Brod (saraj. nadb.): Ozdravljenje dugo bolesnog djeteta. Roditelji N. i A. B. — 1029. M a ē (zagreb. nadb.): Krivo optužena, sretno sam izbavljena. N. N. — 1030. P o d u s e d (zagreb. nadb.): Mnoge milosti primila B. P. — 1031. T e z j a k kod Bos. Gradiške (banjal. bisk.): Ozdravljenje od teške bolesti. P. C. — 1032. T r o g i r (splitska bisk.): Primila veliku milost. F. G. — 1033. D e r v e n t a (saraj. nadb.): Veliku pomoć iskusila. Z. R. — 1034. O s i j e k (dakov. bisk.): Dobila pomoć. J. K. — 1035 S v. Vid (krčka bisk.): Osobite milosti primila. G. J. — 1036. Z a g r e b : Ozdravljenje sestre od zdravlja. G. S. — 1037. S e n j : Sačuvao dar zdravlja. G. S. — 1038. D u b r o v n i k : Dobila osobitu milost. K. L. — 1039. V e l i k a P i s a n i c a (zagreb. nadb.): Izmirenje svojih roditelja. A. B. — 1040. N o v a G r a d i š k a (zagreb. nadb.): U raznim neprikljukama iskusila pomoć. A. D. — 1041. S p l i t : Mome ocu i meni ozdravljenje. Z. G. — 1042. i 1043. Z a g r e b : Velike uspjehe. D. J. — Moja kćerka sretno svršila škole i dobila namještenje. A. B. — 1044. V i š k o v c i kod Đakova (dakov. bisk.): U vrlo važnoj gospodarskoj neprilici dobila pomoć. D. V. — 1045. S l. Požega (zagreb. nadb.): Sretan uspjeh u školi. B. K. — 1046. Š i r o k i B r i j e g (most. bisk.): U teškom položaju zadobila pomoć. N. N. — 1047. V i s o k a G r e d a : Bolovala

sam po godine na obje noge. Na svakoj nozi pojavila se po jedna rana. Liječila sam, čim sam najbolje znala, ali sve uzalud. Molila sam devetnicu u čast S. B. Petri i nogu su mi zacieli. M. J. — 1048. Brsečine: Od upale zglobova i bubrežne bolesti ozdravio. L. S. — 1049. Štrigova (zagreb. nadb.): »Prijavljujem rado, da sam i sam primio moljenu milost po zašgovoru S. B. Petra Barbarića. U zahvalnost dao sam otisnuti prigodom ovogodišnje obnove crkve i njegovu sliku u sakristiji. Tako je pisao 31. X. 1940. župnik. — 1050. Žemun (dakov. bisk.): Primila razne milosti. Z. I. — 1051. Jelačićev (zagreb. nadb.): Razne milosti primila. A. B. — 1052. Banja Luka: Velika pomoć. T. J. — 1053. 1054. i 1055. Zagreb: Boli u želucu, koje su me mučile preko godinu dana sasvijem iščezle, kao da nikada nijesam bolevala, čim sam počela postiti 9 četvrtaka u čast S. B. Petra Barbarića. J. A. — Pomoć kod bolesti sina. M. B. — Kćerka sretno položila ispit. J. M. — 1056. Sombor (bačka apost. admin.): Ozdravila moja majka. Zahvalna: B. M. — 1057. Krasica (senjska bisk.): Mnoge milosti. M. W. — 1058. Žuljana (dubrov. bisk.): Operacije su uspjеле odlično i zdravlje krenulo na bolje. F. Č. — 1059. Sv. Dujan Podravski Podgačci (apost. administ. Sjeverne Slavonije): Velike milosti. R. P. — 1060. Donje Vrapče (zagreb. nadb.): Velika pomoć. B. J. — 1061. Derventa (saraj. nadb.): Bolest pošla na bolje. Lj. A. — 1062. Odrači (bačka apost. admin.): Ozdravila. M. K. — 1063. Kutina (zagreb. nadb.): Starica majka od teške upale pluća ozdravila, gdje je i liječnik izjavio, da joj nema pomoći. A. K. — 1064. Karlovac (zagreb. nadb.): Rana mi zacieli. S. B. — 1065. Koritinja kod Rečica (zagreb. nadb.): Kćerka mi ozdravila. T. V. — 1066. Bijelo Brdo (saraj. nadb.): Sin ozdravio od vratne bolesti. P. Z. — 1067. Vitiša (most. bisk.): Prije pet godina kćerka mi od smrti spašena. — Drugoj kćerki Anici, služavki, silno gnojenje u koljenu prestalo. — Prije neke godine nesreća u gospodarstvu otklonjena. — Dug od 4 godine sretno isplatio. — Žena mi teško bolesna bila i ozdravila. — Peterostrukih zahvala Singi Božjem Petru Barbariću! B. C. — 1068. Radovanci kod Slav. Požege (zagreb. nadb.): Prije tri godine silno su me leda boljela i ozdravila sam. A. R. — 1069. Turjak: Ozdravljenje djece. A. K. — 1070. Ruža Marković, iz sela Luk, općina Prozor (saraj. nadb.), stara 47 godina. Već su prošle 4 godine, kako se nije povratila bolest srca, premda je prije toga strahovito patila od srčane boli 26 godina. Išla je 11 puta k liječniku, ali koristi nije bilo. Zavjetuje se Petru Barbariću — i kroz ½ sata mogla je ustati sa kreveta i odonda je čila kao u djevojačkim godinama. U zahvalu za ozdravljenje i da izvrši zavjet, već po četvrti puta hodočasti pješice i bosonoga iz daleke Hercegovine na grob Petra Barbarića u Travnik. — 1071. Kata Marković, kći gore spomenute Ruže, stara 14 g. Bila je 7 godina gluha na obe uha; jedino, kad je bilo lijepo sunčano vrijeme, čula bi vrlo slabo na desno uho, a kad bi bilo oblačno, onda nikako. .. Zavjetuje majka kćer Petru Barbariću. Već su 4 godine, kako ju je dragi Bog po zagovoru Petra Barbarića uslijao, jer joj kći vrlo dobro čuje na obe uha. U zahvalu za ozdravljenje već po drugi put hodočasti sa svojom majkom na grob Barbarićev. — 1072. Ana Marković, kći gore spomenute Ruže, u 7. godini je sada. Kad joj je bilo 3 g., bila se posve zgrčila od bolesti (žestoki proljevi), te je ostala tako zgrčena 3 mjeseca i 10 dana. Majka zavjetuje doći na grob P. Barbarića, — i dijete je posve ozdravilo. Već su 4 godine, kako se bolest nije povratila, makar je u selu osim dvoje djece, sve pomrlo od iste bolesti prije četiri godine.

ZA BEATIFIKACIJU SLUGE BOŽJEG PETRA BARBARIĆA:

Spasoje Raguz, Šebešić, p. Turbe 20 d. — M. Hajduković, Srpske Moravice 20 d. — Marija Vitković, Zagreb 100 d. — Augustin Grgić, Split 20 d. — Milan Freisman, Zagreb 100 d. — Don Ante Banić, Paš 100 d. — Kostinić Terezija, Černik, Nova Grad. 20 d. — Kata Martinović, Soljani 20 d. — Ladislav Milić, Osijek 10 d. — Kostinić Terezija, Černik 20 d. — Jure Bogović, Cetingrad 10 d. — Kate Martinović, Soljani 20 d. — župski ured, Krušvar kod Dičma 50 d.

7. OŽUJKA PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEST

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane + na koje se Ti neprestano prikazujuš na oltaru. Osobito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu + ZA OBITELJI, KOJE ZADESISE OPĆE NE-SREĆE I ZA OBRAĆENJE HINDUISTA +

OŽUJAK 1941.

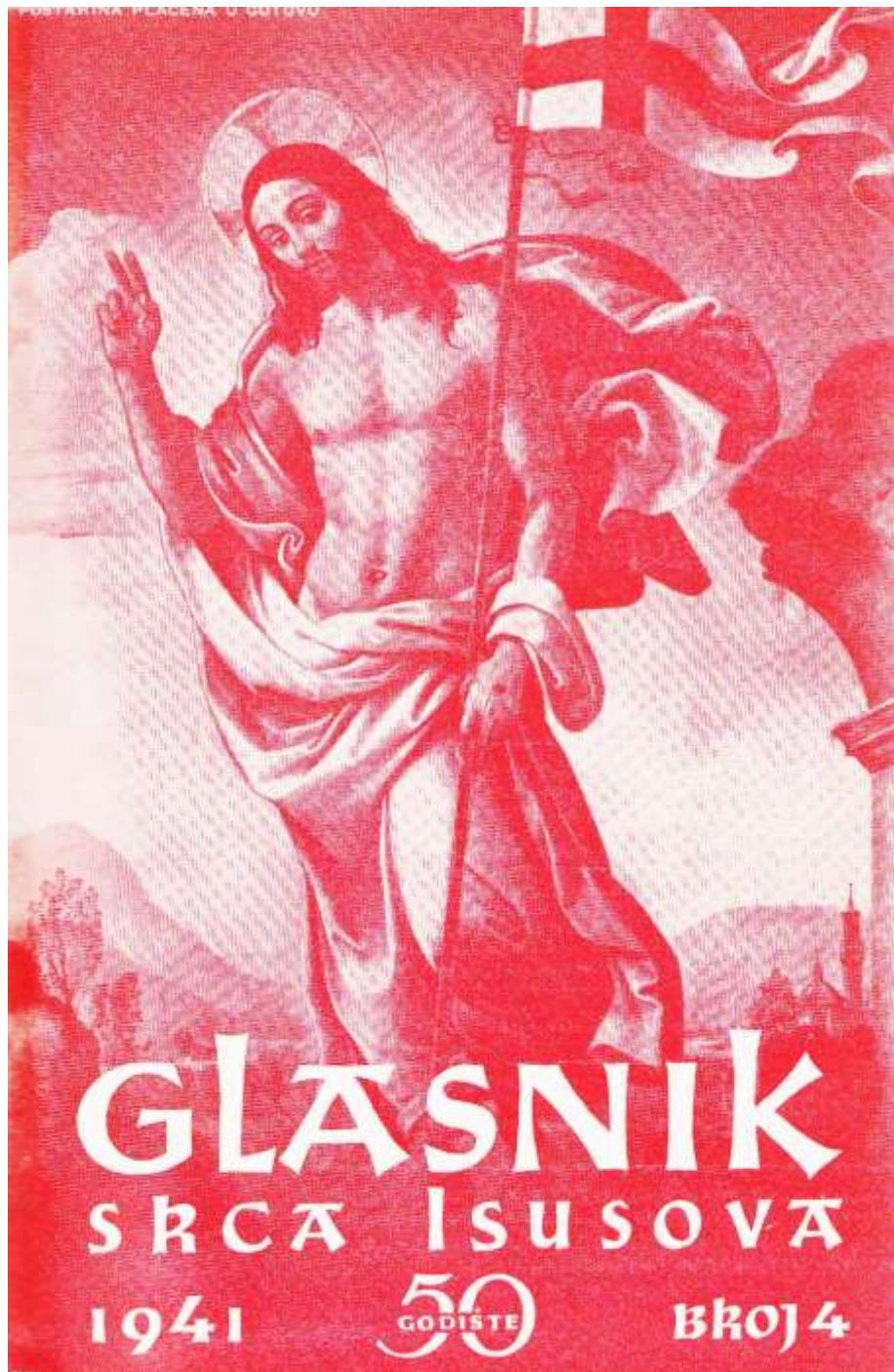
Članovi Apostolstva Molitve molit će u ožujku na ove nakane :

1 S Albin. Da nestane psovke	†	17 P Patricije. Duh. obnova hrv. naroda	†
2 N ĆISTA. Simplicij. Sv. O. Pijo XII.		18 U Ciril Jeruz. Branitelji Crkve	†
3 P Kunigunda. Narodi u ratu	†	19 S Sv. JOSIP. Potrebe sv. Crkve	†
4 U Kazimir. Čista duše	†	20 Č Niceta. Umirući	†
5 S Miroslav. Kvatre. Mladež u školama	†	21 P Benedikt. Naše benediktinke	†
6 Č Perpetua i Felicita. Naše majke	†	22 S Oktavijan. Euh.Kongres u Zagrebu 1941.	†
7 P Toma Aku. Kvatre Naši bogosi.	†		
8 S Ivan od Boga. Kvatre Bolenici	†		
9 N PAĆISTA. Franjka Rim mjes. zaštitnica. Udovice		23 N SREDOPOSNA. Oton. Kat. A.	
10 P 40 mučenika. Proganjani	†	24 P Gabriel Arkand. Povjerenici Glaenika	†
11 U Eulogij. Duh pokore	†	25 U BLAGOVNIJEST. Marijine Kondagracije	†
12 S Grgur Vel. Papa za mir	†	26 S Emanuel. Ljudi mlake vjere	†
13 Č Nicefor. Naši biskupi	†	27 Č Ivan Damašć. Sjedin. Crkava	†
14 P Matilda. Pomoć siromašnim	†	28 P Ivan Kapistran. Oduševljenje za vjeronu	†
15 S Longin. Pobožnost prema Muci Isusovoj	†	29 S Eustafij. Pravednost prema radnicima	†
16 N BEZIMENA. Cirijak. Obraćenje otpalih	†	30 N GLUHA. Kvirin. Obitelji u tuzi	
		31 P Balbina. Djevojačka društva	†

ZА ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZА ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA: Potpun oprost prvega petka i nedelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACIĆA O. ĐOBOVO

GLASNIK

SRCA JESU SOVA

1941

50
GODIŠTE

Broj 4

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBITELJI

Izdeju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu * Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara »Glasnik«, Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 4

TRAVANJ 1941

Uprava: Zagreb I./147,
Palmotićeva 31 * Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
dinara — USA: 0.50 do-
lara — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengő.

Pogledaj oko sebe!

Svijet preplavljen papirom: novine, časopisi, knjige, letaci — ni broja im se ne zna — sve to ide od ruke do ruke po gradovima i po selima, a požudne oči gutaju crna slova i traže hranu. Duše su gladne znanja i pouke. Nažalost većini dogada se kao onoš lisici u prići, koja je našla u jarku novčne pa ih gledala i prevrtala. Naide putnik i pita, što je to našla. A lija će: »Ništa! Šare dosta, a pojesti nikta!« A takvog šarenog papira pan je svijet. Ima tu i najnovijih višestri i praznih pri-povijedaka i nespretnih šala pa i očita zla. Milijuni ruku prevrću to t milični očiju pregledavaju, a duka im ostaje poslije toga prazna kao i prije. Nju može nahraniti i nasititi samo krepka hrana pouke i ozbiljna štiva.

Ti si tu hrani svojoj duši našao u Glasniku. I sretan si.

Ipak to nije dosta. Pravi katolički duh nužno je apostolski duh. Tko ljubi Boža, mora ljubiti i bližnjega, pa stoga ne može ravno-dušno gledati, gdje drugi duševno gladuju ili se čak traju. Tu treba pomoći. A pomoći će se jedino tako, da se ljudi upute na knjige i časopise, iz kojih će nešto naučiti korisno i za dušu i za život. Treba širiti katoličku štampu.

Urednik Glasnika dobiva iz dana u dan pisma, koja su puna zadovoljstva i sreće. »Jedva čekam početak novog mjeseca...« »Glasnik mi je postao životni drug i drag savjetnik...« »O kad bi ljudi znali, kako je Glasnik lijep, kako se krasne stvari nalaze u njemu...!« Ali kako će ljudi znati za Glasnik, ako ih na nj nitko ne upozori! Treba im pokazati ponajprije da on opstoji. Mnogi primaju Glasnik samo za sebe: prolisaju ga, pročitaju i spreme. A rijetko kome padne na pamet, da ga dade svojim rodacima, prijateljima, susjedima. Da i oni vide, kako je lijep Glasnik! Neka ga i oni prolisaju i pročitaju i promotre. Jer tko ga je jednom imao u ruci, ne će moći više biti bez njega. Veliko će djelo ljubavi prema bližnjemu učiniti i oni, koji Upravi Glasniku pošalju po koju adresu osoba, za koje je nade, da bi se pretplatili na Glasnik. Uprava će im onda poslati badava jedan broj na ogled. Tako će se sjeme dobre štampe razširiti po cijeloj domovini. Ovako raditi, širiti Glasnik, znači širiti upoznavanje ljubavi božanskoga Srca Isusova, znači biti apostol katoličke štampe.

U HRVATSKOJ SVETOJ GODINI U SVAKU HRVATSKU KUĆU GLASNIK!

A kad je bio s njima za stolom
uze kruh + blagoslovi + prelomi i dade im +
J očvoriše im se oči i prepoznaše ga.¹⁴³
Žrtvovano je naše vazmeno janje

+ KRISĆ +

Svetkujmo dakle Uskrs
ne u starom kvascu opačine i grijeha
već u beskvasnem kruhu čistoće i istine¹⁴⁴

—aleluja ♀ aleluja ♀ aleluja ♀ aleluja ♀ aleluja ♀ alel

Procvat kršćanskog života u župi

Mjesečna nakana Apostolstva molitve za ožujak, koju je blagoslovio Sv. Otar.

Zupa je velika Božja obitelj, u kojoj je svećenik otac, a župljani djeca, ukućani. A u obitelji mora vladati obiteljski duh: duh ljubavi i povjerenja, duh rada i vršenja dužnosti. A sve to: te ukućane i sav rad mora prodahnjivati Božji duh i Božja ljubav. Svećenik je tu radi duša, a župljani opet radi Boga, koji je svima odredio posao, ali i dao pomoći i sredstva, da svoj posao mogu doista i izvršiti.

U službi duša

Bilo je to nedavno, 6. veljače o. g. Imao sam u selu sv. Misu u 7 sati, jer u 8 čekaju me već ovogodišnji prvpričesnici u školi. Baš je zapao novi snijeg, bijel i mek ko dječje duše. Ali jedva sam se pojavio na vratima, a tu čeka već neko za bolesnika. Usput je doduše, ali zakanit će. U kapelici čekaju ljudi na sv. ispovijed, no misle, da me je snijeg smeо. Podem napokon k oltaru, a eto dvojice drugih: najavljuju dva druga bolesnika u dva udaljena sela. Treba ići iza škole. E pa hvala Bogu!

Sjednjem k objedu, kad zove telefon: bolesnica u sanatoriju visoko na Sljemenu moli svećenika danas ili sutra. Mislim si: što možeš danas, ne odgadaj za sutra, pa odlučim, da će poći odmah iz popodnevne škole u 2 sata. Tako će stići još na večeru kući. Ali ne ide. Najavljeni mi je već prije krštenje, a to će doći po svoj prilici istom u 3 sata, kako je i bilo. Dakle na Sljeme u sanatoriju istom sutra ujutro u pola osam. Jest da! Ali sutra je prvi petak, pa nema ni govora, da tako brzo svršim. Napokon sam sve uređio, stavio na srce Spasitelja, pa hajde prti snijeg uzbrdo. Iskorišćujem svaki prečac i skoro mi je žao bijelog snijega, što ga moram gaziti.

Iza tri sata eto me napokon gore. Ali tu je desetak baraka. Gdje je bolesnica, koja me je tražila? Dodem u prvu: nitko ne zna ništa. Da sam išao po pameti a ne kako su me noge nosile i Spasitelj vodio, našao bih bolesnicu odmah ali ne bih našao jedne druge, kojoj me je pozvalo presv. Srce Isusovo. Idem dakle u slijedeću baraku. »Hvaljen Isus i Marija!« pozdravim i pitam: »Tko me je pozvao?« »Nikol« čujem odgovor kao i u prvoj. Tad se uspravi neka žena na krevetu: »Velečasni, ja bih se ispovjedila i pričesila, ako imate dragog Isusal« »Dobro, bit će sve uredu. Dragi Isus je tu, ali moram naći najprije onu osobu, koja me je pozvala. Onda će doći k Vama.« Dodem u treću baraku, kamo sam, ljudski govoreći, morao doći najprije. »Tko me je zvao?« »Jalk« ču se glas iz kuta. »Ali obećali su mi svećenika istom u nedjelju.« Ispovjedim nju i još četiri djevojčice i pričesim ih. Tad se vratim k onoj u drugoj baraci, na koju sam slučajno nabasao. Bilo mi je čudno, da sam se tako »slučajno« namjerio na nju, pa je upitam iza sv. Pričesti: »Molim Vas,

Uz Isusov križ i pod vodstvom slog svećenika stupaju kršćani kroz život.

recite mi, da li ste Vi kada šlovali Presv. Srce?» »Jesam uvijek. Da-nas moram na operaciju, na koju ne bih htjela ni za što na svijetu. Ali kod kuće me čeka sedmero dječice: najstarijemu 10 godina, naj-mlađemu 7 mjeseci — a desetero sam ih već rodila. Radi njih moram živjeti, pa makar morala podnijeti ne znam što. Rekla sam li-jećnicima i bolničarima, da ne idem na operaciju, dok se ne ispo-vijedim i s Bogom sjedinim u sv. Pričesti. Smijali su mi se, ali nikko nije zvao svećenika. Bilo mi je teško. Cijelu sam noć ispovijedala svoje grijeha Bogu, a jutros sam se barem duhovno pričestila. Već sam izgubila svaku nadu, kad se pokazaste Vi na prozoru. Samo Vas je Presv. Srce dovelo amol! Doista čudni su putevi Providnosti, kad vodi svećenika k dušama. Utješio sam ovu bolesnicu, uzornu majku, i stigao još na vrijeme na popodnevnu školu.

Eto to je služba svećenika i njegov udio u vjerskom životu Božje obitelji, u župi: krštenje, ispovijed, presv. Oltarski Sakramenat, sveta pomast, obitelj s mnogo djece po sv. ženidbi, vjerska pouka malenih. Od poroda do smrti, sve u jednom danu, sve za Božje ukućane, iz dana u dan.

Župljani kod dragoga Boga

Mi svećenici moramo dijeliti Božje darove milosti i nauke, a župljani ih moraju opet primati. U istom duhu, u kojem ih mi dajemo.

Eto kako treba cijeniti sv. krštenje: ne čekati tjedne i mjesecе, već što prije nositi dijete u crkvu, da postane i djete lom Božjim. A treba pri tom misliti i na vlastito krštenje, kad smo i mi postali djecom Božjom. Dao Bog, da smo to još i sada! Ako li nismo: Uskrs je tu, sv. ispovijed će popraviti stare krivice, a mi uskrsnimo sa Spasiteljem na nov život djece Božje. Ali ispovijed je dobar lijek i za

svako drugo doba godine. Osobito na prvi petak, kad Božansko Srce Isusovo želi, da se s njim sjedinimo i zadovoljimo za nezavjalnost tolikih Hrvata, koji ga i u ovoj svetoj našoj godini tako vrijeđaju.

Onda sv. Pričest. Hrana duše, koju bi trebalo primati ne samo o Uskrsu, kako to traži crkveni zakon, nego često, uvijek. Jer Svetohranište je župna centrala. Tu stanuje živi Bog i hoće da nas oživi i podržaje život u nama. Ta nebeska hrana jest ognjište vjerskog života u župi. Po njoj cvast će župski život najbolje.

A sv. ženidba? Velika je to tajna i velika milost, da kršćani mogu po njoj posvetiti svoju ljubav i biti Božji saradnici. Kako ju je znala cijeniti ona siromašna bolesna majka, koja je vjerno vršila Božju volju, pa je i u svojoj boležljivosti dala život deselorici anđelčića, za koje je bila spremna pretrpjeli sve na svijetu. Lijepo je rekla: »Radi njih m o r a m živjeti!« A koliko ih tako misle i među hrvatskim majkama. One žive i za pse i za mačke i za gizdu i za ljepotu i za poživotinjeni užitak — samo ne za ono, za što ih je Bog odredio i pozvao: za djecu. A onda se hvastaju i svojim poštenim životom i svojim Hrvatsvom. A zapravo su grobovi Hrvatske. Danas se u tolikim župama rada za polovicu manje djece nego pred dvadesetak, tridesetak godina. Hrvati izumiru, a stranci se ugnježduju. To zaciјelo nije procvat vjerskog života u župi. Treba u ovoj svetoj našoj jubilarnoj godini obnoviti i taj obiteljski život, taj u prvom redu.

Napokon dolazi i smrlj. Dobri kršćani misle na to i pokoravaju se volji Božjoj. Ta kad se već ne da izbjegi tom zlu, primaju ga barem kao pokoru za svoje grijeha. I kad nisu živjeli bez Boga, ne će da bez njega ni umru. Zovu svećenika u tako odsudnom času, da im doneše u dušu i u srce Boga. Tad se lako prelazi s onu stranu groba. Jer dobar kršćanin po smrti samo prelazi iz zemaljske Božje obitelji u nebesku.

Zivot uz crkvu i uz svećenika

Zupljani se posvećuju preko svećenika, a svećenik po radu za Božje ukućane. Treba dakle držati skupa. I vršiti svaki svoju dužnost. U Božjoj zajednici, u župi mora vladati obiteljska ljubav i požrtvovnost. A na osobit način mora cvasti kršćanski život, život vjere, život božanski, život u dušama.

Za svećenika je najveća utjeha, kad se Božji ukućani kupe oko Božje kuće, oko crkve i oko njega. »Ja vas želim vidjeti, da, želim Vas vidjeti često ovdje, jer moj je život žrlva za Vas i za vaše spasenje. Ali to ne želim samo ja. To želi osobito moj i vaš Gospodar, naš dobar Bog, više nego li ja i vi možemo to sami željeti!« Tako je govorio sveti župnik iz Arsa.

Za procvat tog nutarnjeg života, koji će donijeti vjersku obnovu našeg naroda, želi sv. Otec, da se molimo. Osobito ove godine, kad slavimo svetu hrvatsku godinu.

Leopold Rusan, župnik

Uskrs bez uskrsnuća

To je bio Uskrs Božjih krvnika i ubojica, bogohuljaca i raspinjača; kukavca Pilata, razbludnika Heroda, srebroljubca Kajfe, silnika Ane i sve satanske družine književnika, učitelja zakona i sterjetinu.

To je bio nevjernički, Izdajnički, odmelnički Uskrs Jude, lihvara iz Kariola, kojeg je blago svijetlo uskrsne zore zateklo pod maslinom s prekinutim konopcem oko vrata, s resulim crijevima, nepomirena s Bogom, odbačena i prokleta...

Uskrs bez uskrsnuća... to nije bio Isusov Uskrs. Isusov je Uskrs puno uskrsnuće, veliko i lijepo uskruće u renu zoru ranog proljeća, u vrtu prolkanu cvijećem, koje je prvo svojim glavicama zazvonilo pjesmu dvostrukе Isusove pobjede, javilo prve aleluja dvostrukе uskrsne redosti i čudilo se velikom dvostrukom čudu proljeća.

Prva čuda uskrsnog proljeća i prva pobjeda je svakako čudo uskrsnuća i pobjeda života nad smrću. Živi ubili su Živoga. A kad su blage ruke triju Marija uklonile s božanskog Pokojnika znakove muke i natopljeni suzama i slojem predale hladnom mraku Josipove kamene grobnice, da, onda su došli živi i započatili kamenom zatvoreni grab i stavili vojnike, neka paže i straže, da smrt ne pobegne iz groba, dok ne dovrši svog grobarskog posla — u tri dana imala je ubiti ne život (taj je bio već ubijeni) nego nadu u život i očekivanje uskrsnuća.

Pa ipak Izdani i Potjerani, Ukopani i Začećaći ustao je! Mrvi nije više mrtav! Onaj isti, koga su u grobnicu unijeli tude noge, iz nje je izšao sam, salomio sve naše pećate, ponioši sve naše dekrete, uplašio sve naše jake straže i uskrsnuo je! A njegovi bijeli vješnici pretekše ljubav i nježnu brigu žena — a možda i namisao, da pošalju klesare, koji bi dlijetom uredali oporo upozorenje: Ovdje leži Isus, prorok iz Nazareta. Pretekše ih i dočekao ih s blagom vijesti: »Ne leži ovdje, Uskrsnu!« (Lk. 23, 6).

Gospodin se rano probudio i ustao osvježen, preporoden, pomladen. Isusov je Uskrs bogat uskrsnućem, uskrsnućem tijela od smrti. Nenumro tijelo ured umiranja, trajna mladost ured starenja, vječno proljeće usred cvijeća, što će ovasti — to je prva pobjeda Isusova o Uskrsu.

Druga je pobjeda uskrsnuće duše: uništenje grijeha, preobraženje u milost. Isusov je Uskrs bio bez ovoga uskrsnuća. Zaraza grijeha nije nikad rastociila Isusove duše. On je uvijek bio čisto Janje i triput svići Bog, pa i onda, kad je ponio sramotne grijehi cijelog svijeta i bio kao harambaša pribijen medu zločincima u posljednji dan spasiteljskog života i otkupiteljske muke. Pravedni je platio nepravde ljudske podnesenom krivicom, sveti je namirio neplaćene dugove svojom prodajom, čisti je izbrisao ljage prosteka poljuvjcima na svome licu, bogati je otkupio prolivenu krv od Abela pravednika do Zaherije proroka svojom krvlju, Bog je u svom milosrdu htio okajati grijeha, što ih je čovjek učinio. I kad je ljudima objavio evanđelje oproštenja, ljudi su mu platili s onim, što su imali: platili su mu grijehom bogoubojstva, smrću. A on je uzeo novac grijeha i smrti u kovnicu svog Presv. Srca u vatru

*Ishreno kajanje dovodi do
Srca Isusova*

ljubavi, koja okajava i prašta, i prekovođa ga i preljo u novac života, u cijenu otkupljenja: njegova smrt po tijelu donijela je nama život po duhu.

I gledajte, grešni ljudi! Kad je Isus treći dan po otkupljenju i smrти uskrsnuo, sam je pošao ponijeti oproštenje ljudima i grešnicima. I Magdaleni i Petru, koji ga se triput odrekao, i Tami, koja bio spore srca za vjerojanje, i Kleoli, koji je ostavio apostolski zbor i otputio se u svijet, u Emaus, i apostolima, svima skupa, makoš su mu se iznevježili. Za sve imam on samo poruku mira, riječ odrešenja i otkupljenja!

A za vjekove, koji će se nadovezati na dane njegove muke i uskrsnuća, i za ljuda, koji će se roditi od grešnih preda i primiti od njih sramotnu baštinsku grijehu i obogatiti je čestim ulošcima svojih vlastitih grijeha, za nas ljudi, za Hrvate iz ove 1941. godine: da ne propadnemo mi, da ne propadne muka, znate li, što je Isus o svom Uskrsu učinio?

Zabilježio je apostol Ivan: »Kad bi uveče onaj prvi dan u sedmici... dode Isus na sredinu (medu apostole) i reče im: Mir vama! Kao što je otac po-

sao meno, tako i ja šaljem vas. Rekavši ovo, dahnu u njih i reče im: Primiti Duha svetoga! Kojime oprostite grijehu, bit će im oprošteni...» (Iv. 20, 21-23).

Objećao je oproštenje grijeha, oslobođenje od krivice i uskrsnuće duše svima onima, koji će doći k njegovim svećenicima i u skrušenom pokajanju izbjegli svoje nevjere i izdajstva i zamoliti odrešenje. Treba se požuriti u Božju mijenjačnicu isповједaoniku i kroz mali otvor svele rešetke predali Božjem blagajniku — svećeniku — sav onaj sitni i sramotni novac grijeha, izbjegli ga i istresti do posljednje pare, da primiš u zamjenu zlatnike uskrsnog mira i pomirenja, vraćene ljubavi i prijateljstva, zlatno uskrsnuće duše.

Ne mora se o Uskrsu poći na ispunjaj. Crkvena zapovijed veli: valja se ispunjaj jednom na godinu. Ali kršćanski je narod, i u Hrvatskoj, s puno uvidavnosti i nadnarevne rezboritosti odredio Uskrs kao vrijeme ispunjajenja ispunjaj i posvetio ga drevnim stariim običajem ispunjajanja o Uskrsu. I time ujedno odgovorio željama i nekanama Gospodina Isusa, koji nas je upravo o Uskrsu mukom otkupio i na dan Uskrsa obdario sakramentom ispunjaj, da nam Uskrs ne bude bez uskrsnuća (duše), da dan njegove pobjede ne dođe kamo kao Jude: ostavljeni, zapušteni, otjerani i odbačeni pred licem Božjim, da nam preporodimo zasja uskrsno svijetlo Kristovo, po kojem uskrsni blagdani sve one, što u Kristu po cijelom svijetu vjeruju, izbavljaju od svjetskih maha i fina grijeha, pa ih vraća milost i dovodi svetlosti. (Crk. molitva na Veliku Subotu).

Aleksandar je Veliki — prema jednoj staroj priči — dao u svome kraljevskom dvoru zapaliti golemu svijeću i poslali po svakolikom carstvu poslanike, da jave svim narodima i podanicima njegovu milostivu odluku: Svi oni, koji su bilo u čem kralja uvrijedili, mogu doći u dvor moliti oproštenje, ali samo dok svijeća gori. Kralj će zaboraviti, pa i najveće uvrede...

Na Veliku subotu zapalilo se svijetlo Kristovo — da nam izbriše krivnje, donese novinost onima, koji su pali, učini Uskrs sretnim.

I ovaj Uskrs, veliki jubilejski Uskrs hrvatskog naroda nek bude svakome sreten!

Vjernicima, koji su se očistili u velikom lukašjanju čiste srijede i oprali kozmetenim pranjem posta i pokore, Uskrs bit će zaciјelo sreten. K njima će doći Krist, redostan i pomlađen i besmrstan. Na njihova će vrata pokucati njegov uskrsni mirovni pozdrav. I njihovih će se duša faknuti životni dahn uskrsnog proljeća. Pa će tako i njihov Uskrs bili blagoslovljeni uskrsnućem!

A onima, koji žive u grijehu — možda već i godinama! — okuženima, gubavima, neočišćenima i nelispovjeđenima, koji su s Judom živi ukopani na krvnoj njivi određenoj za groblje strancima Isusovim i kupljenom krvavom cijenom Cijenjenoga, nad kojima još stoji nepreolmljeni pečat osude i prokletstva — tima dao Bog da im po ispovijedi bude ovaj Uskrs sreten!

m. d.

Pokora i trpljenje
čisti dušu

MJESEČNA OBNOVA

Tvoje uskrsnuće

„Čitav je život Kristov bio križ i mučeništvo...“ (Naslj. Kr. II, gl. 12, 7). Ali u velikom tjednu utonuo je Isus u beskrajno more muka i boli... Izgubio je ugled, čast, dobar glas. Tjelesne su boli dosegle svoj vrhunac. Radi ogavnosti grijeha sviju ljudi, koje je preuzeo na se, stadio se pred anđelima, pred svojim Ocem nebe-

skim. Zbog naših grijeha odvratilo je nebo od Isusa svoj pogled, i On je ostao sam s našim grijestima... A kad je kalež boli bio napunjen do vrha, kad je Isus okusio sve moguće muke tjelesne i duševne, priklonio je glavu i predao Ocu u ruke duh svoj...

Isus je umro. Njegovo presveto tijelo pokazivalo je samo jedno: muža boli...

No treći dan je uskrsnuo! Sve je prošlo, nestalo je svih boli i muka, rasplinule su se u slavi preobraženoga tijela njegova. I sad je Isus slavni pobjednik, vječni pobjednik. »Isus uskrsnuvši od mrtvih više ne umire, smrt više ne vlada njime.« (Rim. 6, 9.) Što je bila veća sramota, koju je podnio, to je sada veća čast, koju mu je dao Otc Otac nebeski. Što su grozniye bile muke, to je sada veća njegova radost i slava. Isus je pun veličanstva, pun slave!

Isus je uskrsnuo! A njegovo uskrsnuće zalog je i našega uskrsnuća.

Svi će ljudi ustati na nov život, ali — s kolikom razlikom! Jednima će uskrsnuće biti slava, čast, vječna radost, a drugima ponizanje, sramota, vječna tuga i žalost...»Oni, koji su činili dobro, ustati će na uskrsnuće života, a koji su činili зло, na uskrsnuće suda. (Iv. 5, 29.)

I ti ćeš uskrsnuti. Hoće li to biti za tebe dan slave, radosti? Ili dan sramote, žalosti? Hoće li za tebe vrijediti riječi Isusove, koje će izreći svojim vjernim slugama kod suda na dan uskrsnuća: »Dodite blagosloveni Oca mojega i naslijedite kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od postanka svijeta.« (Mt. 25, 34). Ili ćeš i ti biti među onima, kojima će Isus dovinuti riječi prokletstva: »Idite od mene, prokleti u oganj vječni!« (Mt. 25, 41).

Zar ne, ti bi svakako želio, da slavno uskrsneš, da twoje uskrsnuće bude za tebe dan slave, radosti, veselja. Onako, kaošto je bio za Isusa dan njegova uskrsnuća, pa da živiš slavno uz proslavljenoga Isusa kroz svu vječnost.

Ali onda moraš onako živjeti ovdje na zemlji, da zasluziš toliku sreću. Moraš biti vjeran služba Kristov, koji u strpljivosti, jakosti i s vjerom u srcu ispunjava njegov zakon, živi u milosti posvećujućoj i nosi Njega — Boga svoga u svojem srcu...

Isus je mnogo prepatio u životu. No sam reče iz uskrsnuća, kad se je ukazao dvojici učenika na njihovu putu u Emaus: »Nije li trebalo, da to Krist pretrpi i tako uđe u slavu svoju?« (Lk. 23, 26).

I ti treba da mnogo prepatis prije nego što zasluziš vječnu slavu uz Isusa.

O ti, majko, koja oplakuješ mrtvo čedo, jedinca sina, milu kćerku, podnesi bol svoju s dubokom vjerom u srcu i misli na to, da će uskrsnuti čedo twoje. A uskrsnuti ćeš i ti s njim na vječnu radost, i onda vas više nitko ne će rastaviti!

A ti, bolesnice, koja tjedne, mjesecce, a možda i godine ležiš na bolesničkoj postelji, budi strpljiva i predana u volju Božju pa misli na uskrsnuće, na slavno preobraženje twojega tijela i na veliku slavu nebesku, koju zaslужuješ svojom bolešću...

I ti, draga dijete, koje plaćeš na majčinu grobu, ostani vjerno

Isusu, čuvaj njegovu milost i ljubav u svom srcu pa se ne boj, nemoj odviše plakati. Doći će dan uskrsnuća i opet će se sjediniti s dragom majkom u vječnoj radoći.

Pa i ti, siromašni radniče, koji se dan na dan moraš boriti za koricu kruha, da prehraniš ženu i djecu, upri pogled svoj prema nebu, predaj se s pouzdanjem u ruke nebeskog Oca i znaj, da će te ova nevolja privesti bliže k Bogu, i da ćeš jednom o uskrsnuću primiti vječnu nagradu za svoju vjernost.

I tko god želi biti uz Isusa u slavi, mora s njim trpjeti na zemlji. Svatko, pa i ti. No »ako mu budeš drug u muci, bit ćeš i u slavi.« (Naslj. Kr. II, gl. 12, 2). Onda možeš s velikom čežnjom očekivati dan twojega uskrsnuća. Bit će to dan slave, radoći, početak vječne sreće...

Naprotiv, tko živi ovdje na zemlji kao bezbožnik, koji ne mari za Boga i njegove zapovijedi, onaj — dakako — mora misliti na uskrsnuće samo sa strahom i tugašom.

Zar se može veseliti uskrsnuću majka — nemajka, koja je skrivila, da su njezina djeca otišla na drugi svijet bez svetoga krsta i ne će nikada gledati dragoga Boga. Kakav će biti njezin susretaj s tom djecom na dan uskrsnuća? Ili ona majka, koja je skrivila, što su u nebu ostala prazna mjesta, koja bi bila zauzela njezina djeca, da ih je ona htjela primiti, roditi i odgojiti za nebo? Ili muž, koji je iz želje za tjelesnim uživanjem napustio ženu, zanemario obitelj... Zar se mogu veseliti uskrsnuću roditelji, koji su svojom krvnjom zapustili odgoj djece, pa su im djeca otišla zlim putem i ostavila Boga, vjeru, Crkvu, pošla tražom bezbožnog komunizma. A sad, na dan uskrsnuća moraju čuti iz usta Isusovih riječi vječnog prokletstva!

Ne, nitko od ovih niti od drugih okorjelih grješnika, koji žive u grijesima i svojom krvnjom srču u vječnu propast, ne može se veseliti uskrsnuću. Za njih će to biti dan sramote, očaja, prokletstva. A strašno je prokletstvo, koje će na dan obračuna izreći sam predobri Bog...

S kakvim osjećajem misliš ti na dan uskrsnuća?

Ako si u milosti Božjoj, ne boj se! Budi hrabar, jak. Pouzdaj se u dobrotu Božju pa podnesi svaku nevolju, ostani vjeren Isusu u svakoj kušnji, bila ona ne znam kako teška. Trpi s Isusom, budi mu drug u muci, pa ćeš mu biti drug i u slavi. Neka te jača misao na dan slavnoga skrsnuća.

Ako si u grijehu, preni se! Ne daj se zavarati. Upotrijebi priliku, koju ti Bog daje na ovome svijetu, da se s Njim izmiriš. Ispovjedi se što prije, odmah sada za Uskrs, pa podi stazom poštenja i vjernog ispunjavanja zapovijedi Božjih. Primi Gospodina Isusa kod Pričestii u svoje srce i s njim se dalje bori te čekaj s pouzdanjem slavno uskrsnuće.

Razmišljaj često o dubokoj istini: da li će twoje uskrsnuće biti slavno ili ne, to ovisi o tebi samome, o tvom životu ovdje na zemlji. Što sada izaberes, to ćeš imati u onaj veliki dan!

Petar Ribinski D. I.

Tko prima dijete, prima Isusa

»Pazite da ne prezrete nijednoga od ovih malenih«.

»Gospode nad vojskama, ako pogledaš na muke službenice svoje i sjeliš me se i ne zaboraviš me i dadeš sluškinji svojog sina, posvećif ču ga Tebi!«

Tako je izlijevala buduća majka Samuelova svoje srce pred Gospodinom. Žive želje za djeletom izjedala joj srce. Nije imala djece. Ali Bog usliša njenu vruču molbu: dade joj osim velikog proroka Samuela još tri sina i dvije kćeri. Ona ih je primila kao dar s neba.

I jesu djece i danas još dar s neba! Još i danas i do vijeka bit će djece prva svrha braka!

Današnji duh smatra često djecu teretom, prokleštvom. Duh je to pakla, duh davolski — nikao u paklu i vodi u pakao.

Duh Božji jest: Tko primi maleno dijete, prima samog Gospodina Isusa! U kršćanstvu, prema nauci Isusa Krista, Učitelja i Suca svega čovječanstva, jest vazda dijete bilo prva velika svrha braka.

Po obdržavanju te istine sudit će vas Isus, kršćanski ocevi i majke!

Radi djeteta je Bog ustanovio sv. ženidbu; radi djeteta je uzdignuo kršćanski brak na oltar, da svijetli na sedmerokratnom svjećnjaku u Njegovoj Crkvi uz ostalih šest svetih sakramenata.

Radi djeteta će čovjek ostaviti oca i majku i pronutri uz ženu svoju.

Radi djeteta je Bog usadio ljubav u srce muža i žene. Ne radi njihove naslade i užitka!

Bog jedini može slvarati. On je mogao svakog čovjeka sam stvoriti i pustiti na ovu zemlju, kao što je prvog čovjeka stvorio, a da mu nikko nije pomagao. Ali u svojoj ljubavi htio je, da i ljudi, njegova djeca, surađuju s Njime u slvaranju Njegove buduće djece. Zato je dio svoje slvaralačke moći stavio u muža i ženu. Otac i majka, kad rađaju dijete, rađaju ga snagom Božjom, od Boga dobivenom. On je jedini bio kadar, da tako silnu snagu stavi u njihova tjelesa. Bog je vrhovni Otac svega živoga i neživoga. Oci i majke primaju od Boga jedan dio Božje slvaralačke snage, dio onog vječno plodnog Očinstva Božjeg, koje svim stvorovima daje opstanak i život.

Pred kojih 400 godina radio je u Rimu najveći kipar svih vremena, Michelangelo, oko jednog velikog komada mramora. Vrcalo je kamenje, znoj je tekao s umjetnikova čela, ali iz one grube stijene pomač se počeo javljati neki lik. Za malo vremena video si jasnije: čovječji je lik. Umjetnik je zasnovao veličajnu zamisao: stvoriti kip najvećeg proroka i zakonodavca u St. Zavjetu: Mojsija. Uložio je sav trud, da to bude djelo nad djelima. Godine su odmicali, a Michangelov »Mojsije« sve ljepši i savršeniji. Umjetnik je s ve-

jim roditeljima, koji su mu dali život, da im se nasmiješi, zagrli ih i napokon, kad odraste, da im rekne: »Hvala ti, oče i majko, bez vaše ljubavi ne bi me nikad bilo na ovom svijetu, niti bi mogao doći u vječno blaženstvo.«

Djeca su proširenje ličnosti oca i majke, dio njihovog bića, njihove osobe. Veliko je nešto, kad čovjek može reći: »Ovo je dijete tijelo od mojega tijela i krv od moje krvi. Moje je djelo, s Božjom svemogućom snagom sam ga rodio.«

Kako je milo maleno, nevino dijetelj! Djeca u svojim očima nose nebo, s njihova čela blišta nevinost. Svojim bucmastim nožicama gacaju ona po krilu lata i mame i tiho ti kradu srce, a njihove ručice vuku i nas velike gore prema nebu.

Kolika radost, kad roditelji dožive od dobro odgojenog djeteta ono veselje, što ga je doživio veliki katolik i govornik francuski Montalembert. Jednog jučra šetao se dvorištem, kad mu izade u susret 5-godišnja kćerkica sa svojom odgoviteljicom. Da napravi mali ispit iz vjerouauka, otac je veselo upita »No, malo možeš si na svijetu?« — »Da tebe ljubim...« odgovori mala i kličući od veselja baci se ocu u naručaj.

likom pomnjom izrađivao svaku crtu, svaki mišić, sveku boru na licu i nabor na haljinama, svaku vlas na glavi — i konačno »Moj-sijev slajaše pred njim kao živ. Zadivljen i sam umjetnik, otre znoj s čela, lupi dlijetom svog »Mojsija« po koljenu i rekne: »Još samo progovori! Mislio je reći: »Tako si živo dolijeran i vjerno usevršen, samo ti još govor fali, pa da будеш živ čovjek.« — Ali »Moj-sijev nije progovorio!

Kad otac i majka surađuju s Bogom u sv. ženidbi, njihov stvor, maleno dijete, nije mrtvo djelo, nego puno života. Ono nije iz mramora islesani kip, koji ne može da progovori, nego je dijete krasnije od najljepšeg kipa, ono može da progovori, da pruži ručice prema svo-

A majka? Bog je ljubio njenu dijete i da najbolje udovolji svojoj ljubavi prema njemu, priredio mu je kolijevčicu pod srcem majčinim. Tamo će djetetu biti najmekše, tamo će se najsigurnije moći razvijati, tamo će biti zaštićeno od svih štetnih utjecaja. I majka, kad prima dijete u kolijevčicu svoga tijela, prima samog Isusa. »Tko primi maleno dijete, Mene prima«, veli Isus (Mt. 18, 5). Njena služba oko djeteta je služba oko malog Isusa. »Sve što učinite jednom od ovih mojih najmanjih, Meni ste učinili.«

Zato je svaka majka služavka Gospodnja; njegujući dijete svoje, njeguje samoga malog Isusa.

Mladi grof Pijo Enffans d'Avernas ležao bolestan. Njegova majka već iscrpena ne da nikome da bdije noću kod sina. Ona sama gubi noć na noć. Sin, videći je slomljenu, opre se njezinim namjerama. Majka pak ne htijući bdjeti kraj njega protiv njegove volje, stane mu navaditi sve moguće razloge, ali sin ne će, da se majka dalje iscrpljuje. Napokon mati navede još zadnji i najveći razlog, koji je razoružao sina: majka mu posvjedoči, da sve što čini za nj, čini iz ljubavi prema malom Isusu, kojeg još i danas gleda u njemu kao i onda, kad ga je još kao maleno dijete njegovala i pazila.

Blago onim obiteljima, gdje se ispunja prva svrha braka, gdje se dijete prima kao mali Isus. Te će obitelji osjetiti Njegov blagoslov, jer tko prima Isusa prima Onoga, koji Ga je poslao, Oca vječnoga, Boga.

A tko Boga ima uza se, tko će protiv njega. »Neka Boga, starog prijatelja vele naši bosanski seljaci. Jao vama kršćanski ocevi i majke, aki Vam Bog bude neprijateljem! Ocevi i majke, gledajte u svojoj djeci prvu svrhu, prvi razlog radi kojega ste se uzeli! Gledajte u njima Isusa!

Najveća sreća — to je bogatstvo, veli prosjak, koji nema ni novca ni imetka.

Najveća sreća — to je zdravlje, veli bogataš, koji je uvijek bio bolesan.

Najveća sreća — je dobivena bitka, veli maršal, kojega su skinuli s časti nakon teškog poraza.

Najveća sreća — je samoča, veli čovjek, iza koga se je u velikom društvu do mrvila nadosađivao.

Najveća sreća — je sloboda, stenje utamničenik.

Najveća sreća — je tiho mjestance u kakvom topлом zatvoru, veli beskućnik.

Najveća sreća — mora da je brak, sanjari mnoga djevojka.

Najveća sreća — jesu naša djeca, veli kršćanski otac i majka, privijajući na srce svoju dječicu, svoju čistu, lijepu, neisporedivu sreću.

Ivan Jäger D. I.

MJESECNI ZASTITNIK

Sveta Lidvina

(Slavi se 15. travnja)

Oko godine 1392. odigrao se u gradu Schiedamu u Nizozemskoj, u kući siromašnog gradiškog noćobdije Petra, čudan i porijedak prizor. Došli prošći i prose ruku kćerke Petre, krasote djevojke Lidvine. U kući neimaština i briže, a puna je djece. Osim Lidvine ima još osam sinova. Zato bi otac bio sklon na ženidbu. No kćerka ne čel izjavljuje, da se neće udevali. Djevojčica je ta, koja već od djetinjstva ne osobit način služi Majku Božiju. Na putu iz škole rado se svraća u crkvu i moliti se pred njezinom slikom. Tako je zavoljela djevičanstvo. Zato prošći ne postigao ništa. Odsada je Lidvina molila Boga, da je kao od neke opasnosti očuve od fjelesne ljestvete. Nije slušala, kako će je Gospodin brzo i potpuno uslišati.

Koju godinuiza tega, bilo joj je tek 15 godina, pođe zimi, kako je kod njih običaj, sa svojim prijateljicama na sklizanje. Vedro pošla, tužno se vratila. Za sklizanja naleti na nju drugarica i nehotice je sršni. Lidvina pada preko komada leda tako nesretno, da je slomila jedno rebro. Za liječenja dogodi se i nova nesreća. Naglo kretnjom raspukne se rana puna gnoja, i on se razlije po svoj nuančnosti. To je početak njezinih velikih patnja. Ona se sve više suši, ljevoli joj iščezava. Konačno se posve zgribi. Tako je nemoćna, da je moraju nositi, kad je hajela u crkvu. A poslije dugih patnja od tri godine nije mogla više ni lo podnijeti.

Tako je to mlado biće, kojem se život smiješio i čekao ga reskrišnjem rukama, sada gotovo uzešlo i prikovano na krevet. Bolest je neizlječiva. Čemu se onda može još nadati od budućnosti? Kad bi je posjetile drugarice, bilo joj još teže. One su ovako mlade i zdrave, a ona vene i propada. Doskora je i one napustiše, te ostade osamljena, turobna i skoro očajna. Plakala je, uzdisala i tužila se. Jednom bi kušala sve, da ozdravi, a onda bi zapala u očaj, odbijala svaki savjet i utjehu, bila vrlo razdražljiva i osejljiva.

Kao što je Bog proroku Iliju, kad je klonuo od teških borba i progona, poslao anđela, da mu pruži kruh, koji ga je okrijepio, da se putujući 40 dana i 40 noći uspeo na brdo Gospodnje Horeb, tako je i njoj u tom teškom stanju po svestom i razboritom svećeniku Ivanu Potu poslao kruh jakih. Taj je doduše kao i Ilijin bio posut pepelom ponjenja i odricanja, no krio je u sebi snagu za dugi i mučni put, koji ju je čekao, za preko 30 godina bojnog uspinjanja na vrh brda Gospodnjeg Kalvarije. Svećenik joj dade ovaj savjet: »Dijele moje, povjeri sebe svetoj Božjoj volji, promatraj često Muku Gospodina Isusa i njegovih mučenika i primaj češće sv. Prica, pa ćeš biti strpljivija i imati od svoje patnje više koristi.«

No što će, kad joj ta hrana nikako ne ide u tek? Kušala je razmišljati i moliti, ali od iscrpljenosti i tuge a i od smučivanja zavidnog neprijatelja, bilo joj je to tako odvratno, da nije mogla. Znajući, kako joj je za jakost važno da se okrijepi i da to neprijatelj kuša sprječili, svećenik je odlučno tražio i hrabrio je, da ipak pomalo uzima tu hranu. Konačno je uspjelo. Duša joj se smirila i počela jačati i hrabrije pjetaći po hravapom i trnovitom putu.

A doista je i trebalo mira i hrabrosti, jer je put bivao sve teži. Gotovo je nevjerojatno, što je sve morala pretrpjeli. Da nam ne jamči razboriti i sveli pisac zlatne knjizice »Nastojecu Kristan«, teško bismo i vjerovali, kako su teške bolesti na nju navalele, i da je uz to još mogla ostati na životu. Kao da je gubava sve joj je tijelo ranjavo, a po ranama mile crvi. Iznutra živa trnac. 19 godina prije smrti dobije još i vodenu bolest. Zadnjih sedam godina morala je neprestano ležati nepomično na ledima. Konačno je i oslijepila. Kakve su to bile muke, ne mogu si zdravi nikad predstaviti.

Pa da je bar od svojih imala kakvu utjehu. No kakvu će redost sa zemlje očekivati biće, koje ne može više ništa očekivati od života, nego da se svrši i oslobođi je mukai! Na tretet je sebi. Boluje cijeli život, pa nije ni od kakve koristi, nego još na tretet svojoj i onako siromašnoj obitelji. Pa i neku djevojčicu, malu Petronilu, koja ju jo dulje vremena ljubezno dvorila, oduze joj Gospodin smrću.

No zato je imala uljehe s neba, Presvetu Euharistiju i Gospodinova Muka krijeplji su je i jačali, da nije svismula ni posumnjala: Čemu joj i život, kad od njega imam samo muku i patnju? U njezinu se duši sve više vedi, da je križ sva radnja privijala na svoja grudi. S vremenom se s njem dogodilo pravo čudo, da je teške bolesti i velike svoje patnje zavoljela, kao što drugi volje život i zdravlje. Ona kliče: Kad bih i jednom jedinom Zdravo Marijom mogla izmoliti ozdravljenje, ne bих loga zamolila niti požaljela!

Kako to? Našla je smisao trpljenja i način, kako valja trpjeli: trpjeli kao Isus, jer lo Otar hoće, i jer to grešnici trebaju. I trpjeli s Isusom, sjedinjen s njim, iz ljubavi prema njemu. Zato ga ona prima u Pričestu, razmišlja o njegovoj gorkoj Muci. Zato svoje patnje prikazuje za grešnike, pače molí Gospodina, da smije još više trpjeli, da ovim siromasima što više pomogne.

Kad je ta žrtva nakon 38 godina teških patnja g. 1433. dovršila, pokazao je Gospodin Bog, kako mu je Lidvinu bila mila. On je ovu patnicu uždigao na čast oltara, gdje se u nju već pet stoljeća ugledaju patnici hreči se svih strana svijeta u njezinu glasovitu visokou školu kršćanskog trpljenja.

Podimo i mi u tu školu i nemojmo u svojim patnjama zdvojiti. Ne budimo kao djeca, koja radi dobivena kazne roditeljima prikose. Ne dajmo, da nem suze pomute duševni vid i da posumnjamo u Očevo srce. Okrijepimo se za trpljenje hranom jakih, čestim primanjem Isusa u sv. Pričestu i razmišljanjem njegove slike Muke, pa čemo i mi ojačati i moći mirno nositi svoj križ i za njega Bogu od srca zahvaljivati, ako možda i ne na ovom svijetu, a ono sigurno po sve vijekе, kad se uz bezbrojni drugih malih ljudskih krijeva pojavi naš križ, sjajan, pored velikoga Gospodinova Križa na oblacima nebeske slave.

Stj. Šmit D. I.

Pod vodstvom hrvatskog metropolite, preuzev. Dr. Alojzija Stepinca, zagrebačkog nadbiskupa, priređuju Vič. O.O. Franjevcii Konventualci II. NARODNO HODOČAŠĆE U RODNI GRAD BLAZENOGA NIKOLE TAVILIĆA — u starodrevni Kremljograd grad Šibenik, od 24. do 26. svibnja ove godine.

Hodočašće se održaje od 23. — 26. V. ove godine. Hodočasnici, koji se skupljaju u Zagrebu, putuju iz Zagreba 24. V. u 9 sati navečer, a stižu u Šibenik 25. V. ujutro. Povratak može biti 25. V. na večer, a moći će se krenuti najkasnije 27. V. natrag u Zagreb. Prijave treba što prije poslati na:

ODBOR ZA HODOČAŠĆE BL. NIKOLE TAVILIĆA - ZAGREB - SV. DUH 29.

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Nebeska vojska

Prvi članak vjerovanja: ANĐELI

Krasan je ovaj svijet, što ga tjelesnim očima gledamo. Ali još puno ljepši je onaj uzvišeni svijet blaženih duhova, one nepregledne nebeske vojske: andeli, glasnici Gospodina Boga. To su čisti duhovi bez tijela. I duša je čovječja čisti duh, ali po naravi odredena da bude s tijelom združena.

Vjera nas uči, da ima andela. Nisu to onakovi duhovi ili prikaze, koje je stvorila ljudska mašta, već čisti dusi, obdareni razumom i slobodnom voljom, vanrednim spoznanjem i silnom moći. Sveti Pismo spominje na mnogo mesta, kako su se andeli ukazali ljudima. »I vidiš sam i čuo sam glas mnogih andela oko prijestolja i živih bića i starješina. I broj njihov bijaše milijarde milijarda i tisuće tisuća.« (Otkriv. 5. 11).

U službi Svevišnjega Bog je stvorio andele na slavu svoju, da mu služe i da budu vječno blaženi. Andeli su između sviju stvorova Bogu najsličniji: u njima se najviše odrazuje Božje savršenstvo. Kao što lijepa slika slavi umjetnika, tako su i andeli, divna slika Božja, Bogu na slavu. Njihova je uzvišena zadaća slaviti Boga i u tom nalaze svoju najveću sreću. »Slavite Gospodina, svi andeli njegovi, vi, koji puni snage izvršujete njegovu volju, vi, koji slušate glas njegovog. Slavite Gospodina, sve čete njegove i služe, koji činite volju njegovu« (Ps. 102. 20). Njihovo je zvanje služiti Bogu, izvršavati njegove zapovijedi. Njih Bog osobito šalje, da pomažu ljudima, kako će ovi steći vječno blaženstvo: »Nisu li svi službeni duhovi, koji su poslani na službu radi onih, koji će baštiniti spasenje?« (Heb. 1. 14). A kako oni rado, točno i brzo izvršuju volju Božju! Spasitelj nam daje njihovu poslušnost za uzor: »Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji«. Andeli ljube ljudе, oni se raduju obraćenju grešnika, oni pjevaju kod Kristova rođenja, oni su orude osvete Božje i imadu veliku moć. Jedan je andeo zatro sve prvorodenio u Egiptu, drugi je poubijao 70.000 Izraelaca, a opet drugi je uništil vojsku od 185.000 Asiraca.

Spremna vojska. Pitaj dijete: »Ima li andeo tijelo?« Odgovorit će, da nema. A ako pitaš dalje: »A ima li andeo krila«, obično će ti odgovoriti: »Ima!« Zašto se andeli slikaju s krilima? Da se naznači, kako su brzi, kad treba izvršiti koji Božji način. Andele slikaju kao malenu djecu, da se označi stanje nevinosti. S istoga razloga imadu sjajnu bijelu odjeću.

Dvanaest legija. Sv. Dionizij kaže da je broj andela veći od broja zvijezda na nebu, zrna pijeska u moru i listova na dr-

veću. Prorok Danijel opisujući prijestolje Božje u jednom videnju kaže: »Tisuće tisuća služabu mu i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njim« (Dan. 7, 10). Sv. Pismo govori o »nebeskim vojskama«. Isus veli na Maslinskom brdu, da bi mu nebeski: Otac mogao poslati u pomoć više od 12 legija andela (72.000).

Nisu svi andeli jednaki. Ima po Sv. Pismu devet zborova andeoskih, tj. devet stupnjeva: andeli, arkandeli, sile, moći, vlasti gospodstva, prijestolja, kerubi i serafi. Kad već u vidljivom svijetu ima tako puno stupnjeva od najmanjih do najvećih stvorovala, a ono je još ljepši red među andelima. Imena tih redova naznačuju službu prema darovima, što su ih primili od Gospodina. Andeli su poslanici, jer ih Bog šalje. Arkandele šalje Bog u izvanrednim slučajevima k izabranim ljudima. Sile su andeli, preko kojih često nastaju čudesa. Moći zovu se oni andeli, koji većom jakošću obdareni sprečavaju protivničke sile. Vlasti upravljaju drugim andelima. Gospodstva su još više vlasti. Prijestolja izvršuju Božji sud. Kerubi imadu najviše znanje božanskih stvari, a serafi gore najjače od ljubavi k Bogu. Znademo samo za nekoliko andela kako se zovu: arkandeli: Gabrijel, Mihael i Rafael, koji je Tobiji o sebi rekao, da je: »jedan od sedmorice koji stojimo pred Gospodinom« (Tob. 12, 15). I Lucifer je ime jednog od andela. To lijepo ime znači: svjetlonoša. To je ime jednog od najvećih andela. Ali taj se je digao proti Boga i uskratio mu poslušnost. Zato je bačen u pakao i tu je najveći u svom strašnom kraljevstvu.

Revolucija u nebu. Svi su andeli bili isprva dobri, sretni i sveti. Imali su posvetnu milost i Duha Svetoga u sebi. Ali još nisu gledali Boga licem u lice. Da to zasluge i da budu tako navijeke blaženi, morali su andeli od svoje slobodne volje ostati vjerni Bogu. Stoga ih je Bog iskušao. Neki crkveni Oci drže, da im je Bog objavio utjelovljenje Sina Božjega i da se imadu pokloniti Bogu - čovjeku: »Neka mu se poklone svi andeli Božji« (Hebr. 1, 6).

No mnogi od andela, neki drže da je to bila jedna trećina svih andela, nisu to htjeli, nisu htjeli ostati Bogu svome vjerni. Uzoholiše se i htjedoše biti jednak Bogu. Na čelo tih buntovnih andela stavi se Lucifer: »Uspet će se nad visine oblačne, bit će sličan Svevišnjemu.« (Isai. 14, 14). »Tada nastan na nebu rat. Mihael i andeli njegovi ratovali su sa zmajem. Zmaj ratovali i andeli njegovi. I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu.« (Otkr. 12, 7). Tako je Gospodin strašno kaznio taj prvi grijeh svojih stvorovala. »Bog nije poštudio ni andela, koji sagriješiše, nego ih strovali u pakao, u tamnu tamnicu i predade ih da se čuvaju za sud.« (2 Pet. 2, 4). I od svijetlih, svetih duhova postaše nečisti dusi, sotone ili zavodnici, davli, vragovi ili neprijatelji Božji i svega što je Božje.

Dobri andeli. Oni andeli, koji su ostali vjerni Bogu, na čelu im »voda nebeske vojske« sveti Mihael, što znači »Tko-je-kao-Bog«,

«Tebi sveti andeli, tebi nebesa i sve vlasti, tebi kerubi i serađi kliču bez prestanka : Svet, svet, svet...»

primiše plaću za svoju vjernost. Gledaju Boga licem u lice, uživaju vječno blaženstvo, slave i slavit će Boga po sve vijeke. Bog im je napose udijelio veliku ljubav prema ljudima. A tu su ljubav oni pokazali od početka roda ljudskoga, pa sve do danas i pokazivat će je do konca svijeta. Ljudi imadu popuniti mjesta palih andela i tako s andelima slavit Stvoritelja svoga na sve vijeke. Andeli vole ljude kao svoju manju braću, kao sliku i priliku Boga, koji je isto i njima nebeski Otac i koji će i ljudima udijelit isto nebesko blaženstvo. Stoga oni čuvaju ljude, mole se za njih, prinose naše molitve Bogu, brane nas od paklenog neprijatelja. Raduju se djelu otkupljenja, pjevaju kod betlehemske štalice, raduju se pokori i obraćenju grešnika.

Andeli čuvari. Istrom u nebu ćemo vidjeti, kako je Bog divno uredio ovaj svijet: vidljivi i nevidljivi kako andeli utječu u vidljivi svijet. Bog je dao svakom čovjeku jednoga andela da ga čuva na svim putevima njegovim. Andeli to s veseljem vrše, jer je to volja Božja. Ali osim toga ima i još puno dobrih duhova, kojima je povjerena briga za pojedine narode, pokrajine, države, mjesta, obitelji, župe, samostane, zajednice. Andeli čuvari daju nam dobre i svete misli i potiču nam volju na dobro. Oni prinose naše molitve i naša dobra djela Bogu. Stoga velimo, da oni »pišu« u našu knjigu života sva naša djela. »Kad si se molio i ukopavao mrtve

ja sam prinosio molitvu tvoju Gospodinu. (Tob. 12. 12.) Andeli nas čuvari štite u pogibeljima. »Andelima je svojim zapovjedio, da te čuvaju na svim putovima tvojim.« (Ps. 90. 11). Oni čuvaju osobito djecu i one, koji im se usrdno preporuče.

Pazi na andela! Kad su nam tako dobri andeli blizu i vrše savjesno i rado svoju dužnost, moramo i mi prema njima vršiti svoju dužnost. »Pazi na andela i slušaj glas njegov, te ga nemoj prezreti, jer kad zgriješiš, ne će oprostiti, i moje je ime u njemu.« (2 Mojs. 23. 21). Mi smo dužni svojega andela čuvara štovati i zahvalni mu biti. Preporuči mu se svaki dan jutrom i večerom. Lijepo piše sveti Bernardo: »Gdjegod boraviš, u svakom kutu imaj poštovanje pred andelom. Hoćeš li se usuditi pred njim učiniti, što se ne usuduješ pred čovjekom? Ako je i pred nama slabima dalek i pogibeljan put, čega da se bojimo kraj takih čuvara? Ne mogu biti zavedeni, još manje mogu zavesti oni, koji nas čuvaju na ovim putovima našim. Vjerni su, mudri su, jaki su, pred kim da drhšćemo? Samo treba da ih slijedimo, da budemo uz njih, i boravit ćemo pod zaštitom Boga nebeskoga.«

Nevidljivi pratnici. Naš je andeo čuvar uvijek uz nas, ali mi ga ne vidimo. Ako ga usrdno štujemo, očutjet ćemo koji put i očevidno njegovu pomoć. Nekim je svecima bilo dano, da su vidiđeli svoga andela čuvara. Tu je vanrednu milost imala sv. Frančisca Rimška. Ona je vidjela svog andela u obliku milog svjetlog dječaka. Osobito je bio sjajan i vidljiv, kad se je ispovijedala ili kad je bila napastovana. No kad je počinila koju nesavršenost ili koju pogrešku, nestalo ga je. A opet se pokazao, kad je grijeh okajala.

Nebeski pomoćnici. Godine 1934. isla je neka gospođa u pratnji svoje rodakinje sa kolodvora kući. Bila je zima i putevi skliski. I ta gospoda osklizne se i pane na cestu. U to se približe teška kola. Bilo je prekasno dignuti se. Ali u to neki mladić odrine konje na stranu i kola projure mimo gospode. Kad je ova ustala i malo se od straha pribrala, reče svojoj drugarici, da se je čutila sigurnom pri pogledu onog mladića. Rodakinja se začudi: »Kojeg mladića? Ta nije bilo nikoga uz konje, a kočijaš je sjedio u kolima!« Sad je gospoda upoznala, da je to bio njezin andeo čuvar, kojemu se preporučila svako jutro, svaku večer i kad god ide na put. Svaki će od nas iz iskustva znati mnogo slučajeva, gdje je iskusio pomoć dobroih duhova. Puno ih je na zemlji, oko nas, osobito u crkvama oko oltara. Štuјmo ih usrdno. Slušajmo njihove opomene. »Tko stanuje s pomoću Svevišnjega, pod zaštitom boravi Boga nebeskoga. Stitom će te opkoliti istina njegova, nećeš se bojati moćnoga straha. Neće k tebi pristupiti зло, i bić neće se približiti šatoru tvojem. Jer je andelima svojim zapovjedio za tebe, da te čuvaju na svim putevima tvojim.« (Ps. 90).

Suci na sudu

Dogodilo se to u Francuskoj.

Na optuženičkoj klupi sjedi pred mnoštvom ljudi mladić, komu je jedva sedamnaest godina. Blijed ko mrtvac; oči mu utonule u grozno okrvavljeni jezero, pogled pust, kao u podmukle zvijeri, usta namrčena smiješkom bez života; kosa razbašurena, divlja, prašumska... »Ubojica! — glasi optužba.

Iznad sudačkih fotela, na pročelju sudnice, veliki Krist širi ruke. Znak svjetla u toj dvorani, kojom se kovitla zrak okužen zločinom i besramnošću.

Ubojica je priznao zločin s tako porugljivim glasom, da je sve prenerazio.

Digne se njegov branitelj i progovori:

»Gospodo, poče mirno, lagano i promišljeno, kao da želi svaki slog uklesati u ta srca, što napeto iščekuju njegove riječi, gospodo, moja je zadaća veoma jednostavna, jer je optuženi sve priznao.

Neću ga braniti, jer ne vidim ni klice milosrda prema njemu. Reći će samo par kratkih rečenica.

— Ako pravda od njega traži račun o zločinstvu, dopustite, gospodo, da ja od pravde zatražim račun o njegovoj osudi.

Što će mi ona odgovorit? Ne znam. No odgovorila mi što mu drago, ja tvrdim, da je u ovoj dvorani netko mnogo veći krivac od samoga ubojice. Otkrit će vam toga zločinka, ili bolje: te zločince, i optužit će ih. To ste vi, gospodo, koji mene slušate; vi, koji predstavljate društvo, ono društvo, koje je spremno da kazni grijeħ, što ga zbog svoje nebrige i nemare nije spriječilo.

Evo na zidu pred vama i pred mnom visi razapeti Krist. Slava Mu dovjeka! On je tu, u sudnici, kamo dovode lopove, da čuju osudu.

Zašto nema Krista u školama, kamo polaze naša djeca da se odgoje?

Zašto pedepšete ljude kaznom pred Bogom, kad ih odgajate bez Boga?

Zašto mora ovaj nesretnik Boga s Golgotе po prvi puta ovdje sresti? Zašto se nisu sastali kod kuće, u školi, u trgovinama? O kad biste im bili dopustili da se samo jednom dobro pogledaju, ovaj mladić ne bi danas pred vama sjedio probadan vašim farizejskim gnjevom.

Tko mu je govorio, da postoji Bog i buduća pravda? Tko mu je ma i riječ kazao o duši, o dužnosti prema bližnjemu, o ljubavi prema braći? Kad ste ga poučili o petoj Božjoj zapovijedi: Ne ubij!

Prepustili ste ovu dušu zlim nagonima, da je šibaju i nište. Gledajte ovoga mladića: poput zvijeri rastao je u pustinji našega kulturnog života. Bio je osamljen usred toga društva, koje će tek

onda u njemu obuzdati tigra, kada mu mora, jao, polomiti sve pandže i razmrskati glavu, da mu smiri bijes.«

Ubojica sluša ste to bez daha. Guta u besvijesnom ponosu svaku riječ tako čudne obrane. U njegovim očima blisne sjaj ugašen prije mnogo godina.

U to advokat ustane i iznova progovori:

»Da, gospodo, vas optužujem! Vi izobraženi ljudi — vi ste barbari! — Vi učitelji morala i reda! — vi naveliko širite bezvjernstvo i nemoral... i čudite se, kad vam netko odgovori zločinom i grijehom.

Osudite moga štićenika! To je vaše pravo.

A ja vas optužujem, to je moja dužnost.«

Odvjetnik sjedne. Nekoliko časaka drhtala je zrakom mrtva tišina. No odjednom dvorana postade preuskom za neočekivani pljesak. Predsjednik tiša uzbudene ljudi.

Suci odlaze u dvoranu za vijećanja i vraćaju se noseći konačnu presudu: Ubojica, premda je mlađ, osuđuje se na smrt.

Advokat se digne, pruži ruku i pokaže na križ. Zatim u ukočenoj tišini izgovori ove teške, gvozdene riječi, koje su se zabiljale na dno duša kao božanska izjava:

»Bog će suditi sucima!«

Svi su u njega gledali kao u kakovo čudo i duboko zamišljeni svi su šutjeli.

★

Bog će suditi sucima!

Ne samo njima!...

Sudit će i roditeljima, dragi čitatelju, i učiteljima i profesorima i odgojiteljima.

Sudit će svim onim besavjesnim ljudima, plaćenim i naručenim zločincima, kojima je povjerena mladež, a oni je truju.

Sudit će kao konačni sudac zavodnicima, kriomčarima zla, sijačima nemoralu, oskvrniteljima mladosti, bezdušnim trgovcima savjesti...

— Mislimo na to, zamislimo se u to. Svim Hrvatima može dobro doći takovo razmišljanje.

M. Škvorc D. L.

Kongres hrvatske zahvalnosti

Tako bi se mogao nazvati Euharistijski Kongres, koji će se ove godine od 20.—22. lipnja održati u Zagrebu. On će biti najveća ispunjavačna vjere hrv. naroda u Isusa u presv. Oltarskom Sakramentu, koju je Hrvatska doživjela, a bit će ujedno i najdostojniji izraz zahvalnosti prema Božjoj dobroti, koja je naš narod još prije 1.300 godina počela privoditi k sebi i bez prestanka nas podržavala i krijeplila, da ostanemo vjerni Božjem preodabranju.

Stoga u Zagreb mora doći svatko, tko samo može, da bi prosлавa bila što sjajnija. Mnogi se boje, da će radi rata pasti sve u vodu. No tko se boji zla, kojega još ni nema, malo će učiniti za Boga. Stoga je Središnji Odbor za

proslavu hrv. svete godine odlučio, da će se Kongres na svaki način održati. Jedino kad bi mi stvarno bili uvučeni u rat, morala bi se vanjska proslava odgoditi. Treba se stoga već izdaleka spremati: pomalo štediti novac za put, spremati narodne nošnje — slavi se sveta hrvatska godina — a još više spremati dušu i srce, da tu veliku i svelu slavu proslavimo svi čista srca i u svelom raspoloženju. Tada će ova naša jubilarna godina urođiti obilnim plodom, pa makar se radi vanjskih nepričika Kongres možda ne bi ni mogao održati.

Središnji Odbor za proslavu hrvatske jubilarne godine bržno spremi sve, da proslava bude što sjajnija. U Zagrebu su već dane upute svećenstvu, redovništву, katoličkim i kulturnim društvima i svi rade oko priprave za Kongres. Osnovani su odsjeci za propagandu, za štampu, za radio, za filmiranje, za prehranu, za stanovanja. Legitimacije su već štampane, a moći će se uz malu odštetu dobivati kod župnih tresa između 15. travnja i 15. svibnja. One će dati pravo na povlačenu vožnju (75% popusta), koja je već obetana, na besplatan zajednički stan u školama i na neke javne priredbe. Isto su tako tiskane sličice za propagandu (1 milijun), koje će župni uredi besplatno dijeliti, a zbirka pjesama, koje će se pjevati za vrijeme Kongresa, već se spremi. Riječi za te pjesme nalaze se i u molitveniku »Kruh nebeskih«, »Srce Isusovo, spasenje našen itd.

O programu Kongresa zna se zasada [početkom ožujka] samo to, da će proslava svete hrvatske godine početi zahvalnim svečanostima u starim crkvama u Splitu i Solinu (14. i 15. lipnja), gdje su Hrvati počeli primati kršćanstvo. — Na Kongres doći će Hrvati iz Rumunjske, pa će zastupati sve one tisuće Hrvata, koje je briga za opstanak odvela daleko od domovine, a koji radi rata, ne mogu svojom prisutnošću posvetođiti svoju ljubav prema dragom rodnom kraju. — Za vrijeme Kongresa daval će se velika predstava o prvom susretu Hrvata sa kršćanstvom te oratorij Dr. Dočkala: »Dolazak i pokrštenje Hrvata«. Sinjani će po svoj prilici prirediti svoju staru povijesnu igru »Sinjska alka«. Na jednom velikom trgu služit će se svečana sv. Misa na staroslavenskom jeziku, a uz završnu procesiju bit će i simbolička povorka »Sveta Hrvatska«.

Ljudi sniju i trude se, ali obilan duhovni plod daje Bog. Stoga treba moliti, mnogo moliti, i javno i privatno, da proslava hrv. jubileja što bolje uspije i bude za Hrvate doista vrijeme milosti i nutarnjeg preporoda — prava sveta godina.

DALI SU SLUŽITI SV. MISE :

Bednja : Genc Dragutin — prvi petak prosinca svake godine.

Križevec : Dr. Toma Severović, kanonik — 2. III. svake godine.

Novi Sad : Ana Buranj — 8. I. 1941.

Pušišće : Društvo žena Kat. Akcije 26. VII. 1940.

Pušišće : III. Red sv. Franje — 25. XI. 1940.

Samobor : Društvo Hrv. Kat. Muževa — 16. III. 1941.

Split : preč. g. NN, svećenik krčke biskupije — mjesечно jednu sv. Misu doživotno.

Zagreb : Nadbratovština Marije Pomoćnice (Omiška 2) na Vel. Gospu svake godine.

U SVIJETLU VJERE

20.) Da li je ženidba u Crkvi zakon ili sakramenat?

Ženidba je, kako svako kršteno dijete zna, u Crkvi Katoličkoj sakramenat. A to znači, da je ona kao ostali sakramenti: vjanski, osjetni sveti znak, koji je ustanovio Krist Gospodin, da označi i podijeli nevidljivu milost. Dok je crkveni zakon odredba izdana od osobe, koja ima vlast u Crkvi, na opće duhovno dobro podređenih. Crkveni zakon može dakle onaj, koji ima vlast u Crkvi, promijeniti, ako zatreba, dok sakramente ne može nikto promijeniti, jer ih je ustanovio sam Isus Krist.

21.) Što znači »sakramenat?«

Sakramenat je latinska riječ (sacramentum), a hrvatski bi se reklo: »sveta tajna«, jer označuje svetu stvar (milost), a učinak (podjeljivanje milosti) ne može se zamijeniti osjetilima (= tajna).

22.) Što znači primiti svetogrdno koji sakramenat?

Znači primiti ga vlastitom krvnjnom bez onoga duševnog stanja, koje će tražiti, da sakramenat izvede u duši učinak, koji mu je Isus podijelio. Kod sakramenta krsta i ispovijedi, koji mrtvoj duši daju istom milost posvetnu, to duševno stanje jest iskrena volja, da se sakramenat primi, i kajanje radi počinenih grijeha. Kod ostalih sakramenata, koji dalje umnažaju milost posvetnu i daju vlastite milosti, da se prime nedostojno, traži se, da duša bude u stanju milosti. Ako ih dakle netko primi sa grijehom na duši, počinjući da sveti znak sakramenta izvede u duši učinak, t. j. da poveća milost posvetnu, budući da te u duši uopće nije našao.

23.) Kada se prima nedostojno sakramenat ženidbe? Da li je ženidba onda još valjana?

Nedostojno se prima sakramenat ženidbe, kad ga netko primi s teškim grijehom na duši. Jer taj sakramenat nije ustanovljen, da poput sv. krsta i ispovijedi podijeli prvu milost posvetnu, nego da je umnoži i dade duši nove, vlastite milosti, koje su kršćanskim supružima potrebne, da mogu izvršavati vjerno sve teške obvezu svoga staleža. — Valjanost sakramenta određuje se opet prema naravi pojedinog sakramenta. Narav sakramenta ženidbe jest, da je on jedan ugovor između muža i žene, kojim se jedno drugome predaje, da skupnim životom služe Bogu radajući djecu. Ako netko ima iskrenu volju, da sklopí takav ženidbeni ugovor, ali izričuti taj ugovor pred predstavnikom sv. Crkve ima težak grijeh na duši, on je valjano primio sakramenat ženidbe, jer je učinio bitnu stvar (pristanak na ugovor), ali primio je taj sakramenat nedostojno, jer je zaprijetio njegovo djelovanje u vlastitoj duši.

24.) Da li se može vjenčati mlađič od 17 godina s djevojkom iste dobi?

Može, jer Crkveni Zakonik veli: »Valjanu ženidbu ne može sklopiti muškarac prije navršene šesnaeste godine, a ženska prije navršene četrnaeste godine života.« Ali radi dobra samih vjerencika i buduće im obitelji, savjetuje se, da se ženidba ne sklapa prerano.

25.) Smijem li u petak i kod kuće jesti meso, kad sam ga već i onako jeo u susjednoj župi, gdje je to bilo dopušteno, jer je bilo proštenje?

Ne smijete, jer u vašoj župi to nije dopušteno, pa ste dužni zapovijed o nemusu držati u onim obrocima, koje kod kuće uzimljete.

Slično vrijedi, kad iz zaboravi uzmete meso ujutro. Od onog časa dužni ste uzdržati se od njega, kad ste se sjetili, da je petak.

Zapovijed naiime, da se u stanovice dane uzdržavamo od mesa, obuhvaća svaki pojedini obrok, tako da ona ostaje ipak za ostale, ako je u jednom obroku nijesmo držali.

26.) Da li vrijedi sv. Misa, ako se ne prati iz misala?

Svaka je sv. Misa korisna za dušu, a nedjeljom i blagdanom udovojava se crkvenoj zapovijedi, makar tko i ne imao misala. Lijepo je, ako se vjernici mogu sjediniti sa svećenikom time, da prate i mole iste molitve kao i on, ali o tome ne ovise valjanost sv. Mise. Glavno je, da se u duhu sjedimo sa sv. Žrtvom, a moliti se možemo ili iz kojeg molitvenika ili usmeno, već kako tko osjeća veću utjehu.

27.) Kako se zove svetac, koji se slavi 5. prosinca: Saba ili Sava i je li to protoslavni svećac?

Sv. Sava bio je rodom iz Sirije, a živio je u XV. vijeku. Zove se pravim imenom Saba, ali Grci su s vremenom počeli čitati u svom jeziku slovo b, kac v i tako zovu tog sveca Sava, kao što i sv. Bazilija zovu Vasilijem. Taj svetac nije dakle onaj, kojega srpska pravoslavna crkva drži svojim najvećim svećem.

28.) Može li još ikada stupiti u redovnički stalež osoba, koja je imala rođanje, ali se na svoju nesreću nije odazvala, nego se udala za mladića druge vjere?

Oglašiti se pozivu na savršeniji život nije po sebi grijeh, ali je nena-doknadiv gubitak Božjega dara. Ako se ta osoba vjenčala sa spomenutim mladićem u katoličkoj Crkvi, brak je valjan i dokle god živi muž, ne može stupiti u nikakav samostan. Ako li su sklopili brak izvan kat. Crkve i protiv njezine volje, taj je brak ništašan, postoji ne samo mogućnost nego i dužnost, da se brak razvrgne i pred svjetom, a onda ta osoba može onda moliti, da bude primljena u koji samostan.

29.) Da li je slobodno vjerovati komunističkim agitatorima, koji hvale boljševički raj?

Nel Razlog tomu je to, što je većina toga, o čemu se komunistički agitatori hvastaju, izmišljeno ili pak posve krivo prikazano.

30.) Želim katkada, da bi došao komunizam među naš hrvatski narod radi toga, što bi mučili katolike pa bi se možda i sam odvajao i pošao u smrt za svetu stvar. Da li je takova želja grijeh?

Želja da umremo za svetu Isusovu vjeru mučeničkom smrću jest dobra i sveta želja. Nije ipak u našoj vlasti mučenička kruna, već je ona dar Božje milosti. Ali nikako i nikada nije dozvoljeno željeti i raditi oko toga, da bi se nedozvoljenim, zlim i grešnim sredstvom postigli koje dobro, pa bilo to još tako veliko i odlično. Ne smije se činiti grijeh, da se postigne dobro. Željeti si dakle komunizam, koji bi mogao postati uzrokom naše mučeničke smrti i time sigurnijeg spasenja naše duše, znaci upotrebljavati grešno i poradi toga nedozvoljeno sredstvo za postignuće jednog dobara. Pogotovo jer bi se time naijela neopisiva šteta katoličkoj vjeri i čitavom hrvatskom narodu. Treba zapamtiti, da svrha ne posvećuje sredstva!

31.) Čitam komunističke knjige, koje govore protiv Boga, vjere, Crkve i njezinih vjernika. Čitam ih, ne da budem i sam takav, kako me one uče, već samo iz značitelje. Da li je to grijeh?

Čitanje protivjerskih knjiga, pogotovo ako je dugotrajno, pod teški je grijeh zabranjeno. Razlog tomu je taj, što je čitanje takvih knjiga bliža priroda za vjerske sumnje, grijeha protiv vjere, koji vode konačno i u nevjero. Da tko može čitati takove knjige, mora imati važan razlog, n. pr. da po staleškoj dužnosti upozna, što neprijatelji vjere i Crkve pišu i štampom šire među narod, pa tako znade vjeru i Crkvu braniti te upozoravati vjernike na pogibao, što im prijeti od ovakovih knjiga.

Jasno je, da značitelja nije nikako dostatan razlog za čitanje protivjerskih knjiga, kao što su komunističke! Ako je Crkva izričito ili općenito zabranila koju knjigu, težak je grijeh čitati je bez izričite dozvole crkvenih poglavara.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPOD VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

Bakula Magdalena, Zagreb; Blazev Ivan, Herczegszántó (Mad.); Berek Marica, Budašinci; Grašovec Marija, pretplatnica Glasnika od početka njegova izlaženja, Zlatar Bistrica; Herceg Josip, 40 godina pretplatnik »Glasnika Srca Isusova«, Samobor; Jakšić Antun, Humac Donji; Jarmi Roza, Kristanovac; Jozić Stipe, Babinopolje; Jurisić Marko, Dolina; Kabolin Antun, Novi Vinodol; Knežić Rozalija, Zagreb; Koren Andela, Donji Kraljevec; Kraljić Stjepan, Vratišinec; Kunčić Petar, Split; Ljuban Stjepan, veliki promicatelj Glasnika, Hrasno; Matković Marica, Mrkopalj; Mikolač Franciska, Gornji Kraljevec; Milohanić Josip, Zagreb; Pavila Ivan, Bjelovar; Popit Franjo, Spanovica; Prčić Roza, Subotica; Radelić-Jakić Stjepan, Mali Mošun; Razlog Terezija, Paklenica; Stipanov Filipa, Solina; Šnidar Milka, Čazma; Vrančić Nikola, Vratišinec; Preč. g. Don Jozo Vujović, kanonik kotski, Hercegnovi; Vuković Nikola, Tavankut.

*Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

PO DOMOVINI

† JAGICA POSTONJSKI. — Već dviće godine uzastopice ubrao je Gospodin svaki puta za Božić jedan cvijetak iz našeg Djev. društva S. I., a prošle godine ubrao je i treći cvijetak i to revniteljicu Jagicu Po-

stonjski i preselio je k sebi u nebeski vrt. Bila je vrlo dobra i svoje dužnosti točno je vršila, iako je dulje vremena poboljevala. Za vrijeme bolesti članice su je često posjećivale, a ona strpljivo podnosila svoje boli i s njima razgovarala do jedan sat pred smrt, a onda tihu zaklopila svoje oči.

Na sprovođu našla se gotovo cijela župa, a bilo je ljudi i iz susjednih župa. Bio je to dokaz koliko je bila štovana. U crkvi je vlc. gosp. župnik održao dirljiv govor i istaknuo njezine vrline. Mi smo joj otpjevale pokojničku misu, a na koncu misije zapjevale smo joj onu pjesmu Presv. Srca: »O dodi kćerko na grudi mi. Uvjereni smo, da je onako dobra i mila doista došla na grudi svome Spasitelju, kojeg je za života toliko ljubila. Na groblju jedna se članica u ime sviju oprostila od nje kratkim govorom.

Počivala u miru draga Jagice, a našeg društva sjećaj se u svojim molitvama kod Božanskog Srca.

*Amalija Galic
članica*

*Krličarsko Bratstvo
u Studencima*

STUDENCI (Hercegovina). — Naša župa je živ dokaz, kako bož. Srce Isusova privlači duše i što sve mogu učiniti ljudi njemu za ljubav. Župa

Nova župna crkva u Studencima

nam bila posvećena presv. Srcu Isusovu, ali mjesto crkve imala je baraku (1908–1935). A naš novi žup-

nik, gorljivi štovatelj Presv. Srca, don Juraj Vrdoljak Bišćević, jedva je prije sedam godina došao u našu sredinu, poče govoriti o zidanju velike crkve Srca Isusova. Mnogi se potomjehivali, a neki i rugali. A danas ti isti ljudi stoe pred krasnom crkvom iz klesana kamena i čude se, kako se nedjeljom i blagdanom kupi u naše svetište uviiek po 40 osoba i iz okolnih župa. Ali tko pozna naš narod i njegovu ljubav prema Presv. Srcu Isusovu, ne će se čuditi. Župljanici su sami radili i najveći dio troška snosili. A našlo se hvala Bogu dosta dobročinitelja i iz drugih pokrajina naše domovine.

S dogetovljenom crkvom porasla je i revnost naših župljana prema poštovnosti presv. Srca Isusova. Prvi petak je postao kao kakav blagdan: po 2000–2200 sv. Prijesti. Na prvu nedjelju dolazi opet na zajedničku sv. Prijest 80 članica Djevojačkog društva Srca Isusova, koje je kvasac po-

*Djevojačko društvo
Srca Isusova
u Studencima*

božnosti u župi, a na drugu nedjelju u mjesecu okuplja se oko stola Gospodnjeg 40 revnih i uzornih Križara. A da nam župa evate mnogo je pridonijelo i marljivo čitanje »Glasnika Srca Isusova«. Dosada ga je dolazio k nama 50 komada, a od Nove Godine zelazi on u 56 kuća!

Ljubav prema Presv. Srcu podigla je eto za ne punih 7 godina krasan hram presv. Srca Isusova, uvela poštovanje devenih petaka, okupila oko zastave Kristove našu mladež. To neće bude utjeha svim velikodusnim dušama, koje se odazvaju našoj molitvi u »Glasniku Srca Isusova« (br. 7. 1934.), i pomože svojim doprinosima izgradnju kamene i duhovne crkve u našoj župi.

Zupljarić

SUTOMIŠICA. Osnutak Djeva- društva Sreća Isusova. S neizvjesnošću gleda svijet u mutnu budućnost. Ali hrvatska omladina polazi mimo naprijed i kupi se s oduzvajanjem oko zastave Srca Isusova. Na poticaj preč. g. župnika okupile su se i naše djevojke 15. prosinca prošle godine pod zastavu Sreća Isusova. Oko 40 požrtvovnih i uzornih djevojaka odazvale su se pozivu duha pastira i udružile se u Djevojačko društvo Sreća Isusova. Vlč. g. kapelan Don Martin Kušter očito je u zanosnoj propovijedi cijeloj župi program i cilj društva, a onda su mlade djevojke pred cijelom župom obećale vjernost presv. Srcu Isusovu. Sada se već i mlađi spremaju, da osnuju Križarsko Bratstvo.

Skroman je još naš rad, ali nadamo se pouzdano, da će se ovo sitno sjeme domala razviti u veliko stablo, od kojega će imati duh korist cijela župa.

KASINA — U našoj župi, hvala bož. Sreću Isusovu, postoje tri katolička društva. Niš novi župnik vlč. g. Mihovil Lojna nije se zadovoljio samo s Djevojačkim društvom Sreća Isusova, koje je pri svom dolasku u župu zatekao i kojeg je mnogo dobra učinilo u župi, nego je prošle godine osnovao još dva nova: Društvo Katoličkih mlađića SKOM i Kruničarsko društvo. Htio je time okupiti oko zastave Katoličke Akcije također i mlađice i majke. Članovi svih triju društava nemaju radi poslova mnogo vremena za izvanredne svečanosti, ali na mjesecne sastanke dolaze svi revno. Mlađaci i djevojke primaju redovito svakog prvog petka naknadno. Fricest. A taj duhovni rad najbolji je zalog uspješnog djelovanja na duhovnoj obnovi naše župe.

T. A.

MADAREVO. — Pet mjeseci bila je naša župa bez župnika. Napokon je nedavno došao preč. g. Haluzan, pa je i naše Djevojačko društvo Sreća Isusova ponovno ozivjelo. S redovitim radom započele smo 8. XII. prošle godine i već se osjeća naše nastojanje oko duhovne obnove naše župe. Hvala presv. Srcu, da smo se i opet mogli okupiti oko njegove zastave!

Štefica Novoselić

UZMI I ČITAJ

Petar Lippert: *OD DUŠE K DUŠI*, pisma dobroim ljudima, — Preveo Juraj Skradinac. — Izdanje »Vrelo Života«, knjiga osma. Sarajevo, 1940, str. 257, cijena 26 dinara, s poštarnicom 29 dinara. Naručuje se: Sarajevo I, pošt. pretinac 56. Novac ček. upl. 1111.

U nizu djela koje je dosad izdala knjižnica za duhovni »Vrelo Života«, dobili smo sad evo i prijevod jednog Lippertova djela. Tko pozna Lipperta u originalu, sva njegova duhovitost i

tankočutnost, svu točnost i dubinu njegovih psiholoških očajanja ne će moći a da se tome ne obraduje. Lippert je jednostavno osvojio njemačku publiku. On je silne uspjehe doživio i kod drugih naroda, na kojih je jezik bio preveden.

»*Od duše k duši*« su listovi pisani na adresu ne fiktivnih nego živih ličnosti, o pitanjima koja zanimaju gospodice i gospodu, svećenike i časne sestre, laike kao i crkvena lica. U svakom ima nešto opće-ljudskog, ne-

što što svakog dira i svaciđeg se srca doima. Tko hoće stoga da se duhovno i duševno osvježi, tko želi pokrenuti svoju vlastitu utarnost, dati joj snage i odnjevšljenja, novih pogleda i misli, neka uzme Lippertovo djelo »Od duke k duši».

Msgr. Ivan Vlašić: IZ ŽIVOTA, II. svezak. — Stranica 175. — Cijena 15 dinara, naklada: Msgr. Ivan Vlašić, Barjaluča.

Pedeset »priča« ko pedeset slika u filmu. Jedna ljepeša od druge, jedna zanimljivija od druge. A sve napete, žive, poučne. Pa ipak od »priče« imaju te crticte samo originalne naslove. Jer sadržaj je užet iz zbilje, iz života, a kratke refleksije učinile ih kratkim, modernim propovijedima, koje na lak i zabavan način oplemenjuju dušu i osvijetljuju pravi krčanski život, kakav mora da bude.

Vanska oprema knjige je ukusna, moderna, stil savremen, kakav se svida današnjem naraštaju, a svaka »pri-

ča« osvijetljena je lijepim slikama. Pravo štivo za današnje ljude.

Dr. Josip Srebnić, biskup: POD OKRILJEM BOŽJE PROVIDNOSTI, pastirske pismo za krčku biskupiju u horizmi 1941.

Stranica 32, Primorski Štamparski zavod, Sašak 1941.

Preuzvišen pisac želi ovom knjižicom potaknuti svoje vjernike na krčanski optimizam u današnjim burnim vremenima, kad se cici život pričinja žrtvom i painjom i kad se čini, kao da je Bog napustio bijedno čovječanstvo.

CRKVENE Pjesme USKRSNOGA VREMEÑA — Katolička Mala Knjiga, svezak 28.

Stranica 32, cijena (bez poštarine) 1,50 dinara, Ambrozije Benković, izdavač, Bežlja, p. Teslić.

Praktična zbirka crkvenih pjesama, koja donosi samo tekst pjesama, a ima tu prednost, da uz svaku pjesmu piše, u kojoj se zbirci nalaze note.

SRCE ISUSOVU POMAŽE

Anacenter (USA): DK mnoge primljene milosti; **Babinagreda:** VA ozdravljenje od teške bolesti; **Blagorodovač:** 23 mnoge milosti, molitve za pomoć protiv neprijatelja; **Bogdanovac:** SF ozdravljenje od teške bolesti; **Cernica:** DV ozdravljen zagovorom Majke Božje Bistričke smrtnoj posteli, obećaje doživljeno držati Glasniku; **Cvetkovec:** TV mnoge milosti; **Dobrinj-Zviranj:** NN ozdravljen zagovorom bl. Tavilice od teške rubne bolesti; **Gornji Vidovec:** MT ozdravljen od teške bolesti, obećaje doživljeno držati Glasnik; I preporuča u malibve sretni izbor bračne drugarice; **Gundinac:** MM pomoć u bolesti i mnogim potrebanjima; **Kriševci:** IC bolesnik ozdravljen čekića poljolisa mahom; **Kanizac:** SP uspješno pothvaćao mnogih uzadubnih pokuljaka zagovorom bl. Tavilice; **Mala Subotica:** PM uspješna teška operacija; **Mikluk:** AD nadan izguživen predmet, NN ozdravljenje; **Maže:** RS best dobio produženje dopusta iz vojske; **Makarska:** LB pomoć u velikom iskušenju i nepoticju; **Osterrij:** MP pomoći u velikoj luzi i bolesti; **Gregorčić (Mad.):** OB ozdravljenje od bljaja i a-

zdravljenje koji nadaknina od teške upale ploda i porabice i mnoge druge milosti; **Pakracke Poljanice:** MT brojne milosti; **Petrovaradins:** MP uslijeganje; **Potegi Slavonaca:** JP ozdravljenje i dobiveno namještanje; **Popovat:** FN uslijeganje; **Rastićevci:** PB ozdravljen od teške želutane bolesti, kojoj ni lijekovi i ni lijечnici ni pomogli, obećaje doživljeno držati Olasnik; **Selo:** VM veliki porod; **Setali:** JM ozdravljen od teške bolesti, zubi; **Slavonski Brod:** KM ozdravljen od teškog Hlusa, obećaje da smrti držati Glasnik; **Slobodolica:** OI preboleo tri teške operacije na ulazu; **Split:** ZF zagovorom Gospe Luridske ozdravila oni sa teškom preloma ruke, ZF primljene milosti; **St. Laz:** AK mnoge milosti; **Stolac:** KT brojne milosti; **Subotica:** NR ozdravljenje; **Smitić:** ZC pomoći u velikoj neprijeti, GM trećino svrbin razrez; **Stefanci:** JB mnoge milosti; **Stiljica:** KA sreleni porod i brojne druge uslijeganje; **Zagreb:** NN ljubav i mir u jednoj obitelji, HS isprošena milost, NN mnoge primljene milosti, MZ uspješna operacija i sretno položen ispit, DT primljena milost.

DAROVI

Za sv. Mije: Bošnjak Živka 10 d; Bošić Katica 20 d; Breki Slavko 15 d; Čaharija Slavko 60 d; Culik Marija 20 d; Čorković Petar 20 d; Čurković Vicenco 20 d; Dobrović ud. Marija 20 d; Ferković Julijana 40 d; Gadić Luka 15 d; Gregec Josipa 15 d; Hobul Matija 20 d; Halik Ante 20 d; Herberger Klara 20 d;

Jerešić Marica 20 d; Kamenjaković Mandi 20 d; Lopac Ana 10 d; Malešević Ana 20 d; Mareljić Martin 12 d; Ognjanović Jelisava 10 d; Papelko Kata 20 d; Pupić Jelka 100 d; Štipanović Enrika 15 d; Sprem Regina 40 d; Špoler Helem 55 d; Tominčić Petar 20 d; Valčić Marija 20 d; Vučković Franika 60 d; Zepić Ivan 60 d.

Za malo Sjemenite: Lepet Zvonimir 10 d.;
Za sv. Mise: Bošnjak Živko 10 d.; Božić Katica 20 d.; Breški Slavko 15 d.; Čeharija Slavko 60 d.; Čulik Marija 20 d.; Čorković Petar 20 d.; Čurković Vljenca 20 d.; Dobrović ud. Marija 20 d.; Ferkelić Julijana 40 d.; Godžić Luke 15 d.; Gregac Josipa 15 d.; Habuš Marija 20 d.; Halik Ante 20 d.; Haribberger Klara 20 d.; Jurešić Marija 20 d.; Kamenjaković Mandra 20 d.; Lopac Ana 10 d.; Malešević Ana 20 d.; Matetić Martin 12 d.; Ognjanović Jelisava 10 d.; Pepeško Kafa 20 d.; Pribić Jelka 100 d.; Siljanović Enrika 15 d.; Sprem Regina 40 d.; Sneldor Helene 55 d.; Tomišić Petar 20 d.; Valčić Marija 20 d.; Vučković Franika 60 d.; Žepić Ivan 60 d.

U čestu Srca Isusova i Marijinu, Majci Božjoj, sv. Antunu, sv. Tereziji M. Isusa, blaž. Nikoli Taviliću i Petru Barbariću: Antolović Marija 50 d.; Dukancanović Martin 20 d.; Gabrijel Stana 20 d.; Katsenberger Marija 10 d.; Kovacev Mara 15 d.; Lančak Julijana 34,50 d.; Polasek Katica 10 d.; Sloboda Andrija 25 d.; Sloboda Milada 25 d.; Slijepac Stana 10 d.; Vučković Barbara 20 d.

Za zahranje Glasnika Srca Isusova: Adic Amalija 5 d.; Babić Fran 15 d.; Balent Andela 30 d.; Bartulov Maria 50 fl.; Baterlo Ivan 5 d.; Benaković Elizabeth 25 d.; Biskup Kala 5 d.; Blažević Mandra 5 d.; Boandes Josip i Amelija 5 d.; Broz ud. Marija 25 d.; Bubunko Milena 5 d.; Cerovac Mihael 10 d.; Cugdver Slijepan 10 d.; Čunek Barbara 17 d.; Dabbić Eva 10 d.; Dekić Martin 15 d.; Depolo Don Božo 10 d.; Deranjic Marija 5 d.; Dobovček Marija 50 d.; Dobrović ud. Marija 15 d.; Dominiković Terezija 5 d.; Dulak Zlata 5 d.; Elbl Elekta 10 d.; Feldin Josip 5 d.; Ferković Ema 5 d.; Futo uđ. Maja 5 d.; Golparović Marija 10 d.; Guran Franjo 5 d.; Golob Marija 5 d.; Grgičević Jakob 15 d.; Grubitić Marija 5 d.; Guran Janos 1 p.; Hafner Gjuro 15 d.; Hehgi dr. Vjekoslav 100 d.; Hercog Milka 5 d.; Horvat Barbara 5 d.; Horvat Milka 50 d.; Horvat Marija 5 d.; Huška Anastazija 5 d.; Ivorek Martin 5 d.; Janjić Ante 5 d.; Jurčić Marija 5 d.; Jurjević Katica 5 d.; Klepac Marija 5 d.; Klinovski Terezija 10 d.; Knapić Jukka 5 d.; Kocijan ud. Mara 5 d.; Kolić Jakob 9 d.; Kovacić Terezija 5 d.; Krausz Tomo 5 d.; Kristofor Janja 5 d.; Lokmer Božica 5 d.; Ložić Josip 17 d.; Lucin Marija 10 d.; Lučić Monda 20 d.; Lukić Mala 50 d.; Lupinić Katarina 7 d.; Majhen Petar 5 d.; Matačić K. 5 d.; Matasik Mima 5 d.; Malek Katarina 10 d.; Mesarić Jelka 5 d.; Mesarić Marija 5 d.; Müller ud. Dra 6 d.; Miloš Ivan 5 d.; Miliček Marko 8 d.; Nikolichev Jela 5 d.; Nikolić Reimund 50 d.; Nesk Eva 5 d.; Ostroški Jela 5 d.; Pašvić Marija 10 d.; Pavličević Anka 5 d.; Pavlovska Delfina 25 d.; Pelešević Linka 5 d.; Peretić Barbara 5 d.; Petričević Barica 5 d.; Pintar Lovro 5 d.; Pokos Ljubica 10 d.; Polasek Katica 10 d.; Bratov. presv. Srca Isusova, Slav. Bred 50 d.; Rakić Slijep 5 d.; Rumilj Barica 20 d.; Štolić Jajica 5 d.; Ševarac Ana 5 d.; Škrljac Adela 15 d.; Spalai Anastazija 10 d.; Spilj Marija 5 d.; Špiranec Ljubica 5 d.; Tomatić Hedviga 10 d.; Tomec Marija 5 d.; Vapnec L. 5 d.; Varelić Martin 10 d.; Vidaković Marija 5 d.; Vitalić Ursina 5 d.; Vojnić Celestina 5 d.; Urban Fanika 10 d.; Vrčoč Jural 6 d.; Vučić Katarina 2 d.; Vučić Marija 10 d.; Zagmeškar Marija 5 d.; Filipan ud. Marija 10 d.; Fluka Ivan 10 d.; Gabor Ana 35 d.; Gjuric Franjo 5 d.; Glavasjević Pero 2 d.; Gürler Karolina 5 d.; Goršić Marija 5 d.; Grgurić Rogažina 15 d.; Gundulić Juro 4 d.; Gursulov R. 25 d.; Habjančić Marija 5 d.; Haller Lucija 15 d.; Haramić Karolina 3 d.; Heinz Terezija 50 d.;

Heinrich Lovro 5 d.; Hojo Matija 5 d.; Horvat Josip 20 d.; Hrkac Marija 20 d.; Hribar Ivka 30 d.; Humić Anka 15 d.; Inkret Janko 5 d.; Ivenković Milka 5 d.; Jelićić Vjekoslava 10 d.; Josic Lucija 5 d.; Kerabeć Marija 15 d.; Baraće Katalin 5 d.; Kazezi Anton 5 d.; Klančić Josip 5 d.; Knežić Bora 3 d.; Knežić Pero 3 d.; Kogej Amelija 35 d.; Kolar Josipa 5 d.; Kolbusen Leopold 5 d.; Kolonić Cecilia 10 d.; Komarek Zlata 5 d.; Kovač Ivan 10 d.; Kovač Mira 30 d.; Kovačević Adam 10 d.; Kovačević Paula 5 d.; Kovačić Anka 10 d.; Kovatić Apolonija 5 d.; Kulješ Keta 5 d.; Kužine Tona 5 d.; Lazdić Katica 5 d.; Lazdić Radoslav 5 d.; Lektorić Terezija 6 d.; Lerić Marija 10 d.; Loš Franciska 10 d.; Lošić Mara 5 d.; Lisiak Lovro 5 d.; Lukonović Zorka 95 d.; Majelić Anka 5 d.; Majić Šimo 9 d.; Manduđulić Anka 5 d.; Marendić Mila 20 d.; Marić Ilijn 5 d.; Markoci Katica 5 d.; Marlinac Ivan 5 d.; Mazarović Katica 20 d.; Mazarović Marija 40 d.; Maglić Fauna 5 d.; Milašinčić Regina 10 d.; Mirh Magdalena 5 d.; Molnar Ivan 5 d.; Mrva Magdalena 35 d.; N. Cvetoš Naselje 50 d.; N. N. Čilago 1 dol.; N. N. Krževci 50 d.; N. N. Split 250 d.; N. N. Veliko Trgovište 5 d.; Novak Tomo 7 d.; Okruglić Marija 5 d.; Pajetić Marija 5 d.; Pandić Marko 5 d.; Papuga Mihajlo 50 d.; Poškvan Franjica 5 d.; Pavlić Mihovil 10 d.; Pavlinac Marija 5 d.; Pekarek Vlkošija 5 d.; Pešić Linka 5 d.; Perković Ruža 20 d.; Peškić Maca 5 d.; Pincak Josip 10 d.; Pokrivka Marija 5 d.; Poljančić Slavko 5 d.; Pompe Vjejkoslav 10 d.; Predavec Marija 5 d.; Primolić Anđum 5 d.; Radić Katica 5 d.; Rakelin Mary 1 dol.; Rako Matija 5 d.; Ratković Sofija 25 d.; Rendulić Katarina 35 d.; Rožman Josipa 10 d.; Ružić Krešimir 5 d.; Ružman Antonija 10 d.; Sabadol Veronika 10 d.; Šajko Nikola 10 d.; Šason Sleva 5 d.; ŠS. Dominikanke, Zagreb 5 d.; ŠS. sv. Križa, Subotica 80 d.; ŠS. sv. Križa, Zagreb, 5 d.; Šljajko Josip 20 d.; Šikula Helena 5 d.; Šimko Ana 5 d.; Sokolović Marija 20 d.; Špoljarić Sofija 10 d.; Štarčević Jelena 5 d.; Štjepović Luka 10 d.; Štrnić Bosilika 5 d.; Šuslić Andela 10 d.; Šusić Beno 20 d.; Šobilen Jaga 5 d.; Šermajl Liza 5 d.; Škarlić Katica 5 d.; Škrbački Vela 5 d.; Škuljević Marija 6 d.; Švajcer Roza 5 d.; Tomolić Terezija 10 d.; Tomljanović Marija 5 d.; Topić Ružica 10 d.; Trubić Mandica 10 d.; Usmiani ud. Anka 20 d.; Usmiani ud. Jelisava 5 d.; Varedy pl. Frabića 10 d.; Vargić Katica 5 d.; Vidović Franjo 25 d.; Vig Ivan 5 d.; Vinković Tomo 5 d.; Vladislavijević Marija 30 d.; Vlahov Dn Šime 5 d.; Vlačić Eva 8 d.; Voćinković Ljubica 5 d.; Vočinović Ivan 10 d.; Vugrin Franciska 5 d.; Vučić Slijepan 10 d.; Zupan Ana 5 d.

Za obnovu Svetilišta Srca Isusova u Zagrebu: Belić Andrija 50 d.; Bakran Marija 10 d.; Balobitelj 20 d.; Balčić Paula 10 d.; Badišta Niko 10 d.; Batistić Rezika 75 d.; Baxdan Jozo 50 d.; Belan Dominika 10 d.; Benković Paulina 10 d.; Benčić Rozalija 12 d.; Bernas Soljka 10 d.; Božetić Katica 25 d.; Bonceli Bosilika 5 d.; Božić Katarina 20 d.; Brđanović Štefka 10 d.; Brđanić Izidor 4 d.; Bruketa Grge i Alojzija 100 d.; Burani Ana 30 d.; Ćer Ada 15 d.; Čerhan Andre 20 d.; Čećek Marija 10 d.; Čeđić Anka 10 d.; Čerimino Franjka 15 d.; Čimerman Ivan 10 d.; Čoh Ladislav 15 d.; Cvjetko Ana 10 d.; Češkar Anica 5 d.; Čilček Božica 3 d.; Čitak Slavica 5 d.; Čivrag Slijepan 5 d.; Čulic Elizabeth 20 d.; Deković Kristina 20 d.; Delić Gabriel 7 d.; Dilman Andela 20 d.; Dolentlić Irma 20 d.; Domanić Mario 25 d.; Dubravčić Magdalena 5 d.; Dužić Veronika 20 d.; Dukešović Anastazija 20 d.; Eisenloffer Ivan 70 d.; Elmić Marija 10 d.; Fejman Marija 10 d.;

SLUGA BOŽJI PETAR BĀRBĀRIĆ

LJUBAV DO BLIŽNJEGA

Znao je da je prava ljubav do bližnjega nasigurniji kamen kušać ljubavi prema Bogu. I jer je u svemu tražio samo da ugodi Bogu, zato je nastojao da to postigne savršenom vježbom ljubavi do bližnjega.

Kad je u praznicima godine 1890. boravio kod kuće, uze navorati nekog čovjeka, koji je bio odan piću i veliki psovač, neka bi se ostavio tih grijeha. Često je znao njemu govoriti i tumačiti mu, kako gubi dušu i teško vrijeda Gospodina Boga. I zaista, čovjek se obrati! Za godinu dana nije ni zavirio u krčmu, a kad bi poslije u krčmi kupio vina ili rakije, on bi piće ponio kući, da se zajedno sa domarima okrijepi.

Naišao je također na čovjeka, koji kanda nije imao vjere. Kad bi toga ukućani zamolili, da smiju u nedjelju i o blagdanu na svetu Misu, otresao bi se na njih: »Zar nemate nikakvog posla? Ako nemate, onda ne branim«. Petru je bilo žao čovjeka i njegovih domara, pa se njemu prikuči, stane mu govoriti srcu, pobijati prigovore i šuplje isprike, te govori danas, zaklinji sutra, i eto jednoga dana od vuka postade ovca: nesamo da je onaj čovjek svojim dopustio da podu na Misu, kadgod dužnost zove, nego je i sam počeo živjeti kao pravi kršćanin.

S najvećom vjernošću brinuo se je Sluga Božji Petar Barbarić za čast i dobar glas bližnjega osobito, ako se radilo o prefektima, profesorima, starješinama sjemeništa ili o svećenicima.

Velikim oduševljenjem učio je razne moderne jezike, no ne iz puke želje za znanjem nego iz uzvišenije i plemenite težnje, da uzmogne danas sutra kao svećenik uspješnije djelovati za spas bližnjega; pojmenje je vrucé želio, da uzmogne kao svećenik u raznim jezicima ispovijedati i time što više koristiti bližnjemu.

Da sudrugovima svojim olakša t. zv. Milosnu devetnicu u čast sv. Franje Ksaverskoga, prevede s latinskoga na hrvatski molitve, što se u tu svrhu mole u Rimu. A da bi imali lijepa štiva osobito za egzercicije, dok su drugi za velikih praznika igrali se i šetali, prevodio je s talijanskoga vrlo dušobudan životopis germaničara Pavla Kolarića na hrvatski, i ovaj mučni posao uzeo je na se vesela srca, a žrtvovao je za nj sve slobodno vrijeme.

Ako su ga drugovi neobično poštovali radi njegvih vrlina, ono su ga i voljeli radi prirođene mu dobrote i iskrene, upravo bratske ljubavi, koja je odsijevala iz sveg njegova bića, a nije se dala pokolebiti ni uvredama. Tu krepst, bez koje nema pravoga kršćanstva, vršio je Petar svjesno sav svoj vijek, a ona je bila jedan od najmilijih ukrasa života mu: u svojoj zadnjoj bolesti znao je junak zaboraviti svoje teške patnje da olakša tude.

»Bio sam nekoliko dana s malom groznicom u sjemenišnoj bolnici« pripovijeda Vč. g. Franjo Kovačević, — »a bilo je nas još nekoliko sjeminaraca. Navečer oko šest sati eto ti redovito Petra u zimskom kaptu, već prilično slab, teško dišući, a ipak dobre volje. Mislio sam s početka da dolazi k nama, da u razgovoru barem za kratko vrijeme zaboravi svoje teške bolove. No prevario sam se, — njegov je razgovor s nama isao za tim, da nas utješi da bolesti i patnje posmatramo s višeg stanovišta, da nas razveseli i pritom kao da je zaboravio svoju tešku bolest.«

Ljubav do bližnjega bila je u Sluge Božjega Petra Barbarića općenita; nitko nije bio od nje isključen. Najviše su je očutjeli njegovi drugovi u sjemeništu. Imao je dar, da uzbudene duhove umiri, žalosne utješi, klonule ohrabri.

Kako je bio tankoćutan, to nije htio iz nježnog obzira prema bližnjemu za teške svoje bolesti noćne straže, iako su mu nudili: tek zadnje večeri života izrazi želju, da koji svećenik ostane uza nj, jer bi mogao u noći umrijeti. Kad je bio od vrućice sav kao u vatri i otvorili prozore njegove sobe, pa silna vika dopirala s igrašišta u sobu: htjedoše dake upozoriti, da budu radi bolesnika mirniji, no on zamoli, da ih puste. Drugom zgodom reče: »Molim, ne mojte djecu siliti, da se za me mole, moglo bi im dosaditi. Bratu svome fra Marku dao je pisati pred smrt, kako bi mu dragو bilo, kad bi mogao doći, ali ako ga u tom prijeći njegova pastirska služba, neka radije ostane kod kuće.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARICA

1073. Janjevo (skoplj. bisk.): Osobita pomoć u velikoj potrebi. M. G. — 1074. Travnik (saraj. nadb.): Sretan porod. M. B. — 1075. Subotica (bačka administr.): Vrlo mnoge milosti u toku moga školovanja. R. G. matutantica. — 1076. Sveta Marija (zagreb. nadb.): Ozdravio od teške bolesti. K. I. — 1077. Bugojno (saraj. nadb.): Dobio veliku milost. A. P. trgovac. — 1078. Donja Stubica (zagreb. nadb.): Osobita pomoć. S. H. — 1079. Kukujeveci (dakov. bisk.): Od trogodišnje bubrežne bolesti ozdravila. F. M. — 1080. Strizirep kod kod Sinja (splitska bisk.): Od živčane bolesti ide zdravlje na bolje. M. M. — 1081—1083. Travnik (saraj. nadb.): Osobitu milost primila. D. T. — Iza dugog razdora mir u obitelji. F. G. — Od plućne bolesti ozdravio. P. J. — 1084. Branković kod Žepča (saraj. nadb.): Djeci mojoj pomogao Petar Barbarić. G. M. — 1085. Zabilje kod Travnika (saraj. nadb.): Strahovite mnogogodišnje glavobolje oslobođila se. G. Z. — 1086. Meline kod Travnika (saraj. nadb.): Ozdravila mi bolesna nogu. M. R. — 1087. Saba Zahirović iz Travnika (muslimanka) nije mogla na noge dvije godine, a 9 mjeseci je samo puzala. Zavjetovala se Petru Barbariću postiti tri četvrtka. Došla je teškom mukom tri puta u crkvu. Sutradan nakon trećeg četvrtka, kako je bila u crkvi, osjetila je da joj je bolje. A sada je uvijek dobro. Hvala Bogu i Petru Barbariću. —

4. TRAVANJ PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEŠĆ

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem
Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINU,
sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
koje se Ti neprestano prikazujuš na oltaru. Oso-
bito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +
ZA PROCVAT ŽUPSKOG ŽIVOTA I ZA O-
BRaćenje BUDIŠTA.

TRAVANJ 1941.

**Članovi Apostolstva Molitve molit će u travnju
na ove nakane :**

1 U Hugo. Da nam Bog očuva mir †
2 S Franjo P. Redovnici †
3 Č Rikard. Uspjeh jubil. kongresa †
4 P Izidor. Seljaci u nevolji †
5 S Vinko. Pučke misije †

6 N CVJETNA Obraćenje grešnika †
7 P Herman. Pobožna djeca †
8 U Dionizij. Svećenici †
9 S Marija Kl. Majka †
10 Č Vel. četvrt. Euharistijski duh †
11 P Vel. Pet. Razumijevanje Mu-
ke Isusove †
12 S Vel. sub. Da svi obave ukr-
snu dužnost †

13 N USKRS. Pobjeda vjere
14 P Uskrs. ponedjelj. Narodni vode
15 U Ladvina, mjes. zašt. Duh strplji-
nosti

16 S Turibij. Sirotinja bez pomoći.
17 Č Rudolf. Širitelji Glasnika
18 P Apolonij. Ljubav k Srcu Isusovu
19 S Krescencij. Dječačka sjemeništa

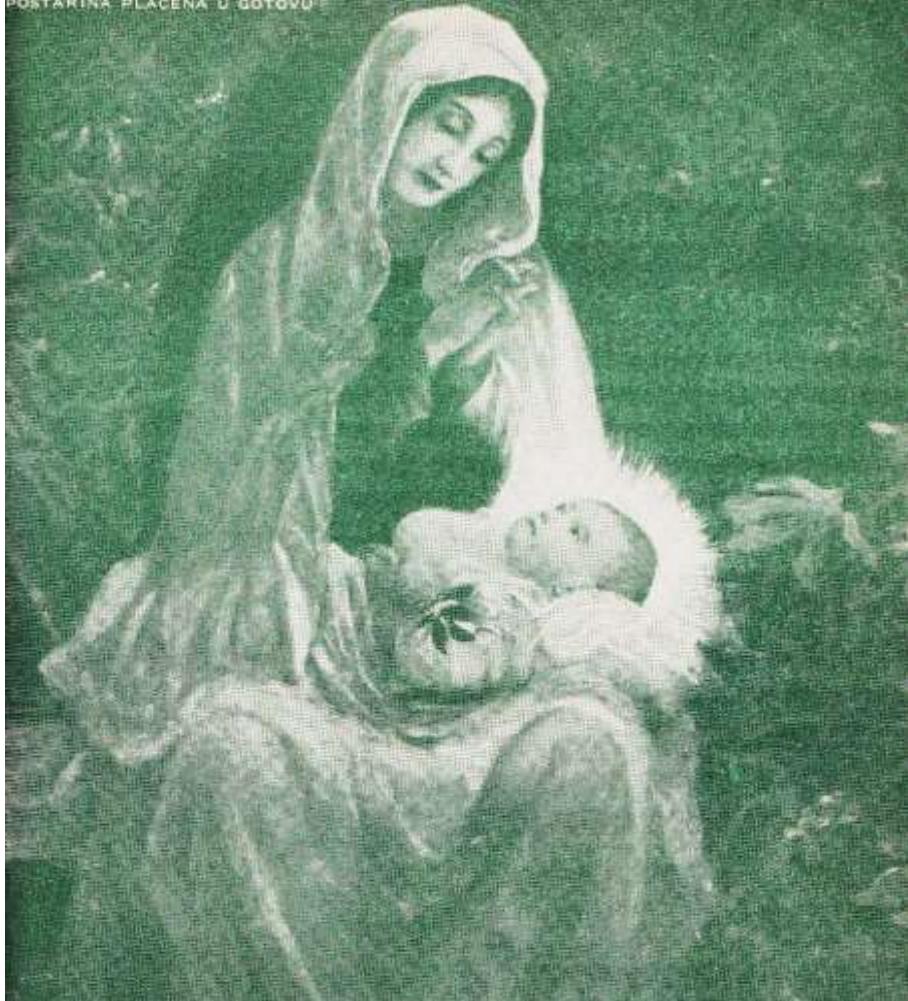
20 N BIJELA. Prvopričesnici
21 P Anselmo. Katolički pisci
22 U Soter i Kajo. Križari i Križarice
23 S Juraj. Duh viteštva hrv. mladeži
24 Č Fidelis. Pobjeda pravednosti
25 P Marko. Gradske župe i njihove
potrebe
26 S Kleto. Društva protiv psovke

27 N 2 PO USKRSU. Petar. Kat. Cr-
kva u Njemačkoj
28 P Pavao od Križa. Žvanje za stro-
ge redove
29 U Petar. Siromašne seoske župe
30 S Katarina. Djevojačka Društva

Za ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Polpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričestl. Na blagdan mjes. zaštitnika.

Za ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA: Polpun oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACENA U GOTOVU

GLÄSNIK

S RČA ISUSOVĀ

1941

50
GODIŠTE

bkoj 5

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

GLASILLO APOSTOLSTYA MOLITVE ★ LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBITELJI

Iz daju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu ★ Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmoličeva 33
Tiskara »Glasnike«, Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 5

SVIBANJ 1941

Uprava: Zagreb I./147,
Palmoličeva 31 ★ Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
dinara — USA: 0.50 dolara
— Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengő.

Duhovna obnova

je surha proslave hrvatske svete godine. Da se Hrvati obnove u duši i postanu veći i potpuniji kršćani, Božji ljudi

Glasnikovi čitatelji nalaze poticaj i pomoć za tu duhovnu obnovu u svom Glasniku. Možda ne svi. Ali to nije križnja na Glasniku, nego na njima: jer ne znaju čitati Glasnik. Jedan župnik podijelio je Glasnikove čitatelje u tri skupine:

»Prva skupina jesu oni, koji čitaju Glasnik od početka do konca i paze ne samo da im ne pobegne koja dobra misao, nego se boje, da ne ispuste ni koje slovo. To su oni pravilni. Oni su kvasac za obnovu hrv. naroda, jer se sami obnavljaju. A vjerujte mi, obnovio ih je — naš Glasnik!«

Druga skupina jedva čeka, da Glasnik dode, grozničavo ga i radoznao pročita, pa jedva da što ostane u glavi, a još manje u srcu. A to je šteta. Jer kraj pune zdjele ostati gladan, nije baš najzgodnije.

A treću skupinu spadaju oni, koji drže Glasnik samo zato, jer treba potpomagati katoličku štampu. Oni time doduše potpomažu, da se Glasnik barem brojčano raširi, a zapravo ga i ne drže. Jer držati ga, a ne čitati, ne upiti u dušu njegove članke, ne približiti se po čitanju Glasnika Bogu, znači isto što i ne držati ga.«

Pomagati raširenje Glasnika apostolsko je djelo. Čežnja za početkom mjeseca, koji će donijeti novi Glasnik, odaje ljubav prema Glasniku. Ali ako se ono, što se dobije, ne zna upotrebiti, ako se Glasnik ne zna čitati, sve je uzaludno.

Pa stoga onaj župnik preporučuje: »Ponovi prvi broj! Ne će škoditi, da prolistaš i drugi i treći...« A i s pravom. Glasnik ne piše pri-povijesti za zabavu, već daje Božju nauku i kršćansku savršenost. A to se ne da uvijek od prve shvatiti i razumjeti. Treba ono, što se pročitalo usvojiti i u duši proživiti. A za to treba gdjejkovo stvar i po draput, triput pozorno i pažljivo pročitati. Tada će istom biti plo-đa stostrukog! Tko tako čita Glasnik, nači će i kod ponovnog čita-nja uvijek nešto novo, što će ga potaknuti na bolji život, na pleme-nitije osjećaće i postat će sve kršćanski!

A ne pregledaj ni slike! Nisu one stavljenе da se ispunij prostor ni radi pukog poljepšanja stranice. One uvijek osvjetljaju članak i dižu srce prema vječnosti, uče gledati Boga i u običnim naravnim stvarima. Nauči čitati ovako Glasnik, pa će ti sveta hrvatska godina biti doista sveta, jer ćeš postati više Božji, više kršćanin!

Presveta i neokaljana Djevice
Ne znam, kakvom da Te obaspem hvalom
Jer koga nebesa ne mogu obuhvatiti
na Tvojem krilu leži kao
DIJETE

Da svi trezniye i priprostije žive

Mjesečna nakana Apostolstva molitve za ožujak, koju je blagoslovio Sv. Otec.

Kruh i ribe

Kad je nepragledna množina ljudi — samo muškaraca bilo je oko pet hiljada — već tri dana neumorno slijedila božanskog Učitelja po nenapučenom kraju, da čuju nauku, kakva se doonda još nije čula na zemlji, i kad ih je stao već moriti glad, smilova se božanskom Srcu Spasiteljevu toliki svijet i on odluči, da ih nahrani. Svetost je bila u njegovim rukama. Mogao im je dati, što je htio. A on ih je nahranio — kruhom i ribom. Naslijio ih je hranom siromaša, jelom priprostih ljudi. I kad je izuskršnuća na obali jezera pri osvitu dana pogostio četlicu svojih apostola, pripravio im je za doručak i opet hranu siromaša: ribe.

A što je drugima pružao, tim se i sam zadovoljavao. Od rođenja svoga nije pripustio k sebi udobnosti, već je prigrlio život siromaštva, oskudice, odricanja, jednostavnosti. A takav je život tražio i od svojih učenika, koje je izabroj između ljudi, koji su bili vični jednostavnost i priprostom životu. I u nauci Isusovoj nalazi se mnogo mesta, gdje se traži odricanje, žrliva, jednostavnost, a ni jedno, gdje bi se hvalio legodan i raskošan život. Pa i sv. Pavao opominje, da se kršćani moraju »odricati svjetskih želja« i »trijezeno živjeti« (Tl. 2, 12), jer da je to bila i svrha dolaska Isusova.

Zamke i udice

Trijezan i priprost život jest život po duhu Isusovu, život kršćanski. Udobnost i legodnost mogle bi doduše biti, pa doista su i bile, uklapljene u život djece Božje još i prije nego udu u vječnu slavu i blaženstvo s one strane. Samo je trebalo, da su ostali onako čistli i nevini, sveti i pravedni, pobožni i podložni, onakvi, kakve ih je Bog stvorio, kad ih je postavio u vrt naslada, u zemaljski raj. Ali jedva su se vrata zemaljskog raja iz nas zatvorila, kad nas je Bog zbog grijeha iz njega potjerao, udobnost i legodnost, meko odijelo i tražena ljepota, puni stolovi i bogate kuće, natpane kese i velika imanja, vino i mekoputnost postadoše davolja zamka besmrtnih duša.

I što je nekoč u zemaljskom raju bio dar i predosjećaj buduće sreće i blaženstva u domovini, to je isto izvan zemaljskog raja, na zemlji od Boga proučioj, posialo paklenom udicom, u koju zagrizaju mnogi na svoju propast, vječnu svakako, a ponajčešće i vremenitu. Pa je sloge božanski Učitelj, koji je došao upravo zato, da nas upozori i upozna s opasnostima za dušu, upropisao i prokazao otrov, koji se ispod zmijskog sjaja i bliještavila bogatstva i novca, užitka i udobnosti podmuklo krije. I u besedi na gori božanskim ukazom obećao je vječno kraljevstvo onima, koji su siromašni duhom — koji priprosto i trijezeno žive.

Pa su zato svi pravi kršćani, oni kršćani zlatne valute, odbacivali varavo bogatstvo i odricali se sumnjivih i opasnih užitaka i udobnosti. I trudeći se oko toga nastoje, da budu što sličniji prvim učenicima iz Isusove škole, apostolima, koji su Isusu iz uskršnuća mogli ponuditi samo komadić pečene ribe i malo meda — tako im je bila jednostavnija večer!

Pod trnjem okrunjenom Glavom

Da trijezeno i jednostavno živel Ne samo stoga, jer time osiguravamo spas besmrtnе svoje duše, nego i stoga, što je trijezan i jednostavan život

Priprast i čedan život privlači prijateljstvo Nazaretskog Radnika

pred licem Božjim najmilija i najdragocjenija žrtva i pokora, zadovoljština i naknada za grjehe svijela i za naše vlastite. Sam je Spasitelj prvi pošao ovim malim trnovitim putem, kada je kroz trideset godina uzimeo na se iz dane u dan neugledni, ali teški križ odricanja u jednostavnom i priprastom radničkom životu. A za velike duše uto je uz obronke Kalvarije kravci križni put dragovaljnog, polpunog odricanja i žrtve. Po slogu, kako bi mogao kršćanin, koji je povezan u životnu zajednicu s taktivim Učiteljem i Otkupiteljem, koji po riječima Pavlovim mora da na svom tijelu nosi Isusove rane i dopunjuje njegovu Muku, kako bi mogao ulonuti u zabave i opijati se raskošima na ovom svijetu! Zar ga ne bi imalo biti stid, što je pod trnjem okruženom Glavom tako mekoputno udo? (Sv. Bernardo).

I kad se kršćani iznevjerje uzvišenom pozivu, da nestavljuju Isusovu muku u svom životu, Bog sam se pobrine, da ih povrati na zapušteno kalverijsko staze lime, što pošalje i pojedincima i člavim narodima spasenosna spomena prisilnog odricanja u općoj oskudici i trpljenju. I naš narod i mi u rijamu prosvljavamo i doživljavamo ovo gorko Gospodnje smilovanje, rekeo bi sv. Kamil, ret, koji nas je zadesio. Posle nam ga je Gospodin, da nas privede kršćanskom životu u jednostavnosti i trijeznosti.

Deo Bog, da ova njegova teška operacija, koju je počeo vršiti na nama, ukloni zauvijek iz naše sredine bolesnu pohljepu za mekoputnošću i raskoš i legodnošću, što je zavela i naš svijet na najbljutavije užilke i nejokružnja zločinstva; da nam udjeli krepko zdravlje kršćanske trijeznosti, umjerenosti, malih zahtjeva u svagdanjem životu.

„Dvije sam je slvari molio Gospodina, ne uskrali mi ih dovijske: nemoj mi dati ni bogatstva preko mjere ni siromaštva u bijedi, već mi udjeli Gospodine, ono, što mi je za život potrebno!“

Tako je molio Salomon, prosvijetljen mudrošću Božjom.

Tako mole kršćani prosvijetljeni mudrošću Kristovom.

Tako mole članovi Apostolata Molitve prosvijetljeni ljubevlju Srca Isusova.

m. d.

Majke vodite djecu k Isusu!

Mladi sveučilištarac vratio se kući iz grada. Izjedala ga podmukla sušica, pa došao kući da umre. Ali još strašnija sušica hara njegovom dušom: lakouman život u gradu oteo mu vjeru. Vratio se bez zdravlja i bez vjere. Davno je to bilo, kad ga je malo po prvi put opremila na nauke, bio je onda zdrav i Bogu vjeran, a sad je majka već dugo u grobu. Mladić posjeti g. župnik. Nema mu više života, valja ga pripremiti za vječnost. Više ga je puta nagovarao na sv. Ispovijed, ali mladić svaki put resko odbije svećenika. Žalosno je župnik otišao. Prošlo više vremena, kad elo u njegovu kancelariju bolesnikove sestre: »Dodata, velečasni, bolesnik vas želi vidjeti!« »Odakle najednom ta promjena?«, čudio se župnik, ali se još više začudi, kad ga je bolesnik pozdravio prijaznim smješkom i zamolio za oproštenje, što ga je tako uvrijedio svojom otpornošću: »Pomozite mi, velečasni, želim se vratiti svome Bogu!« »Ali kako to najednom...?«, nije mogao župnik da se snade. Evo kako! Bolesnik stane pri povijedati:

»Sinoć sam premetao svoje knjige u ormari, i dopane mi ruku molitvenik moje pokojne majke. Prelistam i pogled mi zape za neku sličicu. Okrenem, prepoznam na poledini rukopis moje majke i pročitam: »Isuse, Ti si došao danas u srce moga sinjal Molim Te, sačuvaj ga u pravoj vjeri i vodi ga kroz opasnosti života k vječnom spasenju. — Te su mi riječi pale na dušu kao živa žeravica. Mislio sam dugo u noć na svoju dobru i pobožnu majku, na njene pouke i opomene; sjelio sam se obećanja, što sam joj ih zadao na dan prve svoje sv. Pricašti i na času njene smrti. U mojoj je duši bjesnila borba, talasalo mi se srce, vjera se i nevjera borila za konacnu pobedu. Dolazili mi na pamet dani moje mladosti, kad sam nedužno i veselo rastao grijan brigom roditeljskom, a onda mi dođe i moj život lakomislenosti i grijeha, radi kojih sam izgubio vjeru. I nehotice padnem na koljenja, i po prvi put iza mnogo godina, sašla je na moje usne molitva. Bilo mi je kao da moja pokojna majka moli zajedno sa mnom, uza me, kao onda dok sam još bio dijete. U duši mi svane neko svjetlo, plakao sam od čežnje i boli. Duboko uzdrman legoh u krevet, ali nijesam dugo mogao zaspali. Konačno zadrijemam, iza kako sam se prekržio onako, kako me je majka naučila. Kad sam se ujutro probudio, izmolio sam jutarnju molitvu iz molitvenika svoje majke i osjelio sam, da sam jači u svojoj odluci: posve se obratiti Bogu. I sada Vas molim, g. župniče, pomozite mi!« Ganuto primi sv. sakramente, često je molio svećenika, da mu predmolji iz molitvenika njegove majke. Kad je umrao, raskrili ruke i poviče kao da ide majci ususret: »Majko, majko!« i zatim klone i izdahne.

Drage hrvatske majke! Što vi svojoj djeci odgojem usadite u najranijoj dobi, to im nikakvi napadaji bezvjerstva ne će istrgnuti iz srca. Što nam majke usade u dušu, od loga mi svi živimo sve do svoje smrti. Zato vam želim danas reći, da nije dosta dati djetetu život, ohraniti ga, odjeti, treba ga nadasve odgojiti! A to je većim dijelom posao, najvažniji posao majke.

Osobilo danas, kad su mnogima od vas muževi u vojsci, na vama leži sva skrb za kuću i djecu. Danas leži u vašim rukama budućnost vaše djece i čitavog hrvatskog naroda.

Majčina koljena jesu prvi oltar, na kojemu se dijete moli. Majčin obraz prvo dječje ogledalo, a njena riječ njegov prvi katekizam. Nemojte se varati i govoriti: dok dijete bude pošlo u školu već će ono naučiti sve, pa i o vjeri. Kasno je početi s odgojem onda, kad dijete podje u školu. Odgoj počima, cim se dijete rodi, pače i prije rođenja dječetova. I što mu usadiš u dušu do 7 ili 8 godine, to će mu trajno ostati, takvo će ti dijete biti cijeli život.

Svaka od vas, drage majke, zna da svaku plemenitu voćku treba kalamiti, treba je obrezivati, da donese ljepše, plemenitije plodove. Isto je tako i s djetetom. Dijete je kao plemenita voćka. Pustiš li ga da raste, kako mu volja, imat ćeš divljaku, brat ćeš kisele i gorke plodove: doživjet ćeš, da će ti vlastili sin psovali mrlvu mater, ili sjekirom se dizati na oca i na tebe. Treba dijete obrezivali i kalamiti. Već u drugoj ili trećoj godini javljaju se u djetetu sklonosti na zlo: da ne slušaju, da svoju voljicu prokuraju, pa makar plačem i deračom, ako još ne mogu silom. U djetetu se javlja sklonost na sebičnost, sve najljepše ono mora imati; zavist, ako drugi ima bolje i ljepše. Teško mu je bez prigovora prinijeti malu žrtvicu, ako ga zoveš od igre, da ga pošalješ u dučan. Tek progovori već će pokušati i slagati, ako mu bude trebalо, da se izvuče iz neprilike. Poznato je da dijete malo poštuje tuđe, pa će si i prisvojiti tuđe, ako ga starije oko ne upozori da to ne valja.

Evo divljakâ, koje treba obrezivati ukoron, pa i kaznom. Ali sve opomene i kazne ne vrijede ništa, ako ti djetetu svome ne ucijepiš u srce Boga, ljubav prema Isusu, molitvi, crkvi, krepotima, ako mu ne ucijepiš dobre sklonosti, kojima ćeš mu dati protutlijek protiv zlih sklonosti, što ih rada naša na zlo sklona narav.

Razborita mati vodi svoje dijete k Isusu već od najranije mlađosti. Ona prije spavanja, kod ustajanja uzima njegovu ručicu u svoju i vodi je od čela na prsa, od ramena do ramena i uči ga praviti križ. Čim dijete zna govoriti već ga uči Oče naš, Zdravo Marijo i Vjerovanje moleći s djecom zajedno svaku večer, jutrom, prije i poslije jela. Najbolji odgoj: primjer roditelja. Kako dijete diše, tako usisava u sebe pravo kršćanstvo. »Moja mama ljubi Isusa, moli mu se«, vidi dijete, i u djetetu se posve naravno budi poštovanje prema Isusu. —

Strahovito lako zaboravljaju naše majke, tu važnu stvar. Rijetke su one, koje svojoj djeci već u 3. ili 4. godini govore o majom Isusu. A to je od odsudne važnosti. Nepametno je čekati na

školu, pa se tješiti: To će mu već kateheta pripovijedati. Majčina je riječ pri katehizam. Ti, draga majko, moraš djetetu često pokazivati slike, Isusa na križu i govoriti mu priprosto i jednostavno, što sama znaš iz Evandelja, kako je dobri Bog za nas ostavio nebo i sišao na zemlju, bio kao maleno dijete poslušan svojoj Majci. Dijete to pamti, makar i ne razumije svega, ostaš će mu, što si mu rekla, a kasnije će sve bolje i bolje razumjeti. Onda mu možeš reći, kad te prvi put ne posluša: »Mali Isus je bio poslušan, on voli samo poslušnu djecu«. To će biti prvi razlog za njegovu poslušnost, a ne obećavati djeci nagradu, ako posluša: »Hajde učini to, pa ćeš dobiti dinar! To kvari dijete; ono se mora naučiti slušati iz ljubavi prema Isusu bez nagrade, a ne za dinar.

Ne zahtijevaj od djeteta previše, ali što mu rekneš od tog ne odustani. Dijete mora od najranijih godina stići uvjerenje: što roditelji kažu, to je svetinja.

Razborita mati vodi rano dijete u crkvu, fumači mu sv. vjeru, govoriti mu osobito o ljubavi Isusovoj, o križu Isusovom i Njegovoj muci. Kad svećenik govoriti o nedjeljnju Evandelju, govoriti većinom za starije ljudi, a ti, draga majko, fumači svome djetetu na njegov djetinjski način, zgode iz života Isusova: kako je Isus volio malu djecu, primao ih k sebi i blagoslovio. Mi nemamo pojma, kako su mala djeca sposobna, da zavole dragog Isusa. U njihovom malenom srcu plane prava ljubav prema dobrom Bogu, koji je za njih postao djetetom i prebiva u sv. Hostiji. Pokazujuće mu sv. Hostiju, kad je svećenik dijeli vjernicima i govoriti mu: to je dragi Isus, on će i tebi doći, ako budeš dobar. Isus već od krštenja djetetova prebiva u srcu dječjem i na to treba dijete upozoriti, da u svom srcu nosi samog Boga. Jer imati milost posvećnu u duši, koju dobiva sv. krstom, znači imati Boga u svojoj duši.

Bolno mi se zasjekla u dušu nehajnost jedne od naših majki. Dijelim sv. Prica, mnogo svijeta prima pobožno Isusa u svoje srce. Tek sam počeo dijeliti, kad jedna majka uze svoje dijete za ruku, prođe tik ispred pričesne klupe u sredinu crkve, jedva malo prigne koljeno, okrenu leđa Presvelome i kroz crkvu napolje. U očima Isusovim velik je to propust: Isus eno izložen na oltaru, dolazi svojim vjernicima u srce, a ona vodi dijete iz crkve. Šta je briga za Isusa. Kako je mogla lijepo poučiti dijete: Eno Isus u sv. Hostiji, lijepo se prekrizi, pričekajmo dok se podijeli sv. Prica, pa onda lijepo potaknici do zemlje! Kako to djeluje na dijete: kako moja mama štuje Isusal! To ostaje u duši djetetovo neizbrisivo.

Od desetorice velikih ljudi, devetorica zahvaljuje svoju veličinu svojoj majci. »Sad razumijem, zašto ste tako valjan čovjek!«, reče netko jednom velikom učenjaku. »No pa što mislite, kako?« — »Čitao sam nekoja pisma, što vam ih je pisala vaša majka!« — »Sve što jesam, dugujem svojoj majci,« govorio je jedan od najvećih umova i svetaca Crkve, sv. Augustin. Gotovo redovito su svi sveci imali slike majke. A mnoge se hrvatske majke boje, da im djeca ne posfanu odviše pobožna, »ne će one pobožnjakovića«, a za to

hoće buduće pokvarenjake, buduće ženskare i komuniste. Kasnije govore: »Uh, današnja dječa, da Bog sačuva! A tko je kriv? Promašen prvi odgoj!!! — Dok je dijete maleno, nera-zumna ga mati mazi, pu-šta mu sve po volji, a dijete će joj, kad odraste, gazići po srcu. Zar vrtlar mrzi svoju voćku, kad je obrezuje?! I majka ljubi svoje dijete, kad mu ne da sve na volju. »Tko štedi šibu, mrzi sina», veli Duh Sveti.

Udarat će se u prsa jadne majke, kad im Bog jednom pokaže koliko su zlo prouzrokovale svojoj djeci svojim ljudim odgojem, mazenjem i popuštanjem. Nisu vodile djecu k Bogu, pa su ih predale davlu.

Znam da vi, drage majke, što čitate Glasnik, ne idećete stopama kćeri ovoga svijeta i želite bili kćeri Božje! Imajte na umu, da ćete dijete najbolje odgojiti, ako ga što više dovedete k Bogu, k Isusu, da i vaše dijete mogne jednom reći kao onaj mali Ivica jednom rođaku. »Ivice, tko te je naučio pisati?«

»Moj ujak«, odgovori dijete.

»A računat? — »Gospodin učitelj.«

»A katekizam?« — »Gospodin župnik.«

»A tvoja mama, zar te ona nije ništa naučila?« —

»Moja mama«, odgovori mali, »ona me je naučila ljubiti dra-goga Isusa, bili uvijek dobar i pomagali bližnjemu.«

Drage majke, vodite svoje mališe k Isusu, pa vas ništa ne će rastaviti od vaše djece. —

Ivan Jäger D.T.

Otar — majka — dijete: jedno u Bogu

GLASNIK SE STANJIO!

Čitatelji će to zacijelo razumjeti. Tiskara je opustjela, pa se radi onoliko, koliko se može. Dao Bog, da nam se naskoro povrati mir, da i »Glasnik« uzmogne izvršavati vjerno svoja obećanja.

Uredništvo »Glasnik«.

Kraljevstvo tmine

Prvi članak vjere: ZLI DUSI

Pita li dijete u školi, da li je dragi Bog stvorio i davla, a ono će: »Dragi Bog je stvorio andela, a on se sam načinio davlom«. Kad je Bog stvorio nevidljivi svijet, bili su svi ti dusi dobri, a sami su postali davli. »Bog je anđele, koji ne održaše svojega gospodstva, nego ostaviše svoj stan, sačuvao u vjećnim okovima pod mrakom za sud velikoga dana« (Jud. 6). Ili kako veli sv. Ivan: »Davao ne ostade u istini« (Iv. 8. 44). I zato: »Bog nije poštadio ni andela, koji sagriješiše, nego ih strovali u pakao, u tamnu tamnicu, i predale ih, da se čuvaju za sud« (2 Pe. 2. 4). I tako ima jedno strašno kraljevstvo, u kojem vlada neka sloga i red, ali je sve upereno proti Bogu i njegovom svetom kraljevstvu. Za grijeh svoj irpe vječne muke: vječni oganj. Kao što kod dobroih andela ima više stupnjeva, ima devet zborova, tako i u kraljevstvu sotomu ima razlike. Oni, koji su kao andeli imali veću spoznaju i moć, imaju je i sada, ali su otvrđnuli u zlu i zato upotrebljavaju svoje znanje i svoju moć samo na zlo. Imadu oni i svoga vođu: Lucifera! Toga zove sv. Pismo davlom, sotonom, Belzebubom, zlim, knezom tmine, starom zmijom, davolskim poglavicom, Belialom. A ostale vrugove zove: demonima, zlim i nečistim dusima, andelima sotoninim.

Ričući lav. Sv. Petar nas opominje: »Budite trijezni i bdijte, jer protivnik vaš davao obilazi kao ričući lav, tražeći, koga da proždre. Njemu se oprite ojačani vjerom« (1 Pe. 5. 8.). Kad su zli andeli dobili svoju kaznu, otvrdnuše u zlu i postaše protivnici Božji. Bogu nastoje oduzeti čast, a ljudi hoće zavesti na zlo. Mrze Boga i sve Božje, osobito čovjeka, sliku i priliku Božju. Oni mogu čovjeku željeti samo zlo. Stoga navadaju ljudi na grijeh i nastoje, da ih po mogućnosti što više dode u pakao. A čine to i iz zavisti radi nebeskih dobara, koja čovjek može postići, a oni su zauvijek od njih isključeni.

Osim toga su upravo ljudi određeni da zauzmu mjesta palih andela u nebu, a to im je muka. »Zavišcu davla dode smrt na svijet« (Mldr. 2. 24). A smrt dolazi radi grijeha. Davao je dakle početnik prvoga grijeha. No on i nadalje neprestano zavada na grijeh, on ljudi napastuje. A kako mu je to toliko puta i uspjelo! On je nagovorio Davida, da izbroji narod židovski, što je bilo zabranjeno, da tako dode nesreća i na njega i na narod. Sotona uđe u Judu i on izdade Isusa. Davao je kušao Ananiju i Safiru, da slažu i tako su kažnjeni naglom smrću. Spasitelj ga radi toga zove »uboјicom ljudi od početka«. A kaže za njega, da »ne stoji

u istini, jer nema istine u njemu. Kad govorи laž, od svoga govorи, jer je lažac i otac lažи (Iv. 8. 44). Zato se on poglavito služи lažju, da ljudе zavede. Tako je lažju zaveo i Evu. Tako on neprestano nastoji ljudе odvratiti od Kristа, od Istine. Toga se boji sv. Pavaо, kad piše Korinčanima: »Ali se bojim, da kao što zmiјa prevari Evu svojom lukavštinom, tako i misli vaše da se ne pokvare i odmetnu od čiste odanosti prema Kristu« (2 Kor. II. 3). Ne zaboravimo, da davaо ima u vještini zavaravanja i napastovanja više tisućogodišnje iskustvo! Njemu to nažalost tolikо put uspije, zato ga Spasitelj i zove knezom ovoga svijeta (Iv. 12. 31).

Pas na lancu. Bog čovjeku ostavlja slobodnu volju i daje dovoljno milosti, da se može oduprijeti navalama davolskim. Pas na lancu može lajati, ali ugriсти može samo onoga, koji mu se približi. I davaо je sličan psu, jer ga je Gospodin svezaо lancima. On može djelovati na pamćenje i na maštu, tj. on nas može napastovati, ali ne može izravno djelovati na naš razum i volju. On nas može nagovoriti, ali ne može prisiliti. Ne idi blizu vezanom psu! Ne igraj se s napastima! »Oduprite se davlu, pa će pobjeći od vas« (Jak. 4). Spasitelj nam daje primjer, kako da kažemo: »Idi od mene, sotono!« Najbolje je zle misli jednostavno prezreti, svratiti pozornost na nešto drugo.

Moć tmine. Davaо može dobiti vlast nad tijelom i tako mu škoditi. Tako je udario patnika Joba gubom, da bi ga naveo na to, da mrmlja na Bega. On može škoditi i duši preražnim napastima. Tako je samoga Spasitelja kušao. Kad je tako drzak, ne smijemo se čuditi, da i ljudе napastuje. I Lucifer šalje svoje anđele ljudima, no ne da ih čuvaju, već da ih navadaju na grijeх i da ih tako upropaste. Stoga veli sv. Pavaо: »Naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv ovih tamnih svjetskih ravnatelja, protiv opakih duhova u uzdušnim visinama« (Ef. 6. 12). Moć je sotonina po Kristu u toliko skršena, što ga se ne trebamo bojati i što mu se možemo oprijeti. Ali to ne znači, da sotona nema nikakva upliva, jer nas i Spasitelj opominje i apostol, da bdijemo i da se borimo. Po Kristu ćemo i pobijediti, jer se »zato javi Sin Božji, da razori djela davolska« (1 Iv. 3. 8). Sveti Antun živio je u pustinji, ali ga je i tu davaо našao i strašno napastovao. Ukazao bi mu se u obliku zmije ili divlje zvijeri ili kojeg strašila. Ali je svetac ostao miran i napravio bi znak križa. Nato je davaо isčezaо. Drugi put opet, kad se pojavili u velikoj množini, reče: »Kakovi ste kukavice, kad dolazite u tolikom broju!« Svetog arskoga župnika Ivana Vianneya tukli su davli, iz kreveta bacali, valjali, strašili na razne načine.

Bog dopušta kadikad sotoni, da uniđe u kojeg čovjeka, da ga učini nijemim ili slijepim, bijesnim i sl. Za života Isusova bilo je na zemlji puno takovih opsjednutih. Spasitelj je izgonio davle, da upozori svijet na svoju moć, a nemoć davolu, pa da svijet upozna, da treba bdjeti i naoružati se za borbu protiv zlih du-

hova. Isus je ostavio i svojoj Crkvi vlast izgoniti davle i njeni službenici vrše tu službu. Poznato se gleda toga mjesto u Bosni kraj Jajca: Podmilačje. U crkvi sv. Ivana Krstitelja obavljaju se molitve i zaklinanja i dogodi se toliko puta, da se jedni opsednuti oslobole svojih muka.

Micanje stolova. Zli dusi zavadaju pojmenice one, koji se bave spiritizmom, tj. dozivanjem duhova, da saznaju sakrivena stvari. Dakako da je tu većinom po srijedi prevara. Micanjem stolova, u kojima da ne smije biti ništa od željeza, kucanjem, pišanjem javljaju tobože duhovi, kako je na drugom svijetu i odgovaraju na druga razna pitanja. Svakako to nisu dobri andeli, a Bog može dopustiti, da se tu umiješa i zli duh i da prevari ljude. Većinom je to ili vješta prevara ili djelovanje na živce i maštu pomoću sugestije i hipnoze. A posljedice takvih pokusa su štetne: izgubi se mir srca, naruši se zdravlje živaca; dove i do ludila i prerane smrti. Spiritiste su često tako bili zaslijepljeni, da su počinili i velike zločine i najveće ludorije. Crkva je stoga zabranila baviti se spiritizmom. Tko s davlom tikve sad, o glavu mu se razbijaju.

Bdijte i molite! Kad je pas razdražen, dogodi se te sam sebi grize rep. Slično je i s davlom. Ništa ga toliko ne će razbijesniti, koliko čovjek, koji se napastima okoristi, pa tako mjesto da podlegne, on još napreduje u dobru. Tako je neki svetac u napasti na oholost rekao sotoni, da bi se zapravo morao stidjeti kraj sotone. Jer je ovaj samo jedamput sagriješio i odmah bio bačen u pakao, a on je toliko puta učinio grijeh... Nato je sotona isčezao, jer nije mogao podnijeti tolike poniznosti.

Tako možemo i mi naučiti se iz grijeha andela, da je svaki stvor, koji se odijeli od Boga, skrajno nesretan. Kao što grana, koja se otkine od stabla neminovno propada, tako i duša, koja ostavi Boga svoga. Jedino u Bogu je za nas svijetlo i život — izvan Boga je tama i smrt.

Drugo, što možemo naučiti od sotone, je strahota oholosti. Andeli su htjeli biti ravni Svevišnjemu! A zar i čovjek ne čini to toliko puta? Ne će da vjeruje Božjoj objavi, ne će da upotrebljava sredstva milosti, jer se smatra dovoljno pravednim i svetim. Ne će da se pokori Božjim i crkvenim zapovijedima, kao da Bog ne može kazniti. Stoga veli sv. Ivan: »Tko čini grijeh, taj je od davla« (1 Iv. 3. 8).

Treće, što ćemo si uzeti k srcu jest to, da grijehom zapravo prodajemo svoju dušu davolu. Pomici: svoju, jedinu, neumrlu, dragocjenu dušu prodajemo svom jedinom najvećem neprijatelju — i to često za — zdjelu leće, hoću da kažem za koju časovitu ispraznu nasladu ili da izbjegnemo kojoj časovitoj žrtvi! A davao gladuje za dušama našim neprestano! Izgubiš li tu jednu dušu, sve si izgubio; nemaš druge duše. Sjeti se toga u napasti. »Odupite se davlu i pobjeći će od vas.«

Petar Gärtler D. I.

ZA SVETOG OCA

DALI SU SLUŽITI SV. MISE :

- Biograd na moru* : Društvo Srca Isusova — 16. III. 1941.
Daruvar : Treći Red sv. Franje — 16. III. 1940.
Jasenovac : Dragić Julka — 18. III. 1941.
Kapelica : Škapularsko društvo — prvi petak rujna svake god.
Kapelica : Kruničarsko društvo — prvi petak ožujka svake god.
Kaštel Novi : Učenice doma sv. Josipa — 18. III. svake god.
Kornić : Treći Red sv. Franje — 19. IX. 1940.
Kukujevci : Treći Red sv. Franje — 19. III. 1941.
Mali Ston : Djev. Dr. Srca Isusova — 12. III. 1941.
Murter : Djev. Dr. Srca Isusova — 1. nedjelja ožujka svake god.
Pitomača : Narodna škola — 16. III. 1941.
Pos. Podgajci : Križ, Bratstvo — 14. III. svake god.
Pribić : Društvo sv. Krunice — 21. III. 1941.
Subotica : Mar. kongr. sv. Terezije u Domu N. Gospe — 15. X. svake god.
Varaždin : Treći Red u samostanu OO. Kapucina — 14. XI. kroz 5 god.
Vrbnik : Djev. Dr. Srca Isusova — 8. XII. svake god.
Zagreb : Društvo Hrv. Kat. žena župe sv. Obitelji — 1. V. svake god.
Zagreb : g. J. Z. — 20. III. 1941.

U SVIJETLU VJERE

32.) Krstila sam dijete ovim rijećima: »Ja te krstim, Bog je nebesa pratar sa oltara, u ime Oca i Sina i Duha svetoga.« Dijete je nakon krsta umrlo. Da li taj krat vrijedi?

Jer u nuždi osobito u smrtnoj pogibelji novorođenog djeteta, mogu svi ljudi, ne samo svećenici, valjano krstiti, nužno je, da znaju svi vjernici barem ono što je od prijeke potrebe, da bude sveto krštenje valjano. O valjanom krstu naime ovisi vječni spas nevinog djeteta. Kada krstiš, čini ovako: Polijevaj dijete na čelu običnom vodom, i to tako, da voda poteče. Ako imаш u kući blagoslovljenu vodu, bolje je da krstiš tom. Dok polijevaš, izgovaraš riječi: »Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha svetoga.« Ništa manje, ništa više! Pri tom moraš imati nakanu, da hoćeš dijete ozbiljno krstiti, kako to hoće Krist i sv. Crkva.

Prema ovim načelima treba prosuditi način krštenja u gore spomenutom slučaju. Taj način nema ništa pre malo, ali ima nešto previše: »Bog je nebesa i pratar sa oltara.« Pretpostavljamo, da s ovim rijećima osoba, koja je tako krstila, ništa drugo nije htjela izraziti do prave nakane, t. j. da hoće krstiti onako, kako to žele Krist i sv. Crkva. Prema tome bilo bi navedeno krštenje valjano. U koliko su riječi krsta bile prekinute, nije to bio bitni manjak, koji bi učinio riječi krštenja nevaljanim. No ipak smo u savjeti dužni pomno pripaziti, da ne bi dodavanjem ili oduzimanjem ili kako drugačije poremetiti smisao riječi svetog Krštenja te ga tako učinili nevaljanim!

33.) Može li Sv. Otac biti i na drugom mjestu izvan Rima?

Prebivati može gdje bilo, jer samo mjesto ne mijenja vlasti, koja mu je od Boga dana. Ali mora uvijek biti rimski biskup, jer Papa je naslijednik sv. Petra, a ovaj je bio prvi rimski biskup.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPOD VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA.

Baćar Ema, Karlovac; Baćić Mijo, revni promicatelj Glasnika Bacsbokod Madarska; Baji Rozika, Španovica; Biočić Marija, Kaštel Sućurac; Hemen Marija, Čazma; Jakovac Marija, revna povjerenica, Calumet Mich. USA; Klobučar Franjka, Belo selo; Lacković Snajder Dora, Derbon Mich. USA; Ljuban Stjepan, širitelj Glasnika, Donje Hrasno; Lukić Marija, Zagreb; Macka Marija, Zagreb; Mourin Josip, Skopje; Medić Stipica, Brela; Mihovilić Gertruda, Zagreb; Mlinarić Francisika, Mače; Pilek Franjka, Zagreb; Poljaković Marcela, revna širiteljica Glasnika, Bacsbokod Madarska; Tomljanović Stjepan, Albia Io. USA; Tužanski Marija, Bukovje; Zemljarić Marija, Gajic; Zimić Katarina, Bjelovar.

*Pokoj vječni daruj im Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

PO DOMOVINI

SVITAVA (Donje Hrasno). — U zadnje vrijeme okužile nam kraj loše pjesme, pijansvo i strašne bohumirske psovke. Za suzbijanje tih poroka osnovano je naše društvo: „Vojska Srca Isusova proti psovci“. I hvala božanskom Srcu, postigli smo već lijepe uspjehe. Osobito se napredak osjeća među omladinom, kod kojeg su uklonjene već mnoge zle navike, koje su bile prešle u objaćaj. Članovi našeg društva idu često na sv. Misu, iako do crkve imamo oko 7 km. Glasnik zalazi u kuću svakoga člana i tako nam je omilio, da bez njega ne možemo živjeti. „Vojska Srca Isusova proti psovci“ postigla je kod nas lijepe uspjehe, pa od srca želimo, da bi se i u drugim selima osnovalo takvo društvo, koje bi bilo na duhovnu korist čitavoga kraja. A mi smo svijesni, da smo za oruđe u Božjim rukama za duhovnu obnovu našega sela.

Nikola Pavlović, predsjednik

MAČE. — Članice djevojačkoga društva, primile su u god. 1940. sv. prćestici 2.867. Tri članice su se udale, a jedna je umrla: Francika Mlinarić. Živjela je siromašno, ali pobožno — dolazila je svakog dana k sv. Misi i sv. Prćestici, i po kiši i po ljutoj zimi, iako joj je crkva bila udaljena oko 3 km. Dragi Isus naplatio joj

svu tu revnost i trud! U vječnu domovinu preselila se nakon kratke, teške bolesti. — Počivala u miru!

Naše društvo, sada broji 93 članice, koje su revne u vršenju svojih društvenih pravila.

Ana Švenda, glavarica

VRBNIK. — Da iskažemo ljubav i zahvalnost Sv. Ocu, odazvalo se i naše društvo Glasnikovom pozivu, pa smo odlučile, da svake godine dademo služiti na blagdan Bezgrješnog Začeća jednu sv. Misu na nakanu Sv. Oca. To smo počeli izvršavati već prošle godine. Sv. Misu sluzio je u 6 sati vrč g. kapelan Fabijanić, a prisustvovalo joj je cijelo društvo i mnogo drugoga svijeta. Za vrijeme sv. Mise pristupile smo skupno sv. Pričestici sjefajući se u molitvi potreba Sv. Oca u ovim teškim vremenima. Dao Bog, da se sva naša Djevojačka društva pridruže i zajedničkom molitvom jurisaju na Božansko Srce, da nam ono uzdrži, poživi i ojači našeg Sv. Oca!

Naše je Djevojačko društvo jedno od najstarijih na o. Krku. Postoji već 40 godina. Sada broji 140 članica. Svake prve nedjelje drži nam naš preč. g. župnik Gršković običajne sastanke, a svakog prvog petka pristupaju skoro sve članice zajedničkoj naknadnoj Pričesti. Za vrijeme sv.

Mise molimo skupa Zlatnu Krunicu, litanje presv. Srca Isusova i druge propisane molitve. — Godine 1932. počele smo sakupljati milodare, kojima bi željele podići u crkvi posebni oltar Presv. Srca. Mislimo također, da s vremenom nabavimo i novi veći kip Srca Isusova za novi oltar.

O Božiću, 27. prosinca, pozvao je Gospodin u vječnu domovinu našu dragu sestru Mariju Bozanić. Bila je naša prva članica, najstarija i najpožrtvovnija. Osobito se isticala u pobožnosti prema Presv. Srcu. U društvu je bila četrdeset godina, dakle od početka. Božansko Srce Isusovo, koje je ona toliko ljubila za života, neka joj bude obilna nagrada na nebu! Počivala u miru!

Kata Milović, glavarica

LOPUD (Dalmacija). — Podmladak našeg Djevojačkog Društva Srca Isusova priredio je svoju božićnu akademiju radi bolesti članica istom 19. siječnja o. g. Bilo je više prigodnih deklamacija, od kojih je najdirljivija bila »Vapaj djece za mir« od M. Petkovića. Glavnu točku akademije ispunila je vesela betlehemska igra (dobje se kod uprave našega društva za 20.— din, a potrebitne note za 10.— din) »Betlehemski stražar« od Szabó-a u tri čina. Školska su djece izvela tu predstavu doista izvanrednom vještinom i umjetnošću. Čisti prihod predstave upotrebljen je za potpomaganje siromašne školske djece.

BUDAŠEVO: † Marica Berek. — Dne 17. travnja 1940. preminula je u našem selu uzorna djevojka Ma-

rica Berek. Velika strpljivost u teškoj i dugoj bolesti i žarka ljubav prema presv. Srcu Isusovu bile su njezine glavne odlike. Živjela je tek 16 godina, ali mnogo je učinila za Srce Isusovo šireći njegov Glasnik. Svoj bi primjerač Glasnika uvijek srdačno poljubila, kad god bi ga dobita. A tu je ljubav prema Glasniku namrla i svojim ožalošćenim roditeljima, koji su se zavjetovali, da će na uspomenu svoje dobre kćerke držati Glasnik sve do smrti. Neka nam Marica isprosi mnogo požrtvenih duša, koje bi bile slične njoj!

DAR OVI

Za obnovu Svetilišta Srca Isusova u Zagrebu: Filipić Franjka 20 d; Flesar Nelli 10 d; Gajan Josipa 10 d; Golić Marija 10 d; Graber Marija 20 d; Gregurić Marija 10 d; Gragalić Katarina 25 d; Grigić Ždenko 10 d; Orgurić Maffi 1 dol; Grčković Ivan 1 dol; Grudak Ana 20 d; Haidinger Vilma 10 d; Hainček Terezija 5 d; Hellar Lucija 10 d; Horatić Terezija 10 d; Hočevar Josipa 5 d; Holup Mara 20 d; Horvátek Rudolf 15 d; Ivanec Roko 10 d; Ivanović Jela 50 d; Jalić Helica 10 d; Janson Emil 20 d; Jukić Katica 10 d; Jenko Ana 15 d; Jug Terezia 15 d; Jurkić Tadija 10 d; Jurić Ivan 100 d; Jurjević Sljepan 10 d; Kažimir Erica 5 d; Klezir Alojzija 10 d; Kiresić Josip 50 d; Kit Ljubica 10 d; Knegu Ljubica 5 d; Kodrić Katica 10 d; Kokić Anka 20 d; Kolak

Ivka 10 d; Kolender Marica 65 d; Kolonić Cecilia 20 d; Komornik Marija 10 d; Kordić Ana 10 d; Kos-Tinis Terezija 5 d; Kostanjsek Franjo 5 d; Kostić ud. Niko 10 d; Kovac Iven 10 d; Kovač Mare 20 d; Kovačević Ivan 10 d; Kovačević Katica 13 d; Kovačević Peter 10 d; Kovalčić Juraj i Ana 5 d; Kranjčić Pavao 100 d; Krasović Zdeenka 5 d; Kristić Andrija 2 d; Krizmanić Mihael 20 d; Kunar Emilia 20 d; Lambertin Marija 50 d; Lamot Anka 15 d; Landau Alba 30 d; Lasović Julka 20 d; Legat Anka 35 d; Lenardić Miroslava 25 d; Lalević S. Marija 8 d; Lipovac Cvjetko 50 d; Lj. V. Biograd n/M. 15 d; Lončarić Janko 25 d; Lukšić Žorica 35 d; Lukšić Kata 10 d; Lukšić Katarina 20 d; Lukšić Antun 1 dol; Majdićević Marija 10 d; Majnar Ivana 25 d; Maj-

storović Francika 5 d; Mence Francika 236 d; Marajica Jela 20 d; Maratović Eva 100 d; Marc Ivanka 20 d; Marković Jandro 20 d; Marković Vid 10 d; Marlene Stjepan 100 d; Martinović Marija 5 d; Matan Nagda 5 d; Molulaj Stelanija 25 d; Matusačić Josip 4 d; Mašer Stjepan 20 d; Mazić Ruža 20 d; Mićević Stjepan 15 d; Mihajević Ivka 5 d; Mikan Janko 3 d; Mikic Andela 53 d; Mikic Kata 35 d; Mikic Mara 25 d; Miklaučić Josipa 20 d; Milinović Anika 10 d; Milotović Marija 5 d; Modrićn Klorilda 20 d; Muhić Marija 10 d; Musina Ljubica 5 d; N. N. Cvjetno Naselje 50 d; N. N. Špitl 250 d; N. N. Vel. Trgovila 5 d; Okejni Pavao 5 d; Olić Luca 10 d; Oliveri Ivanica 5 d; Opluštil Marija 5 d; Orebić Marko 30 d; Omuz Dragičić 13 d; Otupčak Marija 20 d; Pavković Katica 10 d; Peletić Nina 10 d; Pavličević Marija 10 d; Paripović Berla 25 d; Pebricević Ljubica 13 d; Petruhar Božilka 30 d; Fibrovec Amalija 50 d; Pintarić Lovro 10 d; Pinterović Monika 10 d; Podres Vida 5 d; Poje Terezija 10 d; Potocnik Anka 20 d; Polanić Miroslav I. J. 20 d; Prajelić Margaret 15 d; Puhlovska Marija 15 d; Rauch Josip 10 d; Rolar Ante 10 d; Rudan Mandi 5 d; Rukavina Terezina 15 d; Rundek Verica 5 d; Rutić Magda 15 d; Sedak Gabrica 10 d; Silić Milosrdnice, Gline 30 d; Silić Milosrdnice, Zlatar 40 d; SS sv. IKA, Štrmac 16 d; Sever Valant 25 d; Simčić Agneza 15 d; Simenić Pavao 10 d; Simeoni Anka 10 d; Skrovac Katica 5 d; Smrček Kalica 10 d; povjerenica sabrača od sv. joži preplašnika 70 d; Smrček Vinko 10 d; Spirkula Kata 100 d; Šrećec Hemming 10 d; Šlavčić Orge 40 d; Špreščinić Ana 1 dol; Štefančić Marija 25 d; Salomon Regina 3 d; Šašković Kalica 10 d; Segola Andela 3 d; Šimid Marija 15 d; Šimunčić Anka 10 d; Škrlić Dora 10 d; Škrlić Josip 10 d; Škrlić Mara 10 d; Šoklić Marko 15 d; Šoltarec Reza 10 d; Špiranec Ljudmila 25 d; Štiglić Milka 20 d; Šuput Joselina 75 d; Švac Tomo 5 d; Tarablić Mara 5 d; Tomasević Marija 25 d; Tomadić Stjepan 20 d; Tomasević Marija 10 d; Tončić Ružica 20 d; Trifan Jakomina 20 d; Trušček Valentin 15 d; Varošić Berla 15 d; Vidaković Milka 10 d; Videković Štefko 5 d; Vidović Franjo 25 d; Viličić Štanke 5 d; Vincelj Antun 5 d; Vinkov Merica 20 d; Vinković Augusta 30 d; Vist Marija 5 d; Vlastolić Kalica 50 d; Vojnović Jelena 20 d; Vrabec Tomo 100 d; Vrhovec Iwan 5 d; Vučak Štefan 10 d; Zimmerman Anton 20 d; Zorolić Marija 10 d; Zagari Peter 5 d; Živković Anka 20 d; Zup. uređ. Štrešem 7 d; Vidaković Antun 10 d.

Za sv. Mise: Abjanic Dulka 20 d; Božić Katarina 20 d; Čurilović Berica 20 d; Franićković ed. Ivka 30 d; Gecan Slave 1 dnf; Grgurić Mati 7 dol; Jazba Milka 25 d; Jurković On Jerko 30 d; Jurinac Slavica 75 d; Jurkai Ana 15 d; Justin Ana 40 d; Klečić Ana 50 d; Kovacić Kalica 50 d; Ljajić Marija 10 d; Lukšić Antun 101 d; Martin Ivka 50 d; Martineac Alojzija 40 d; Matijaneč Maca 20 d; Mračin Thomas 11 dol; Prehner Ladislav 25 d; Peur Kata 20 d; Pavličević Marija 1 dol; Perišić Julija 1 dol; Polić Ivan 25 d; Raicher Andrija 26 d; Šlipović Luka 20 d; Tekmelović Kata 15 d; Trpić Ljubica 2 dol; Uje Ana 20 d; Valenta Josipa 20 d; Vederina Andrija 30 d; Viner Emil 40 d; Vinsky Stjepan 2 dol; Zajliček Marija 80 d; Živčić Marija 20 d.

Mise za sv. Oca Papar: Marijina kongregacija djevojaka, Pojnice 30 d.

U čast Srca Isusevou: Abramović Anka 7 d; Bajti Antonija 5 Bevandil Anka 15 d; Blagaj Đuro 100 d; Brnić Peter 50 d; Grdić Dragiće 15 d; Havel Antica 20 d; Hudic Stjepan 35 d; Ilijev Martin 5 d; Ivmišić Janja 20 d; Jevković Bara 5 d; Jukić Tadija 10 d; Jurisic Roko 5 d; Kaiser Hanka 10 d; Karačić 20 d; Kocijan Ivan 5 d; Lj. V. Biograd n/M. 10 d; M. B. Zagreb 20 d; Majdenić Ana 10 d; Mrajević Matilda 10 d; Martinović Kata 10 d; Matković Kata 20 d; Milinković Terezija 15 d; Mišić Stjepan 100 d; Mumčić Antun 35 d; Nad Anton 10 d; Pavlavić Ana 50 d; Pelković Luke i Ana 30 d; Purić Kalica 5 d; Radosević Merice 10 d; Rodek Doroteja 20 d; Ruzic Josip 30 d; Šentić Franjo 85 d; SS sv. Križa, Samobor 20 d; Šlađanac Marija 100 d; Sladovjan Šoljica 10 d; Sudić Antonija 9 d; Šimenić Petra 20 d; Tomac Marija 30 d; Trgovčević Katica 20 d; Tučakov Antun 10 d; Valente Marija 10 d; Vragović Viktorija 7 d; Vukmanov Franjo 25 d; Živić Ferdinand 5 d.

U čast Srca Isusova i Marijiniu, Presv. Trojstvu, Presv. Oltarskom Sakramantu, sv. Obitelji, sv. Josipu, sv. Antunu, sv. Tereziji M. b. i. bl. Nikoli Tavliču, Petru Barbariću i O. Mihovilu: Prot: Grgić Zdenko 9 d; Heller Lucija 5 d; Jurčić Ivan 20 d; Karas Marija 40 d; Kirchbaum Adela 50 d; Krunichev Obiljež 70 d; N. N. Špitl 250 d; Šeklić Filip 15 d.

Za rađenje Glasnika Srca Isusova: Abramović ud. Anka 10 d; Alić Nevenka 3 d; Aman Liana 5 d; Ambrinac Šimo 50 d; Andić Adela 10 d; Andrašević Štefica 15 d; Aralić Franjo 7 d; Bačić Margareta 5 d; Barilar Josipe 20 d; Bartolac Štanleja 5 d; Behojnik Jelena 15 d; Bezjak Ljubica 5 d; Biljan Mijo 5 d; Bičić Manda 5 d; Blažanin Anka 5 d; Bošas Cvitan 5 d; Bošić Anka 10 d; Boljak Bote 750 d; Brađidić Agata 10 d; Brkić Vjekoslav 5 d; Cmić Ivan 5 d; Čelik Šoljica 5 d; Condrić Lucija 11 d; Crnjević Aleksije 5 d; Dančo Franja 5 d; Devide Rudolf 10 d; Đorđić Božo 5 d; Drađević Andrija 2 p; Dužimović Magda 5 d; Faber Anka 5 d; Fenton Slava 15 d.

Za krah sv. Antunu: Boša dr. Salo 24 d; Dejanović Ana 10 d; Golubić France 5 d; Grgurić Mati 1 dol; K. K. Budrovci 20 d; Kokanović Marija 15 d; Kovačić Kalica 50 d; Marković Terezija 10 d; Mlinarić Ljubica 35 d; Mutić Šimo 20 d; N. N. Vrhovine 10 d; Novosel Marija 5 d; Šolenghi Ana 10 d; Šusec Tomo 25 d; Varedy pl. Franjice 10 d; Vučinić Andela 10 d; N. N. Sv. Petar 10 d.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Blumenmajer Krašimir 10 d; Cavallini Marija 10 d; Damjanov Djordje 20 d; Glavilić Tonka 20 d; Grgić Zdenko 10 d; Heller Lucija 10 d; Ivanec Marija 5 d; Ivanović Jela 50 d; Jukić Tedija 10 d; Jurkai Ana 20 d; Jurković Nikola 10 d; Kaiser Hanka 10 d; Krist Jakob 10 d; Kumbarović Kata 50 d; M. K. Bački Breg 50 d; M. V. Zagreb 20 d; Nikollin Štanke 50 d; N. N. Špitl 250 d; N. N. Špitl 300 d; Šeklić Filip 20 d; Škelac Manda 10 d; Šlipović Luka 20 d; Šteder Franjo 20 d; Švehar obitelj 10 d; Župljanka i Zupa Pleše 50 d.

Za ulje, svjećnjake i makli pred presvetlju: u Svetilištu Srca Isusova: Blaždiko Katerina 55 d; Dernier Octavia 50 d; Krullin Marija 35 d; Perlini Julia 1 dol; Peršić Dunjana 5 d; Rušman Magdalena 5 d; Voloder Štanke 20 d.

Za poljepljenje groba Petra Barbarića: Šola Marija 50 d.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

ZAHVALA

Teško sam obolio prošle godine (1940.), te sam prevežen 26. II. u bolnicu Sestara Milosrdnica radi upale srednjeg uha. Za nekoliko dana su mi prestale boli u uhu, ali sam zato osjećao velike bolove u glavi. Liječnici su ustanovili, da imam meningitis. Dobivao sam injekcije u hrptenjaču, ali su svejedno liječnici gubili nadu u ozdravljenje. Sudbonosan dan u mojoj bolesti bio je 5. ožujka, jer su liječnici držali, da ne će taj dan preživjeti. Već sam primio posljednju pomast i bilo je sve, da tako kažem, spremno za moju smrt. Molio sam devetnicu Petru Barbariću ja i moji sudrugovi, i na veliko čudo liječnika, moja je bolest naglo kretala na bolje, te sam već 16. ožujka izašao iz bolnice potpuno zdrav. Vrlo sam se bojao posljedica meningitisa, ali danas godinu dana nakon ozdravljenja ne osjećam nikakovih posljedica, dapače se osjećam još zdravijim, nego prije bolesti. To ozdravljenje zahvaljujem zagovoru Petra Barbarića, koji je uslišao našu devetnicu. Molim Boga, da sluga Božji Petar Barbarić bude što skorije proglašen svetim.

Zagreb, Josip Đurić, seminarac.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARIĆA

1058-1090. Teslić (saraj. nadb.): Prije pet godina ozdravila nam kćerka, kojoj je po судu liječnikovu bio glavni živac na nogi zamro; sad je zdrava i vesela u Noviciatu — prije četiri godine razboli nam se sin, liječnici su pronašli da je sušica u kiđmi i ozdravio, pa je sada zdrav i vesel u sjemeniku — bila sam na lijevoj strani tijela kao uzeta i ozdravila sam. Obitelj P. — 1091. Slivno Ravno kot. Metković (splitska bisk.): Po strašnom nevremenu nputib se na opasno putovanje s djetetom u čvrstoj nadi, da će mi Petar Barbarić biti u pomoći. Njemu zato zahvaljujem, što smo zdravi završili putovanje. A. P. — 1092. Jasa Tomić (apost. admin. Banata): Velika milost. Dj. D. — 1093. Derventa (saraj. nadb.): Velike bolesti u glavi oslobođio se. I. T. — 1094. Mostar: Moja kći Štefica od žutice i bubrežne bolesti ozdravila. S. P. — 1095. Lekenik (zagr. nadb.): Ozdravila od teške grlene bolesti. M. S. — 1096. Jajce (banjal. bisk.): Zahvaljuje osobito, što se je uzdržao mir i sklad u obitelji i za brzo ozdravljenje svoje sestre. R. M. — 1097. Dakovo: Mnoge milosti, N. H. — 1098. Zagreb: Velika milost. D. B. — 1099. Osijek (dakov. bisk.): Prije pola godine premještena sam bez ikakvog razloga i vrlo nenadano u strašno loše mjesto. Utekla sam se postom i molitvom u zagovor Petru Barbariću i nakon 4 mjeseci dobila sam odgovarajuće bolje mjesto. M. R. — 1100. Šnica (most. bisk.): Od g. 1937. do danas primio sam velike milosti od dragoga Boga po zagovoru njegova vjernoga Sluge Petra Barbarića. J. B. — 1101. Lun na Pagu (krčka biskup.): Zahvaljujem Petru Barbariću na primljenim milostima. K. B. — 1102. Zagreb: Jedan put u duhovnoj potrebi, a dva puta u tjelesnoj bila sam uslišana. V. R. —

2. SVIBNJA **M** PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEŠT

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem,
Gi po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL,
sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
koje se Ti neprestano prikažuješ na oltaru. Oso-
bito Ti ih prikažujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +
ZA TREZNIIJ I PRIPROSTIJI ŽIVOT LJUDI I
ZA OBRAĆENJE KONFUCIJEVACA +

SVIBANJ 1941.

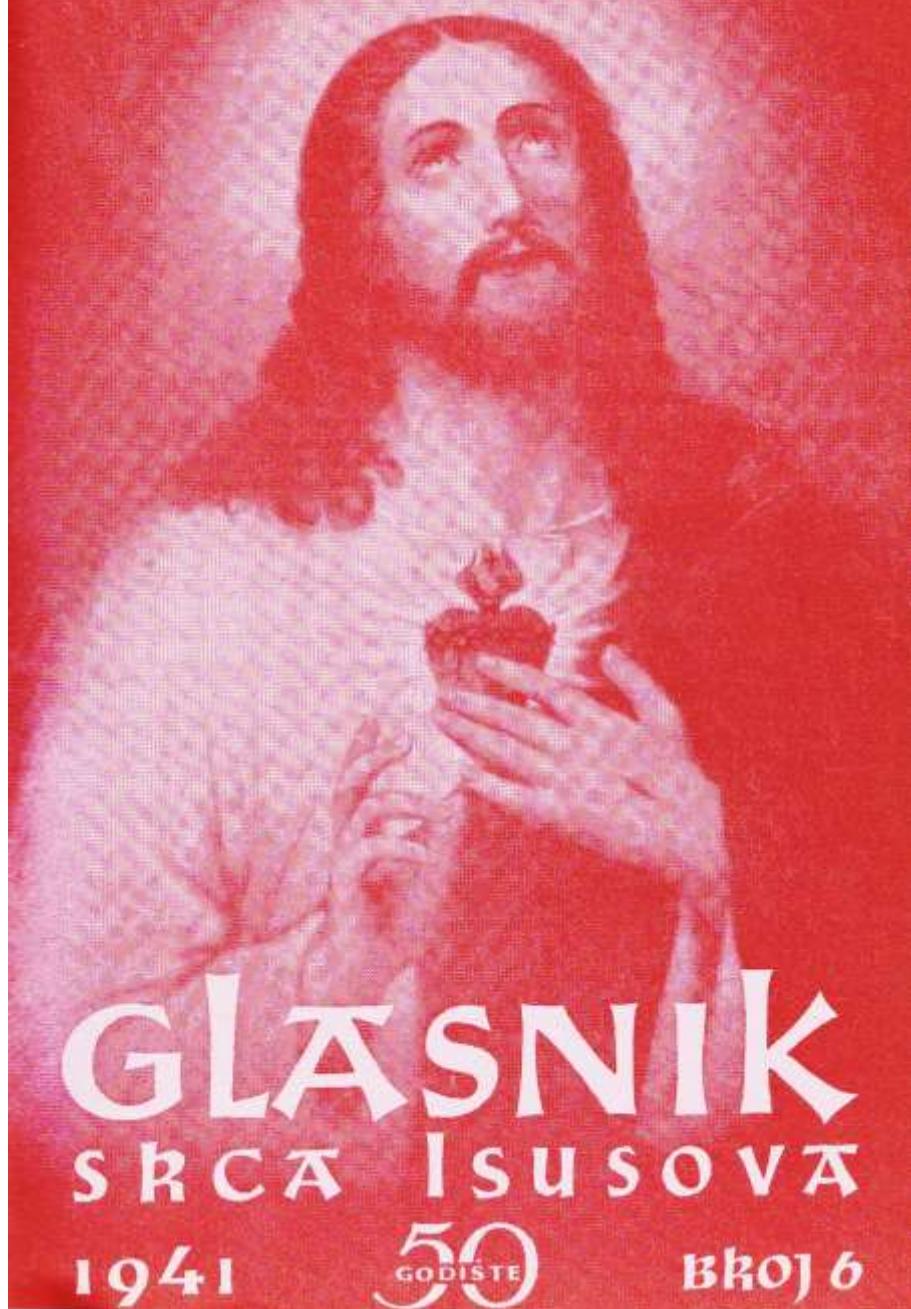
**Članovi Apostolstva Molitve molit će u svibnju
na ove nakane :**

1 Ć Filip i Jakov. Apostolski duh	17 S Paskal B. Uspjeh Euh. Kongresa
2 P Atanazije. Neustrašivost	18 N 5 PO USKRSU. Daci srednjih škola
3 S Našašće sv. Križa. Uspjeh misija u Zagrebu	19 P Petar. Prosni dan. Uspjeh Misija u Zagrebu
4 N 3 PO USKRSU. Uspjeh Euh. Kongresa	20 U Bernardin. Prosni dan. Blagoslov poljima
5 P Pijo V. Katolička štampa	21 S Fidelis. Prosni dan. Blagoslov usjevima
6 U Ivan pred lat. vrat. Naši Križari	22 Ć SPASOV. Čežnja za nehom
7 S Stanislav. Progonjeni	23 P Desiderij. Vjernost Bogu
8 Ć Ukazanje sv. Mihovila. Pobjeda Crkve	24 S Gospa od Puta. Malo sjemenište u Travniku
9 P Grigor Naz. Katoličke škole	25 N 6 PO USKRSU. Naši neprijatelji
10 S Antonin. Hrvatski biskupi	26 P Filip Nerij. Svećenička zvanja
11 N 4 PO USKRSU. Uspjeh misija u Zagrebu	27 U Beda. Naši u vojsci
12 P Pankracij. Povoljno vrijeme za usjeve.	28 S Augustin. Preplatnici Glasnika
13 U Robert Bel. Isusovačke škole	29 Ć Marija Magd. de Paz. Ženska Kat. Akcija
14 S Bonifacij. Crkva u Njemačkoj	30 P Ferdinand. Narodni vode
15 Ć Ivan de la Sale. Školska braća kod nas	31 S Andela Mer., mjes. zašt. Ljubav k čistoci.
16 P Ivan Nep. Ispovjednici	

ZA CLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričestli. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA CLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA: Potpun oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLAĆENA U GOTOVU.

GLASNIK

SRCA Isusova

1941

50
GODIŠTE

broj 6

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLIČKIH OBitelji

Iz daju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu * Za list od-
govare: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara »Glasnik«, Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 6
LIPANJ 1941

Uprava: Zagreb I./147,
Palmotićeva 31 * Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja pretplata: 15
dinara — USA: 0.50 do-
lara — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengő.

Glasnik nisu novine

Pa ne zaslužuje ni sudbinu novina. A urednik je ipak jednom
zgodom našao dio Glasnika negdje na seoskoj cesti. Na sreću
samо jedampot! Taj preplatnik, koji svoj Glasnik nije znao
bolje upotrebiti, nije zacijelo još shvatio, da Glasnik nisu ni-
jakve novine. Novine imaju svoja vrijednost danas. Sutra ih
već nitko više ne traži, jer je došao novi broj s novim vijesti-
ma, s novom zabavom, s novom razbijrigom. U jučerašnjem se
broju može dakle mirne duše umotati sir. Jer on je svoju zadaću
izvršio.

All Glasnik nije nikada svoja zadaću posve izvršio. On nije na-
pisan za jedan dan ni za tjedan dana pa ni za mjesec dana.
I stoga njega ne može slijedeći broj ni zamjeniti ni potisnati
niti mu može umanjiti vrijednost. On je uvijek suvremen, uvi-
jek aktuelan, jer stvari, o kojima piše imaju vječnu vrijednost.
Pa tko ima smisla i čežnje za vječnim, za nadnaravnim, tome
je Glasnik zanimljiv ne samo prvi dan, kad mu se pojavi u
kući, već uvijek, u svakoj zgodbi, pa i nakon dugog vremena.

Pravi čitatelji Glasnika to razumiju i osjećaju i Glasnik se kod
njih ne baca koncem mjeseca u smeće niti se u nj zamata sl-a-
nina i kolači. Nego se brižno čuva i slaje broj do broja, godište do
godišta. Pa se u drugoj zgodbi i opet izvuče iz ladice, i nanovo
prolista i ponovno pročita! I uvijek im se pričinjava nov, uvijek
zanimljiv, uvijek poučan!

A ne bacaju ga ni oni, koji ga ne misle čuvati. Glasnik je za
njih zanimljiv i poučan i koristan, pa sude, da će tako biti i za
druge. I mjesto da ga bace, oni čine djelo ljubavi: daju ga drugima.
I čine veliko apostolsko djelo. A osobito ako ga dadu
onima, kojih nema nikada u crkvi. Njima će najviše koristiti.
Neko ga i oni prolista i pročita, pa nek prosude, da li je
vjera »opij za narod« i »mračnjaštvo«, kako im toliki trubljači
»istine« zagljušuju uši. Nek i sami malko misle svojom glavom!
A iskustvo je pokazalo: kome Glasnik jednom dospije u ruke,
prazlit će drugi put i sam ruku za njim.

Glasnik nisu novine! Dakle ne bacaj ga! A ako ga ne misliš
sačuvati za se, dodaj ga drugima, koji žedaju za istinom i gла-
duju za Bogom!

Duh je Gospodnjí na meni
i za to me pomaza; da naviještam Evanđelje
síromašníma++ Posla me + da propovijedam
zarobljeníma otkup + slijepíma vid
da oslobođim potlačene + da propovijedam
milosnu godinu Gospodnju 10.1

DODITE K MENI SVI +
KOJI STE UMORNI I OPTEREĆENI
I JA ĆU VAS OKRIJEPITI 10.1

+ ⚡ + ⚡ + ⚡ + + ⚡ + ⚡ + ⚡ + ⚡ +

Glasnik u novoj Hrvatskoj

Našem se Glasniku navršilo već pedeset godina. I kroz čitavo to vrijeme on je ostao vjeran svomu imenu. Bio je glasnik onih načela, što ih je Isus naučavao; vjesnik i širitelj onoga duha, što ga je Isus Gospodin donio; nastojao je, da život pojedinca, obitelji i čitavoga naroda prožmu oni osjećaji, koji su prožimali Presv. Srce Isusovo; borio se neumorno za to, da naš narod i u pojedincu i u cjelini u svakoj prilici, u sreći i nesreći, u obilju i siromaštву, u zdravlju i u bolesti, u radosti i žalosti bude narod po Presv. Srcu Isusovu. Činio je to u čvrstom i nepokoleblivom uvjerenju, da je Isus obećani Mesija; da i pojedinac i čitav narod može naći mir, blagostanje i sreću samo onda, ako Isus Krist bude njegov vrhovni Gospodar i Kralj; ako naš zajednički život bude počivao na Isusovim načelima i zakonima. Naš se Glasnik kroz sve to vrijeme držao (mogli su mu to s osobitim zadovoljstvom priznati) daleko od svakog miješanja u politiku. On je bio uvjeren, da će najbolje služiti narodu i najviše pridonijeti njegovoj veličini i sreći, ako ostane na svom mjestu, ako ispuní vjerno svoju vjersko-čudorednu zadaću u svom narodu. Zato je poput svojega Gospodina bio vazda visoko iznad svih stranačkih i političkih trivenja i sukoba, pa je i u nacionalnoj borbi vazda isticao onu Isusovu: Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu i sve ostalo će vam se nadodati.

No zato, što se naš Glasnik drži daleko od svake politike, on nije nenarodan, ili čak protivunarodan. Naš Glasnik nije kineski Glasnik Srca Isusova ni Japanski Glasnik Srca Isusova, nego hrvatski Glasnik Srca Isusova. Zato ne može, a da i on od srca i toplo ne pozdravi ono, što je svako hrvatsko srce klikući od radosci i veselja pozdravilo: proglašenje Nezavisne Države Hrvatske, uskrnuće slavnoga kraljevstva hrvatskoga. To nije kakva promjena vlade, to nije pobjeda ove ili one političke stranke, to nije donošenje ovakvog ili onakvog ustava ili upravne promjene, to je oslobođenje čitavog hrvatskog naroda, to je radost i kliktanje čitave narodne zajednice, sve hrvatske obitelji, jer je ostvaren san, što ga na dnu duše nosi svaki pravi Hrvat.

Brzo nakon svog dolaska u novu postojbinu u VII. stoljeću naši su se đedovi oslobodili tuđinske vlasti i podigli vlastitu neovisnu državu. Za svojih velikih i slavnih kraljeva Tomisiava, Krešimira, Zvonimira digla se hrvatska država do velike moći i sjaja. Njezini susjedi, među njima i moćni Bizant i lukava Venecija, poslušivali su je i bojali se; a Rimski Pape, naslijednici Petrovi Štilili su je i blagosljivali. Što slijedom povijesnih prilika, što opet krivnjom vlastitih sinova Hrvatska je g. 1102. izgubila svoju neovisnost. Odonda do danas ona je sve više dolazila pod tuđinsku vlast. Ulijecaj tuđina prečesto je vrlo štetno i razorno djelovao na naš narodni život.

O Uskrsu naše jubilejske godine, kad slavimo 1300-godišnjicu veza sa stolicom Petrom, u općem previranju, gdje se ruše prieslo-

Ija i ličezavaju države i narodi, Hrvatska je država opet uskrsnula. Ona ima u osobi Poglavnika Dr. Ante Pavelića opet suverena, vladara vlastite krvi. Velike evropske države Njemačka i Italija, a s njima i neke manje države već su priznale njezinu samostalnost i neovisnosti. Oko Poglavnika, kojega su palnje i kušnje dugogodišnjeg izgnansiva oplimenile za njegovu veliku zadaću, okupili su se po najbolji sinovi naroda, da na sirom hrvatskom poštenju i na evandeoskim zakonima izgrade novu hrvatsku državu i povedu svoj ljubljeni narod ususret boljoj i slavnijoj budućnosti. Glasnik Srca Isusova im u tom velikom i teškom pothvalu želi obilje Božjeg blagoslova. A Glasnik će na svom području i na svoj način sve učiniti, da bi se ispunile riječi pjesme Srcu Isusovu:

»Slijeg Hrvata — Srce Krista,
Tu nam rudi sreća, spas,
Tu sloboda zlatna blista,
Tu se ori gromki glas:

Kralju slave silni blagi,
Blagoslov zavjet taj,
Blagoslov rod nam dragi,
U svom Srcu stan mu daj!«

Milost sv. krsta djeci, koja prerano umiru

Mjesečna nakana Apostolstva molitve za lipanj, koju je blagoslovio Sv. Otec.

Misionar bude pozvan bolesniku. Vraćajući se u postaju zabasa. Sustrene ženu s teško bolesnim djetetom na rukama. Žena pleče i fuži se, da joj je dijete sad ně umrlo. Misionar opazi ipak na djetetu trag života. Brzo uzme vode i pokrsti maliju. U tej čas dijete još jednom dahne i duša mu se vine srećna i sveta put neba! To je dijete dobilo vanrednu milost. U zadnji čas sv. krst otvorio put u nebeske dvore. Možda se negdje u Evropi koje dijete molilo za crnce ili dalo koji milodar ili prineslo koju žrtvicu i tako pribavilo onom crnčetu milost spasenja.

No moramo priznati: činjenica je, da nažalost mnogo djece ipak umre bez krsta. I kod pogana u Africi i Kini, ali i u Evropi kod kršćana! Kod pogana umiru djece što od bolesti, što od gladi u teškim vremenima, a možda ih dosta osobito ženske djece, bude odbačena, ubijena, žrtvovana bogovima... A u kršćanskim zemljama? Djece dolaze na svijet, a ne nose ih u crkvu, da im bude duša preparođena sakramentom krsta. A smrt nesmiljeno grabi kako i odrasle, tako i ove malene... Druga opet djece umiru bez krsta, jer ukućani izgube glavu, pa se nikto ne sjeti, da bi dijete pokrstio, jer u nevolji može svaki čovjek krsiti, ili ne znaju, kako se podijeli krst. A koliko djece dođe na svijet — prerano, nerazvijeno... pobačenou! Dušice te djece ne će nikada vidjeti lica Božjega. Kamo dolaze teška djece? Ne u nebo, u mjesto nadnaravnog blaženstva, jer imaju istočni grijeh, tu ljagu baštinjenu od praroditelja, a u nebo ne dolazi ništa nečisto. Ne će ni u pakao, u vječne osjećne muke, jer onamo dolaze duše s osobnim smrtnim grijesima. Što čeka tešku dječu, to je zapravo tešnja, jer nam Bog o tom nije ništa objavio. Sv. Grgur veli: Malo djece, koja umiru prije krsta, ne dolaze u nebesku slavu, ali ih božan-

ski sudac ne osuđuje na vječne muke, jer nemaju osobne krivnje.« Takova djeca uživaju neko naravno blaženstvo bez boli i bez žalosti. Ta radost je prema blaženstvu nebesnika poput blijedog svjetla uljanice prema sunčanom bliještavilu. Ipak takođe nema prava na nebo, jer je potomak proganikov. Kao što i potomci svrgnutog i prognanog viteza nemaju pravo, niti se smiju povratiti u domovinu na dvor kraljev bez posebne milosti. Stoga teško onome, koji je svojom lakounosću ili zlobom kriv, da dijete umre bez krsta. Dušu toga djeteta Bog će tražiti iz njegovih ruku.

Bog pušta slobodnu volju ljudima. I tako se događa mnogo toga u svijetu, što Bog neće, ali pripušta iz razloga, kojih mi ne čemo i ne smijemo ispitivati. Spasitelj je rekao: »Želva je velika, ali poslenika malo, molite dakle gospodara želve, da pošalje poslenika u svoju želvu.« Bog bi mogao i bez naših molitava poslati radnike u svoj vinograd, to jest svećenike i apostolske duše, da rade oko spaša duša, ali on hoće da mi molitvama zasluzimo drugim milost zvanja. Tako bi mogli pomisliti, da Spasitelj i u našem slučaju veli: »Ljudi umiru, pa i djeca, a nema uvijek pri ruci svećenika da podijeli sveci krst. Molite dakle Gospodara svijeta, da ne umru ti ljudi, a osobito nevin dječica bez tog sakramenta preporoda.« Mi možemo dakle isprosili i zasluziti takovoj djeti milost krštenja. I to svojim molitvama i dobrim djelima.

Pa tako će članovi Apostolstva molitve i svi šlovatelji Presvetog Srca Isusova ovaj mjesec prikazivati svoje molitve, žrtve i dobra djela na tu načinu, da bi isprosili milost sv. krsta onoj djeti, koja prerano umiru. Možda će baš po našim molitvama Božja Providnost poslati u prvi čas misionara ili časnu sestru umirućem pogancu. Ili će sami roditelji tako poslati po svećeniku. Može se dogoditi, da je dijete u smrtnoj pogibelji, a nitko se ne sjeti, da dijete krsti ili ne zna, kako se krsti. I tu će naša molitve pomoći. A što da kažemo za one moderne Herode, koji ubijaju plod svoga tijela ili dopušlju, da ga ubije nesavjesten koji liječnik ili baba vračara! Treba im milost, da se u pravi čas zgroze i prestraže i da odustanu od tako opakog djela i tako si natovare strašnu odgovornost za dan sude.

Treba i svima nama da budemo dobro poučeni o važnosti sakramenta krsta i da znamo, kako se podjeljuje u nuždi. Uzme se svete ili obične vode, polije se dobro po glavi djeteta i ujedno isti onaj, koji lije vodu, mora izgovoriti sveće Kristove riječi: »Ja te krštim u име Оца и Сина и Духа Светога!« (bez Amen).

Promisli često, kako je Bog milosrdan, pa te je možda odmah drugi dan iza rođenja učinio već baštinikom vječnog blaženstva. Što bi bilo od tebe, da si umro prije krštenja, jer ništa nečisto ne ulazi u nebo? Ali promisli i to, kolike si i kako svete dužnosti primio na se po svetom krstu i vrši ih savjesno. Ti si se svećeno pred Bogom odrekao davla i svih njegovih djela. Ti si izjavio, da vjeruješ u Boga Oca, Sina i Duha Svetoga i u sve, što uči sveta Katolička Crkva. Pokaži sad to u životu i živi po svetoj vjeri. Krstionica u župnoj crkvi nek te sjesti na to, da si ti ondje postao djetetom Božjim. Budi Bogu zahvalan i moli se, da i drugi postanu dionicima ove milosti. To su nakane Presvetog Srca, to neka budu i tvoje nakane. Ako ti je Gospodin dao djece, gledaj, da one što prije prime ovu veliku milost opravdanja i posvećenja.

Hrvatska Svetišta

RASPETI KRIST HRVATSKOM NARODU

*Hiljadu je godina i trista
Otkako se nad Hrvatskom blista
Križ Moj sveti s pribijenim tijelom,
Saznaim okom i ranjenim čelom.
Od tog doba, hrvatski moj rode,
Pojim tebe s vira vječne vode.*

*Uvedoh te u krajeve sretne,
Dadok tebi njive beričetne,
Dadok more, da po njemu ploviš,
Dadok kume, da u njima lovili,
Obdarih te rudom, blagom svakim,
I inače darom svakojakim.
A u duši twojoj dvor si sazdaš,
Da dovjeka u njoj budem gaza.
Kršćanstvom sam tebe stao pojít
Hoteci te za nebo odgojiti.*

*Darovah ti knezove i bane
Sve po izbor ljudi izabranе.
A da bude još ti veća slava,
Okrunih ti kralja Tomislava,
Stjepana i Petra Krešimira
I Dimitra zvanog Zvonimira.*

*Arpad umi twojom vodom ruke
I na smrtnе osudi te muke.
Tatarska te bijesna zali pjena,
Križ ti teški stavl na ramena.
Križevački sabor, vrelo nade,
Bio kamen — i ti bolno pade.
Turski vuci stali su te biti
Kano mene momci razbojiti;
U tom času kruta neveselje
Javi ti se lice roditelja,
Što u Rimu gorke suze lio,
Kroz vjejkova u pomoći ti bio.
Poput kakve utješljive sjene
Pomože ti »Simon iz Cirene«,
Kada nakon zabora cetinskoga
S bećkim carem dobit kralja svoga.
A sigetska krovava ti zgoda
Vjeru sliku svih teškoča poda:
Tako primi sliku twoga lika
Strana žena, luda Veronika.*

*Išao si dalje, dok najednom
Ne osvanu na stratištu lednom:
Otvori se nova smrtna rana,
Kad ubije Žrinskoga ti bana
I mladoga Frana Frankopana.
A sve žene, što uokrug stale,
Tebe motre, samilosno žale.*

*Iza toga kratno stegnuše te,
Padje, jecna, k nebu molbe lete.
Svukoše te i po svijetu cijelom
Razmecu se s hrvatskim odijelom.*

*Na križ gnjeva i hajdučkog srama
Djenuše te svojim »nagodbama«.
Pa kad s krsta kru ti zemlju zali,
Kronici se tebi rugat stali.
No zvierskiji nego drugi ljudi
Lažna »braća« raspore ti grudi.
Šiknu kruca tza svjetskog klanja,
Klonu vjera, kraj je pouzdanja... .*

*Skinuše te oprase ti tijelo,
Zapjevaše svećano opijelo,
U grob novi položiše tebe,
Na te crven - bijelo - plavo čeve.
Sada snivaš, snivaš, molliš vrucje,
Da ti svane slavno Uskrsnuće!*

*Rode, rode, zašto mrtav klon?
Ja pripastih grozna kušnja ona
S koje mnoga zla si prepatio.
Jer Mi nisi dosta vjeran bio.
Odonda te, pravo vjeruj, vodih
Križnim putem k uskrsnoj slobodi.*

*Dragi rode! Patio si dosta:
Bilo boli, jada, glada, posta;
Bilo kru za Me prolivene,
Bilo muka pačenih za Mene.
Pržio te žar bizantske vatre
Hoteć da u tebi Mene satre.
Distrnula te kuška Patarena,
Ali joj se opre za vremena.
Stajao si kao bedem gordi
Na istoku proti turskoj hordi;
Latao se Bakačeva mača
Trijebeć korov protestantskog drača.*

*Na hiljadi u ropstvo te uukli:
Sjekli, klali, batinali, tukli.
U svem tomu nadljudskomu vaju
Gledao si prema vječnom kraju.
Stisko si se uz križ s Mojim tijelom;
Vapio si pomoći dušom cijelom;
Gole svoje odvijaš rane,
Da sa križa balzam na njih kane.*

*Usred muka, pod bićem tiranstva
Ti si bio predzide kršćanstva!
I u ljetu, kad se usred svijeta
Life miris otrovana cvijeta:*

*Zjubiš Moje isplakane zjene.
Zato su se osim drugih slika
Cijelog niza tvojih mučenika
Zabilistale tvojim krajevitma
Ciste dne — pojene iz Rima:
Božji ljudi: Graciji, Hosane,
i Nikela, sveti Šibenčane,
Augustin biskup, sunce jarko,
i blaženi Križevčanin Marko.
Osim njih je vjenec tvome vaja
Silno mnoštvo spasenih u raju,
Koji Mene mole svakim danom,
Da ti srca hranim rajskom hranom.*

*Kraj sveg dobra, hrvatski moj rode,
Ti daleko od svog Spasa ode.
Već odavno stan je udarila
ti tvom srcu ona grđna sila.
Mo te vrijekom dijeli, kida, cijepa:
Crna zavist, podla, tašta, siljepa.*

*Alkohol te truje od davnina,
Ništi oca, ništi mlada sina.
Radi pića mnoštvo ljutih rana,
Kadi njega smrtonosnih dana.
Iz njeg niče mržnja, jal i zloba,
Da iz tebe vražnjeg stvori roba,
Da te slabiti, razorti, atuće,
Palomrta u ropstvo oduće.*

*Sve je to, ko zrak za vrijeme bure,
Pano strijela, što u Mene fure,
Što ih perliti u krvave grudi
S kojih ljubav Moja mir ti nadri.
A te strijete jesu psovke klete,
Što ih zna već svako tvoje dijete.*

*Na to vrgnu grijehe ponajeće
Što odvrću s tebe ruho sreće:
Još u klici djece u svoju ništiju,
Groznim grijehom savjest svoju tištiju,
Ubijaš se, nestaje te, padaš..*

*Zašto mi se tako gorko jadiš?
Zamislit se u zla, što ih spravi
U svom jadu i u svojoj slavi.
Promisli, što za te ja učinih:
Krstih te i zauvjek posinih.
A ti, sinko, mjesto plodne vjere
Radaš grijehe bez broja i mjere.*

*O moj rode, hrvatski moj rode,
Strašnim grijehom Srce Mi probode!
Gledaj kako krv iz njega šice,
Kakvo mnoštvo jada u njem niče.
Kakve boli u njemu se roje
Rad krvničke teške krijeve twoje.
Ti Me vrijeđaš — Ja ti praktam zloće,
Raspinješ Me za Moje slatkoće,
Ti Me tjeras sa hrvatskih njiva,
Dok te Moja ruka blagosiva.*

*Dragi puče hrvatskoga kraja,
Slušaj glase, slatke glase raja:
Prilisni se čvrsto uz križ svjeti,
Jer ti s drugih strana ponor prijeti.
Na Srce Mi trudnu glava skloni
I u ljubav Moju sav utoni!
Ljubi Me, ko tebe Ja što ljubim,
Kad te h Sebi tako dugo snubim.
Dodi! Mojom kruju zalij rane!
Daj Mi duše patnjom izatkane,
Da ih zgrije Moga Srca plamen,
Da na vijeće budu Moje. Amen.*

M. J. Delnikov

MJESEČNI ZAŠTITNIK

Moj život je Krist!

Nijedan otac i nijedna majka nisu toliko ljubili svoju djecu, kao što je nas ljubio Krist.

Sva ljubav njegova Srca gorjela je za bijedne i grijehom opterećene ljude. On je deo uništiti svoj život, da ga njegova djeca posjeduju.

Tu ljubav, tog Krista u sebi sponzao je sveti Pavao kao malo koji čovjek. Njegovo rođenje pada nekako u isto vrijeme kad i Kristovo. Bio je sin židovskih roditelja, koji su se iz slike Zemlje preseleli u maloazijski grad Tars. Roditelji su

mu bili pobožni i željeli,
da im sin postane židovski
svećenik, pa su ga radi
toga dali u školu.

Pavao je svom dušom volio svoj židovski narod i bio je uvjeren, da je Bog pozvao jedino taj narod, da se spasi. Radi toga nije mogao podnijeti drugih naroda, te ih je stao progoniti. Najviše je bješnio na kršćane, koji su počeli uvoditi novu vjeru, Židovima do sada nepoznatu. Radi toga počela su grozna progonstva i mučenje kršćana. Već kod prvog mučenika sv. Stjepana spominje se, da je sudjelovao i Pavao.

Kasnije se sam ponudio židovskom velikom vijeću, da će on mučiti kršćane, samo neka mu dade oružanu snagu. Vijeće je na to rado pristalo i dalo mu zločinačku bandu, da po volji radi se kršćanima. I to god hoće. Tako je ta zločinčka rulja bila strah i trepet za sljedbenike Kristova, gdjegod se pojavila.

Jednog dana pošli su i u Damask, da unište ono kršćane, koji su pobegli iz Jeruzalema ...

I tu se dogodilo ono, što je preokrenulo cijeli život Pavlov.

Svjetlost, što ga je obasjala, i riječi, što mu ih Isus rekao, učinile su od progonitelja kršćana velikog apostola i velikog sveca katoličke crkve.

»Moj život je Krist, usklinkuo je sveti Pavao, kad je spoznao tu ljubav Božju i Krista. Božanska ljubav nije ostavila, niti zaboravila nikoga, pa ni svoga progonitelja...«

Šrhan i pognut od slija i kajanja, ali pun pouzdanja i ljubavi, hoća sveti Pavao, da se uništi i iscri u službi svoga božanskog Učitelja. Tu veliku ljubav i zahvalnost očituju on u svojim poslencima. »Ko će nas restoviti od ljubavi Božje? Nevolja ili tjeskoba ili gleda ili golotinja ili pogibao ili progon ili moč? Sve ovo sviđavamo poradi Onoga, koji nas je ljubio. Uvjeren sam, da me ni smrt, koje se čovjek najviše boji, ni život, koji je čovjeku najmiliji, ni zli duhovi ni sedašnjost ni budućnost ni visina ni dubina ni drugi kakav stvor ili kakav stvar ne može restaviti od ljubavi Kristove.«

Sv. Pavao, Apostol naroda,
kojem je život bio Krist i za Krista

»Moj život je Krist« mogao je polvrditi sv. Pavao ne samo riječima nego i djelima. Ta ljubav prema Kristu, kojega je on prije progonio, sada nije imale granica. Htio bi, da obrati i privede toj ljubavi sve pogane i sve Židove cijelog svijeta.

Sva stradanja i sve patnje, koje su ga snalazile samo su povećavala ljubav prema Kristu. On piše: »Bio sam po lannicama, preko mjeere bio sam izbijen, mnogo puta bio sam u pogibli smrtnoj. Od Židova primio sam pet puta četrdeset manje jedan udarac. Tri puta sam bio ţiban, jedamput kamenovan, triput sam doživio brodolom, noć i dan proveo sam na pučini morskoj. Često sam putovao, bio sam u pogiblju od rijeke, u pogiblju od razbojnika, u pogiblju od zemljaka, u pogiblju od pogana, u pogiblju u gradu, u pogiblju u pustinji, u pogiblju na moru, u pogiblju od laţne braće; u trudu i muci, u mnogom nespavanju, u gladi i ţedi, u mnogom postu, u zimi i golotinji.«

Svršetak svih napora i muka učinila je mučenička smrt, kad mu je krvnik jednim udarcem mača 29. lipnja 67. godine otkjakao slijedu glavu.

★

I danas su mnogi Savli, ali malo njih su Pavli... Svaki čovjek, koji živi u grijehu sličan je progonitelju Savli. Grijeh, osobito smrtni grijeh, fjeira iz duše Krista, koji bi htio u njoj stanovati i njome vladati.

Ljubav Kristova ostaje još i danas koliko puta zaboravljena, ali ne prestaje biti ljubav.

Krist još uvijek stoji raširenih ruku na križu i čeka. Od kolikih bi On htio čuti riječi: *Moj život je Krist.*

Ali oni... ţute.

A. B-n

... te se posve istrošilo

Isus je htio kupiti ljubav ljudi. Htio je imati kao ličnu svojinu ljudsko srce: da za njeg bije u divljenju, gori u oduševljenju za njegovu osobu, sjai u poštovanju njegove dobrote, blista u odanosti njegovoj ljubavi, zaboravlja se u podložnosti njegovoj volji, ništi u slušanju njegovih savjeta, prekaljuje u naslijedovanju njegova primjera. Htio je poštenim putem, poštenim u očima ljudskim, ponovno postati gospodarom ljudske duše, naše duše, moje duše.

Isus je htio kupiti ljubav ljudi. Zapravo nije je trebao kupovati. Bila je od davnina njegov posjed, vjekovna očevina i krunsko dobro Vječnoga Kralja. I to s dva razloga: prvo stoga što je Isus u nepomućenoj suradnji s Ocem i Duhom šestoga dana sazdao prvog čovjeka Adama i udahnuo mu dah života u fijelo i u srce, da njim cijelim ljubi cijelo Trojstvo. A onda stoga, što nas je obdario u božanski raskošnoj podatljivosti svim potrebnim sredstvima za očuvanje, unapređenje i sretan razvitak našeg života. Stvorenje i stvaranje čovjeka, svakog čovjeka, i tebel —, stvorenje svijeta, preda-

noga u našu službu i korist — doista su dovoljni razlozi, da pokažu Isusovo pravo vlasništva na našu ljubav, na naše duše, na naša srca.

Ali eto, kada su ljudi pošli za nepoštenim ocem Adamom, zaboravili na vječnu ljubav, koja ih je stvorila i obdarila svijetom, pa uskratili višnjoj kruni časni dohodak ljubavi, došao je među ljudе s neba Isus, da vrati prijestolju uskraćeno dobro. Ne da ga uzme bez uzvraata, bez zamjene, bez naplate, nego da ga kupi, prekupi. I tu bijednu ljudsku ljubav, našu ljubav, moju ljubav — kršteni brate, sklopi oči kao i ruke, i ruke kao i oči i u tihom sabranju misli — da tu ljubav platи, dao je sve, što je imao, i osiromašio se, oplijenio se, opijačkao se

usque ad carnem — sve do tijela
usque ad crucem — sve do križa
usque ad panem — sve do kruha. (Sv. Bernardo)

Usque ad carnem — sve do tijela

I utjelovio se u Djevici Mariji i ona ga je rodila. Nije se s neba spustio tiko i nečujno kao svježa rosa, nego se rodio od Marije, kao i Marija od Ane. Uzeo je tijelo od Djevičina tijela u Djevičinu tijelu, od onoga tijela, kojeg se jedna mrva, sitna i drobna, prenijela od Adama praoca, i tako se uklopio, učlanio i upisao u ljudski obitelj — kao što je napisano u knjizi rođenja Isusa Krista po Maleju. Od našega roda, od našeg koljena i naše familije i krvi, jedinorođeni po Ocu, prvjenac je po Majci među mnogom braćom, postavši čovjek. I naš je i Bog je. I zato je kao rub obzorja, gdje se nebo spaja sa zemljom i silazi na nju, gdje se Bog daje ljudima. Bog je uzeo čovjeka, da dadne čovjeku Boga. Bog je cijena za našu ljubav — utjelovljenje lo govori, silazak Božjeg Sina u Marijino krilo to objavljuje.

Nisu cijena riječi, one velike uzvišene riječi, božanska objavljenja, otkrivanje nadzemaljskih lajna i besjeda na gori. To je nuzgredno. To su tek fumačenja, razgovor kod prodaje, koje pokazuju božanski istinite vrijednosti, ljubav ljudsku, koja se kupuje, i božanstvo, koje se za nju nudi. I jer je toliko dao i platio ljudima za njihovu ljubav, Isus uporno, kao onaj, koji ima pravo, zahtijeva da bude ljubljen svježijom ljubavlju od očinske, koja u sinu ljubi budućnost i novost, i odanijom od si-

Po porodu nam posta drug...

...na ovaj cijenu za naš dug...

oproštanje; kad se znojio krvlju, koju je Juda izdajnički poljubio, kojoj su vrsla otvorili na svetom tijelu prosta čeljad, kad su ga bićevima oivali i trnjem krunili; kad je klecao i padeo pod teretom križnih neotesanih greda, kad je na križu predao Ocu duh, dok je uza nj stajala sv. Marija, Majka Božja, i molila za nas grešnike.

Istrošio se sve do križa, prinijevši i žrtvovavši i samo tijelo u nesebičnom, božanski podaljivom činu, da kupi ljubav ljudi. I kao najrječitiji znak te volje, kao posljednji testamenat Pisma, koje se imalo ispuniti, Longinovo kopljje razmaklo je rebra na boku, da se vidi probodeno Srce Božjega Sina:

»Krvava ptica, s pregrdnim kljunom
Grudma si svetim šinula,
Krvava ptico, s pregrdnim kljunom!«
— Ljubav je kljun mi oštira
Ona ga čak i u Srce rinula.

»Ljubavi strašna čemu to stvori?
Srce si Božje probila.
Ljubavi strašna čemu to stvori?«
— Da sve zanesem, trebalo još mi
Ranjeno srce. Sad sam ga dobila! (Pavelić)

Da se kroz preoz na svetom Srcu u nj ubaci udovičko naše
blago od dvaju novčića: ljubavi Božje i bratske.

Usque ad panem — sve do kruha

»Znajući Isus, da je došlo vrijeme, da pode s ovog svijeta Ocu, pošto je ljubio svoje, do kraja ih je ljubio... I uze kruh u sveli svoje ruke i reče: Uzmite, jedite, ovo je tijelo moje... Ovo činite meni na uspomenu.« To je euharistija. Zahvala. Konačni dar, dodatak, nagrada za danu ljubav. Mnogo je dao, kad je u utjelovljenju dao božanstvo. Puno je dao, kad je u otkupljenju dao tijelo. Sve je dao, kad je u kruhu dao cijelog sebe, posve, potpunoma. Produljio je utjelovljenje, koje ga je dovelo na zemlju među nas, da ga euharistija ostavi među nama. Posadašnjo je otkupljenje, kojim je platilo naše dugove, da blagovan u svagdanjoj hrani euharistijskog kruha, što se sprema na oltaru, čisti duše i plaća svagdanja prouzvjerena i izdaje.

Euharistija je zahvala za našu ljubav. Drobni bijeli posvećeni krug hostije u obliku srebrnog novca, deista je novac, kamatni novac, renta, što ga donosi kapital utjelovljenja i otkupljenja, primljen od Isusa za našu ljubav, što ga svaki dan dijeli Isus razdragen topinom našeg srca, kad za Njeg živi.

Blagdan Presv. Srca sjeća na Božja prava i Božju volju, de posve posjeduje naše srce, doziva u pamet silne novce, koje je Isus utrošio, da kupi našu ljubav.

»Gle ovo Srce, što je ljudi toliko ljubilo, te se za njih posve istrošilo — sve do tijela, sve do križe, sve do kruha.«

Božje je potraživanje gotovo, sve su isplate za našu ljubav svršene.

Sada počinje naša ljubav, pokajnička i obračenička, prana u zadovoljstvi i bijeljena u naknadi — i još nije svršena.

Josip Dinko Mravšek D. 1

Utjeha u nevolji

Bilo je jednoga petka, a petak je Srcu Isusovu osobito mio — tako priopovijeda belgijski Isusovac — kad me pozvaše k bolesniku. Nadem siromaha od kojih 40 godina. Već je tomu šest mjeseci, što trpi od uzetosti cijelog tijela. Bok mu nije više drugo nego jedna velika rana. Kao Isus na križu počiva na samim ranama. Pa da njegova nevolja bude potpuna, ostavljen je od svega svijeta, prepušten sam sebi i svojim mukama. Ima istina dva desetgodišnju kćer, ali ova već rano u jutro mora ostaviti oca, da svojim radom zasluži svagdanji kruh i sebi i ocu, a ovomu još i ljekoviti čaj. Došao sam, da bolesnika ispovjedim, pa sam zato zatvorio sobicu, u kojoj je njegova siromašna postelja. Iz razgovora zamalo razabrah, da je taj patnik za čudo miran, što više zadovoljan i sretan. Nijesam znao, kako da to složim s njegovom golemom nevoljom. Zapitam ga dakle: »Kako možete biti tako veselo u tolikim patnjama?« A on će na to: »Otvorite vrata, oče; otvorite vrata, pa ćete vidjeti, otkuda mi dolazi utjeha.« Otvoram dakle, a bolesnik ne mogući ni prstom maknuti, samo mi očima pokaže na dvije lijepo slike na zidu, što ih je kroz ujek otvorena vrata sa svoje postelje mogao vidjeti. Bile su to slike presv. Srca Isusova i prečistog Srca Marijina. Morao si je siromah zaciјelo otkidati od ustiju, da ih kupi, a još da ih dadne onako lijepo uokviriti. »Vidite li, oče,« protumači mi, »vidite li sada, otkuda mi dolazi utjeha? Kad mi je, da svisnem od boli, onda gledam sad Srce Isusovo, sad Srce Marijino, pa sam sebi govorim: »Ovi su mnogo više trpjeli negoli ja, a bili su nevini, dok sam ja dosta toga pogriješio. I odmah osjećam veliku utjehu.« Pošto sam bolesnika opremio te se s njim oprostio, poslal mu jednu časnu sestruru milosrdnicu, da se za njega brine. Dva dana zatim podem, da ga opet posjetim, ali ga ne zatekoh više u životu. Raspitah se, kako je umro, a evo što su mi priopovijedali. Umirući reče: »Vidim svoju postelju posutu plavim cvijećem, a Blažena Djevica sašla je, evo, k meni, da primi moju dušu.« To su mu bile posljedne riječi. Nije moje, da sudim, da li je to bilo kakvo čudesno viđenje, ali slobodno smijem ustvrditi, da je Srce Isusovo ovđe sjajno ispunilo obećanje za svoje štovatelje: »Ja ću ih tješiti u njihovim nevoljama!«

Kamilo Zabčić D.I.

PROSLAVA BLAGDANA SRCA ISUSOVA U HRV. NARODNOM SVETIŠTU U ZAGREBU

Održat će se ove godine u nedjelju dne 22. lipnja kao i prošlih godina.

Na samoborskoj željezničici dobit će učesnici 50% popusta, a na državnim željeznicama neka se posluže nedjeljnim povratnim kartama.

Ovogodišnja proslava bit će u duhu zahvalnosti za 1300-godišnjice krštenja Hrvata i narodnog oslobođenja.

Vrata su otvorena...

Godinama već to radim. Povučem se u dno crkve i zaognem sjenama i polutamom. Odatle, iz tajinstvenog polumraka u grešničkom kufu pri dnu crkve promatrajem i pretražujem očima ljudе, što ulaze, popostanu i odlaže. Koliko ih je, Božel i u svako doba denal i svekakvih se opazi: i dobre nemirne djece i obijesne, umišljene mladosti i ljudi od posla i domaćica, što se vraćaju ili istom idu na trg, i pognutih stareca sitna koraka... Dođu, poklone se, pomole se, valjda se saberu i skruše. I odu poslom tiho i jedva zamjetljivo kao brza sjena oblačna. Vidi se: nije ih zvono s tornja pozvalo, i nisu se puno spremali. Nego put ih vodio mimo crkve. I nešto ih tako dirnulo, povuklo i poteglo, pa se navratili u crkvu. Kao da je u njoj Neško dobar i drag, podešen i darežljiv, prijatelj, savjetnik, tještitelj, pomoćnik — šta li? Pa mu se došli javiti, požurili se da ga pozdrave, onako s noge na nogu, usput i kratko, da ga stogod priupitaju, zaprose, zamole — šta li?

Svi su eto ti pohodi, slučajni ili predviđeni, dvostruka tajna: komu se ide i po što? Za nevjernika su sakrivena tajna, a i za po kojeg vjernika. Da su ti neznani posjeljenci došli na Misu, nisu: prazan je oltar, bez kaleža i hostije. Da su se uputili pričesnoj klupi po kruh s neba, nisu: ne dijeli se, ne lomi se hrana tijela Gospodnjeg. Pa opet je crkva dvorena posljednje večere posvećena misnom žrtvom i pričasnim blagovanjem! Ali zar samo to? Zar je Veliki Svećenik i Hranitelj svijeta — Isus — napustio to mjesto? Zar ostade tek miris njegova fraga, sveto posude, kojim se služilo, uspomena na nj... ali Njega, njegovo prisutnosti, zar nema? I zar nam je sudeno, da ostanemo prilisnuti tamom velikog Petka i da nešto krčansko čeznuće i ljubav, kao Magdalena, traži blagu blizinu Spasiteljevu bez nade i bezutješno, »jer uzeće Gospodina mogu i ne znam, gdje ga poslaviše«.

Ali, zar ne vidite, da je u sumraku, jutarnjem sumraku Božjeg doma — u njem je uvihek jutarnji sumrak pred dan vječnosti — zabijelo bijeli trag uskršnje zore, blijedo svijetlo uskrsnog jutra, i propupalo u plamičak vječnog drhtavog svijetla, što je niklo u crvenoj čaši nikad ugaslog kandila pred oltarom. To vječno svijetlo, taj vječni ruј mladog Uskrsa, Nekim svijetli, pred Nekim živi, što još uvijek dan i noć bdiće, straži, izgleda i čeka svoje, pred onim Neznancem u hostiji, pred Isusom. Ono nekom svijetli! — febi. Da otvorиш oči i prepoznaš:

Divnoj dakle Tajni osoj,
Klanjam se smjerno mi!

Isus od tebe nije daleko, tek nekoliko koraka. Blizu je, na dohvatu. I makar je Misla završena i Pričest se ne dijeli, ipak je Isus ostao u crkvi — pa je crkva keo onaj česni vrl, gdje se susreo s Magdalrenom Živi, a zrake vječnog svijetla sjaj, kojim možeš zapaziti Isusovo lice hostijom zestrto.

★

To znaju oni česti i časoviti posjetnici i Isusovi dragi gosti: Isusu idu, koji boravi u crkvi. Pa i ti, prepoznavši, da je Isus nastanjen u crkvi, u kući do tvoje kuće, da li je susjed u tvom susjedstvu, kad podiš da ga kao Magdalenu počražiš i obideš, pa mu se navratiliš i pokloniš, pripadneš k njegovim koljenima i zahvališ mu na otkupljenju i oproštenju, pa ostaneš uz njega, kad drugi ne će, pa mu preporučiš onu svoju skrb za djecu, očituješ onaj svoj jad, zbog bolesti i nesreće, otkriješ onu svoju ranu od pakosnoga jezika, ispričaš onu svoju napast na mržnju, osvetu, poholu, nećistoću; pa ga zamoliš za pomoć u onom poslu, za blagoslov i zaštitu na putovanju, za uspjeh u školi, za napredak u djelu, pohodio si Presveti Oltarski Sakramenat, posjetio si Isusa odjenujući jednom pahuljicom hostije i odazvao se Njegovu pozivu: »Dodatak k meni svit!«

I kamo sreće, kad bi ovakovi pohodi bili česti! A trebali bi biti. Napose kod nas Hrvata u ovoj svetoj godini, kad se moramo svi u duhu obnoviti i preporoditi. Ne moraju biti dugi, od 3 sata. Nitko se ne mora dugo zagovoriti s Gospodinom kao onaj dobri Vidaud, kog je rado spominjao župnik Arski. Rano bi se dizeo Vidaud, i k Isusu idao u crkvu, čim bi se olvorila. Kad je bio u nekom dvorcu, tri puta su ga tražili i zvali, da ide doručkovati. Domačica je postajala nestripljiva. Treći put zvan otide iz blizine Isusove rekvaci: »Bože, ne daju čovjeku ni časak mira, da može ostati s tobom!« — A bio je tamno od 4 sata ujutro, dodao bi se smiješkom sveti župnik. — Nitko nije obvezan na duge pohode. Ali ako krčansko vidi pritvorena vrata, ako krčansko srce vjeruje i u tajnu Isusova milosna boravka među nama, može li se uskrafilo Isusu počast pohoda i poklon vjere i ljubavi i ne ući k njemu, makar kratko, za čas?

Božji ljudi, vjerujte ovakva su neznačna navraćanja k Isusu velika milost, zalog spasenja i početak opravdanja. Jer ti ne daju, da ne Boga zaboraviš i da ga smetneš s pameti, pa se daš zaokupiti ovim svijetom, zarobiti zemaljskim brigama, i patili samo jalovim ljudskim jadima, skrbima i poslovima. Ne daju, da ti život bude samo teško, mučno i besplodno ribarenje nestalnim i telasavim jezerom ovog života, kao ono Petrovo po Uskrsu. Pokazuju ti pohodi čvrste obele vječnosti i Božjeg svijeta, o koja udaraju talasi življene i na kojima stoji Isus. Vode do podnožja oltara pred Isusove noge, gdje je nebesko sišlo do zemaljskog, vječno u prolazno, Bog u čovjeka. Dignu ti misao do Boga, potegnu te k Isusu. Prisutnost te Isusova privlači, i kao Petar ostavljaš i more i mreže, ispuštaš posao iz ruke, zaboravljajuš na zemlju i njene brige, i smiruješ se na prvim žalima vječnosti u njegovu društvu, i posvećuješ se u njegovoj blizini. Pa ako si pao u životu, ako si ga i zatajio, ne ćeš umrijeti kao odmetnik i odbačen. Pred svelohranjistem sjetit ćeš se svoje izdaje i svojih nevjera, velikih i malih, dodijat će ti grešničke bijede i odbacit ćeš kojanjem grošna bremena, sjetit ćeš se stare ljubavi i ispovijedili: »Gospodine, ti znaš sve, ti znaš, da te ljubim.« I otići ćeš od njeg opravdan, očišćen, ohrabren, bolji i spremniji na žrtvu. Pokušaj, pa ćeš vidjeti!

Godinama već to radim. Povučem se u dno crkve i odatle iz blijedog mraka u grešničkom kutu pretražujem očima ljudi, što ulaze, popostanu i odlaze, a u svako doba dana. Kad bi i febe među njima opazio i prepoznao, neznani brate i neznana sestra! Ali ne, ne, ne. Ne treba, da te vidim ja. Nego Onaj na oltaru u crkvi. Vratia su ti otključana, otkrivena, otvorena.

A liza njih! — Učitelj je ondje, i zove tel

Recens S. I.

Pismo dobrim roditeljima

Dragi moji!

Cesto sam puta mislio na Vas. Pratio sam Vas u duhu iz dajine i gledao, kako se vraćate sa dnevnoga posla. Dan na dan trošili ste svoje sile i mnogo puta ste otrli znoj sa čela, samo da prehranite obitelj. Ipak ste se veselo vraćali u svoju obitelj, puni mira i zadovoljstva. Osjećali ste, da Vas prati blagoslov Božji, pa ste rado zaboravljali na sav trud i muku. Posebno Vas je veselilo, što Vam dragi Bog daje tako dobru djecu. Sami ste često puta rekli, da su Vam najugodniji časovi, kad se uz večernji sumrak cijela Vaša obitelj okupi oko Vas i zajednički moli svetu Krunicu.

I ja sam se veselio tomu i od srca zahvaljivao, što još ima tako dobrih obitelji kao što je Vaša. Ali događaj, koji ste mi prošli puta priopćili, promjenio je i u Vašoj kući ono vedro raspoloženje.

Na široko ste mi pripovijedali, kako je Vaš sin sa svojom majkom pošao na mladu misu u susjednu župu. Već odavnina spremali su se na to svi župljani. U cijeloj okolini dugo se nije pripovijedalo ni o čem drugom, nego samo o mladoj misi, koju će imati K..., sin famošnjeg trgovca.

Ta mlada misa, velite, mjesto da je donijela blagoslov Vašoj kući, donijela je samo nerazumijevanje i prepirku. Vašem malom svidjela se tamo mlada misa i propovijed, pa i on neprestano traži, da ide dalje u školu, da i on postane svećenik. Vi ga od toga odvraćate i nikako ne dopuštate, i ne možete razumjeti njegove majke, koja Vas još uvijek na to nagovara. Velite: To mogu činiti bogatiji, koji imaju svega, a ne mi, koji i onako jedva živimo. Kod tih se riječi majka obično rasplače, licem prekrije ruke i više ne govori. Vama je to silno teško i htjeli biste, da se sve to jedamput svrši, pa da opet možete dalje u miru Božjem živjeti. To je eto ono, što Vas tiši i muči, pa Vam se često puta čini, kao da Vas je i Bog zaboravio i ostavio, da se tako mučite u svojem siromaštvu!

Dragi! Na ove Vaše, osobito zadnje riječi imao bi Vam mnogo toga kazali. Vi ste sami priznali, da Vam je dugo išlo dobro i da ste bili uvijek zadovoljni, makar niste pripadali među bogatije. Sa djecom ste također bili zadovoljni i uvijek ste ih hvalili. A sada, kad dragi Bog hoće Vašu obitelj posebno odabrali, da bude njegova i da Mu posvetite svoje dijete, sada je zlo!

O, kad biste Vi znali, što znači ohraniti i odgojiti samo jednog svećenika po srcu Božjem, Vi biste na koljenima najprije zahvalili Bogu, što od Vas to traži, a onda biste učinili sve, da to doista i bude. Za Vas onda siromaštvo ne bi bila isprka, da Vi to ne možete, nego bi se još i ponosili, što dragi Bog ne zaboravlja ni siromašnih. Zar niste čitali ili čuli za primjere tolikih, koji su od pastira i siromašne i poderane seoske djece postali vrijedni svećenici?

Koliki su se već našli pred istom poteškoćom kao Vi, i sretno su je prebrodili. I njima nije bilo lako, osobito mnogim majkama, gdje su često i često puta najpotrebnije sebi uskratile, samo da mogu poslati svome sinu i njega razveseliti. Svaki mjesec školarine zadavao je njima posebnu brigu. Koliko su puta morale same obilaziti oko svoga župnika i drugih dobročinitelja, samo da nekako skucaju školarinu. A kad bi kraj toga sin još trebao nekoliko dinara za druge potrepštine, kidalo bi im se srce, jer mu nisu mogli sve nabaviti, kako je pisao, da imaju drugi. — Ali danas, iza svih tih muka nema sretnijih roditelja, nego što su roditelji takovog siromašnog djeteta. Kad je on prvi put zapjevao »Gloria in excelsis Deo — Slava na visini Bogu« oni su sa toplim roditeljskim suzama, prostri na koljenima zahvaljivali dragome Bogu.

Budite uvjereni, dragi, da je to najveća milost, što Vam je Bog može dati. Da ste najveći siromah, pa da Bog od Vas to traži, si-gurno je, da ćete uspjeti. Možda Vam ne će biti uvijek lako, jer dragi Bog voli, da za njega i nešto trpimo, ali ćete se cijeli život, pače cijelu vječnost sjećati, da ste bili veliki dobročinitelj Božji.

Ta misao bit će Vam najveća utjeha u času smrti!

Kao dobar vjernik Vi ćete sigurno znati, što znači biti pravi svećenik. Svećenik je onaj, koji vas zdržava sa dragim Bogom. Kad smo u milosti, ona nas neposredno spaja i sjedinjuje s njim po sv. Pričesti, a kad smo se udaljili od Njega, svećenik nas opet izmiruje.

Što bi naš hrvatski narod bio bez svećenika!

Znamo, kroz kolike je borbe i nevolje prošao naš hrvatski narod, koliki su htjeli, da ga nestane sa lica zemlje, ali on je ostao jači i snažniji nego ikada prije. Što mislite, zar bi to mogao biti, da nije bilo njemu vjernih svećenika, koji su upirali prstom u Providnost Božju i koji su ga liječili od svih zaraza pokvarenoga svijeta.

Zato i Vama kao iskrenom i dobrom katoliku, kao vjernom sinu Hrvatske domovine najtoplje preporučam, da popustite i da izvršite ono, što od Vas dragi Bog traži. Tako ćete se najbolje odužiti i dragome Bogu i svojoj Domovini!

Pište mi što prije o Vašoj konačnoj odluci!

Vaš u Kristu

A. B-n

KLANJAJTE SE!

Možda je baš onda vruće sunce sjalo
Zlateč žuta polja pokrivena žitom
Kad je Božje Srce svijetu pričat stalo
O Sebi, o novom Kruhu plemenitom.

Željno ga je tada pšenica već zrela
Slušala uz drhtlj povijana vlača,
Ne znajući, da bi ikad biti smjela
Vječni zalog mnogih neplaćenih daća.

★

A i danas, dok se strništa zelena
Svijaju duboko, kadgod bura huji,
Žito s njega negdje istog svetlog trenā
Biva Božjim štitom u toj zloj olui.

O božanske sreće, njive srpom žete!
Krist se vama služi za najbolje jelo:
Vaš će plod kod žrtve nadnebeski svete
Nečujno sazreti u Njegovo Tijelo.

Šuštajte s veseljem! — jer vas ljubi jako,
Kadgod vašim plodom Ocu žrtvuje se.
Zato čimgod vjetrić sa neba polako
U vas pírne — Božjem Sinu klanjajte se.

m.

Tko pogleda ženu s požudom...

Veliki ruski pisac Dostojevski ležao je na umoru. U zadnjim časovima zaželi, da mu zapale blagoslovljenu svijeću i donesu Evanđelje, koje ga je vazda prafilo, pa i na putu u progonstvo u Sibiriju. Tad svečano rekne svojoj vjernoj ženi: »Anja, uvijek sam te srdaćno ljubio i, vjeruj mi, nikada te nisam, pa ni u mislima, prevario.«

»Tko pogleda s požudom ženu, već je učinio s njome preljub u srcu svome.« (Mt. 5, 28.)

Tko gleda na drugu, vara u svom srcu svoju. Zar ste već zaboravili, katolici, koji ste vezani sakramentom ženidbe, da ste si kod vjenčanja pred Bogom zadali međusobnu vjernost sve do smrti? Ti svojoj ženi, a ona tebi! Od onog časa pripadaš samo svojoj ženi, a ona samo tebi. Brak kršćana je brak jednog s jednom!

★

Sklopiti brak znači sklopiti javni ugovor pred Crkvom i pred Bogom. Nije ti to ko uzeti livadu u najam. Pokosiš je, podijeliš sijeno i ugovor se prekida. Ne liče se nikoga. Ali kršćanski brak je svet ugovor. Ugovor, koji ste vi, bračni drugovi, zakletvom potvrdili i potpisali pred Bogom, kad ste fri prsta stavili na Raspelo. Iza vas je potvrdio i potpisao vaš ugovor sam Bog. Smiješ li, možeš li dakle opozvati svoj potpis? Smiješ li i pomisliti: tko me vidi? tko što zna, što ja mislim? Znaj! Bog svojega ne opoziva nikada, doklegod smrt ne razdere ženidbeni ugovor. Možeš li lagati Bogu u lice?!

Covjek, koji krši bračnu vjernost i čini preljub jest podmukli, licemjerni kradljivac. On stavlja svoju žrtvu na oltar: Bože naš, evo nas pred Tobom, obećajemo si vjernost do groba. Dar, žrtva tvoje slobode i vjernosti leži pred Bogom na oltaru, a onda ti kasnije dolaziš tajno i krađeš ispred lica Božjeg svoj dar, svoju žrtvu. Bračnog druga možeš doduše prevariti, ali možeš li prevariti Boga?! »Bog mrzi olimačinu, što je počinjaš na žrtvi, koju si Mu prikazao.« (Is. 61, 8.)

Mnogi bi se stidio i ljutio, kad bi mu se predbacilo, da je kradljivac, lopov, da je ukrao kome ma samo par dinara. A isti se taj vuče okolo ko tal i gleda drugom oteti ono najlepše: čistoću braka. Grijesi ne staje doduše nikom na čelu zapisani, ali ja ne znam, kako se preljubnica ili on, zločinac-provalnik, usuđuje još pogledati u oči svome djetetu, a da od stida nikom ne ponikne.

Javno bi ih trebalo žigosati kao provalnike i oskvrnitelje svetinje. Stari, nepokvareni narodi strašno su kažnjavali preljub. Pred cijelim bi selom preljubočinca izbičevali do krvi, a onda bacili u najbližu močvaru. Na očigled sviju glibio je oskvrnitelj sve dublje u blažnu močvaru, dok mu nije i glava nestala, a obiteljska svetinja bila osvećena.

Nevjera u bračnom životu je smrtni udarac zadan ljubavi i sreći braka; naneša mu najveću uvredu i sramotu.

Što da reknemo o užasnom divljaštvu i preprednenosti, kojom se po gradovima i selima oskvrnuje tuda svetinja braka! Mnogi je muškarac već tako sramotno izgubio viteški osjećaj poštovanja prema ženi, da joj u nevolji ne će da iskaže uslugu, osim uz gadnu cijenu preljuba. Na selima ne će da rade za drugu plaću osamljenim ženama, kojima su muževi daleko. Đavolska zloba! Hoćeš li, kukavna ženo, da živiš, plati svojom dušom i tijelom!

Znak je to, da je kod mnogih ideal kršćanskog braka pao jako duboko! Bračna se vjernost sve više oskvrnuje, propada. A kad stablo pada, padaju s njime i svi plodovi. Padne li kršćanski brak u našem narodu, pokopat će pod sobom i sav narod.

A ipak je taj kršćanski ideal tako uzvišen: Po njem su muž i žena jedno srce, što ga je ljubav sačkala iz dva srca, a Kristov sakrament i blagoslov Crkve učinio sposobnim, da napuči zemlju i nebo novom djecom Božjom i Božjim baštincima.

1908. god. umrla je takva jedna divna žena i mati. Lucija Kristina udala se u svojoj 21. god., rodila petero djece. Nakon 22 god. srelnog braka umre joj muž, a 3 godine kasnije i najmlađa kći. Kroz cijeli ju je život Gospodin obasipao i velikim milostima i velikim križevima. Ona se je u svemu Bogu predavala i ljubila ruku, koja je davala i uzimala. »Na 25-godišnjicu svoje udaje,« opisuje Lucija u svom dnevniku milosti, što ih je primila u molitvi, »jedva sam jutros počela svoju molitvu, kad mi se ukaže ljubljena duša mojega muža, koju sam iza njegove smrti više puta u Bogu osjetila. S njom bijaše i anđeoska duša naše male kćerke. Skupa smo obnovili svoju žrtvu, prikazali Bogu dušu našega djeteta, našu najmlađu, zadnji, dragi cvijetak našeg sjedinjenja, što smo ga od Boga primili u većoj ljubavi, u stvarnijem odricanju od svake ljudske veze, a u vjeri, koja je u trpljenju zahvatila dubok korijen... Prikazasmo Bogu tu malu dušu, i ja sam vidjela, kako Mu je neizmjerno mila bila. I nas troje bijasmo u Njemu kao jedna jedina duša, ražareni Njegovom Ljubavlju.«

»Jedna od naših kršćanki, Ana Mizingo,« piše jedan misionar iz mjesta Kirando u Tanganjiki (Afrika), »bijaše izgubila svojega muža. Po pravu, što je vladalo u plemenu, pripala je ona »u nasi jedstvo«, skupa sa ostalim pokućtvom, najbližem rođaku njenog muža. Taj je kao pogani imao već jednu ženu. Kad je on došao da je uzme, izjavljuju ona odrješito: »Ja znam, da sam sada tvoje vlasništvo. Ali kao kršćanka ja ne smijem biti tvoja žena. Ja sam i onako već preko 40 godina stara. Zato te molim, pusti me da u miru stanujem sama sa svojom djecom.«

»Bila ti kršćanka ili ne, mlada ili stara, ti si moje vlasništvo; htjela ti ili ne htjela, ti se moraš udati za me.«

Tri je mjeseca opsjedao pogani svoju jednu žrtvu, čas obećanjima, čas prijetnjama. Sve je bilo uzalud! Dvije žene uz jednog muža, nemogućel Kršćanka je!

Jednog jutra rekne pogani svojim susjedima: »Danas moram nekoga ubiti,« i podje u selo, u kojem je stanova Ana. »Danas ti

se radi o životu i o smrti,« rekne joj, čim je ugleda; »odlučio sam, da te ubijem. Da ili ne: Hoćeš li se udati za me?«

»Nikada! — Kršćanka sam!«

U istom času bljesne bodež, i žena klonu probodena srcal

Doista mnoge će crnačke žene, koje su kršćanke tek od jučer ustatili na sudu i osuditi mnoge bijele muževe i žene, što su se rodili u kršćanskoj vjeri, a po njoj nisu živjeli!!!

Ivan Jäger D. I.

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Slika i prilika Božja

Prvi članak vjerovanja: PRVI LJUDI

»I reče Bog: Načinimo čovjeka na sliku i priliku svoju, da upravlja ribama morskim i pticama nebeskim i zvijerima i svom zemljom i svim, što gmiže, što se miče po zemlji. I stvari Bog čovjeka na sliku svoju, na sliku Božju stvari ga, muža i ženu stvari ih... I načini Gospodin Bog čovjeka od gliba zemaljskoga i nadahnu mu u lice duh životni, i posta čovjek duša živa... Tada posla Gospodin Bog na Adama tvrd san; a kad on zaspava, uze jedno od rebara njegovih i mjesto njegovo popuni mesom. I sagradi Gospodin Bog od rebra, koje uze Adamu, ženu i dovede je k Adamu. A Adam reče: Sada eto kost od kostiju mojih i meso od mesa mojega...« (1 Mojs. 2.)

Tako pripovijeda Sveti Pismo postanak prvih ljudi, najodličnijih stvorova na zemlji. Samo su još andeli odličniji, jer su čisti duši, obdareni krasnim savršenostima. A za čovjeka veli Prorok: »Postavio si ga malo niže od anđela; okrunio si ga slavom i čašću i stavio si ga nad djela tvojih ruku« (Ps. 8. 6).

Svijet u malom. Čovjek ima dušu i tijelo. Tijelo je Stvoritelj načinio iz već prije stvorene materije, a dušu mu je udahnuo, to jest stvorio. To i sad tako biva. Tijelo ima početak u roditeljima, a dušu Bog stvari u času, kad je zametak može primiti. Tijelom je čovjek sličan životinji, da ostane ponizan. I to tijelo poput životinjskog tijela rada se, raste, treba hrane, ali je puno ljepše, plemenitije, nježnije, savršenije. Uspravan hod, crte lica, glas, mozak, ruke: svim ovim daleko nadvisuje svaku životinju, pojmenice majmune.

Ali što čovjeka nuda sve odlikuje, to je duša. Ona je »dah« Božji, nije od bivstva Božjega, jer to je nemoguće, ali nije ni nešto tjelesno, nego duhovno. Tijelo je stvoreno za naravni život, a duša više za nadnaravni. »Tijelo se vraća u zemlju, od

koje je napravljeno, a duh se Bogu vraća, koji ga je dao» (Crkv. 12. 7). Tijelom je čovjek povezan s vidljivim svjetom: ima često iste potrebe, iste sile, ali i iste slabosti. No duhom je bitno viši od svega vidljivoga. Dušom je čovjek povezan s nevidljivim svjetom, s andelima: ima razum, slobodnu volju, moći, iste ili slične savršenosti. Dakle čovjek je kao vidljivi i nevidljivi svijet skupa: svijet u malom.

Slika i prilika Božja. Kod drugih stvorenja reče Bog: Neka bude! I odmah je postalo svijetlo, sunce, mjesec, bilje, životinje. Ali kod čovjeka stoji u Sv. Pismu: »Načinimo čovjeka«. Dakle tu kao da sve tri Božanske Osobe vijećaju i odlučuju. Iz toga se vidi, da je čovjek najodličniji stvor na zemlji, dijete Oca, Sina i Duha Svetoga. A dijete je slika očeva. Tako je i čovjek slika i prilika Božja. Ne po tijelu, jer Bog nema tijela, nego po duši. Bog je duh; ima razum i slobodnu volju, on je vječan. Tako je duša duh, ima razum i slobodnu volju i jednom stvorena više ne prestaje biti.

Vrijednost duše. Budući da je duša slika i prilika Božja, vidi se, koliko vrijedi u očima Božjim i jedna samo duša. Nebeski Otac dao je Sina svoga za spas duša. Sin Božji došao je na zemlju, uzeo čovječju narav, trpio, krv svoju prolio i umro — za besmrtnе duše. Sveti Ivan Zlatousti veli: »Jedna duša više vrijedi nego sva nebeska tjelesa skupa.« Stoga veli Spasitelj tako ozbiljno: »Što koristi čovjeku, ako cijeli svijet dobije, a dušu svoju izgubi? Ili kakovu će zamjenu dati čovjek za dušu svoju?« (Mt. 16. 26). Sveti Pavao veli: »Kupljeni ste velikom cijenom« (1 Kor. 6. 20). A sveti Augustin: »Izbroj, dušo, satove od one trideset i tri godine, što ih je Spasitelj tvoj radi tebe sproveo u suznoj dolini, izbroj uzdisaje, koji su se vinuli iz njegovih grudi, suze, koje je isplakao, riječi, što ih je izrekao, znoj, što ga je prolio, korake, koje je načinio, udarce, koje je primio, trnje, koje ga je ranilo, čavle, koji su ga proboli, kapi krvi, koje je prolio, promotri križ, na kojem je visio i na kojem je duh svoj predao, svoju dušu za tvoju dušu: sve ti ovo veli: dušo, toliko ti vrijediš!«

Lovci duša. Sveti Macedonij pustinjak reče nekom knezu lovecu, koji ga je susreo: »I mene vodi u ovu pustinju lov, ali ja ne lovim svijet nego nebo i neću prestatи, doklegod ga ne ulovim.« Domoći se neba to je spasiti svoju dušu. A to je naš najpreći posao. Sveci su se ugledali u Spasitelja, pa su nastojali da spasu i duše svojih bližnjih. To su pravi lovci duša, »dušehvati«, kako su neprijatelji sv. vjere govorili sv. biskupu Jozafatu, ili ribari ljudi, kako je Isus nazvao apostole.

Remek djelo Božjih ruku. »I pogleda Bog sve, što je stvorio, i bijaše veoma dobro.« (1. Mojs. 1. 31). Kako je krasno djelo Božje bio prvi čovjek: sklad u tijelu i duši, obdaren prekrasnim darovima i naravnim i vrhunaravnim. Naravni su darovi: neumrla duša, razum, slobodna volja. Osim tih naravnih darova dobio je čovjek i drugo, što mu ne pripada po naravi, nego ga čini savr-

šenim, sretnim i svetim. Ti su darovi: besmrtnost tijela, veliko znanje, nevinost srca. Nije ih napastovala zla požuda, nisu osjećali boli ni nevolja, bili su smješteni u prekrasni perivoj: zemaljski raj. To se zovu mimonaravni darovi. Ali kudikamo su veći nadnaravnici darovi: milost posvetna, svetost i pravednost, djetinjstvo Božje i nebo kao baština. Tako kaže sveti Pavao: »Obnovite se duhom uma svojega i obucite se u novoga čovjeka, koji je po Bogu stvoren u pravdi i u svetosti istinitoj.« (Ef. 4. 23).

Zivot preko groba. Duša je neumrla. To je nepobitna istina. Ako se tijelo i raspadne, i u tom je slično životinjskom tijelu, duša živi i nadalje. »Prah će se vratiti u zemlju svoju, odakle bijaše, a duh će se vratiti k Bogu, koji ga je dao« (Prop. 12. 7). Na grobove mećemo bršljan, zimzelen, usadujemo cipresе, a to su simboli neprolaznosti: i ljeti su i zimi zeleni. Gospodin nije Bog mrtvih nego Bog živih. Duh se ne sastoji od dijelova, ne može se dakle ni raspasti. I sav je ljudski rod u tom složan, da je duša neumrla, a taj jednodušni sud ne može biti kriv. Osim toga čovjek teži za srećom, blaženstvom. A ovaj svijet sa svim nasladama i radostima ne može srca ljudskoga zadovoljiti, jer konačno ipak prolazi, a duša bi htjela uvijek, neprestano, vječno biti sretna. Da duša nije besmrtna, ne bi se taj nagon za potpunim mirom i blaženstvom nikad ispunio. Stvoritelj ne bi bio dobrostiv ni pravedan, kad bi usadio u dušu takav nagon, koji se ne bi nikad zadovoljio. A i pravednost to traži. Koliki ljudi izmaknu pravdi za života: ne dobiju dobri nagrade ni priznanja, a zli ne budu kažnjeni po zasluzi. Stoga to traži Božja pravda, da iza smrti dobiju dobri nagradu, a zli kaznu.

Darvinizam. Ljudi, koji ne vjeruju u Stvoritelja, gledaju da protumače, odakle taj svijet i život u njemu, a napose odakle čovjek. I našli su jednu zgodnu riječ, kojom da se može sve rastumačiti. A ta je riječ: evolucija ili razvoj. Sve se razvija. Od nesavršenog do savršenog. Svijet se razvio, malo po malo je nastao život, i to neka živa sluz. Onda je nastalo gibanje te prasluzi, sitne životinje, pa sve veće i veće, onda konačno majmuni, a od ovih se (tijekom milijuna godina!) razvio malo po malo čovjek. Tu nauku mora svaki pametan i pošten čovjek osuditi, a poglavito svaki vjerni kršćanin, jer se protivi Svetom Pismu, nauci svete Crkve i zdravom razumu. Moralo bi se u zemlji i u kamenim slojevima naći svu silu kostiju od prelaznih oblika, pola životinjskih i pola čovječjih. A toga nisu našli, nego ili su našli čovječje kosti ili od majmuna. Osim toga se čovjek od životinje bitno razlikuje i po tijelu, a osobito po duši. Kako se je mogao razviti razum, slobodna volja, savjest, govor, svijest, vjera. Toga nema ni traga u životinje. Onda bi morali dopustiti, da se i živo razvilo od neživoga. To što ima razlike kod ljudi, da su jedni crne, drugi bijele ili žute ili smeđe kože itd. to nisu bitne razlike, a mogu se protumačiti uplivom podneblja, načina života, vrstom hrane itd.

Stoga nas vjera uči, da je Bog stvorio prvi par ljudi: »Bog je učinio, da od jednoga sav rod ljudski stanuje po svoj zemlji« (Dj. ap. 17. 26.). Tijelo u svih ljudskih rasa je jednakog ustroja, u svih je razvijen govor, svi imadu vjeru u Boga, svi teže za napretkom, izumima, vještinama. I jezici su, premda silno različni, ipak takovi, da nekako vode do jednoga početka svima zajedničkoga.

Zlatno doba. Kod raznih naroda ima raznih priča o postanju čovjeka, i skoro uvijek se govori o prvotnom stanju kao sretnom. I doista: prvo je doba ljudskog roda bilo zlatno doba. Kako je veličanstven bio plan Božji s čovjekom! Čovjek je biće na zemlji, koje Boga spoznaje, koje ima da se Bogu klanja, da ga slavi, da mu se moli, da ga ljubi, da mu služi, kao vjeran sluga dobrom gospodaru ili još bolje kao dijete svome ljubljenom i brižnom Ocu. A Otac je nebeski svoju djecu obdario svim darovima. Svega imadu; hrane izabrane, blaženstva u krasnom zemaljskom raju; bistro oko, zdrav sud, čelično zdravlje, sveto srce bez požuda, bez straha i briga. U svoje vrijeme imali bi ljudi okusiti od stabla života, pa bi tako postali i tijelom neumrli. Onda bi ih Bog uzeo k sebi u nebo: iz zemaljskog raja bi se preselili u nebeski raj, bez boli, bez žalosti, da ondje budu navijeke sretni! Ali do toga nije došlo — krivnjom prvih ljudi, a zavišću sotoninom.

Petar Gärtler D. L.

U SVIJETLU VJERE

34.) *Može li se oženjena osoba, kad prede na starokatoličku vjeru, ponovo vjenčati s katoličkom osobom?*

Kršćanska ženidba je nerazrešiva i veže kršćanske bračne drugove do smrti. Jer »oženjenima zapovijedam, ne ja već Gospodin, da se žena od muža ne rastavlja... i muž neka ne otpušta ženu« veli sv. Pavao (I. Kor. 7, 10–11). Ni jedna vlast na ovom svijetu, a najmanje prkosno i grijesno mijenjanje vjere, ne može poništiti ono, što je Bog svezao. Tko je jednom vjenčan u katoličkoj Crkvi, ostaje vezan do smrti svog bračnog druga. — Tako zvana »starokatolička« vjera — koja je od vjere imala samo ime, a bila je zapravo ured za nekakvo pozakonjenje prelijuba i priležništva — omogućivala je sve do oslobođenja Hrvatske takve ženidbe. Ali sada je tom bezakonju kraj, jer u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj vrijedi za kršćane samo onaj brak, koji vrijedi pred Bogom i pred Crkvom.

35.) *Je li grjeh ne poslušati roditelje i udati se za mladića, koji njima nije po volji, jer nije čestit? Ili je li veći grjeh udati se za mladića, koji je njima po volji, jer je dobar, ali kojega ja ne mogu ljubiti?*

U odabiranju životnog staleža svaka je razumna osoba potpuno slobodna i nitko joj ne može propisivati, na što se ima odlučiti. Ipak četvrta

zapovijed Božja traži, da se djeca obaziru pri tome na razborite savjete roditelja, koji imaju više iskustva i zrelosti, osobito u odabiranju bračnoga druga. A zapovijed ljubavi prema Bogu i prema sebi zahtjeva, da ne gurnemo u nesreću, vremenitu, a možda i vječnu, ni sebe ni svoju buduću djecu. Jer tko nije čestit ni pošten kao mladič, ne će biti pošten ni kao muž ni kao otac, pa makar on prije ženidbe makar kako ljubio djevojku. Ovakva ženidba po sebi ne bi bila grijeh, ali je u najmanju ruku strahovita neopreznost i velika odgovornost, jer »odakle znaš, ženo, da ćeš spasiti muža?« (Sv. Pavao, I. Kor. 7, 16).

Poči za mladića, čestita i dobra, ali koga ne voliš i ne možeš ljubiti, isto tako nije grijeh. Ali na to nema pravo nitko siliti, niti bi bilo pametno poslušati takvu nagovaranja, pa makar to bili i vlastiti roditelji. Jer ako među supružima nema iskrene ljubavi i potpunog razumijevanja, takav brak bit će i za muža i ženu težak križ do smrti, ili grob životne srdeči i zadovoljstva.

36.) *Ako se dvoje, od kojih je jedno rimokatoličke vjere, a drugo grkokatoličke, žele uzeti, mora li se grkokatolička strana nanovo krstiti?*

Tko je jednom kršten, ne smije se više krstiti, pa makar on bio kršten i u kojoj krivovjerskoj sekti. No grkokatolici, ne samo da su kršćani, nego imaju i posve istu vjeru kao i rimokatolici i posve su ravnopravni u sv. Crkvi s rimokatolicima. Razlika je samo u obredu, u kojem se služi sv. Misa i dijele sakramenti. Pa stoga nema nikakve zapreke za ženidbu između rimokatolika i grkokatolika.

37.) *Što to znači, kad se veli, da je molitva uzdignuće srca k Bogu?*

Na ovakva i slična pitanja o savršenosti kršćanskog života nači će svatko najbolji odgovor u knjižici Wallenstein-Bajić O. F. M.: Katekizam kršćanske savršenosti (vidi Glasnik br. 3, 1941. pod »Uzmi i čitaj«).

38.) *U ispovijedi sam zaboravio reći broj teških grejeha. To sam htio u sljedećoj ispovijedi popraviti, ali sam se i opet zbanio pa nijesam rekao broja ni prijašnjih ni novih grejeha. Iza toga sam se već često ispovijedao i pričešćavao sa duševnim zadovoljstvom, no sad mi dolazi sumnja, da možda to sve nije bilo valjano?*

Vaše su ispovijedi bile valjane. A sada ste samo dužni popraviti onaj manjak. Treba da prvom zgodom, kad sljedeći put idete na ispovijed, kažete one grejeha i koliko ste puta u njih pali. Nevaljane bi bile, da ste to hotimice prešutjeli. No to nije bilo kod vas.

39.) *Smije li se moliti, da Bog pošalje smrt grešniku, koji se neće obratiti, da ne truje više drugih duša oko sebe?*

To bi se smjelo moliti, ali će svaki kršćanin moliti za sretan svršetak svog bližnjega, pa i u ovakvom slučaju valja moliti, da dotični skrušeno umre. Uvijek se valja čuvati, da to ne bude iz mržnje na dotičnoga ili bilo iz koje druge nenaklonosti, nego jedino, da se ukloni sablazan.

40.) *U razgovoru s adventistom pokazujem mu na čudesu, koja se i danas događaju u katoličkoj Crkvi, kao za dokaz, da je katolička Crkva prava Kristova. On mi to tvrdokorno odbija govoreći, da čudesu čini davo i da će ih još više činiti. Što da mu odgovorim?*

Najbolje je neupuštati se s njime dalje u raspravu, jer bi tu svako daljnje dokazivanje bilo uzaludno, budući da je tu po srijedi vjersko zanesenjašto ili zla volja. A što se tiče same stvari: Davo može da izvodi izvanredna djela, koja imaju neku sličnost s čudesima. No ono što se dogada bilo u Lurdru ili u drugim svetištima Gospinim ili čudesu, koja sv. Crkva priznaje kao takova, kad se radi o tome, da se nekog proglaši blaženim ili svetim, uvijek smjeraju na veću Božju proslavu i na duhovno dobro vjernika. Neobične pak stvari, koje bi mogao izvoditi neprijatelj Božji i neprijatelj duša, uvijek će imati sasvim protivne oznake: bilo u okolnostima, u kojima se dogadaju, ili u svrsi, za kojom idu ili u posljedicama.

Bit će na koncu svijeta znakova, koje će činiti Antikrist i njegove služe, lažni proroci. Ali nas je Isus zato već unaprijed na to upozorio, da se ne damo zavesti.

41.) Da li je bolje pustiti grešnika na miru, ako potaknut da obavi su ispunjed, još više pogrdjuje Crkvu i svećenički stalež?

Najbolje je moliti se za njega, a samoga njega pustiti na miru, da se ne dade nepotrebni povod, da još više grijesi. Ipak ima kadikad i drugih sredstava, kojima se grešnik može dovesti do toga, da se s Bogom pomiri: vlastitim dobrim primjerom, spremnošću da mu pomognemo u nevolji, ako mu se dade u ruke kakva dobra knjiga ili se pokuša preko osobe, koja ima na njega više utjecaja, obično će to biti npr. Živa majka ili njegova žena.

PO DOMOVINI

NOVALJA na Pagu. — Na blagdan Krista Kralja prošle godine proslavilo je naše Djevojačko Društvo 40-godišnjicu svog opstanka. U divno ukrasenoj crkvi prisustvovalo su sve članice pod zastavom pučkoj sv. Misi. Preč. g. župnik ocrtao je pred svim župljanimima, kolike je koristi imala župa u prošlim 40 godina od našega društva. Kroza nj prošle su gotovo sve naše majke, a dale smo Crkvi i 23 redovnice. Za vrijeme sv. Mise primile smo sv. Pričest, a iz službe Božje pošle smo u procesiji sa slikom presv. Srca kroz selo. Poslije podne održale smo svečanu akademiju. Iza pobudnih govorova obećale su na svečan način vjernost presv. Srcu Isusovu nove članice podmlatka našega društva. Na koncu pozvao je preč. g. župnik sve majke, da bđiju nad svojim kćerima i da ih stave pod zastavu presv. Srca, jer će ih tako najbolje pripraviti za život. Svečanost završile smo s himnom »Do nebesa«.

STRIZIVOJNA. — U ožujku ove godine obavila su društva Apostolata molitve u našoj župi trodnevnu duhovnu obnovu. Na koncu trodnevnice

posvetio je novu zastavu našeg Djevojačkog društva preč. g. Pavac Matijević, župnik iz Velike Kopanice. Taj dan pristupilo je cijelo naše društvo zajednički k stolu Gospodnjem, ujedno smo obavile i pobožnosti, da zadobijemo jubilejsko oproštenje. Za zastavu potrošile smo oko 1.900 din. Neke su je članice izradivale besplatno. Posveti zastave kumovala je članica našeg društva Kata Vragolović. Isti dan darovale su neke članice 6 svijećnjaka za naš Oltar Srca Isusova.

Revniteljica

VELIKA GORICA. — U teškim danima prije rata počele smo mi, članice Djevojačkog društva u crkvi zajedničku devetnicu. Od 31. ožujka do 8. travnja sakupljale smo se navečer u mraku zazivajući svetom krunicom Kraljicu Mira i božansko Srce, se smiljale našem narodu i poštedi nas od ratnih strahota. I ono nas je uslijalo prije nego smo mogli očekivati. Nek Sreć Isusovo zavlada cijelom našom domovinom, a mi svi od srca zahvaljujemo za oslobođenje.

Glavarica

NAJLEPSI DAR ZA PRVU SVETU PRIČEST

za dječake

SV. ALOJZIJE

Dva malia molitvenika, dva bisera. Svaki ima 64 stranice, a resi ga krasna slika u tri boje na omotu i šest drugih u tekstu.

Meko 'vezan' sloji komad 2.50 dinara, (s poštom 3.50 dinara).
Tvrdi vezan stoji komad 4 dinara (s poštom 5 dinara).

Narudžbe prime:

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I/147, Palmotićeva 33

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PREPLATNIKE GLASNIKA

Čagolj Danica, Dubrovnik; Ergotić Kristina, Velika Kopanica; Faltus Viktorija, Srijemska Mitrovica; Kremenić Anica, Gospic; Popit Franjo, Šapovica; Rašić Milka, Zagreb; Vučović Jostip, Herceg Novi.

*Pokoj vječni daruj im, Gos., a ne, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

UZMI I ČITAJ

NAJZNACAJNIJI JUBILEJ HRVATSKE. — Cijena 10.— dinara. — Kancelarija jubilarne godine, Zagreb, Kaptol 10.

Ova je brošurica namijenjena katoličkim govornicima i predavačima kao znanstveno obrazloženje hrvatskog jubileja i da posluži za pučku i religioznu pripravu naroda, da što doстоjnijsije proslavi hrvatsku svetu godinu. Osim kratkog uvida sadržaje knjižica rasprave o Stjepana Sakača D.I. o prvom biskupu među Hrvatima, Ivanu Ravenjaninu i poslanicu, koju su naši biskupi upravili prije dvije godine svim vjernicima širom domovine, kad su navijestili proslavu jubileja.

NASLJEDUJ MARIJU — molitvenik iz XV. stoljeća, preveo o. Serafin Grčković. — Cijena 10.— din. (+ 3.— din poštarnina) — »Svetište sv. Antuna«, Zagreb, Sv. Duh 29.

Zgodna knjižica za Marijine štovatelje, napisana u obliku razgovora s Majkom Božjom. Osobito prikladna za Marijin mjesec. U prvom dijelu govori Marija svome štovatelju, kako mora naslijedovati njezine kreposti: poniznost, čednost, strpljivost... A drugi dio sadržaje razne Marijine molitve i pobožnosti te nekoliko pjesama.

SRCE ISUSOVО POMAŽE

Babina Greda: MS zahvala Srcu Isusovu, Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Antunu za krov njegovih siromaša; **Bakarsko:** JR uslijanje; **Banovci:** MS pomoć u velikoj nezreti; **Baska** (na Krku): BG mnoge primljene milosti; **Bebirina:** MG ozdravljenje; PB olakšanje teško bolesnomu ocu; **Beograd:** IK Srcu Isusovu pomoglo u najvećoj bolesti i nevolji; **Blegrad n. m.:** LIV ozdravljenje; **Bos. Brodi:** AS ozdravila nogu; **Bregi:** MJ od srca zahvaljujem Presv. Srcu Isusovom, Sv. Obljetili, sv. Tereziji od M. Isusa i blaženom Petru Barbiruću za sretni porod i zdravlje djetetu i još jednu milost; **Bukovac:** JS primljene milosti; **Bukovac:** MS oslobođenje od velike duievne i tjelesne pogublji; **Capragi:** MK uspješno položen ispit; **Cerkev:** MD pomoć u teškoj bo-

lesti; **Cetereje:** KK mnoga duhovne i tjelesne milosti; **Canton (USA):** MD ozdravilo već sačvam slijepo oko i mnoge druge milosti; **Dalj MA:** uslijanje; **Dilišnik:** BJ pomoć u velikim napastima i nevoljama; **Dobrinj:** MM primljene milosti, UM primljene milosti po zagovoru Majke Božje od zdravlja, sv. Josipa, Bl. Nikole Tavelića, č. sl. Božjeg Petra Barbarića i drugih ugodnika Božjih; **Donja Zelješica:** MR duhovna pomoć u obitelji; **Domagovoči:** DD ozdravljenje; **Donja Vrba:** MH ozdravljenje od teške bolesti; **Dubravčak:** JS pred 3. godine bili smo nekrivi i nedužni teško oklevelani, ali u toj kućnjici, koju nam posla Gospodin Bog, vrucom i žarkom molitvom učemo se Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistrčkoj i Lurdskoj, i sve se svrili, kako se mislio n-

nadeli, pa klijemo svim srcem; hvala i slava Srcu Isusovu! **Gajinci**: JK odzavila noge; **Gerjanic**: AK primljena dobroćinstva, sin pratio na matku; **Grač**: KG dobivena milost; **Habljanec**: JD odzavljenje kćerke, VF po zgovoru Petru Barbariću i Sv. Terezije od M. Isusa prestatu mi boli u glavi i ramenima; **Hajdin**: MM odzavljenje i druge milosti; **Ivančević**: BB oslobođenje teškog grijeha i duševne lješnjake; **Ivanović**: ĐJ brojne milosti; **Jala Tomić**: ĐD zahvaljuje za veliku milost; **Jelatićević**: NN odzavljenje; **Josipović**: PK odzavljenje; **Kasindel**: pacijenti ljeđiliča zahvaljuju na velikoj milosti, koja im je iskazana prilikom korisanosti ispovali i pričasti; **Karlovac**: MM primljene milosti, TM zahvaljujem se Božu Srcu Isusovu, Prezv. Srcu Marijinu, sv. Tereziji od M. Isusa, sv. Anđeliju, sv. Nikoliju Pulniku i Petru Barbariću za premanjeno primljene milosti za vrijeme ovooga rata; **Komlehenic**: MC po zgovoru bl. Nikoli Tavilića i Petru Barbariću postignuto zdravlje; **Kos**, **Mitrović**: JE odzavljenje djeteta; **Košljunic**: MU po zgovoru sv. Franje Kavarskoga postignuto zdravlje; **Kraljević**: PK primljene milosti; **Križević**: KF odzavila bez operacije; **Kruševica**: MC uslušanje; **Kučić**: OK odzavljenje i brojne milosti; **Lipovac**: MK odzavalo sru od teške i dugotrajne bolesti; **Mate**: SM odzavljenje Zublju Marija Bliznica; **RO** pomoć i utjeha u teškoj novorili; **Marijanec**: KM odzavljenje; **Milčetić**: TM hvala sv. Tereziji D. L. Ilo mi je na čudeni način odzavljala djetete, kada su već svu izgubili nadu u odzavljenju; **Molčev**: MP odzavljenje; **Mračić**: MK pomoć u raznim neprilika; **New-Duluth (USA)**: MV pomoć u velikoj teškoći; **Novigrad Podravski**: MR primljena dobroćinstva i očeve odzavljenje; **Novi Sam**: OE položen ispit i mnoge druge milosti; **Novo**

Mjesto: ST uslušanje; **Novska**: AS primljena milost; **Novo Selo**: BR zahvaljuje sv. Anđeliju i slugi Božjem Petru Barbariću za primljene milosti; **Otočak** (kraj Bos. Broda): MR unatoč mnogih potiskova lijep uspjeh u radu na slavu Božju; **Pavlović**: MB sretno sam rodile žensko dijete, ono je živo i zdravo; **Petrovaradin**: AH cijela obitelj primila mnoge milosti, kćerka dobila namještanje; **Pitomata**: MS na zagovor rimskog časnika sv. Jurja stigao jeden naš članak živ i zdrav iz Srbije iz mnogih smrtnih pogibeli; **Podi**, **Pedgajci**: JK primljene milosti; **Slatkirevci**: MB primljene milosti; **Sv. Jakov Šiljevica**: MA primljene milosti; **Skadi**: AD primljene milosti; **Split**: BA zahvaljujem sv. Franji Kavarskome za uslušanu molbu nakon obavljenje devetnice; **Stani Janković**: PC primljene milosti po zgovoru sv. Ante i Petru Barbariću; **Stari Kanovci**: ES odzavala od teške bolesti; **Sutak**: JA sin strelje polootočio maturu i dobio namještanje; **Sl. Šamac**: TM uslušanje; **Valpovo**: MP hvala Prezv. Srcu Isusovu, Nebeskog Majca, sv. Josipu i sv. Anđeliju za razne milosti; **Vareš**: GE hvala Prezv. Srcu Isusovom, sv. Josipu i bl. Nikoli Taviliću za odzavljenje od teške bolesti; **Velika (kraj Vrbovca)**: MP primljene milosti; **Veljika**: IV hvala Srcu Isusovu i Petru Barbariću na uslušanoj molbi; **Vilenica** (kraj Drništa): JHL hvala sv. Tereziji za zdravlje djetetice; **Virovitica**: SF odzavala bolesna usmijaju; **Vrbiča**: IV Bošansko Srce mi pomoglo i spasio me od operacije, MI Bošansko Srce pomoglo u brigama i potekločama; **Zagreb**: RS u pretekinim časovima pomoglo mi je Prezv. Srce, NN Bož. Srce pomoglo u teškoj bolesti, MK odzavljenje, IS hvala Bož. Srcu, što mi pomoglo, da se spasim iz velike pogibelji raspisao i smrti, koje mi sigurno prijetilo, hvala tekuću, što mi se i brat vratio živ i zdrav sa ratista.

DAROVI

Za obnovu Svetištua Sreća Isusova u Zagrebu: Ahil Marija 35 d; Andrić Ana 20 d; Bagalela Duro 20 d; Bakren Marija 20 d; Bakula Ana 20 d; Balčić Josip 20 d; Belović Francinka 5 d; Böhm Gabriele 20 d; Bem Stipe 10 d; Benković Ana 2 d; Berdić Ana 20 d; Bobovečki Franjo 10 d; Bogović Jure 10 d; Bolcer Klajnida 15 d; Bojinjak Antonija 10 d; Brčić Franjica 10 d; Brkić Eva 5 d; Brunčić Alojzija 10 d; Budislić Marija 20 d; Burić Marijek Milneal 5 d; Cindrić Ana 10 d; Čihak Marija 5 d; Črnčić Katerina 10 d; Čvetković Anka 5 d; Čurčić Veronika 5 d; Dobrić Veronika 10 d; Dobranić Ana 20 d; Dodrić Marija 15 d; Dolencić Inna 20 d; Đoković N. 130 d; Dragović Katarina 1 dol; Đorđević Marija 10 d; Dušandžić Tomo Tomisl. 5 d; Đurić Pavle 10 d; Eržić Stanja 10 d; Farkaš Mijo 10 d; Fedvér Katarina 25 d; Gabriel Kataliđa 10 d; Goljak Ana 50 d; Golob Marija 10 d; Golube Marko 10 d; Gotvald Margita 5 d; Govedić Marija 20 d; Govorković Ana 10 d; Grabec Marija 10 d; Grgić Marica 30 d; Hajek Adela 20 d; Hambiček Kalica 25 d; Horvat Jana 5 d; Horvat Valerija 10 d; Hruška Ivana 10 d; Jagečić Marija 20 d; Jakić Eva 5 d; Janeš Jana 10 d; Jazbec Ana 20 d; Jurak Tomo 5 d; Jurjević Pešar 2 d; Kadić Slavko 20 d; Kerlović Margareta 20 d; Kululić Terezija 100 d; Kelemen Kalica 50 d; Kiračić Mate 5 d; Kiračić Zorka 5 d; Kloiber Solija 850 d; Kodrić Josip 10 d;

Kolacio Romana 50 d; Köhler Stjepan 10 d; Korenić Tomo 15 d; Kosić Fanika 5 d; Kovačec Josip 20 d; Kovačević Andrija Rejković 3 d; Kovačević Jerko i Lucija 30 d; Kovačević Josipa 5 d; Kovačić Katarina 50 c; Kružan Steve 50 c; Krišanović Pešar 10 d; Kruljac Justin 20 d; Kučare Tinka 100 d; Kudlek Mara 10 d; Kulundžić ud. Ana 10 d; Kurelić Malinda 1 dol; Kurpes Valentin i Berica 5 d; Krinaker Jelka 20 d; K. P. Podr., Pedgajci 150 d; Lesar Juraj 20 d; Lešić Ana 10 d; Lončar A. 500 d; Lukavečki Helena 7 d; Moħać 10 d; Marić Veljko 10 d; Marić Vjekoslava 10 d; Marijan Kalica 20 d; Marković Stanko 5 d; Martinjak Bora 5 d; Matlažin Šime i Marija 10 d; Matičević Franjo 5 d; Matković Darinka 10 d; Matković Josipa 10 d; Medak ud. Mara 10 d; Medak Mile, Ž. Tome 10 d; Minerski Vilim 100 d; Miščević Marija 13 d; Minerčić Janica 50 d; Modlarić Mijo 20 d; Mović Marija 20 d; Nikšić Pavla 25 d; Nodilo Magdalena 100 d; Novak Melanija 40 d; N. N. Desinac 10 d; N. N. 100 d; N. N. Domagović 20 d; N. N. Jastrebarsko 10 d; N. N. Sunja 20 d; N. N. Špišić Buković 100 d; N. N. Vel. Trgovit 5 d; Zagreb: N. N. 5 d; N. N. 40 d; N. N. 50 d; N. N. 70 d; Omerović Koleta 50 d; Orlić Mary 6 dol; Omuž Ivan 20 d; Pavlović Marija 10 d; Petrović Kala 5 d; Petrović Terezija 5 d; Plešo Marija 12 d; Polić Nevenka 20 d; Prmagel Marija 30 d; Pribličević Nevena 5 d; Rajaf Ana 20 d;

Ramberger Ružica 13 d; Ribin Jula 15 d; Rožić Marija 15 d; Rubić Ždenka 10 d; Rukevina Terzija 5 d; Rusan Juraj 25 d; Sabljak Marija 26 d; ŠS. sv. Krištof Virovitica 20 d; Siladžić Josip 10 d; Šiljak 5 d; Šođec Anka 10 d; Sremec Franjo 10 d; Štrapajević Andela 15 d; Suhođobnik Emica 10 d; Suhođobnik Franjo 100 d; Svilaj Dragica 10 d; Šaban Ana 10 d; Šegota Luka 10 d; Šepović Milja 10 d; Schopfer Dragulin 20 d; Šimbuk Marica 10 d; Šlompar Josip 100 d; Štrlek Terezija 50 d; Šuljević Danica 20 d; Takač Marija 50 d; Tomac Ana 10 d; Thomas Steva 1 dol; Tomičić M. Jozica 25 d; Tompač Karlo 5 d; Tonković Marija 5 d; Tošić Melo 25 d; Treter Mara 23 d; Turka Ante 17 d; Turkalj Julijana 5 d; Ungaro Cvita 10 d; Vančić August 10 d; Varga Franjo 10 d; Varga Janko 10 d; Varga Marija 50 d; Varga Roza 25 d; Vidaković Cila 20 d; Vidaković Štefko 5 d; Viljević L. 50 d; Vlašić Zora 1 dol; Volaj Marija 10 d; Vranešić Ana 10 d; Vukmenić Pepica 20 d; Zechmeister Marija 20 d; Živković Božica 5 d; Gabelić dn. Viće 20 d; Zagreb, N. N. 10 d; Krajnc Marija 5 d.

Za ratnjenje Glasnika Srca Isusova: Antolić Tereza 3 d; Bas ud. Josipe 5 d; Bacilek Stojanica 10 d; Belytijev Magdalica 50 fil; Balaz ud. Ana 5 d; Babić Josip 25 d; Bandov Jakob 5 d; Begović Vid 5 d; Belina Magdilica 5 d; Beluhan Marija 15 d; Bergles Antun 5 d; Bobovečki Verona za Antolić Anku 2 d; Bockaj Stjepan 5 d; Brajdić Spirko 3 d; Brdarac Antun 5 d; Brkićadić Boška 5 d; Buban Romica 5 d; Bušar Marija 5 d; Bulat Stjepan 10 d; Buril Jovanka 5 d; Cvirković Virginija 15 d; Čeljković Matrica 20 d; Čorko Lovro 5 d; Čočić Terezija 5 d; Delac Ana 10 d; Došen Orge 5 d; Džamionija ud. Irena 5 d; Ebner Lucija 5 d; Elsenbacher Dragica 5 d; Eregi Dora 23 d; Eržić Stana 5 d; Ferek Dr. M. 5 d; Franjo Anka 20 d; Geršak Antun 5 d; Golublić Marija 5 d; Grgić Fanika 5 d; Gruber Marija 10 d; Haučić Josip za Matković Mariju 10 d; Jagodić Marija 5 d; Mučalo Milka 5 d; N. N. Vel. 10 d; Jončić Terezija 10 d; Josić Stjepan 5 d; Jurković Marija 5 d; Jušić Marija pok. Ante 10 d; Karagić James 10 p; Kalanec Marija 5 d; Kereškenji Matilda 10 d; Kleončić Oizela 25 d; Knežić Josip 5 d; Konečni Josip 25 d; Konjulić Marija 5 d; Kos Anka 20 d; Kos-Tinis Terezija 7 d; Kotlarski Kristine 5 d; Koraži Katica 5 d; Krivić ud. Stana 5 d; Kruljac Katica 35 d; Kuvalčić Katica 5 d; Quothidian Ljudevit 25 d; Leichinger Kala 5 d; Lissac Durc 85 d; Ljasic Josip. Ivana 15 d; Lilić Terezija 35 d; Ljavaković Marko 5 d; Lorenz Sofija 15 d; Lotreković Stjepan 5 d; Fr. Paško Lovrić za Bralić Mariju 5 d; Malešić Jelica 10 d; Mandić Alojzija 5 d; Maričić Marija 25 d; Marković Jelena 5 d; Markulinčić Tomo 5 d; Marljinović Slavka 5 d; Mladineo Milka 5 d; Maherov Katica 10 d; Molmendor Pavla 10 d; Mrkalić M. Marija 5 d; Jelutić Stjepan 5 d; Jerković Mila Trgovitke 5 d; N. N. Zagreb 5 d; Pešak Paula 5 d; Pavlović Marija 50 d; Pečić Ana 5 d; Pelican Češka 5 d; Pevec Marija 5 d; Prešnajder Marija 20 d; Preplahtnica iz Travnik 5 d; Rajić Pero 5 d; ŠS. Milošordnica Beograd 10 d; Šinković Marija 4 d; Šilov Šilvije 5 d; Šlijsanski Helene 5 d; Stojanović Nestor 35 d; Šutur Jura 5 d; Sokolović Marija 5 d; Schopfer 10 d; Švarc Ladislav 15 d; Timotijević Katica 20 d; Thomas Božena 5 d; Topalović Rafani 16 d; Tušutović Kala 10 d; Tresner Liza 10 d; Varga Marija 10 d; Vidas Ivan 5 d; Vlčković Helena 15 d; Vujičić Anka 5 d; Želović Franjo 35 d; Krajnc Marija 5 d; Mučalo Milka 5 d; N. N. Vel. Trgovitke 5 d.

Mise za sv. Oca Pape: Treći Red sv. Franjo, Kukujevci 105 d.

U čast presv. Srcu Isusovu: Majci Božjoj, Bergrijednom Zašetu Bl. Dj. M., sv. Josipu, sv. Antunu Padov., sv. Tereziji M. I., bl. Nikoli Taviliću i Petru Barberidu; Čarić Manda 20 d; Čokalić Anka 50 d; Grgić Ana Eug. 10 d; Kamoli Miha 20 d; Kaiser Milja 60 d; N. N. Zagreb 40 d; Novla Janko 5 d; Šnabberger Marija 20 d; Tušetić Marija 20 d; Vražec Blaženka 5.50 d.

U čast presv. Srcu Isusovu: Bartel Marija 8 d; Bilićrić Tone 50 d; Bolić ud. Marija 50 d; Brnić Marija 10 d; Čokešić Anka 50 d; Čvelaj Mati 1 dol; Dugandžić M. Ivan 50 d; Buran Antun 15 d; Egec Andelka 15 d; Granđić Đurđica 5 d; Horvat Pavlo 5 d; Hubak Ljubica 5 d; Ivanec Agnes 1 dol; Jakšić Ivan 5 d; K. Andela 10 d; Kehler Pierena 60 d; Kellar Marija 10 d; Kirsch Anton 10 d; Kotarac Jakov 20 d; Kovacić Jula 10 d; Majelić Ana 10 d; Matijašić Janko 30 d; N. N. Kričić 20 d; N. N. Sarajevo 100 d; Opal Albina 10 d; Panian Andrija 20 d; Pavlović Jakob 2 d; Peržić Jelena 20 d; Petek Aleksander za Matijević Mariju 20 d; Pjerotić Marija 10 d; Pleško Roza 20 d; Plovanjčić Jelka 20 d; Rubil Merta 20 d; Smoljčić Stjepan 55 d; S. F. Bogdanović 25 d; Tišler Terezija 20 d; Topoljak Dragica 20 d; Ulemeć Eva 10 d; Voll Milka 12 d; N. N. Čavtat 70 d; Vrenješević Jozija 10 d; Urbanić Franca 30 d; Žužek Mařija 30 d.

Za sv. Mise: Čimermanović Anka 20 d; Čačković Marko 1 dol; Doboi Klara 15 d; Freisleben Julijana 20 d; Frković Mary 1 dol; Orgurić Barbara 120 d; Jelić Dr. Mateo 30 d; Juginović Lucija 40 d; Jugovac Honka 20 d; Keber Augusto 30 d; Kolečić Romana 30 d; Kozjak Rosika 1 dol; Matijašić Janko 20 d; Matjaneš Maca 20 d; Milković Slavica 2 dol; N. N. Marjančić 20 d; N. N. Zagreb 40 d; N. N. Zagreb 100 d; Pavlović Stjepan 10 d; Pleško Katarina 20 d; Polić Ivan 20 d; Pranićki Eva 50 d; Remec Rozalija 30 d; Rusan Juraj 20 d; Stantić Mara 21 d; Sudaravić Marija 60 d; Šlezinger Staza 1 dol; Schopfer Dragulin 20 d; Tikva Mary 1 dol; Tomićić J. Marija 30 d; Turk Ante 20 d; Ubožić Matilda 40 d; Vidaković Franjo 20 d.

Za fond beatiplikacije Petra Barbarića: Bakula Milijalj 100 d; Drvar Barbara 500 d; Galović Fran 5 d; Gorjancs Kolela 10 d; Ilančić ud. Milka 20 d; Jeličić K. 20 d; Jermić Age 10 d; M. D. Koprivnica 20 d; Matković ud. Vica 10 d; Metz Rozalija 20 d; N. N. Plešić 10 d; Ostojić Pavla 50 d; Pešar Burde 25 d; Pilović Marija 10 d; Plantačić Dr. Dragan 100 d; Raji Vladimir 40 d; Šoča Pero 100 d; Šraković Adám 2.50 P; Trajer Marija 15 d; Vidačković Cila 20 d.

Za kruh sv. Antuna: Marković Bora 50 d; Varga Marija 10 d.

Za ulje „Vježnog Slijelta pred Presvelima“: Freisleben Julijana 10 d; Marčec Pepe 5 d; Marković Terezija 15 d; Obrijan Frances 1 dol; Špehar Janja 10 d; Ujević Moma 10 d; Varga Marija 10 d.

Za malo Sjemenište u Travniku: Miki Fraňo i Ana 40 d.

Za gradnju crkve presv. Kralj Isusove u Ludbregu: Freisleben Julija 20 d.

Za Dom sv. Terezije, Vrhovac: Križen Ševe 2.50 dol.

Za Misije u poganskim zemljama: Karagić János 2 P; Šukman N. 40 d.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

ZAKLADA SLUGE BOŽJEG PETRA BARBARIĆA

Kako je našim cijenjenim prijateljima i dobročiniteljima dobro poznato, poveden je kod nadbiskupskega duhovnog suda u Sarajevu informativni proces za beatifikaciju Sluge Božjeg Petra Barbarića, te su već preslušani neki svjedoci, a nastaviti će se sa preslušavanjem svjedoka i sa provedenjem dokaza u najkraće vrijeme.

No, ovakav jedan proces stoji silne pare, jer je trebalo tiskati pozicije i druge potrebne tiskanice; preduzeti putovanja radi skupljanja i ustanavljenja dokaza, — a i putni troškovi svjedoka kao i nagrade Duhovnog suda morat će se platiti iz tog fonda. Najviše će stajati pak prijepisi i prijevodi svih spisa, svih isprava prije nego se šalju Kongregaciji za sv. Obrede u Rimu.

Stoga se je Vice-Postulator procesa u glasniku »Našim prijateljima« obratio na dobrovlore s molbom da podupiru kakvim prinosom ovu tešku zadaću, koja tereti isključivo pokrajinu Družbe Isusove, pa su se već brojni odazvali tom pozivu.

Ali svakako je neznatan iznos primljenih darova prema budućim velikim troškovima, te bi šteta bila, da bi proces beatifikacije zapeo baš na ovom pitanju.

Stoga se Vice-Postulator obraća s istom molbom i na čitatelje Glasnika Presv. Srca Isusova, pa ih moli, da bi koji primos položili u svrhu pokrića tih troškova. Dotični iznosi neka se čekom poštanske štedionice šalju na ovu adresu: ček. rač. 1219 — Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište — Zaklada Petra Barbarića — u Sarajevu.

Mi ćemo se svakako dnevno moliti za plemenite dobročinitelje, da bi ih Svetogući nagradio obiljem svojih milosti i darova.

VICE-POSTULATOR

u informativnom procesu za beatifikaciju
Sluge Božjeg Petra Barbarića

MILOSTI PO ZAGOVARU PETRA BARBARIĆA.

1103. Erdemik (dakov. biskup.): Zahvaljujem milom Petru Barbariću za ozdravljenje djeteta, koje je bilo smrtno bolesno. Z. I. — 1104. Donji Miljan (apost. administr. Sjever. Slavonije): Bila sam u bolnici i vidjela bo-

6. LIPNJA PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEŠĆ

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem,
Gi po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL
sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
koje se Ti neprestano prikažuješ na oltaru. Oso-
bito Ti ih prikažujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +
**ZA MILOST SV. KRŠTA DIECI ŠTO PRERANO
UMIRU I ZA OBRAĆENJE SINTOISTA+**

LIPANJ 1941.

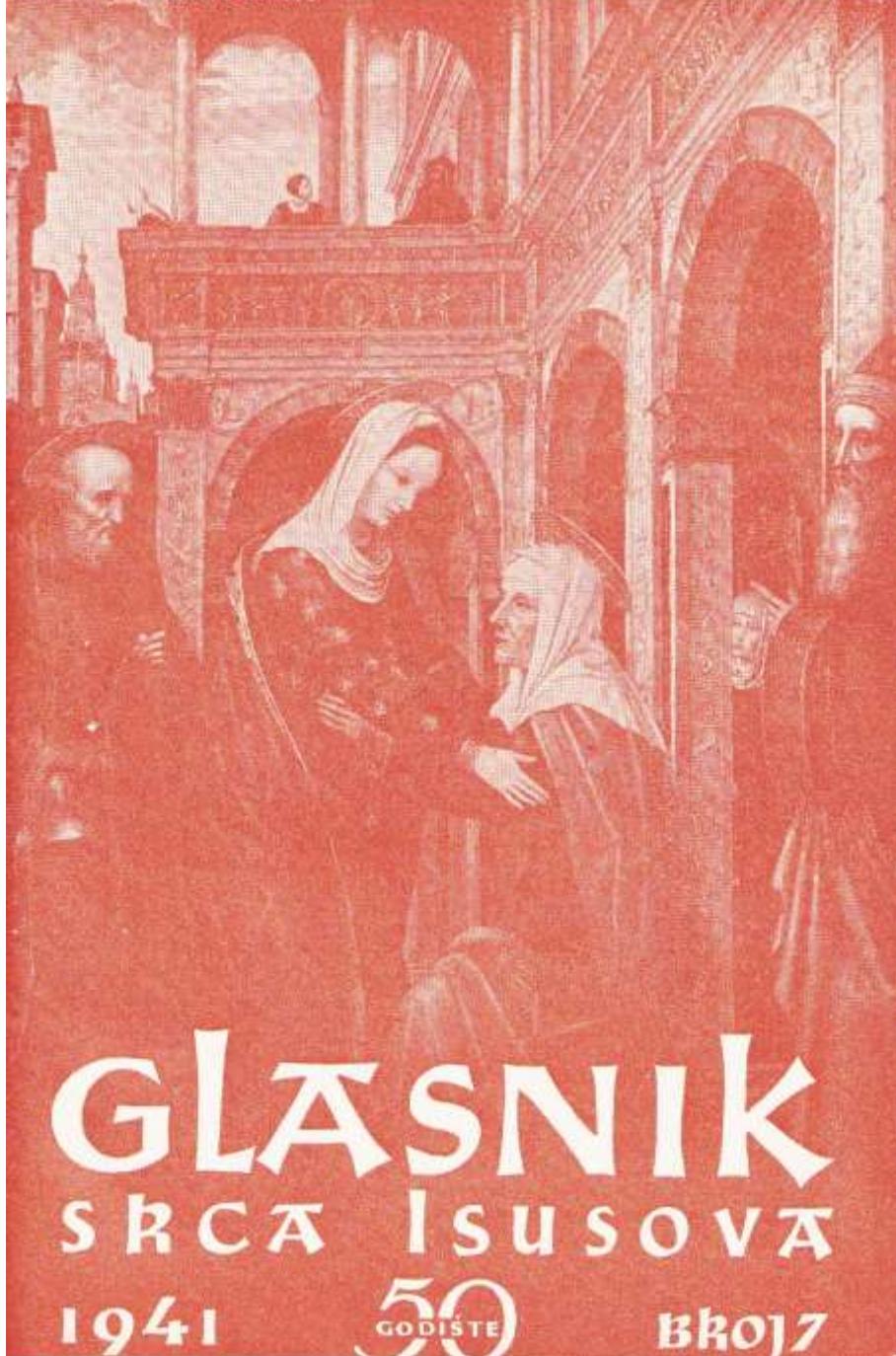
**Članovi Apostolstva Molitve molit će u lipnju
na ove nakane :**

1 N DUHOVLj. Darovi Duha Svetog	18 S Efrem S. Naši Križari i Križarice
2 P Duh. Po n. Naši narodni vode	19 Č Julijana. Ženska redov. zvanja
3 U Klotilda. Da nestane psovke	20 P SRCE ISUŠOVO. Da hrv. naro-
dom zavlada Presv. Srce Isusovo
4 S Franjo K. Bogosl. i semin. Kvatre	21 S Alojzije. Hrvatska mladež
5 C Bonifacije. Naši biskupi	22 N 3 PO DUH. Hrvatska vojska
6 P Norbert. Nakn. za svetogr. Kvatre	23 P Agripina. Duh poniz. i praštanja
7 S Robert Svećenici u pastvi. Kvatre	24 U Ivan Krst. Duh pokore
8 N PRESV. TROJSTVO. Svetkovina-
nje nedjelje	25 S Vilim. Napastovani
9 P Primo i Fel. Kat. neustrašivost	26 Č Ivan i Pavao. Dostojna proslava
10 U Margarita. Povjerenici Glasnika	hrvatskog jubileja
11 S Barnaba ap. Društva Kat. Akcije	27 P Ladislav. Duh. pastva među rad-
nicima
12 Č TIJELOVÖ. Stovanje Euharistije	28 S Irenej. Naši neprijatelji
13 P Antun P. Sirenje pobožnosti S. I.	29 N 4 PO DUH. Petar i Pavao.
Sv. O. Papa.
14 S Bazilije Crkva na Istoku	30 P Spomen sv. Pavla, mjes. zaštiti.
15 N 2 PODUH. Vid. Dubovni slijepci	
16 P Ivan R. Hrvatski Isusovci	
17 U Adolf. Pok. pretplat. Glasnika	

ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Polpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUŠOVA: Polpun oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA ELACENA U GOTOVU

GLÄSNIK SRCA ISUSOVĀ

1941

50
GODIŠTE

bkojz

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASILLO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBITELJI

Iz daju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu ★ Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara "Glasnik", Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 7

SRPANJ 1941

Uprava: Zagreb I./147,
Palmotićeva 31 ★ Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
dinara — USA: 050 dol-
ara — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengö.

Ovako treba

»Uzeo sam u vaku slučajno Glasnik, da se malo odmorim i osvježim od dnevnih briga. Kad sam ga htio staviti u kovčeg, zamoli me jedan suputnik, da pogleda. Listao ga je, čitao, pa će na koncu: »Gospodine, gdje se to može dobiti? Tako što još nisam našao«. Uputio sam ga i bio je veseo, da je napokon našao pravi list, koji mu je falio. Uvjeren sam, da ga neće više pustiti iz ruku.«

A jedan je momak na selu strpao Glasnik u džep tako, da mu do polovice viri van. Jedva je došao u društvo, sve hoće da vidi, kakva je to lijepa slika. Kad su ga prelistali, čula se po koja primjedba, da je to popovsko, ali nekoliko treznijih i plemenitijih molilo je, da im ga naš momak naruči.

A jedna revna povjerentica skupljala je oko sebe nedjeljom i blagdanom popodne susjede, pa bi im čitala, o koji članak iz Glasnika, a onda bi se pričalo o pročitanoj stvari. Sigurno bolje svetkovanje nedjelje nego naklapanje i ogovaranje!

To su apostoli! Ne stide se svog vjerskog uvjerenja ni Glasnika! A po sebi tako bi morali biti svi preplatnici Glasnika. Ta pogledajte samo malo oko sebe, što rade komunisti. U džepu im uvijek sakriven po koji letak, brošura, knjižica. I nema društva, kamo se oni ne bi usudili zaći. I tu se ne štede ni riječi ni uvjerenje ni muka, ne prezra se ni pred nečkanjem ni pred ruganjem, dok nisu postigli svoju stvar, raširili u dužev otrov zamatani u papir istine. Ali surhu svoju postizavaju. Treba se i od njih učiti! Ne sakrivaj Božjega blaga, već ga pokaži drugima. Uputi bližnjega na zdravo vrelo istine i jedino prave mudrosti. To ćeš učiniti osobito time, da širiš Glasnik, da ga pokažeš drugima, da nagovoriš druge, da ga čitaju, da se preplate.

Koliko se muče Isusovi protivnici, da prošire svoju štampu, i po njoj oduševe svijet za svoje ideje. Pa barem kad bi mogli usrećiti svijet! A mi imamo istinu, posjedujemo nepokolebljivu sigurnost. Pa što smo učinili, da to svijetlo i ta toplina zahvatili i naše bližnje? Što smo učinili za raširenje Glasnika?

Što si ti učinio?

OČE

Objavio sam Ime Tvoje Ljudima +
Dao sam im riječi + koje si Ti meni dao
I oni su ih primili +
I upoznali su istinito + da od Tebe izidoh
I vjerovali su + da si me Ti poslao ^{na}

+ ☀+ ☀+ α + ω + ☀+ ☀-

Da se vjernici dobro pouče u kršćanskom nauku

Mjesečna nakana Apostolstva molitve za srpanj, koju je blagoslovio Sv. Olac.

»Gospodo, zašto vašeg malog nema na vjeronauku?« pitao župnik olmjenu gospodu. »Ah, što, gospodine! Zar da mučim dijete još i s tim glupostima? Dosta je, što ga učitelji gnjave s drugim predmetima.« I gospode nije bilo više nikada župniku na oči. Istrom iza nekoliko godina dode k njemu. Ali ne više onako samosvjesno i prkosno kao nekoć, već potištено i ponizno. »Gospodine župniče, sin me strašno tuče. Ne znam, što bi. Opija se, klatari i rasipa mi imetak. Već nemam ništa, da mu dam, i evo radi toga me tuče.«

»Gospodo, ja se tomu ništa ne čudim. Vi ste mu pred nekolicu godina dozvolili, da zanemari vjeronauk. Recite mi, molim vas, odakle će on sada znati, da postoji četvrta Božja zapovijed: Poštuj oca svoga i mater svoju, da dugo živis i dobro ti bude na zemlji? Tko ne zna Božjeg zakona, može li ga obdržavati? Može li biti pošten?«

Tako je bilo uvijek. Jer malo ima znanosti i umijeća, koje toliko utječe na naš život, kao što utječe poznavanje vjerskih istina. Gdje nema vjerskog znanja, ondje vlada vjersko neznanje. A narod, koji o svojoj vjeri ne zna ništa, prije ili kasnije propada u kulturnom a često i u političkom pogledu. Potrebna je nama sveopća naobrazba. Zato su prvi učitelji i najbolji profesori bili još od ranog Srednjeg vijeka u Evropi svećenici i redovnici. I danas su oni prvi nosioci prosvjete u raznim misijskim područjima. Neki dan su pisale novine, da je izšla prva gramatika eskimskog jezika, a napisao ju je svećenik, koji već duge godine misionari u Aljaski. Mi smo i za stručnu naobrazbu. Treba gojiti obrt i poljoprivredu, kojim se usavršavaju tolika prirodna dobra potrebna za naš ljudski život. Sve je to dobro i potrebno.

Ali ima li znanja, koje promiče poštenje, čestitost, koje oplemenjuje čovječju narav, koje nas uči, kako ćemo upotrebiliti svoje sposobnosti, da budemo sretni na zemlji čitav svoj život? Ima. To znanje jest poznavanje Božjeg zakona i ono je nama ljudima potrebniye nego išta na svijetu. To je ona znanost, koju nam je donio Bog, kad je boravio među nama. Nauka Božja nije se smjela zanemariti ni izgubiti. Zato je ovu znanost povjerio pravoj i jedinoj svojoj namjesnici na zemlji Svetoj Crkvi, da je nepogrješivo čuva i drugima propovijeda sve do konca svijeta. »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučavajte sve narode...« (Mt. 28, 18, 19.) Tako je zapovijedio Isus Krist svojim apostolima.

Još do jučer vikali su oni grlati, vikali bi i nadalje, kad bi mogli: Šta će nam vjerska naobrazba? Ona mi ne daje ni kruha ni novaca. Izbacimo vjeronauk iz škola. Šta će nam propovijedi; to samo zaglupljuje i vara narod!

Eh, kad bi zbilja bilo tako, onda nam ne bi trebalo poznavati svoju vjeru. Ali stani bratel Samo se malo zamisli u sve ono, što nas vjera uči. Ima li barem jedna vjerska nauka, koja bi bila opium za narod.

Čuj, šta vjera uči dijete: Poštuj oca i majku, da dugo živiš i da srećan budeš na zemlji. Oče i majko, zar je to ludo, kad vjera poучaje vašu djecu, da vas poštivaju i ljube sve do u vaše stare dane?

Šta vjera kaže mužu: »Muževi, ljubite svoje žene, kao što je Krist ljubio Crkvu i sebe samoga predao za nju... Tako ste dužni i vi muževi ljubiti svoje žene kao svoja tjelesa. Tko ljubi svoju ženu, sebe samoga ljubi.« (Ef. 5, 25, 28.) Ili zar je nešto nerazumno u ovim riječima, kad vjera kaže ženama: »Žene neka se pokoravaju svojim muževima kao Gospodinu, jer je muž glava ženi, kao što je Krist glava Crkvi.« (Ef. 5, 22., 23.)

Ili je možda nerazumno, kad nas vjera uči: Ljubimo se među sobom, kao što je Isus Krist nas ljubio. Jer On je rekao: Po tom će se poznati, da ste moji učenici, ako se budete ljubili među sobom. — Koja nas nauka uči: Ljubi bližnjega svoga, kao samoga sebe? — A bližnji je naš svaki čovjek. — Zar je to dakle ludo, da smo mi svi braća, jer smo svi djeca jednog Oca na nebesima.

A kad nas snađu teške duševne боли zbog tolikih naših grijeha, tko nam opet govori, gdje ćemo naći pravi mir duše. Vjera nas poučaje, da ćemo u sakramenu sv. ispovijedi dobiti oproštenje svih grijeha po riječima Isusovim: Kojima oprostite grijehe, oprostit će im se, kojima zadržite, zadržat će im se. — Šta ima nerazumno u toj divnoj nauci naše slike vjere? Ta kad se sjetimo onih utješnih riječi: Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću Vas okrijepiti! Najveću okrepnu imamo u presv. olatarskom Sakramentu: »Ja sam kruh živi, koji sam s neba sišao. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će dobijeka.« (Iv. 6, 51.)

Ili zar je glupo, kad nas vjera uči, da smo svi djeca Božja i da nam je svima zajednička domovina kod Oca našega na nebesima? Čovjek ne umire kao životinja, nego kao sin i dijete Božje ima već svoje rezervirano mjesto, koje ga čeka na nebesima. »U domu Oca mojega mnogi su stanovi... Ja odilazim tamo, da vama mjesto pripravim« (Iv. 14, 2) — »Veselite se i radujte se, jer je plača vaša velika na nebesima« (Mt. 5, 12.)

Evo kako uviđenu nauku uči nas naša vjera. Ona jedina može nam dati odgovor na sva i najteža pitanja. Nitko drugi osim vjere ne zna nam odgovoriti na pitanje: Odakle život, šta nas čeka iza smrti? Ni najveći filozofi nisu znali naći pravo rješenje trpljenju ovoga života. Ipak je i to pitanje veoma važno u našem životu. Vjera nas najbolje poučaje i rješava to teško pitanje, kad nam govori o Bogu, koji je za nas trpio i umro na križu. — Najveći filozof Starog vijeka, Plafo, morao je na koncu života priznati: U sumnjama sam

živio, u neizvjesnosti umirem, a kud idem iza smrti, ne znam! — Što nisu znali ni najveći filozofi, što ne znaju ni danas mnogi profesori i doktori, to zna svako naše dijete iz osnovne škole, koje je počelo učiti katekizam. Ono vam zna sigurno odgovoriti: Zašto smo na svijetu i tko je sve ovo stvorio.

Zato je pravo rekao onaj naš seljak, kad su mu pružali neke židomasonske novine, da ih čita: »Šta će mi to. Ima dosia lopovluka u našem selu, zar da čitam još o lopovima po svijetu. Daj ti meni Glasnik, pa da naučim kako će pošteno živjeti!«

A odakle ćemo mi saznati, što nas naša vjera uči? Moramo čuti to od drugih. Zato sv. Pavao piše već prvim kršćanima: vjera dolazi po propovijedanju. (Rim. 10, 17.)

Kod nas katolika propovijeda se već od najranijeg djetinjstva u roditeljskoj kući. Tamo nam propovijeda otac i majka riječima i još više svojim primerom. Za prvu i temeljnu naobrazbu vjersku odgovorni su otac i majka. Kako je žalosno vidjeti dijete u prvom razredu osnovne škole pa se ne zna ni prekriziti ni »Zdravo Mariju« izmoliti. Slaba je to svjedodžba za njegove roditelje. Kučni vjerski odgoj i nauka je ujedno i najlakša, jer je najprirodnija. Od blagdana do blagdana dijete sluša i gleda, šta roditelji govore i rade. Božić se djeci najdublje zasiće u pamet. Roditelji o tom najviše pričaju a ujedno su lijepi običaji u kući, pa se to sve u veselju i pjesmi najbolje zapamti. A opet prigodom prve sv. pričestii i polvrde koliko toga dijete nauči gledajući svoju stariju braću i sestre. Tako se postavi dobar temelj vjerskom životu u roditeljskoj kući a bez ikakovog nameštanja.

Kad dijete odraste, počne vjerska izobrazba nešto u crkvi propovijedanjem a nešto opet u školi na vjeronauku. Ali šta se radi danas od toga vjeronauka! Dok se za sve struke u školama ima toličko vremena, troši se toliko satova na predmete, koje nikad u životu ne ćeš trebati, vjeronauk se uzima najviše dva sata tjedno. Računaj malo, koliko sati godišnje upotrebi učenik da se bavi ovim najvažnijim pitanjima za život. Uzmimo da školska godina traje od početka listopada do svršetka lipnja, dobit ćemo školsku godinu od $37 \times 2 = 74$. Dakle jedna školska godina bi imala 74 sata vjeronauka. Od toga odbi najmanje 10 sati, koji otpadaju na blagdane i praznike. Ostaju 64 sata vjeronauka za čitavu godinu. Koliko to iznosi pravih školskih dana? Računamo li pravi školski dan sa potpunom šest satnom obukom, naći ćemo $64 : 6 = 10\frac{2}{3}$. Dakle jedna školska godina vjeronauka odgovara jedva 10 i pol potpunih školskih dana. Kroz svih 8 godina srednjoškolske naobrazbe prema tome bi bilo utrošeno na vjeronauk jedva 84 potpuna školska dana. Eto za vrijeme čitave srednje školske naobrazbe raspolože kateheta sa 84 dana da dokaže opstanak Božji, neumrlost duše. Da rastumači 12 članaka vjerovanja sa svim dogmatiskim dokazima. Da iznese čitav dekalog i njegove moralne primjene. Da protumači i provede u život nauku o sakramentima. Da rastumači i riješi po-

teškoće o postanku svijeta i o postanku Svetog Pisma. Da zade u smisao svih crkvenih obreda, divne crkvene glazbe i svih ostalih grana slike umjetnosti. Usto mora svim silama nastojati, da se mladež ne zamjeri i da je za vjeru oduševi. Katedra mora mladež naučiti vjerski misliti, osjećati, govoriti, živjeti i raditi. Jasno je, da to katedra ne može sve postići. U tom mu moraju roditelji pomoći.

Kad je fakto teško s onima, koji polaze u srednje škole, kako se istom moraju trsiti, da se vjerski izobrazite i oni, koji su jedva svršili nešto osnovne škole. Njima ostaje kao jedino sredstvo vjerske pouke javno propovijedanje u crkvi. Propovijedati je uzvišena ali i teška služba za svakog svećenika. Ipak nema katoličke župe i ne smije biti, gdje se ne propovijeda svake nedjelje. Svi mi katolici dužni smo slušati propovijedi. Grijeslo bi svaki onaj, koji bi svojevoljno zanemario, da se prema svom staležu i dobi vjerski naobrazbi. Svi oni, koji otpadnu od vjere, obično su sami krivi tim što svojevoljno zanemare nedjeljne slike propovijedi.

Svi bezvjerski pokreli šire se danas najviše putem štampe. Stoga se i naša katolička štampa u zadnje vrijeme silno digla, da zao utjecaj što više ograniči. Mi se katolici ne možemo tužiti, da nemamo dosta naših dobrih vjerskih knjiga. Ali zato ih treba čitati i proučavati. Svi naši Glasnici i tjednici donose kratke ocjene o našim najnovijim knjigama. Imamo dosta dobrih izdanja sv. Pisma, raznih katekizama a »Život Isusova« od prof. Wimera je pravo remekdjelo u našoj hrvatskoj katoličkoj književnosti. — I za našu omladinu je napisano mnogo lijepih i poučnih stvari. Kako su poučne knjige za žensku mladež što je do sada izdala naklada »Spes« ili za mušku omladinu sve one knjige naklada »Omka« — »Zbor duh. mladeži zagrebačke«. Sve ove knjige mogu se naručiti preko svake veće knjižare.

A koliko imamo naših katoličkih tjednika, časopisa i Glasnika. Ali nažalost, kako se malo čitaju. Ne može svako ići u školu, ne može svima svećenik propovijedati, ali zato knjiga i katolički časopisi mogu svuda doći. Nema dakle nitko isprike, da ne pozna svoje vjere i da ne zna živjeti po njoj.

Sv. Petar opominje prve kršćane: »vjera vaša neka je razumna!« Ali bez temeljite vjerske naobrazbe vjera postaje nerazumna i smiješna.

Stoga najprije učinimo mi sa svoje strane sve, da se svuda proširi prava kršćanska nauka. Tko može, neka uzme katekizam u ruke i uči djecu. Tim će najviše koristiti današnjoj našoj zapuštenoj djeci po raznim selima i gradovima. Ujedno se ovaj mjesec rado molimo u ovu nakanu: da se svi vjernici dobro pouče u kršćanskom nauku. Jer najgore je onom narodu, gdje vlasta vjersko neznanje. Prije ili kasnije taj narod propada. S vjerskim neznanjem dolaze na vidjelo i svi razni poroci, grijesi, koji se ljuto osvećuju samom našromnom životu i razvitku.

Mato Jović D. I.

Djedu k Isusu!

U dupkom punoj sudbenoj dvorani publike napeto suspreža dah da uhvali svaku riječ. Pred čitavim nizom sudaca izlaže ubojica Kürten svoju zadnju obranu. Uhvaćen je radi višestrukog grabežnog umorstva. Osuda je neizbjježiva, još mu evo dozvoliše nekoliko riječi: »S tihim sam čeznućem kaškad u svojoj mladosti znao zaviriti u lude obitelji i osjetio želju, da bi i kod moje kuće bilo tako. Malo sam vam govorio o svojoj mladosti. Svaki od nazočnih doživio je dan, o kojem može reći, da mu je najljepši dan cijelog životal A ja o tom danu znam samo ono, što sam od drugih čuo. Doživio ga nisam. Ja mislim na dan prve sv. Pricašti. Meni je od tog dana u duši ostala samo strašna uspomena. Odijelo i druge svari potrebne, da uopće uzmognem proslaviti taj dan, kako ga druga djeca slave, poklonio mi je jedan dobročinitelj, neki župnik. Ali je toga dana, kao i inače vrlo često, moj otac bio pijan, strgao mi svečano odijelo s fijela i tukao me. To je bio dan moje prve sv. Pricašti, koji drugi ljudi nazivaju svojim najljepšim danom u životu. Kad je, godinu dana kasnije, moja sestra trebala da proslavi taj krasni dan, prizori nasilja sa strane mojeg oca bili su još strašniji.«

Krvnjom roditelja je taj nesretnik ostao bez Isusa u svojoj mladosti, koje čudo onda da je svršio kao mnogostruki ubojica!

Roditelji dragi, vi ste svojoj djeci ili velika milost ili teško proglaststvo! Koliko će djece prokliniti svoje roditelje poput ovog jadnog ubojice, što im nisu dali boljeg odgoja: ili još gore, što ih nijesu pustili k Isusu.

Jedni ne haju, a drugi se čak boje: »Ne ču ja da mi popovi zalude dijete!« »Moje je dijete,« misli drugi, »dosta dobro, ne treba baš da bude pobožno!« S tako plitkom krilaticom prelaze lakouni roditelji preko svojih najozbiljnijih dužnosti: *voditi svoju djecu k Prijatelju malenih, k Isusu*. Kao nekoč učenici tako i neki naši hrvatski ocevi i majke brane svojoj djeci pristup k Isusu. Isus je oštro ukorio svoje učenike. Kori i tukove, što brane Njegovim najmilijima česti pristup k Njemu. »Puslite, roditelji, mamele k Meni,« veli vam Isus.

Bilo je to pred više godina. Putovao sam u Zagreb. Čekam brzi vlak u čekaonici grada N. Skoro će i ponoć — ljudi pospani — drijemaju, neki tih razgovaraju, da utuku dosadu. Najednom se svi trgosmo, ko da nas je tko ošinuo korbačem po ušima. Mrska psovka na Boga okuži i onako zaguljivo ozračje čekaonice. Obazrem se: na klupi sjedi postariji čovjek, muklijad razdire mu srce. Više se nije mogao da suzdrži: iza one psovke još jednom pogrdi Boga: Bog je svemu krv, pa i njegovoj nesreći. Prisutni se napokon trgnu, stanu protestirati, braniti čast Božju. Nađo se i on malo smiri i počne razgaljivati pred svima svoje ranjeno srce: »Nema mi 15 kilometara do kuće, a moj sin ima auto, primarius bolnice, on je bog u gradu, pa mislite da je rekao: »Na, čača, moj auto, pa se odvezи kuću! — Ni na kraj mu pameli, nego kad je polazio spavalj, otpravi starog

Pustite k meni malene!

oca iz kuće, nek se ovako prebija po čekaonici do 1 sat po ponoći radi tih ciglih dviju stanica do kuće.« I opet je Bog bio kriv za sve to!

»A ja njega slao u Beč da uči škole! Stotine hiljada sam ja njemu davo u ruke, da ga dignem, a što sam dočekao!«

Stotine si mu hiljada dao, samo mu Boga nijesi dao! I onda je Bog kriv za tvoju nesreću! Zar je Bog kriv, što si ti zanemario duhovni, vjerski odgoj svog djeteta, dok je još malo bilo i sad žanješ kukolj, što si pustio da raste u duši djetelevoj! Ne bi toga doživio, prijatelju moj, da si svoje dijete od najranije mladosti vodio k Isusu u sv. Hostiji.

Pustite, vodite malene k Meni često, svaki dan!

Isus, prijatelj i ljubitelj djece, čeka ih u svefotohraništu! Pustite i ne krate! Pa ih ne ćete kasnije prokljinjati, niti oni vas, nego ćete biti sretni u svojoj djeci. Isus će biti i vaša i njihova sreća!

Ivan Jäger D. I.

Molitva jutra

Veliko je Božje čudo jutro. Veliko čudo i velika tajna, veliki zadatak i veliko Božje poslanje. I u knjizi Božjih čudesa i Božjih poslanja — u sv. Pismu — božanskom je točnošću opisana tajna svakog jutra, koje je vječna Božja svjetlost stvorila stvaranjem sunca, kad je dala, da zemlja u svojim okretajima osjeti tamu i svijetlo, noć i dan, i odredila, da u novi dan svake zore ulazimo s preporodenom svjetlošću. Zato je svako jutro čudo, puno i zasuto darivanjem Božjim.

U istoj je knjizi opisana i zahvala Božjih ljudi na daru jutra.

»Bože, Bože moj, k Tebi rano ranim. Duša mi moja za tobom žđa, gine za tobom tijelo moje. Noću se sjećam Tebe i ranom zorom mislim na Te, jer Ti si pomoćnik moj« (Ps. 62)

»Prije sunca uzdižem oči k Tebi, da razmatram zapovijedi Tvoje« (Ps. 118).

»Blagoslivaj, dane, Gospodina; blagoslivaj, tmino, Gospodina« (Dan. 3).

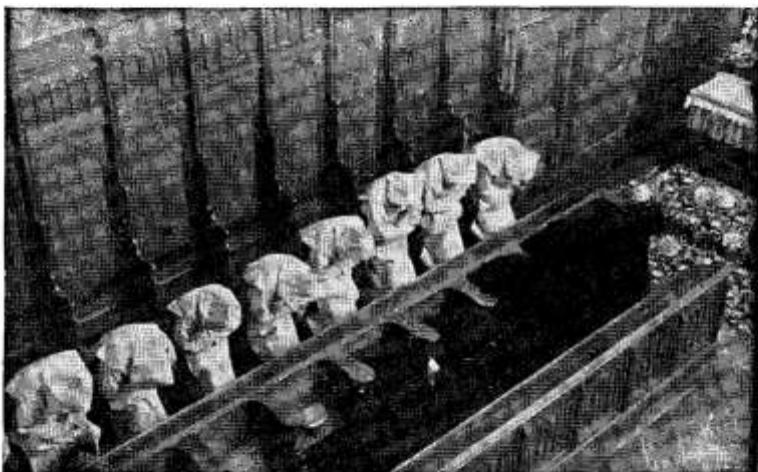
A najčistija molitva orunila se s Isusovih usana i često pretekla sjaj sunca na putovanju nebeskom modrinom: A ujutru još pred zoru, ustavši, otide Isus na pusto mjesto i ondje se molio. (Mk. 1., 35)

Povadajući se za ovim sjajnim primjerima, kršćanski je puk posvelio jutro molitvom, i drevnom predajom uzakonio časni običaj jutarnje molitve. I kod nas, kod Hrvata. I kad se u ovoj jubilarnoj godini spasenja obnavljamo, vjerni kršćanskoj baštini naših djedova, ponovimo, oživimo, uvedimo pobožnu praksu jutarnje molitve. Nije potrebno, da bude duga, da bude čitana iz molitvenika, da klečiš pred krevetom. Može biti i kratka, samo neka je iskrena, pobožna i srdačna. Dosta je, da se skladno prekrižiš i izmoliš Oče naš, da se preporučiš dragoj Gospi i s anđelom pozdravljenja, da joj se pokloniš sa Zdravo Marijo.

P r e k r s t i s e . Napiši na sebi svelo ime Oca i Sina i Duha Svetoga. To je prvi dio jutarnje molitve, jednostavan, običan, svagdanji, ali tako dubok kao svako čudo Božje. Znak krsta i spominjanje Trojstva, na kom je pribita mlada svjetlost dana, što mu ideš ususret, kratko su ponavljanje božanski lijepe povijesti, što se nizala od prvoga jutra, kad je Bog razdijelio svjetlo od tame, pa do šestoga, kad je stvorio čovjeka i dao mu zemlju i vremeniti posjed.

U imenu višnjeg Trojstva sviće nama dan i mi danu. Nismo se morali ujutru probuditi i otvoriti oči i ustati i oprati se. Mogle su nam se ufrnuti zjenice, mogle su nas iz kreveta ponijet fuđe noge i poslijednji put oprati i umiti fuđe ruke. A nisu. Sami smo to učinili i dočekali dan po Božjoj volji i u njegovo ime. I iz sna, iz noćne smrти, vratili smo se u život, u svijet, na posao, na rad.

A onda, ni svijeta nije noću nestalo, niti je pobjeglo s njega
ono malo našeg imanja, što nam je potrebno, da proživimo jedan
dan. Dok smo mi spavali, Trojstvo je bđelo. Kad je Napoleon bio
s vojskom u Rusiji, jedne je noći obilazio straže. Nađe vojnika, gdje
spava. Skine mu oprezno pušku i sam osta na straži. Kad se vojnik
probudio, opazivši, da mu je nestalo puške, i da je sam Napoleon
pred staražarnicom, promrznu od straha i zle slutnje: »Ne boj se —
ohrabri ga car — dok si ti spavao, tvoj je car za te bđio!« — Kraljevsko
Trojstvo je za nas noću bđelo uzdržavajući svijet i čuvajući
nas, da možemo laka srca ustati, kad nam pijetli donesu u klinunu
dan i zora pokuca na naše prozore, da nam javi onu vječnu stalnost
u svagdanjoj promjenljivosti: da Bog nije Gospodar, koji tisuće
godina prigovara za dobročinstvo jednog dana, nego milostivi otac
svijeta raskošno podašan i bogataški darezljiv, koji svakog jutra u

Još prije sunca slave redovnici Boga i mole za one, koji se nikada ne mole

suncu šalje vrijeme, svog slugu, da lako udari na naša vrata i donese
nam njegove darove: sunce, što počinje grijati i dobre i zle, i žito,
što žuti i raste, da dadne kruh za oltar i obiteljski stol i grožde, što
bubri, zori i šara se, da dadne vino za svadbeni pir i razbojničku
pijaniku. I što bi onda trebalo činiti, nego časkom, kratko i s puno
vjere otvoriti oči mladoj svjetlosti, a srce Trojstvu jutra, i u prizna-
vanju zahvaliti Trojednom Bogu, što je dao, da nam osvane ovaj
dan i po prstenu križa vjenčati se s danom u ime Oca i Sina i Duha
Svetoga, zahvalnošću, vjerom i ljubavlju.

Kad si se prekrstio, izmoli Oče naš. To je drugi dio
jutarnje molitve, koji ti kaže, i opet božanski lijepo, kakav te posao
danas čeka. Svakog nas jufta Bog stavlja u svijet, kao što je i Adama

stavio šestoga jutra u zemaljski raj, da žuljevima ruku i naporom uma sami ispunimo svih sedam prošnja Očenaša, očekujući od Oca nebeskoga, da će nadopuniti milošću svojom ono, što bude nedostajalo našemu uspjehu.

I doista! Neotkupljeno je i neoslobodjeno, nepotpuno i nedogovljeno cijelo Božje stvorene. Mi ga imamo privesti punoj dobi i zrelosti: radom, dobrotom i klanjanjem.

Prvo radom, koji stvari pretvara u kruh svagdanji, onaj kruh, što ga od Oca molimo, da nam ga dadne danas i svaki dan. Radili znači pretvarati mrtve i nekorisne stvari u žive i korisne, upravo u dragocjene naše pomoćnice, znači stavljati zemlju sebi u službu, da očuvamo i raspalimo onaj slab plamičak našeg života, koji efo još jedan dan ima gorjeti. Radili znači htjeti živjeti, znači ne biti ni deserter ni bjegunac, koji nasilno kida nit živola, ni namestnik, koji živi i raste na tuđi račun, nego biti radnik na Božjem posjedu privadajući stvari njihovo svrši, da nam a služe: »Nastavajte zemlju i gospodujte njome«, rekao je Gospodin.

Drugo dobrotom, koja velikodušno daje i posuđuje, ali i prašta i otpušta dugove, nadajući se pomilovanju Gospodnjeg milosrđa. Ljudi su oko nas tako potrebni i kraha i odijela i pravde i istine, a najviše ljubavi u toploj riječi, blagom pogledu, samilosnoj suzi, velikodušnom praštanju. Kad nam dakle Bog daje jedan dan, određuje nas ujedno i za službu milosrđa u posuđivanju i praštanju, da prolazimo svijetom čineći dobro.

Treće klanjanjem Kralju, Ocu s nebesa, posvećujući Njegovo ime, podvrgavajući se Njegovoj volji, pospiešujući dolazak Vječnog kraljevstva u vremenu, klanjanjem koje prelazi u toplu molitvu, u poziv za pomoć, da nas ne uvede u napast, dok smo okruženi ovim svjetom, koji je kalkada tako zamaman; da nas očuva od zla, dok smo vezani uz tijelo i zemlju, gdje neprijateljska moć solone ima donekle slobodne ruke.

Rad, dobrota, klanjanje, to su sveli putevi, kojima ide tijek dana, što nam ga Bog daje. I krštena duša, što može nego da se uz srdačnu zahvalu potpuno preda i podvrgne Božjoj volji i odano kaže Bogu svog jutra: Bože, nek se danas puni na meni Tvoja volja, kako si je u Očenašu uzakonio.

*

Veliko je Božje čudo jutro. I niko ga potpuno ne razumije, nego Trojstvo, koje ga čini, i čovjek, ako ga vidi. A vidi se to čudo u jutarnjoj molitvi. Jer jutarnja je molitva kao jutarnji uzlet srca Bogu; mala zahvala ljubavi na daru, koji nam se deje u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, i malo obećanje vjernosti onom pozivu, koji nam je upravljen.

Ne znam, je li još to u Lici običaj, ali znam, da je bio. Kad bi sunce granulo i zateklo našeg čovjeka na polju pri košnji, pobožno bi se prekrstio, spustio se na koljena i poklonio prema istoku, ne suncu nego Bogu, koji ga je upadio, zahvaljujući, što je zasjao »nebeski zvizdan« i moleći, da ga danas očuva od zla i grijeha.

Svak ima pedalj zemlje za oba koljena, da jutrom zazove Božje ime i Božju pomoć.

»Gospodine Bože svemogući, koji si dao da nam osvane ovaj dan, čuvaj nas svojom moću i ne daj, da danas upadnemo u koji grijeh, nego da uvijek budu pred Tobom pravedne naše misli, riječi i djela. Po Kristu, Gospodinu našemu!«

MJESEČNI ZAŠTITNIK

Kako mi se gadi zemlja...

Nije lako prezreti sve stvari zemaljske, što ih svijet nuđa. Čovjek se mnogo puta tako grčevilo hvala za razna prolazna dobra, koja mu samo kao teški kamen pomažu, da što dublje s njima potone.

Ipak ima veliki broj ljudi, koji prije ili kasnije uvide tu smrtonosnu opasnost i stvore čvrstu odluku, da će biti što čišći od svega toga.

To je uudio i španjolski vitez Ignacije Lojola, čovjek lijepoga stasa i prijatne vanjštine. Kao dijete bio je odgojen u pravom kršćanskom duhu kod tetke u kastilskom gradu Arevalu. Ali viteški ideal i sreća, koja ga je pratila, otvarala mu je put na španjolski kraljevski dvor. I pun mладenačkoga zanosa stupi i on u 26. godini u vojničku službu.

Providnost, koja prati svakoga čovjeka, pustila je mладoga viteza, da podje u rat, koji se vodio protiv Francuske. Ali dopusti tkođer i ono, što si vitez nije želio. Jedan hitac topovskog taneta zdrobi mu desno koljeno. Silan je to bio udarac, koji je pogodio ne samo Ignacijsku nogu nego njega cijeloga. Mladić, koji je toliko pazio do vanjštine, morat će možda ostati hrrom i kao bogalj hramali svijetom. To je bilo njemu teže nego sve boli, što ih je morao podnosići. U nadi, da će možda izbjegći tome zlu, srčano se podvrgao teškim liječničkim operacijama.

Dugo je trajala ta bolest, ali ne bez uspjeha. U osami i shrvan od boli počeo je mlađi Ignacije trezniye gledati na svijet. Uz to mu je čitanje života svetaca i života Isusa Krista otvaralo oči za duhovne stvari. Milost ga je Božja od sada posebno pratila. On je stao isporučivati svjetsku službu sa službom Božjom i opažao je veliku razliku. Viteški njegov duh nije kod toga malaksao. Naučen, da uvijek izabire ono, što je najljepše i najbolje, smjesta je odlučio, da i on od sada služi Kralju svih kraljeva — Bogu.

»Kako mi se gadi zemlja, kad pogledam na nebo!« bile su riječi, koje je često izgovarao, kadgod bi digao pogled k nebu.

Odrješitost njegovog značaja nije dopuštala nikakve polovičnosti. On je upravo gorio od želje, da izvede velika djela za Isusa

Krista. Najprije je htio, da potpuno preda svega sebe. Čim se oporavio, pošao je u znamenito proštenište Montserrat. Već putem učinio je zavjet slike čistoće Bl. Djevici. A pred blagdan Navještenja probudio je tamo svu noć pred oltarom drage Majke.

Izreku svoju: »Kako mi se gadi zemlja...« potvrdio je sveti Ignacije i djelima. Ponosan vitez iz Lojole nije prije nikad pomislio, da će on u Manrezi dvoriti bolesnike, da će prositi za se hrani i djeliti je s drugim siromasima. Istina, time se izvršao ruglu, i djeca

bi ga ulicom pratila i ismjevala, ali je sve to rado podnio, jer mu se gadila zemlja, a svidalo nebo.

Uronjen u duboku molitvu i tešku pokoru provodio je Ignacije vrijeme u spilji kraj Manreze. Po tri do četiri dana ne bi ništa okusio, cijele noći probdio bi u molitvi i često se do krvi bičevao. U duhovnom je životu veoma brzo napredovao, jer ga je sam Bog posebno vodio.

Iskusan i sposobljen tako za život htio je da napiše knjigu, po kojoj će i drugi napredovati u duhovnom životu. Tako je tu u glavnim potezima napisao zlatnu knjigu »Duhovne vježbe«, koja je, kako kažu, učinila više obraćanja, nego što je u njoj slova.

Neprestano ga je nešto vučlo, da ode u Svetu Zemlju. I pošao je famo, ali mu je Bog pokazao, da nešto drugo od nježeli.

Viteški duh sv. Ignacija bio je veći, nego što su bile njegova sile. On sam nije mogao izvesti koliko velikih djela, koja mu je Bog namijenio. Za to je trebalo više ljudi, više muževa viteškog duha.

Vitez Božić sv. Ignacije Lojola

Ali vidio je, da ni on sam nema još toliko izobrazbe, a da bi mogao uspješno djelovati. Zato pode u Barcelonu, gdje je, kad su mu vać bile 33 godine, polazio s djecom u školu, da nauči latinski jezik. To je poniranje mogao podnijeti samo muž sa čvrstim uvjerenjem o vrijednosti neba i ništačili zemlje.

Bilo ih je, koji su se tome smijali i izrugivali mu se, ali se našlo i dobrih mladića, koji su ga željeli slijediti. Od množine, koja mu

se ponudila, izabrao je samo trojicu i pošao s njima na sveučilište u Alkalu.

Svima je bio upadan život njegov i njegovih drugova. Pokornički duh, često primanje sv. Pricači, što se tada smatralo pretjeranošću, njegove propovijedi, uzbudile su svijet. Tome je još najviše pridonijela knjiga Duhovnih vježba, koja je uzdrmala ljudske savjesti. I tu se dogodi ono, što obično prati vjerne njegove sinove. Ljudi, koji su uljuljani u svoje ugodnosti i lagodnosti i grijehan život, ne mogu podnijeti, da netko u njih dira. Zato su ga pozvali na sud radi krivovjerstva, ali ga nisu mogli osuditi. Ipak su mu zabranili, da dalje javno ili privatno propovijeda. To isto zadesilo ga je i u Salamanci. Već nakon 14 dana bila su nova ispitivanja i istraživanja, dok nije i taj grad ostavio i pošao u Pariz.

U Parizu imao je Ignacije već 6 drugova, koji su ga vjerno slijedili. Svima se njima kao i Ignaciiju ogadila zemlja. Htjeli su, da se odreknu svakog imutka, svih svjetskih časni i služba. Zato su svi pod svetom Misom, koju je služio Petar Faber, jedini svećenik među njima, položili zavjet poslušnosti, siromaštva i čistoće. Time je udaren temelj Družbi Isusovoj.

U velikoj zahvalnosti i ljubavi prema Bogu čitao je Ignacije na Božić 1538. godine prvu svetu Misu. Očaran tom ljubavi Božjom stavio se on i cijela Družba na polpuno raspolaganje svetom Ocu Papi.

Prezrevši tako sve zemaljske stvari ostavio je sveti Ignacije sinovima Družbe Isusove geslo: Sve na veću slavu Božju!

A. B-n

MJESEČNA OBNOVA

Ljudi od onoga svijeta

Ima puno katolika na svijetu. I svi se krste istim krstom, svi mole isto vjerovanje, svi blaguju isto. Tijelo Gospodnjie, svi su katolici, ali opet nisu svi isti kao ni zvijezde na nebeskom svodu. A ipak se dadnu podijeliti, onako u glavnom, u tri skupine: Katolici s k r š t e n j e m čine prvu skupinu. Im a ih sila. To su oni, koji su pravi katolici sa sv. krstom, koji uistinu nose u duši duboko utisnut ne-prolazni i trajni znak prvoga sakramenta, ali koji ne žive katolički, i ne razlikuju se puno ni od Židova ni od pogana. Tek pogledaš li u župsku maticu, u krsni list, u razne molbe, popise i slično, vidiš, da su katolici.

U drugu skupinu katolika s nedjeljom ide lijepo mnoštvo vjernika, koji nisu potpuno zaboravili svoga krštenja i svoje Crkve. Sjete ga se svake nedjelje i svakog blagdana. Obuku bolje odijelo

a s njime i vjeru, pa s molitvenikom podu u Božji dom, kalkad i dušu očiste u ispovijedi, odluče biti bolji. Ali kad se vrate iz Crkve, smetnu skoro s uma, da su Božji, da su ljudi s onoga svijeta, i izgube se u zemaljskim brigama i jedima, smotaju se u zemaljskim napastima, prodaju dušu za zdjelu leće zemaljskih dobara. — Bio im Bog milostiv radi ono pol sata, što ga svake nedjelje njemu poklone.

Samo je malo pravih katolika, onih s v a g d a n j i h katolika, koji znaju da i nedjelja ima 24 Božja sata, i da su sva 24 sata i oni katolici, i koji znaju, da sedmica ima 7 Božjih dana, i da su svih sedam dana i oni katolici: Božji; koji znaju, da njihov život broji... Božjih godina — točan broj godina svoga života oni još ne znaju; Bog to zna; ali znaju, da su uvijek katolici i Božji, pa tako i živu te svako može vidjeti i prepoznati, da su katolici, makar i ne gledao njihova krsnoga lista, i makar ih nedjeljom nije vidoio u crkvi.

Pa kako to, da se tako razlikuju katolici među sobom, a ista je zemlja pod njima, koja ih nosi, a isti je Krist među njima, koji ih otkupljuje, a isti je Duh Sveti u njima, koji ih rasvijetljuje i posvećuje, a isto je nebo nad njima, koje ih očekuje?

To je isto, kao da pitamo: kako to, da su za vrijeme kralja Antioha mnogi Izraelci otpali od svoje vjere, a braća Makabejci ustrajali u Božjem zakonu? Svi do jednoga. I kad je onog najmlađega stao svjetovati sam Antioh, da se smiluje svojoj mladosti, ostao je mladić pri svome. Poginuo je strašnom smrću, ali je ustrajao! Kako to? Evo kako! Uz njega je bila majka. Kad mu je šestero braće svršilo od krvnika Antioha, da se ne prepane, pokaza mu mali nebo: »Molim te, sinko, pogledaj na nebo!« Sin je pogledao na nebo. Sjetio se Boga i vječnosti. Ustrajao je. Izdržao je. Pobijedio je.

Zato se katolici toliko razlikuju među sobom, jer oni s krstom ne gledaju na nebo nikako; oni s nedjeljom svake nedjelje jedamput; a oni Božji katolici svakog dana pogledaju na nebo svaki dan i ujutru kad ustanu, jutarnjom molitvom, i o podne kad blaguju, molitvom prije jela i poslije njega, a navečer, kad lijeğaju, večernjom preporukom Bogu, skrušenom i pokajničkom. Gledaju na nebo svaki dan i žive na zemlji nebeski, božanski, katolički.

Velika je milost i veliko umijeće života znati ovako pogledati na nebo. Jer famo vidiš Boga, koji te gleda, i Boga, koji te čeka.

Pogledaj na nebol Bog te s neba gleda. Prati te na svakom koraku. Čita iz tvoje duše, prebire sve nabore tvog srca. Život je tvoj pred njim otvorena knjiga s prelomljenim pečatima. Proziran si pred njim. Ne možeš ga prevariti.

A on je tvoj Gospodar i Stvoritelj, koji ti je dao svoje zapovijedi: možeš li biti tako drzak i grub, da pred njim, pred njegovim očima grijesiš? On je tvoj prijatelj i dobročinatelj. Sve ti je dao. I Sina svoga, da te otkupi. Možeš li biti tako nezahvalan i zloban, da u lice vrijedaš svoga prvoga prijatelja. On je i tvoj sudac — ujedno i vjerni svjedok tvojih djela. — Doći ćeš pred nj, da te izmjeri i pročita izvana i iznula. Da ti суди i presudi. Možeš li ga onda vrijedali i grijehom se na nj nabacivati, pljavati mu u lice? Pogledaj na nebol Kao čista Suzana. Nju su na-

pala dva starca sâmu u vrtu, da sagriješi s njima, i prijetili se: »Ni tko nas ne vidi. Pristani na naše želje. Ako nećeš, protiv tebe ćemo svjedočili, da je bio s tobom mladić...« Zajeca Suzana i zaplače: »Teško mi je svakako: Ako učinim vama po volji, čeka me smrt (duha); ako ne učinim, ne ću izmaknuti vašoj osveti. Ali bolje mi je bez grijeha upasti u vaše ruke, nego li sagriješiti pred očima Božjim.« (Dan. XIII, 20—23)

Pogledaj na nebo! Bog te na njemu čeka. Da te primi u vječne stanove, u radost nebeske svadbe. Ne svršava se sve sa smrću. Onda nešto i počinje: Počinje vječnost. Počinje ona vedra i nasmijana vječnost za dobre, za čestite, za čiste, za patnike, ali samo one strpljive i pobožne. Sve drugo prestaje, sve propada, sve gine, sav taj mali život, u kom prodajemo zdravlje za novac, dok smo mladi, i novac za zdravlje, kad ostarimo. Pa kako bi se onda onaj, koji gleda na nebo, mogao prevariti i zamijeniti vrijednosti, pa za čas grešne radosti razbukljene strastli, za trunak pjanog raspoloženja, za mrvu pobjedničke osvete, za kesicu krivo stecena blaga, za krpicu prevarom dobivena polja isplatiti cijelu vječnost. I onda kad zakoračiš u vječnost i dođeš k Bogu... pa onda budeš odbačen?... Od propasti vječne, oslobođi nas Gospodine!

Izabrani je narod išao u obećanu zemlju vođen svijetlim stupom od oblaka, u kom je stanovao Gospodin. Da ne klonje u pustinji umoran, od žege i napora, da ne zaostane u oazama omamlijen hladom i počinkom. Pred mnogima se ugasilo to svjetlo, pa su zalutali i lutaju svijetom, zaboravivši obećanje o sretoj zemlji pravog zavičaja. Tek svijetli onim odabranicima, vjernicima svakog dana, koji gledaju na nebo i veselo idu zemljom bacajući oko sebe pune snopove milosnog svijetla, što se na njih truni s neba vedroga, večernjega, zvjezdanočnoga.

D.

Pismo dobrim roditeljima

Predragi!

Moram Vam priznati, da sam sa strahom očekivao Vaše pismo. Znao sam, da ste pravi katolički roditelji i da ćete sigurno dragom Bogu za ljubav učiniti sve, što je moguće, ali sam znao i to, da Vam je Bog postavio dosta velike zahtjeve.

Ali kolike sreće! Vi ste se odlučili (otac i majka), da dадете svog sina u sjemenište, da postane ono, što od njega Bog traži, to jest, da bude njegov sluga — svećenik. To je radost, to je sreća, to je Božje odlikovanje za cijelu Vašu kuću, pa Vam moram srdačno čestitati.

Pišete mi, da Vam je prvih dana bilo dosta teško, da se na to odlučite. Najveća zapreka bilo Vam je siromaštvo, radi kojega se dugo niste usudili učiniti taj korak.

To Vam priznajem! Nije lako dati se na tako veliki pothvat, gdje ćete morati kroz punih osam godina žrtvovati gotovo sve za

svoga sina. Ali time ćete učiniti više, nego da ste sami sagradili veličanstvenu crkvu. Jer što bi nam bile crkve bez svećenika!

Majci je bilo, kako kažete, ipak najteže, jer je lvcu već u duhu gledala, kako pjeva mlađu Misu, pa kad bi se sjelila, da ste siromašni i da se to radi toga možda nikad ne će obistinili, otišla bi nekud, da je nitko ne vidi, i tu bi se gorko isplakala. O da! Majčina ljubav osjeća bol za svoje dijete. Komu je teže nego majci, ako djetetu nije dobro, ali tko se i više veseli od majke, ako ima dobro dijete. A kolika je tek sreća dobre majke, koja doživi tu radost, da joj dijete postane Božji svećenik...

Razumijem, da je i Vama kao dobrom ocu bilo vrlo teško. I Vi volite svoje dijete, pa ne biste htjeli, da jedini kažete, da je to nemoguće.

Zato je razumljivo ono, što pišete, da je iza mog posljednjeg pisma bilo u Vašoj kući nekoliko teških i tmurnih dana i da nigdje niste mogli osjetiti pravoga veselja i zadovoljstva.

Ali Bog svojih ne ostavljal Pa ni Vas nije zaboravio! U tim poteškoćama i Vi ste osjetili, da Vam treba više Božje pomoći i više pouzdanja u Boga.

I dobra je misao, na koju ste došli. Kažete, ako Bog to traži, onda će nam sigurno i pomoći.

O tom budite sigurni! Bog odabire baš slabe, nemoćne i siromašne, da rade za njega, da time postidi jake i bogate.

Ali Vaša je odluka još veća! Vi ste smješta odlučili, da sve žrtvujete, samo da izvršite ono, što Bog hoće. Pa da morate tražiti i kakovu službu u gradu i u dnevnom znoju i naporu zarađivati za svog sina, Vi biste to rado učinili, jer znadete, da radite za slavu Božju.

Jest, dragi, ja Vam to vjerujem! Ali sam uvjeren i o tom, da ćete Vi baš ovim velikim pouzdanjem pobijediti i nadvladati sve poteškoće.

Dobro je, da ste kazali i Vašem velečasnom župniku, koji će napravili molbu za primitak u zagrebačko sjemenište. Znao sam, da će ga to posebno razveseliti, pa će Vam i on rado, kolikogod bude mogao, pomoći.

Predragi! Priznajem, da su velike stvari, koje su se već dogodile u Vašoj obitelji. Veliko je pouzdanje, koje imate prema dragomu Bogu. Budite radi toga sretni! Vi sami vidite i osjećate ljubav, kojom Vas prati. On je izabrao Vaše dijete, da ne bude više Vaše nego Njegovo. On hoće, da Vi radite, ali da ne radite više za sebe nego za Njega. On hoće, da svaki Vaš korak, svaki Vaš posao i svaki Vaš čin bude Njemu posvećen. Jednom riječi, Bog hoće, da Vaše dijete i cijela Vaša obitelj bude u posvećenju Njegovom. Zar ima veće sreće!

Vidite, to neka Vam bude jakost i snaga u svim poteškoćama. Što bi Vas moglo zadesiti ili što bi Vam se moglo dogoditi, kad je sam Bog s vama. I zato niste mogli bolje odlučiti, nego da uza sve siromaštvo ipak dадете svog sina u sjemenište.

Sada možete već pomalo spremati stvari za lvcu. Trebat će mu jedno odijelo za blagdane i jedno za školu. Dobro je, da ima dvoje

Dječačko Sjemenište u Zagrebu

cipele i nekoliko pari čarapa. Još će mu trebatи nekoliko pari rublja, desetak rupčića, nekoliko ručnika i dva ubrusa. Za krevet spremite, četiri plahfe i tri jastučnice. Mislim, da će to biti uglavnom sve. Točan popis svega, što mora ponijeti sa sobom, dobit će od sjemeništa. Ujedno će Vam biti naznačen broj, koji ćete prišli na svaki komad Ivičinog rublja, i taj broj će mu ostati kroz svih osam razreda gimnazije. Sjemenište će Vam također javiti, koliko ćete na mjesec plaćati školarine. Kroz ove praznike su u sjemeništu vojnici, ali to ništa ne smeta, jer je poglavarnstvo u sjemeništu i rješava sve molbe kao svake godine. Škola će po svoj prilici u jesen na vrijeme početi, pa je dobro, da već sada sve spremite.

Pozdravite mi maloga Ivcu! Već ga vidim, kako se negdje veseli. Tko je sada sretniji od njega! Još nije ni pošao u sjemenište, a već cijelo selo o njemu govori. Svi su ga voljeli, pa će im sigurno biti teško, kad se bude morao od njih rastati. Recite mu, da ću slijedeće pismo pisati samo njemu. Ovaj putu mu šaljem fotografiju sjemeništa, da vidi, u kako će krasnu kuću poći.

Još neštol! Kao dobrim roditeljima, mislim, da ne trebam posebno napominjati, da cijelu stvar preporučite i stavite pod okrilje Bl. Djevice. Ona je majka velikoga svećenika Isusa Krista i majka svih Njegovih nasljednika. Svakim danom preporučite Vaše dijete Prečistoj Djevici, da ga ona štiti i čuva. Jer je najveće blago, najveća vrijednost i najveći dragulj svih dragulja svećenik, ali potpuno Božji svećenik. Naprotiv najveća nakaza, najveće ruglo i sramota bio bi propao i izgubljen svećenik.

Vama neka bude pred očima svijetli ideal, da Vaše dijete bude uvijek potpuno Božje. Zato ga potpuno predajte Bogu i nemojte

od toga ništa oduzimati. Također i njega odgajajte u potpunom odricanju, da se već sada nauči pomalo žrtvovati i raditi za druge bez sebičnosti.

Ja znam, da će te me u svemu poslušati, i radujem se sreći i nagradi, koju Vam je Bog spremio. Ostajte Mu uvijek vjerni!

Vaš u Kristu

A. B-n

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Tama na zemlji

Prvi članak vjerovanja: PRVI OCA NASEG ADAMA GRIJEH

Lijepo je bilo Adamu i Evi u zemaljskom raju. Bez briga, bez boli i straha imali bi proživjeti vijek svoj, dok ih ne bi Bog uveo u nebo, gdje bi oni i njihovi potomci imali zauzeti mesta palih andela.

Zavist sotonina. Ali zli je duh zavidio njihovoj sreći. »Kad nisam ja u nebu, ne ćete ni vi!« tako si je mislio. Kako da im uništi tu sreću? Odluči navesti ih na grijeh neposlušnosti: Znao je dobro, da im je Stvoritelj dao jednu zapovijed. O tome, kako će je držati, ovisila je njihova buduća sreća. Jednom im je stablu bilo zabranjeno približiti se i jesti od njegova ploda. To je bilo »stablo znanja dobra i zla«, jer se na njemu imalo pokazati, hoće li se čovjek odlučiti za dobro ili za zlo, a onda i zato, što je na njem čovjek upoznao, kako je ne slušati Boga zlo, a dobro slušati ga. »U kojigod dan uzjedeš s njega, smrću ćeš umrijeti!« To je i Eva znala, jer joj je jamačno sam Adam o tom govorio.

Otar laži. I upravo se ovom ženom posluži sotona, da prevari Adama. Naravsku lukavštinu zmije otrovnice upotrijebi, da zavede čovjeka. Upusti se s Evom u razgovor. Pita je, zašto im je Bog zapravo zabranio jesti s toga jedinog drveta. Eva odgovori, da ne bi mogla da umri. A na to će »otac laži«, kako ga sam Spasitelj nazivlje (Iv. 8. 44): »Nikako ne ćete umrijeti. Nego zna Bog, da će vam se onaj dan, kad uzjedete s njega, otvoriti oči, pa ćete biti kao bogovi znajući dobro i зло« (1 Mojs. 3. 4). I prevari se Eva: »I žena videći, da je drvo dobro za jelo i lijepo za oči i milo za gledanje, uzabra roda s njega i jede i dade mužu svojemu te i on jede«. Tako »zavišcu sotoninom dođe grijeh u svijet« (Mudr. 2. 23).

Grijeh našeg praoča. Tako bi prekršena izričita zabrana Božja. Čovjek je uskratio Bogu poslušnost, prezreo njegovu pri-

Radi grijeha polaze Adam i Eva u progonstvo i tamnu neizvjesnost.

jetnju. Strašno je to zlo. Sotona može klicati od zlobne radoći. Kugla je zemaljska, dosad nevina, okaljana grijehom. Velik je to grijeh. Zabranu nije nikako bila teška: jedna je samo bila, ne mnoštvo, jedno je drvo bilo izuzeto. Osim toga su prvi ljudi bili prosvijetljenog razuma i krepke volje. Bog se strogo zaprijetio smrću. Napokon je to zapravo bilo više grijeha: oholost, jer su htjeli biti »kao bogovi znajući dobro i зло«; nevjera, jer su više vjerovali zmiji nego Bogu; neposluh, pobuna, nezahvalnost, la-komost.

Izgubljeni raj. Težak je to bio grijeh, teške su i posljedice. U onaj dan su doista umrli, t. j. izgubili su život duše: posvetnu milost. Ode im svetost i pravednost, ode djetinjstvo Božje i pravo na nebo kao baštinu. Umrli su i na taj način, što su izgubili ne-umrost, postali su smrtnici. »I otvorise se oči jednom i drugomu«, u duši nasta pohota, oni se zastidješe i pokriše se lišćem smo-kvinim. Uzbudi im se savjest. A kad su čuli korake, sakriju se ispred Gospodina među drveta raja. Gdje je sad ona oštoumnost? Zar se mogu sakriti ispred lica Božjega? U sebi »očute drugi zakon, koji se protivi zakonu duha« (Rim. 7. 23).

Gospodin ukori Adama radi grijeha, a ovaj se stane ispričavati, mjesto da umoli za oproštenje: »Zena, koju si mi dao za drugaricu, dala mi je s drveta, te sam jeo.« I Eva svaljuje krivnju na drugoga: »Zmija me prevarila, te sam jela.« Sad je došla kazna. Zeni reče Bog: »Umnožit ću bolove tvoje i trudove tvoje, s mu-kom ćeš djecu radati i bit ćeš pod vlašću muževljom.« A Ada-

mu: »... prokleta zemlja u dijelu tvojem, s mukom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svojega. Trnje i korov će ti radati, a ti ćeš jesti travu zemaljsku. U znoju lica svoga jest ćeš hljeb, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet. Jer si prah i u prahu ćeš se vratiti.«

Potom ih istjera iz raja i stavi andela s plamenim mačem, da čuva put k drvetu uživota. I od onda nema više zemaljskog raja, nema sretne i svete bezbrižnosti, nema mira između tijela i duše. Čovjek okusi žalost, strah, zimu, glad, žedu, umorenost, bolest i smrt. A iza smrti nalazi nebeska vrata zatvorena.

Prva blaga vijest. A ipak je dobri nebeski Otac pokazao svoje milosrđe prema rodu ljudskom. Ta čovjek je ipak bio zaveden. A da se nije Bog smilovao, ne bi čovjek sam od sebe nikako mogao doći do vječnog blaženstva. Ovu tamnu noć grijeha rasvijetli blaga svjetlost — obećanja Spasitelja. Prije nego kazni čovjeka prokljujući zmiju, obeća poslati ženu, koje će potomak (Sin) satrati paklenoj zmiji glavu. »Neprijateljstvo metnut ću medu tebe i ženu, i sjeme tvoje i sjeme njezino; ona će ti satirati glavu, a ti ćeš vrebati petu njezinu.« Te proročke riječi, kao obično kod proroštva tajinstvene, čovjek je čuo i dobro zapamtio. Od pokoljenja do pokoljenja išla je predaja o tom obećanju Spasitelja, dok to nije Mojsije zapisao za svoj narod i ta se prajobjava uzdržala u njemu i po njemu su i drugi narodi saznali za to.

Žalosna baština. Ipak je kazna bila teška. A što je najžalosnije: prešla je na sve ljude: mi svi smo u Adamu sagriješili. Od onog se časa počeo čovjek približavati svome grobu i od onda je svaki čovjek, čim se rodi i počne živjeti, svakim časom bliže koncu svoga zemnog života: iz zemlje je došao, u zemlju se vraća. Smrt je kazna za grijeh. Razum i volja, prije tako odlične i savršene moći, sad su oslabljene. U svom srcu osjeća čovjek dva zakona. Duša i tijelo, do sada složni, sad smetaju jedno drugom. Duša hoće gore, a tijelo vuče dolje. »Po jednom čovjeku dođe grijeh u svijet i po grijehu smrt i tako je smrt prešla na sve ljude« (Rim. 5. 12). To smo naslijedili od praroditelja. Radamo se kao prognanici, bez nadnaravne ljepote i života, kao djeca srdžbe Božje, a ne djeca ljubavi Božje. Taj se naslijedni grijeh zove istočni grijeh. Nije to osobni grijeh, grijesno djelo, nego je to grijesno stanje, progonstvo, neko prokletstvo.

»Mi svi smo bili po naravi djeca srdžbe, kao i ostali »Ef. 2. 3). Stoga treba novorodenče što prije krstiti, oprati tu ljugu, riješiti ga tog grešnog stanja, premda je rođeno i od kršćanskih roditelja.

Sveta iznimka. Jednu iznimku čini upravo ona Žena, što će satrati zmiji glavu. Žena, koja je u vječnom neprijateljstvu s paklenom zmijom. To je Blažena Djevica Marija. Ona je izuzeta od istočnoga grijeha po posebnoj milosti obzirom na zasluge Isusove. Tu je istinu Crkva uvijek vjerovala, a da je to objavlje-

na vjerska istina, proglašio je sveti Otac Pio IX. dne 8. prosinca 1854. Četiri godine kasnije potvrdilo je tu istinu samo nebo, jer se godine 1858. ukazala Blažena Djevica u Lurd u svetoj pastirici Bernardici i rekla svečano, da je ona »Bezgrješno Začeće«. Lurd je najveće prošenište njezino, gdje ona dijeli nebrojena dobročinstva i čini velika čudesa.

Ne optužuj Adama! Mogao bi se tko u svojim nevoljama i videći se okružena grijesima potužiti na Adama: »Kako su mogli praroditelji prestupiti tako laku zapovijed! Ja bih drugčije učinio!« Polako, brate. Ti dobro znaš, što je grijeh, znaš da ima smrt, sud i pakao, znaš kako je Bog strašno kaznio andele i prve ljudi — a ipak si učinio toliko grijeha! Uvijek imaš dovoljno milosti, dapače preobilno milosti, imaš bistar razum i slobodnu volju — pa ipak grijesiš! Sagriješio si, pokajao si se i Bog ti je oprostio, ne jedanput, grijeha — a ti ipak još uvijek grijesiš! Dakle nemojmo se »kamenom nabacivati« na naše praroditelje, nego se udarajmo u prsa i govorimo s pokorničkim Prorokom: »Odvrati lice svoje od grijeha mojih i sve krivce moje uništi!« (Ps. 50. 11).

Petar Gärtler D. I.

Kroz teški život s Presv. Srcem Isusovim

— Dakle dragi sinko, dobro promisli! Ljubav traži ljubav, naklonost traži naklonost. Ako mi ispunиш želju, i ja će ispuniti tvoju. Možeš kod mene stanovati, ja će te hrani i odijevati, brinut će se za te kao što se otac brine za svoje dijete. Ali to će učiniti samo pod jednom pogodbom....

— Koje ja, dragi striče, ne mogu ispuniti, »progovori 20-godišnji mladić, koji nije imao sredstava, da nastavi svoje nauke na sveučilištu, pa je došao da zatraži pomoći kod svog bogatog strica. Ali stric je tražio od njega da se odreće svoje katoličke vjere i prijede na jednu protestantsku sektu.

— A zašto ne bi učinio ono, što tražim od tebe? nastavi stric. Zar ne bi bolje bilo za te, da u našoj vjeri živiš u obilju, nego da se kao katolik mučiš u siromaštvu i bijedi?

— Ali striče, šta vi mislite o meni? Zar me držite slabićem, koji će se radi zemaljske koristi odreći svoje najveće svetinje — vjere katoličke? Ja ne mogu vjerovati, da bi vaša dobrota mogla to od mene ozbiljno tražiti. Nikad nisam ni pomislio, da biste bili tako tjesnogrudni.

— Ja nisam nipošto tjesnogrudan, već mislim samo na tvoje dobro. Stoga te i nagovaram, da se odrekneš rimske vjere i da prigliš našu svetu nauku. A da se lakše za to odluciš, velim ti, da ćeš isti onaj dan, kad predeš na našu vjeru, prepisati svoj imetak na tebe, pa ćeš kao ugledan čovjek moći u bezbrizi provoditi život.

— Zavodničel reče mladić za se, a onda nastavi glasnije: Hvala lijepo, dragi striče, pod takvim uvjetima odričem se vaše pomoći. Prezreo bih samoga sebe, kad bih se radi udobnosti zemaljskog života odrekao svoje vjere. Što se vas tiče, mislim, da imate poseban razlog, što me nagovarate da prijedem na vašu vjeru. Vi ste predsjednik vaše vjerske zajednice, pa kad biste predobili za se mene, člana dobre katoličke obitelji, mogli biste lakše i druge skloniti na isti korak. Ali kod mene ste se prevarili. Rodio sam se u katoličkoj vjeri, pa ču ako Bog da, u njoj i umrijeti. Stidio bih se svoga pokojnoga oca, kad bih otpao od svoje vjere. Ne, toga ne ču nikad, podnipošto učiniti!

— Onda dobro, reče ledeno stric, i ustade, a to je bio znak, da je razgovor gotov. Ubuduće ne računaj na me. Zanešenjaci nisu po mojoj čudi. Možda se kašnje sastanemo, pa čemo vidjeti, tko je ispravnije mislio, ti ili ja. A sada da si mi zdravo!

— Zbogom, striče, želim vam svaku sreću, reče mladić i sade krasnim sagom niz stepenice.

Anzelmo se opet nalazio na ulici, na kojoj je bio sat prije. Pošao je stricu s čvrstom nadom, da će mu pomoći. On mu bio jedina nuda. I stric ga eto odbio. Šta će sada? Ono malo pomoći, što je dobivao od majke, nije nikako dosta, da nastavi liječničke nauke. Da se zaduži? Toga nije ni htio ni smio. A novaca treba...

U tužnim mislima došao je Anzelmo do crkve Srca Isusova, u koju su berlinski katolici vrlo rado zalazili, da se poklone i pomole najboljemu Srcu. Anzelmo je dobro poznavao ovu crkvu, gdje je već često obavljaо svoje vjerske dužnosti. A sada ga neka osobita sila vukla, da unide. I unišao je i pošao, pred sliku Presv. Srca. A Isus ga sa slike tako milo gledao. Njegovo predobro Srce poznavalo je boli Anzelmove, znalo je, čega se ovaj mladić odrekao iz ljubavi spram svoje vjere. Pa zar da Isus ovdje ne pomogne?...

— Ustraj, budi i nadalje junak! činilo se Anzelmu kao da mu govori Isus. Ne boj se, ja te ne ču ostaviti. Pa ako te i vodim trnovitim putem, činim to samo stoga, da tvoja kruna u nebu bude lijepša. I ja sam išao trnovitim putem... Samo junački naprijed!...

U mladićevoj duši kao da je zasjalo novo svijetlo. Što se može čovjeku dogoditi, ako je Isus s njime!... Okrijepljen milošću Presv. Srca, ostavio je Anzelmo svetište s čvrstom odlukom, da će uvijek ostati vjeran svome Isusu, pa bile životne prilike ne znam kako teške. Isus će pomoći...

*

Prošlo je četrnaest godina. Fino obučen gospodin uspinje se istim stepenicama, kojima je Anzelmo sašao ostavljajući svoga strica. Pozvonio je na vratima, koja mu otvorili postarija služavka. Gospodin je predao kartu posjetnicu, da se najavi kod domaćina, jer je želio nekoliko riječi s njim progovoriti. Na posjetnici pisalo: Dr. Anzelmo F..., direktor kralj. kirurške klinike u Berlinu. Služavke brzo nestane, ali se odmah vrati, da rekne, kako se domaćin veseli njegovu posjetu.

Anzelmo se nalazio u istoj sobi, u kojoj je prije četrnaest godina rekao, da će radije kao siromah živjeti, nego da se odreće vjere, pa makar za to dobio sve bogatstvo ovoga svijeta. Njegov je stric sjedio u naslonjaču omotan toplim pokrivalom, jer je bio bolestan. Bolesnik je Anzelma nekako nepovjerljivo pogledao. Valjda je pomislio, da će ga opet moliti za pomoć. Ali ne, Anzelmo ne treba više pomoći, već je došao samo da pozdravi strica, koji se prema njemu onako nelijepo ponio.

— Došao sam, striče, na liječnički kongres kao član komisije za pripravu toga kongresa pa se eto i k vama svratih, da vas iza dugog vremena srdačno pozdravim.

— Drago mi je, drago mi je, odvrati stric iz naslonjača. Na licu mu se vidjela bol i dosada.

— Dakle ti si član komisije za liječnički kongres. Visoko si se popeo. Kako ti je to uspjelo, premda si odbio moju ponudu za pripomoć?

— Posve sam se predao u ruke Božje odlučivši, da ću do smrti ostati odan svojoj vjeri. Put, kojim sam isao, nije bio ružičast. Jer mi je Berlin bio preskup, pošao sam drugamo na sveučilište nastojeći da radom zaslužim ono, što mi je trebalo za život. I ja sam danas Bogu vrlo zahvalan, što me upravo ovakvim putem vodio.

— Kako vidim, ostao si vjerski zanešenjak, kakav si i prije bio. Ja sam se naprotiv odrekao svake vjere.

— Šta, zar više niste predsjednik vjerske sekte, u koju ste i mene zvali?

— Ne. Čitava vjera ove sekte jest jedna ludorija. Osim toga našlo se ljudi, koji mi se protivili. Ja toga naravski nisam mogao podnosići, pa sam ih ostavio, neka se dalje kolju. Šteta samo, što sam za ovu vjeru dao polovicu svoga imutka.

— Hvala ti, Bože, govorio Anzelmo u sebi, što si me očuvao u pravoj vjeri!...

Još su neko vrijeme govorili. A jer je stric bivao sve šutljiviji i hladniji, Anzelmo se digao, oprostio se i uzeo kola, da se poveze do nove crkve Presv. Srca.

F. M.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

*Bratolić Terezija, Zagreb; Ivanišić Antun sin i majka Ruža, Gradište;
Jelić Don Mate, Solta; Kučinić Terezija, Karlovac.*

*Pokaj vječni daraj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

ZA SVETOG OCA

DALI SU SLUŽITI SV. MISE:

Ludina : Društvo Hrv. Kat. Žena — 31. V. svake god.

Nouska : Katolička Akcija — 28. IV. 1941.

Sarajevo : Mar. Kongregacija gospoda — 2. VII. svake god.

Slav, Kobaš : Djev. Društvo Sreca Isusova — 19. XI. 1940.

Strizivojna : Apostolat Molitve — 10. V. svake god.

Valpovo : Počasna Straža Sreca Isusova — 2. VI. 1941.

Zagreb : Gđa. Zora Jurišić-Plenar — 20. IV. 1941.

Burni događaji protili mjeseci prouzrokovali su zastoje u mnogim akcijama pa i u akciji sv. Misa za Sv. Oca. Ali sada, kad je domovina napokon oslobođena i ima da po volji voda postane ne samo Nezavisna Hrvatska, nego i Božja Hrvatska, treba novim žarom osvježiti poslovničnu vjernost Hrvata prema Njemjensku Kristovu. Glasnik misli, da ćemo to najbolje posvjedočiti time, da pomognemo Sv. Ocu u ovim teškim vremenima prikazivanjem Bogu najugodnije molitve: sv. Mise. Pa zato je i pokrenuo akciju, koja mora dovesti do toga, da se u svakom hrvatskom mjestu godišnje služi barem jedna sv. Misa na nakanu Sv. Oca. To će biti očit znak i pred Bogom i pred Papom i pred cijelim svijetom, da smo vjerni sinovi Crkve.

Dosada se skupio hvala Bogu već lijep broj svećenika, pojedinaca vjernika i društava, koji su dali služiti sv. Misu na nakanu Sv. Oca. Ali još smo daleko od toga, da možemo zabilježiti svaki dan po jedan takav dokaz vjernosti i silovske odanosti prema Papi u Hrvatskoj. Glasnik će dogodine početi sa prvim brojem objelodanljivati, gdje se koji dan služi sv. Misa. Nek vidi i Papa i Hrvatski narod da smo Božji.

Vrhovni upravitelj Apostolata Molitve u Rimu poklonit će na Novu Godinu sv. Ocu album, gdje će biti označeno za pojedine narode, kada se i gdje služi sv. Misa na njegovu nakanu. Hrvati ne smiju tu manjkati. Molimo stoga sve, koji tele sudjelovali kod te akcije, da nam do konca studenog o. g. jave, kada će oni prikazati sv. Misu za sv. Oca [ako su svećenici] ili kada će dati služiti sv. Misu, da možemo na vrijeme poslati tu statistiku u Rim. Pojedinci i društva neka daju to sv. Mise služiti u vlastitoj župi ili gdje im drago, ali nek ne šalju novac ili molbe na uredništvo Glasnika, da se ono za to pobrine. Na uredništvo treba poslati samo izvještaj, gdje i kada će se sv. Misa slijedeće godine služiti.

Neka se po mogućnosti odredi koji kalendarski dan, a ne koja pomicna svetkovina.

U SVIJETLU VJERE

42.) Postizava li se oprost kod molitava, koje su skopčane s oprostom, ako se promjeni koja riječ?

Crkveni propisi traže, da se držimo točno odobrenog teksta. No nprvi li se kod molitve, koja mala promjena (n. pr. smiluj nam se, mjesto — smiluj se), koja ne mijenja smisla molitve, oprost se postizava.

43.) Dobiva li se potpuni oprost za molitvicu »Evo ja predobri i prestatki Isuse« sa 6 Očenaša, ako se Očenaši mole sa nekim vremenskim prekidima?

Vremenski prekid, ako nije prevelik, po sebi ne utječe na postignuće oprosta, ali prema nedavnoj odredbi Sv. Kongregacije za obrede potpuni oprost iza sv. Pricači dobiva se, ako se izmoli spomenuta molitvica i doda samo jedan Očenaš, jedna Zdravo Marijo i jedan Slava Ocu na nakanu sv. Oca.

44.) Želila bi u časne sestre Karmeličanke, pa molim uputu, kako se tamo dolazi, i gdje se nalazi samostan Karmeličanki?

U Karmeličanke može stupiti svaka ženska osoba, koja ima zvanje od Boga i potrebne duševne i tjelesne uvijete o kojima sude poglavari reda. Ali valja znati, da ima više vrsti redovnica Karmeličanki. Kod nas u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ima samo jedan samostan pravih Karmeličanki i to u Brezovici kod Zagreba. Osim toga postoji i redovnička zajednica sestara Karmeličanki Bož. Srca Isusova. Ta je Kongregacija utemeljena u Njemačkoj 1891., a k nama su te redovnice došle iz Holandije 1917. Bave se odgojem siromašne i zapuštene djece. Kod nas imaju dvije kuće: u Zagrebu (Dom sv. Terezije Malog Isusa, Vrhovac) i u Hrvatskom Leskovcu. Ta Karmeličanska Kongregacija jest grana strogog Karamelskog reda, kojemu je pripadala sv. Terezija Malog Isusa. Za potanje obavijesti obratite se na gornje adrese.

45.) Počinja li grijeh, tko se pričesti sa dvije sv. Hostije?

Pričestiti se može svaki vjernik, ako je svijestan, da na duši nema teškoga grijeha, a ima iskrenu nakanu, da se sjedini s Isusom u presv. Sakramentu. Sv. Crkva prepričuje češću, pa i svagdanju sv. Pričest. Ali je pod grijeh zabranjeno, da se netko pričesti dva puta isti dan. Ipak nije nikakav grijeh, ako svećenik slučajno nekome stavi u usta dvije ili tri hostije mjesto jedne. To bi svećenik mogao učiniti ne samo u zabuni nego i na pr. stoga, da sv. Hostije što prije podijeli, kako se ne bi pokvarile u vlažnoj crkvi. Primiti dvije sv. Hostije može povećati u kojoj duši osjetnu pobožnost, ali po sebi primio je Bož. Spasitelja, kao da bi primio i najistiniji komadić sv. Hostije.

46.) Mislila sam u mladosti, da su u šestoj i devetoj zapovijedi Božjoj samo čini i stvarne želje grijesi, a ne misli i pripuštanje slika u mašti. Jesu li to bili za me grijesi i jesam li pred Bogom izgubila djevojaštvo? Da li su mi radi toga prijašnje isповijede bile valjane?

U šestoj i devetoj zapovijedi Božjoj težak je grijeh svako svojevoljno i promišljeno pripuštanje stvari, koje te zapovijedi zabranjuju. A zabranjeni su ne samo čini i stvarne želje i razgovori, nego i svako svijesno maštanje, zabava takvima mislima i slikama. I tu nema neznačne stvari, koja bi svojevoljni i promišljeni grijeh mogla umanjiti, da ne bude težak, kako to na pr. može biti kod krade, gdje krada neznačne stvari nije težak grijeh, makar bila učinjena svijesno i promišljeno.

Ali grijeh i njegova težina ovisi također i o promišljenosti te o svijesti osobe, koja djelo počinja. A prave promišljenosti nema tamo, gdje se nešto ne zna jasno. Pa stoga i djelo, koje čovjek učini u neznanju, ne može biti grijeh, barem ne težak grijeh, jer se za to traži potpuna promišljenost. Ako neznanje nije bilo ipak potpuno, počinit će osoba laci grijeh. Pa stoga djela, koja je netko učinio u mladosti iz neznanja, nisu teški grijesi i radi njih ne treba ponavljati prijašnje isповijedi. — Što se tiče djevojaštva, ono se može izgubiti samo grješnim djelom, a ne samim grješnim mislima i željama.

1.) U svojem stanu čujem već dulje vremena lupanje, kucanje i šuškanje po noći. Što da činim?

Krivo je i znak je praznovjerja, da se takove i slične stvari odmah i bez daljega istraživanja pripisuju duhovima ili pokojnicima. Ta, njihov uzrok može biti naravan, a u velikoj većini slučajeva će i biti takav: otvorena vrata,

koja pokreće vjetar, miševi ili mačka, kukac ili noćni leptir, i slično. Pogotovo, ako takove stvari čuje samo jedna osoba, često će biti velika bojažljivost, kojom se svaki noćni šušanj uvećava u mačti. A mogu takovi šušnjevi dolaziti i od vašega kreveta ili od dasaka, koje se stežu ili rastežu. I tu nema druge nego ukloniti takove uzroke i biti miran. — Rijetko ćemo smjeti sumnjati, da to dolazi od duhova: bilo naših pokojnjih ili samoga zloga duha. Pokojni ne mogu sami od sebe ništa učiniti, ako im Bog ne dopusti. No Bog će ih dragi vrlo rijetko pustiti, da bilo što učine u ovom svijetu. A to će onda biti jasno, i odkuda dolazi i zašto, i ne će nas dovoditi u zabunu. Zao duh pak ima jedinu želju, da ljudima naškodi, da ih dovede u zabunu, grijeh, da im učini i vanjsko zlo. I njemu Gospodin daje više slobode u tome. No ni on ne može bez Božjega posebnoga dopuštenja izvoditi neobične stvari. — Ako dakle ostaje sumnja, da pojave nemaju naravan uzrok, ako ih čuju i drugi ljudi, koji inače mirno i trijezno sude, može se posumnjati, da su od zloga duha. U takovom slučaju valja se preporučiti Bogu, tešće primati svete Sakramente. To će davalj najbrže otjerati, ako vidi, da postizava baš protivno od onoga što je htio postići. Osim toga dobro je poslužiti se i svetom vodom ili kojom drugom blagoslovnom, koje poradi molitava Crkve pomažu onima, koji se njima služe.

ZAVOD ZA ZAKAŠNJELA ZVANJA

Među mladićima, koji čeznu za svećeničkim i redovničkim idealom, imade mnogo takovih, koji u svojim dječačkim godinama nisu mogli slijediti taj ideal, jer im je manjkalo za to potrebnih sredstava. A sada, kad se već nalaze u kasnijim godinama, pa bi za to imali skromnih sredstava, taj im je ideal opet onemogućen, jer ih nijedna škola ne će primiti.

Na ove je dobre mladice mislio sv. Ivan Bosko, veliki uzgojitelj mlađeži, kad je stvarao škole za zakasnijela svećenička zvanja koje su dale Crkvi mnogo revnih svećenika.

Salezijanci na Knežiji u Zagrebu imaju već niz godina školu za takve mladiće.

Primaju se mladići dobrih katoličkih roditelja, koji se žele posvetiti svećeničkom i redovničkom zvanju. Moraju biti potpuno zdravi. Potrebna je starost od 11—20 godina.

Sve informacije daje vodstvo Salezijanskog zavoda, Zagreb 11, Omiška ulica broj 2.

PO DOMOVINI

LUDINA, selo Katoličko Selište.
— Dne 25. ožujka 1941. doživjela je naša župa Ludina preveliku sreću i radost: naš župljanin v.l. Ivo Stuparić prikazao je Bogu svoju prvu sv. Misu. Za tu rijetku slavu pripravljala se već odavna cijela župa i svatko od nas želio je, da nam čim ljepše uspi-

je ta svečanost. Naš vrijedni velež. g. župnik Franjo Oršulić, mnogo se zauzeo, da nas sve potakne, da čim ljepše uveličamo tu rijetku svečanost. Pozvao je sva društva, a osobito Kat. Akciju, na dogovor. Spomenuo nam je, kako je lijep običaj, da se mlađomisnika dariva, — pa smo se mi

Zene Kat. Akcije u Ludini

Zene Kat. Akcije dogovorile i dario-vale smo našem mladomisniku »albu« — u kojoj će prikazivati sv. žrtvu Bogu na slavu, a nama na spasenje! Crkvu smo isktilile zelenilom i prvim proljetnim cvijetcem. Na veliku radost našu osvanuo nam je lijep dan. Sakupilo se mnoštvo svijeta, nesamo iz naše župe, nego iz cijele Moslavine. Krenuli smo po mladomisniku u svećanoj procesiji do njegova doma u selo Vidrenjak. Tu ga je lijepo pozdravila jedna djevojka u narodnoj nošnji i predala mu dar. Sada je mladomisnik sa sretnim roditeljima krenuo

s nama, da prikaže Vječnom Ocu, — prvu svetu žrtvu! Pred njim su stupale djevojčice u bijelini i djevojke u lijepoj narodnoj nošnji. Na ulazu u crkvu pozdravio ga jedan dječak i djevojčica i predala mu kitu krasnih kliničića. Svetu Miss je počela. — Vruće smo molili Spasitelja u mladomisničkim rukama, da nas spasi od strašnog rata, koji nam se baš one dane spremao. Spasitelj, nas je uslijedio. — zato Mu vječna hvala i slava!

*Ana Kinder
tajnica*

*Marija Pečik
predsjednica*

SRCE ISUSOVO POMAŽE

Brodac: D. D. S. I. Srce Isusovo pomo-glo u najkratljem času. — Budrovec: CR Srce Isusovo me uzvukalo po zagovoru biskupa Langa. — Časina: SH zagovorom Presv. Srca Isusova i Majke Božje Bistrčke vratile mi se tri druga osobe iz rata. — Đakovci: SH za-govorom časnika Petka Barbarića i Mafe sv. Terezije naglo pristala upala pljuća i sve krenulo na dobro. — Orglmac: Jst. mojt se živ i zdrav vratio iz rata. — Krizovljani: MB hvala Bož. Srce Isusovo i Majki Božjoj za uslijenu molitvu i primljene milosti. — Menje Vasi: TO hvala Presv. Srcu i Bl. Djevici na postignutom zdravlju. — Molvet: MV zagovo-rom Srca Isusova i Marije ozdravila kći nakon tri talaka operacije. — Pitotnata: MM hvala

z nama, da prikaže Vječnom Ocu, — prvu svetu žrtvu! Pred njim su stupale djevojčice u bijelini i djevojke u lijepoj narodnoj nošnji. Na ulazu u crkvu pozdravio ga jedan dječak i djevojčica i predala mu kitu krasnih kliničića. Svetu Miss je počela. — Vruće smo molili Spasitelja u mladomisničkim rukama, da nas spasi od strašnog rata, koji nam se baš one dane spremao. Spasitelj, nas je uslijedio. — zato Mu vječna hvala i slava!

Presv. Srcu, Bl. Djevici i sv. Josipu, što mi se muš sretno vratio iz rata. — Podgajci Po-savskit: Ki hvala Presv. Srcu na primljenoj milosti. — Poljanje: PM zahvaljujem Isusu, Mariji i sv. Josipu, što mi te muš sretno vratio iz vojske. — Sesvete Podravskie: HT ZA za-hvaljuju Bož. Srce za mnoge primljene milosti u svakoj nuždi i potrebi. — Sveti Janez MT hvala Presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Josipu, što mi se sretno vratio iz vojske i što sam primile mnoge druge milosti. — Vassđdin: LM zahvaljujem Bož. Srcu i Petru Barbariću na primljenoj milosti. — EP u ne-pokolebitivom uvjerenju, da sam bila ustisana za ozdravljenje moje seke po zagovoru Presv. Srca Isusova i Marije te bl. Petra Barbarića.

sv. Terezije Ledochowske, sv. Terezije m. Isusove i sv. Marije Celine zahvaljujemo se od srca i slijepim pilotom da. — Vel. Mleđinac CM muči mi se živ i zdrav vratio iz reke. — Vrbanja: TC za zdravlje i druge milosti. — Zagreb: RM zel se živ i zdrav vratio kući. — MG došao mir i mul se vratio iz reke. —

NN hvala Bož. Srcu Isusovu, što nam je dalo dobre roditelje, koji su odgojili sina Hrvatske, koji nam je spasio milijune hrvatskog naroda. — BA mul se sretno i brzo vratio iz reke. — JJ hvala Srcu Isusovu, Petru Barbaridu i sv. Antu na svim primijenjenim milostima.

D A R O V I

Za obnovu Svetilišta Srca Isusova u Zagrebu: Antolijski Regina 10 d; Artilj Kalica 5 d; Bakran Kata 20 d; Baraćić Eva 5 d; Barković Andrija 20 d; Balačić Marija 10 d; Beniči Ivka 5 d; Benko Andrija 5 d; Bernatović Franjo 5 d; Bešlić Kata 20 d; Beli Šekla 20 d; Blit Josip 5 d; Borčić Marija 5 d; Bošnjaković Marija 20 d; Brešanović Antonija 10 ; Brčić Nada 8 d; Čer Barbara 4,75 dol; Čarančević Jelisava 5 d; Čindrić Marija 10 d; Čopčić Manda 10 d; Čurić Martin 100 d; Čimetić Štefica 10 d; Časančić Jagica 10 d; Danančić Magdica 5 d; Dekić Marin 30 d; Delčić Milka 10 d; Delčepo Marija 25 d; Dilber Anka 20 d; Dolenčić Irma 20 d; Dorđić Vjekoslav 50 d; Domalj Ana 10 d; E. S. Zagreb, 100 d; Ergolić Marija 100 d; Fajman Marija 15 d; Filic Elizabeth 10 d; Florjančić Josipa 20 d; Franjković Jakob 10 d; Franjković Katica 5 d; Fugina Marko 3 d; Gačić Alojz 10 d; Gjenero Mara 10 d; Gorjanc Franjo 25 d; Gregurić Marija 10 d; Henneberg pl. Ana 10 d; Hofer Zalimir 10 d; Hoš Anto-nija 100 d; Hudak Agneta 5 d; Ivanić Joso 20 d; Ilijac Štančić 15 d; Jajcicači Angelka 25 d; Jakob Eva 5 d; Jakovac Slavica 10 d; Ju-gović Marija 35 d; Junačević Anka 5 d; Jungsler Marija 10 d; Keler Auguste 15 d; Kilić Ana 10 d; Klingner Damica 100 d; Ključković Apolonija 25 d; Knez Marija 50 d; Knezević Katica 5 d; Kolarčić Beno 15 d; Kos Đuro 8 d; Kos Mijo 15 d; Kolčak Terezija 5 d; Kovčik Marija 5 d; Krapinec Marija 100 d; Krešnić Štefica 15 d; Kraljević Štefana 10 d; N. Čakovec 100 d; Lelić Mara 20 d; Lendar Kata 50 d; Lukljić Marija 15 d; Luković J. Marko 15 d; M. M. Hreljin 20 d; M. R. Zdelice 20 d; Mađek Frančiška 10 d; Magdalenić Marija, udovica, sakupila 85 d; Marenčić Matilda 15 d; Marić Anica 10 d; Marić Manda 5 d; Marić obitelj 35 d; Marković Franjo 10 d; Marušić Štefica 20 d; Matković Josip 10 d; Mihoković Štefica 52 d; Milavac Josip 10 d; Miler Katica 35 d; Mračić Marija 10 d; Mužević Paula 5 d; N. N. Hrvatska 10 d; N. N. Paučević 10 d; N. N. Zagreb 15 d; Neferović Darinka 200 d; Njegić Pavao 10 d; Novak A. Lovro 10 d; Pavladić Josip 10 d; Pavković Marija 20 d; Pavla-ković Štefica 5 d; Pešić Marija 10 d; Peretlić Milka 5 d; Petran Ivan 10 d; Petrović Ljudevit 10 d; Pintar Ignac 5 d; Pirak Pavica 5 d; Plešek Dragutin 5 d; Plisković Terezija 10 d; Polkvarić Marija 5 d; Polučnjak Šekla 20 d; Polurić Marija 5 d; Purčić Merica 10 d; Račić Frančiška 27,50 d; Riegler Štefica 10 d; Ro-smarić Alojz 20 d; Šafner Marija 15 d; Švabice Milosrdnice Pešinja 120 d; Šim Albina 10 d; Škusić Franjo 5 d; Šuklen Jagica 20 d; Šlemić Julijana 30 d; Štrajhan Tonke 35 d; Šarićević Edvina 10 d; Šimunec Jagica 10 d; Šmehil Karlo 10 d; Šmehl Rudolf 10 d; Šoltar Zora 17 d; Štern Barica 5 d; Šumbera Marga-rela 5 d; Tomac Marija 50 d; Tomašević Ana 10 d; Tost Gjuro 5 d; Tušek Zora 15 d; Vrbanović Ana 10 d; Vukina Marija 5 d; Vuković Martin 15 d; Zejc Ana 5 d; Zelenčik Ivan 20 d.

Za sv. Mise: Andolović Peter 160 d; Bajec Ana 10 d; Bajmel Paulina 20 d; Barulich Marion 44 d; Car Barbera 3 dol; Ćik Stephen 1 dol; Dobrilj Klara 15 d; Dražinac Masa 20 d; Francišek Mary 1 dol; Kovacić Ana 4 dol; Lošibac Mađalena 20 d; Marinko Katarina 20 d; Mikac Štefan 10 d; N. N. Zagreb 140 d; Rusen Jure 10 d; Tadejević Ernesta 30 d; Uranović Katarina 40 d; Želč Ana 20 d.

U čast presv. Šecu Isusovu: Andrić Marija 20 d; Bartovčić Jelisa 30 d; Borovčak Helena 10 d; Bucančić Matko 10 d; Čimin Marija 10 d; D. A. Gradilje 20 d; Dimitri Ljubica 30 d; Dunđić Ana 10 d; Budragić 30 d; Fogar Martin 5 d; Frančetić Marija 5 d; Gorjanec Mika 100 d; Glavonović Jela 10 d; Jurković Ana 100 d; Karalić Andra 20 d; Kostečić Mici 5 d; Kust Božena 10 d; Kuljak Ivanka 30 d; Lazarini Eva 15 d; Lončar Ana 20 d; N. N. Rab 300 d; Ožibald Magda 10 d; Prpić Terezija 10 d; Sedić Venoranda 20 d; Škelac Katarina 25 d; Šalar Antun 10 d; Šimunec Josip 30 d; Soktović Eva 50 d; Tomašić Milje 20 d; Toč Zora 10 d; Vujević Anka 30 d.

U čest presv. Šecu Isusovu, Majci Božjoj od Kamenički Vrata, sv. Tereziji M. I., bl. Nikolić Tertuliju i Petru Barbaridu: Čingel Štefica 20 d; E. K. Andrijević Donji 10 d; Hercog-Livnjak Jelena 50 d; Kesser Roza 50 d; Šalar Anhum 10 d.

Za ratiranje Glasnika Srca Isusova: Augu-stinić Maksi 1. Ljubica 30 d; Balog Agneza 25 d; Bilićer Božo 100 d; Burit Julijana 10 d; Burse Ruža 10 d; Čepanec Rudolf 20 d; Delež Milka 10 d; Dubravčić Katica 15 d; Dudač Ana 5 d; Dugonjić Ivo 10 d; Eisen-becher Marijana 52 d; Fuks Vladimir 5 d; Grabušić Klotilda 15 d; Has Eva 10 d; Häusler Josip 15 d; Ivančević Gustav 5 d; Jakić Ana 10 d; Jemnić Katarina 50 d; Josipović Ana 2 d; Jurčić Josip 50 d; Jurinjak Dorotija 10 d; Kerci Marija 10 d; Kesić Franjo 5 d; Kilić Ljubica 20 d; Kit Margita 3 d; Klaić Šlava 2 d; Kolar Franjo 35 d; Kolić Andrija 5 d; Krajić Štefica 15 d; Kritike obitelj 5 d; Krbić-mić Jane 10 d; Kušak Ana 30 d; Lazarini Eva sakupila od svih preplašnika 15 d; Lovadić Matilda 35 d; Majdenić Štefica 20 d; Maka-nec Mira 55 d; Matić Mara 5 d; Matić Kata 5 d; Matičević Anica 5 d; Matković Zlatka 15 d; Matolović Marija 10 d; Mihaljević Ivan 10 d; Misković Ozela 10 d; N. N. Špirić 20 d; Njegić Pavao 10 d; Novak Đuro 10 d; Olcer Jula 15 d; Paver Kata 5 d; Pavlović Ilijia 25 d; Pelicarić Luka 5 d; Pančić Ana 20 d; Poljan Olga 15 d; Rehić Antonija 10 d; Šablić Marija 15 d; Šah Veljpurge 20 d; Še-stre Dragocijenjene Kralj, Ženica 20 d; Šlić Vladimir 50 d; Šlamčić Ivan 5 d; Šah Evica 5 d; Šimić Štefica 10 d; Šubat Vicenca 15 d; Tabain N. Lucija 10 d; Verling Franc 40 d; Vučinić K. Čelesina 5 d.

Za kruh sv. Antunu: Čarić Pavka 100 d; M. R. Donje Ždelice 20 d; Malvić Frančiška 20 d; Melko Ivan 55 d; Vinček Katarina 20 d.

SLUGA BOŽJI PETAR BĀRBĀRĪĆ

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ
POSLUŠNOST

Već kao dijete bio je poučljiv, te nesamo da nije svoje roditelje rastužio nego je uvijek živo nastojao, da ih spremnošću i točnošću svoje poslušnosti razveseli. »Kad bi mu mati štogod zapovjedila« — pripovijedaju njegovi ukućani i susjedi — »svaki je put tako slušao, te se činilo, da teško čeka majčine naloge.« »Sve što bi mu se zapovjedilo« — očeve su riječi — »može se reći, ispunio bi na dlaku«. Zato su ga nesamo roditelji nego i svi ukućani i susjedi veoma voljeli, a osobito njegova dobra baba. »Zlato moje, oči moje, srce moje, dušo moja«: to su imena, kojima bi dobra starica svoga dragoga Petra nazivala.

Učitelj pučke škole često bi znao reći, da nije nikada imao tako poslušna učenika, kao što je bio Petar. A za osam godina, što ih je u sjemeništu proboravio, imao je on mnogo poglavara, profesora i prefekata, no on je sa svima prošao nesamo dobro nego veoma dobro. Svima i svakom je bio odan srcem i dušom. Veselo i točno ispunio bi svaku naredbu, ma bilo mu i teško, ma i valjalo što pregorjeti. U poglavarama svojim vidiš je ne čovjeka nego namjesnika Božjega, po kojem Bog očituje nama svetu volju svoju. Stoga je bila za nj i želja poglavareva — zapovijed.

Mnjenje poglavara znao je vazda lijepo opravdati i ispričati. Ovo se posvuda znalo, te jedan dak reče: »Ja mislim, kad bi koji starješina rekao: snijeg je crn, Barbarić bi zacijelo za nj pristao.« No opet daleko je bio od svake podlosti. »Nikada nije sam poznao,« veli za nj jedan od njegovih učitelja, »učenika, koji bi tako čvrstu volju imao: sve što on čini, čini iz potpunog uvjerenja.«

Među odlukama, koje si je zabilježio u Duhovnim vježbama, čita se: »Meni valja da bude svejedno, kako poglavari samnom postupaju; jer ja ne mogu znati, da li je za me bolje, ako su prijazni ili strogi.« Plaće za poslušnost nije tražio u ljudi, već u onoga, kojemu je za volju u svem i u svačem bio poslušan, a to je Isus Krist.

Dva su poglavita razloga po priznanju samoga Sluge Božjega Petra Barbarića, što su na nj odlučno djelovala, te je stvorio čvrstu odluku, da će stupiti u Družbu Isusovu, a jedan od njih je bio, što će uvijek biti pod poslušnosti starješina. »Ta ovakav« reče sam, »ne može omlitaviti, jer će poglavari vazda na nj paziti; a onda znade on svaki čas sasvijem točno, što hoće dragi Bog da on čini.«

Odluku svoju da stupi u Isusovce bio bi Petar odmah i izveo, ali mu isповједnik svjetova, neka prije svrši gimnaziju, pa neka poslije mature uđe u red, međutim neka o tom nikome ne govori. Petar vičan držati volju starješinstva za volju Božju posluša oba savjeta. I svoju tajnu čuvao je tako vjerno, te za nju nijesu znali sve do pred smrt njegovu niti roditelji niti najpozdaniji mu prijatelji.

Za velikih školskih praznika čutio se bolesni Petar kod kuće slabo, pače mu i gore bivalo nego u sjemeništu. Čuvši za to Rektor pozva ga u Travnik. Međutim mu bolest već krenula na bolje. Ali list Oca Rektora je tu i on se odmah spremi, pa će sjutradan na put. I premda su sada navalili na nj odasvuda i rodaci i znanci i prijatelji, neka i dalje ostane kod kuće — ta ima još vremena — on je na sve ove prigovore odvratio tek ovo: »Vč. O. Rektor to hoće, i ja moram slušati« i otputuje u Travnik.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARICA.

1126. Putniković na Pelješcu (dubrov. biskup.): Velika pomoć. D. G. — 1127. Kosovska Mitrovica (skopaljska biskup.): Ozdravljenje djeteta, koje se strašno opeklo vrelim mlijekom po grudima. J. R. — 1128. Ivanić Grad (zagreb. biskup.): Ozdravljenje od upale crijeva i porebrice. M. S. — 1129. Zagreb: Sretan porod. M. M. — 1130. Hlebine (zagreb. nadb.): Mnoge primljene milosti. M. K. — 1131. Veržej (mariborska biskup.): Ozdravljenje. V. L. — 1132. Domagović (zagreb. nadb.): Pomoć u teškim časovima očaja. B. P. — 1133. Zagreb: Mamino ozdravljenje, sestrino namještenje, brat položio ispit. M. B. — 1134. Kruševica (dakov. biskup.): Mnoge velike olakšice. M. Ć. — 1135. Ivanec (zagreb. nadb.): Zavjetovala se i bolest krenula na bolje. Z. H. — 1136. Zagreb: Uspjeh kod mature i druge primljene milosti. V. J. — 1137. Zagreb: Ublaženje boli nad gubitkom predrage majke. D. K. — 1138. Baćkovec. Ozdravljenje bolesne noge. Š. A. — 1139. Travnik (saraj. nadb.): Žena mi ozdravila od teške bolesti. M. I. — 1140. Vidovjevići kod Travnika (saraj. nadb.): Dijete ozdravilo. P. S. — 1141. Glam oč (banjal. biskup.): Dvaput mi ozdravio sin od teške bolesti. V. B. — 1142. Šurkovac (banjal. biskup.): Oslobođila sam se ljudi, koji su mi nanosili mnogo moralnih i materijalnih nepričika. D. F. — 1143. Bukovac ž. Sv. Jana, (zagreb. nadb.): U velikoj pogibelji duševnoj i tjelesnoj iskusila izvanrednu pomoć. M. Š. — 1144. Mrkonjić Grad (banjal. bisk.): Ozdravljenje moje i djece mi od teške bolesti. — 1145. Vareš (saraj. nadb.): Braća sretno se vratila. M. J. — 1146. Županja (dakov. biskup.): Muž mi se sretno vratio iz rata. R. Š.

4. SRPNJA PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEŠĆ

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane + na koje se Ti neprestano prikazujuće na oltaru. Osobito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu + ZA TEMELJITU POUKU VIERNIKA U KRŠĆANSKOM NAUKU I ZA OBRAĆENJE MUSLIMANA +

SRPANJI 1941.

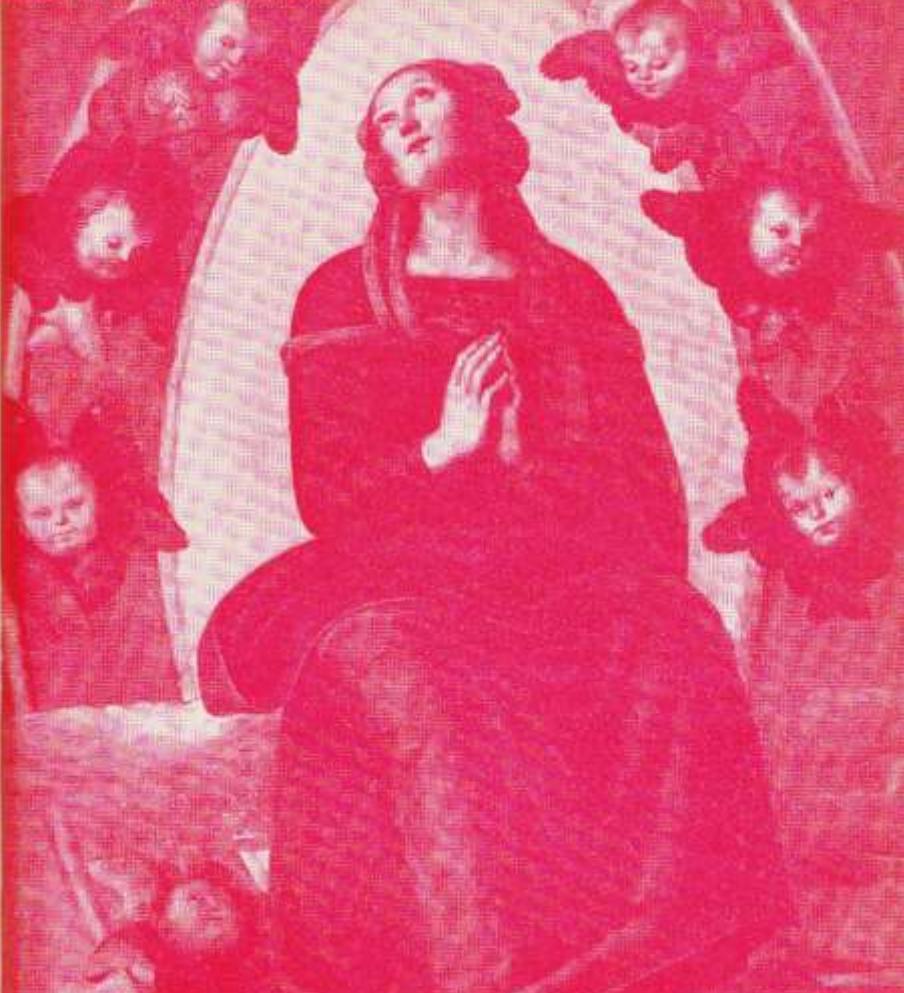
Članovi Apostolstva Molitve molit će u srpnju na ove nakane :

1 U Presv. Krv. Is. Obrać. psovača	16 S Karmelska Gospa. Članovi škapulara
2 S Pohod B. D. M. Ljubav prema djeci	17 Č Aleksije, Duh Krist. među mlađeži
3 Č Leon II. Naši svećenici	18 P Kamilo. Bolesnici i bolničari
4 P Uldarik b. Širitelji Glasnika	19 S Vinko Paul. Naše ss. Milosrdnice
5 S Ciril i Metod. Sjedinjenje Slavena u kat. Crkvi	20 N 7 PO DUHOV. Ilija pr. Revnost za slavu Božiju
6 N 5 PO DUHOV. Izajija. Obraćenje 2idova	21 P Daniel pr. Duh. obnova Hrvatske
7 P Vilibald. Ovogodišnja žetva	22 U Marija Magd. Ljubav k Isusu
8 U Elizabeta kr. Ljubav prema siromasima	23 S Apolinar b. Naši pokojnici
9 S Brcko b. Kršć. duh u hrv. narodu	24 Č Kristina dj. Djev. društva S. I.
10 Č Amalija. Preporod vjere na selu	25 P Jakov ap. Kat. neustrašivost
11 P Pijo I. p. Ljubav prema Papi	26 S Ana, Majka B. D. M. Kat. majke
12 S Ivan Gualbert. Duh praštanja	27 N 8 PO DUHOV. Pantaleon. Seminarići
13 N 6 PO DUHOV. Margareta. Ženska redov. zvanja	28 P Innocent m. Hrvatska vojska
14 P Bonaventura. Kat. Pisci i učitelji	29 U Marta dj. Kućanice i službeničad
15 U Henrik. Upravitelji nar. i države	30 S Abdona i Senen. Hrv. radnici
	31 Č Ignaciije Lojola. (mješ. zaštiti). Hrv. Isusovci

ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUŠOVA: Potpun oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACENA U GOTOVU.

GLÄSNIK

S R C A I S U S O V A

1941 50 GODIŠTE BROJ 8

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLIČKIH OBITELJI

Izdaju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu * Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara »Glasnik», Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 8
KOLOVOZ 1941

Uprava: Zagreb I/147,
Palmotićeva 31 * Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
kuna — USA: 0.50 dol-
ara — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengő

Sprema se kalendar Srca Isusova

Još malo i eto nam opet našeg omiljenog Kalendara Srca Isusova za godinu 1942. Ovogodišnji kalendar bio je rasprodan za najkraće vrijeme kao nikada do sada. Mnogi i mnogi, pa i povjerenici, ostadoše bez njega. Bilo je preko 3.000 narudžaba, kojima se nije moglo udovoljiti. Pozna naš svijet Kalendar Srca Isusova. Znade kako je lijep i jeftin, pa čim se pojavi, ode na jagmu. Onaj, koji ne pobrine na vrijeme ostaje bez njega. Zato eto Glasnik već sada upozorava svoje vjerne povjerenike, čitatelje i pretplatnike, da si osiguraјa Kalendar. Neka već sada naruče. Novi Kalendar bit će i ove godine nešto osobito. Kalendarski dio uredio je jedan stručnjak na posve novoj osnovi. Za svaki blagdan i za svakog sveca doneseni su najvažniji povjesni podaci, tako da svaki dan u godini zaprema u kalendarsku tri retka. Isto tako za katolike istočnog obreda. Svakako će to biti značajna novost u našoj kalendarskoj literaturi.

Među člancima naći će se suradnju vrsnih pisaca, koji će se osvrnuti na najvažnija pitanja, a biti će i zabavnog štita. Slike će kao i do sada svake godine biti brižno izabrane. U ovim novim vremenima obновe stare hrvatske slave, kad udaramo temelje novoj Hrvatskoj od velike je važnosti duhovni odgoj. A najbolji duhovni odgoj dolazi nam baš po katoličkoj štampi. Kalendar Srca Isusova kao daleko najrašireniji hrvatski kalendar zaprema u tom važnom poslu časno mjesto.

Kalendar je kao i Glasnik bio uvijek na istoj liniji. Mi ne trebamo ništa mijenjati, ništa preinacivati. Ne trebamo se stidjeti ni jednog članka, ni jedne slike iz prošlih godišta. Sve je uvijek bilo čisto hrvatsko, jer je bilo — čisto katoličko.

Povjerenici Glasnika neka već sada prave štu propagandu za Kalendar i neka što prije pošalju narudžbe. Čim Kalendar буде gotov mi ćemo im ga razaslati.

TAKO JE BOG LJUBIO SVIJET+
DA JE PREDAO JEDINORODENOGA SINA SVOGA+
DA NI JEDAN+KOJI VJERUJE U NJEGA+
NE POGINE+
NEGO DAIMA ŽIVOT VJEĆNI +
JER BOG NE POSLA SINA SVOGA NA SVIJET+
DA SUDI SVIJETU+
NEGO DA SE SVIJET SPASE PO NJEMU
(Iv. III, 16,17)

Da svi cijene u sebi i u drugima milost posvetnu

Mjesečna nakana u kolovozu, koju je blagoslovio sv. Olac.

Nepoznato blago

Mi smo kršćani često puta slični starim Američanima, koji su čudnu »trgovinu« vodili s Evropljanima. Oni su manje cijenili zlato nego kakvu evropsku željeznu ili mјedenu igračku. Za obično zvonce davali bi čitavu hrpu zlata.

Tako i mi često puta rasipamo nadnaravnu milost duše za kakav tjelesni probitak. Kad bismo samo znali, što je ta nadnaravna milost duše ili posvetna milost, ne bismo nikada foga nadnaravnog zlata rasipali. Jer po njoj čovjek zapravo posjeduje pravu svoju vrijednost i dostojanstvo, koje ga dovodi u srodstvo sa samim Bogom. Pa stoga i sv. Augustin veli, da smo bez milosti posvele kao bez oblika, a s njome da razveseljujemo oko Božje. S njom smo kao anđeli, a bez nje smo kao davli. Bez nje vlada u duši strašna zima, s njom pak cvate u srcu vječno proljeće. Bez nje duša čami u tamni, s njom puna je sunca. Bez nje duša je puna smrada, s njom smo vrt pun mirisa, koji je i Bogu ugodan. Bez nje gmižemo u blatu, s njom urešeni imamo Boga u srcu, u duši, u osjećajima, u radu. Ako smo urešeni tom milošću, tada je svaki naš posao i rad, muka i patnja zasluzna za nebo. Nemamo li te milosti, tada trpimo kao i životinja, bez ikakve koristi i zasluge. sv. Ljudevit IX., francuski kralj, tako je cijenio milost posvetnu, po kojoj je Bog stanovao u njegovoj duši, da se nije običavao potpisivati: »Ljudevit francuski«, nego »Ljudevit od Poissy-a«, jer je u tom gradu bio kršten i tamo postao djetetom Božjim.

To dragocjeno blago duše, koje nas čini milima Bogu, ulijeva sam Bog u našu duše po sv. Krstу. Ne da se ta milost zaslužiti ni čim na svijetu, nego je čisti dar Božje očinske dobrote, pa se sloga i zove nadnarvana. A jer nas čini ugodnjima i dragima Bogu i posvećuje nas, radi foga se zove posvećna. Tko ima posvetnu milost, taj je dionik Božje naravi, Božje ljepote, Božjega bogatstva, Božjega dostojanstva.

Može se to blago nažalost i izgubiti: teškim grijehom, koji nas trga od Boga i ubija Božanski život u duši. Ali dragi Bog je u svojoj neizmjernoj dobroti ustanovio sv. ispunjavajući, koja nam po pokajanju ponovno vraća život u dušu i čini nas ponovno djecom Božjom.

Rajska ljepota

O da vidiš dušu, koja posjeduje milost posvetnu! Sv. Ivan Apostol video je andela u nebeskoj ljestvici. Začaran pao je na koljena, da mu se pokloni kao božanstvu, ali mu je anđeo to zabranio. Jednom zgodom pokazao je božanski Spasitelj sv. Brigiti dušu u milosti posvetnoj pa joj reče: »Zar nije vrijedno pretrpjeti svu muku za ovakovu dušu?« Svetica je bila sva izvan sebe od

sreća, kad je vidjela ljepotu one duše pa je znala cijelivati pod, kud bi stupale noge svećenika, jer su svećenici oruđe, kojim Bog ulijeva ove milosti u dušu. Kad bismo mogli malo prozreti dušu, urešenu milošću, vidjeli bismo, da je u njoj pravi raj. Jednom riječi: ova nas milost čini sličnima Bogu i rajske bićima.

Kolike je dakle cijene ova milost Božja, ovo božansko svjetlo! Ima li duša ovu milost, onda je u stanju spasenja, nema li ove milosti, onda je u stanju vječne propasti. Koja duša podje goja, bez ove milosti na drugi svijet, osudena je zauvijek. Ova milost jest božanski život u duši i kao duša same duše, po kojoj ova biva sposobna, da gleda Boga licem u lice. Kao što je tijelo bez duše mrtvo za ovaj svijet i ne može ga uživati, tako je i duša bez milosti mrlja za Boga i nebeski svijet; niti ga može vidjeti niti uživati. Kada Bog kod sv. Krsta ili kod sv. Ispovijedi ukraši dušu milošću, silazi u nju kao ljubljeni otac i zaručnik. On se s takvom dušom sjedini, u njoj stanuje, u njoj radi, čisti je i kiti, s njome vodi život prijateljstva i ljubavi. Ova milost može poput svjetla i topline biti veća i jača, kako kome Bog hoće da dade i kako koja duša dobrim djelima zasluži.

Čuvaj rajske biseri

Eto na takvo nas je dostojanstvo digao dragi Bog. A mi često tako malo cijenimo taj dragulj, jer ga tako lako gubimo i zabacujemo. Jednim samo smrtnim, teškim grijehom sve je izgubljeno, sve je propalo. U jedan tren sve uništi i pohara. Kao što kljenut srca ili kap prekine nit života tjelesnoga; kao što noć protuga bijeli dan; kao što požar prelворi u prah i pepeo čitavo bogatstvo. Psišući li promišljeno Boga i svece — izgubio si tu milost. Zanemariš li svojom krivnjom nedjelju i blagdane — izgubio si tu milost. Govoriš li protiv Boga, vjere, Crkve, Pape, biskupa i svećenika — izgubio si tu milost. Prezreš zapovjedne posle — izgubio si tu milost. Besramno misliš, želiš, govoriš, radiš, gledaš ili slušaš — izgubio si tu milost. Drugomu škodiš na tijelu, dobru glasu ili imetu — izgubio si tu milost. Navedeš li drugoga na grijeh — izgubio si tu milost. Sablazniš li druge svojim zlim životom i djelima — izgubio si tu milost.

Zar ne, da smo zaista ludi, kada to činimo?

Šta su sve sveci Božji radili, da u svojim dušama očuvaju, uznjeguju i umnože milost posvećujuću? Egipatske pustinje su bile napućene od množine redovnika i pustinjaka, među kojima su bili plemeniti senatori, bogati trgovci, visoki vojnički časnici, ugledni pisci. Pa zašto su se povukli od svijeta i njegove udobnosti, zašto su zabacili zlatne dvorane, meke kreverte, birana jela? Zašto su prezreli časti i dostojanstva svijeta? Zašto su ostavili svoju djecu, braću, sestre i ostalu rodbinu? »Da ne bismo u svijetu izgubili milost Božju« — odgovorit će vam.

Pitajte svele mučenike, kojih ima u Crkvi Božjoj kao zvijezda na nebu i pijeska na obali morskoj. Pitajte ih, zašto su tako po-

stojani bili u najstrašnijim mukama; od kuda im toliko veselje i radost, s kojima su išli na muke kao na kakvu svečanu gozbu; od kuda im tolika velikodušnost, kojom su prezirali nesamo tjesnu smrt, nego i sjajne ponude i visoka obećanja od mučitelja? Odgovorit će vam: »Jer nismo htjeli izgubiti milost Božju. Zato smo išli veselo i velikodušno u smrt i kad bi mogli stotinu bismo života dali za tu milost!« — Pa naš Božanski Spasitelj 33 godine je živio u siromaštvo, u radu, u samozataji, zadnju kap krvi je prolio za nas, da nam pribavi tu dragocjenu milost.

O kad bismo upoznali i cijenili taj dar Božji! Ne bismo tala grijesili. Vršili bismo sve zapovijedi Božje i crkvene. Često bismo išli mi i cijela obitelj na svetu ispunjavajući i na sv. Prcište. Molitava ne bismo popuštali. Štovali bismo osobito Presveto Srce Isusovo i Majku Božiju. Tada bismo sačuvali, njegovali i umnožavali milost posvećujuću. Dao Bog da tako budel!

A. Hercegović

MJESEČNI ZAŠTITNIK

Prijatelj siromaha

(10. kolovoza, sv. LOVRO, mučenik.)

Tko je prolazio jednim od najkraćih puteva, što vode iz Zagreba prema prošteniku Majke Božje Remetske, zapazio je bez sumnje »jednu lijepu sliku.« Jedva, što nas je put proveo mimo zadnjih kućica zagrebačkog pregradja i stao se lakom uzbrdicom dizati, naići ćemo na zapušteni zdenac. Danas on nikoga više ne privlači, jer je grad i tu uredio vodovod i smjestio ga upravo naprama zdencu. Ali ne ćemo se prevariti, ako ustvrdimo, da je mnogi prolaznik prošlih desetljeća blagoslivlja plemenitu dušu, koja se pobrinula, da ovaj zdenac bude iskopan. I ako je u zahvalnosti htio pronaći ma kakav znak, koji bi mu mogao otkriti tog dobrog čovjeka — na kamenim ogradama neriješko se takođe što nađe — iznenaden bi zastao pred nepoznatim likom. Tu na najvidnijoj strani kamene ograde, bila je uklesana glava, a ispod nje napisano: sv. Lovro. I zahvalni prolaznik skinuo bi i nehotice šešir, da oda počast — osjećao je — plemenitoj duši, prijatelju potrebnih.

Otač siromaha

Moramo zaći daleko u prošlost, da susretнемo sv. Lovru u njegovu životu. Živio je još u prvo doba kršćanstva, tamo do sredine trećega stoljeća. Vječni Rim poznavao ga je kao jednoga od najsvijetlijih pristaša toliko proganjanih kršćanstva. O njemu je sa-

genufljivom zahvalnošću šeputala rimska sirotinja, kojoj je on bio i otac i majka. O njemu su pripovijedali pogani i s čudom upireni prstom na neustrašivog kršćanina, koji je prijatelj svih malih ljudi, svih gladnih i bolesnih. A imao ga je na oku i upravitelj grada Rima, komu, posve razumljivo, nije mogao izmaći taj bogati kršćanski ekonom, koji je dnevno hranio oko 1500 udovica i siromaha. Nije zato čudo, da se je za njega zanimao i sam carski dvor, koji je upravo nedavno ulovio i osudio na smrt poglavicu kršćana, rimskoga biskupa, papu Siksta II. A eto ovaj kršćanski »bogatun«, koji se u bogatstvu natječe sa samim carem, jest prvi uz papu, »najdraži sin papin.«

Sv. Lovro bio je dakle poznat cijelom Rimu; jednima na propast, a drugima na spas. Jedni su ga ljubili kao dobročinitelja i prijatelja, a drugi ga mrzili kao »prökletog kršćanina.«

U službi Pape

A tko je zapravo bio sv. Lovro? — Najistinitije će biti, kaze li, da je bio miljenik i desna ruka pape sv. Siksta II. Ovaj ga je kao pobožnog mladića uzeo k sebi i poveo ga putem svetosti. A sv. Lovro je vrlo brzo pokazao, da je vrijedan ove pažnje. Išticao se je među svima iskrenom ljubavlju prema Namjesniku Isusovom, vjernošću u dužnostima, na koje ga je ovaj pozvao. Oduševljeno je s njim podnosić sve pažnje progonstva, tako da je za njega bila najveća muka, što nije mogao umrijeti na stratištu sa svojim učiteljem. Radi svega toga posvetlio ga je ovaj još prilično mlada za đakona rimske Crkve. Bilo je tada u Rimu sedam đakona, po uzoru iz apostolskih vremena. Ali i u toj novoj dužnosti izdigao se je sv. Lovro svojim velikim srcem iznad sviju. On je bio najspremniji, najborbeniji, najoduševljeniji. Sve poslove Crkve, koji su mu u toj službi bili povjereni, vršio je s tolikom mudrošću i neustrašivošću, da je i Veliki Svećenik samo suznim očima od ganača i divljenja mogao susretati svoga »ljubljenog sina.« Osobito je bila nedohifna njegova briga za siromahe i nevoljne. Zato ga je papa postavio na prvo mjesto među đakonima. Njemu je povjerio svu imovinu, sav novac, sve dragocjenosti rimske Crkve, da ih on dijeli i njima upravlja. Povjerio mu je i sve siromahe, kojih je u Rimu bilo na tisuće.

Kolika je radost obuzela ove bijednike, kad su saznali, da je dobri Lovro postao njihovim velikim zaštitnikom, da će on odсадa biti njihovim hraniteljem. Poznavali su ga već otprije, ali onda još nije mogao puno davati. Bio je i sam siromah. Ali sada...? Snažni val sreće i zahvalnosti zacaklio se u svačijim očima. Sada je sv. Lovro postao ona »brižljiva majka« u mnogobrojnoj rimskoj obitelji. Nije potrajalo dugo i svi su to živo osjetili. Jer on je bio uistinu divan kao majka. Njegovo jedino blago bili su siromasi Isusa Krista. Jedino, što je cijenio, bile su duše, koje su trpiele. Zato će sve bogatstvo, kojeg je rimska Crkva doista imala, jer kršćani, »koji su imali njive i kuće, prodavali su i donosili novce

-Upravitelja, evo blaga naše Crkve!

od onoga, što su prodali i stavljali pred noge apostolima», sve će to sada sv. Lovro punim pregršlima dijeliti svojim miljenicima. U tom ga neće spriječiti ni obećanja ni nasilje. A nasilje je vrlo brzo pokušalo sreću.

Blago sv. Crkve

Rimski silnici, odrubivši sijedu glavu kršćanskog nadsvetnica sv. Sikska, mislili su, da je došao čas, da se domognu i »neizmjer- noga bogatstva kršćana.« Lakomi upravitelj grada bio je prvi u takovom poslu. On si dade tajno dozvati sv. Lovru, da se s njim »sporazumije glede važnih stvari.« Svetac, koji je samo žalio, što već nije prolio krv za Krista, neustrašivo dode tiraninu.

»Jeli to istina«, započe ovaj, »da su ogromne gomile zlata i srebra pohranjene u kršćanskim reznicama? Javili su mi, da se vaši svećenici služe kod svojih žrtava zlatnim posudama, da posvećenu krv drže u srebrnim čašama, da kod vaših noćnih žrtava svijete voštanice na zlatnim svijećnjacima. Rekoše mi također, da vaša braća sva svoja dobra prodaju i pred noge Velikog Svetca polazu. Sve to blago, što ga skrivate u najdubljim zakucima svojih crkava, predajte meni. Vaš Bog nije kovao novce. Kad je on došao na zemlju, nije sa sobom donio zlata. On je samo s mnogim riječima došao, ali je njegova kesa bila prazna. Daj zato, Lovro, meni ovo zemaljsko blago, a vi budite bogati na riječima, koje su vam povijedali.«

Sv. Lovro je takođe što očekivao. Ali nije uzdrhtao, nije ni časak posumnjao, što treba odgovoriti. Što se tiče njegovog zlata i blaga već je bilo sve uređeno. Sv. Siksto, idući još na stratište, prorekao je svom ljubljenom sinu, da će ga on za tri dana slijediti. Zato mu naloži, neka sve dragocjenosti razdijeli siromasima, da crkveno dobro ne padne u ruke pogana. To je sv. Lovro učinio.

On dakle nije imao više ništa, što bi mogao dati lakovom upravitelju. Ipak nije mogao, da ne otkrije svoje srce, koje je samo siromahe ljubilo, pa reče upravitelju:

»Priznajem, bogata je naša Crkva, prepuna je zlata. Ni sam car nema toliko. Rado će ti jedan dobar dio tog blaga pokazati, daj mi samo vremena, da sve uređim.«

Oči upraviteljeve zažarile su se od pomamne želje. Dao je sv. Lovri tri dana na raspolažanje. I ta tri dana skupljao je ovaj mnoštvo svijeta pred crkvom. Obilazio je ulice i reskišća. Dugački redovi sva-kojakačih rimskih bijednika pružali su ovdje rijetku sliku. Prije svega bili su tu slijepi, onda hromi, kljasti, gubavi i bolesni svake ruke.

Na urečeni dan dove sv. Lovro upravitelju i reče mu:

»Dodi i slijedi me, vidjet ćes duge nizove blistavih posuda, gomile zlata i srebra.«

Sa ogavnom požudom požurio se upravitelj za svecem. Dodoše do onih redova kukavnih i bolesnih ljudi. Iznenaden lakovica s gađenjem je motrio gomilu, a onda se nijemo zagleda u kršćanskog drznika. Bijes se već stao jevljati na njegovom licu, u njegovim očima. Ali junak Kristov, koji je predviđao oluju i gromove, nije mijenjao svojega mišljenja. Govorio je glasom punim uvjerenja, koji nije ni najmanje podrhlavao.

»Upravitelju, zašto se srdiš? Zar ti se gade ovi dronci i ovi jadnici? Ti bi zlata htio? Ali, što je zlato, nego prezira vrijedna kovina, izvor zločina laži i izdajstva. Eto pogledaj ovo mnoštvo nevoljnika, oni su pravo zlato, oni su sinovi svijeta, jer njihove bolesti i njihovi jadi, što ih oni strpljivo podnose, čine ih bogatima pred Bogom.«

»Dosta,« riknuo je upravitelj, »znam, ti čezneš za smrću; ali znaj, ne će ti biti ni brza ni laka. Kajat ćes se, što si proigrao moju milost.« Zatim viknu slugama: »Donesite ovamo roštilj i užareno ugljevljelo! I zapovjedi, da svaku prkosnog kršćanina i da ga isprže.

Ljubav prema Isusu bila je u sv. Lovri žešća od ognja, koji ga je pekao

Kristov junak

Sv. Lovro sav radostan primi novu, nečuvenu vrst muka, jer i takav će biti slika nevinog Jagajca, koji ide krotak na klanje.

Umirao je polako sa šalom na ustima: »Upravitelju, s ove sam strane već pečen, okreni me na drugulj...« »A sada pokušaj nije li pečeno meso kršćansko bolje od sirovoga?«

Cudili se pogani, kidoao se od bijesa upravitelj, a radost je prelazila redove skupljenih siromaha. Oni su već vidjeli sjaj oko glave svoga dobrotvora, osjećali su ugodni miris prženog njegovog tijela i sa zahvalnom sučutu molili su se novom divnom mučeniku, svetom Lovri, prijatelju siromaha i zapuštenih.

Mlm.

HRVATSKA SVETA GODINA

Naše majke

Dva su me događaja potakla, da napišem ovo nekoliko riječi u čast našim majkama, kao malu hvalu za brigu i skrb, za žrtvu i prinose, što su ih dnevice prikazivale i još prikazuju u kućnom sjetilištu za djecu Božju i hrvatsku.

Prvo su one lijepo riječi, što ih je Doglavnik rekao iz Zagreba u sva četiri vjetra sveto i pobožno, skrušena srca i duše, raspjevane u molitvi i ljubavi — rekao je Doglavnik: »Govorimo pobožno i o svetinjama naših duša..., govorimo baš o svetosti naših majčica, jer su one ipak najbliže i najokorijelijem srcu i najtupljeg čovjeka i nogavnjeg zločina... Koji narod želi biti velik i smiren i jak mora imati što više svelinja, a najprva je svetinja tu na zemlji porodica na domaćem ognjištu oko uzvišene majke... Pa bi bilo vrijedno... da svaki ispita svoju savjest i položi zavjet, da ne samo ne će nikada više uzalud uzeti sveto ime majčino, nego da ne će uopće nikada izreći nijedne psovke, jer... psovka vrijeda u prvoj me redu majke kao Bogom postavljene odgojiteljice čovječanstva.«

Riječi su to s najvišeg mjeseta, utješno su obećanje, da će se odozgo paziti i poštivati sveto majčinsko zvanje.

Druge je jedan sitni događaj iz života, tako drag i pobudan, koji lijepo osvijeljuje i pokazuje, da su Doglavnikove riječi uzete iz naše narodne i kršćanske duše, da su odjek čistih, nepokvarenih i nezamućenih djefinjih srdaca. Mali Pero ima majku. Kakva je, bolje bi bilo, da je nema. Opija se. I pijana fuče dijete, ne da mu jesti, tjera ga iz kuće. Dobra susjeda Anica, milostiva srca, onda prima maloga, kao da je njezin. I jednom se Anica, kad sam bio kod nje, zaboravi i pred malim Perom prosu jad ojađena svog srca i oštro osudi krutu dušu i kukavan život Perine matere. Mali zaplamio u licu, zažario od stida i sramote, proplakao, stao među nas i jecao:

»Teta Anica, ne govorite tako o mojoj majci... Ona mi je majka. Ja je volim...« I pobježe u dvorište. Da ne čuje ružnih riječi, što mu blate i o...ako blačnu majku... Bio sam zadivljen, začuden, poučen.

Samoh, fužno je to, što svi tako ne misle, što svi tako ne rade, što svi tako ne zamjećuju bož. pomazanje na majci i ne poštaju majku. A trebalo bi to. Sveti jubilejska godina valja, da dignе i ovu našu narodnu i crkvenu svelinju iz mraka i blata. I da se onda nitko ne usudi ni oni posvećeni ženidbom, ni oni, koji se spremaju na nju; da se ni djeca, ni ocevi, ni majke ne usude oblatiti ni ime majčino prostom psovkom, ni zvanje majčino raspojasanim grijehom — zatro mu se svaki frag!

A zašto je nama ime majčino — razumije se najprije ime rođene majke — tako svelo i majčino zvanje tako uzvišeno?

Ispričat ću vam jednu staru priču. Živio krasan mladić Narcis. S ljepotom je dobio u baštinu i proročanstvo, da će umrijeti, kad ugleda svoje lice. I jednom se nadvije nad bistrú površinu rijeke, opazi u njenim valovima odraz svog lica, i pomalo se osuši i procvate u sunovrat. Rastuži se poljsko cvijeće zbog prerane smrti i zamoli od rijeke kapljica, da ga oplače. »Ah — odgovori mu voda — da su ove kapljice moje suze, ni ja ne bih imala dosla da ga oplačem. Ja sam ga volila.«

»Znam, znam. Bijaše lijep — odvrati cvijeće.

— Lijep li bijaše? — upita rijeka.

»A tko bi to bolje znao od tebe? Tā u ogledalu tvojih voda sagnut nad tvoju obalu gledao je svoju krasotu.

— Ako sam ga ljubila, odgovori rijeka bijaše to zato, jer gledah u njegovim očima sliku svojih voda i nabore svojih falasa...«

Da nam je majka tako draga i da je toliko poštujemo, to je zato, što smo mi uz nju Narcisi. U našim očima ogleda se slika njezinih voda, što smo mi pomlađena ona, i ona mi u godinama. I ne samo u našim očima, nego i u našem tijelu i našem srcu i u cijelom našem licu mogu se ugledati tragovi i odsijevi naših majki. Jer sve što smo, to smo primili od majke. Jedna smo velika majčina milostinja i dar, u sva tri pravca naše ljudske naravi: u dubini tijela, u širini duha i u visini milosti.

U dubini tjelesnosti. Ljudi smo od tijela i krvi. A prve mrvice tijela otkinute su od materina tijela, i prve kapljice krvi prelivene su iz materina srca, i prvi zalogaji hrane dani su iz materinih ustiju, i prva topla koljevka bila je materino krilo. Nitko nam ono ne može dati, što nam je dala majka. Majka je nenadoknadival i tko nikada nije imao majke, taj ne može ništa primiti, taj uopće ne može doći na ovaj svijet.

Mi smo po majci ljudi! Sve je ljudsko u nama u neku ruku i majčino i često i crte našega lica, sjaj naših zjenica, smješak naših usana i zvuk našeg glasa. Slika roditeljskih voda, majčinih voda opaža se na našem tijelu.

Majčin dar ima i svoju širinu — širinu duha. Godinama živimo od novca i muka naših majki, Božji ljudi. Godinama živimo od

duhovnog blaga, što nam ga dnevice namire život s roditeljima, ili točnije rečeno s majkom. Oca posao vodi iz kuće. Majka čuva dom, i majka je prva knjiga, koju dijete počinje čitati. Njena radinost i njena mješavina, njena dobrota i njena mušičavost, njena ustrajnost i njena hirovitost, njena strpljivost i njena ljuditost, njena plahost i njena otvorenost, njena slijedljivost i njena razvralnost, sve to pomalo oblikuje mlađu dušu i stvara od djeteta zrelog muža.

Nejako tijelo treba mlijeka, topline, kolijevku i dvorište, da se razvije, tako: duh, da se probudi, potrebuje zavičaj i domovinu, svježi zrak i podneblje u kom će se dobro osjećati. Ona milina obiteljskog doma, što sjaji u čestitim kućama, ono čudo dobrote, pažnje, popusljivosti, ona sunčana vadrina zadovoljstva i skromnosti, što je unosi u obitelj dobra majka djeluje na dijete kao svježe piće. I to se ničim ne da nadoknaditi. Nema zlata ni novca, kojim bi se to moglo kupiti, ni tvornica odakle bi se to moglo kao roba izvoziti.

I napokon visina! Majka redovito slvara svece ili prokleće. Ako ona ne vodi ruku svog mališana, da piše na sebi znak sv. križa, ako, s toplim cjelovom ne ulisne u njegove usne Isusovo ime, ako mu ona ne otkrije velike tajne neba i pakla, Boga i vječnosti, grijeha i otkupljenja, tko će? Može biti da milost izbriše istočni grijeh i bez roditelja, ali Bog sam zna, kako to rijetko i kako to teško biva.

Pa kad bi se sad upitali, zašto je nama sveđo majčino ime i majčino zvanje — to je zato, odgovorili bi — jer je majka uz Boga naša prva dobročiniteljica, tako draga i mila kao i ona nebeska Majka svega svijeta, sveta Bogomajka i posrednica svih milosti. Majke su Gospe, što hodaju svijetom, svijetli zemaljski prizori i kopije — često neuspjele — Jaganjčeve roditeljke i hraničarke, koje nam je Providnost i Gospa stavila uz bok, da u nama drugiput žive i da poklone mladost našoj mladosti, vadrinu našoj vadrini, djevičanstvo našoj čistoći, i svoju dobrotu našoj ljubavi.

p.

Jedino smrt...

»Što je Bog sastavio, čovjek neka ne razstavlja.« (Mt. 19, 6.)

Ivan Waza, vojvoda finski nije htio prznati vrhovnu vlast švedskog kralja Eriha, svoga braća, i ovaj ga stoga opkoli u gradu Abo, zarobi i osudi na smrt. Kralj ga odvede u Stockholm, te ga iz straha pred ostalom braćom »pomiluje« na doživotnu tamnicu. Kreposna Ivanova žena Katarina iz kuće Jagelo smješta ode kralju i zamoli ga, da joj dopusti, da smije dijeliti sužanjstvo sa svojim mužem.

»Što vam pada na pamet, gospodo,« znaće li da vaš muž ne će nikada ugledati danjega svijetla?«

Dvije ruke su se svezale, dva srca su se s Božjim blagoslovom sjedinila, i nitko ih ne može više rastaviti, nego samo smrt

»Znam!«, odgovori vjerna žena.

»A znate li, da više ne ćemo s njime postupati kao s knezom, nego kao s veleizdajnikom?« —

»Znam, ali zarobljen ili utamničen, kriv ili nevin, Ivan oslaje i dalje moj muž!«

Kralj ganut tim odgovorom, dade joj palaču u Stockholm u zapovjedi, da postupaju s njom kao s princesom. Od vremena do vremena moći će posjetiti svoga muža.

Nakon nekog vremena upita je opet kralj zadivljen: »A zašto vi žrtvujete svoju slobodu i mladost? Ništa vas na to ne veže, gospodo, jer osuda, koja je pala na osuđenog podanika po mojoj mnenju, uništila je sve veze, koje su ga prije vezale s ovim svijetom i obitelju!«

Mjesto odgovora skine Katarina svoj vjenčani prsten s ruke, pruži ga kralju i reče: »Pročitajte! Prsten će vam reći!«

Kralj uzme prsten i pročila: »Mois sola — Jedino smrt!«

Kralj dirlnut, udovolji potpuno molbi te divne žene: sedamnaest je punih godina dijelila Katarina tamnicu sa svojim mužem, dok napokon Erik nije umro, a Ivan bude oslobođen.

Jedino smrt! Da! Samo ona može rastaviti dvoje valjano pred Crkvom vjenčanih — i nitko drugi! Bio on zdrav ili bolestan, bogat ili siromašan, on je tvoj muž i samo te smrt može od njega rastaviti. Bila ona lijepa ili nakazna, mila ili mušičava, svejedno je — samo te smrt može od nje rastaviti i nikakav ljudski sud.

Vi ćete razumjeti, kršćanski supruzi, zašto sam ovaj članak započeo primjerom ove junačke žene, mučenice nerazrješivosti braka! Da nam tim više potrese dušu pogled na besramnu lakoumnost, kojom danas svijet, pa i premnogi katolici, misle i govore o rastavi brakova. Bujica pokvarenosti, shvaćanja protivnog Kristovim zapovijedima, već je na mnogim mjestima probila nasipe vjernika-katolika i poplavila mnoge katoličke savjesti i mozgove.

Muž i žena se posvade. Svade se, jer su ljudil Radi kakve sitnice. A konac svade: da jedno zalupi vratima i iz druge sobe izriga: Ako ti nije pravo, rastavimo sel Ko kad naručivši nove cipele, ne pristaju ti, promjeniš ih. Žena ili muž je takvim ledenim, slijepim i gluhim dušama isto što i par naručenih cipela, što ih po volji može mijenjati, ima li samo novaca. Njemu ili njoj je ljudska osoba — prosta roba, koju može odbaciti, kad ti ne služi. Pogansko, grubo shvećanje!

Dok je bila mlada, provela je vrijeme u neradu i traženju muža. Nakon kratkog poznanstva udala se za sličnog sebi. Došlo prvo dijete, žena hoće da lagodno živi, a muž ne može toliko stjecati. »Znaš, draga, najbolje da se rastanemo!« On u svijet za drugom, a ona šta će jedna nego tražiti drugoga, pa kad ne može u katoličkoj vjeri, ona će u starokatoličkoj. Ali ona ipak ostaje »dobra katolikinja«, svake nedjelje eto je na sv. Misu, da ušutka bar donekle glas savjesti: »Otpadnice, usprkos tvoje rane misel Sto je Bog sastavio, ti si raskinula!«

U skoro svakom našem selu nađeš par ovakvih konkubinaraca. To su najteže rane župe. Rasplavljeni, žive s drugim muževima ili ženama i put do crkve, do Boga, do sakramenata je zaborakdiran. Nema više za njih isповједi ni Tijela Gospodnjega, pod njihovim krovom stane grijeh i otac grijeha — davao.

Nije to rijedak slučaj kod nas Hrvata: mlad čovjek, pun snage, tek koju godinu proživio sa zakonitom ženom, dok nju ne uhvati na jednom njen hir: više joj se ne sviđa... »Pa gdje je sada?« upitaš ga.

»A, negdje u Slavoniji živi s drugim! A taj drugi odbacio je također svoju ženu, koja opet traži dalje nezakonitih veza i tako jedan grijeh vuče za sobom mnoštvo drugih grijeha. Narode naš, kud srćeš u svoju propast!?

Tri gimnazijalke idu ulicom. Jedna priča događaj iz susjedstva: »Napokon je njih dvoje vidjelo, da ne može skupa živjeti, pa su si dali ruke, lijepo se poljubili i rastali se, pa tako je i najbolje«, zaključi mudra glavica. S pravom se jedan plemenit otac nad tim zgrozio, kad je čuo taj glasni razgovor i to opisao u Kat. Tjedniku. Tako su naučile iz svojeg modernog evanđelja: iz kina, novina i romana.

Ali nek svijet ne zaboravi, da ne će biti suđen po načelima što ih propovijedaju propale, pokvarene agencije, novine i kina, nego po vječnim, neumrlim, nikad ne demantiranim principima vječnog Evandelja. Svi ćemo biti suđeni po Evandelju Isusa Krista.

A što veli Gospodin o rastavi braka? — Bog je htio brak kao vezu jednog muža i jedne žene. Stvorio je čovjeka kao muža i ženu, tim je ujedno i brak ustanovio. U Starom je Zavjetu postojala rastava u nekim slučajevima, ali tada brak nije još bio sakramenat. Bog je radi tvrdoće židovske trpio taj nedostatak među njima »Ali ispočetka nije bilo tako« veli Isus. No kad je Krist uzdigao brak na sakramenat, vratio mu je prijašnju uvišenost, ljepotu i čistoću i nerazrješivost. Tako su i apostoli shvatili nauku Kristovu: »Udata žena vezana je zakonom za muža, dok on živi. A ako li je muž umro, oslobođila se od zakona muževljega. Za to, dok joj je muž živ, zvat će se preljubnica, ako pode za drugoga muža...« (Rim. 7, 2, 3.) To načelo vrijedi jednak i za muža. Ni Crkvi svojoj nije Krist dao vlast, da razrešuje valjano sklopjene brakove. Jedino što Crkva može učiniti, kad već svi konci, koji su podržavali ljubav muža i žene popučaju: ona jedino rastavlja zajednički život, ali novi brak nije moguć. »A oženjenima zapovijedam, ne ja, nego Gospodin, da se žena od muža ne rastavlja. Ako li se pak i rastavi, neka se više ne udaje, ili neka se s mužem svojim pomiri, i muž neka ne otpušta svoje žene.« (1 Kor. 7, 10, 11.)

Zamislimo li se pravo i bez strasti u tajnu braka, moramo priznati, da sv. Crkva i ne može drugačije raditi. **Dostojanstvo čovječe osobe** traži da brak bude nerazrješiv. Niste životinje, da se združujete samo za jedno proljeće. Djeca ste Božja, a ne krdo. A kad čovjek ne će da bude dijete Božje, onda bi najvolio, da bude stoka, pa da mijenja žene po svom nagonu.

U braku dvoje ljudi pripadaju jedno drugome, stupaju u tako tjesnu vezu, da si užeg sjedinjenja jedva zamislili možemo. »Ti si moj; a ja tvoj! A kud bi došla čast i poštenje čovjekovo, kad bi davanje samog sebe bilo na otkaz, do nekog roka, na neizvjesno vrijeme. Kao kad iznajmiš stan na neizvjesno vrijeme, dok ti se svidit! Kad bi muževi mogli svoje žene odbacivati kao iznošena odijela, onda bi čovjek bio snižen do obične robe, što se po dućanima kupuje.

Dobro ljudskog društva traži da brak bude nerazrješiv. Skinis burela obruče i duge će se same raspasti. Obrič, koji drži cijelo ljudsko društvo nije policija ni žandari, nego nerazrješivi brak. Ako se raspadne obitelj, čitavo se društvo mora raspasti. Mi od prošlih vijekova nismo ništa naučili. Od tog je zla poginuo stari svijet, močni se Rim raspao, od tog je zla propala današnja Francuska, a mi ništa ne učimo od tih zlih primjera.

Kako je moguće potpuno predanje, zajednička suradnja i požrtvovnost, kad se oboje u braku moraju svaki čas bojati: Drugi me može ostaviti svaki čas na cjedilu.

Takvi bračni drugovi zataje navlastito u najtežem zadatku obitelji: u **rađanju i odgajanju djeće**. Oni računaju s rastavom, pa onda »bolje da djece nema«. Može li žena s radošću preuzeti na se teret materinstva, kad si mora reći: A što onda, ako me u mojem

najslabijem času, u mojoj bolesti i nemoći ostavi. Ili: muž oboli, a žena pobegne s oficirom! Lijepo predanje! Još nisam spomenuo najžalosnije! Što će bili od djece, kad se roditelji rastave? Duša nam zadršće, kad se zagledamo u nesreću takove ojađene, sablažnjene djece.

Kateheša susreo svoju nekadašnju učenicu, djevojče od kojih 16 godina. »Kako je? Što ima novo kod kuće?«

»Već dugo nijesam bila kod kuće, velečasni.«

»Kako to?«, čudi se velečasni.

»Eto, dosad sam bila kod majke, a sada se je ona rastavila, faj me novi njezin ne ljubi, pa nisam mogla s njom.«

»Pa vratи se onda k svojem pravom ocul!«

»Njemu opet ne mogu, on se opet »oženio«, ima i djece, pa je zadovoljan kad me ne vidil!«

»Pa kamo ćeš sada?« — »Putujem okolo, malo ovdje, malo ondje!« I velika suza sklizne preko obraza jadne, nedužne djevojčice.

Sigurno ste već vidjeli mlado ptiče izbačeno iz gnijezda! S pogledom zaprepaštenja, očaja gleda ono u ovaj hladni, neprijateljski svijet. Tako i ovo jadno dijete: koga da ljubim? Oca? Uz njega sjedi druga žena, koja nije moja mama! Majku? Onaj, koga ona ima kod sebe, nije joj moj otac, već njezin sukrivac. On me ne može voljeti, jer ga sjećam na grijeh, koji su njih dvoje počinili trgujući ono, što je Bog zapovjedio, da se ne kida. Sirota pokraj živih roditelja! Koje čudo, kad takva djeca propadnu, postanu nesretni, proklinjući oca i majku, koji su svojem životinjskom nagonu za volju žrtvovali sreću djece, koja je prva i glavna u braku. O roditelji, što snijete i sanjate o »obnovi bračnog života«, o obnovi »svoje sreće ljubavi«, kako vi to sve ne nazivate podlu izdaju, gaženje bračne vjernosti i zakletve položene pred oltarom! Ako vas već ništa drugo ne plaši, mislite na sreću svoje djece, koju upropastujete! A ako nemate djece, mislite na svoje duše, koje gurate u propast, kojima presijecate tako pristup k Bogu, k sakramentima.

Držite se nauke Isusove, koja je jedina ispravna! U bolesti, u zdravlju, u bogatstvu i u siromaštву biti vjeran do smrti — nema fu okretanja, ni tumačenja, ni ispričā — dužnost vjernosti je duboka i jasna, ona vas veže u svim prilikama. Hoćemo li proživljavati gorke ili slatke dane, hoćemo li se »nosjećati sretnim« ili ne, to pitanje ne smije se uopće ni stavljati kao uvjet vaše vjernosti. »Mi stariji ljudi,« veli jedna katolička spisateljica, »ipak znamo, da je tvrdi put ipak onaj jedino ispravni put, i da konačno ne sačinjava sreću života ni broj auta kod vjenčanja ni darovi ni bračna putovanja ni uzbudjenja prvog vremena. Tek polagano dolazi uvjerenje, da pravu sreću ne nalazimo nigdje gotovu, nego je tek moramo sleći i to međusobnom strpljivošću i syladavanjem samog sebe. Drugog puta k sreći nema! Tako konačno u vjernoj ustrajnosti i nerazrješivosti bračka leži jedini ključ k sreći, kod koje se objavljuje istina one Spasiteljeve: »Kraljevstvo je Božje u vama samima!« —

Slavlje zahvalnosti u Zagrebu

Ovako svečano nije Zagreb valjda još nikada proslavio blagdan Presv. Srca. Slijevale su se i prijašnjih godina hiljade vjernika oko hrvatskog narodnog Svetišta Srca Isusova, da dadu zadovoljstvu povrijedenoj božanskoj ljubavi za nevjere počinjene u našem narodu i, da posvjedoče ljubav Hrvata prema presv. Srcu Isusovu. Ali te svećanosti bivale su uvijek nekako prigušene, kao da je nešto sapinjalo oduševljenja naroda i izraze pobožnosti. Ta krefali su se u našoj sredini, posred procesije i pobožnoga puka foliki tudinci, koji su se usudivali vrijedati najsvetije osjećaje vjere hrvatskog naroda, a da im se nije usudio nitko ništa ni prigovoriti. Uz romon molitve i jeku pobožnih pjesama plele se psovke i pogrde neolesanih prolaznika, a prezirni smiješak iznakazio je mnogo lice na pločniku.

Ove godine prolazio je Spasitelj posve drukčije ulicama glavnoga grada svih Hrvata! Vjernici izvana osjećali su, da su među svojima, pa su olvorili cijelo svoje srce u pobožnosti i duhovnoj radosti. Oko 7.000 pobožnoga naroda, svi u skupinama, okupljeni oko svoje župske ili društvene zastave, s krunicom u ruci, ponosno i svijesno pokazali svojim mimohodom u društvu sa Bogom svojim jasan dokaz svoje vjere. Božansko Srce Isusovo bilo je tim tisućama snaga kroz duge godine borbe za slobodu, pa je sada naravno, da u tom Srcu gledaju i zalog sretnije budučnosti. A ti isti osjećaji prelijevali su se dušom i brojnih tisuća, što su u zbijenim redovima stajali s obje strane pločnika, promatrali pobožnu povorku i sjedinjavali se s pobožnošću naroda u procesiji. Kad bi prolazio križ, koje župe, skidale se kape u počast, a vojnici — čovjek ne može vjerovati, fakto nam je to postalo nepojmljivo — dizali su ruke na pozdrav! A kad bi se približio Presv. Oltarski Sakramenat, klečali su ljudi nasred ulice, bez ikakva straha i ljudskog obzira. I svi su bili sretni, da su napokon smjeli pokazati i javno svoje vjersko uvjerenje. A to je ovogodišnjoj procesiji dalo onu posebnu svećanost, koje dosada nije nikada imala.

I to općenito ispovijedanje vjere pri prostih vjernika i građanstva i vojske i službenih osoba dalo je ovogodišnjoj proslavi blagdana Srca Isusova u glavnom gradu kao neki poluslužbeni izgled. Činilo se, kako da se sav taj narod sabrao oko Boga svoga, da mu isplati velik dug za sve ovo, što je Božja Providnost zadnjih mjeseci stvorila u Hrvatskom Narodu preko odabranih ljudi, koje je ona pozvala da Hrvatsku obdare slobodom i učine Hrvate sretnima i Božjima. Pred tisućama pobožnoga puka, što se sabrao pred katedralom, izrazio je i sam propovjednik (o. Nikola Buljan D. I.) taj osjećaj zahvalnosti prema Bogu i prema svima, koji su se žrtvovali, da sunce slobode sine nad Hrvatskom. Pa se stoga i »Tebe Boga hvalimo«, što se i dosada običavao pjevati iza procesije, orio gromnije i oduševljenje nego ikada prije. U nj se slila sva zahvalnost cijele Hrvatske domovine prema Srcu Krista Kralja, za kojega želete i vođe i narod, da on nad nama **pobjeđuje - vlada - zapovijeda!**

Slavlje Srca Isusova

Zagreb 22. VI. 1941.

Pismo dobrom Ivici

Dragi Ivice!

Veliko je čuvenstvo ljubavi, koje me poliče, da Ti pišem. Da mogu, rado bih se s Tobom izgrlio pa bih Ti dugo, dugo pri-povijedao o Tvojem pozivu, o svećeničkom zvanju, o sjemeništu, o velikom radu, koji Te u životu čeka, o križevima i pašnjama, o ra-dostima i žalostima. Rekao bih Ti, da se uvijek sjećaš one dobrote i ljubavi Božje, kojom Te je Bog zagradio i označio Te kao svog miljenika. Rekao bih Ti, da mu ostaneš uvijek čist i vjeran, kao što si sada.

Dragi Ivice! Da si postao najbogatiji čovjek na zemlji, da si postao najslavniji vojskovođa, da si postao kralj najvećeg kraljev-sva, da imas sve, štogod Ti srce zaželi, i da to traje punih sto go-dina, bilo bi ništa prema onom, što Ti je dragi Bog pripravio. On Te je uzeo za svoje dijete. On hoće, da budeš potpuno Njegov; Njegov ponizni svećenik. I ako Mu budeš vjeran kroz cijeli život, On će Ti biti vjeran kroz svu vječnost.

Vodit će Te možda kroz život teškim i trnovitim putem, možda je i Tebi spremio, da se popneš na Golgotu, ali Mu ostani vjeran! Onu veliku ljubav, koju sada osjećaš, pokaži Isusu onda, kad Ti budeš teško. Onda Mu reci, da Ga ljubiš...

O kako je lijepo sjemenište, u koje ćeš poći. Tamo ćeš naći ono, što Tvoje srce želi...

U sjemenišnoj crkvi, na glavnom oltaru stoji Krist i pokazuje svoje probodeno Sreće. Njemu se prvom preporuči, kad dodeš u sjemenište. Radi Njegove beskrajne ljubavi i Ti ćeš ostaviti svoj dom, svog oca i svoju dragu majku...

Ali, dragi Ivice, neka Ti ne bude težak taj rastanak. Ti si sam uvjeren, da Te Bog zove. Ti osjećaš u sebi poziv Božji, da po-staneš svećenik. Zato neka Te ništa od toga ne odvrati!

Sada na poseban način odabireš Nebeskog Oca za svoga dobroga oca, komu ćeš kasnije kao svećenik svakim danom pri-kazivati Njegovog preljubljenog Sina Isusa Krista u obliku bijele po-svećene hostije.

Sada na poseban način odabireš Nebesku Majku za svoju dobru majku. Njoj se posvema izruči. Ona će Ti pomagati u svim poteškoćama, na koje ćeš naći. Dobra Nebeska Majka ne će Te nikad zaboraviti, doklegod Ti na Nju ne zaboravis.

I nadalje ćeš ljubiti svoje roditelje, ali taj ljubav će biti ople-menjena. Uvijek im ostani zahvalan. Sjećaj se, koliko su Tvoji dobiti roditelji već do sada žrtvovali, a kolike će još žrtve morati doprinijeti...

Sjećaj se osobito ljubavi Tvoje drage majke i njezinih suza. Koliko se ona brinula za Te, kad si bio teško bolestan, a koliko je sirota prepatila prije, nego si primljen u sjemenište....

Svega se toga sjećaj
i u svojoj zahvalnosti moli
se puno za njih!

Prošli puta poslao
sam Ti jednu fotografiju
sjemeništa. Sigurno Ti je
srce od veselja zakucalo,
kad si vidi tako lijepo
zgrade. Danas evo ti sli-
ka lijepo sjemenišna crkva,
što se nadiže iznad cijelog
sjemeništa. U njoj božanski
Spasitelj okuplja oko
sebe svoje vjerne vojnike,
koji će za nj živjeti i za nj
raditi.

Sjemenište je sagra-
đeno prije 12 godina, ali
je još uvijek posve novo.
Kada dođeš u Zagreb, vi-
djet ćeš iz daljine, kako je
lijepo smješteno na jed-
nom brežuljku izvan sa-
moga grada.

Velike su to prostorije,
pa ćeš se možda prvi
dan i malo teže u njima
snaći. Samih vrata ima oko
818, a prozora 1183.

S prednje je strane gimnazija sa zvjezdarnicom, a iza nje
slijede zgrade sa prostorijama za učenje i spavaonice. Između njih
je lijepa i velika sjemenišna crkva. Ispred zgrada su velika igrališta
za pojedine razrede.

Dragi Ivice, ne ču Ti sada opisivati ljepote sjemeništa, ali sam
uvjeren, da ga nikad u životu ne ćeš zaboraviti. Tu ćeš provesti
svolu lijepu mladost kao u naručaju Božjem.

Zato budi uvijek veseo i zahvalan Bogu!

Tvoj u Kristu

A. B-n

Mlađići, koji se žele posvetiti Bogu i služiti na oltaru svome
narodu, nek se preko svoga župnika ili vjeroučitelja prijave kod
svoga biskupa i zamole da ih primi u četu edabranika Isusovih !

Crkva Dječi Sjemeništa u Zagrebu

Večer u molitvi...

Svako je doba dana Božje, jer nema ni minute, ni časka vremena, koji ne bi prošao kroz stvoriteljske prste Gospodara svih svjetova. I svako je doba dana Kristovo, jer opet nema ni minute ni časka, u koji nam ne bi mogla doći milost oproštenja i otkupljenja. Svako je dakle doba dana lijepi Božji ciborij, u koji je otkupiteljska ruka Gospodnja spustila dva kruha, dvije hostije: komad kruha zemaljskoga, da ga otkupimo za očuvanje ovozemskog života, i dijelak hostije nebeske za održanje nadzemaljske milosti.

Samо, kršćanska je mudrost, poučena poticajima svečoga Pisma i prosvijeljena primjerima svetaca šutke uzakonila običaj: da se jučra početak dana i večer svršetak dana na poseban način izdigne u dnevnom tijeku, posebice rezervira duši, nebu, Bogu i milosti, dok se ostali dijelovi dana imaju unovčiti u brzi i skribi, znoju i redu, da zaslužimo potrebnii kruh svagdanji.

To ne znači, da naš dnevni posao i naše svagdanje djelo, što se vrše od jučra do večera služi samo tomu, da nešto zarađimo i pošteno preživimo, da sav ostaje na ovome svijetu, i da se ne bilježi u knjigama Božjih računa; ili da taj naš posao nema u sebi ništa Isusova, ni trunku milosti, ni mrve zadovoljštine i oproštenja. Ima, ima. Svaki, koji radi pošteno i na Božju slavu, dobit će dinar vječnosti, svaki, koji se trudi s Kristom, nadopunjuje tegobom svoga dana Isusovu muku na otkupljenje sebi i drugima. Ali jer nas svagdani posao sa tisuću svojih malih briga zarobljuje, i s hiljadu svojih dužnosti zaokuplja, i s hiljadu svojih poteškoća uzrujava, ne možemo mirno i sabrano, duše raspjevane u molitvi i ljubavi dignuti oči višovima nebeskim, odakle nas gleda Otac i Sin, koji su nas u život poslali i dali nam svagdanje poslanje. Zato su odabrani časovi, kad prekidamo posao, olrgnemo se od zaposlenosti i trčkanjara za zemaljskim dobrima i umirimo se u zatišju doma i svrnetemo misao drage Bogu i otkupitelju našemu Isusu Kristu. A zato je najugodnija večer.

Jer doista večer je kao mali blagdan mira, nedjeljni sat u danu, kao što je nedjelja dan počinka u sedmici. I u gradu i na selu. Uz sunce, što se polagano spušta zapadu i tone u rumenilo i suton, uz prve večernje maglice zazvoni zvono pozdravljenje zovuci večernjicu na nebu, mir duše, san na seljačke i radničke oči. To kao da pokojnički i smireniji žuljevi iz starog groblja vuku za uže. Opuste polja: sve se stišava, polje i ptice, staje, dvorište, tvornice i radione, trgovine i dućani. I s ovim svojim morem mira, u koji tone svijet, večer je i slika, proročanstvo onog pravog vječnog mira, kamo vode svi naši putevi: smrli, i iza kojih se steru polja i stanovi pokoja

vječnog oko Svjetlosti vječne. Večer je uz mali blagdan mira i bđenje, vigilija uoči vječnog dana.

Ovakova večer doba je poticaja i predmet večernje molitve, posljednje molitve dana, prije nego se ugasi svijetlo svijeće i dana — smrti.

Večer je kao zadnje zrnce na čisu časaka i doživljaja i djela, što se nižu u jedan dan. Doista život nam je krunica, dan nam je krunica; zrnce su joj posvećena otajstva radosna, žalosna i slavna.

Radosna otajstva prolazi naš dan, obasjan Božjom dobrotom i milosrdjem. Mi ne mislimo na to, ali to je istina velika i sveta, da nas kroz cijeli dan obdaruje božanska dobrota i ljubav. Među onih 100.000, što svaki dan prelaze u vječne stanove nismo mi, već smo i večer dočekali, i makar u kakvoj bijedi, opet smo nešto i danas od Boga primili, ako ne kruha, a ono barem vid; ako ne vid, a ono sluš; ako ne zdravlje, a ono utjehu; ako ne utjehu, a ono bar mrvu jakosti, da nismo klonuli, već izdržali sve do navečer.

Odabranji Božji puk — pripovijeda Prva knjiga Kraljeva — borio se je s Filistejcima i u hrabrom ih napadaju junački odbio i protjerao sve do granica. Tada vođa uze kamen, stavi ga na među i dade u nj urezati: Dovde je Bog pomogao. Večer je fakav međaš. Što će biti sutra, ne zna niko, ali što je bilo danas, znaš: Dovde, do ove večeri Bog je pomogao! Stoga početak večernje molitve je pogled unatrag na Božja dobročinstva razasuta po danu, što smo prevalili, i topla zahvala Bogu. Sjeti ih se kratko, tih tvojih radosnih otajstava. I zahvali za svako. Neka svako počine u zrnu, na koje se moli Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu.

Ali ne zaboravi ni žalosna otajstva tvojeg dana. Isus je i ovaj dan trpio svoju muku od tebe i s tobom. Od tebe je palio radi tvojih nevjera i izdajstva, radi tvojih grijeha i propusta. Pravednik posrne na dan sedam puta i kad navečer prestane dan i rad, Bože, koliko se prašnje malih grijeha nakupilo na našoj duši i možda i glib i kal i blato teškoga, smrtnoga grijeha. I sve je to bilo ubod i bol Presv. Srca. Zato je drugi dio večernje molitve pogled u sadašnjost, na dušu opterećenu zločom, i Isusa, koji nosi križ grijeha našega. Ne da nas osudi, nego da nas spasi, očisti i posveti. Zato se pokaj, skruši se, nek te boli tvoja nezahvalnost i neharost, nek te boli Kristova bol i muka. Sjeti se kralko tvojih žalosnih otajstava i da ih je Presv. Srce sa žalošću sve prošlo i dopustilo, da se večeras još možeš pokajati — Bog zna što će sutra biti! — Pokaj se za svako. I svrši svako to tvoje žalosno otajstvo sa Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom, u kajanju i poniznoj skrušenosti.

Tako očišćen i opravdan možeš u nadi pogledati u otajstva slavna, vječne radosti, koja se ne mole ovđe na zemlji, ali ipak u koje uviru sve naše nade i želje. Veče je najbliže smrli i vječnosti. U miru se sjeti, da bi noćas mogao umrijeti. To jest, da bi noćas mogao biti pozvan iz ovoga svijeta na obale s druge strane, da bi mogao ostaviti ovaj tamni zemaljski rudnik, gdje se teško zaraduje

i živi u društvu bolesnih, putenih i strašću i grijehom okuženih ljudi i dignuti se na čistim predjelima zraka i sunca i slobode i svetlosti u društvo svelih i odabranih i njihovoј pjesmi u slavu Oca i Sina i Duha Svetoga.

Tako je treći dio večernje molitve pogled u budućnost: spremnost, da pođemo kroz vrata smrti, ako to bude po Božjoj volji. Predaj dakle duh u one ruke, koje su ga napravile.

»U Tvoje ruke, Gospode, Tebi predajem duh svog
Ti si nas otkupio Gospode Bože vjerni. Tebi predajem duh svoj.
Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome: Tebi predajem duh svoj.
Spasi nas, Gospodine kad bdijemo, čuvaj nas, dok spavamo
Da bdijemo s Kristom i počinemo u miru!« (Crkvena molitva).

Krščanin koji je obavio večernju molitvu može se mirno predati noćnom počinku. Gospodin će poslati andele svoje, da bdiju noću nad njim. Kad se probudi, možda će još uvjek biti okrenut strani ovoga svijeta vidljivosti i smrti. Bogu hvala, ustal će opet i nastaviti gdje je sinoć prestao. A možda, možda će noću u snu doživjeti udarac milosti, poziv odozgo, da se okreće na drugu stranu i probudi u vječnosti kod dragoga Boga — Bogu hvala. Počet će evanđelje po Ivanu, vidjet ćemo slavu, milost i istinu Oca i Jedinca i Duha Svetoga. Bogu hvala!

m.

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Spasitelj svijeta

Drugi članak vjerovanja: I U ISUSA KRISTA, SINA NJEGOVA...

Dobro su zapamtili ljudi, da je Otac nebeski obećao Spasitelja. I živo su čeznuli za njim. Što je više prevladalo zlo na svijetu, to su više, osobito ljudi, očekivali spasenje. Zanimali su se za sve, što proroci u Svetom Pismu govore o Spasitelju: tko će to doći, kako i kada, kako će se zvati itd. »Kad dode punina vremena« (Gal. 4. 4), pojavi se Spasitelj u osobi Isusa, druge božanske osobe.

Spasiteljevo ime. Proroci su mnogo toga rekli o Spasitelju. Prorekli su, iz kojega će plemena biti, gdje će se roditi, da će biti kralj, da će sam Bog doći i spasiti svijet i drugo. Ali, kako će se zvati, toga nisu prorekli. Rekli su duduše, da će se zvati Emanuel: »s nama Bog«, ali to mu nije vlastito ime. Istom kad je andeo Gabriel javio Bl. Djevici Mariji, da je ona izabrana da

bude Majkom Spasiteljevom, onda joj je u ime Gospodnje rekao: »Nadjeni mu ime Isus«. I sv. Josipu javi se andeo Gospodnji: »Redit će sina i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti narod svoj od grijeha njegovih« (Mt. 1. 21). Ime je Isus dakle sveto, jer je od Boga. U hebrejskom jeziku Ješuah znači »Bog je Spasitelj«. To ime označuje i službu. Ono nam kaže, kako nam je veliko milosrde Bog iskazao i kolike nam je milosti dao. I u starom Zavjetu bilo je ljudi, koji su se tako zvali. Tako je Josua, koji je s Kalebom uveo Židove u obećanu zemlju, isto što Isus. I onaj Josua, koji je doveo sa Zorobabelom Izraelce natrag u Palestinu iz sužanstva babilonskoga ima isto ime. I sin Sirakov, koji je napisao Crkvenicu, jednu knjigu Sv. Pisma, zove se Isus. Ti su muževi slike Spasiteljeve. Josua je vodio narod, drugi je Josua bio svećenik, a Isus Sirakov dao nam je po Božjem nadahnuću knjigu punu božanske mudrosti. A nije li Isus naš i voda i svećenik i učitelj mudrosti, dapače sama Mudrost božanska?

Sveto i moćno ime Isusovo. »U moje će ime izgoniti āavle, novim će jezicima govoriti. Uzimat će zmije, i ako smrtonosno što popiju, ne će im nauditi; na bolesnike će stavljati ruke i izlijecit će se« (Mk. 16. 18). To veli sam Spasitelj o svom imenu. I opet veli: »Zaista vam kažem, ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam« (Iv. 16. 24). Po tom imenu dolazi nam spas i blaženstvo, jer »nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem bismo se mi mogli spasiti« (Djela ap. 4. 12). U ime Isusovo mora kršćanin sve raditi: »Sve štогод činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa« (Kol. 3. 17).

Stoga ćemo ujutru ustati u ime Isusovo i početi naš posao. A u ime Isusovo završit ćemo i dan. U to sveto ime podnosit ćemo strpljivo i koju nevolju. U to ime uzdat ćemo se, moliti, brinuti se, veseliti se. Samo nam ne smije biti to sveto ime u ustima iz običaja, nestrpljivosti, kad se čemu čudimo, a najmanje u srditosti.

Svemoćno Ime. Mnogi su sveci u moćno ime Isusovo činili velika čudesna. Ali i mnogi su drugi osjetili veliku moć toga svestrog imena. Neki činovnik inovjerac oslijepi i bi radi toga umirovljen. Sazna za jednog pobožnog seljaka, koji je molitvom u ime Isusovo mnogima pribavio zdravlje. I on pode tomu seljaku i — ozdravi i posta katolikom. Sto više: uzdajući se u molitvu i moć svestrog imena Isusova i on poče druge ozdravljivati. Sa svih su strana dolazili njemu razni bolesnici tako, te su i vlasti počele uredovati. Ali nisu ništa drugo ustanovile, nego da se je on molio i da je ta molitva pomogla. Tako će i nama pomoći pouzdana molitva u ime Isusovo.

Krist. Spasitelj kao čovjek zove se Isus i to Isus iz Nazareta ili Isus, sin Josipov, jer su ga tako nazivali njegovi sugrađani. Jer je bio potomak Davidov, zvao se Isus, sin Davidov. No

Isus Krist, naš Spasitelj

podnji je na meni, zato me pomaza, da navješćujem evanđelje siromasima« (Lk. 4, 18). Isus je i svećenik i kralj i prorok, a sv. Petar veli o njem, da ga »je Bog pomazao Duhom svetim i silom« (Djela ap. 10, 38). Židovi su pomišljali svog Mesiju kao moćnoga kralja iz koljena Davidova, koji će sve Židove ujediniti i oslobodit ih od neprijatelja. Ali, kad se pojavio sv. Ivan Krstitelj, već su mnogi mislili, da bi on mogao biti onaj obećani Krist. Pravedno je dakle, da se Isus iz Nazareta, utjelovljena Riječ Božja, zove Krist, jer je on naš veliki svećenik, naš kralj i naš prorok ili učitelj. O njemu govori prorok David: »Ljubiš pravdu, a mrziš nepravdu, zato te je, Bože, Bog tvoj pomazao uljem radosti« (Ps. 44, 8).

Krščanin — drugi Krist. Sljedbenici Isusa Krista zovu se kršćani. Hoćemo li da se punim pravom zovemo tako, moramo biti — drugi Krist. I kršćanin je u neku ruku pomazanik. Na krštenju dolazi Duh Sveti u dušu te je posvećuje. Svetim krsnim uljem maže svećenik krštenika na prsima i među plećima, a neposredno

uz sveto ime Isus još se dodaje drugo sveto ime: Krist, grčki »christos«, hebrejski »mesija«, što znači Pomnik. Tako je sv. Andrija apostol rekao svome bratu sv. Petru: »Nađosmo Mesiju«. To ime označuje u Izraelu najviše dostojanstvo. Onoga su pomazali svetim uljem, koji je od Boga izabran za posebnu veliku službu. Prvi veliki svećenik Aron bio je pomazan. I njegovi sinovi bili su pomazanjem posvećeni za svećenike. I kraljeve su pomazali. I oni su se zvali kristi. Bili su sveti i nepovredivi: »Ne dirajte mojih pomazanika« (Ps. 104, 15). Tako su i proroke mazali svetim uljem. No onaj se osobitim načinom zove »pomazanik Gospodnj«, koji je imao jednoč narod izbaviti prema proštvinama. »Duh Gospodnj je na meni, zato me pomaza, da navješćujem evanđelje siromasima« (Lk. 4, 18). Isus je i svećenik i kralj i prorok, a sv. Petar veli o njem, da ga »je Bog pomazao Duhom svetim i silom« (Djela ap. 10, 38). Židovi su pomišljali svog Mesiju kao moćnoga kralja iz koljena Davidova, koji će sve Židove ujediniti i oslobodit ih od neprijatelja. Ali, kad se pojavio sv. Ivan Krstitelj, već su mnogi mislili, da bi on mogao biti onaj obećani Krist. Pravedno je dakle, da se Isus iz Nazareta, utjelovljena Riječ Božja, zove Krist, jer je on naš veliki svećenik, naš kralj i naš prorok ili učitelj. O njemu govori prorok David: »Ljubiš pravdu, a mrziš nepravdu, zato te je, Bože, Bog tvoj pomazao uljem radosti« (Ps. 44, 8).

Krščanin — drugi Krist. Sljedbenici Isusa Krista zovu se kršćani. Hoćemo li da se punim pravom zovemo tako, moramo biti — drugi Krist. I kršćanin je u neku ruku pomazanik. Na krštenju dolazi Duh Sveti u dušu te je posvećuje. Svetim krsnim uljem maže svećenik krštenika na prsima i među plećima, a neposredno

iza krštenja pomaže tjeme svetom krizmom. Kod sv. potvrde čini biskup potvrđeniku sv. krizmom na čelu znak križa. U teškoj bolesti krščanin zove svećenika i taj će ga pomazati bolesničkim uljem. I svećenici i biskupi bivaju pomazani kod redenja i katolički kraljevi kod krunjenja. I za te pomazanike vrijede riječi proroka Davida: »Ne dirajte pomazanika mojih i ne činite zlo mojim procima.« Ne oskvrnjuj ni ti, krščanine, svoje duše ni svoga tijela grijesima, jer si — pomazanik Gospodnji, drugi Krist!

Isus Krist, kralj. Židovi su očekivali Mesiju — kralja. I po-božni pogani. Sveti su mudraci s istoka pitali po Jeruzalemu: »Gdje je novorođeni kralj židovski?« Isusa Krista priznajemo kraljem. On je kralj kao Bog i kao čovjek. »Kraljevat će u domu Jakovljevu uvijek, i kraljevstvu njegovu ne će biti kraja.« To kraljevstvo Kristovo je na zemljii, ali nije od ovoga svijeta. Ono počinje na zemljii, nastavlja se u Crkvi, dovršuje se na nebu. Isus Krist upravlja svetom Crkvom, on je čuva. Zato je ona sveta, jedna. A to je katolička crkva. Pravi krščanin, pripadnik kraljevstva Kristova — to je samo katolik. Katolička je Crkva oso pravo i sveto Kristovo kraljevstvo. Kako moramo biti zahvalni Božjoj Providnosti, što smo mi članovi te Kristove Crkve! Kako moramo biti na oprezu, da nas ili naše ne zavedu brojni neprijatelji Crkve! Stoga ćemo rado držati zakone, koje je sam Krist dao svojoj Crkvi i zakone, koje ona može davati i daje. Mi znamo, da se u tom kraljevstvu nalaze i dobri i zli, ima tu i pšenice i kukolja, ima tu, kako kažu, i ljudskog elementa, ali nas to ne sablažnjava ni ne straši. Bog Otac je dao Sinu svome i kao čovjeku toliko vlasti, veličine i dostojanstva, kolikogod može primiti čovječja narav. To veli sam Isus: »Meni je predana sva vlast i na nebu i na zemlji. On je dakle pravi i potpuni kralj svega svijeta i njemu će se sve, što se već i počelo, potpuno i savršeno podložiti na dan suda.

Ja sam krščanin! Za vrijeme bokserskog ustanka uhvatili jednog Kineza katolika. »Jesi li ti krščanin?« upitati će ga četovoda. »Bez sumnje!« — »Ako otpaneš, pomilovat ćemo te.« — »Ne ću otpasti, možete mi i glavu odsjeći, možete mi tijelo rezati na komade. Svaki taj komad, ako ga upitate, odgovorit će vam, da je krščanin.« I podnio je mučeničku smrt. Tako čvrsti moramo biti i mi. I duša i tijelo i glava i srce i usta, sve mora glasno priznavati: ja sam krščanin, ja sam katolik, ja vjerujem u Isusa Krista, da je on obećani i poslani Spasitelj, da je on Pomazanik Božji, Mesija.

Petar Gärtler D. I.

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1942. GOD.

Već se dotiskuje. Lani su mnogi ostali bez njega.

Požurite se stoga s narudžbom!

UPRAVA »GLASNIKA SRCA ISUSOVA« - ZAGREB I./147.

U SVIJETLU VJERE

48.) Da li će se na sudnji dan vidjeti svi grješi, koje je čovjek počinio, ili samo oni, koje nije ispunjavio?

Grijeh, pa bio on učinjen i u najvećoj tajnosti ili makar samo u mislima, jest jedna činjenica, koju ne može ni pokajanje ukloniti. Pa stoga u dan suda, kad se pred cijelim svijetom bude otkrilo sve, što jest i što je bilo, očitovat će se također i svi grješi svim ljudi. Ali ne će se očitovati kod svih jednakno. Onima, koji su se za grjehe poknjali, služit će to očitovanje na čest, ne doduše za to, što su sagriješili, nego što su se za grjehe poknjali. Njima će ti okajani grješi biti na sudu razlog utječe i poticaj na zahvalnost, a zlina bit će na osudu, jer su i oni mogli zadobiti oproštenje, ali se nisu htjeli u životu poniziti i priznati svoju krivnju pred Bogom.

49.) Gube li po teškom grijehu svu prije učinjena dobra djela svoju zaslugu ili ne?

Utješna je nauka naše sv. vjere, da i mi ljudi možemo i moramo sazraditi s Božjom milosću oko svoga spasenja. A to činimo dobrim djelima, kojima se trsimo, da postanemo sve sličniji i ugodniji Bogu. Ali teški grijeh je buna proti Bogu i čini čovjeka neprijateljem Božjim. Pa stoga i duša po teškom grijehu postaje mrska Bogu. Dosljedno gube pred Bogom vrijednost i sva dobra djela, koja je takav neprijatelj Božji dotada možda učinio. Ali tome velikome zlu — teškom grijehu — dala je Božja dobrota i ljubav velik lijek: savršeno pokajanje i sv. ispunjed. Čovjek može i opet od neprijatelja postati prijateljem Božjim, dijete Božje i zadobiti nanovo pravo na baštunu vječnog blaženstva. Samo se mora za svoje grjehe savršeno pokajati i ispunjediti. — A negdašnja dobra djela? Katolički bogoslovci zaključuju iz objavljenih istina sv. vjere, da takva dobra djela ponovno oživljuju, t. j. čovjek ponovno dobiva pravo na zasluge, koje je prije teškoga grijeha tim dobrim djelima stekao. Jer ta djela ili su dobra ili zla. Zla ne mogu biti, inače bi čovjek morao biti za njih kažnjen, a ipak ih je učinio u najboljoj nakloni. Stoga i poslije grijeha ostaju dobra, samo što za dušu nemaju vrijednosti, jer su kao odsećena od svog stabla, koje je izgubilo životni sok — milost posvetnu. Kad milost Božja po pokajanju ponovno prožme okajanu dušu, ožive i obamrle grane dobrih djela i poprimaju svoju negdašnju ljepotu i zaslugu.

PO DOMOVINI

RASELJKE KOD DUVNA — Proslava blagdana presv. Srca Isusova. Među najmanje i najčednije župe spada naša župa i prostorom i brojem svojih vjernika. Smjestila se pod Buskim Blatom i planinom Kamešnicom, a osnovana je tek 1934. godine. Iako mlada ipak je dala dokaz velike ljubavi prema presv. Srcu Isusovu. Iz ljubavi prema Njemu sami župljani sagradili sve što je potrebno župniku, prije nego je došao. Nova crkva sva od žestaca kamena duga 25 m i široka 11 m sagradena bi kroz kratko vrije-

me. U njoj se štuje presv. Sreću Isusovo. Prvi petak i prva nedjelja u mjesecu sabere oko stola Gospodnjeg mnoge župljane, koji daju zadovoljstvu za uvrede nanesene Njegovom Presv. Srcu. Svaki petak dan u ljetno doba dolazi svijet u 6 sati na ranu Misu iz obližnjih sela, tako, da se i lijeti i zimi sakupi priličan broj vjernika.

Za svetkovinu presv. Srca Isusova pripravljali smo se zajednički i pojedinačno. Pojedinci su postili devet dana jedući samo suh kruh i pijuci

Prigodom primanja u Djev. Društvo Srca Isusova u Madarevu 20. VI. 1941.

vodu, a ipak radeći težačke poslove na polju. Tko to nije mogao radi slaba zdravila, taj je molio kroz to vrijeme Isusovu krunicu. Sve je to obavljano, a da službeno nije naredeno. U crkvi su se molile litaniye u čast Presv. Srca kroz devet dana svaki dan iza sv. Mise. Predvečer svetkovine došli su u pomoć upravitelju župe vlč. gg. Don Iliju Rezo, poznati propovijednik u ovim krajevinama, kao i Don Anto Buconjić obljužljeni ispovjednik i spasitelj u ovim krajevinama burnih dana uskrsnuća Nezavisne naše Države. Bile su mnogobrojne isповijedi, nesamo ženskog svijeta, nego što je razveselilo sve župnike i dosta muškog svijeta.

Na sam blagdan počele su isповijedi od 6 sati, pa do 11 sati. Taj dan bilo je i klanjanje u našoj župi, Presveti Sakramenat izložen je u 6

sati. Kroz cijelo vrijeme adoracije crkva je bila dobro posjećena. Sakupilo se sila svijeta. Imali su šta i čuti. Pod sv. Misom pjevana je misa de Angelis i druge pobožne pjesme u čast Presv. Srca. Propovijed je bila uistinu dirljiva i uvjerljiva tako da sam gledao suzu za suzom kod mnogih muškaraca, osobito za propovjednikovih rječi, da su psovači vojnici, koji Njegovo Srce probadaju. Čuo sam tihe zazive iza propovijedi pod misom: »Presveto Srce smiluj mi sel!« Svečanost je završena s blagoslovom. Mnogobrojne isповijedi, pa pjevana misa, lijepo okičeni oltar kao krasna propovijed raspirljio je vatru, koju je Isus donio na ovaj svijet. Presveto Srce daj da ta vatra gori iz dana u dan, te svi Tvoji vjernici dodu k Tebi. To je želja i molitva župljana i župnika.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

*Eržićnik Franjica, Zagreb. — Modrić Marija, Krasno. — Mrazović Josip,
Sv. Petar Orešovec. — Tučeli Mara, D. Jelenska. — Vujović Josip, Hercegnovi.
— Vukmanov Marija, Noya Gradiška.*

*Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

SRCE ISUSOVO POMAŽE

Aleksandrovac: MZ zahvaljuje na primljenoj milostima. — **Belaščić:** LJP brat se je vojko živ i zdrav srećno vratio kući. — **Bolnici:** KV muž se zrećno vratio iz rata, hvala Bi. Petru Barbariću, sv. Antu, Bi. Nikoli Taviliću i Maloj Teresiji na primljenoj milostima. — **Brčko:** MK primljene milosti. — **Cetinje:** SM primljene milosti. — **Cavtat:** MZ hvala Presv. Sreću na primljenoj milostima. — **Donji Miholjac i JBV:** primljene milosti i uslijedene molitve. — **Dubravci:** JB primljene milosti. — **Gabela:** MR Presv. Sreću i Petru Barbariću u mi pomogli u velikoj nudi. — **Gora:** KM zahvaljujem se Presv. Sreću, Bi. Đorđeviću i Bi. Nikoli Taviliću na primljenoj milostima. — **Karlobag:** PV hvala Presv. Sreću na primljenoj milostima. — **Lepoglave:** FA zahvaljujemo se Presv. Sreću, Matici Božjoj Lurdskoj, sv. Josipu i sv. Tereziji

M. I. za primljene velike milosti. — **Male Drage:** SM primljene mnoge milosti. — **Nijemci:** KB muž srećno stigao iz rata. — **Orahovica:** MK primljene mnoge milosti. — **Ostrovec:** FT sinovi su mi se srećno vratili iz rata. — **Otočci:** PB Sreću hvala mi uslijedila molitva. — **Preljubi:** RK hvala Presv. Sreću i Majci Božjoj, što sam Elvu i neodujednu izbile iz ratnog područja. — **Rakovac:** Bi. hvala Presv. Sreću, što mi se srećno vratio iz rata. — **Skradnik:** OS primljene mnoge milosti. — **Starigrad-Paklenica:** JB primljene milosti. — **Sv. Nedjelja:** FT hvala Presv. Sreću na primljenoj milostima. — **Valeševac:** MA muž se Elvi i zdrav vratio iz vojske. — **Zagreb:** OP hvala Petru Barbariću i sv. Antunu, da smo ovom roku ostali Elvi i zdravi i dođekali našeg Antu; MK Presv. Sreću je pomoglo ozdravljenju moje kćerke.

DAROVI

Za obnovu Svetištla Sreća Isusova u Zagrebu: Abramović Franika 50 d; Amelija Marija 10 d; Bakran Marija 10 d; Berić Ana 5 d; Bartolac Stanislava 100 d; Bonić Štefan 5 d; Bogdanić Ana 10 d; Brđanović Jelena 20 d; Breber Dragica 15 d; Čimermanović Lucija 25 d; Čuljek Andrej 10 d; Čokalić Janja 10 d; Djedovića Đurđa 50 d; Brodanci 20 d; Đaković Ana 20 d; Dolencić Ima 20 d; Donković Kalica 20 d; Filak Ana 50 d; Govorković Sofija 10 d; Grgić Marijana 50 d; Grobeljak Ana 15 d; Gruninger Ferdo 100 d; Hensel Roza 10 d; Horgoli Marija 20 d; Iškić Kafe 5 d; Jurčić Jakob 10 d; Knažević Marija 50 d; Kovatić Marija 40 d; Kranjčević Vjekoslav 10 d; Krastanija Milka 20 d; Krešnjanin Julka 50 d; Ležetić Stanka 10 d; M. S. Čevelje 50 d; Mićević Štefan 35 d; Mikićević Kalica 30 d; Mostarić Simplicije 50 d; N. N. Zagreb 100 d; Pelešić Slavica 5 d; Pačić Jana 10 d; Pavlović Željko 30 d; Plevišić Marija 15 d; Plavšić Marko 10 d; Prudiljević Marija 20 d; Resovac Milka 5 d; Šemosten O. O. Franjevac III. Red., Subotica 15 d; Smoljan Draga 50 d; Šimunović Amra 5 d; Šimpić Ruža 50 d; Šukljeć Marija 5 d; Šujica Marija 50 d; Šibenac Ana 5 d; Šunk Anikica 30 d; Viličić Stanka 6 d; Vinković Kafe 10 d; Vrančić Marija 10 d; Vučinović Kafe 10 d; Zozolić Slavica 10 d.

Za sv. Mire: Brđanović Jelena 45 d; Bukić Štefan 100 d; Bukal Stanka 20 d; Čabik obitelj 15 d; Čeđelj Anka 20 d; E. P. Veradić 65 d; Hajduković Marija 80 d; Hamamlić obitelj 15 d; Iškić Kala 20 d; Keltić Jelena 20 d; M. S. Čevelje 20 d; Makarovac Dujo 15 d; Malařić Roman 45 d; Matelić Vjekoslav 40 d; Papić Marija 40 d; Šimac Franjo 10 d; Šimac Mary 17 d; Šimic Kafe 100 d; Topličuk Ljudmila 180 d; Vlađinić Mira 10 d.

U čas Sreća Isusova: Barjaklačić Cece 10 d; Blažić Jozo 50 d; Bojinjaković Franke 10 d; Brezanić Andrija 150 d; Cerjak Adika 50 d; Či. P. Varadić 230 d; Ferić Rodoljub 50 d; Filipović Andra 3 d; Filipović Anica 20 d; Francetić Tonka 15 d; Hegedűs Teresija 10 d; Humić Valent 50 d; M. V. Molje 10 d; Matić Marija 10 d; Mašeković Reza 20 d; Minković Marko 13 d; Pupić Barbara 50 d; Štančić

Jana 40 d; Šestak Olga 25 d; Šimić Kala 1 d; Šimac Franjo 5 d; Topličuk Ljudmila 1.000 d; Žrimski Ana 10 d.

U čas Sreća Isusova i Marijine, Majci Božje i Pomoci: sv. Josipu, sv. Antunu, sv. Iude Tadeju i sv. Valentinu: Abramović Ivan i Manda 50.50 d; Čoklica Magdalena 20 d; Dragičić Štefan 15 d; Kikid Meto 50 d; Motić Štefan 20 d; P. Z., Zagreb, 100 d; Šporčić Marija 5 d.

Za raširenje Glasnika Sreća Isusova: Barjaklačić Josip 150 d; Bedeković Bana 5 d; Benolić Mara 10 d; Dolansky Zlata 1 dol; Burković Kalica 20 d; Ebner Lucija 10 d; Gunja Janko 3 d; Huzul Ilija 15 d; Iškić Kala 20 d; Jakić Štefan 5 d; Jelević Niko 50 d; Jurčić Ana 5 d; Kadrić Ružica 50 d; Kovalčić Josip 5 d; Matković Franje 15 d; Orović Domina 1 dol; Peščević Mim 10 d; Pordoski Ana 10 d; Pilječić Agneza 5 d; Rac Marija 10 d; Rebensjak Marija 5 d; Rogan Mihailo 10 d; Rončević Dujmu 50 d; Šamotsan OO Franjevac III. Red., Subotica 23 d; Šimac Franjo 25 d; Šugola Marija 20 d; Torjanac Marija 10 d; Vučelić Vid 5 d; Željković Marija 40 d.

Za kuh sv. Antunu: Trbojević Bana 20 d.

Za fond beatičnosti Petra Barbarića: Banjacić Ceca 10 d; Burić Marija 10 d; Bošenec u bolnici Šisak 5 d; Böhm Olga 1.500 P.; Bukić Stanka 10 d; Čorić Dr. Nikola 50 d; Dorćić Ana 30 d; Dođić Marija 10 d; Herbe M. i Ferdo 20 d; Hofec Ivana 42 d; Hrvol Fani 100 d; Jelimek Doroteja 10 d; Klaric Ivan 75 d; Kožjak Cecilia 30 d; Kranjčević Marija 45 d; Krizanović Pero 50 d; N. N. Šv. Ivan Želina 20 d; + 10 d; Šibarić Manda 5 d; Šišković Franjo 25 d; Šoket ud. Marija 50 d; N. N. Zagreb, 20 d; Vilkić Helena 100 d; Vučinović Čeca 5 d; Vučelić Marijana 100 d; Živković Pero 50 d.

Za ulje »Vježnog Svetjeljana u Svetištu Sreća Isusova: Bošić ud. Ana 10 d; Pezer Vladimir 15 d; Toth ud. Ana 10 d; Unukčić Kalica 20 d.

Za svjetnjak u Svetištu Sreća Isusova u Zagrebu: Kadić Rudica 450 d.

Za ukrat glavnog oltara u Svetištu Sreća Isusova u Zagrebu: Tomić Jelka 100 d.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

ČISTOĆA

Među svim krepostima, što ih je Barbarić vježbao za života, zauzima bez sumnje krepot čistoće osobito mjesto. Ljiljan čistoće ogradio je ogradom mrtvenja, natapao ga rosicom molitve, čuvao ga dan i noć stražom poniznosti i kao kongreganist (zbornik Marijin) preporučivao ga osobitoj zaštiti Bl. Dj. Marije. Uza sve to bojao se uvijek za nježni cvijetak čistoće, da mu ne bih duh svijeta naudio. Sjetilnom prijateljstvu bijaše oduvijek neprijatelj. Budno svuda pazeci na se mogao je pored svih navalna vjeran ostati svome načelu, što ga toliko i toliko puta čitamo u bilješkama njegovim: »volim umrijeti nego li sagriješiti.«

Upravo s obzirom na čistoću bio je vrlo oprezan u čitanju. Pored svoje čednosti strašno je malo poštivao romane, pače i neke od slavnih pisaca. Za duge bolesti njegove preporučio mu je kućni liječnik, neka čita romane, da se rastrese. Petar bi se tomu samo nasmijao. Nego kad mu liječnik ne dade mira, pa opet i opet propiše romane, poslije došavši i vidjevši, gdje leži velika knjiga pred Petrom otvorena, reče: »A danas imadete jednom koji roman! A ded pokažite mi! Bilo je to jedno godište Katoličkog Lista. U čitanju romana nije se držao liječnikova savjeta, no to više čitao je pobudne i nabožne knjige. Jedan od razloga zašto je htio u red da stupi, bio je: »U redu nijesam izložen pogibeljima svijeta, osobito glede sv. čistoće«. Dva dana pred smrt polažući redovničke zavjete zavjetovao je i vječnu čistoću u Družbi Isusovoj. Usnice su mu od ganuća drhtale, kad je iz dna srca govorio zavjetni obrazac.

Na sv. čistoću pazio je Petar najvećom pomnjom, čuvajući se najbržije svega, što bi joj i najmanje moglo naudititi. Proti čestim i silnim napastima na čistoću borio se je postojano. Čutio je, da je i njemu tijelo od one zemlje za koju reče Gospod »radat će ti korov i trnje«. Nego među trnjem napasti uspijevaše mu to ljepše ljiljan čistoće srca. Nikada ne bi mu došla na usta dvolična ili manje pristojna riječ. Pa zato se u njegovoj nazočnosti ne bi nijedan tako lako usudio, da rekne koju nevaljanu.

Da se očuva grijeha, navlastito protivnoga andeoskoj kreposti, nije samo razmišljao o vječnim istinama, niti se samo molio; on je upotrebljavao i ostala sredstva, što ih svjetuje zdrava i prokušana nauka o duhovnom životu. Rano je spoznao kako je važna iskrenost na ispovijedi, naročito u stvarima čistoće. Zato odlučuje svladati prirođeni inače stid i biti posve iskren ispovijedniku: »Srce svoje moram otvoriti ispovjedniku svomu, — on je mjesto Boga, s njim se imam savjetovati, njega slušati, njemu iskreno sve svoje osjećaje iagnuća kazati.« (g. 1893.).

Petar Barbarić imao je neko vrijeme osjećaje sjetilnog (senzualnog) prijateljstva. On je stvar pripovijedao nekom ocu: »Volio sam K. i P., ali me ljubav nikad ni u čem nije smetala. Ali prema jednome daku pojavilo mi se u srcu drugo čuvstvo. Nije bilo nipošto zlo ili nečisto. Ali veoma rado sam se s njim razgovarao, njegova blizina bila mi je draža nego išta. Mislim da nije ni on, ni tko drugi opazio, da sam ga tako volio. Ja sam se borio proti tome osjećaju: išao bih često u kapelicu i molio Bl. Gospu, neka mi pomogne; obećao sam joj da se ne ču s njim družiti. No ipak ga nijesam izbjegavao. Kad sam se molio, smetala me misao na nj, te nijesam više mogao onako pouzdano Bl. Gospu gledati u lice. Ali ja sam se molio i borio, i hvala Gospu, ona mi pomogla: na jednom ostavi onaj dak zavod i svaka napast minu. Za ovu sam milost Bl. Gospu uvijek zahvalan.«

MILOSTI PO ZAGOVARU PETRA BARBARIĆA.

1147. Zagreb: Spašen je prijatelj iz teške situacije. M. K. — 1148. Bisag (zagreb, nadb.): Brat iz rata vratio se živ i uslišana je moja molitva, da se nijesam trebala podvrići operaciji. C. N. — 1149. Trosat (senjska biskup.): U najvećoj bijedi iznenada velika pomoć od svih strana. A. K. — 1150. Šiljavić (zagreb, nadb.): Dobio sam novac, za koji sam držao, da je izgubljen. P. C. — 1151. Dubaštica kod Vareša (saraj, nadb.): Ozdravljenje. F. H. — 1152 i 1153. Zagreb: Sin mi ozdravio. I. H. — Velika pomoć. I. H. — 1154—1156. Prijedor (banjal. bisk.): Pomoć u golemoj nevolji. V. B. — Mnoge milosti. D. F. — Šogor se stetno vratio iz rata. K. M. — 1157. Livno (banjal. bisk.): Ozdravljenje lijeve ruke. A. K.

ZA BEATIFIKACIJU SLUGE BOŽJEGA PETRA BARBARIĆA:

Stanic Ljubica, Lokva 150 d. — Dragica Neuman, Raven 100 d. — Čivić Manda, Sikirevci 3750 d. — Anka Borovčak, učiteljica, Zabok 100 d. — Vinko Orsag, Buk 20 d. — Jozefa Tadić, Livno 50 d. — Adela Novoselc, Osijek 50 d. — Zora Vasić, Zagreb 1000 d. — Anka Simeoni, Zagreb 30 d. —

ULICA PETRA BARBARIĆA

Gradsko poglavarstvo u Travniku na sjednici mjeseca lipnja održanoj prigodom promjene imena gradskih ulica prozvalo je Gimnaziju ulicu — »Ulica Petra Barbarića«, a Obalu Lašve — »Isusovačka ulica«.

I.KOLOVOZA PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEŠT

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane + na koje se Ti neprestano prikažuješ na oltaru. Osobito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu + ZA PROBUĐENJE SVIJEŠTI O DOSTOJANSTVU MILOŠTI U SEBI I U DRUGIMA I ZA-OBRaćenje bezvjeraca i bezbožaca +

KOLOVOZ 1941.

Članovi Apostolstva Molitve molit će u kolovožu na ove nakane :

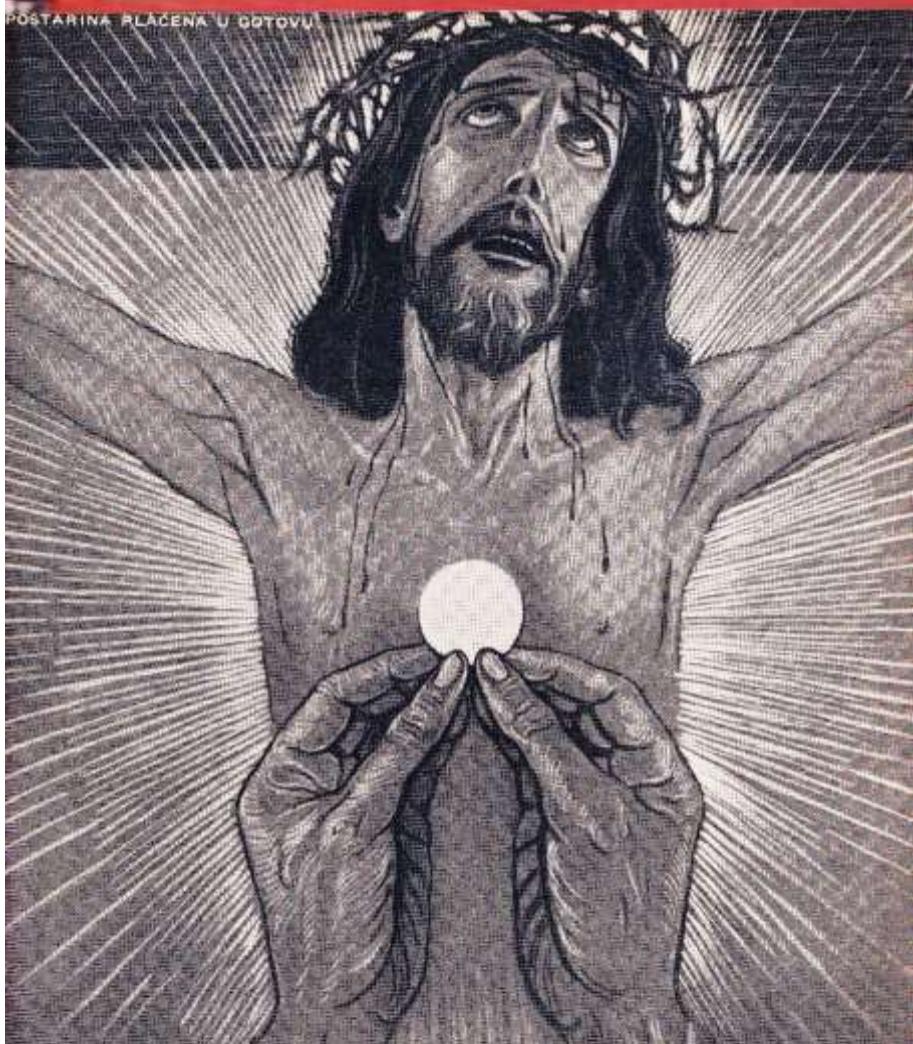
- 1 P Petar u okovima, Sloboda Crkve
- 2 S Alfons L. Naše svećenstvo
- 3 N 9. PO DUH. Augustin Kaž. Zagrebačka nadbiskupija
- 4 P Dominik. Apostolat Dominikanača
- 5 U Sniježna Gospa. Pobožnost Kraljici Hrvata
- 6 S Preobraženje. Nar. duh. obnova
- 7 Ć Kajetan. Da nestane psovke
- 8 P Cirijak. Naknada za neflednost
- 9 S Ivan Vojanej. Župnici
- 10 N 10. PO DUH. Lovro. Da nestane kukavičluka
- 11 P Suzana. Čast ženske mlađeži
- 12 U Klara. Redovnička zvanja
- 13 S Kasijan. Povjerenici Glasnika
- 14 Ć Euzebij. Križarska Društva
- 15 P VEL. GOSPA. M. Kongregacije
- 16 S Joakim. Dužnosti očeva

- 17 N 11. PO DUH. Hijacint. Naši bolesnici
- 18 P Helena. Ženska Kat Akcija
- 19 U Ljudevit. Kat. Štampa
- 20 S Stjepan. Hrvati. državno vodstvo
- 21 C Ivana Francisika. Udovice
- 22 P Timotej. Hrvatsko radništvo
- 23 S Filip Ben. Propast komunizma
- 24 N 12. PO DUH. Barto'. Duh. revn.
- 25 P Ljudevit. Sirotinja
- 26 U Pelagija. Djemojačka društva
- 27 S Josip. Mlađež u praznicima
- 28 Ć Augustin. Obraćanje zalutalih
- 29 P Glavosjek sv. Ivana. Spremnost na žrtve
- 30 S Ruža Limška. Pokojni preplatnici Glasnika
- 31 N 13. PO DUH. Rajmund. Vremena dobra hrv. nareda.

ZA CLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Polpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričestii. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA CLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA: Polpun oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACENA U GOTOVU

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

1941

50
GODIŠTE

broj 9

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBTELJI

Izdeju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu * Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmoliceva 33
Tiskara »Glasnik«, Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 9
RUJAN 1941

Uprava: Zagreb I/147,
Palmoliceva 31 * Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
Kuna — USA: 0.50 do-
lara — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengő

Glasnik — utjeha u nevolji

... Još za vrijeme prošlog svjetskog rata, — piše neka pretplatnica, — upoznala sam Glasnik, ali ga nisam rado čitala. Citala sam samo ono, što mi se svidalo, a ostavljala ona, što mi je diralo savijest. Bila sam lakoumna djevojka, kojoj se svidao svijet i njegove čarje. Kad se rat suršio mislila sam, da sam na dohvatu svoje sreće. Udalja sam se za dobrog ali siromašnog mlađića. Sreća se ubrzo pretvorila u jed i čemer. Rodila dvoje djece; pritislo nas veliko siromaštvo, pa je muž bio prisiljen potražiti zaradu u dalekoj Americi. Za mene nastadoše teški dani.

Moj vremeniti i duševni život bio je u velikoj pogibelji. Do tada nisam znala, kako je svijet opak i iskvaren. Bila sam osamljena, ismiješavana i prepustena sebi i svojim brigama. Nudila mi se pomoći samo uz cijenu moje duše. Te pomoći nisam htjela: radije umrijeti nego sagrijesiti! U tim velikim duševnim tjeskobama sjetih se Glasnika Presvetog Srca Isusova, koga sam već bila posvema napustila. Uzmem u ruke jedan stari broj Glasnika i počnem čitati prvi članak. Bio je to članak o ljubavi Presvetog Srca prema siromašnim grješnicima i nevoljnici. Čitajući dalje sve članke po redu i zahvalnice, probudi se u meni želja, da ono, što čitam, provedem u život i da si tako steknem prijatelje na nebu, kad ih nijesam mogla steći na zemlji. Prvi moj korak bio je u isповijedaoniku. Počela sam revno ići na sv. Misu i obavljati veliku deveftnicu. Turdo odlučiti držati Glasnik, ako mi se povrati mir moje duše. Pre-sveto mi Srce uslišalo i već je evo 20 godina što držim Glasnik. U njemu sam našla najboljeg prijatelja. Presveto mi je Srce preko svoga Glasnika otvorilo oči. Ja sam sada sretna i zadovoljna, premda nijesam ništa bogatija, nego pače imam još i više križeva. Po Glasniku sam našla sreću. Nekad sam mislila kao i drugi ljudi, da je Glasnik Srca Isusova kao svaki drugi časopis, ali sam se uvjerila, da je pun svake duševne hrane i da je baš onakav, kakav ga trebaju naše duše. Svaki broj Glasnika ja čekam s čežnjom kojom zaručnica čeka list od ljubljenog zaručnika.«

M. J.

*Žetva je velika +
ali radnika je malo +
Molite dakle Gospodara žetve +
da pošalje radnike
u žetvu svoju +*

(Mt. 9,37-38)

Za dječake, koji žele postati svjetovni ili redovnički svećenici

Mjesečna nakana u rujnu, koju je blagoslovio sv. Otac.

Nada slike Crkve

Otkako je Bog stavio spas duša u ljudske ruke i odvažio se, da preko krhkih svojih stvorova vodi duše k vječnoj svrsi, zvao je bez prestanka odabранe mladiće i pozivao ih, da mu se predaju i žrtvuju same sebe za duhovno dobro svoje braće. Ljubimci su to Božji, koje on odabire između hiljada, da u njihove ruke stavi strahovitu vlast i strahovitu odgovornost. Oni imaju bili kanali, kroz koje će milost posvećenja i praštanja teći rasipno po svijetu, i mostovi, koji će spajati nebo sa zemljom. Duše su to, koje su mile božanskom Srcu kao onaj mladić u Evandelju, za kojeg veli Evanđelist: »Isus ga pogleda i zavoli«.

Na hiljade ima takvih duša, preodređenih i preodabranih, s kojima Bog ima svoje planove. Ali na žalost nad mnogima i mnogima mora Isus ponovno reći: »Mnogo je zvanih, ali malo odabranih.« U mnogima je zasvijeljlo plamičak Božjega poziva, ali se prije ili kasnije, vlastitom krivnjom ili stjecajem neprilika, jedno utrueno. Nije dospio, da se u sigurnom zakloništu i pod skrbnom njegovom razgori u plamen, koji bi zapalio svijet.

A to je velik, nenadoknadiv gubitak. Gubitak, koji napunja bolju Isusovo sveto Srce. Pa dosljedno napunja žalošću i svelu Crkvu. Stoga se ona već od svog početka posebnom brigom zauzimala za odabranike Isusove, da ih sretno dovede do Božjega oltara. Brinuli su se ispočetka za odgoj tih ljubimaca Božjih pojedini svećenici i biskupi, a redovničke zajednice su svaka za se gledale, da si privedu uvijek novih sila, kako ne bi propala velika ustanova njihova utemeljitelja.

Nova vremena donose i nove potrebe. Polje rada se sve više širilo, kukolj je sve više počeo rasti na Božjoj njivi. Pa tako nije više dostajala privatna briga za porast sluga oltara. Trebalo je novačiti vojsku svećenika, da se suprostavi sve brojnijim neprijateljima Crkve i duša. I Crkva je počela osnivali sjemeništa, kuće, u kojima bi se sjeme, što ga je Bog zasijao u odabranе mlade duše, moglo nesmetano i uspješno razvijati, da urodi stostrukim plodom i postane kvasac u Kraljevstvu Božjem.

I naša domovina ima takvih sjemeništa. Ima ih više, ali najglavnija jesu dva: u Travniku i u Zagrebu. Velike su to kuće, gdje dvijesto, tristo, četiristo mladića uči srednju školu i sprema se, da jednog dana iza bogoslovnih nauka postanu odabranе posude i svjećnjaci u Crkvi Božjoj i da svijetle svemu svijetu svojim primjerom i svojom naukom. I radi tog svog uzvišenog poziva, mora im se posvetiti posebna briga i skrb, valja ih već u gimnaziji tako od-

gojiti, da iz njih postanu sveti i revni radnici u Božjem vinogradu. Stoga pozivlje Sveti Otac ovaj mjesec sve članove Apostolata Molitve i sve vjernike, da se mole za te mladiće, koji su postavljeni, da budu na posvećenje i na spas mnogima.

Dužnost svećeničkih roditelja

Ako je ilko pozvan, da se brine za nježni plamen zvanja, što ga Bog upaljuje u mlađim dušama, to su zaciјelo u prvom redu roditelji. Za taj sveći poziv prinose oni Bogu najveće žrlve, poklanjaju mu ono, što je njima najmilije: svoje dijete. A tu prvu i glavnu žrtvu prati cio niz pregaranja i napora, da sjeme, koje je Bog posijao, uzraste, da u sjemenišnom zaklonu ojača i razvije se, da ga oluje mladosti ne slome.

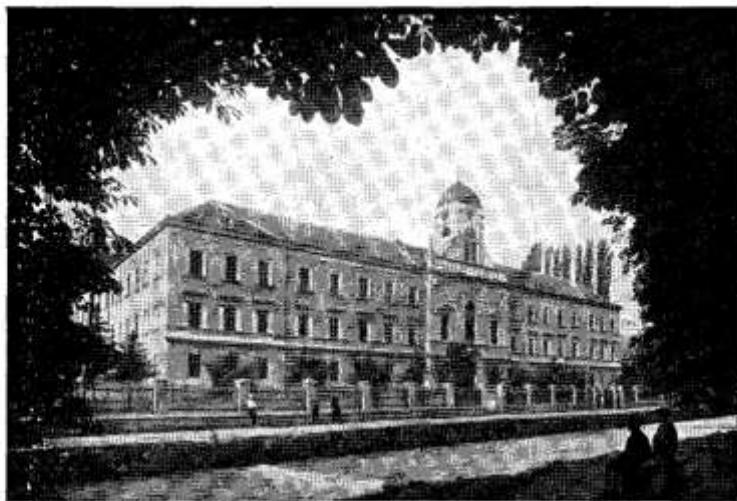
No sva briga i mar roditelja, da u srcu svog djeteta sačuvaju i razviju nježnu klicu svećeničkog zvanja, ne će mnogo koristili, ako im ne pritekne u pomoć jakost odgozgor. Stoga je posve naravna činjenica, da glavni dio molitava kršćanskih roditelja, ako ne sve, prose milost od Boga, da bi dočekali najsretniji dan svoga života: prvu sv. Misu svoga sina. Znadu oni dobro, da je Božji izbor u njihovoj obitelji za njih najveća čast i znak najvećeg Božjeg povjerenja. I gledajući na onaj presrelni dan, zaboravljaju oni na sve muke i žrlve, koje su ih stajale, dok su odgojili sina svećenika. Pa čak i opravdane nade na pomoć u starosti iščezavaju u srcu pravih kršćanskih svećeničkih roditelja.

Oni sude i misle, kako je sudila i ona sveta majka don Boskova. Sveti joj sin namjeravao ispočetka poći u redovnike, a župnik poče nagovarati siromašnu ženu, nek odvrati sina od toga nauma. Inače će u starosti ostati bez pomoći. A što je ta uzorna kršćanska majka rekla na to?

»Gospodin župnik bi želio, da te odvratim od duhovnog staleža radi mojih starih dana. Ali ne razbijaj si glave radi moje budućnosti. Zapamti si dobro ovo: Rođena sam siromašna, živjela sam siromašna, pa hoću da i umrem siromašna. Ali ako ti ipak odlučiš, da postaneš svjetovni svećenik, i budeš se poslije obogatio, znaj, da ne ću nikada prekoračiti tvoga praga. Ne zaboravi to!«

A isti su osjećaji prožimali i onu majku iz našeg naroda, kojoj je sin išao u gimnaziju i smisljav, da bi postao poslije svećenik. Sretni ju jednom profesor njezina djeteta i reče joj, što je čuo o nakanama njezina sina. »O volila bih, nego da mi postane kralj!« Pravi kršćanski odgovor! A takve majke i zavređuju, da postanu svećeničke majke.

Nisu nažalost svi kršćanski roditelji takvi. Nađe ih se, koji šalju dijete u sjemenište samo da svrši gimnaziju ili nastoje, da dobiju svećenika, jer se nadaju, da će uz njega u bezbržnosti provesti svoje stare dane. Pa nije čudo onda, da im sinovi postanu poslije mlaki i slabici svećenici — ako uopće i dođu do oltara. A to je posve naravno. Ta ni roditelji im nisu bili pravi kršćanski roditelji.

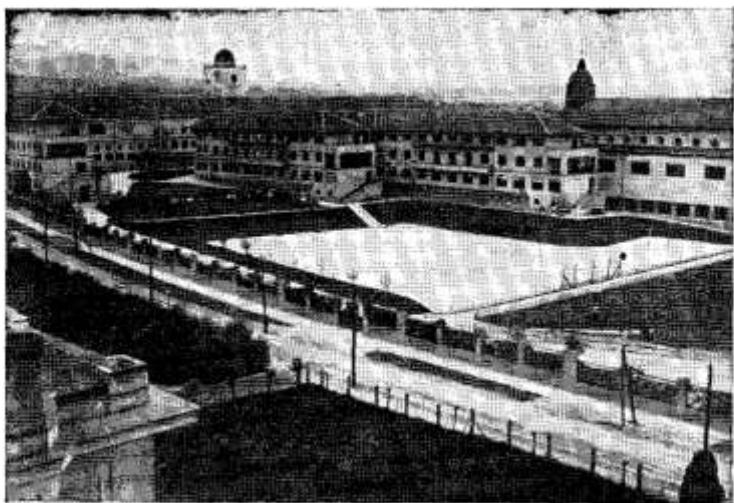
Nadb. Dječačko Sjemenište u Travniku, za sveć. podmladak Bosne i Hercegovine

Dužnost cijelog naroda

Dobri svećenici nisu samo radost i ponos svojih roditelja. Oni su blago cijelog naroda, iz kojega su potekli. Jer baš radi cijelog naroda žrtvovali su ih roditelji Bogu. Radi naroda uspeli su se oni na oltar i dižu danomice ruke k nebu zazivajući milost i milosrđe na cio narod.

»Narod ima onakve svećenike, kakve je sam zasluzio,« rekao je netko. Nisu oni radi toga briga samo svojih roditelja i odgojitelja. Na njihovu zvanju i odgoji mora sudjelovati cio narod. Svojom molitvom, svojim razumijevanjem i svojim doprinosima.

Ponajprije treba od Boga isprositi svetih svećenika. Jer svećeničko je zvanje djelo milosti. To sveto sjeme Božjega poziva mora bez prestanka rositi milost, da se razvije i postane dostoјno oruđe u rukama Božjim. A za to treba moliti, mnogo moliti. Već odavna je nastao običaj u Crkvi, da se četiri puta na godinu posti — kvatreni postovi — da bi se Bog udostojao dati svojoj Crkvi brojni podmladak i posvetiti sve svećenike. U toj akciji mogu i moraju sudjelovati svi vjernici. Lako je jadikovati i sablažnjivati se, da ima zlih svećenika. Nek se u takvim zgodama svaki pita: Šta sam ja učinio, da nam Bog dade dobrih svećenika? Koliko sam se ja puta molio za one, koje je Bog pozvao na tako uzvišenu, ali i tako tešku službu? Jer i svećenik ostaje čovjek krhkog naravi i nestalne volje, pa treba mnogo pomoći odozgor. A tu mu pomoći može isprosili molitva njegovih vjernika. Ne osuduj dakle nikoga, kad vidiš sablazan, već se moli. I to je najviše, što svaki vjernik može učiniti za brojan i svet svećenički pomladak.

Dječačko Sjemenište u Zagrebu za zagreb. nadbiskupiju, te dakovacku i senjsku biskupiju

Ali i na buđenju svećeničkih zvanja mogu sví sudjelovati. U mnogim se krugovima uvukao neki poganski način mišljenja, koji smatra za najveću nesreću, ako se Bog udostoji njihovu sinu ili rođaku udahnuti svetu želju za oltarom. Tada se uzvрpolje svi rođaci i znanci i jurišaju na odabranu dušu, da u klici uguše Božji poziv. I misle još da iskazuju i njemu i narodu najveću uslugu. A u istinu kopaju grob njegovoj sreći, a svoj narod lišavaju velike pomoći ne samo u nadnaravnom smislu, nego i u vremenitom blagostanju. Poznata je naime činjenica, da je kršćanstvo podiglo narode na današnju kulturu. A tko će širiti i podržavati kršćanski duh, ako nema svećenika. Radi loga će svaki pravi kršćanin i iskreni rodoljub s poštovanjem susretati Božje pozive, kad se gdjegod pojave, i uložiti će sve, da im pomogne, da dođu do željena cilja. Jer svećenik je najveći dobrotvor svog naroda.

Ne smije narod zaboraviti ni svoja sjemeništa. Glavnu brigu oko svećeničkog podmladka ima biskup. On gradi sjemenište, on ga uzdržava i brine se za njegov procvat. No danas su sve teže vremena. Biskupi općenito jedva mogu smoci toliko sredstava, da snose sami feret odgoje svećeničkog podmlatka. A ni roditelji nisu općenito kadri da snose tolike troškove radi siromašva. Tu moraju priteći u pomoći i vjernici. Ima zemalja, gdje vjernici svojim dragovoljnim prinosima skoro isključivo uzdržavaju sjemeništa, a našlo se biskupija, gdje je biskup raspisao na sve župe porez, da uzmogne sagraditi sjemenište. I ljudi se nisu bunili. Kao razumni ljudi shvatili su potrebu takve ustanove i pritekli su u pomoći duhovnom pastiru.

Znadu, da na taj način surađuju oko slvaranja duhovnog kvasca, koji će poslije pomagati, da njihove duše prožme Krist.

Mi Hrvati moramo se na osobit način brinuti za brojan i dobrostan svećenički podmladak. Vjera nam je dala u prošlim stoljećima otpornu snagu, da nas nije skršila ni turska najezda ni vihari krivo-vjerja niti nas je nasilje izbrisalo s lica zemlje. Dočekali smo dane zlatne slobode. A glavni stupovi u toj borbi bili su uvijek naši svećenici. To priznaju i naši vode. Radi toga treba cito neš narod, da se moli uvijek, a navlastito ovaj mjesec, da bi nam Bog dao svetih i revnih svećenika. Svi moraju sudjelovati, da mladi odabrani ljudi uzmognu sretno stići do oltara. A ako zatreba, mora biti svaki spremjan i nešto žrtvovati, da se fa svela vojska izobazi i izgradi. Tad će nam domovina biti jaka i sretna, jer će biti Božja.

Ivan Nikolić D. I.

»Djelo za svećenička zvanja«

Povodom akcije koju je poveo preuzvišeni gospodin Nadbiskup, da se osnuje odbor, koji će se brinuti za fond iz kojeg će se školovati siromašni seljački i radnički sinovi za kat. svećenike, stiglo je mnogo molba na Preuzvišenog g. nadbiskupa, da ih preuzeme ne školovanje.

Ali jer je ta akcija istom u začeiku, to s bolom u duši moremo izjaviti, da će mnoge molbe biti odbijene iz razloga — neimaštine. Nije leko uzeti 1 dijete na brigu 8 godina. Još je teže uzeti n. pr. 5-ero dijete na brigu po 8 god. Uzeti dijete na brigu, odbiti dijete od redovitog zvanja, a ne moći izvesti dijete na cilj do kraja, a što sad?

Radi toga se moli svaki Hrvat, koji ikako može, da se prijavi kod župnog ureda za upis u »Djelo za svećenička zvanja«, pa makar sa 1 Kunom članarine mjesечно. Ta Kuna će mnogo pomoći za uzgoj svećenika pa držimo da ćemo moći nešto napraviti za spas siromašne djece, Crkve i vjere rimokatoličke, kao i prosvjete hrvatskog naroda.

Naskoro ćemo vidjeti što ćemo moći napraviti. Uslijed toga se moli svaki Hrvat katolik, osobito oni koji misle da će do godine imati sina za školu, neka prede na polje rada za »Djelo za svećenička zvanja«, da mu se bude moglo izaći u susret za sina, te da ne bude razočaran, kad mu se molba ne bude mogla uvažiti.

Potrebne informacije mogu se dobiti na nadležnom župnom uredu ili u Kancelariji Katoličke Akcije — Zagreb, Kaptol 31.

Pismo dobrim roditeljima

P r e d r a g i l

Evo se već približuje čas, koji ste toliko očekivali. Još nekoliko dana, i Vaš će sin poći u lijepo sjemenište. Vi se tomu veselite, ali Vam ipak dolazi neki predosjećaj, da će Vam taj raslanak biti malo težak. Ne zato što biste možda htjeli odustati od odluke, da dadete svoje dijete u sjemenište, da postane svećenik, nego zato jer jako volite svoga Ivicu, pa si gotovo ne možete zamisliti, kako će Vam biti bez njega. Čini Vam se, da će cijela kuća opustjeti, kad on ode.

Znam, dragi, da je Vaša ljubav prema malomu Ivici velika. Ta ljubav bi htjela, da on bude uvijek uz Vas. Ali sam uvjeren, da je još veća Vaša ljubav prema dragom Bogu. Njemu ne ćete i ne mo-

žete ništa uskratiti. Tim više što Ivicu sam Bog zove i hoće, da bude potpuno Njegov.

Da Vam Ivica odlazi nekud u daleki svijet, u tuđu zemlju, među strane ljudi, gdje će možda kojekako živjeti i teškom se mukom i naporom hraniti, onda bih razumio Vaše uzdisaje. Ali kad njega zove sam Bog, kad mu je pripravio tako lijepo sjemenište i odredio poglavare, koji će mu iskazivati svu očinsku brigu i majčinsku ljubav, gdje mu ne će ništa nedostajati, onda je pravo, da se Vi tomu samo veselite.

Zadnji put ste me zamoliti, da Vam opišem barem jedan dan, kako će Ivici biti u sjemeništu, pa će Vam onda, velite, biti odmah mnogo lakše.

Dragi, ja bih Vam rado udovoljio želji, ali znam, da to ne bi bilo ni iz daleka ono, što će Vaš Ivica proživjeti. Opisao bih Vam možda približno dnevni red, ali ne njegove doživljaje.

Dječe je srce istina maleno, ali je u ljubavi veliko i nenakriliivo. Sam Bog zna osjećaje tih nevinih duša i ljubav tih čistih srđaca. I samo u toj međusobnoj ljubavi Boga i čiste dječje duše, koja mu se posvećuje, može se shvatiti veličina i ljepota sjemenišnog života. Bez te nježne međusobne, nazvao bih božanske ljubavi, bilo bi cijelo sjemenište pusto i prazno.

Njihov je život protkan molitvom i radom i to od jutra pa sve do navečer. Ozbiljnost svećeničkoga zvanja i teška i odgovorna služba traže, da se svećenički kandidati što bolje pripreme na svoj apostolski rad.

Ali taj rad je lijep i ugodan. Svaki se mladić brzo uvjeri, da mu je sve to nužno i potrebno, i s veseljem se lača posla. Molitva i poobožnost daju mu duhovnu jakost, da svlada sve poteškoće, a marljivo učenje usposobljuje ga za apostola današnjeg vremena. A molitva i učenje isprekidani su lijepim odmorima, dopuštenim veseljim i zabavama; sviranjem, pjevanjem, gimnasticiranjem; ugodnim šetnjama i izletima.

Već ranim jutrom, u $5\frac{1}{2}$ sati, dižu se svi na znak zvona i još u krevetu načine na sebi znak sveloga Križa i kratkom strelovitom molitvom posvete Bogu cijeli dan. U ljetu je to nekako obično, ali u zimi ima puno čara i ljepote. Dok još vani vlada mravlja tišina i potpuni mrak, odjedampot se rasvijeli cijelo sjemenište. Svi brzo skaču iz topnih kreveta, brzo oblače hlače i cipele i idu u sobu kraj spaonica na umivanje. Obično i ljeti i zimi svi svuku košulju pa se do pojasa dobro operu hladnom vodom. Kako se koji umije, odmah uredi svoj krevet.

I ne prođe gotovo ni 10 minuta iza ustajanja, već su mnogi u crkvi posjetili svog Božanskog Učitelja.

A iza 25 minuta već su svi sakupljeni u crkvi na jutarnju molitvu.

Svi kleče u klupama sklopljenih ruku i uzdignutim srcem Bogu. Svaki dan je za njih dan novih doživljaja i novih osjećaja. Oko 380 mladića svaki dan veselo i radosno posvećuju Bogu svoj život. Kao jedan snažan glas čuje se njihova krasna molitva:

Utjeha i zalog nagrade svećeničkih roditelja
danas oči svoje, uši svoje, usta svoja, srce svoje, naprsto svega sebe. Jer sam dakle sav Tvoj o dobra Majko, čuvaj me i brani me kao stvar i svojinu svoju.

Tek što su svršili jutarnju molitvu, pojavi se na propovjedaonici njihov duhovni voda. On im svako jutro drži kojih 20 minuta malu propovijed u obliku razmatranja. U tim razmatranjima pokazuje im se veličina, ljepota i uzvišenost svećeničkoga zvanja. Govori se o divnom apostolskom životu Isusa Krista i njegovih učenika.

Tako se svakim danom fa mlada srca napune novom ljubavlju prema Spasitelju i njegovoj svetoj službi.

A onda tek dolazi sveta Misa. Ta služba Božja, za kojom oni toliko čeznu, jest kao središte njihove molitve i njihovog rada. Svakim danom prisustvuju svetoj Misi, koja se u isto vrijeme služi na glavnom oltaru i na dva pobočna oltara. Kao nebeski himan ozvanja se skladno pjevanje tih mlađića uz pratnju velikih sjemenišnih orgulja. A da što uže sudjeluju sa svećenikom, za to utorkom, četvrtkom i subotom prate svi iz sjemenišnog molitvenika i misala svetu Misu. To su kao veliki korovi nebeski, koji jedni drugima odgovaraju. Njihove molitve i želje kao da stavlja svećenik na plitcu i prikazuje ih nebeskom Ocu zajedno sa Isusom Kristom.

»Gospodine Isuse Kriste, koji si rekao: „Žetva je velika, ali je poslenika malo. Molite se dakle Gospodaru žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju“, zahvaljujem ti od srca što si mi ulio želju stupiti u svećenički stalež te me doveo u ovo sjemenište. Zaufano te po tvojoj riječi molim, pošalji što više poslenika u žetvu svoju, a mene utvrđi u svetom zvanju, ujedno me prosvijetli i pomozi, da napredujem u kreposti i znanju, što treba da resi svećenika.«

Pa kao što dobro dijete pozdravlja u jutro svoju majku, tako i oni kliču svojoj Nebeskoj Majci.

»O Gospodo moja, o majko moja, Tebi se sav prikazujem i da pokažem, kako sam Ti odan, poklanjam Ti

Ipak bi seminarci uza sve to ostali daleko, da nema još užeg sjedinjenja. Isus Krist ne zadovoljava se samo tim, da mu služe i da ga hvale, nego hoće, da ga svaki dan posjele, da mu pristupe što bliže, da ga prime u sv. Pricašti. Sveta Pricašta je kao zalog njihove buduće sreće. Isus im se sam daje, hoće da bude uvijek s njima, da on radi mjesto njih, da on trpi i podnosi sve, što bi ih moglo zadesiti. I kao što je za svakoga svećenika to veće jamtivo, da će ostati vjeran svojim idealima, što je uže sjedinjen sa Euharistijskim Kristom, tako je i za svakoga seminarca tim veća uljeha i sigurnost, da mu Isus ne će odbiti njegovih želja, što je uže s njim sjedinjen.

Veliko je to veselje za njih, ali i za njihove roditelje. Ta djece, koja su daleko od svojih roditelja, ipak ne zaboravljaju na njih. Svaki se dan za njih mole, a osobito iza sv. Pricašti. Koliko tu već milosti i utjeha osjetili roditelji dobrih seminaraca i dobrih svećenika! I tu se doista obistinjuje ono, što je Isus unaprijed rekao, da će svima biti stostruko naplaćeno sve, što za nj žrtvuju.

Svršivši tako krasnu jutarnju pobožnost, vraćaju se svi u lijepom redu u sobe za učenje, gdje još kroz pol sata opeluju svoje zadaće.

Iza tog kratkog učenja polaze na doručak. Kod doručka tek započinje razgovor, koji su sinoć prije večernje molitve prekinuli. A onda dolazi za nekoje radost, za nekoje strah, jer trebaći u — školu.

Ali o tom veselju i strahu pred školom pisat će Vam možda kojom drugom zgodom. Ivica se sigurno ne će škole bojati, jer je dosada uvek pokazivao najbolji uspjeh i marljivost.

Recite mu, da sam primio njegovo pismo, u kojem izražava veliko veselje, što je primljen u sjemenište.

Tu radost i veselje, koje on sada osjeća, želim Vama i njemu u času, kad se budeće rastajali.
Vaš u Kristu A. B-n

Sv. Misa: čežnja i cilj svakog sjemeništara

MJEŠETNI ZAŠTITNIK

U borbi za istinu

(Sv. Jeronim, Crkveni Učitelj)

Mi Hrvati veoma štujemo sv. Jeronima. Njega smo izbrali za zaštitnika i uzora. Bez sumnje i zato, jer je on veliki svetac i pokornik, ali — slobodno to naglasimo — i stoga, jer je on naš zemljak, svetac naših brda i dolina, herojski sin ove iste grude, koju i mi toliko ljubimo. Učenjaci se ne slažu, gdje je njegovo rodno mjesto. Jedni kažu, da je Stridon, ništa drugo nego glasovita naša Štrigova, a drugi vele, da je to mjesto stajalo negdje na Grahovu polju u Bosni. Jedno je svakako sigurno, i to je nama dosta, da je sv. Jeronim naš, iz naše domovine.

Grješnik

Jeronim, bogat duhom, a i zemaljskim dobrima polazio je višoke škole u slavnom Rimu. Već na prvom javnom nastupu, koji mu je imao zapravo otvoriti put u život, izdigao se nad svu rimsку mladež znanjem i govorničkom vještinom. Tada je bio još ponosni ciceronianac; učio je, jer ga je privlačila mudrost; ali po Božjoj zamisli sve je to bila priprava za njegov ogromni rad u službi Isusovoj i sv. Crkve. Tu u razvratnom Rimu, u krugu mnogobrojnih prijatelja, živio je prilično bezbrižno. Sam priznaje, da je ne jednom posruuo i ne jednom pretrpio duševni brodolom. Ali Gospodin Bog je bio kadar i ovakova iskustva Jeronimove mladosti okrenuti na dobro. Još na vrijeme istrgnuo ga je iz zavodljivog kruga rimskih razvratnika i poslao u Trier, u današnjoj Njemačkoj, gdje ga je svojom milošću dočekao i posve sviladao. Tamo se pokrstio i počeo nov život.

Pokornik

Bilo mu je tada 25 godina. Njegov borbeni duh neustrašivo zagledao se u bojno polje, gdje su ga neprijatelji čekali. I poganski i kršćanski neprijatelji. Poganski duh gramzivosti i nećudovnosti iskvario je Kristovo djelo. U samu sv. Crkvu, pa i u redove svećenstva uvuklo se je toliko zla. Jeronim je bio pozvan, da spasava, koliko se dade.

Ali osjećao je, da prije svega mora sam na sebi i u sebi izvesti preokret. Još ga nije prožeо Kristov duh, još je tijelo bučilo i zahtijevalo svoje. Ćvrste i velikodušne volje pode zato u pustinju na daleki istok i tu se uhvali u koštač sa neprijateljem, starim čovjekom.

Već samo podneblje davalo mu je prilike za herojske žrtve. Mučila ga i strašna osamljenost i silni strah od pakla. Zade u još samoinjiti kraj, dade se na još težu pokoru za mladenačke zablude. »Kad sam bio u pustinji« pripovijeda, »u onoj gluhoj samoći, gdje

je sve izgaralo od žarkih sunčanih zraka, sjedio sam na samo pun jada. Obučen u grubu kosrijet, prolazili su mi neugodni srsni svim udovima. I svaki dan lijevao bih suze i uzdisao. Ako bi me kadkад protiv volje shrvaо san, razbijao sam o golu zemlju svoje kosti.« Salijetale bi ga i zavodljive uspomene iz mladih dana: »Često sam se nalazio među rimskim djevojkama, gdje igraju kolo. Premda je tijelo bilo blijedo od posta i pokore, premda je vani bivalo i hladno, u meni je buktila valna pohote.« U takovim mukama, koje su bile i česte i duge, proveo bi cijele noći tukuci se kamenom u prsa i moleći pomoć odozgora, dok Gospodin Bog ne bi ublažio oluju njegova srca.

Napokon iza jedne strašne i teške noći osjetio se na jednom kao preporoden. Oparao ga je slatki mir; duša mu se razvedri i razveseli, i otada je bio drugi čovjek. Pobjedio je najopasnijega dušmanina, oprao ljage svoga prošlog života. Sada je bio spreman, da zade u veliki boj za Kristovu stvar.

Sv. Jeronim, Crkveni Učitelj

Borac za istinu

Zadnje pripreme za odlučni njegov nastup u obranu istine svršile su se u školi naučenijeg istočnog crkvenog Oca sv. Grgura Nazianskog. Tri je godine boravio s njime u Carigradu, a onda krenu u Rim na crkveni sabor. Papa Damas učini ga svojim tehnikom i u foj visokoj službi započe borbu. Sa neograničenom odanošću Isusovoj Crkvi, prihvati Jeronim pero, silno oružje u njegovoј ruci, da ga ne ispusti do zadnjega daha.

Prije svega okupi dobre. Bez te prve jake linije, teško bi bilo probiti legije mlačih i čudoredno palih. A onda stavi iskvarenom Rimu pred oči krasotu djevičanstva i potpunog celibata. Tada su se svećenici još smjeli ženili. Tim je dirnuo u najosjećljiviju točku i mnogi se osjetile pogodeni. Nasla vika u svim kršćanskim redovima.

Dvojica kukavaca htjedoše u smjelom naletu jednim potezom satiri Jeronima. U ludačkom bijesu zanijekaše čak i Bl. Dj. Mariji djevičanstvo iza poroda. Jeronim planu i usta strašan kao ranjeni lav na obranu prečiste Djevice, a onda nenačekljivom snagom ocrta i ožigao grijeha ondašnjeg Rima. Sve je raskrinkao: lažne svećenike višeg i nižeg reda, lažne samostance, lažne djevice i udovice. Teško je reći, kako bijesno komešanje izazva ovaj Jeronimov spis. Bila bi životna opasnost za njega, da ga nije štitio papa Damas i njegov visoki položaj kardinala tajnika. Ali nisu ga za to mimošle klevete i svakojako ocrnjivanje. Javno su spalili jedan njegov spis u pohvalu djevičanstva. Radi gdjeko preoštire riječi vikali su, da je psovač, da sablažnjuje. Mirno i otvoreno odgovarao bi Jeronim na sve ove pogrde, svijestan, da zastupa istinu i služi Kristovoj Crkvi.

Ali dogodi se, da umre stlarac, papa Damas. Njegov nasljednik otpusti Jeronima. Sada su nastali teški dani za njega. I najveći kukavice i propalice vrijedali su ga. Pa i njegovi bivši obožavatelji. Bivalo je sve opasnije. Nahuckana svjetlina vikala je po ulicama za njim: Udri Grkal Udri varalicul Udri samostanca! — U to se vrijeme većma posvetio vođenju pojedinih duša, naročito pobožnih gospoda iz visokog plemstva, koje su živjele samostanskim životom. Pcgani jezici ocrniše i oklevetaše stoga njegovu krepost. A Jeronim, da se ukloni bijesu svojih protivnika, sedam mjeseci nakon smrti pape Damasa oslavi zauvijek Rim i krenu na Istok. Tamo se nastani u nekoj pećini kod Betlehema, gdje podigne i samoslan. Živio je ovdje u molitvi i radu sve do svoje smrti. Ali ne u slatkom miru, nego u novim teškim borbama.

Prvi mu zada teškog posla origenizam, koji je nije kao uskršnje tijela, vječnost paklenih muka i druge neke istine. Jeronim se odmah diže i osudi krivu nauku. Zato ga strašno zamrzi Rufin, nekadašnji njegov prijatelj. Nevjerojatnom podlošcu borio se taj nesretni čovjek protiv Jeronima, ali ovaj ga je konačno sasvim smrvio svojim neodoljivim perom. Krasno je motriti, kako je Jeronim i tu, kao i u svim svojim borbama morao stvar Isusovu braniti cijelim svojim bićem. Napadalo se njega lično, klevetali su ga, jer drukčije i nisu znali ti veliki neznalice i podlaci. Ali Jeronim je rado žrtvovao sve za Krista i njegovu Crkvu: i svoj rad i sile i svoju čest i sigurnost života. Isusovu je stvar uzeo pod svoju i da je mogao i krv bi prolio za nj.

Kad je tako jednom i opet trebalo ustati na obranu istine, a on pun žara skočio, stadoše ga nagovorati prijatelji neka šuti, ta i onako ima mnogo neprijatelja. »Što!« odgovori im, »zar mi nije dozvoljeno reći, što drugi čine, a ne stide se?« »Pas smije lajati, da obrani svojega gospodara, a ja da ne dignem svoj glas na obranu mojega Boga?« I radio je dane i noći, da ušutka protivnike, da otkrije varke i spasi istinu. Jedino je smrt mogla prekinuti njegov rad. Bio je već u dubokoj starosti, kad je ona došla. Ali prije toga izvojevao je još jednu slavnu pobjedu.

Krivovjerac Pelagije zaveo je već mnoge na krivi put. Pokuša sreću i kod našega sveca. Ali Jeronim progleda orlovsom pronicaču njegove zablude i javno u više snažnih spisa raskrinka krivovjera. Nije se plašio, premda je slutio, da će borba biti mučna. Zavedeni biskupi i svećenici sladoče se na nj nabacivati prokletstvom. Mržnja pređe i na narod i on se nije smio pojavljivati izvan samostana.

Sve ovo iscrpi borca Kristovog i brzo nakon ovih borba, koje mu stekoše pobjedničku slavu, umre, da primi plaču za svoj trud.

Sv. Crkva mu je zahvalna osobito radi prijevoda Svetog Pisma na latinski jezik. Taj prijevod jest još i danas uz male ispravke službeni prijevod u katoličkoj Crkvi.

Marin Mihoković D. I.

Lako je reći

»Lijepo ti misliš, moj Oče, o nerazrješivosti braka,« tako mi u duhu odgovaraju moji čitatelji, ali život... Taj strašni život, što ništi sve ideale, sve ljepere ustanove... Život je drugačiji!

Mi znamo, da je brak nerazrješiv. Ali ako je nesretan? — I onda ostaje nerazrješiv!

Pa strašne prilike u braku? — I onda ne!

Ali nikakvo trpljenje, nikakav pakao na zemlji, ne da se isporediti s nesretnim brakom! — Ni u tom slučaju, ne! Nikada se valjani brak ne može razriješiti. »Što je Bog spojio, čovjek neka ne rastavlja!«

U životu se događaju stvari, od kojih nam se koža ježi: Nježna, čista žena dobije pijanca, surova čovjeka. Štedljiv, radin muž dobije lijenu, rasipnu ženu. Tad je život pravi pakao! Ali ni tada se brak ne smije oskrvnuti. Bračna veza traje do smrti! Novi brak za života prvog druga nije mogući.

Zamisli se, moj dragi čitatelju, kad bi samo u jednom slučaju bilo dopušteno prekinuti bračnu vezu! Gotovo bi bilo! Sve bi palol Srušilo bi se svel! Odijelo bi se počelo trgati i derati i deralo bi se sve dalje, dok se ne bi raskinulo sasvim. Vidio si nabujalu rijeku, nasip je drži u njenom koritu, ne da joj da poplavi kuće i polja pokraj sebe. Prodere li se nasip samo na jednom mjestu, pa ma samo za jedan metar, sva sila vode navalii na ono mjesto, za čas ga proširi i poplava je poharala za tren čitav kraj. Ljudi bi zakonito onda ostavljali jedan drugoga baš tada, kad bi najviše pomoći trebali: u starosti, u bolesti, u nesreći.

Primjera ima mnogo: moderni, pokvareni zakoni omogućili su rastavljanje i gde: što rastava lakša, to više nesreća. A oni su mislili nesrećama doskočiti »dozvoljavajući rastavu!!!

Cujte isповijest jednoga, koji je došao u tamnicu radi nesrećnog braka: »Obožavao sam je i nosio na rukama. Bio sam vrlo ugledan i bogat, mogao sam svojoj ženi priuštiti mnogo, dakako ne sve. Nije moralu raditi, jer sam joj ja plaćao dobre sluškinje, i prije nego bih polazio na posao, nosio sam joj zajutrak u krevet. Ljubio sam je radi njezine ljepote i opsjenjivao sam se ludom vjerom, da mi ona

ljubav vraća. Ali nažalost, ona nije bila zadovoljna s onim, što sam joj ja mogao pružiti. Htjela je, da svakim danom posjeduje i uživa sve više, a ja nisam na pošten način mogao više da smognem... I tako radi nje od uglednog čovjeka postadoh varalicom. Izgubih svoje mjesto i imelak i sad stojim pred ništavilom. A najteži mi je i to me tijera golovo u smrt, satri će me činjenica, da me moja žena za vrijeme moga lamovanja ostavila i prešla k drugome, jer sam joj postao — siromašan. Ja sâm nisam joj bio ništa! Siromašni je čovjek gorko, muklo jecao i stiskao grčevito šake od ljute boli. Zašto je ta žena posegla za rastavom? Jer je već kod vjenčanja bila svijesna, da se udaje ne za čovjeka, nego za njegovu novčarku!

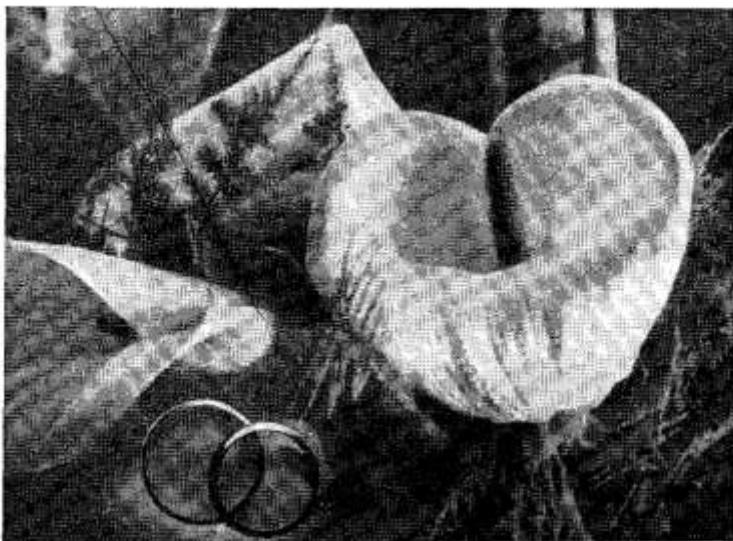
Kad bi svi ljudi računali s tom činjenicom: po Božjem zakonu mi se nikad više ne možemo rastavili, mi moramo do groba živjeti skupa, fada bi se oni lakše sljubili jedno uz drugo, i međusobno se podnosili. A ovako: u svakoj svadbi, već ih svrbi na jeziku ona poganska: »Ako ti nije pravo, rastavimo se!« Ne zaboravite nikad, dragi moji čitatelji: Brak nije ugovor poput ovoga: ja tebi dostavim u kuću tovar drva, a ti meni isplatiš, potpišem potvrdu i sve je u redu. Brak je sakramental, dakle izvor milosti! Bog traži samo dobru volju i najnesretniji se brak dade strpljivo podnosići.

Glasovitog piscu Chesterionu pitali jednom, nek izjaví, što misli o rastavi braka. Dobiše kratak odgovor: »Ja sam katolik i za mene to pitanje ne postoji. A da nisam katolik, postao bih katolikom jedino radi pitanja rastave braka. Kako se danas postupa s rastavama, prijeti silna opasnost za čitavo društveno ustrojstvo svijeta. Smatraće li vi brak barem ugovorom? Kad bi se trgovачki ugovori mogli tako lako lomiti, kao što se u nekim državama lome bračni ugovori, bila bi naskoro čitava trgovina u velikom metežu.«

Ali kad ga više ne ljubim! Kad moram radi njega ili nije toliko trpjeli! I ja imam pravo da budem sretan ili sretna! Gdje je tad moja životna sreća? Zar to nije okrutnost, nepravda...?

Dragi moj, koji tako prigovaraš, iz tebe govori ogorčenost, a ne razum! Ti ne знаš, što govorиш! Sv. Crkva te razumije, ali ti govorиш, kao da nemaš nikakve vjere u vječni život!

Zar bi se mi, koji smo puni nepravde, mogli usuditi predbaciti Bogu, da je nepravedan? Mi jednici reči Bogu, da je okrutan! Bog je znao, da će ljudi jako trpjeli u braku, a ipak nije dopustio rastave braka. Znao je, da će trpjeli, ali svojom krivnjom, radi svojih ili tuđih grijeha. Naš Gospodin Isus nije okrutan! Tko bi se usudio, da Njemu, koji je »blaga i kroika srca« predbaci okrutnost? Ali žrtava, da žrtvava, On traži od nas. Ne samo u braku, nego i svagdje drugdje. On hoće, da radije trpimo, nego da učinimo koji grijeh. On hoće, da radije sve pretrpimo, nego da svoju vjeru zatajimo! Mučenici su lili svoju krv za Boga. Nije Bog proljevao njihove krvи, nego zli ljudi, ali kad čovjek dođe došle, da ima ili zalajiti Boga ili ugoditi sebi, pa i život svoj sačuvati, mora radije žrtvovati sve, nego pogaziti zakon Božji. »Tko ljubi život svoj više nego Mene, nije Mene doстоjan!« Tako isto Bog hoće, da sve pretrpimo prije, nego da povrijedimo bračni vez. Ali Bog to sve ne traži iz neke muščavosti, nego

Vjenčani prsteni: simbol ljubavi, koja veže dva srca nerazdruživo u svim trzavicama i poteškoćama

na dobro zajednice, opće dobro, na dobro svih ljudi i cijelog čovjekanstva, dakle konačno i na tvoje pojedinačno dobro.

Za opće dobro? Ali moja sreća je preća! Što me briga za ljudsko društvo! Ja živim za sebe, ja hoću da budem sretan!

Tako govore oni samoživci debela trbuha, gladni putenih užitaka, sebičnjaci, koji nemaju smisla za druge.

Varaju se takvi ljutoli! Na svakom se koraku mogu oni uvjeriti, da je pojedinac dužan da se žrtvuje za opće dobro. Ako si lječnik, svećenik moraš i k zaraženim bolesnicima, pa makar to platit i svojim životom. Radnik ruder kopat rudu i uz pogibao vlastitog života. Je si li vojnik? U pravednom ratu moraš ustajati na svom mjestu, pa makar pri tom morao i umrijeti! Smije li se vojnik u mirno doba šepiriti po ulicama, a čim dode nesreća, kukavno frčati kući svojoj mami? Smiju li bračni drugovi, dok se raslapaju od sreće, obećavati si u početku vječnu vjernost, a kod prve svade ili nesreće jedno drugo ostavljati i »frčati kući k mami«!

Ne smiju! Brak se ne da razrješiti! Veliki njemački pjesnik Goethe veli: »Nerazrješiv mora biti brak, jer donosi toliko sreće, da sva pojedinačna nesreća ne vrijedi protiv njemu ništa... Rastavili se, zato nema nikada dovoljno razloga!«

»Vi predbacujete crkvenom i Božjem ženidbenom zakonu« piše francuski pisac P. Bourget: »da mu fali pravednost i ljubav? Poslužimo se ovdje jednom običnom ali zgodnom prispopodom!

Jedan se brod zaustavi pred lukom, u kojoj se želio iskrcati neki putnik. Silni ga poslovi gone u grad, sve je na kocki: uzmite, da mu je otac ili majka na umoru i on ih mora vidjeti, ili ga na sudu čeka rasprava, o kojoj ovisi njegov imetak, danas je zadnje ročište, njegova je prisutnost neophodna nužna. Ali na brodu se za vrijeme vožnje pojavila kuga. Zakon u takvim slučajevima strogo zabranjuje svako iskrčavanje radi opasnosti, da se bolest ne raširi po gradu. Je li pravedno, nalaže li to ljubav, da se onom putniku dopusti iskrčavanje, kad prijeti opasnost, da se stotine tisuća ljudi zarazi. Nikako! Pojedinac mora žrtvovati i svoje najveće vremenite probitke, kad se radi o općem dobru. Pravednost i ljubav traže žrtvu pojedinca radi opće koristi. Ovo načelo vlada u društву. Pravednost i ljubav traže, da od dvije stvari, od kojih prva sigurno koristi cjelini a pojedincu je teška, dok druga opet godi pojedincu, ali škodi cjelini, prva mora imati prednost. Tim mjerilom moramo mjeriti vrijednost svake uslanove.“

Prosudile sada nerazrješivost ženidbe! Budući da je ženidba nerazrješiva, valja prije ženidbe ozbiljno razmišljati o tom važnom koraku. Treba gledati na značaj, srce, vjeru svog budućeg druga, a ne samo na zemlju i novac — miraz. Nerazrješivost donosi dobre prijateljske odnose i veže velik broj pojedinaca rodbinskim vezama. Ona odgaja članove obitelji i čitava pokoljenja u duhu jedinstva. Nerazrješiv je brak najjača sila, što daje snagu i čvrstoću čudoredu. Izvan njega je bezglavi nered i vječna grozničavost. To nam veli razum. A što veli povijest? Ona pokazuje, da su svi narodi, kad su i dok su bili nepokvareni, visoko cijenili nerazrješivost braka. Čim su se stali kvariti, učestale su rastave. Brak, koji se rastavlja nije jednoženstvo nego postepeno mnogoženstvo. Kod Rimljana je rastava braka kroz više stoljeća njihove povijesti bila nepoznata. Kad se je dogodila prva rastava, javno je mrijenje žigosalо tog nesretnika. A kad su se iskvarili, većina je rimskih prvaka imala po 3 ili 4 žene. Sv. Jeronim je bio jednu ženu, koja je pokopala svoga 23. čovjeka, dok je on izasebice promijenio 21 ženu. Zato su i propali! — Evo nam znaka, po kojem ćemo znati, kvarimo li se i mi Hrvati ili smo još čudoredan narod!!!

Zahvalimo sv. Crkvi radi njene strogosti! Njena nam se neslomivost čini tvrda, njena zapovijed odviše teška — ali Ona zna, što radi, Ona ne popušta, jer ne može popuštati, ako hoće da ostane vjerna Bogu i Kristu! Bog još bolje zna, što radi, i Bog u tom pitanju ne popušta! I svaki misaon čovjek mora već zbog toga poljubiti sv. Crkvi ruku, jer je ona u babilonskoj zbrici ljudske slabosti i sebičnosti ostala vazda vjerna Božjem načelu, dok su sve druge sekte i otpadničke vjere popustile. Dok rastrovano društvo dovikuje: mi ćemo se jednostavno rastaviti, jedino se naša vjera usuđuje neustrašivo ustrajati kod izreke Spasiteljeve: »Što je Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja!«

Dragi moji čitateljil Dok se danas ljudi, nažalost i naši Hrvati, razbacuju oko sebe strašnom riječju: »Ako ti nije pravo, rastavimo

se!«, prenimo se, spoznajmo, da su to sijači naše narodne nesreće. Ne gurajmo svoga naroda i svojih duša u strašnu propast!

Ne, ne ćemo se rastati! Ne reci, mi smo se prevarili, ne možemo više jedno drugo trpjeti, ti češ na lijevo, a ja na desno...

Nego: pruži mi ruku... takol... i tako ćemo zajedno poći oboje k Isusu Kristu! On je jedini lječnik, posvetitelj i Kralj bolesnog obiteljskog života!

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Jedinoroden Očev Sin

Drugi članak vjerovanja: I U ISUSA KRISTA, SINA BOŽJEGA

Prije više od 1900 godina živio je u Nazaretu čovjek, imenom Isus, prozvan Krist. Govorili su za njega, da je sin Josipa, tesara. I sam je učio i vršio taj zanat. Nitko od gradana nije slutio, da je taj Isus onaj obećani Spasitelj, kojega su isčekivali narodi. To su znale samo neke osobe. A kad je kasnije stupio u javni život, sve više ljudi je vjerovalo u njega, da je Mesija, sin Davidov, sin Božji, pravi Bog i pravi čovjek.

Orlovske visine. Svetog Ivana Apostola i Evandelista slikaju s orlom. Orao se nadiže visoko nad planine, više od svih ptica. Tako se i sveti Ivan odmah na početku svog evandelja uzdigao u nebeske visine. Dok drugi evangeliste govore o rođenju Isusovu ili o njegovu rodoslovju od Abrahama ili čak od Adama ili počinju s nastupom svetog Ivana Krstitelja u pustinji, Ivan Evandelista govori o božanstvu Isusovom. »U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga, i Bog bijaše Riječ.« I malo kasnije: »I Riječ je tijelom postala, i prebivala među nama, i vidjemosmo slavu njegovu kao jedinorodenoga od Oca, puna milosti i istine.« Riječ, to je druga božanska Osoba. Kao što čovjek sebe razabire i svjestan je sebe i time nekako sebe »izriče« te se zato ta slika duše može zvati »riječ: tako i Bog sebe samoga potpuno i vječno poima ili »izriče« i tako rada od vijeka Riječ ili Sina. Otac priopćuje Sinu od vijeka svu božansku narav, stoga se kaže: »I Bog bijaše Riječ.«

Emanuel. Proroci su govorili o Spasitelju da će »sam Bog doći i spasiti nas«. (Is. 35. 4.) »Djetešće nam se rodilo, sin nam je darovan, a na njegovu ramenu počiva gospodstvo. I ovako će ga zvati: čudotvorac, savjetnik, Bog, jaki junak, otac budućega vijeka, knez mira.« (Is. 9. 6). »Eto, Djevica će začeti i roditi će Sina, i nadjenut će mu ime Emanuel, to znači: Bog s nama.« (Is. 7. 14). Prorok David veli o sinu Davidovu, da je Gospodin, to

jest Bog, a to sam Isus navada, da potvrđi svoje božanstvo: »Ako dakle David njega naziva Gospodinom, kako mu je sin?« (Mt. 22. 45). I sam Spasitelj dakle svjedoči o sebi, da je Sin Božji i Bog. To je on potvrdio svećano pod prisegom u Kajfinoj kući i kod mnogih drugih zgoda. Prije svoga uzasašća rekao je: »Meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji« (Mt 28. 18). A drugom zgodom rekao je: »Ja i Otac jedno smo«. (Iv. 10. 30). I opet: »Zaista vam kažem, prije nego Abraham bješe, ja jesam.« Radi tih tobože bogohulnih riječi htjeli su ga Židovi kamenovati.

Prorok i čudotvorac. Da je Isus Bog, to je zasvjedočio i potvrdio i mnogim čudesima: »Ako meni, to jest mojim rijećima, ne vjerujete, to vjerujte djelima, da upoznate i da se uvjerite, da je Otac u meni i ja u Ocu« (Iv. 10. 38). Veliki broj čudesima, što ih je Isus učinio, i to u svoje ime, dokazuje, da je sve-moguć, dakle pravi Bog. Čudesima je pokazao, da je gospodar prirode, gospodar bolesti i smrti. Svojom moći tjera davle iz bjesomučnih. On ustaje iz mrtvih i uzlazi na nebo. Kristova pro-roštva očituju sveznanje, svojstvo Božje. Prorekao je propast Jeruzalema, Judinu izdaju i žalosni svršetak, svoju muku i smrt i uskrsnuće svoje. Prorekao je za Židove, da će biti odvedeni u ropstvo po svim narodima i da će se Crkva brzo raširiti po čitavom svijetu usprkos svim progostvima. Uostalom i to je unaprijed kazao, da će Crkvu i njezine vjernike progonti. — Apostoli i učenici priznavali su Isusa Bogom. Tako svjedoči sv. Ivan: »Znamo, da je Sin Božji došao i dao nam pamet, da poznamo Boga istinoga, i mi smo u istinitome, u Sinu njegovu Isusu Kristu. Ovaj je pravi Bog i život vječni« (1 Iv. 5. 20). Sveti Petar spominjava Židovima: »Početnika života vi ste ubili«. Sveti Pavao kaže za Isusa, Sina Božjega, da je »sjajnost slave i obliče bića nje-gova«, dakle jednakne naravi kao i Bog Otac. I »da se Imenu Isusovu imade pokloniti svako koljeno onih, koji su na nebu, na zemlji i pod zemljom« (Frl. 2. 11). Sveta je Crkva oduvijek na-učavala i branila nauku o Kristovu božanstvu. To potvrđuju crkveni pisci prvih vjekova, to posvjedočuju mučenici, koji su umirali za vjeru u božanstvo Kristovo. To nam kazuju i starokršćanski spomenici i natpisi u katakombama, kao na pr.: »Krist Bog okrijepio tvoju dušu.« —

Arijev žalosni svršetak. Sveta Crkva je božansko djelo, ne može propasti. No u Crkvi po rijećima Isusovim bilo je i bit će kukolja. Ustali su lažni proroci i krivovjerci i stali nijekati božanske istine. Krivovjerac Arije usudio se zanijekati božanstvo Kristovo. Njegov je krivi nauk Crkva osudila na nicejskom općem saboru godine 325. i izričito je naglasila, da je Isus Krist istobitan s Ocem, dakle Bog. »Isus Krist, Bog od Boga, svijetlo od svjetla, pravi Bog od pravoga Boga, istobitan s Ocem.« Mnogi su se drugi krivovjerci, i današnjih vremena, poveli za Arijem. Njega je stigla kazna Božja već na ovom svijetu. Kad je svećano ulazio u Carigrad, naglo mu pozli i ispadao mu crijeva, kao Judi izdajniku. —

Mi smo sami gledali njegovo veličanstvo. Jer je primio od Boža čast i slavu, kad mu dode takav glas od vellčanstvene slave: »Ovo je Sin moj ljubljeni, koji je po mojoj volji, nješta slušajte«. I ovaj glas mi čuli, gdje sida s neba, kad bijasmo s njim na svetoj gori. (II. Petar 1, 16—18).

Nauka o božanstvu Kristovu je temeljna nauka. Isus je doista »Učitelj dobri«, a »nitko nije dobar osim jedinoga Boga«, kako je to Spasitelj potvrdio (Lk 18, 19).

Znak ribe. Na starokršćanskim se nadgrobnim spomenicima nalazi češće riba sa sidrom. Sidro znači nadu, a riba znači Krista. A zašto? Riba znači grčki i h t i s. Tih pet slova jesu početna slova grčkih riječi, što u prijevodu glase: Isus Krist, Božji Sin, Spasitelj. Taj je znak ribe bio kao tajni znak, pa su se kršćani po tome znaku prepoznavali u doba teških progonstva. To je ujedno znak vjere u božanstvo Kristovo: Isus Krist je Sin Božji. Sam nebeski Otac veli o Isusu: »Ovo je Sin moj ljubezni, koji je po mojoj volji«. (Mt. 3, 17). Spasitelja zovemo i: jedinorođeni Sin Božji. I sam se Isus tako nazivlje u razgovoru s Nikodemom: »Bog je tako ljubio svijet, da je predao jedinorođenoga Sina svoga, da nijedan, koji vjeruje u njega, ne pogine, nego da ima život vječni«. (Iv. 3, 16). Zove se jedinorođeni, jer je druga božanska Osoba, a ova je samo jedina. Zatim, što se razlikuje od andela i ljudi, koji se isto tako zovu djecom Božjom. Djecom Božjom — ne po naravi, jer im Bog nije priopćio svoju narav, nego ih je uzeo pod svoje.

Isus je i jedinorođeni Sin Bl. Djevice Marije. Sveti ga Pismo zove i prvorodenac ili prvenac. Ne kao da bi Majka Božja imala još i druge djece, nego se prvenac zove zato, jer je na-prosto prvi rođen, a prvenci su bili po zakonu Božjem osobito posvećeni.

Braća Isusova. U svetom se Pismu spominju braća Isusova. No Židovi zovu braćom i bližnje rodake. Već se u Starom Zavjetu zovu često bliži rodaci braća. I kod nas se u gdjekojim krajevima bliži rodaci nazivaju braća. Kad su mu jednom javili, da mu je došla Majka i braća (rođaci) i da ga hoće da vide, odgovori im: »Oni, koji riječ Božju slušaju i izvršuju, mati moja i braća su moja« (Luk. 8. 21). Ljudi su djeca Božja, ali ne u istom smislu, kao što je Isus Sin Božji. Tako veli sv. Ivan: »A koji ga primiše, dade im vlast da budu djeca Božja«. A u svojoj poslanici veli: »Vidite, koliku nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja zovemo i jesmo« (1 Iv. 3. 1). Isus je Sin Božji po naravi, a mi smo po milosti posinjeni i to zaslugom Isusovom. »Ako smo djeca, i baštinici smo, baštinici Božji, a subaštinici Kristovi« (Rim. 8. 17). Veliko je dakle naše dostojanstvo, što smo ga dobili po milosti Božjoj na sv. Krstu. Isus — moj brat! Dakle je i moj bližnji di-jete Božje i brat Isusov! A zar da ja ne ljubim djecu Božju i braću Isusovu?

Gospodin naš. Isus Krist je naš Gospodin. Najprije zato, jer je *Bog, Stvoritelj i Gospodar neba i zemlje*: »Sve je po njoj (Riječi — Sinu Božjem) postalo i bez nje nije ništa postalo, što je stvoreno«. Isus je zato naš Gospodin, jer je naš *Otkupitelj*. Mi smo otkupljeni od ropstva sotona »skupcijonom Krvlju Kristovom kao nedužna i neokaljana Janjetu« (1 Pet. 1. 19). Zato mu i pripadamo, kao što rob pripada onome gospodaru, koji ga je kupio. Stoga piše sveti Pavao: »Ili ne znate, da je tijelo vaše hram Duha Svetoga, koji je u vama, kojega imate od Boga i niste svoji? Jer ste otkupljeni velikom cijenom. Proslavite dakle i nosite Boga u tijelu svomu«. (1 Kor. 6. 19). Krist je naš *zakonodavac*. On je potvrdio i usavršio deset zapovijedi Božjih, a dao nam je i dvije svoje zapovijedi o ljubavi: ljubav prema nepri-jatelju i ljubav bratsku. On sebe zove: »Gospodarom subote«. Stoga je i dao Crkvi vlast, da iz važnih razloga uzme za dan Gospodnji nedjelju, a ne subotu. Isus je naš *Učitelj* i zato Go-spodin. On nas uči najpotrebitiju i najuzvišeniju znanost, kako ćemo postati Bogu slični i sveti. Apostoli su zvali tako svog Učitelja Gospodinom: »Vi zovete mene Učiteljem i Gospodinom, i pravo velite, jer i jesam« (Iv. 13. 13). Isus je naš *Sudac*. On će jednom doći sa silom velikom i slavom i sakupiti će sve ljudе pred sebe i razlučit će ih, kao što razlučuje pastir ovce od ja-raca. Tako će ga i pravednici i osuđenici nazivati sa »Gospodine«. Svi stvorovi, dakle i mi, podložni smo Isusu Kristu Gospodinu kao »suncu milosti«. On je »blaženi i jedini vladar, kralj nad kraljevima i gospodar nad gospodarima« (1 Tim. 6. 15). Krista,

Gospodina našega, slušati, njemu se pokoravati — zar to nije naša najveća čast i sreća?

Krist je nadvladao svijet. On obećaje krunu života, ali samo onima, koji ustraju i koji mu služe, jer veli: »Ne će svaki, koji mi govori: Gospodine, Gospodine, ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj, koji čini volju Oca mojega, koji je na nebesima«. (Mat. 7. 21).

Petar Gärtler D. I.

Na razmišljanje !

Prošle godine osnovan je u Brezovici kraj Zagreba prvi samostan bosonogih Karmeličanki Majke Božje Karmelske u Hrvatskoj. To je najstroži ženski Red u hrvatskim zemljama. A bila je uistinu potreba da dobijemo jedan takav koniemplativen, pokornički Red, da se moli Bogu za svetu Crkvu u Hrvatskoj, nepose za svećenike, i da čini pokoru za tolake grijeha hrvatskog naroda.

Hvala Bogu, do sada je Božji blagoslov pratilo prvi karmelski samostan u Hrvatskoj. No za daljni njegov razvitak bezuvjetno je potrebno da se iz vremenih prostorija preseli u vlastiti veliki samostan, izgrađen prema previlima Reda. Svetih naime zvanja (sto je vrlo utješna stvar) imade svaki dan više. Bila bi grijehova da ta zvanja propadnu samo zbog neslašice prostorija.

No bi li se i ti, dragi čitatelju, malo zamislio što znači za našu domovinu i narod jedan pokornički samostan? Nema sigurno Hrvata koji se ne bi veselio slobodi svoga naroda i sreći svoje domovine. Ali ikogod misli, da se to može ostvariti, i što je još važnije, sačuvati bez Boga i pomoći Božje, tež se očito vara. Jer i Jučer je vrijedila i danas vrijedi i sutra i zauvijek će vrijediti ona riječ Gospodinja: »Ako Gospodin ne sagradi kuće, uzalud se frude koji ju grade; ako nam Gospodin ne čuva grada, uzalud bdije koji ga čuval«. A ta pomoć Božja silezi po molitvi na zemlju. I misliš li, dragi čitatelju, da je onda bez značenja za jedan narod opstojnost jednog ženskog pokorničkog samostana?

Kad se jednom otvorí »Knjiga životar« onda će se istom vidjeti tko je više uradio za domovinu i narod; da li oni kojima su usta puna hvalospjeva domovini, a grijesima svojim izazivaju prokletstvo Božje na zemlju i narod svoj, ili one skromne duše, kojih nitko i ne pozná, ali svojom pokorom i molitvom sjaju keo zvijezde pred Bogom i dozivaju blagoslov s neba na svoj narod i domovinu.

Mojstije nije držao maču u ruci, kad se vodila ogorčena bitka između Izraela i njegovih neprijatelja. Ali je zato dizao ruke k nebu i dok su bile uzdignute gore, dole je pobjeda naginjala Izraelu. Cim bi klonute, pobjeda je naginjala neprijatelju. Tek kad su ih poduprli, izvojevao je Izrael odlučnu pobjedu. I nama treba mnogo, mnogo ruku, koje će se dizati k nebu za narod i domovinu Hrvatsku.

Dragi čitatelju, daj se malo zamisli! Sam se vjerojatno vrlo malo molis i za sebe i za druge. A bez molitve češ zlo svršili. Zlo bi svršilo i domovina. Ne bi li dakle u vlastitom interesu svome, a iz ljubavi također prema domovini pomogao koliko možeš one, koje se žrtvuju kao svjeća na oltaru, koje mole i pokoru čine za druge, za naš narod i domovinu? Ne bi li i ti ako ti prilike dopuštaju doznačio priloženim čekom koju Kunu za naš prvi karmelski samostan? Novac nije nikad siguran na ovoj zemlji. Jednom se zaledi u banci, drugom odnesu tatovi, trećem ga odnese rat, požar i tako redom. Zato nas je Spasitelj lijepo savjetovao: »Ne sakupljajte sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rde kvari, nego sakupljajte sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rde ne kvarile.

Molimo te dakle, dragi čitatelju, ako nađei za vrijedno, da se poslužiš priloženim čekom i pošalješ koji derak za gradnju hrvatskog Karmela, koji će se, uzdamo se u Boga, kraj svih teškoća početi graditi u ovoj godini, jer nam je sada najviše potreban. »Dajte i dat će vam sel Mjeru prepunu, stresenu i nebijenu dat će u naručje vašel« To su Kristove riječi, koji nikad nije prevario čovjekal

Duhovne vježbe za svećenike na Jordanovcu

U godini 1941. držat će se duhovne vježbe za svećenike slijedećim redom:

od 15. — 19. rujna	od 20. — 24. listopada
od 22. — 26. rujna	od 3. — 7. studenoga
od 6. — 10. listopada	od 10. — 14. studenoga

Tečajevi počinju po običaju prvoga od označenih dana u 7 sati navečer, a završavaju poslijednjega oko 7 sati izjutra.

Trođnevni tečaj traje redovito od ponedjeljka navečer do petka ujutro.

Odšetka za trođnevne svećeničke duhovne vježbe iznosi 300 Kuna, a za osamdnevne 500 Kuna. Prijavili se treba barem 7 dana prije, da se uz mogne pravovremeno obavijestiti, eko bi broj raspoloživih mjesto bio već popunjeno.

Nekoga gospoda izvan Zagreba žele da im se označi, kako se lako dolazi sa kolodvora do Doma duhovnih vježbi. Sa zagrebačkog glavnog kolodvora uzme se tramway broj 8 i vozi se do Kvaternikova trga. Sa trga se može autom ili pješice Domjanicevom ulicom, desno Petrovom, te lijevo Zajčevom kraj »Merkurak na Laščinsku cestu, koja ravno vodi na Jordanovac broj 110.

UPRAVA DOMA DUHOVNICH VJEŽBA
ZAGREB, IX. — JORDANOVAC 110.

ZA SVETOG OCA

DALI SU SLUŽITI SV. MISE:

Baja (Bačka) : Društvo sv. Ure, — 5. VIII. 1941.

Grabrovnica (Kozarevac) : Apostolat Molitve, — 30. VI. svake godine.

Milna : Djevojačko Društvo Srca Isusova, — 29. V. 1941.

Varaždin : Dimić Marija, — 16. VII. 1941.

Medsen-draga (Prekrije) : Krunicarsko društvo, — 4. IV. 1941.

U SVIJETLU VJERE

50.) Presv. Sreću Isusovo je obećalo, da će oni, koji budu primili kroz 9 prvi petaka uzastopice sv. Prćest, sigurno umrjeti u milosti Božjoj. Može li se ta sv. Prćest prenijeti i na prvu nedjelju u mjesecu?

Ne može, jer obećanje izričito veli, da se treba pričestiti u prvi petak. Uostalom dosta je, da netko obavi tu pobožnost jednom u životu, iako je hvalevrijedno, ako se obavlja, kad se komu pruži zgora.

54.) Za vrijeme bitke u blizini našeg mjeseta, gdje su se borila i moja braća, zavjetovala sam, da će oni, ako ostanu živi, svake godine na taj dan dati služiti tri sv. Mise u zahvalu, da će svake nedjelje ravno prisustvovati sv. Misi i da će svaki mjesec pristupiti k sv. Prćesti. Braća su se hvala Bogu sretno vratile kući, ali ne će da izvrše, što sam ja obećala Presv. Srcu. Što da učinim? Da li taj zavjet sada veže mene?

Zavjet veže po sebi pod smrtni grijeh, ali zavjetom može netko obvezati samo samoga sebe, a ne druge osobe. Stoga i gore izloženi zavjet zapravo nije zavjet, jer ne veže nikoga. Osoba, koja je napravila taj »zavjet« može, ali nije dužna, dati na onaj dan svake godine dati služiti sv. Mise na mjesto osoba, koje je ona zavjetovala, ali ne može mjesto njih prisustvovati

sv. Misi ili primati sv. Prćest, iako će dobro djelo učiniti, ako učini ta djela pobožnosti i prikaže ih za spomenute osobe. Ako je zavjetovala, da će koje djelo pobožnosti učiniti skupa s njima, tada je dužna, da to barem sama učini, ali njih ne može pod grijeh na to obvezati, osim ako su možda i sami na nj pristali.

51.) *Djevojčica u privatnoj pobožnosti »služi sv. Misu«, t. j. molitve sve misne molitve i oponaša u svemu svećeniku. Je li to grijeh?*

Nije grijeh, ali se preporuča, da s tim prestane. Dječacima se to može dopustiti radi djetinje pobožnosti, jer mogu postati poslije svećenici, ali za djevojčice takva »pobožna igra« nema smisla, nego neka obavljaju druga djela pobožnosti. Pogotovo ne smije si nitko utvarati, da je takvo oponašanje sv. Mise kakvo zasluzno djelo ili čak da ima vrijednost sv. Mise.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

Babić Ivanica, Makarska. — Bahat Terezija, Svibovec. — Blajda Josip, Bebrina. — Bobinac Ema, Osijek. — Dolencić Kata, Durdevac. — Ivanek Marija, Zagreb. — Lichtler Ana, Hrv. Mitrovica. — Mirković Kata, Bebrina. — Tučelj Mara, Donje Jelenske. — Preč. g. Vujović Josip, kanonik, Hercegnovi.

*Pokoj vječni darui im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!*

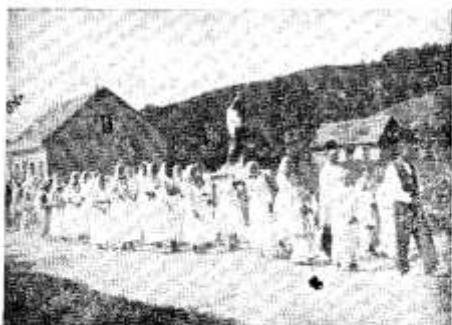
PO DOMOVINI

LUN. — Naše djevojačko društvo, hvala božanskom Srcu Isusovu, još uvijek cvate unatoč poteškoća i nevolja, koje nas snalaze. Mi kroćimo smjelo naprijed pod stijegom našeg nebeskoga Kralja, koji nas krije i podrži. Društvo broji 82 prisutnih članica, koje su uvijek svjesne svojih dužnosti. Redovito pristupaju mještečnoj sv. Prćesti i sastancima. Imamo hvala Bogu i onih, iako u manjem broju, koje pristupaju i svagdanjoj sv. Prćesti. Društvo je do sada dalo i dobrih majka i lijepi broj čć. sestarica, koje se žrtvuju po raznim samostanima i bolnicama. Ono se naročito svojski brime za red, čistoću i ukras naše župne crkve, koja je uvijek u moru cvijeta i zelenila. Nade se i onih, koje i na salove znadu bdjeti kod svoga utomničenog Isusa, da Mu se u osamljenim časovima klanjaju i žrtvuju.

Članice su osobiti mar pokazale za proslavu dragog blagdana Srca Isu-

Hinko Veštilgaj sa sinom Ivanom iz Hromeca, 40 god. povjerenik Glasnika

Cučerje: prenos kipa presv. Srca Isusova

sova. Još u predvečerje blagdana viđela se veća grupa veselih članica na čelu sa svojom vrijednom glavaricom, kako neumorno čiste crkvu za sutrašnji blagdan. Kitile su oltar svjetlim, mirisnim cvijećem i slike bož. Srca, koju će drugi dan u procesiji nositi svojim malim selom, puno vjere za sretniju, bolju budućnost svoju i svoga naroda. Kad su uredile crkvu slijedila je sv. ispoštovanje članica i svršio se dan priprave večernjim blagoslovom. Sve su se one neopisivo sretne vratile svojim kućama. Mnoge su i noć probdjele, da si mogu uređiti bijelu narodnu nošnju, da ujutro mogu bijele kao golubice pred svoga Kralja. Svanuo je lijepi, tih, vedri proljetni dan, kojega je već u ranu zoru navijestilo bruhanje zvona, kad se već mnogo djevojaka bilo spremilo, da po krševitim obroncima sabiru cvijeće koje će u svečanoj procesiji si-

Cučerje: prenos kipa presv. Srca Isusova

pati pred sliku svoga Isusa, kao dokaz svojoj ljubavi i odanosti.

U 7 sati sakupile smo se sve na zajedničku sv. Prcišti za naknadu uvređa nanesenih dragome Isusu onoga dana. Iza sv. Prcišti slijedilo je svećano primanje novih članica, njih 18 na broju. Primanje je obavio upravitelj društva domaći župnik preč. g. Leonardo Vidulić sa posvetom i pobudnim govorom novim članicama. Među ostalim pozvao je članice na kršćanski apostolat u svom selu protiv današnjih slobodnih nazora i vjerskog nehaja. Čin je primanja sve prisutne žanuo, a ona mlada, nevinu vredra lica malih članica bila je milina gledati i kao nehotice poletio je mnogi uzdah: »Nedaj, o Presveti Srce, da im ove vredrine nikakav griješ smraći!«

Kruna svega bila je svećana procesija u 10 s. sa slikom božanskog Srca, koju su nosile četiri najmlade članice okružene grupom članica u bijelim narodnim nošnjama sa svijećama i cvijećem u ruci. Gromki se pjevalo i od srca molilo uz pratnju i slavljenje zvona. Ustlijedila je velika sv. Misa pred izloženim Svetotajstvom i sa dirljivom propovijedu u kojoj nas je opet naš preč. g. župnik prve pozvao i pokazao nam presveto Srce goruće od ljubavi i ovijeno oštrom trnovi krune — uzrokom grijeha — psovke, a koju mi trn po trn možemo uništiti, ostraniti svojim apostolatom mira u obitelji, žrtvom naknadivanja za grijehe, borborom protiv psovki. Svečanost je završena blagoslovom i posvetom cijele župe božanskom Srcu. U jedan sat pak poslije podne održale su sve članice sat klanjanja i slijedio je zajednički blagoslov. Iza blagoslova naše su se opet sve članice kao kruna oko slike predragog Sreca Isusova, da zajedničkim prikazivanjem i zanosnim pjevanjem završe ovaj divni dragi blagdan, za kojega su činile sve, a na čest božanskog Srcu.

Vas drage sestre, duž drage Hrvatske, od srca pozdravlja Vaša sestra u Presv. Srcu

Katica B. Pavčić
ravnateljica

CUCERJE. Proslava jubileja. — U nedjelju po blagdanu presv. Srca Isusova naša je župa na svečan način proslavila 1300-godišnjicu veza sa Sv. Stolicom. Još mnogo prije te proslave

naš je vič, g. župnik Ivo Suić nabavio milodarima vjernika lijepi kip Presv. Srca, što smo ga do te zgodbe čuvali u obližnjoj župi Granešini, kada smo pošli po njega i ponijeli ga svečano u našu župu. U procesiji je bilo više od 3.000 duša. U Granešini je obavio blagoslov kipa i predao ga našemu župniku tamošnji župnik i dekan, preč. g. Franjo Forko. Proslavu je uveličala glazba pitomaca ČČ. oo. Dominikanaca iz Zagreba. Pontifikalnu

misu u Čučerju služio je preuzv. g. Dr. Ferdo Rožić, apostolski prototunar i kanonik iz Zagreba.

Tom je prilikom primljeno u Djevoj. Društvo presv. Srca 69 djevojaka. Svake prve nedjelje u mjesecu imamo zajedničku sv. Prcesu i redoviti mješevi sastanak.

Budenjem pobožnosti prema presv. Srcu u našoj župi, na čemu naš župnik mnogo radi, nadamo se mnogome Božjem blagoslovu.

Z. T. tajnica.

DOMAĆINSKA ŠKOLA SS. MILOSRDNIĆA S PRAVOM JAVNOSTI LOVREĆINA-GRAD, z. p. VRBOVEC

Domaćinska škola u Lovrećini pozivlje i ove godine dobre majke da pošalju svoje kćeri u ovu školu. — Lovrećina leži u milovidnoj okolini, udaljena od buke i vreve i svakog lošeg utjecaja po uzgoju. — Ova škola, kao i sve druge isloga smjera, daje temeljnu poduku u vođenju uzornog kućanstva, a da i ne spominjemo moralan i religiozan odgoj, koji je baza obiteljskoj sreći. — Molimo drage majke koje žele svoje kćeri ovamo poslati da se izvole javiti najkasnije do 10. kolovoza na gornju adresu. Listu treba priložiti marku od 2 Kune za odgovor.

DOM SV. TEREZIJE U SENJU

ženski konvikt za realnu gimnaziju. Zavodom upravljaju Sesre Franjevke. Zračni i udobni zavod posjeduje sve moderne uređaje za ugodan boravak i svestranu neobrezbu učenicu. Lijep položaj i blizina mora podaju kući poseban čar, a za siguran napredak u nauci brinu se dvije profesorice, koje pomažu i nadziru rad učenica. Dosadašnji uspjesi jemče za uspjeh u naucima, a vjerska uprava garantira za zdrav katolički odgoj. — Pobliže upute i objašnjenja daje:

Uprava Doma sv. Terezije M. I. — Senj

SRCE ISUSOVU POMAŽE

Bjelovar: DZL Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božjoj i bl. N. Taviliću za ozdravljenje sinčića. — MS Zahvaljujem Srcu Isusovu, Bl. Djevice, sv. Josipu i sv. Antu za zrean povištak sinova iz reke. — SM Srce Isusova o izbodio me, da nisam moreo u reku. — Boljničac ŠE Po zagovoru bl. Nikole Tavilića, izdržala mi kćerku od opseće, duge bolesti, Hvala Srcu Isusovu za nadenu svar. — GK Zahvaljujem Majci Božjoj i Petru Barbariću za nađenu svar. — Đorđević (Križevci): DK Srce Isusovo udjelilo mi po zagovoru Petra Barbarića i bl. Nikole Tavilića mnogo milosti povratak mi zalajen novac, sin mi se izjavio iz reke povratio, ruka mi ozdrvila, unuk mi ozdrvio od teške kronične bolesti. — Donja Subotica: MF užiljana molba. — Đorđi Miholjac: A Velika hvala Presv. Srcu Isusovu i Petru Barbariću za primljene velike milosti i pomoći u naukama. — Đorđević: KM Presv. Srce udjelilo razne milosti po zagovoru Petra Barbarića. — Đorđević: BB Hvala Srcu Isusovu i Matinju za pomoći u naukama. — Đukovec: SM Zahvaljujem Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. zaštincima, što mi se sin strelno vratio iz reke. — Đorđević: DK Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu i sv. zaštincima svojim da sam ozdrvila od mnogih bolesti. Cetiri puta sam primila vać sv. pomaci, ali uvek sam strelno ozdrvila, dapače, zasijela mi je i mogu, koju su lječnici dijali neizjedljivom. Hvala presv. Srcu Isusovu! — Đedinjak (Staro Petrovo Selo): AM Hvala Presv. Srcu i Bl. Djevice za ozdravljenje od neizjedljive kočnu bolesti. — Golac: VF Srce Isusovo помогло mi u velikoj gospodarskoj nevolji. — Grgina Vrba: BE Zahvaljujem Srcu Isusovu i bl. Nikoli Taviliću za mnoge milosti. — Grgić: BS Od svog srca hvala Presv. Srcu za primljene milosti. — Gregurović (Krap. Toplice): OJ Hvala Srcu Isusovu i sv. zaštincima za pomoći u velikoj novčanoj potrebi i za prestanak svađe. — Ham na Sutli: VP Zahvaljujem Presv. Srcu i sv. zaštincima za ozdravljenje noge, za zrean porod i pomoći u velikoj nevolji. — Ivanec: FA. Velika pomoć od Srcu Isusovu po zagovoru Petra Barbarića. — Karlovac: CD Zahvaljujem Srcu Isusovu, Majci Božjoj i Petru Barbariću za primljena milost. — Kloštar Podravski: KR Zahvaljujem Presv. Srcu za veliku milost. — Konavle: PMP Hvala presv. Srcu Isusovu za ozdravljenje muke i mnoga druge milosti. — Kopivnica: ZM B. i R. trudnica o. p. za vrijeme njemačkog bombardiranja uteklo se u svom slabom stanju presv. Srcu Isusovu, da nas otvara i Prešv. Srcu nam je pomogao. — Križevci: OJ Zahvaljujem bož. Srcu Isusovu za pomoći kod lipata. — Kostica: BM Srdačne hvala bož. Srcu, nebeskoj Majci i Petru Barbariću, što mi se malo strelno vratio iz reke. — Ludbreg: SA Hvala Presv. Srcu i sv. zaštincima za mnoge primljene milosti. — Mađarević: HF Ozdravio mi sin po zagovoru Petra Barbarića i bl. Nikole Tavilića. — Mađarska: BO Zahvaljujem za ozdravljenje po zagovoru Petra Barbarića i sestre Celine. — Moljević: ZK Zahvaljujem bož. Srcu Isusovu i sv. zaštincima za ozdravljenje sina i mnoge druge milosti. — Odlacić: FA Zahvaljujem Presv. Srcu za ozdravljenje sestre. — Orašje (Krap. Toplice): NJ Zahvaljuje Srcu Isusovu za

ozdravljenje od duga i teške bolesti. — Oriovac: PB Zahvaljujem Srcu Isusovu za ozdravljenje po zagovoru Petra Barbarića. — Pothevinc: ZA Hvala Srcu Isusovu i sv. zaštincima ne pomoći pri operaciji. — Prelövel (Šibenik): RR Zahvaljujem Srcu Isusovu za spasen život u rečnom vratu. — Reković: KJ Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za pomoći u velikim ratnim opasnostima. — Sarajevo: MS Hvala Presv. Srcu i sv. Antu, što su mene i obitelji izbavili iz smrte pogibjeli. — Skrad: RK Zahvaljujem Srcu Isusovu i Petru Barbariću za veliku milost. — Slakević: VA Hvala Presv. Srcu na mnogim milostima. — Slav. Brodi: CK Zahvaljujem za pomoći u velikoj potrebi. — Stenjevac: PJ Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti. — Sv. Ivan Želina: JS Zahvaljujem Srcu Isusovu za mnoge milosti. — Sv. Kriz: II Hvala bož. Srcu Isusovu za strelno udaju i pomoći u mnogim potrebama. — Sv. Simao (Zagreb): KB Presv. Srcu ordiniralo me po zagovoru sv. Antuna od mnogih bolesti. — Štivljač: CE Zahvaljujem Presv. Srcu za primljenu milost. — MI Hvala bož. Srcu Isusovu, da mi se sim strelno povratio iz reke. — Turak: SA Zahvaljujem Srcu Isusovu za pomoći u bijedi. — Vajška: AP Hvala Presv. Srcu i sv. Antu za pomoći u potrebi. — Vareš: IB Zahvaljujem Presv. Srcu za mnoge milosti, a osobito za strelno uspijelu operaciju. — Velebit: CF Zahvaljujem Presv. Trojstvu i sv. Tereziji za ozdravljenje unuka i pomoći u trgovini. — Velika Gorica: ŠKA Hvala bož. Srcu Isusovu na primljjenim milostima po zagovoru Petra Barbarića. — Velika Draga: KM Hvala Presv. Srcu na svim primljjenim milostima. — Vinkovci: CV Zahvaljujem Srcu Isusovu i Petru Barbariću za izvanrednu milost. — Vinovlječić: OM Hvala Presv. Srcu i sv. zaštincima, da nem se sim strelno vratio iz Makedonije. — Voćine: SP Primila sam milost od bož. Srcu po zagovoru Petra Barbarića. — Vrb. Poljanac: PV Hvala Srcu Isusovu na primljenoj milosti. — Zagreb: AB Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj Karmelskoj za povratak 5 vojnika rođaka. — BA Hvala Srcu Isusovu i sv. zaštincima, što mi je mal dobro najmještanje. — BA Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za ozdravljenje od teške bolesti. — BK Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj za pomoći. — BI Zahvaljujem bož. Srcu i Bl. Djevice za mnoge primljene milosti. — JM Hvala Presv. Srcu za ozdravljenje kćerkice od teške bolesti. — KM Zahvaljujem Srcu Isusovu, Petru Barbariću i sv. Tereziji za mnoge milosti. — KB Zagovoren Majka Božja Karmelska bila brat se strelno vratio iz reke. — KB Hvala bož. Srcu Isusovu i Majci Božjoj, što mi je bila ozdrvila od opetne upale pluža. — MM Zahvaljujem Srcu Isusovu i sv. zaštincima, što mi je jedan sin očuvan od oboennist rate, a drugi se strelno vratio. — MA Hvala bož. Srcu, što mi je pomoći u velikoj naruci. — MA Srcu Isusovo udjelilo mi veliku milost. — SI Hvala Presv. Srcu, Bl. Djevice i sv. Josipa za ozdravljenje i jednu veliku milost. — TJ Zahvaljujem Presv. Srcu i bl. Nikoli Taviliću za iskarane milosti. — TN Zahvaljujem Presv. Srcu i sv. zaštincima za premještenje. — Zlatar: Hvala Srcu Isusovu i sv. Antu za pomoći u gospodarstvu.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

INFORMATIVNI PROCES

Dne 7. srpnja 1941. službeno je objavljen proces, voden od posebnoga Suda, imenovana od vrhbosanskoga nadbiskupskog Ordinarija, u predmetu glasa svetosti i kreposti Sluge Božjega Petra Barbarića.

Objavljen je i proces o neiskazivanju javnog štovanja istom Slugi Božjemu.

Tim činom objave postupka prestaje i obaveza prisege, položene o čuvanju tajne, kako za same suce i ostale službenike Suda, tako i za sve preslušane svjedoke, u odnosnim parnicama o istraživanju spisā, neiskazivanju štovanja i glasu svetosti i kreposti Sluge Božjega Petra Barbarića (Isp. kan. 2037 §§ 1 i 3 Crkvenog Zakonika).

Za Sud: *Dr. Marko Alaupović*

Ova objava postupka u parnici za beatifikaciju Sluge Božjega Petra Barbarića oglašena je u sarajevskom Katol. Tijedniku dne 13. srpnja 1941.

Svaki pozvani svjedok u informativnom procesu pred nadbiskupskim crkvenim sudom u Sarajevu glede Sluge Božjega Petra Barbarića morao je položiti prije preslušanja ovu zakletvu:

Ja niže potpisani svjedok... polažem ruku na ovo sveto Evanelje, koje je pred menom otvoreno, te se kunem i obećajem, da će u gornjem informativnom procesu iskazati istinu na stavljenia mi pitanja kao i na članke, o kojima će biti preslušan.

Osim toga se kunem i obećajem, da će vjerno čuvati tajnu i ne će o sadržaju pitanja i o tom, što sam na njih kao i na članke odgovorio i iskazao, — nikomu ništa kazati te ni s kim o tome govoriti — osim s preuzvišenim gosp. Nadbiskupom, s imenovanim sucima, s promicateljem vjere i s bilježnikom, koji su za taj proces postavljeni, pod kaznom krive zakletve i izopćenja, koje odmah nastupa i od kojega bi me, osim u slučaju smrtne pogibelji, mogao odriješiti samo Sv. Otac Papa, a ne bi mogao ni veliki Penitencijar.

I ovako obećajem i kunem se. Tako mi Bog pomogao i ovo njegovo sveto Evanelje.

Prema tomu su se pozvani svjedoci zakleli: 1 da će iskazati samo istinu t. j. u savjeti su bili dužni iskazati sve, što im je poznato o Slugi Božjem, bilo da im je to poznato iz vlastitog znanja ili iz čuvenja od drugih osoba — bilo da ono, što im je poznato, ide u korist i na štetu Sluge Božjeg, u korist ili na štetu njegova glasa svetosti; i 2 da će strogo čuvati šutnju o sadržaju svog iskaza. Imali su strogu dužnost, da ne pripovijedaju izvan suda ništa o tomu, o čemu su bili ispitani kod crkvenog suda, kao ni ono, što su oni iskazali. Smjeli su pak govoriti s drugima o svemu, što im je poznato o Slugi Božjem ili o njegovu glasu svetosti, ma da su to isto iskazali kao svjedoci pred crkvenim sudom, — samo nijesu smjeli navesti, da je to bilo predmetom njihova preslušanja pred crkvenim sudom. Ova obaveza šutnje prestaje svršetkom procesa kod nadbiskupskog crkvenog suda.

Svjedoci su imali pravo, da pri koncu preslušanja, kad im je bio pročitan njihov iskaz, tom iskazu nešto pridodaju, da neke točke isprave ili da opozovu neke dijelove zapisnika, koliko sve to istina zahtijeva.

Svjedocima je bila dužnost, da na stavljenia im pitanja dadu potpune i jasne odgovore, isto tako i na pojedine članke, koje su im već unaprijed bili poslati, da ih pročitaju s najvećom pažnjom, te tako sebi osvježe pamćenje o prilikama, činjenicama, što ih oni sami znaju i pamte. Nikada ne smiju odgovoriti sa »da« ili »ne«, jer ovakav odgovor nema nikakve vrijednosti. Dužnost je svjedocima, da točno i opširno pripovijedaju ono, što im je poznato. I pri samim odgovorima imali su se služiti otvorenim, shodnim i jasnim, a ne dvoznačnim riječima tako, da ne bi mogla nastati nikakva sumnja o sadržaju i značaju njihova odgovora; to je od osobite važnosti kod pripovijedanja tako zvanih sitnica ili uzgrednih prilika. Poznaju li kojeg protivnika predmeta ovog procesa, neka ga slobodno označe te ujedno navedu, koliko je po njihovu sudu ta osoba vjerodostojna. Pri koncu preslušanja potvrdili su svjedoci zakletvom istinitost svog iskaza, te su zapisnik svojom rukom potpisali. A preslušan je bio uvijek svaki svjedok za sebe. I to preslušavanje pojedinih svjedoka trajalo je obično po više dana od jutra do podne, pa i preko podne, a nastavilo se poslije podne, pa do večeri. Pitanja suda i odgovori svjedoka točno su se bilježili u zapisnik od posebnog crkvenog bilježnika.

Kao svjedoci bili su preslušani dva brata i sestra Sluge Božjeg Petra Barbarića i 24 drugih svjedoka: kako učitelji i odgojitelji Sluge Božjeg tako i saučenici njegovi — svjetovni svećenici, Isusovci i svjetovnjaci. Crkveni sud preslušavao je svjedoke u Sarajevu, ali morao je poći i na Široki Brijeg, da presluša rođenog brata Sluge Božjega Fra Marka, koji nije mogao u Sarajevo i 30. VI. u Travnik, gdje leže smrtni ostanci Sluge Božjeg; tu su ispitani svjedoci glede neiskazivanja javnog crkv. kulta Petru.

5. RUJNA **PRVI PETAK**
NAKNADNA SV. PRIČEŠĆ

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem
 Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL
 sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
 nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
 koje se Ti neprestano prikazujuš na oltaru. Oso-
 bito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +

**ZA DJEČAKE KOJI ŽELE POSTATI SVE-
 ĆENICI ILI REDOVNICI I ZA OBRAĆENJE KRI-
 VOVJERACA I RASKOLNIKA +**

RUJAN 1941.

**Članovi Apostolstva Molitve molit će u rujnu
 na ove nakane :**

1 N Egidije. Posljedice rata	7 N 14. PO DUH. Marko. Hrv. duh.
obnova
2 U Maksima. Narodni prvaci	8 P Rođenje B.D.M. Naše majke
3 S Mansvet. Posveta obitelji	9 U Petar. Misija zvanja među
Hrvatima
4 Č Rozalija. Djevojačka društva	10 S Nikola T. Naša kat. štampa
5 P Lovro. <i>Mjes. zašt. Nezaposleni</i>
i bijedni	11 Č Emilijan. Pučke misije
6 S Zaharija. Naši u vojsci	12 P Ime Marijino. Početak školske
godine
14 N 15. PO DUH. <i>Uzv. sv. Križa.</i>	13 S Amat. Naši biskupi

15 P 7. žalosti B. D. M. Žrtve rata	16 U Ljudmila. Katoličke žene
17 S Rane sv. Fr. Trećoreci. <i>Kvatre</i> †	18 Č Josip K. Bolesnici.
19 P Januarije. Psovači. <i>Kvatre</i> †	20 S Eustahij. Svećenstvo. <i>Kvatre</i> †
21 N 15. PO DUH. <i>Matej.</i> Obraćenici	22 P Mauricije. Vojnici
22 U Tekla. Cistola mladeži	23 S Marija Mercedes. Zarobljenici
24 S Marija. <i>Croatia</i>	25 Č Kleofa. Zatvorene duh. vježbe
26 P Kanadski muč. Kat. neustrašivost	27 S Kuzma i Damjan. Liječnici
27 S Eustahij. Svećenstvo. <i>Kvatre</i> †	28 N 17. PO DUH. Večeslav. Naši
neprijatelji
28 P Mihovil. Pobjeda nad opatičinama	29 P Mihovil. Pobjeda nad opatičinama
29 U Jeronim. Društvo sv. Jeronima	30 U Jeronim. Društvo sv. Jeronima

ZA ČLNOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog pešaka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbine sv. Pricašti. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA ČLNOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUŠOVA: Potpun oprost prvoga pešaka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLEDENA U OTOVU.

GLÄSNIK

S RČA I SuSOVĀ

1941 50 GODIŠTE BKOJIO

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE ★ LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBITELJI

Izdaju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu ★ Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara »Glasnik«, Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50

BR. 10

LISTOPAD 1941

Uprava: Zagreb 1/147,
Palmotićeva 31 ★ Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 15
Kuna — USA: 0.50 do-
lar — Italija: 8 lira —
Mađarska: 2.50 pengő

Za koga piše Glasnik?

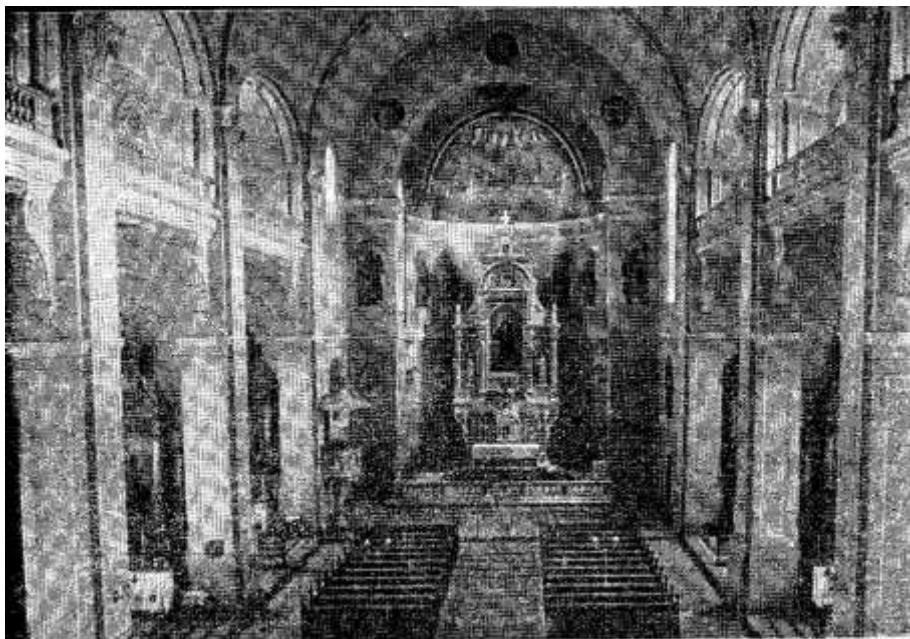
Svaki časopis računa na neku određenu vrstu čitatelja. Neki su namijenjeni obrazovanim ljudima, drugi pak neukim, treći se obraćaju na kakav određeni stalež, četvrti na neko posebno zanimanje, peti pak na članove kakove organizacije.

A Glasnik Presv. Srca Isusova? Za koga on piše? Kratko možemo reći: za svakoga. Bez obzira na obrazovanost, jer govoriti o vjećnim istinama, o sredstvima spasenja, koja su potrebna svakome čovjeku bez razlike. Ipak u prvom redu namijenjen je seljačkom puku.

Nije li Glasnik »previsok« za narod? Nije li previše »dubok« za ljude bez posebne naobrazbe? Nije li »prepobožan« za pro-sjećnog kršćanina? — ta u njemu su sami duhovni članci, razmatranja i vjerske pouke. Ne bi li bilo dobro donasati raznolikiji sadržaj, pa i ponešto svjetovnoga?

Glasnik je hotimice takav. On imade pred očima svoj cilj: produbljenje vjerskog života kod naroda. Taj cilj može postići samo temeljitim člancima, koji zahvaćaju u dubini pojedinih pitanja. Tom cilju Glasnik rado žrtvuje »zanimljivost«, koju bi stekao uz eljenu površnost. Glasnik mora odgajati za jedan viši, dublji i solidniji kršćanski život. Naš je narod u većini odan vjeri, ali je često ta vjera površna, treba ju produbiti da može donasati plodove. Kod odabirana slika za Glasnik pazi se također nato, da slike budu odgojne, t. j. da u narodu odgoje smisao za pravu svetu umjetnost, da mu usavršće ukus i u tom pogledu. Neki reoni župnik, iz kraja u koji dolaze mnogi časopisi, piše uredniku: »Glasnik je na visini svog zadatka i moja najveća pomoć. Jedan moj župljanin veli: - Glasnik govori samo o božanskim stvarima i to je dobro, jer za druge stvari čujemo dosta i inače. Glasnik mora ostati na istoj liniji vjerskog, čudorednog i asketskog produbljivanja — to je ono što nam treba.«

A najbolji dokaz, da je Glasnik doista takav kakav treba da bude — jest ogroman broj njegovih preplatnika. Imade najveću nakladu od svih štampanih izdanja u Hrvatskoj. Raznolikost njegovih preplatnika najbolje odgovara na pitanje: za koga piše Glasnik?

PIJO PAPA XII. NA VJECNI SPOMEN

Rimskim Papama nije nikada bilo ništa više na srcu, nego da se danom zgodom pobrinu za počast crkava. Pa stoga i Mi, potaknuti primjerima Naših Predčasnika, nastojimo već od početka Našega Papinstva vazda to izvršiti, osobito ako posebnim dokazom naše blagonaklonosti prema kojoj crkvi ujedno koristimo i duhovnom dobru vjernika. Stoga, budući da smo usrdno zamoljeni od Provincijala Družbe Isusove, da bismo počastili naslovom i povlasticama Male Bazilike crkvu: Svetište Presvetoga Srca Isusova u Gradu Zagrebu, I budući da tu molbu obilno poštrepili Časni Braća Zagrebački Nadbiskup i Generalni Prokurator spomenute Družbe Isusove, Mi se rado odlučujemo, da joj molbi i preporukama udovoljimo.

Saznajemo naime, da u tu crkvu, koju s polpunim pravom nazivaju »Hrvatsko Narodno Svetište Srca Isusova«, bogoljubnog grnu pobožni vjernici ne samo iz Grada Zagreba i zagrebačke nadbiskupije, već i iz udaljenih mjesta, i da mu velikodušno prilječu u

pomoć prinosima tako, da se na taj način mogu famo desetorica svećenika iz rečene Družbe brinuti za službu Božju i zadovoljavati duhovne potrebe vjernika, i da se time može također uzdržavati i resili i sama crkva.

Ta crkva, sagrađena i urešena s dva zvonika na početku dva-desetog vijeka, doista se ističe svojom prostranošću i umjetninama, osobito umjetnički izrađenim slikama. Ponosi se usto s devedeset oltara, od kojih se svakako odlikuje onaj, što je izrađen od prekrasnih mramora i posvećen Presvetom Srcu Isusovu; a opskrbljena je i bogatim i obilnim svetim ruhom, koje zaista povećaje sjaj službe Božje i podiže pobožnost brojnih vjernika, što se u taj hram sabiru i u njemu se u pobožna udruženja okupljuju. U tom naime zagrebačkom Svetištu imaju svoje sjedište Bračovština Presvetoga Srca Isusova, Apostolstvo Molitve i mnoge Marijine Kongregacije, sve društva s lijepim brojem članova, a bez sumnje nastojanjem svećenika Družbe Isusove, kojima je to Svetište povjerenovo.

Promislivši sve to, budi se u Nama gotovo sigurna nada, da će ta crkva - svetište, kad je uzdignemo na zamoljenu čast, postajati u hrvatskim krajevima iz dana u dan sve to jače središte štovanja, koje dugujemo Presvetom Srcu Isusovu, pa saslušavši Načeg Časnog Brata Biskupa iz Frascatija, Prefekta Kongregacije Svetih Obreda, potpuno svijesni, zrelo promislivši te iz punine Naše Apostolske vlasti dižemo ovim pismom za sva vremena crkvu i svetište, koje je posvećeno Presvetom Srcu Isusovu, a nalazi se u Gradu Zagrebu i Zagrebačkoj Nadbiskupiji, na dostojanstvo i čast MALE BAZILIKE, sa svim povlašticama, koje pripadaju tomu naslovu. I to bez obzira na bilo što pro-tivno.

To odlučujemo, propisujemo, odredujući, da ovo pismo mora biti i ostati vazda snažno, punovaljano i djelotvorno i da ima svoj potpuni i neokrnjeni učinak postizavaći i zadržati, a onima, na koje se odnosi ili bi se moglo odnositi, da sada i ubuduće služi kao potpuni dokaz. I prema tome se ima suditi i određivati, te odsada ima biti ništeino i nemoćno, ako bi se dogodilo, da se s tim bilo tko s makar kojom vlaštu usudi svijesno ili nesvjjesno drugačije postupati.

Dano u Rimu kod Svetog Petra pod prstenom Ribara, dana 31. srpnja godine 1941., treće Našega Papinstva.

O. Milani-Yalerio

282

ALOJZIJE KARDINAL MAGLIONE
(M. P.) državni tajnik

Naša Bazilika

Svaka je crkva mjesto, koje u duši vjernika pobuđuje strahopocijanje, jer u svakoj crkvi stanuje Bog, neizmjerni i dobri. Pa su stoga sve crkve jednako uzvišene, i sveli i časne. No kao što je svod nebeski urešen bezbrojnim zvijezdama, koje su sve zvijezde, ali se ipak jedna od druge razlikuju sjajem, jedna bljeska i ljeta jače od drugih i svraća na se čeznutljivo oko više nego druge, tako se i crkve Božje, razasijane širom svijeta, jedna od druge razlikuju i jedna nad drugu uzdiže. Sve su crkve, sve su kuće Božje, česme milosti i svakoga dobra. A ipak su vjernici neke od njih osobito zavolili, bilo da u njima Bog običaje dijeliti obilatije milosti, bilo da ih je posvetila starina, bilo da ih je na poseban način ukrasila ljudska umjetnost. Pa se stoga oko njih, više nego oko drugih, kupe duše, časte ih i ponose se njima.

I naše Svetište presvetog Srca Isusova u Zagrebu jedna je crkva između tolikih, što rese našu lijepu domovinu. Uz osiale naše crkve i ona je jedan spomenik hrvatske vjere i vjernosti, hrvatske pobožnosti i kulture. Ipak se ona danas uzdiže među prve crkve u našoj domovini, kao zvijezda, što blista jače i jasnije od drugih. Mnogo odlika ima. Prostrana je — ali ima i drugih možda i prostornih. Lijepa je — ima ih možda i ljepših. Skladna je — mnogo ih je takvih. No u jednom uzdigla se iznad svijeta: ona je »svetište« Srca Isusova u Hrvatskoj, žarište ljubavi Srca Isusova, iz kojega se šire zrake milosti i milosrđa širom cijele Hrvatske. Pa su to Svetište radi toga vjerni Hrvati zavolili i sami od sebe stavili u red prvih i najčasnijih crkava i svetišta u Hrvatskoj.

Narodno štovanje i poštivanje uzdiže visoko sveta mjesta. No kad se tome pridruži i glas Crkve, postaju takvi hramovi »svetišta« u pravom smislu riječi, postaju kao svjetionici, na koje upire oči cijeli narod. Jer takve crkve postaju kao neki simboli vjere i vjerenja cijelog naroda. To se efo nedavno dogodilo i sa Hrvatskim Narodnim Svetištem Srca Isusova u Zagrebu. Na blagdan sv. Ignacija Lojole, osnivača Družbe Isusove, kojoj je povjereno Svetište Srca Isusova, 31. srpnja 1941. izdao je Sv. Otac Pijo XII. pismo (vidi sliku izvornika na str. 296 - 297 i hrvatski prijevod na početku ovoga broja Glasnika), kojim je počastio naše Svetište Srca Isusova najvećom počašću i doslovanstvom, kojim sv. Crkva obdaruje rijetke crkve: dao je našem Svetištu Srca Isusova naslov Bazilike.

Ime bazilika znači na grčkom jeziku »kraljevska dvorana«. Tako su nazivali dvorane starih kraljeva. Kršćani su ubrzo poprimili to ime i dali ga kućama najvišega Kralja, nazivali su veće crkve bazilikama. Poslije se to ime prenijelo također na poseban način gradnje crkve sa ravnim svodom i nekim drugim posebnostima. No u jeziku sv. Crkve dobivaju taj naslov samo neke crkve, koje su časne starinom i svojim središnjim položajem i ulogom u kršćanstvu. Dvije vrste

Bazilika i Svetište Srca Isusova u Zagrebu.
Procesija na blagdan Srca Isusova ove godine

bazilika razlikuju se u Crkvi: velika i mala. Velikih bazilika ima samo četiri i sve su u Rimu: Bazilika sv. Petra, bazilika sv. Pavla, bazilika Spasiteljeva (Lateran) i bazilika Majke Božje (Santa Maria Maggiore). Njih resi starina i veličansvenost, a u Crkvi su kao četiri siupa vjere i pobožnosti. Malih ima više. Prije ih je bilo samo u Rimu, ali i tamo ih ima svega devet. Tijekom stoljeća obdarivali su Pape tim časnim naslovom i gdjekanje znamenite crkve i svičišta i po ostalom kršćanskom svijetu. Ipak je tih povlaštenih crkava razmjerno malo. U velikoj Njemačkoj ima ih ne pr. samo 16. Kod nas ih je dosada bilo samo nekoliko (Marija Bistrica, Trsat, Katedrala u Šibeniku...).

A sad im se ešto pridružuje i naše Svetište Srca Isusova u Zagrebu.

Bazilike imaju uz častan naslov i neke posebne povlastice, koje u današnje doba imaju svoje veće značenje još jedino kod velikih bazilika. Tamo postoji t. zv. »papinski oltar«, na kojem smiju služiti sv. Misu samo Sv. Otar ili njegov posebni zamjenik. Osim toga imaju te velike bazilike i »sveta vrata«, koja se otvaraju samo na jubilarnu godinu, te još neke druge manje povlastice. Male bazilike imaju neke vanjske povlastice, ali te nemaju tolikoga vanjskoga značenja, već su više kao neki znak njihova dosjedanstva (u procesiji smiju nositi pred svojim svećenstvom neku vrst sunčobrana od žute i crvene svile i malo zvonce, a Predstojnik bazilike, ako je vanjski svećenik, može se služiti i nekim svećanim načinom u odijevanju, kad službeno nastupa u crkvi).

Vanjske povlastice male bazilike više su dakle neki znak časti. Ali nije zato naslov njihov neka formalnost. Namjesnik ih je Kristov htio time uzdignuti na prvo mjesto, i na neki način službeno odobriti

poštivanja, koje je takođe crkvi dotada iskazivao vjerni puk. Papa hoće, da takve male bazilike posluju središte narodne pobožnosti i mjesto, gde će Bog, zazvan usrednom molitvom vjernika, dijeliti obilatije milosći.

Tu je nakanu imao i Sv. Olac Pijo XII., kad je uzdigao Hrvatsko Narodno Svetište Srca Isusova na čast bazilike. On to u svojoj odredbi izričito spominje (vidi 282. stranicu ovoga Glasnika!). Sv. Olac se pouzданo nade, da će naše Svetište, kad mu podijeli časni naslov bezilikike, "postajati u hrvatskim krajevima iz dana u dan sve jače središte Štovanja, koje dugujemo presvetom Srcu Isusovu". Naše je Svetište bilo i dosada žarište

pobožnosti prema Presvetom Srcu u Hrvatskoj. Bezbroj se vjernika skuplja svake godine u njegovoj prostranoj laći, da iskaže poštovanje božanskome Kralju, i kreće iz njega ulicama glavnog grada, da pred cijelim svijetom ispovjedi svoju vjeru i pokaže, da su Hrvati još uvijek vjerni Bogu i Crkvi. Časti, na koju je Sv. Olac podigao to mjesto sveopćeg štovanja hrvatskog naroda, bit će pobuda na još veću pobožnost Hrvata prema božanskom Srcu Isusovu, a naše Svetište postat će po časnom naslovu bazilike doista pravo svetište među hrvatskim narodom.

Bazilika i Svetište Srca Isusova u Zagrebu:
Pogled na skladnu i veličanstvenu opsidu

**KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA GODINU 1942.
NAJLJEPSI I NAJORIGINALNIJI OD SVIH KALENDARA
Izlazi koncem listopada, a stajaće 15.— Kuna**

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Riječ tijelom postala

Treći članak vjerovanja: KOJI JE RODEN OD DJEVICE MARIJE

Bog je obetao poslati Spasitelja. Objavio je, da će sam Bog Sin Božji, doći i spasiti nas. Spasitelj bi mogao doći već kao odrastao čovjek: sjajan, slavan, moćan, dostojanstven, božastven. Mogao bi se tako odjednom pojaviti i početi propovijedati. Ali Bog nije tako htio. Način, kako je Sin Božji došao na svijet, ipak je tako uzvišen, da se u tom najljepše zrcali prevelika dobrota i milosrde.

Blaga vijest. Andeo navještenja jest arkandeo Gabriel. Prije šest mjeseci došao je bio u Jeruzalem svećeniku Zakariji, da mu navijesti rođenje sina Ivana, a sada silazi opet na zemlju. No ne u Jeruzalem, ne kakvom odličnom i »pravednom« Izraelcu. On ide u Galileju u grad Nazaret, o kome nema ništa u Svetom Pismu staroga zavjeta. Tamo nosi blagu vijest, radosnu, najradostniju vijest blagoslovenoj među ženama. Možemo si pomisliti, kakav je Marija u srcu svom očutjela radost! Ona se upravo moli, da bi što prije došao Spasitelj. Kad bi ona barem to dočekala! O kad bi mogla biti službenicom one, koja ima biti majkom Mesijinom! A sada joj nebeski glasnici dolazi i navješćuje, da je upravo ona izabrana za Majku Božju! Kakova se zahvala dizala prema Svevišnjemu iz njezina prečista Srca! Kako je slavila dobrotu i milosrde Božje prema bijednom ljudstvu! Rasvijetljena Duhom Svetim ona spoznaje sve, što je čeka: ona vidi sve žrtve, sve briže, muke i боли. Ali ona, uvijek spremna vršiti volju Božju, poručuje po anđelu: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj.«

Riječ tijelom postala. Na riječi Marijine dogodi se ono, što sv. Ivan piše u svom Evanelju: »I Riječ je tijelom postala i prebivala među nama.« Iz prečiste krvi Marijine Duh Sveti načini tijelo te stvori dušu Kristovu, a Sin je Božji uzeo tu dušu i to tijelo, kako uči vjerovanje nicejsko-carigradsko: »Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sašao sa nebesa. I utjelovio se po Duhu Svetom iz Marije Djevice i postao je čovjek.« Tada je počelo kucati i malo Srce Isusovo kucati za nas i za naše spasenje.

Lijepo veli Papa Leon: »Priklonimo li uho ili svjedočanstvu Zakona ili riječima proroka ili evandeoskoj trubi, istina je, što Ivan pun Duha Svetoga javlja: U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Bog bijaše Riječ. Ona bijaše u početku kod Boga.

Sve je po njoj postalo i bez nje nije ništa postalo. A jednako je istina ono, što je taj propovjednik dodao: Riječ je tijelom postala i prebivala među nama. I vidjesmo slavu njegovu, slavu kao Jedinorodena od Oca». Rođenje Sina od Oca od vijeka nedokučiva nam je tajna. Isto je tako tajna i utjelovljenje Sina Božjega. Pa zato veli isti Papa: »Nadilazi i daleko nadvisuje moć ljudskoga govora veličina djela Božjega. U Kristu Isusu, Sinu Božjem, ne tiče se samo božanske naravi nego i čovječje, što je rekao prorok: Rođenje njegovo tko će iskazati? Tu pomaže samo vjera».

- *Pravi Bog i pravi čovjek.* Mi molimo kod večernjice neposredno iza blagoslova s Presvetim: Blagosloven Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek. To je naša vjera. Za tu su vjeru umirali mučenici, tu su vjeru ispojedali sveci, u toj vjeri moramo i mi živjeti i umrijeti. Tko ima čovječju narav, taj je čovjek. A tko ima Božju narav, taj je Bog. Isus Krist ima i božansku i čovječju narav. Dakle on je Bog i čovjek. On je Sin Božji, iste naravi s Ocem. Stoga veli o sebi: Sin Božji. I veli, da prije nego bi Abraham, on jest. I opet: »Ja i Otac jedno smo«. A da je čovjek, pokazuje tim, što sebe voli nazvati: Sin čovječji. On veli, da je došao na svijet. A to se veli o svakom čovjeku. On je priznao: »Otac je veći od mene.« Isus je dakle pravi Bog i pravi čovjek. Bog oduvijek, a čovjek u vremenu.

Dvije naravi. Isus Krist je pravi Bog. Stoga ima i božansku narav. Zato je u njega sveznanje, svemogućnost, svetost. A to je sve pokazao u svome životu. A da ima čovječju narav pokazao je time što je spavao, jeo, pio, umarao se, trpio, radovao se, žalostio i plakao. Dvostruku ima narav, a dvije i volje: »Sišao sam s neba, ne da činim volju svoju, nego volju Onoga, koji me je poslao.« S jedne strane vidimo u svetom Utjelovljenju Sina Božjega veliko ponirenje, gdje Svevišnji uzima na se obliće služe i roba; veliko milosrde i ljubav prema svojim najmilijim stvorovima na zemlji, jer im je postao u svemu sličan, osim u grijehu; a s druge strane opet vidimo, kako je silno uzdignuta naša čovječja narav, jer se Božanstvo s njom sjedinilo i tako je uzdiglo. »U jednoj i drugoj naravi isti je Sin Božji primajući naše, a ne ostavljajući svoje; kao čovjek obnavlja čovjeka, a u sebi ostaje nepromjenljiv. Jer božanstvo, koje mu je zajedničko s Ocem, nije pretrpjelo nikakove štete u svemogućству, niti je obliće služe oskrvnulo obliće Boga: jer nas je svevišnja i vječna narav, koja se sagnula za spasenje ljudskoga roda, prenijela doduše u svoju slavu, ali nije prestala biti, što je bila. Zato, kad se Jedinorodenac Božji zove manji od Oca, a kaže da mu je jednak, pokazuje istinitost jednoga i drugoga obličja u sebi: da nejednakost pokaže ljudsku narav, a jednakost označi narav božansku« (Leo Papa).

Dvije su naravi, ali je jedna osoba u Isusu i to druga božanska osoba Presv. Trojstva. Toj se jednoj osobi pripisuju djela

i svojstva božanske i čovječje naravi. Isus je Bog, on se rodio, on je trpio i umro. Stoga se može reći, da se je Bog rodio, da je Bog trpio i umro za nas. Stoga su i sva djela Isusova neizmjerne vrijednosti, jer su djela Božja.

Remekdjelo Duha Svetoga. Andeo je rekao bl. Djevici: »Duh Sveti sići će na tebe«. Utjelovljenje Sina Božjega je dokaz neizmjerne ljubavi Božje, stoga se to djelo pripisuje posebice Duhu Svetomu. On je dakle satvorio od prečiste Krvi Marijine tijelo Isusovo, stvorio dušu sa svim silama i darovima, divnim, neopisivim darovima: svim blagom mudrosti i znanja. Tako je nastalo presveto Srce Isusovo, u kojem je odmah od početka bila sva punina božanstva, koje je usplamljelo božanskom ljubavlju. Duša Kristova s razumom i voljom počela je slaviti nebeskoga Oca i podlagati se njegovoj presvetoj volji. U tu dušu bile su ulivene sve milosti i kreplosti i to tako obilno, da smo »mi svi od njegove punine primili«, (Iv. 1. 16). Isus je i kao čovjek imao puninu znanja, savršenu volju, nije mogao sagriješiti uživao je u gledanju Boga.

Isusova je duša i tijelo zauvijek sjedinjeno s božanstvom u jednoj osobi božanskoj. Zato pripada i duši Isusovoj i njegovu tijelu klanjanje, koje mu pripada kao Bogu. Klanjam se čitavoj njegovoj čovječjoj naravi i dijelovima; tijelu Isusovu u grobu, Srcu, glavi, licu, svitim ranama, predragocjenoj Krvi.. Stoga i ljubimo i zazivljemo osobito Božansko Srce Isusovo. Dakle su dobre, ispravne, hvale vrijedne i spasonosne pobožnosti svitim ranama Isusovim, presvetoj Krvi, a osobito pobožnost Presv. Srcu Isusovu.

Nestorijeva zabluda. Početkom petoga stoljeća nastade u Carigradu krivovjerje, koje je osobito povrijedilo čast i dostojanstvo Majke Božje. Početnik te krive nauke bio sam patrijarha carigradski Nestorij. On je počeo učiti, da su u Isusu dvije osobe: božanska i čovječanska, da je Marija rodila samo čovjeka i da se po tom ne smije zvati Majkom Božjom, Bogorodicom, već najviše Kristorodicom. To uzbuni i uvrijedi vjeru i pobožnost kršćanskog puka. Sa svih se strana čuli prosvjedi proti toj nauci tako protivnoj katoličkom vjerovanju. Osobito je ustao na obranu prave nauke patrijarha aleksandrijski sveti Ciril. Njegovim nastojanjem bi sazvan sveopći crkveni sabor u Efuzu. Preko 200 biskupa skupi se u crkvi posvećenoj bl. Djevici. Svi javno ispovjede vjeru, da je Marija prava Majka Božja i Bogorodica i osude Nestorija. Od jutra do mraka trajala je sjednica. Narod se okupio oko crkve i rijetkom strpljivošću ustrajao čitav dan da čuje, što će odlučiti sabor. A kad su napokon čuli, da je krivi nauk Nestorijev osuden, zavlada neopisivo oduševljenje: »Preslavna je Djevica nadvladala neprijatelja! Živjela slavna i uvjek pobjedonosna Majka Božja!« S gorućim bakljama isprati narod kroz svečano rasvijetljene ulice biskupe njihovim kućama.

Marija se dakle s punim pravom zove *Majka Božja*. Jer onaj, koga je ona začela, nosila i rodila, nije ni jedan čas bio samo čovjek, nego ujedno pravi Bog. U Boga nije nijedna stvar nemoguća. Tako je Marija bez sudjelovanja muža silom Svevišnjega začela Sina Božjega. Sin Božji je ujedno i sin čovječji, kako se Isus rado i često nazivlje iz poniznosti i jer tako ljubi ljude. Onaj čovjek, ono malo dijete, Isus, je pravi Sin Božji po naravi, a ne po milosti posinjen, kao što smo mi ljudi isprva bili, a onda istočnim grijehom izgubili to djetinjstvo Božje. Ali je sam Bog došao na svijet i postao čovjekom, da se mi ljudi preporodimo kao djeca Božja. I jedino po Isusu možemo opet postati djeca Božja, po milosti posinjeni, s pravom na nebo, koje nam je obećano kao baština, da tako postanemo subaštinici Kristovi. Svojim Utjelovljenjem pokazao nam je Sin Božji ne samo preveliku svoju poniznost, nego i neizmjernu ljubav. Stoga mu moramo biti uvijek za to zahvalni i gledati da uvijek budemo u milosti Božjoj, to jest u njegovoj ljubavi. »Ostanite u mojoj ljubavi« (Iv. 15. 9).

Vječno »Zdravo Marijo!«. Bićaj pozdravljati Majku Božiju riječima andeoskim pristar je. Vec stara liturgija sv. Jakova imala ovu molitvu: Zdravo, Marijo milosti puna, Gospodin s tobom, blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje,

Bazilika i Svetište Srca Isusova u Zagrebu; pogled kroz prostranu ladan od oltara prema koru

jer si rodila Spasitelja naših duša». Obično su vjernici dodavali: »Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas!« Franjevci, koji su osobito preporučivali ovu molitvu, dodavali bi: »Sada i na čas smrti«. Godine 1327. naloži papa Ivan XXII., da se na večer na zvuk zvona mole tri Zdravo Marijo. Godine 1368. moralo se u crkvama zvoniti i u jutro. A iza slavne pobjede kršćana nad Turcima kod Beograda god. 1456. počelo se pozdravljati bl. Gospu zvonjenjem i molitvom najprije između 2 i 3 sata popodne, a kasnije u podne. Kada čujemo dakle tri put na dan zvoniti, sjetimo se slavnog otajstva Utjelovljenja i preporučimo se zaštiti bl. Djevice Marije, Majke Božje.

Petar Gärtler D. I.

Da se gorljivije štuje Kraljica sv. Krunice

Mjesečna nakana u listopadu, koju je blagoslovio sv. Otac

Jamstvo opstojnosti do konca svijeta dao je Spasitelj svojoj Crkvi. »I vrata paklena ne će je nadvladati.« Pa stoga je ni jedna dušmanska sila ne može zahteti. Ali garanciju, da ne će trpjeti i da ne će biti progonjena, nije sv. Crkva primila nikada. Naprotiv! »Ako su mene progonili, progoniti će i vas...« (Iv. 15, 20). Pa stoga nije bilo doba, da Crkva Kristova nije u bilo kojem kraju svijeta bila proganjena i doživljavala često puta skoro potpuno uništenje. Nema ona ni časka odaha, pa nije onda čudo, da njezina djeca u svim vremenima imaju osjećaj, kao da tako strašnog progona, kakav zadaje Crkvi nijihovo doba, nije bilo još nikada.

Ali uza sve patnje i ugnjetavanja stoji Crkva ipak uvijek po-mlađena i vazda jaka. Jer Bog joj je obećao, da će postojati do svršetka svijeta, pa joj je za to i dao jedno moćno i jako oružje, koje uvijek pobjeđuje, u svaku dobu i u svakoj borbi: molitvu. Još ni jednoj sili na ovom svijetu nije uspjelo nadvladati kršćanina, koji se tim oružjem naoružao.

Razne su vrste molitve, koje zazivaju pomoći s neba i jakost u borbi, i svaka je od njih dobra i korisna i hvalevrijedna. Ima nekoliko molitava, koje je kršćanstvo primilo od samoga Spasitelja, i te su svakom kršćaninu na uštima i u srcu. A druge je opet načine molitve kršćanska predaja napose usvojila i kršćanski puk osobito zavolio, a Crkva ih je tako reći uzakonila. Među te spada u prvom redu sveta Krunica. U daleki srednji vijek dopire njezin početak, a blagoslavni joj je utjecaj neprestan i posvudašnji. Služili su se njom u nevolji i sveci i obični vjernici, a iskusila je njezinu moć i sama službena Crkva.

Močno oružje

Bilo to g. 1572. Osmanlije se bili već dobro ugnijezdili u Evropi i osiliili do obijesti. Selim II., sin moćnoga Sulejmana, koji je tako bijedno umro pod Sigefom, naumi jednom zauvijek obračunali s kršćanima. Ali prije nego navalili po kopnu, trebalo im je skršiti moć na moru. Zato poče skupljati silnu mornaricu. A kršćanski su vladari u Evropi međutim i dalje rovarili i ratovali jedan proti drugom. Bolio je taj nemar i nehaj srce svetoga Pape Pija V., kojemu je jedva iza neizrecivih napora i nagovaranja i svjetovanja uspjelo, da barem za čas sjedini neke veće kršćanske vladare u zajedničku obranu kršćanstva i kulture. Skupio je nekako mornaricu od brodova raznih država i poslao je prema Turskoj. Ali i na putu pojavljivale se neprestane razmirice i svade, pa se svaki čas činilo, da od te ekspedicije ne bi bili ništa. Sveti Papa u toj velikoj stiscici, koja je pritišla cijelo kršćanstvo, a osobito njegovo očinsko srce, prihvati se moćnog oružja: naredi, da se po Rimu i po cijelom kršćanskom svijetu moli sv. Krunica, da bi Bog po zagovoru Bl. Djevice udijelio kršćanskoj mornarici pobjedu.

Dne 7. listopada, na prvu nedjelju u mjesecu, stiže kršćanska mornarica do Lepanta, gradića u Jonskom moru, i tu se sastane sa mnogo jačom i mnogobrojnijom turском silom. Pod zastavom Majke Božje navale kršćani na Turke i iza nekoliko sati strašnoga i krvavoga boja, uspije im svladati ladu turškoga zapovjednika Alipaše. Turci se natо smetnje i udariše u bijeg, ali bilo je prekasno. Oko 70 brodova potoplje im kršćani, a 135 zarobiše. Sto utopljenio, što posjećeno, pada oko 20.000 Turaka, a oko 5.000 žive zarobiše.

Na glas o toj sjajnoj pobjedi, zaklikao je cijeli kršćanski svijet. A Papa sv. Pijo V. pripisa pobjedu Onoj, koju su u toj nevolji svazivali po sv. Krunici Mariji. Stoga odredi, da se svake godine prve nedjelje mjeseca listopada slavi Majka Božja i pomoćnica kršćana. A Papa Grgur XIII. odredi, da se taj dan slavi blagdan sv. Krunice, da se fako jače istakne, kojim su oružjem izvojevali kršćani onu pobjedu. Tako je eto nastao blagdan sv. Krunice.

Ali kršćanskom puku nije bio dosla jedan dan. Marija nije namente pomogla samo cijelom kršćanstvu i samo u jednoj zгодi, nego pomaže iz dana u dan svima, koji joj se uteknu, osobito po sv. Krunici. Koliko je suza presušilo, kad su prsti prebirali zrnca krunice! Koliko je uzdaha zamrio na usnama, dok su usne šapljale pozdrave

Sveta Krunica: pomoć u nevolji

Marijine a dušom prolazilo sjećanje na Sinovu i na Majčinu mukul. Koliko se duša obratilo, koliko se grijeha zapriječilo, koliko se srdaca utješilo, koliko se ljudi povratilo k volji za život — sve po krunici i sjećanju na radosna, žalosna i slavna olajstva iz života Isusova i Marijina! Nije onda čudo, da se među kršćanskim pukom pojavila želja, da proslave Kraljicu sv. Krunice još više. Osjećaj zahvalnosti prema Majci i Pomoćnici sviju kršćana protegnuo je njezin blagdan na cijeli mjesec, pa je tako listopad postao mjesec Kraljice sv. Krunice.

Suvremeno oružje

Nema nevolje, kojoj ne bi Marija pritekla u pomoć, kad ju tko zazove krunicom. Znadu to svi vjernici. Zna to dobro i Namjesnik Kristov. Pa stoga on ovaj mjesec poziva članove Apostolata Molitve, da se mole, da bi se kršćanski svijet obnovio u štovanju Kraljice sv. Krunice. Jer pomoći trebamo mnogo. Malo je bilo razdoblja u povijesti, kad se na čovječanstvo i na Crkvu survalo toliko zla i patnja. Rađ i sve gorke i mučne njegove posljedice pritišču čovječanstvo sve jače, a prevratre i zatorničke ideje truju duše, napunjuju ih mržnjom i trgaju od Boga. A tko da istom izbroji nevolje i patnje, koje tište milijune obitelji i pojedinaca?

Pomoći, hitne i snažne pomoći treba, da ljudi ne klonu pod preteškim bremenom patnja. A tu pomoći dat će Bog po Mariji, po zazivanju Pomoćnice kršćana sv. Krunicom. Ona je pritekla već često puta Crkvi u najvećoj stisci. Pomoći će i sada. Treba samo ustrajno i čvrsto cij ovaj mjesec stisnuti u ruke Gospinu krunicu, i prikazivali tu molitvu, da bi se Bog smilovao jednom čovječanstvu u ovo burno i krvavo doba.

Ivan Nikolić D. I.

A gdje je tvoja Krunica ?

Mjesec listopad ne ide nikad praznih, spuštenih ruku, barem ne kroz katoličke krajeve. On prolazi svake godine sabrano, nekako sklopljenih ruku, koje kao da pobožno prebiru krunicu. Za listopad rekao je pjesnik:

Cislom dira zemlji lica
U nj mu sipke šipčanica
Pobožno naniza.

Pa je tako i kršćanima prešlo u običaj, da listopadom povade iz džepova krunice i da ih mole nižući prstima zrncu, a ustima pozdrave i poklone Gospi od anđela pozdravljenoj, molbe i uzdisaje

svečoj Mariji, da nas uzme pod okrilje i zaštitu sada i u vrijeme naše smrти.

I lijepa naša domovina, ova draga naša i pačnička Hrvatska, što već 1300 godina ostade vjerna Kristu, već stoljećima moli Krunicu. Moli je ne samo u listopadu. Moli je i izvan listopada. I krunica je stari, drevni običaj svih krajeva hrvatske grude. Vrelna Dalmacija zna moliti ružarij dragoj svojoj sinjskoj Gospo; gorovita Bosna s kršnom Hercegovinom ljudomorni čuva svoje patrice; ustaška Lika nije se nikad odrekla svojih očenaša; banska Hrvatska s brežuljkastim Zagorjem još nije izgubila svog čisla, a slavonske njive i usjevi u svoja njedra i u svoje brazde pohranjuju još uvijek zrnca drage Gospine Krunice.

Mlađi svijet, osobito ženski, kad nedjeljom ide u crkvu, to se zna, ne može ići bez molitvenika i krunice, makar i od svjetla stakla ili od rogačeva sjemena, ako već nije od sedefa.

Stariji ljudi, ponajviše nedjeljom, sjedeći na kućnom pragu zaledaju se u daljinu neboskiona, gdje zelenilo polja prelazi u plavilo neba, s kog Gospa blagoslovile lugove i usjeve, brežuljke i vino-grade, mole krunicom Gospu, da bi dio blagoslova orosio i njihovo imanje.

Znam obitelji, gdje se svake večeri svi ukučani okupe pod Gospinom slikom i svi zajedno mole krunicu.

A kad se ide na počinak, svi poljube krunicu i objese nad užglavlje. Trebat će krunica, zovne li te noćas Bog pred se, pa ćeš je uzeti u ruku, da ima Gospa za što prihvatiš, da le u nebo povuče. I ako nikad nisi prihvatio krunice, kad umreš, prihvatićeš ona tebe — daj Bože i blažena Gospol — kad ti je tvoji oviju o zamrle prste, da te Gospa lakše prepozna i na судu preporuči svome Sinu.

I zar onda nije cijela Hrvatska, ona pobožna, stara, korenita, Božja i Gospina Hrvatska kao neka procesija hodočasnika, što kručajući ide Gospu ususret, kao skromna Bernardica kad je s krunicom išla u Masabjel i čekala nebesko prividjenje rajske Gospode.

Hrvatska je kao Bernardica!

Lurd, 28. veljače 1858. Pavilina San zamoli Bernardicu, da se kod ukazanja posluži njezinom krunicom, no uz uvjet da joj je poslije vrati. Željela je da Gospa pogledom posveli njezinu krunicu. Bernardica rado prislane. I poče prebirati molitvu po tuđoj krunici. Pokaza se Gospa. Bijela Djevica uozbiljli se i reče Bernardici: »A gdje je tvoja krunical!« Bernardica pokaza krunicu, koju je imala u ruci. A Gospa joj reče: »Ti se varaš, ta krunica nije tvoja.« Bernardica izvuče tada iz džepa svoju krunicu, a lice se Majke Božje razvedri. Ljudi koji su gledali na svaku Bernardićinu kretnju, razumjeli su, što se pred spiljom zbiva, i podigose svoje krunice prema mjestu, gdje su mislili, da je Gospa, radosni, što će Gospu obradovati.

I stara Hrvatska mogla bi Gospo pokazati svoju krunicu, koju je vjerno stoljećima čuvala, stoljećima molila.

A mlada Hrvatska? Ne bi, brate i sesro, ne bil Na upit Gospin: »Gdje ti je krunica?« — mogla bi se samo zastidjeti i oboriti oči. Mi

Sveta Krunica: utjeha u žalosti
divnih radosnih otajstava Gospine krunice:

Zbori Crkva sve to slađe
Kako zače, rodi, nađe
Sina Božjeg Djeva.

Svako je otajstvo uspomena na divnu Božju Majku i posvećenu nazaretsku obitelj, opomena, kakve imaju bili naše majke: plodne i sivele; kakva imaju bili djeca: čestita, pobožna i poslušna. I onda to je molitva Bogomajci, pedeset-kralni zaziv sveloj Bogorodicici, da ona pogleda, blagoslovi i zakrili naše majke i djecu, naše domove i hramove. Ona, koja je Isusa začela, rodila i u hram nosila.

Pamtička smo država. Treba puno žrljava, dok nešto od nas bude. Dok postanemo posve slobodni i posve dobri i posve Božji. Moramo još proći kroz bijedu rata, kroz muke rada. Da ne klonomo, da i to pretrpimo i prokuburimo, posegnimo za krunicom, kao naši stari, i ne bojmo se zla. U pet žalosnih otajstava:

Plače Crkva grijeha svijeta
Mukom Spasa razapefa
Od sna svoje budi.

Kad je Krist trpio, što ne bi mi? Da ispaštamo s Gospom sve grijeha, sve izdaje, sve psovke našega naroda, i da zaslužimo Božje

smo jedna sirotinja — nemamo krunicel Mi smo pupe neznalige — ne znamo više moliti krunice! No sada, kad se vraćaju opet stara hrvatska vremena i bude stari hrvatski katolički običaji, nek se vrati i običaj krunice. Krunica nam danas treba više nego ikada.

Mlada smo država. Treba nam mladih, novih, svježih hrvatskih katoličkih obitelji s puno djece, s puno zdrave i dobro odgojene djece. Jer kaže se: na mladima svijet ostaje. Ako se proširi kod nas bijela kuga i udari nas Bog za kaznu najstrašnjom pedepsom čedomorsiva, na kome će naša zemlja ostate? A bude li taj naraštaj opak, prodat će i izdat djedovinu i krčevinu i sve naše svetinje: i vjeru i domovinu. Posegnite za krunicom i ne bojte se zla. Jer prvih pet otajstava, onih pet

uskrsnuće i veselje po cijeloj zemlji, po dragoj našoj domovini od Drave do mora, od Mure do Drine, prodimo s Gospom kroz želosna otajstva njezine krunice.

Božja smo država. Bog i Hrvati naša je riječ. Naša je zemlja i na granici Božjeg kraljevstva. Bog nam je bio iz svoga neba uvijek saveznik, kravovo potreban saveznik u danima rata i glada, stradanja i patnje. Sad bi ga u slobodi lako mogli zaboraviti. I Njegovo kraljevstvo i svoju vječnu domovinu. Po treći put posegnimo za krunicom. I molimo slavna otajstva, tajne uskrnsne pobjede i čudesna sreća u kraljevstvu:

Tvrdi crkva jezik plamen:
Usta Isus, maknu kamen
S groba svoga pukal
S njom svjedoči: Amen, Amen!
Evangelist Luka.

Tako mislimo na vječnost, na mnoge stanove u kući Oca, gdje nas čeka naša draga Gospa i Majka, i molimo, nek ona uznesena na nebo za nas moli. U njenim je rukama bila ruka Božanskog Dječaka tako često. I da nas ta ruka štiti i čuva Gospa je nad nama drži svojom rukom. Ne zato, što bi Božja ruka bila nemoćna i drhtiva i što bi mogla klonuti — tā Božja ruka nikad od slabosti nije klonula. Ali mi znamo, da je u Božjoj ruci blagoslov narodima, koji nam samo Gospa može odozgo spustiti, da u slobodi zemaljske domovine ne zaboravimo utjehu nebeskog zavičaja, kome putujemo u nadi, da ćemo prispjeti na peto otajstvo slavne krunice. I tad će se ispuniti, što reče hrvatski pjesnik:

Sva Hrvatska u raj sliže
Pa ko zrna zvijezde niže:
Višnje čišto puni,
Isus Kralj je prima, diže
Gospu njome kruni. (M. Pavelić)

Josip Dinko Mravak D. I.

Sveta Krunica: posveta radošti

VAŽNE OBAVIJEŠTI ZA SVE CITATELJE
vidi na strani 302. i 303.

PIVS P Ad perpetuam 1

Romanis Pontificibus nil unquam magis cordi fuit q-
Nos, Decessorum Nostrorum exemplis permoti, jam ab initio Pontif-
tatis Nostrae testimonio erga aliquam ecclesiam spirituali quoque
Eduarium Sacratissimo Corde Jesu in Zagrabieni civitate dicatum tituli
tionibus a Provinciali Societatis Jesu Praeposito rogati simus, easque po-
episcopus tum Procurator Generalis memoratae Jesu Societatis cumulo
semus. Edocemur enim non modo ex urbe atque archidioecesi Zagrabie-
nale Panelluarium Cordis Jesu jure meritoque vocatum fideles pie a-
ibi decem Sacerdotes e praedicta Societate officii religiosus christicolarumque
conservationi ornamentoque satius provideri posse. Sane templum idem,
plitudine sua conspicuum est nec non artis operibus praesertim picturi
illud magnificis marmoribus confectum Sacratissimo Cordi Jesu dicatum;
divini cultus opportune augentur cum religiosa turmae fidelium aedificati.
Est revera tum confraternitas a Sacratissimo Corde Jesu, tum Apostolatus
Zagrabieni sedem habent, permisisque sodalibus feliciter constituantu-
rium idem concorditum est. Hisce omnibus rite persensis, cum Nobis
sita dignitate per Nos insignitum, magis magisque in dies cultus da-
quoque Venerabili Fratre Nostro Episcopo Praenestino, Sacrae Ritua-
deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum
di Jesu dicatum, in civitate atque archidioecesi Zagrabieni possunt
mus, cum omnibus privilegiis quae eidem titulo convenient. Contra
praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces jugiter existare ac perm-
ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenisime
ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctor-
iae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXXI me-

O Melani - Valencij

Izvornik pisma, kojim je Sv. Otac Pijo XII. podigao
na čast bazilike (hrvatski pi

P. XII

i memoriam.

Ecclesiarum decori, data opportunitate, providere, quod idcirco et
Nos, jugiter explore satagimus, si praesertim peculiari voluntati fidelium bono prospiciamus. Quapropter, cum, ut templum sanctum
viegusque Basilicae Minoris cibos ostendere velimus, enixa postula-
tiones suffragiis suis tum Venerabilis Frater Zagrabiensium Archi-
tque ornent, Nos libenter vota suffragiaque eadem excipienda con-
ipsa, sed e dissitis quoque locis ad idem templum, "Croaticum nationis
que confluere, illudque subsidiis suis generose adiuvare, ita ut
ecessitatibus spiritualibus inservire queant, atque etiam sacri aedificii
is vicesimi saeculi exaedificatum, duabus altis turribus munitum, am-
fabre factis; novem insuper altaribus pollet, quorum praecipuum videtur
te denique et copiosa supellestili sacra instrumentum est, qua splendores
qui ad hoc templum conveniunt, in eodemque piis Uniones efformant.
tionis tum plures Congregationes Marianae suam in Sanctuario ipsius
impensis procul dubio presbyterorum e Iesu Societate cui Sanctua-
rudeat spes prope certa, futurum ut idem templum sanctuarium, que-
tissimo cordi Iesu debiti centrum in finibus Croatiae evadat, audito
ngregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostris
i, perpetuumque in modum templum sanctuarium Sacratissimo cor-
id dignitatem et honorem **Basilicæ Minoris** evel-
i non obstantibus quibuslibet. Haec statuimus, edicimus, decernentes
re, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque
suffragari; sicque rite judicandum esse ac definiendum; irritumque
et qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Datum Ro-
Julii, anno MCMXXXI, Pontificatus Nostri tertio-

Abg. kar. maglona
2. junij 1931

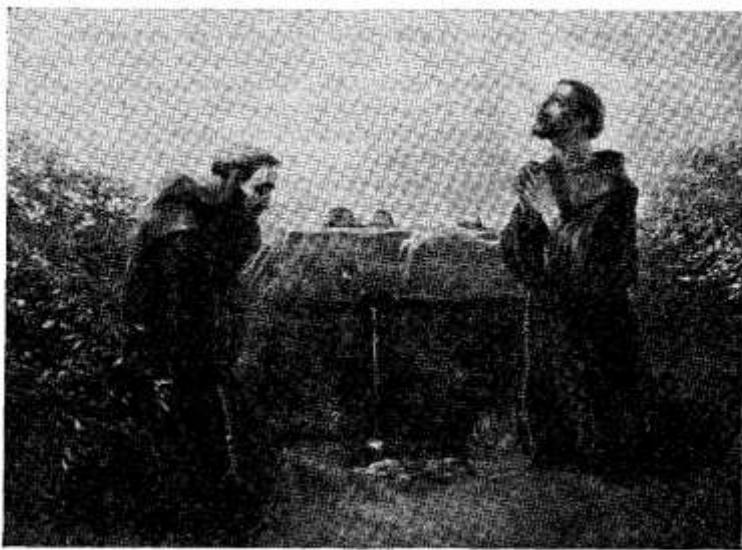
MJESEČNI ZAŠTITNIK

Sveti Franjo Asiski

U malom talijanskom gradiću Asizu u kući bogatog trgovca Petra Bernardona sve je u žalosti. Najstariji sin Franjo, mladić od kakvih 20 godina, sva očeva nade, leži teško bolestan. Otac ga je već u duhu gledao kao svoga nasljednika i kako trgovina pod njegovom rukom napreduje i razvija se. Franjo je s odgojem došla upio duh pravoga trgovca, koji zna procijeniti robu. Zato je sada, kad mu je u bolesti odjednom bljesnuo pred očima biser kraljevstva Božjega, odlučio promijeniti vrstu trgovine i prodati sve svoje i bogatu baštinu, da kupi taj biser. Trgovачki je ugovor glasio: Blago siromasima duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. (Mt. 5, 3).

Franjo je, ozdravio. Prestala je želost radi bolesti. No Franjo poče izvoditi, što je odlučio, spremati se na prodaju imovine: dati siromasima i za dobre svrhe, koliko je mogao i smio, te moliti se i u bogatstvu živjeti kao siromah. Kad otac to vidje strese se od zaprepaštenja. Ta propadaju mu eto sve nade. Uze sina vrlo oštro koriti, tući, zahtvarati u kući u zatvor, ne bi li ga odvratio od njegova nauma. No Franjo nastavi ustrajno svoj put. Na taj način brzo dođe do toga, da Franjo sve proda za biser kraljevstva Božjega. Otac se naime razljuči, povoće sina pred asiskoga biskupa i zaatraži da se tu odreče sve baštine. Dok su svi prisutni plakali, primi Franjo ovu osudu iz očevih usta drage volje i slavivši pred biskupom i svoje gospodsko odijelo, što ga je dosada nosio, reče svima: »Do danas sam svojim ocem zvao Petra Bernardona, a od-sada ću moći slobodno i istinito reći: »Oče naš, koji jesi na nebesima«, jer sam kod Njega pohranio sve svoje blago i u Njem mi je sva nada.« Iz samilosti pokloni mu sada biskupov sluga nekakvu staru kabanicu, a Franjo načini na njoj vapnom znak križa, obuče je i pode, kud ga dragi Bog povede.

Tako je Gospodin Bog na njega natovario sav teret siromštva, da mogne biti uzorom svih siromaha. On bašlinik bogata trgovca razbaštinjen je i bačen na ulicu. Dijete gospodske obitelji živi kao prosjak. Kad prolazi ulicom viču djeca za njim, nabacuju se na njega blatom, a svijet ga smatra ludakom. Ta lko je to video ostavili bogatu kuću i otici u prosjake! A kad se javi glad, hajde od vrata do vrata. Pokucaj. Na mnogima je jedina milostinja: pogrde i ruganje. Na drugima prezirno dobace kakav komadić suha kruha, kakav odpadak ili mu stresu u lonac šlo kuhano. A Franjo je naučio na nešto bolje. Sav se strese, kad pogleda u taj lonac. No to se trese samo njegovo tijelo. Duh vlada. Da se šlo više i polpuno svlada, ide s drugim prosjacima, smiješa sve, što dobije, i tako se prehranjuje iz dana u dan.

*Sv. Franjo zahvaljuje nebeskom Ocu na tvrdoj, isprošenoj korici kruha.
Budimo zahvalni Bogu za svako dobročinstvo!*

Uz teret ovakva života i ovakvu hranu on još i teško radi. Premda je siromah bez igdje išta, popravlja on dvije napola razvaljene crkve. On prosi za njih i sam radi, dok ih konačno potpuno ne popravi.

I zadnji možda najteži teret siromaštva prima on na svoja leđa: brigu za obitelj, za svoje duhovne sinove. Dragi Bog dade, naime, da mu se pridruži najprije malo a onda sve više drugova, ljudi, koji htjedоše isto tako živjeti u siromaštvu iz ljubavi prema Bogu. Tako će nastajahu samostanske obitelji jedna za drugom. A kako će one preživjeti? S islјim pouzdanjem u Boga kao i Franjo. Ne smiju imati ništa. Zato ne smiju primili nikakve veće milostinje, nikakva imanja, niti što tako, što bi im pobožni ljudi htjeli pokloniti, nego će svaki dan koji od braće poći i isprositi, što im treba za život. A za takav život treba velika pouzdanja u Boga, slrpljivosti i zadovoljstva s malim.

Jednom reče Franjo nekom svom drugu: Brate, hajdemo po gradu propovijedati. Brat poda. Išli su ulicama onako siromašni, nesebični i čedni. Prođu jednu ulicu, drugu i dođu na trg. Brat se htjede zaustaviti, da će tu propovijedati narodu na trgu. No svelac ide dalje. Prođu kroz svijet, idu iz ulice u ulicu, prođu i drugi trg. Brat sve čeka, kad će počeli propovijed, no dođoše i kući, a da nisu ni usta otvorili. Začuđen upita brat sveca: Oče, kako to da nismo propovijedali? No Franjo će mu: Jesmo mi, brate, i te kako propovijedali, jer je svelo vladanje najbolja propovijed.

I sv. Franjo i nepregledne čete njegovih sinova mnogo su doduše propovijedali riječima i radili za kraljevstvo Božje no najveća propovijed jest njihov život. Život siromašnoga Franje, kojega je sveta Crkva tako brzo proglašila svetim i život njegovih sinova drži već preko sedam stotina godina ljudima svih vremena i zemalja veliku propovijed o riječi Isusovoj: »Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dobiti« (Mt. 6, 33) i o onoj drugoj: »Blaženi siromasi duhom, jer njihovo je kraljevstvo nebesko« (Mt. 5, 3).

Naučimo iz te propovijedi najprije, da i u današnja ratna vremena sve svoje siromaštvo, oskudicu i sve teške brige, kad učinimo sve, što možemo, »zbacimo na Gospodina, jer se On brine za nasu« (I. Petr. 5, 7). Naučimo to, pa ćemo iskusiti, da siromaštvo nije nesreća niti razlog žalosti, nego da se doista može reći: »Blago siromasima duhom«, to jest, koji pravo podnose svoje siromaštvo, jer će mnogo lakše ući u kraljevstvo nebesko.

Stjepan Schmidt D. I.

Pismo dobroim roditeljima

Dragi!

Ne bih Vam tako brzo pisao, da Vam zadnji put nisam obećao, da ču Vam možda kojom zgodom pisati nešto o školi i o učenju u sjemeništu. Pa jer Vam ne bih htio ostati dužan i jer znam, da Vas sve zanima, što se odnosi na sjemenište, zato se rado odazivam obećanju.

Mnogi se roditelji čude, što djeca idu toliko godina u školu i radi toga gotovo izgube volju, da dadu svoje dijete u sjemenište. Oni vide, da je velika potreba, da bude što više svećenika, pa misle, da bi bilo dosta i manje godina priprave. Možda i Vi tako mislite, jer si ne možete skoro ni zamisliti, kad će to biti, da će Vaš Ivica služiti mlađu Misu.

Ali vidite, dragi, u tom se ne smijemo prevariti. Svećenik radi svoje uzvišene službe mora imati i dolično znanje, koje tom uzvišenom zvanju odgovara. Svećenik je postavljen za sve slojeve, za sva zvanja i zanimanja i zato bi morao znati gotovo sve, što znaju drugi. On ne može reći: ja ču isповijedati samo seljake ili samo radnike, obrtnike i druge, koji nemaju visokih škola; nego mora biti spremjan, da svakome znade odgovoriti, pa bio to učitelj, advokat, sudac ili liječnik.

To su doista nekad svećenici i mogli, jer znanost još nije bila tako proširena, ali danas je to malo teže. I baš zato, jer znanost sve više napreduje, potrebno je, da se svećenički kandidati što bolje priprave, a zato treba onda i više godina.

Seminari kao svećenički kandidati svršavaju najprije cijelu gimnaziju kao svaki mlađić, koji ide na više nauke.

Kroz osam godina moraju se oni baviti poznavanjem i obranom svoje vjere u vjeronomušku. Moraju dobro učiti svoj materinski

lijepi hrvatski jezik, da mogu kasnije lijepo propovijedati i pisati. Uče razne jezike: latinski i grčki za poznavanje klasične književnosti i za svećo Pismo u bogosloviji, a njemački, talijanski ili francuski opet, da mogu čitati potrebne knjige na tim jezicima, koje nisu prevedene na hrvatski i da malo upoznaju duh i način života tih naroda.

Ali učenjem tih jezika ne smijemo zaboraviti i zapostaviti našu slavnu prošlost. Zato se u gimnaziji uči povijest, koja govori o životu i radu naših preda i daje nam korisne nauke za budućnost.

Poznavanje naše zemlje i naših krajeva uči se u zemljopisu. Ali u povijesti i zemljopisu ne ograničujemo se samo na poznavanje naše lijepo domovine i njezine prošlosti, nego se također uči i o drugim narodima i zemljama, koje su nama blizu i s kojima smo bili uže povezani u prošlosti.

Mnogima je još najteža matematika ili računstvo, pa bi je htjeli po što po to izbaciti, jer je često ne razumiju, pa im zadaje mnogo muke. Također se ispričavaju, da im to više računstvo u životu ne će se daci ikad od nje osloboediti.

Ali da i sve to stoji, ipak matematika mnogo pomaže za vježbu u bistrini i pronicavosti uma, pa je od velike potrebe i teško da će se daci ikad od nje osloboediti.

Dječa više vole učenje prirodopisa, jer su tu razne životinje i ptice, a uz to još i lijepo slike, pa ih to zanima.

Prije se u gimnaziji više učilo nešto iz filozofije, da daci nauče dosljedno misliti. Mjesto filozofije bilo je u zadnje vrijeme više

*Soba, u kojoj seminarci preko dana uče, pripravljaju se za školu i
sabiru znanje za život*

gimnastike i pjevanja, ali makar je i to dvoje jako korisno i daci više vole nego filozofiju, ipak se ne smije ni na filozofiju zaboraviti.

Time bi se u glavnom bavili daci kroz cijelu gimnaziju. Možda Vam se čini, da je sve to, što sam Vam nabrojio, dosta malo, pa se možda čudite, čemu to treba učiti kroz osam godina.

Ali da ste na mjestu jednog daka, koji se siromah mora često ispričavati, da nije naučio lekciju, vidjeli biste, da nije tako lako.

No i zato se sjemenište pobrinulo.

Seminari nemaju nikakve brige nego da iskreno teže za svećeničkim zvanjem i da se marljivo pripravljaju za školu. Nikakav posao ne moraju oni obavljati, jer cijelo sjemenište spremna i čisti sjemenišna posluga, tako da oni, osim što urede svoj krevet, nemaju nikakav drugi posao.

Zato im za školu ostane dosta vremena. U dane, kad ne idu na školju, imaju puna 4 sata samo za učenje školskih predmeta. A utorkom, četvrtkom i subotom, kad idu na školju, ostaje im najmanje 2 i 1/2 do 3 sata.

Ali zato i gg. profesori ozbiljno ispituju. I ne rijetko se dogodi, da jedan daka, koji je radi neuspjeha otpušten iz sjemeništa, moževani još nekako prolaziti.

Škola traje svaki dan od 8 do 12 i 1/2 sata. Obično se kaže, da to iznosi 5 sati. Ali ti satovi nisu potpuni i ne traju čitav sat nego samo 3/4 sata. A iza svakog sata je odmor i to iza prvog i trećeg 5 min a iza drugog i četvrtog 10 min. Gotovo svaki sat dolazi u razred drugi profesor, to jest osam ili deset profesora, koji predavaju u jednom razredu, izmjenjuju se tako, da kroz pet sati prijepodnevne škole dode svaki sat drugi. Ti profesori mogu predavati i u drugim razredima, ali u drugo vrijeme. Cijeli profesorski zbor broji 25 do 30 profesora.

Početak i prekid satova daje se zvoncem, ali ni jedan znak nije dacima lako drag kao onaj u 12 i 1/2 sati, jer tada prestaje škola, te iza kratkog pohoda Presvetomu idu u redu na zasluzeni — ručak.

Premda sada nastaje najljepše raspoloženje, jer je svršetkom škole zapravo za daka već dan prošao i premda Vi očekujete, da Vam nešlo napišem i o hrani, ipak moram za sada prekinuti, pa će Vam o tom kojom drugom zgodom pisati. Ali budite uvjereni, da će se Vaš Ivica u sjemeništu lijepo razviti i narasti, jer je hrana u sjemeništu dobra i fečna.

Primiti mnogo pozdrava!

Vaš u Kristu

A. B-n

Nove preplate

Poskupljivanje nije nikada reklama, pa je stoga i Glasnik čekao, doklegod se moglo. Vec prošle godine poskupio je i papir i boje i radne sile. Ali Glasnik je mislio: i čitateljima je sve poskupilo — pa je ostao pri staroj preplati. Nadao se boljim vremenima. A kad tamo skupoča i poskupljenje postalo je još veće. Stoga mora i Glasnik — htio ne htio — povisiti.

Nada se on ipak, da mu njegovi čitatelji ne će to uzeti za zlo, kad stver sa svih strana promotre i promise. Život je danas poskupio za 100 % i više. A Glasnik povisuje jedva malo, samo toliko da može nekako izći na kraj i prebroditi ova teška vremena. Uostalom, ako je sve poskupilo, veljda će svijesni katolici moći žrtvovati koju Krunu više i za hranu svoje duje. Glasnik je ove godine nastojao, da učini sve, kako bi postao uvijek zanimljiviji i bogatiji sadržajem. A izgleda, da je i uspio. To pokazuje činjenica, da je broj preplatnika porastao uza sve ratne neprilike. On će na tom putu i prosljediti. A njegovi vjerni čitatelji ne smiju se zadovoljiti, da samo oni ostanu vjerni Glasniku. Treba i da drugima pokažu naš lijepi i krasni list, da ih za nj oduševe, da bi se i oni preplatili. To će biti praktični apostolat i djelo duhovne ljubavi prema bližnjemu.

Ove nove preplate vrijedit će kroz cijelu godinu 1942., osim da bi se pri-like ponovno osjetljivo promijenile. Čim nastupa bolja vremena Glasnik će se prvi požuriti, da se preplata snizi, ako bude bilo moguće i niže, nego je bila dosada.

Preplata za »Glasnik Srca Isusova« u god. 1942.

Nezavisna Država Hrvatska (ček. račun br. 33.896)	Kn 20.—
Italija (ček. račun Venezia 9-8720)	Lira 12.—
Mađarska (ček. račun Budapest 59.682)	Pengő 3.50
Amerika (USA)	Dolar 0.50
Za sve ostalo inozemstvo protuvrijednost od	Kn 40.—

Cijene Kalendara Srca Isusova i Marijina 1942.

Nezavisna Država Hrvatska	Kn 15.—
Italija	Lira 8.—
Mađarska	Pengő 2.—
Amerika (USA)	Dolar 0.50
Za sve ostalo inozemstvo protuvrijednost od	Kn 20.—

U okupirane krajeve slat će se Kalendar ove godine samo po narudžbi

ZA SVETOG OCA

AKCIJA SV. MISA

Prošlo je skoro godinu dana, što je Glasnik pojačao nastojanje, da se nade što više naših katoličkih društava i pojedinaca, koji bi dali služiti sv. Misu na nakanu Namjesnika Kristova. I hvala Bogu, javio se već lijep broj. Sada će i Hrvati moći biti zastupani u popisu sv. Misa, koje će generalni upravitelj Apostolata Molitve prikazati sv. Ocu Piju XII. na Novu Godinu 1942. No kako smo već javili, u tom popisu nalaze se sv. Mise, koje će se istom čitati. Molimo stoga ponovno sve čitatelje i katolička društva, koja imaju nakanu, da dogodine dadu služiti sv. Misu na nakanu sv. Oca, da nam to jave do konca studenog 1941. Pri tome nek nam se javi: ime i prezime ili naziv društva; gdje se nalazi osoba ili društvo, te po mogućnosti dan, kada će sv. Misa biti služena. Glasnik će onda slijedeće godine u svakom broju donijeli na posebnom mjestu popis sv. Misa za sv. Oca za pojedino mjeseca.

Oni, koji su prijavili, da će sv. Mise za sv. Oca dati služiti svake godine zauvijek, ne moraju to sada ponovnojavljati, jer se po sebi razumije, da dan ostaje uvijek isti. Jedino ako bi željeli promijeniti dan ili ako predvide zapreku, da se sv. Misa ne će moći služiti, neka to jave Uredništvu Glasnika Srca Isusova, Palmotićeva 33, Zagreb I/147.

U SVIJETLU VJERE

55.) Je li grijeh moliti za mladića, kojega ljubim, da ostane dobar?

Ne samo da nije grijeh, nego je to i najveći dokaz ljubavi, koji se može nekome učiniti. Pa zato je i hvalevrijedno, ako zaručni jedno za drugo mole. Na taj način najbolje će se pripraviti, da dostoјno prime sveti sakramenat ženidbe. Tu molitvu treba i poslije vjenčanja nastaviti cio život, da jedno drugom bude potpora ne samo u vremenitim stvarima, nego u prvom redu u vječnim. Jer muž se ima spasiti po ženi, a žena po mužu, i Bog ih je pozvao, da u medusobnoj slozi i ljubavi postignu oni i dječa im vječnu sreću.

56.) Je li grijeh primati Glasnik, a ne plaćati ga?

To je isto tako grijeh, kao što je i uzimati robu u dučanu, a ne plaćati je. Jer i Uprava Glasnika ima svoje velike troškove, kad god oprema pojedini broj. — Pa i tu može doći i do teških grijeha, kad se radi o velikoj sveti, što se može lako dogoditi kod povjerenika.

57.) Da li je veliki grijeh, kad govorim zlo o svećenicima?

Pripisuje li se općenito svećenicima djelo, koje je jedan ili drugi počinio, ako se radi o velikoj stvari, nanosi se time teška nepravda cijelom staležu, i sprečava se svećenički rad.

Iznose li se tajni prekršaji pojedinaca, to je ogovaranje i širenje sablazni, i ako se time uvelike umanjuje dobar glas dotičnoga, to je težak grijeh.

Gоворити зл о свећеницима, да се пред људима очни читав stalež и да се људи одврате од Цркве, свакако је težak grijeh i nepravda и Цркви и ближним, које тако dotični odvraća od dobra.

58.) Je li grijeh, kad molim krunicu u krevetu tako, da sam gotovo siguran, da će moleti je zaspasti?

Ako ste pod grijeh dužni moliti krunicu, bit će to grijeh, jer se izlaže pogibli, da ne izvršite svoju dužnost.

Imate li pobožan običaj, da je dnevno molite, pa time mislite to ispuniti, može biti to laki grijeh proti počitanju u molitvi, a može biti i bez ikakvog grijeha. Prema tome, da li je tu po srijedi kakav nemar ili prevelika komotnost.

Molite li samo za to, da s pobožnim mislima i pobožnim riječima na usnama zaspete, pa zato i bez osobite pažnje to činite, nije to nikakav grijeh, nego nasuprot neki i savjetuju, da se tako polazi na počinak.

59.) Je li dobro, što se nad djetetom, kad dobije grčeve, („fras“), moliti iz nekakvog papira i to, ako je žensko dijete, žena, ako li je muško, muškarac?

Samo po sebi moliti se u takovom slučaju dobro je. No da to mora biti iz nekog papira i po ovim daljnjim okolnostima vidi se, da se tu očekuje pomoći poradi ovih neobičnih okolnosti, koje ni po svojoj naravi ni po Božjoj ni Crvenoj odredbi nisu kadre ništa postići. Prema tome tu se radi o praznovjerju, koje nije nikada dobro.

PO DOMOVINI

KRIŽOVLJAN. — *Djevojačko Društvo Srca Isusova.*

Naše se društvo, hvala Bogu, razvija na veliku korist i veselje cijele župe. Prošle smo godine na Veliku Gospu u procesiji hodočastile u susjednu zavričku župu, gdje nam je kod kapеле Majke Božje jedan slovenski redovnik održao prigodnu propovijed. Na jesen su vlc. oo. Isusovci održali u našoj župi osamdnevne sv. misije. Mi smo tom prilikom imale zajedničku sv. ispovjed i Pricest. Svakim smo danom obavljale uru klanjanja pred izloženim presv. Olt. Sakramentom. Na koncu sv. misija se sestra Josipa Mikec u ime društva zahvalila vlc. oo. Isusovcima na spasonosnim naukama i trudu. Ove smo godine žalosne proveli na kapelsko groblje našu dragu sestrzu Miciku Prprović. Ona je bila kroz 20 godina uzorna članica našega društva. Bog joj plati za sve dobre primjere!

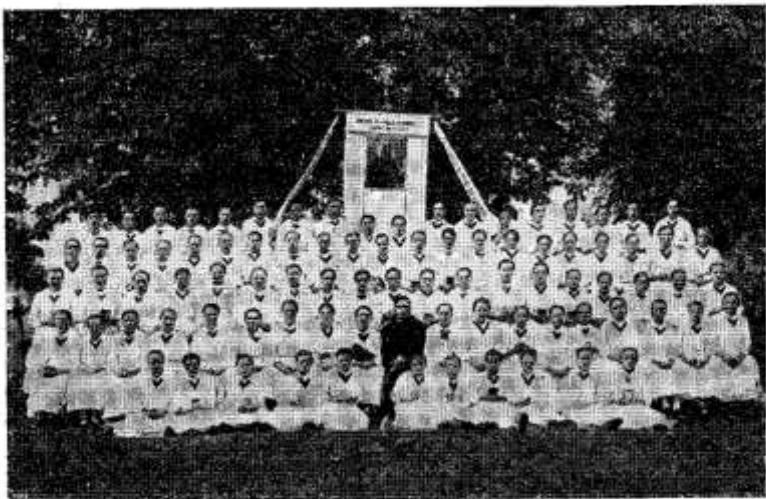

Prva sv. Pricest u Madarevu

Odlučile smo da ćemo svake godine dati da se održu po jedna sv. Misa za sv. Oca Papu. O tome ćemo slati izvještaje.

Sastanke držimo redovito. I ozbilj-

Djevojačko društvo Srca Isusova u Križovljaju

no i veselim srcem. I zato sve članice sastanke najsvjesnije posjećuju. Velikim brojem članica je unešeno u društvo mnogo više života — a u srca

sviju mnogo više nade, da sva naša mladež bude što prije mladež presv. Srca Isusova.

Marija Križanić
glavarica

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

Hrđ Zora, Ljuba. — Miškic Josip, Karlovac. — Rauch Josip, Brod Moravice. — Tokos Martin, Jalšovec. — Trpić Josipa, Zagreb. — Šimonović Ivka, Zagreb.

*Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlata im!
Počivali u miru!*

SRCE ISUSOVO POMAŽE

Babina Gradač: KM Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za ozdravljenje. — **BM** Zahvaljujem Srcu Isusovu i Majci Božjoj za sretnu operaciju. — **Bjelo Brdo:** SJ Po zgovoru Petre Barbarića ozdravio me bož. Srcu od utrane bolesti. — **Bjelovar:** DIZ Hvala Srcu Isusovu, Bl. Djordjiju, bl. Nikoli Taviliću i Petru Barbariću, što nam je djele ozdravio od upale mozga. — **Brod Moravice:** KM Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za milost. — **Brod** na Kupi: PP Zahvaljujem Srcu Isusovu, Majci Božjoj Bistričkoj, sv. Josipu, sv. Roku i Petru Barbariću, da mi je sretno uspjela teška operacija. — **Bosanski Novi:** SN Po zgovoru sv. Terezije, sestre Caline i Petru Barbariću udjeljilo mi je Presv. Srcu mnoge milosti. — **Cetinje:** HR Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu, sv. Tereziji i sv. zaštitnicima za nadenu sreću. — **Cazmat:** BL Hvala Presv. Trojstvu, Srcu Isusovu i Majci Božjoj, da je unutro moje srce spaseno od velike nesreće. — **KA Hvala Presv. Srcu za primljene milosti.** — **Cesević:** FM Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu i Marijinu, što su mi pomogli na sudu. — **Cirilovac (Ljubuščica):** IS Hvala Srcu Isusovu za primljene milosti. — **Dobrinj (Krk):** MS Zahvaljujem Srcu Isusovu i sv. Tereziji i sv. zaštitnicima, što mi je mul ozdravio bez operacije. — **Dolci:** MJ Zahvaljujem Presv. Srcu, što su mi se dva brata povratila sretno iz rata. — **Donja Vibat:** VM Zahvaljujem bož. Srcu Isusovu i sv. zaštitnicima, što mi se povratilo zdravlje. — **Dakovo:** JP Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu, su mi djece u teškim danima ostala žive. — **Gradec:** DM Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za sreten povratak iz rata i za pomoć u jednoj teškoj stvari. — **Gračac (Kukelj):** AF Zahvaljujem bož. Srcu Isusovu za ozdravljenje noge moje kćerke po zgovoru Bl. Djordice Manje i bl. Nikole Tavilića. — **Ivanovci (Gornjan):** KJ Hvala Presv. Srcu za primljene milosti. — **Klenjec:** PM Zahvaljujem Presv. Srcu i

Majci Božjoj za mnoge milosti, a osobito za sreten povratak iz rata. — **Križevci:** TN Hvala Srcu Isusovu za uslijedane molitve. — **Sveti Križ:** CI U teškoj životnoj borbi zgovorom Bl. Djordice, sv. Josipa i sv. Jude Tadeja Srcu Isusovu mi je pomoglo. — **Laze (Sl. Petrovo Selo):** BM Zahvaljujem bož. Srcu Isusovu, što mi je pomoglo. — **Osipik:** OA Hvala Presv. Srcu za ozdravljenje. — **Marinac (Vinagora):** CM Zahvaljujem Presv. Srcu za ozdravljenje troje djece od teške bolesti po zgovoru bl. Nikole Tavilića. — **Martinska Ves:** PS Zahvaljujem bož. Srcu za sreten povratak kući iz rata. — **Milna (Brčić):** NN Zahvaljujem Srcu Isusovu i Majci Božjoj od Zdravlja za primljene milosti. — **Nova Kapela Belinac:** MS Zahvaljujem Presv. Srcu za mnoge milosti, a osobito da mi je povratio mir i sreću u braku. — **Osišek:** MJ Hvala Srcu Isusovu za mnoge milosti. — **MM Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu i Marijinu,** da nam se slije sretno povratilo s ratnika. — **TA Zahvaljujem sv. Tereziji,** da sam sretno polotila ispli. — **VM Srce Isusovo** iskazalo mi je mnoge milosti. — **Petrinja:** EL Zahvaljujem bož. Srcu i Majci Božjoj Bistričkoj za mnoge milosti, a osobito za ozdravljenje sine. — **OM Hvala Srcu Isusovu za sreten povratak muža iz rata.** — **Podvinje:** JS Zahvaljujem Presv. Srcu i sv. zaštitnicima za ozdravljenje dijata. — **Pokupsko Blatinac:** ZB Hvala Bož. Srcu za pomoć u nevolji i za ozdravljenje. — **Pos. Podgorac:** CM Zahvaljujem Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Tereziji, da mi je muž povratačna služba. — **Rasinja:** OM Po zgovoru sv. zaštitnika Srcu Isusovu udjeljilo mi ozdravljenje ruke bez operacije. — **Ravna Gora:** NN Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti. — **Ruma:** SJ Hvala Srcu Isusovu za sreten povratak iz zarobljeništva. — **Sarajevo:** KK Srcu Isusovu uslijalo mi malbu. — **DV Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu,** što je prigodom bombardiranja začuvalo moju

obitelji od smrte pogibelji. — Škirevc: VM Zahvaljujem za primljene milosti. — Strova Katalenat: PR Hvala bož. Srcu Isusovu, što sam bila oslobođena od teške bolesti i operacije. — Skrad: SS Zahvaljujem Presv. Srcu i Majci Božjoj od Kameničkih Vrata, što mi se obitelji spasili iz smrte opasnosti. — Slav, Šamec: VT Po zezgovoru Petre Barbarića i sv. Josipa primile sam mnoge milosti. — Slunjić: KM Zahvaljujem Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Josipu za primljene milosti. — Stupnicki: KM Zahvaljujem Presv. Srcu i Majci Božjoj ne mnogim milostima. — Tompojević: VK Hvala bož. Srcu Isusovu i sv. žalostnicama, da mi se mož učestno povratio iz rata. — Topolovac (Sisak): SM I K Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu, da nai je očuvao od smrti, koju je htio baciti kroz neš proraz, osoblja se o željeznu rešetku, a kad ju je htio podići,

eksplozirala je i ubila njega. — Varaždin: MJ Hvala Srcu Isusovu i Majci Božjoj za mnoge primljene milosti. — ST Zahvaljujem prav. Srcu za uslikane molbe. — TT Zahvaljujem bož. Srcu Isusovu i sv. Antunu za primljenu veliku milost. — Vinča: PJ Zahvaljujem za primljene milosti i za ozdravljenje kćerke. — Vinčević: MK Zahvaljujem Presv. Srcu, da mi je delo milosi, da sam se povratila u krilo sv. Crkve. — Virovitica: KA Zahvaljujem Srcu Isusovu Bi Djeković, Petru Barbariću i bl. Nikoli Taviću za ozdravljenje majke od upale pluća. — Zagreb: MJ Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti. — NI Hvala bož. Srcu Isusovu za primljene milosti. — PM Zahvaljujem Srcu Isusovu za ozdravljenje od živčane bolesti. — SJ Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za primljene milosti. — Zabalki: PS Hvala Presv. Srcu za srećan povratak muža iz rata.

DAROVI

Za obnovu Svetilišta Sice Isusova u Zagrebu: Ambrićan Kata 25 d; Baihardi Kata 100 d; Bajšić Jurej 80 d; Bolek Katica 15 d; Bikić Matija 10 d; Brkljanić Stjepan 5 d; Deban Petra 19 d; Dolencić Irma 20 d; Fischer Adam 5 d; Flögel Ana 100 d; Fury Marija 50 d; Gergić Merjela 50 d; Golub Alojz 5 d; Gušek Ivan 20 d; Horvat Dunc 15 d; Hudek Cila 10 d; Iakovljević Jelica 10 d; Iverović Štefanić 100 d; Ivčić Anna 18 d; Jaćic Angelka 25 d; Jurčić Marića 5 d; Kamenecki Fenika 5 d; Kolonjic Cecilia 50 d; Kožjak Kata 40 d; Krajanec Terzija 5 d; Kurlić Jelka 10 d; Lacković Roza 5 d; Lohr Eugen 13 d; M. B. Pavlović 20 d; Maizic Elza 20 d; Markolić Josip 250 d; Milinarić Ivan 10 d; Mutak Anka 15 d; N. N. Zagreb 10 d; N. N. Zagreb 100 d; Nikolić ud. Andrić 40 d; Novinić Imbro 15 d; Opravčić Ante 10 d; Orlić I Zlato 50 d; Palitsić Irena 1 dol; Paskven Nevenka 100 d; Petrić Kazimir 150 d; Petrović Vinko 1.000 d; Polić Marija 10 d; Palićan Klara 6 d; Pioveri Čankica 50 d; Pintar Anka 10 d; Reftakjan Ljubica 10 d; Sabljak Marija 230 d; SS Milosrdnice Sanatorijske i Miserice 50 d; Sever Marija 5 d; Soban Franjo 10 d; Supanec Marija 30 d; Sulec Tome 10 d; Šantić Marija 5 d; Schitter Hinko 120 d; Stajduhar Jure 5 d; Štimac Stana 20 d; Štivić Liza 10 d; Tumbas Agnese 20 d; Turek Marga 5 d; Udešnić Ljuba 10 d; Vladislavić Mandželin 30 d.

Za obnovu Svetilišta Sice Isusova u Zagrebu: Aiel Marija 30 d; Bartolović Ivan 30 d; Bilen Gisela 10 d; Burnjak Mihael 5 d; Čurić Marjan 50 d; D. K. Zagreb 20 d; Dikanović Ana 5 d; Dolencić Irma 20 d; Gregurić Ivo 10 d; Holcinger Ana 35 d; Keber Auguste 100 d; Klementić Zora 50 d; Lopac Lucija 15 d; Majhen Treza 5 d; Miličević Marija 10 d; N. N. Samobor 20 d; N. N. Zagreb 20 d; Pešarić Antonija 5 d; Radošević Rudolf 10 d; Ružman Nada 55 d; Šakač Dora 70 d; Šočić Anka 20 d; Šović Tonka 30 d; Steiner obitelj 20 d; Štrajović Ivan 50 d; Sprem Regina 20 d; Štimac Apolonija 10 d; Šunk Anka 50 d; Treter Franjo 50 d; Tvrdošević Zora 50 d; Valjelić Marija 50 d; Vučković Zora 5 d.

Za obnovu Bazilike presv. Sice Isusove u Zagrebu: Andrićek Josip 50 Kn; Bakran Marija 10 Kn; Čurić Martin 50 Kn; Čanić Anka 100 Kn; Dopelhauer Cecilia 10 Kn; Filipović 10 Kn; Fuchs Antika 5 Kn; Gašparac Franjo 1 Anka 500 Kn; Hajduković Josip 5 Kn; Ivanečki Stjepan 100 Kn; Kalics Markne 1 P; Ková-

čić Anka 100 Kn; Kožarac Eva 40 Kn; L. I. F. Zagreb 100 Kn; M. K. Zagreb 250 Kn; Maračić Eva 10 Kn; Matanović Berica 30 Kn; Milenković Katerina 500 Kn; Milinković Lovro 50 Kn; N. N. Zagreb 50 Kn; Piontičnik Ljubica 30 Kn; Radmanović Ilijia i Jelena 5 dol; Sabljak Marija 25 Kn; Skramončić Ivan 20 Kn; Svištan Berica 100 Kn; Tijan Kristina 2 dol; Uzmijanić Anka 50 Kn; Vorich Ludmila 5 Kn; Vrbos Magdalena 1 dol; Vuluc Sara 4 Kn; Zejec Mary 50 Kn.

Za sv. Miser: Binklić Lucija 50 d; Čoha Ivan 20 d; Dvojković Evica 25 d; Hodčević Žorka 20 d; Jalinik Doroteja 15 d; Kojlić Jelka 100 d; Kolić Franjka 15 d; Lončar Pelar 25 d; Lovrić Kata 20 d; Metličić Josip 15 d; N. N. Zagreb 20 d; Stein Terzija 50 d; Šenović Katica 75 d; Sprem Regina 80 d; Dimić Marija 30 d.

Za sv. Miser: Baihardi Kata 30 d; Bajšić Jurej 20 d; Čadež Anka 20 d; Đukić Vesnija 300 d; Furjančić Mary 1 dol; Habić Jana 20 d; Horvatek Rudolf 15 d; Križan Marija 50 d; Malarčić obitelj 75 d; N. N. Zagreb 40 d; N. N. Zagreb 20 d; N. N. Zagreb 100 d; Otićko Mijo 20 d; Pević Štefanija 20 d; Vargić Veronika 50 d.

Za sv. Miser: Ardi Melana 2 dol; Babić Manda 100 Kn; Bnić Ljudevit 30 Kn; Čimermančić Anka 20 Kn; Fadićeva Marija 300 Kn; Gecina Ljubla 45 Kn; Golubić Marija 100 Kn; Gorčić Barbara 400 Kn; Jarid Ivan 20 Kn; Kovačević Ljubica 30 Kn; Kožarac Eva 20 Kn; Kupančić Kata 15 Kn; Mašanskič Ana 15 Kn; Modrić Jela 2 dol; Novak N. 15 Kn; Palija Kata 2 dol; Paljušić Mata 20 Kn; Perišić Ivan 2 dol; Perišić Margareta 2 dol; Perišić Ivan 1 Margareta 2 dol; Poksi Stjepan 25 Kn; Prelec Katica 20 Kn; Radmanović Ilijia i Jelena 3 dol; Šimić Julka 20 Kn; Tijan Kristina 1 dol.

Za sv. Miser Gregoriama: Jevak Marija 600 d. Za sv. Miser Gregoriama: za pokojne: N. N. Zagreb, 600 d; Resnik Marijina 600 d; Vučković Antuć 600 d.

U čast Sice Isusovoj Bauer Apolonija 5 d; Činček Marija 100 d; Gašparović Marga 50 d; Halč Kata 24 d; Kafešić Marija 25 d; Knežević Kata 24 d; L. K. Slav. Brod 100 d; Lesić Marija 20 d; Magul Antun 50 d; Mandić Ermin 1 dol; Mesić Danica 15 d; Šenica Josip 10 d; Štimac Stana 20 d; Tumbas Liza 50 d; Židović Milka 20 d.

U čast presv. Sreću Isusovu: Bančić Ivan 30 d; Cvijetinčanin Dragica 20 d; E. D. Gredilje 20 d; Famber Dragica 10 d; Fran Lucija 20 d; Glavačević Branko 10 d; Glavičić Eva 10 d; Grmec Tomaž 5 d; Glušić M. 300 d; I. A. Ravna Gora 20 d; Jardas Pavica 20 d; Jurčić obitelj 20 d; Kozmar Jelka 20 d; Maranić Ivan 10 d; Novak Anka 50 d; Pešović Franca 5 d; Prikratki Jela 20 d; Ružić Magdalena 100 d; Štruković Merica 10 d; Trgovčić Marko i Katica 50 d; Valenta Josipa 20 d; Vrmešen Manja 50 d.

U čast presv. Sreću Isusovu: Antunović Janja 10 Kn; Babić Milka 50 Kn; Božić Slavica 100 Kn; Čuk Marija 100 Kn; Dobričić Drago 15 Kn; Fegec Franjo 5 Kn; Gladić Marija 20 Kn; Grubba Marija 20 Kn; J. O. Zagreb 10 Kn; Karmelutić Fanika 150 Kn; Kercel Julijana 30 Kn; Kopić Matija 20 Kn; Kovačević Ljuba 10 Kn; Marinčić Vjekoslava 10 Kn; Mikec Savo 10 Kn; Milinarić Katarina 20 Kn; N. N. Cepin 20 Kn; Novosel Ivan 10 Kn; Papai Pele 20 Kn; Paule Mijo 15 Kn; Pepeko Solija 50 Kn; Petrović Josipa 50 Kn; Podvaršek Marija 20 Kn; Sabolj ud. Ana 5 Kn; Sedlaček Eva 100 Kn; Skromničić Mijo 20 Kn; Šilivnić Kala 100 Kn; Tomalić Teresija 100 Kn; Turina N. 100 Kn.

U čast presv. Sreću Isusovu i Mariju: Majci Božioj, sv. Josipu, sv. Tereziji M. I. blaz. Nikoli Tavliču i Petru Barbaricu: Ausič Anton 15 Kn; Babić Marija 20 Kn; Koncanović Manda 30 Kn; Saracović Marija 40 Kn; Skromničić Ivan 20 Kn; Slijepanović Jure 10 Kn; Trupec A. 30 Kn; Verga Katica 100 Kn; Vuksanović Teresija 5 Kn.

U čast Majci Božioj, sv. Tereziji i sv. Antunu: Samostan Franjevec 22,50 d.

U čest Presv. Trojstvu, presv. Sreću Isusovu, Majci Božioj, sv. Antunu Padovu i sv. Tereziji M. I.: Brnić Ljubić 50 d; Holik Rezice 35 d; Kursk Bara 10 d; Sočec Anka 20 d.

Za ratnike Glasnika Sreću Isusovu: Baldigare Antun 5 d; Božić L. 100 d; Borović Franciće 20 d; Čilić M. Marko 30 d; Denk Aleksandrina 20 d; Filipović Ivka 25 d; Glavčević Pero 10 d; Grđić Kala 5 d; Gunjak Blaž 5 d; Hajduč Marija 10 d; Ivančić Marija 5 d; Jurčić Jelica 5 d; K. B. Zagreb 10 d; Kolaković Antanija 10 d; Kolar Marija 5 d; Magul Antun 20 d; Malešević Eva 10 d; Mavorin Ana 5 d; N. N. Zagreb 100 d; Pelarić Linka 5 d; Rakić Albin 10 d; Relber Stjepan 5 d; Smiljenović Kala 25 d; Šipek Alekšandar 300 d; Škarica Lovra 10 d; Špehar Marija 5 d; Treter Ema 10 d; Vežanaj Franca 40 d; Vodopija Kala 10 d.

Za ratnike Glasnika Sreću Isusovu: Abramović Frančiška 10 d; Andreić Franca 30 d; Balaković Šalija 5 d; Bobinac Josip 5 d; Brodanić Ljudmila 5 d; Cordašić Viktorija 20 d; E. P. Zagreb 50 d; Engelhart Ana 5 d; Gabor Ana 100 d; Grbić Stjepan 10 d; Gjuro Agančić 19 d; Heljanović Ana 20 d; I. M. 25 d; Jukić Ružica 5 d; Karasić Bora 3 d; Keler Ljubica 100 d; Koričić Ana 5 d; Krotić Marija 5 d; Ledičin Alojzije 20 d; Lovrić Kala 20 d; M. M. Zanebo 100 d; Merjanović Jele 35 d; Medić Marija 50 d; Mihaljević Jele 30 d; Mušić Ilijia 35 d; N. N. Šišak 20 d; N. N. Zagreb 10 d; Nujić Ilijia 5 d; O. B. Oštekl 15 d; Papai N. 20 d; Pomorski Marija 25 d; Puhač M. Pero 5 d; Rainer Ljubica 20 d; ŠS. sv. Vinko Zagreb 10 d; Sočec Anka 10 d; Šlipović Ana 10 d; Šmit Viktorija 5 d; Štok Marija ml. 100 d; Župljanić, Lipnik 100 d.

Za ratnike Glasnika presv. Stana Isusova: Damjanović Mandica 10 Kn; Đaković Ivan 10 Kn; Erica Ante 3 Kn; Hajšek Mijo 5 Kn; Ilijic

Ivan 20 Kn; Jarković Martin 20 Kn; Justinić Stjepan 20 Kn; Jarčić Ivan 20 Kn; Jarković Martin 20 Kn; Justinić Ivan 3 dol; Kovačević Katica 25 Kn; Kozarac Eva 20 Kn; L. J. F. Zagreb 100 Kn; M. F. Čerović 50 Kn; Mikulačić Josip 10 Kn; N. N. Zagreb 300 Kn; Prelec Katica 10 Kn; Rončević D. 20 Kn; Rosić Ivica 100 Kn; S. K. Zagreb 10 Kn; Tekmularović Antun 30 Kn; Župljanić iz Dugosela 22 Kn.

Za kralj sv. Antunu: Čivić Manda 20 d; Fak Marija 10 d; Jučec Jelica 10 d; Marković Josip 100 d; Sušec Tomo 10 d; Udelni Ljube 10 d.

Za kralj sv. Antunu: Böhm Marija 15 d; Kululić Teresija 10 d.

Za kralj sv. Antunu: Belanović Vinko 50 Kn; Gospodović Josip 35,50 Kn; Kovacić Katica 100 Kn; Kropec Vinko 3 Kn; Kvaternik Marija 20 Kn; Malešević Amra 20 Kn; N. N. Zagreb 100 Kn; Skramonić Ivan 20 Kn.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Andreić Catharina 70 d; Bjehardi Kata 100 d; Bondine Asenija 100 d; Cokrić J. 20 d; K. K. Zagreb 20 d; Karabell Vlado 20 d; Majstorović Kata 50 d; Marković Josip 250 d; Molnar Stjepan 10 d; Pintar Anka 30 d; Sarkotić Gisela 20 d; Tomić Dragica 50 d; Varga Ivan 20 d.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Benčić Ivan 25 d; Cordašić Viktorija 20 d; D. K. Dakovo 25 d; D. M. Zagreb 100 d; Fahrni Marija 30 d; Grganović Kata 10 d; Holcinger Anna 20 d; Janković Agica 30 d; Jelmek Doroteja 10 d; Karić Marija 50 d; Knežević Jelka 50 d; Krešić Marija 50 d; Knežević Anica 50 d; Mayer Marija 20 d; Mance Barbara 50 d; Mandušić Ivica 20 d; Milivojević Reza 10 d; Protić S. Branka 10 d; Slobodan Anka 10 d; Sočec Anka 50 d; Šimšek Paula 20 d; Šantek Mirela 10 d; Tadić Ljubica 20 d; Trgovčić Ilijia 10 d; Živković Perica 20 d.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: A. B. Hrk 50 Kn; Ausič Anton 10 Kn; Bakran Maspalo 100 Kn; Culjat N. 100 Kn; Dopljebova Cecilia 10 Kn; Dambić Evica 100 Kn; Jelimak Đorđe 10 Kn; Kružić Dušan i Marija 10 Kn; Kalomul Ivica 100 Kn; Kovacić Julijana 136 Kn; Lončarević R. i M. 20 Kn; M. K. Zagreb 100 Kn; Magić Stevo 3 dol; Orešković Ljubica 50 Kn; Petrelović Veronika 100 Kn; Petrović Katica 80 Kn; Piljak Ružica 20 Kn; Semerek Vera 35 Kn; Šerlić Olga 50 Kn; Skramonić Ivan 20 Kn; Šolaković Antun 20 Kn; Šruka Karlo 50 Kn; Šaban Anka 20 Kn; Štampalija Nevenka 50 Kn; Šilmanić Marija 10 Kn; Veljetić Anica 20 Kn; Vuksanović Teresija 5 Kn.

Za obnovu glavnog oltara u Svetilištu Sreća Isusova u Zagrebu: Pević Matija 20 d; Rončka Marija 5 d.

Za jedan svjetločaj u Svetilištu Sreću Isusova u Zagrebu: Verzak Anka 450 d.

Za ulje »Vječnog Svjetla« u Svetilištu Sreća Isusova u Zagrebu: Belardi Kata 50 d; Trbojević Bora 30 d.

Za ukrašenje Boljeg Groba u Svetilištu Sreća Isusova u Zagrebu: Štrajcević Andela 10 d.

Za ulje »Vječnog Svjetla« u Bazilici presv. Sreća Isusova: Ausič Anton 10 Kn; Marčec Pepe 5 Kn; Prelec Katica 10 Kn.

Za svjetnjak u Bazilici presv. Sreću Isusovu: Kohn Marija 450 Kn.

Za Malo Sjemenište u Travniku: Dr. Plenković Dragulin 100 Kn.

Za Dom sv. Terezije, Vrhovec: Vujović Ivan 2,50 dol.

Za gradnju Svetilišta presv. Sreću Isusovu u Osijeku: Bradić Martin 20 Kn; Švegović Dora 20 Kn.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

PONIZNOST

Zaista vješto trsio se je, Sluga Božji Petar Barbarić, da sakrije svoje darove kreposti. Priznanja nastojao je da od sebe svrati na druge. Drugovima, koji ga u bolnici pohodiše, reče: »Koliko ima ljudi, koji se muče i znoje, da zasluže koricu kruha, a ja već tako dugo ništa ne radim, pa mi se daju po izbor jela. Toga ja nijesam zasluzio.«

Nikada nije htio, da se dade sam slikati. »S drugima hajde de, ali sam ne«, znao bi reći. Samo varkom i krišom mogla se dobiti njegova slika.

Da je malo do sebe držao, a za druge imao veliko srce, potvrđuju riječi njegove u zadnjoj bolesti: »Samo da ne umrem u zimi, da ne bi sjeminarci morali gaziti onaj veliki snijeg noсеći me na groblje.«

Cijelo držanje Petra Barbarića bilo je ponizno i čedno, otvoreno i pouzdano. U saobraćaju s drugima bio je isto tako ljubazan kao i čedan. Kao prefekt Kongregacije Marijine oponinjavao bi zbornike, ako što nije bilo dobro. A činio bi to uvijek tako milo i blago, te se nitko nije uvrijedio. Poniznost njegova nije bila ni u čem prisiljena, nego iskreni i prirodni izražaj srca. Radi izvanrednog povjerenja i ugleda, što ih je uživao kod starješinstva, učitelja i suučenika, nikada se nije ni najmanje uzoholio.

Iz duboke poniznosti njegove ponikla je i njegova ljubav k siromasima. Često se puta za zdravih dana veselio, kako će danas sjutra raditi medu siromašnim, prostim pukom u vinogradu Gospodnjem. I s najprostijim seljakom općio bi kao s rođenim si bratom. Na igralište sjemenišno dolazio je po koji put siromašan čovjek, da prosi milostinju u pitomaca. Netom bi ga Petar opazio i već bi uzeo svoj fes u ruke, pa hajde od jednog do drugog. Veselo bi izatoga odletio k siromahu i prijazno mu uručio sakupljen novac.

Poniženja podnosio je po primjeru i duhu Spasiteljevu. Dok je bio u VI. razredu, više gojenaca u sjemeništu izdavalо

je bez znanja starještinstva časopis, koji se u muzeju potajno čitao. Znao je za to, ali je držao, da nije dužan o tom izvijestiti starješine, jer su novine bile isprva zanimljive i bezazlene. Od jednom izade djelo na vidjelo. Istragom se pronašlo, da je tu bilo koješta, čega Petar ni naslućivao nije. Krivci su bili po zasluzi kažnjeni. Ali i Petar kao i mnogi drugi dobili su u semestralnoj svjedodžbi sniženu ocjenu iz vladanja. Prem subjektivno nekrov, ipak je primio ovu kaznu posve mirno, pa se ni jednom riječu nije na to potužio. Poniženje, što mu ga je Provinost namijenila, bez sumnje mu je koristilo, da se učvrsti u poniznosti.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARIĆA

1158. Ostrožac (saraj. nadb.): Od svoje 14. godine do 30., dakle punih 16 godina, trpjela sam od krvotočja, osjećala sam velike боли, često se nijesam mogla ni mičati na krevetu. Otac me vodio raznim liječnicima, pa sam bila i dvaput operirana; osim toga upotrebljavala sam razne narodne lijekove. Lani sam čula za Petra Barbarića i zavjetovala sam se, da će poći na njegov grob dvaput, usto sam postila kroz 9 dana i obecala moliti mu se. I gle već mi odmah bilo bolje, pa sam došla prvi put u Travnik lani na Petrovo. Doskora je bolesti nestalo traga, pa sam došla evo i drugi put na grob danas na Petrovo posve zdrava. J. A. — 1159. Podhum kod Konjica (saraj. nadb.): Trpjela sam silne boli u krstima i nozi. Po godine nijesam se mogla ni smješta maknuti. Zavjetovala sam se Petru Barbariću i ozdravila sam. Š. M. — 1160. Ostrožac (saraj. nadb.): Tri mjeseca boljela me krsta, pa nisam mogla hodati niti raditi. Čim sam se zavjetovala Petru Barbariću, odmah su mi boli posve prestale, pa sam otada sasvim zdrava i došla sam na Petrov grob, da zahvalim Slugi Božjemu. A. M. — 1161. Vukovar (dakov. biskup.): Imala sam jaku kroničnu upalu bubrega, punе dvije godine. Išla sam liječnicima, ležala u bolnici u Vukovaru i u Osijeku. Ali ni dieta ni lijekovi nijesu ništa koristili. Ove godine oko sv. Josipa zavjetovala sam se Petru Barbariću. Kad sam završila devetnicu od 9 sedmica t. j. 9 srijeda sam postila, a za sve to vrijeme nijesam uzimala nikakovih lijekova, dala sam se pretražiti u Vukovaru od Dr. S., koji me je prije liječio. Izjavio je sada, da ne nalazi više nikakovih tragova upali bubrega. Neobično se začudio, kad je vidio, da je bolesti nestalo traga. Zadnja pregledba je bila 4. srpnja, a evo danas u nedjelju 13. srpnja došla sam u Travnik, da Petru Barbariću na njegovu grobu zahvalim na milosti. Z. L. — 1162. Tompujeveci (dakov. biskup.): Moj muž iz velikih muka ovoga rata sretno došao kući. K. V. — 1163. Vukovar (dakov. biskup.): Moja sestra teško se razboljela tako, da joj je prijetila najstrašnija opasnost. Čim sam za sve od liječnika saznala, stala sam se čvrsto moliti Slugi Božjemu Petru Barbariću i odmah je teška bolest krenula na bolje. T. B. — 1164. Travnik (saraj. nadb.): Žena mi ozdravila od teške bolesti. M. I. — 1165. Maljine kod Travnika (saraj. nadb.): Ozdravljenje. M. K. — 1166. Bos. Brod (saraj. nadb.): Nećakinji Olgi nestalo po zavjetu otekline. L. U.

ZA BEATIFIKACIJU SLUGE BOŽJEGA PETRA BARBARIĆA:

Marija Müller, Zagreb 20 K. — Terezija Došen, Zagreb 100 K. — Jenko Potočki, Zagreb 30 K. — Terezija Kos-Tiniš, Černik 30 K.

**3. LISTOPADA IHS PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEŠĆ**

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem
Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINU
sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
koje se Ti neprestano prikazujuš na oltaru. Oso-
bito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +
**ZA GORLIIVIJE ŠTOVANJE KRALJICE
SV. KRUNICE I ZA OBRAĆENJE ŽIDOVA+**

LISTOPAD 1941.

**Članovi Apostolstva Molitve molit će u listopadu
na ove nakane :**

1 S Remigije. Odnos Crkve i države
2 Ć Andeli Čuvari, Slovanje Andela
3 P Terezija. Duh. naknadivanja
4 S Franjo. Naši Franjevići

5 N 18 PO DUH. Placid. Svečenstvo
6 P Bruno. Zvanja za Kartuziju
7 U Sv. Krunkica. Zajedničko molje-
nje krunkice u obitelji
8 S Demetrije. Psovači
9 C Dionizij. Pokojni pretpatnici
10 P Franjo Borg. Crkveni poglavari
11 S Materinstvo B.D.M. Naše majke

12 N 19 PO DUH. Maksimilijan. Svje-
tovni poglavari
13 P Eduard. Naši u vojsci
14 U Kalist. Iskorjenuće komunizma
15 S Terezija. Redovnice

16 Ć Hedviga. Ženska mladež
17 P Margareta. Al. Siretelji Glasnika
18 S Luka. Kat. pisci

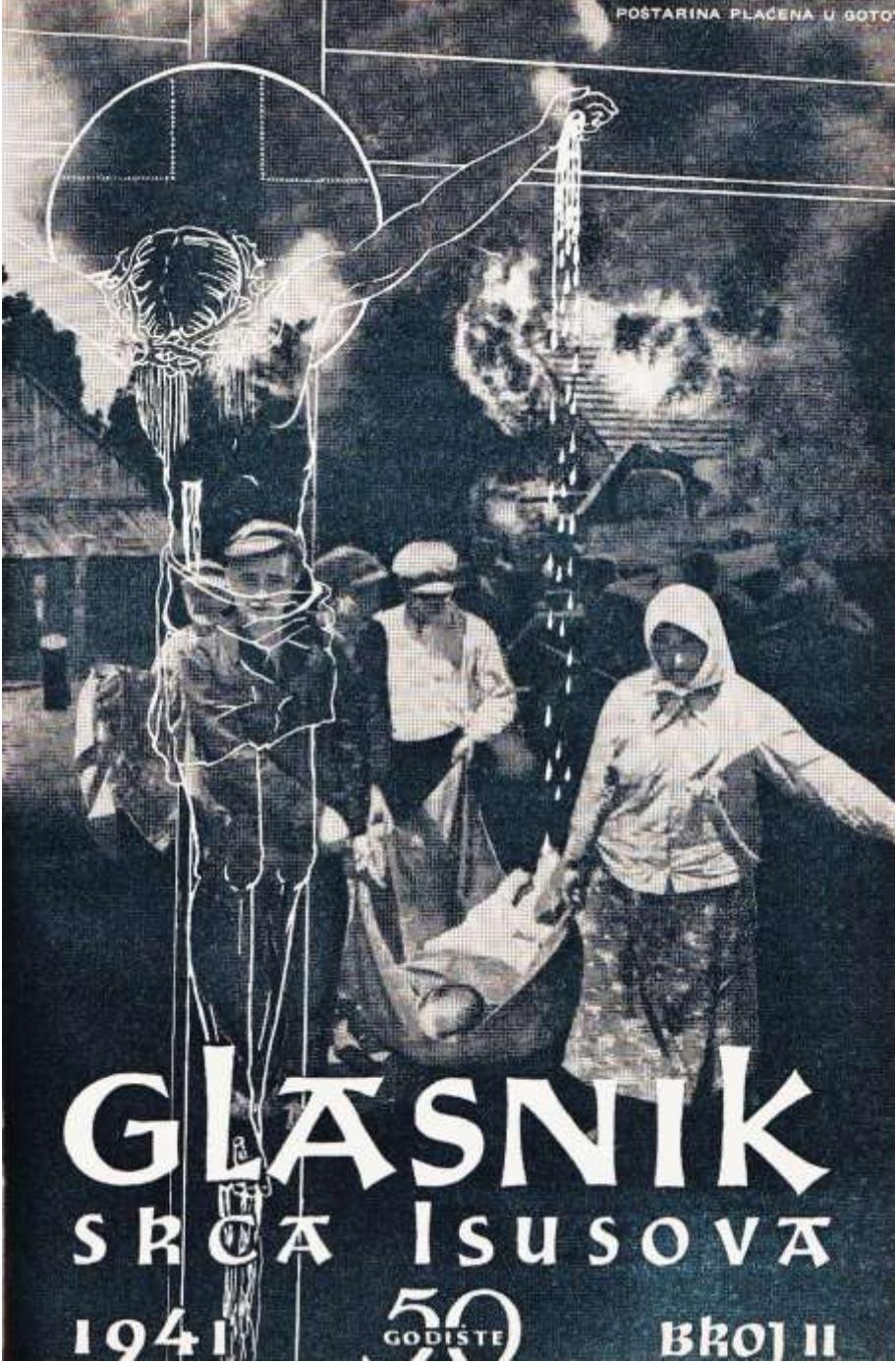
19 N 20 PO DUH. Petar. Sirotinja
20 P Ivan Kanc. Bolesnici
21 U Uršula. Uršulinke i njihove škole
22 S Kordula. Ženska čednost
23 Ć Ignacije. Siemeništa
24 P Rafael. Putnici i hodočasnici
25 S Hrisant. Učitelji i odgojitelji

26 N 21 PO DUH. KRIST KRALJ.
Božji duh u Hrvatskoj
27 P Sabina. Naši neprijatelji
28 U Simon i Juda ap. Duh. apostolata
29 S Narcis. Duh požrtvovnosti
30 Ć Alfonz R. Zvanja za red.
31 P Wolfgang. Pokret duh. vježba

ZA CLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričestvi. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA CLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOOG SRCA ISUSOVA: Potpun oprost prvega petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACENA U GOTO

GLÄSNIK

S RČA ISUSOVĀ

1941 50 GODIŠTE BKOJ II

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBITELJI

Iz daju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu ★ Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotićeva 33
Tiskara »Glasnik«, Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 S. 4 BR. 11

STUDENI 1941

Uprava: Zagreb I/147,
Palmotićeva 31 ★ Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 20
Kuna — USA: 0.50 do-
lara — Italija: 12 lira —
Mađarska: 3.50 pengő

Glasnik suraduje!

Kad se nešto trulo i rasklimano sruši, valja graditi novo, jače i solidnije. Pa tako se moramo i mi Hrvati prihvati posla, da izgradimo novu državu i sretnu narodnu budućnost. Poglavnik je pozvao na taj posao sve Hrvate, pa svaki mora doprinijeti svoj dio u velikoj narodnoj obnovi.

Glasnik također nastoji, da dade svoj dio državnoj i narodnoj izgradnji Hrvatske. Samo će se mnogima činiti, da se od tog nastojanja Glasnika slabo što zapala. Jer on se nije ništa promjenio. Pše kao i dosada i ne osvrće se ni na kakve događaje oko sebe. On je ostao stari. A kako se može sa starim graditi nešto novo?

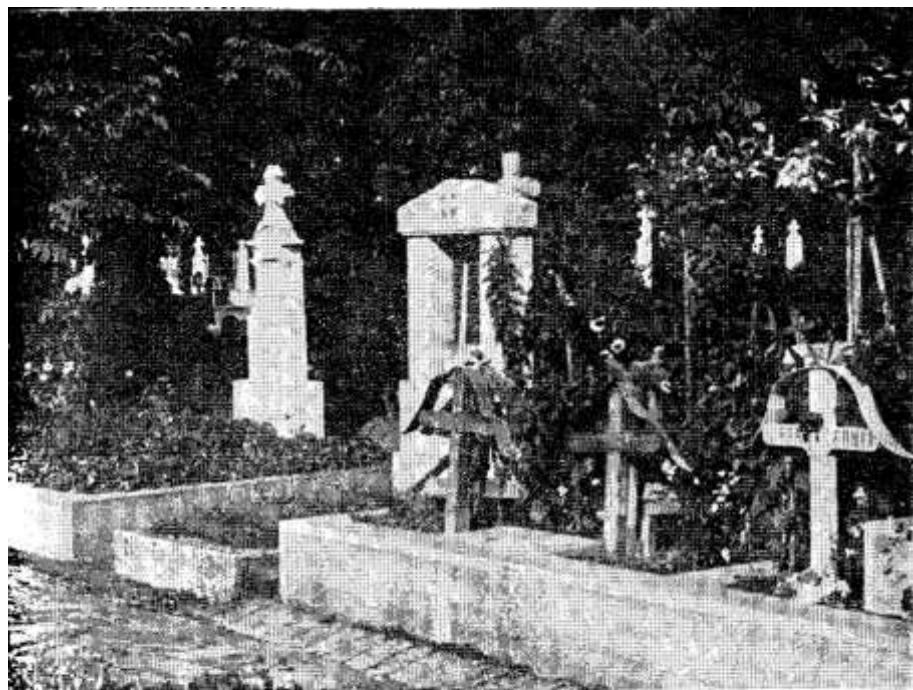
A ipak Glasnik misli, da pri narodnoj obnovi i on nešto znači, pače da daje ono, što je za tu obnovu najbolje i najvrijednije! Tko misli graditi zgradu, izgrađuju na prije temelje. I što zgrada mora biti viša, to čvršći moraju biti temelji, na kojima će počivati. Znaju to dobro upravljajući naše narodne i državne budućnosti, pa stoga taklio naglašuju, da prije svega među našim narodom treba postigli zdravo sjeme vjere i poštovanja. To mora biti ustak proti svim otrovima, koji su tu i tamo rastrovali pojedince u prošla dva desetljeća vjerskog nehaja i nepoštenih navika. A onda će te ideje biti i siguran zalog sretnije budućnosti Hrvatske.

Taj program bio je i Glasnikova životna zadača još od njegova osnutka. Pa zato on ne mora od svog smjera ništa mijenjati. On je uvijek bio hrvatski u najužem smislu riječi, jer je išao za najvećom srećom hrvatskog naroda: da Hrvati budu uvijek čudoredan narod, duboko kršćanski narod — jednom riječju: Božji narod. Svakakve prilike znale su dosada ometati to Glasnikovo nastojanje, ali on se nije dao zastrašiti. A sada, kad ga na to bodre i vode hrvatskog naroda, ostvaruje on svoj program još živje i radosnije. Neka samo božansko Srce Isusovo blagoslovit to Glasnikovo nastojanje i podupre ga svojom obilnom milošću u srcima čitatelja!

»U svaku hrvatsku obitelj Glasnik Srca Isusova!« naglašivao je Glasnik odvijek. Sada, u novim, sretnim prilikama, kad treba graditi novo, sretniju Hrvatsku, taj davnji poziv Glasnika čitateljima postaje kao neka dužnost. Tko ljubi svoj narod, taj će mu prenaručiti i najbolje sredstvo, kako da svaki pojedinač postane pravi kršćanin i pravi Hrvat:

Preporučit će i širiti

Glasnik Srca Isusova!

**Težite za onim+što je gore+
a ne za onim+što je na zemlji!
Jer umriješte+
i vaš je život sakriven s Kristom u Bogu+
A kad se pojavi
Krist+ život naš+
tada ćete se i vi s njime pojaviti
u slavi+**

(KOLOŠ.3,2-4)

Za mornare i one, koji se brinu za njihove duše

Molitvena nakana Apostolata Molitve, koju je blagoslovio sv. Otac

Općinstvo svetih

Blagdan Sviđu Svetih u nebi i blagdan Božjih odabranika, koji moraju još u čistilištu zadovoljiti za svoje prestupke (Dušni dan), daju mjesecu studenom posebno obilježje. On je po tim blagdenima posao kao neka isповijest zadnjega članka Vjerovanja: »Vjerujem u općinstvo svetih«, t. j. Božje kraljevstvo, koje se sastoji od slavne Crkve u nebu, patničke Crkve u čistilištu i vajuće Crkve na zemlji. Nisu to tri Crkve, već jedna zajednica, koju veže ista vjera i ista ljubav u veliko tajanstveno tijelo, kojemu je glava sam Isus.

I radi tog tijesnog jedinstva svetih u nebu i duša u čistilištu i smrtnika na zemlji, mora među nama vladati neka solidarnost kao među udovima tijela. Sveti doista ne zaboravljuju na svoju braću u čistilištu ili u borbi na zemlji, a ni mi smrtnici ne smećemo s umaćem braće u Kristu, koji su u nevolji. Na duše u čistilištu mislimo hvala Bogu često. To sjećanje podržava u nama i povratak Dušnog dana svake godine i smrtni slučajevi u našoj blizini.

Ali na braću u borbi ne misli se dosla. Svaki je okupljen vlastitim brigama i poteškoćama, pa se teže sjeća, da ima ljudi, koji žive u možda još težim prilikama i opasnijim okolnostima za spas duše. Za takve treba moliti, jer smo radi tijesne povezanosti u Bogu u neku ruku odgovorni jedni za druge. Radi toga pozivlje sv. Otac svaki mjesec članove Apostolata Molitve, da priteknu svojim molitvama i trpljenjem čas ovom čas onom dijelu vojujuće Crkve. Pa tako nas i ovaj mjesec zove, da se molimo za mornare i pomorce i upće ljudi, koji su izloženi opasnostima pomorskog života, kao i za one, koji se žrtvuju i rade za spasenje sviju njih.

Na valovima života

Stara je i vrlo zgodna prisopoda, prema kojoj ljudski život nije drugo nego plovیدba na nestalnim morskim valovima u slabšnoj barci. Ni jedan čas nismo sigurni, hoćemo li doprijeći do luke spasa. Za mornare i pomorce ta prisopoda nije samo slika. Ona im je svagdanja stvarnost, jer oni žive doista u neprestanoj opasnosti, da izgube vremeniti život, a u mnogo slučajeva i vječni.

Plovider po moru postala je u današnje dane skoro bez ikakve opasnosti, barem za mornare na trgovачkim brodovima i za pomorce. Tako su mislili još do nedavna ljudi. Ali neumoljivi rat uništio je to i tu sigurnost. Mornari i pomorci ne znaju danas doista ni dana ni časa, kad će lutajuća mina, zračna bomba ili strahoviti torpede rasklopiti pod njima morsko ždrijelo i olvoriti im vrata vječnosti.

Božanski Prijatelj mornara bdiće nad njima i onda, kad se čini, da spava; pa i onda, kad oni na nj zaboravljaju.

A taj strašni položaj povećaje još činjenica, da oni, općenito govoreći, spadaju među ljudе, koji su vrlo slabo pripravni, da se pojave na Božjem sudу. Stari su Rimljani doduše govorili: »Kо želi naučiti moliti, neka ide na more!«, па су mornari i pomorci doista i skloni na pobožnost, barem kad su u nevolji ili se iz nje izbave. Dokazuju to toliki svetišta duž morske obale, koja su puna zavjetnih darova zahvanih mornara i pomoraca, što ih je Bog izbavio iz smrte pogibli.

Ali redovite prilike, u kojima žive mornari i pomorci ne počiju ih zacijelo ni na pobožan ni na kršćanski život. Oni su kroz duge mјesece, pa i godine, u strašnoj osami, daleko od svojih milih i dragih, kao izagnani na ograničenoj palubi broda. A kad stignu na kopno ne naleze pravih znanaca ni prijatelja, već žive u stalnom osjećaju, da su tuđinci. U svom teškom životu tako rijetko susreću svećenika, jedva da ikada imaju priliku, da čuju riječ Božju, da prisustvuju sv. Misi, izvrše svoje kršćanske dužnosti prema Bogu i vlastitoj duši. Oni tako rijetko mogu okusiti utjehu sv. ispovijedi i slast sv. Prcesti. Pa ni moliti se pravo ne mogu. Život na palubi zatočuje ih u veliku osamljenost, ali tjesnoća iste palube oduzima im i utjehu samoče, jer nikad ne mogu bili pravo sami, da se pozabave svojom dušom i porazgovore u osami sa svojim Ocem na

nebu. Teške su to prilike za duše. Nije onda čudo, da sv. Crkva na Veliki Pečak pred raspelim Spasiteljem pozivlje sabrane vjernike: »Pomolimo se Bogu, Ocu svemogućemu, da se dostoji privesti u luku spaša one, koji plove morem.«

Radi toga tako težak i osamljen život pun je opasnosti za dušu. Mrska psovka uništava mornarima u srcu i ono malo sreće, što bi je mogli imati. Udaljenost od obitelji i obiteljske sreće vječna je zamka razvratna života, koji im još više osiromašuje dušu. Prisilno druženje sa pokvarenim ljudima, nečistи razgovori, gnujsne šale, sablažnijv primer drugih, opasna duga besposlica, sve je to zamka za duše, koje su ipak posvećene svetim Krstom i htjele bi se dići više. A onda nepoznavanje vjere izlaže ih pogibli, da se zanesu otrovnim idejama, koje ih još više ogorčuju i unesrećuju, a oskudna mogućnost primanja sv. sakramenata oslabljuje i onako slabu ljudsku narav. I tako su mornari doista u vječnoj opasnosti, da izgube ne samo vremeniti život, nego i dušu svoju zauvijek.

Apostoli mornara

Vele, da na cijelom svijetu ima oko 1.200.000 mornara samo trgovачke mornarice. Od toga ima olprilike 800.000 katolika. A koliko ih je praktičnih katolika? Teški život, koji ih sili, da žive u feko opasnim prilikama podržaje ih u vječnoj opasnosti za dušu i drži ih nekako silom daleko od Boga. A drugi ljudi tako malo misle na njih i na njihove duše.

U naše doba našlo se ipak apostolskih duša, koje su počele misliti i na mornare i pomorce i brinuti se za duše, koje žive u folikim opasnostima za spasenje. Sam Apostolat Molitve zauzeo se za njih i osnovao 1891. jednu granu svog udruženja i dao joj ime »Apostolat mora«. Crkva je blagoslovila taj pothvat i danas već u petnaest zemalja postoje organizacije, koje rade oko duhovnog dobra mornara i pomoraca. U lukama podiže to društvo kapelice, određene samo za mornare, da im barem donekle nadomjestite župnu crkvu kod kuće. Uz kapelice nalaze se i posebni domovi, da se mornar, čim siđe na kopno, može tu osjećati nekako kao kod kuće. A svagdje je uz ostale pomoćnike i prijatelje i po jedan svećenik, da im dade duhovnu hranu, okrijepi ih svetim sakramenfima i pruži im prijateljsku ruku u svakoj potrebi. Prema popisu od 1938. imao je »Apostolat mora« na cijelom svijetu 317 mornarskih domova i 250 svećenika, koji su se žrtvovali za mornare i pomorce. Od tih bila su 22 stalna pomorska kapelana.

Kod nas ne postoji još takvo apostolsko udruženje, ali pomoći mornarima i pomorcima možemo svi: prikazujući božanskom Srcu Isusovu svoje molitve i žrtve, da bi Spasitelj očuvalo sve mornare i pomorce u životnim opasnostima, u kojima žive, štito ih u duhovnim pogiblima, kojima su toliko izloženi, i priveo ih kroz buru života sretno u luku vječnoga spasa.

Ivan Nikolić D. I.

Veliki prijatelj našega Glasnika, preuzv. g. Dr. Ivan Ev. Šarić, nadbiskup vrhbosanski, proslavio je 27. IX. 70-godišnjicu života. Glasnik i Kalendor Srca Isusova ponose se njegovim nježnim pjesmama, kojima ih je on tako često počastio. Za uzvrat posvećuju mu Glasnik evo nekoliko stihova sa željom, da nebeski Otac još dugo godina poživi preuzv. Pastira Božjega stada.

Gospodnje dijete

Preuzv. g. dru Iv. Ev. Šariću prigodom 70. god. života (1871—1941)

Bio je maleno nevino dijete,
koje bez zlobe
djelinjski se smije
i plače — — —
i radosti, boli
nikada ne krije.

Ljubio je leptire bijele,
kukce u trnu — — —
On je uvijek bio miran,
blag
i tih,
preziro je savjesl nemirnu
i crnu.

Ljubio je Gospodnji dom,
nije htio utjehe u slavi,
on je htio život cvijeta —
ljubice u travi.

O on je dijete plavoga neba,
koje bi uvijek —
nevino i malo,
u boli
u sreći — — —
Gospodu pjevalo.

Stjepan Barilić

Ne reci . . .

A što ne reci? Ne reci, braće, nikad zle riječi ni o svom rodu, ni o tuđem, ni o svom znancu ni o svom susjedu. Ne reci zla, koje znaš da ga tiši; ne reci grijeha, koji znaš da ga kalja; ne reci zlodjela, koje znaš da ga truje.

A zašto ne bi rekao? Pa šta je jedna riječ? Šta je jedna mala šala, kojom se na račun bližnjega nasmijemo u društvu, šta je jedna sitna primjedba u razgovoru, koju onako kroz zatvorena usla izgovorimo u prijateljskom »spominjanju«? — Doista, jedna riječ je prividno ništa, manje od krajčara! To je jedan glas, koji se izgubi, netom si ga izgovorio. To je jedan zvuk, koji se ni na pet metara ne čuje. Ništa je jedna moja riječ . . .

Mislili? A sad čuj! U planini je padao snijeg, tihoo, tijacko. Jedna mala pahuljica lepršala zrakom i igrala se vjetrom, i napokon pade umorna na grmečak. Jedva si je video. Praminja snijeg, i druga pahuljica zaustavi se na grani, i treća se do njih spusti. Grm je za čas procvao srušenim zvijezdicama. Praminja snijeg i pada na grm i među rašljama puna šaka srušenih zvijezdica. Vjetar je drmnuo granom, i s nje orunio zvijezdice i stresao srušenu kuglicu s grma. Povalja se srušena loptica, povalja se i naraste u loptu. I kočrljala se srušena lopta, kočrljala i narasta u veliku kuglu. I nizbrdo se spuštala kugla, spuštala, ovijala oko sebe snijeg, i posta lavina . . . i strovali se u dolinu, strovali se na selo, i zasu kuće, zasu ljude, zasu selo. — A na početku je bila tek mala srušena pahuljica, mala bijela zvijezdica na grmovoj grani.

Ništa nije jedna tvoja riječ, kao ni jedna pahuljica. A može učiniti puno zla, donijeti može smrt. Ne doduše sama tvoja riječ, nego kad joj se pridruži tuđa zla riječ.

Bog zna, tko je prvi rekao crnu riječ o svom susjedu: da voli »potegnuti«; da zna onako »ispod ruke« (biva ukrasti); da umije prevesti ljudne žedne preko vode; da je dobar čovjek, ali da se njegova žena na nj tuži; da je onako malo »vudren«, i tako dalje i tako dale... Tko bi izbrojio sve opake ljudske sudove, podrugivanje, zlobu, pakost. Pa tako i ti čuješ tu riječ, tu zlu riječ, i ne znaš ili se ne sjećaš više od koga, ni kada, ni gdje si je čuo, ni zašto ona tako glesi, a ne drukčije. I ti si je dalje prodao, a onaj je dalje dojavio, tu malu zlobnu dosjetku, tu ujedljivu šalu, tu crnu podvalu, tu riječ, koju »ništo« nije rekao. A posljedica? Izgubi se dobar glas, a s glasom i poštenje, a s poštenjem i služba, i pomoć, i mir u obitelji, i slaganje sa susjedima, i sve.

I tako je ta mala riječ velika nepravda. Tko je tebi dao pravo, da s folikom sigurnošću, oporom i okružnom, izričeš osudu nad

svojim bližnjim? Tko može zagledati u tajne ljudske duše i ispitati sve skrovite nabore sakrivenihnutarnjih želja i nakana? Ni svoje duše ne poznamo, ni svojih djela ne možemo točno prosuditi, a ipak mi smo ih učinili. Kako bi mogli onda drugog upoznati?

Da smo bili kod Jakobova zdenca i vidjeli, gdje sa ženom Samarjankom razgovara stranac, rekli bi među sobom i apostolima: »Tu nisu čisti posli, govore njih dvoje nasamo« — a gledaj, to Božji Sin spasava i poučava grješnicu iz Samarije. I da si bio u Kani na svadbi, i video, gdje žena Marija iz Nazareta sjedi za stolom, rekao bi sigurno kojem od uzvanika: »Vidi je, iz Nazareta je došla, da se najede bar jedampul u godini, ko kad je siromašna« — a gledaj, to je Božja Majka, koja će mladencima pomoći i isprositi prvo čudo. I da si bio u polju, kad je njime prolazio Učitelj s dvanaest učenika, koji su trgali klasje i jeli, upozorio bi sigurno koga ležaka: »Pripazi, čudni ljudi, opasne skitnice, kušaju, je li žito zrelo i dobro, morat ćemo noću pripaziti,« — a gledaj, to Gospodin Isus s dvanaest apostola prolazi blagoslivajući polje; a što jedu, rade po zakonu, jer su gladni!

Ne sudit! Ne reći zlog suda! Jer zla riječ će rasti, olrovali i druge duše, i survati se na bijednika, koga si osudio, ocrnio, upropastio, uništio, — možda i za vječnost, dušu si upropastio.

I kad je Bog bude iz tvoje ruke tražio, kad te Bog bude pitao za nevinog Abela, braću Ivog, koga si opakom riječju ranio, okrvario, ubio, Kaine, brate nesretni, što će od tebe biti? Sto će od tebe biti?!

Josip Dinko Mravak D. I.

MJESЕЧНИ ЗАШТИТНИК

Sv. Martin

Prvi svetac-priznavač Rimskog Crkve jest sv. Martin, biskup. Bilo je u njegovo vrijeme mnogo svetih duša, ali njegov svečački lik digao se tako visoko, da je on značio novo doba slavne Crkve. Kršćanski zapad štovao je dolada apostole i mučenike, ali u Martinu je upoznao i priznao sveća, koji je samim svojim svetim životom svratio na se oči cijele Crkve. Zato je njega prvoga proglašila svecem-priznavaocem.

I mi ga Hrvati mnogo štujemo i ljubimo. Ne samo, kad ga dočekujemo, da nam blagoslovim mledo vino, nego i onda, kad ga klonula srca molimo, da nas nauči pravo živjeti. Jer tu je umjetnost on poznavao kao rijetko lko.

Već od prvih dana išao je Martin naprijed ravnim putem prema Bogu, a da nije morao krvavo popravljati promašene stramputice

mladosti. Pa je u tome već kao mladić bio divniji i od Jeronima i od Augustina. S Jeronimom se je dobro poznavao. I krasno je motriti, kako je Bog čudesno izveo upravo ova dva sveca iz ovih naših krajeva — jer i Martin se rodio u ovim krajevima, nešto iznad Drave u današnjoj Mađarskoj — poveo ih istim putevima u ondašnju carsku Galiju, tu ih oprao krsnom vodom, a onda ih postavio kao dva lava na dva kraja svijeta, da mu čuvaju sledo, sv. Crkvu.

Božji u mladosti

Cvrst značaj glavna je odlika Martinove mladosti. Kao dječak i mladić nije on još bio svet, ali je na putu do svetlosti udario sigurnim smjerom. Nalazio se u teškim prilikama. I otac i majka bili su mu pogani. I čitava rimska legija, kojoj je zapovijedao njegov otac, rimski časnik, davala mu je većinom loš primjer. A ipak je on išao svojim putem. U tom, da nadvlada svijet oko sebe, da se odupre njegovim načelima, bio je jedincat, izvanredan. Izvanredan već u dječačkoj dobi.

Već sa deset godina prosuđivao je on zrelo i ozbiljno svoj životni nazor. Počanska surovost i plitkoća nije ga zadovoljavala. Zato nije mirovao u poganstvu, a bez viših misli nije mogao živjeti. Oko mu se tada zaustavilo na kršćanima. Razmišljao je o njihovoj žarkoj pobožnosti, njihovoj bratskoj ljubavi, vadrini i miru njihova izgleda. Nepokvareno njegovo srce slušilo je, da se tu krije nešto veliko i lijepo. I pode k njima. Slušao je i pitao, razmišljao i molio se. Pa se i oduševio. Postao je brzo katekumen, usprkos svoj svojoj okolini. Otac se lutilo, majka ga odvraćala od ludosti njegovih pobožnosti, vršnjaci mu se rugali, ali on se je svima suproistavio. Život je i svijet promatrao drukčijim očima, nego svi oko njega. Mudro je razlikoval istinu od prevare; pravo dobro, koje ostaje, od prividnih dobara, koja su obično časovite želje; ljubav, tu nemirnovnu životnu potrebu svakog čovjeka, od strasti, koja zaokupi, ali onda iscrpi i isprazni unesrećeno srce ljudsko.

On je išao potpuno, na čitavoj liniji naprijed. Zato, jedva je po prvi puta vidio lude samoprijegora, čuo za junake u pustinji, stvor u svojoj dvanaestoj godini odluku, da će u pustinju. Nije ta odluka bila željica znatiželjnog djeteta, koje mnogo mašta i sanja, a jako malo dobra napravi. On je stvorio odluku pa bi je bio i izveo, kao što je izvodio sve odlučno i dosljedno. Zašto ipak nije postao pustinjski svetac, to su bili nacrti samoga Boga. Bit će, da je i sam uvidio, da kao dječak od dvanaest godina radi više razloga ne može biti pustinjak.

Božji u vojsci

Kao sin rimskog časnika postao je u 15. godini odličnim konjanikom te pošao u carevu blizinu u Galiju. Kao vojnik nije napunjao strahom niti je ostavljao za sobom pustoš. Bio je preteča kršćanskih vitezova srednjega vijeka. Kudgod je prolazio, činio je dobro, ostavljao je sreću.

Jedna nam zgođa sve to bjelodano potvrđuje. Jašući jednog hladnog zimskog dana s drugovima, susrelne pod zidinama grada Amiensa na pol gola, promrzla siromaha. Otmjeni Rimljani prezirao je siromahu, a tvrdi rimski vojnik rugao im se i upravo ih progonio. Za četu mlađih konjanika bio je i ovo prizor zgodan za šalu i ruganje. Smijali se siromahu, upirali prstom u nj i još se topili umatali u svoje plašte. Ali Martin pode i ovdje dosljedno svojim putem. On osudi vladanje svojih ratnih drugova i bez krznanja podbode konja i odijeli se od ponosne čete. Odlučnim kretom razvije plašt, a britki mu vihor pomagao kod toga. Onda velikodušno omjeri polovicu, mahnu časnim mačem, prihvati polovicu plašta i ognu njome prozeblog kukavca. Drugovi mu se podsmejehivali, ali su i ovdje prznali, kao već i toliko puta, da je veći od njih. A on je ponosan sa polovinom viteškog plašta ujašio u grad. Sjao je od radosti, jer je usrećio svog braću u Kristu. Za okolinu se nije brinuo. Ona se i čudila i rugala, ali on nije bio njezin rob, nego voda i učitelj. A bio je tada još kao katekumen, istom se pripravljava za sv. krst. I samo nebo divilo se i radovalo mlađom katekumenu. Svi bi mu rado pošli čestitati, ali dobiti Isus, vladar neba i zemlje, sam side. Bilo je još iste noći. Martin leže na počinak i usnu. Prenio se je zapravo na drugi svijet; jer u snu je video mnoštvo anđela, gdje prate božanskog Spasitelja, koji je stupao ogrnut polovicom Martinova plašta. Prolazeći blagoslivao je Martina i govorio anđelima: »Martin katekumen ogrnuo me je ovim plaštem.«

Viđenje je za osamnaestgodišnjeg Martina značilo događaj. Odlučio je pokidati sve, što ga veže za zemlju; pregazili sve, što ga

Sv. Martin, kršćanin djelom!

prijeći do potpune svetlosti. Prije svega dao se odmah pokrsliti. A onda smjelo stupi pred cara i otkaže mu službu. Upravo tada provalili su Germani u Galiju. Navalije zato na njega s porugom, koju je njegovo junačko srce teško osjećalo. Ali pred nikakovim obzirima on više ne uzmiće. »Care, ne odričem se Ivoje službe iz straha pred neprijateljem«, branio se plemeniti mladić, »nego iz ljubavi prema Bogu, kojemu hoću služiti. Pripisuješ li moju želju strašljivosti, čuvaj me do časa klanja, a onda me postavi bez oružja i štita na čelo svojoj vojsci. U ime Isusovo i sa znakom križa ići ću naprijed i pokazat ću vam, da se ne plašim boja ni smrti.« Ogorčeni car, priovijeda pobožna predaja, zapovijedi, da se ovo izvede. Ali iste noći neprijatelj zatraži mir, a Martin podje mirno svojim putem.

Srce ga je vuklo u samoču, pa si ju je kasnije znao fako mudro, svetački priskrbili i u premnogim javnim poslovima. A ljubav k bližnjemu gonila ga da pomaže, da se žrtvuje, da spasava. On je oboje spojio u jedno, te je u znaku borbe protiv sotone proveo život velikog i nezasilnog kršćanskog osvajača za kraljevstvo Božje. Ovakav mu je put sam Bog zatrlao u jednoj izvanrednoj zgodi. Martin se je upravo zaputio u domovinu, da konačno otvorí oči ocu i majci, poganima. Tu je htio započeti svoj apostolski rad. Ali zli duh, koji je već dugo motrio Martina djela, odluči da ga smete i zauslavi u daljnjem napredovanju. Prikaže mu se na putu i upita ga, kuda će. Martin odgovori: »Kamo me Bog zove!« »Onda znaj,« reče sotona, »na svim tvojim putevima bit ću ja tvoj neprijatelj.« Bez straha odvrati mu Martin riječima Psalmiste: »Bog je moj pomoćnik, ne bojim se, šlogod mi čovjek učini,« načini znak križa, a sotona pobije.

Neprijatelj sotone

I dosad se on borio protiv svakoga zla u svom životu, ali sada je borba primila oblik strašnog dvoboja na život i smrt sa samim začetnikom laži i zla. On je ozbiljno shvatio izazov neprijatelja Božjeg i nije nikada propuštao zgode, a da ga ne pogodi upravo s najjače strane. On je tjerao davla sa svih njegovih položaja, na koje se namjerio.

U domovini je obratio i spasio majku. Nažalost otac ga je tvrdokorno odbio. I premnoge zemljake pogane doveo na put kršćanskog junaštva. Tu se je uhvatio u koštač i sa opakim arilancima. Od tih je mnogo pretrpio. Najprije ga zlostavljeni i izbičevana istjeraše iz domovine. On se tada skloni u Italiju, u samotni kraj, da moli i čini pokoru. Kad ga i otud prognaše, vrati se sa svojim učiteljem, sv. biskupom Hilarijem, u Francusku i okupi oko sebe učenike.

Ovdje započe njegov izvanredan život. Svojom životom vjerom tvorio je mnogobrojna čudesna. Među prvima zabilježila nam je njegova povijest, kako je uskrisio mrtvaca. Bio je to neki njegov učenik, kojeg je pripravljao za krštenje. Iznenada je preminuo. Čuvši za to svetac dode mrtvaku, naredi, da ga ostave sama, a onda klekne

i slade se žarko moliti. A imao je Martin beskrajno pouzdanje. Vjerovao je u moć molitve, pa da je trebalo, on bi molitvom i gore u mora premještao. Nije zato čudo, što je snagom Martinove molitve mrtvac otvorio oči, ustao i još dugo živio. Kasnije je ovaj sretnik pripovijedao: »Došao sam pred sudište Božje i bio osuđen na strašnu tamnicu. Tada rekoše dvojica anđela: »Gospodine, to je onaj za koga se Martin moli.« I Bog odmah zapovijedi neka me povraće u život.« Slično je drugom zgodom oteo davlu slugu nekog bogatog čovjeka. Jadnik se objesio, ali Martin ga živa preda zadivljenom narodu.

Tim je Martinova svetost postala svima očevidna. A jer se dogodi, da je onih dana umro ondješnji biskup, narod jednodušno prisili Martina, da postane njihovim Pastirom.

Kao biskup neumorno je radio, a kad nije sam dospijevao, onda je kleknuo i molio. Tada se Bog prihvaćao posla i rješavao Martinove poslove na čudesan način. On bi i gromovima obarao poganske hramove i iz temelja rušio tornjeve, posvećene idolima. On bi sa visina poslao tajanski stup, da s njim obori poganske svetinje. Tom Božjom snagom Martin bi kao div rušio stoljetna stabla, na kojima je solona udario svoje prijestolje.

Do 80. godine borio se je tako sv. Martin protiv pakla i brinuc se je za svoje stado. Ali tada ga ostaviše sile. Nije on ni tada bježao od borbe i rada. Molio je: »Ako sam još potreban tvojemu puku, Bože, ne uklanjam se radu. Neka bude Tvoja volja! Ali Bog ga je pozivao k себi. Još zadnji put nasruuo je neprijatelj podzemlja na umirućeg pobednika, koji mu je doviknuo: »Što stojiš tu, gadnjivjeri? Ne češ na meni ništa naći, što bi tebi pripadalo. Odlazim u krilo Abrahamovo.« I preminu 11. studenoga 400. godine.

Martin Mihoković D. I.

Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1942.

izlazi naskoro i sve će svoje prijatelje ugodno iznenaditi svojom originalnošću i zanimivošću. Stajať će:

Nezavisna Država Hrvatska	Kuna	15.—
Italija	Lira	8.—
Mađarska	Pengö	2.—
Amerika (USA)	Dolar	0.50
Za sve ostalo inozemstvo protuvrijednost od . . .	Kuna	20.—

Za poslijek Kalendar u fuzemstvo primamo sa zahvalnošću dobrovoljni prilog od 2 Kune (po komadu) za poštarinu.

Ovogodišnji Kalendar poslat ćemo bez posebne narudžbe stariim preplatnicima pojedincima i povjerenicima, koji su ga dobivali i prijašnjih godina (u koliko su dakako platili Kalendar 1941.). Uz to će dobiti Kalendar svi oni, koji su ga naručili.

Cim Kalendar izade iz tiska bit će odmah razaslan. Prema tome, nije potrebno ponovno slati narudžbe Upravi, jer će biti svima poslan, koji su ga do sada primali, odnosno ove godine naručili.

UPRAVA

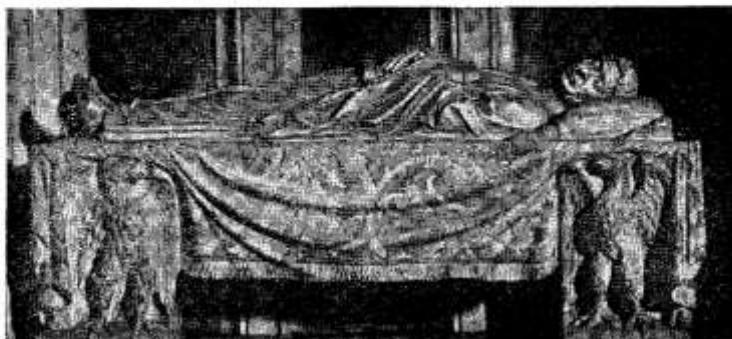

Moćnici hrvatske grude

Svi Sveti su blagdan želve i blagdan plodova, blagdan obilne plodne jeseni u kraljevstvu Božjem. Proljeće i sijanje u tajnama krvi i otkupljenja Isusova Uskrsa, ljeto u misteriju ognja, milosti i vatre Duhovskih jezika obrodilo je svetošću u dušama vjernika, dozorilo pravednošću i milošću. Sad, nakon Bogu ugodna života, nakon pravedničke smrti dospjeli su u domovinu trajno mirnog kraja, u svjelost vječnu, u raj.

Svi Sveti su blagdan svetih. To su se sveci smirili. To su se sveci utješili, pošto je Bog otro svaku suzu s njihovih očiju. To je blagdan neba, u koje možemo uprijeti svoje poglede, ali za kojim uzaludno pružamo ruke, da ga dohvatalimo: daleko je od nas. Doći će i taj čas, ali dok ne dođe, smrt će žeti i dalje po Božjim usjevima na zemlji, i duše, zrnie, svoziti sa gumna ovoga svijeta u vjekovite žitnice, ostavljajući za sobom slamu i pljevu tjelesne ljske, koja je u svojim n jedrima nosila dušu. Smrt će puniti grobove tijelima prokletaca, ali i svelata, i tako trajno posadašnjivati spomen sviju vjernih mrtvih. Istina u prvome redu taj je dan, kao i cijeli mjesec studeni tiho upozorenje Majke Crkve na muku duša u čistilišnom ognju, koje se kao zrnje na gumnu i grozdovi u tijesku još malo, prolazno muče, dok ne uđu u slavu svačake jeseni. Ali taj je dan i uspomena na svu onu našu braću — svi smo mi u Crkvi i Hrvatskoj braća — kojih tjelesa i prah bđiju nad đedovskim zavičajem živih, što su iza njih ostali. Ti dragi naši pokojnici, ti pokojnici Božje pravde i otkupljenici Spasiteljskog milosrđa, u svojim su grobovima kao mali bezimeni Gospodinovi sveci u moćnicima zemlje, u moćnicima hrvatske

Kao san dolazi smrt po pravednika, da mu otvorí vrata blažene vječnosti

grude, i zato nevidljivi čuvari naših hrvatskih i katoličkih sfinja.

Tajanstveno se to osjeća i osjetljivo to probija iz naših hrvatskih običaja. Mi volimo groblje, mi pohađamo grobove. U svježi, netom otvoreni grob, ubacujemo grudicu zemlje, kojom struji nešto topline od naše krvi i od naše ljubavi, da ta ljubav ostane uz naše pokojnike. A na sam grob uz vječno čudo proljeća i neprestano pomlađivanje silne zelene trave sa strukom bosiljka ili ruža sadimo i zalijevamo sigurnu nadu u vječni život, u kom će nas sve skupa zagrliti Vječnost Božja. Mi obično ne mislimo na to, što su nama grobovi naših domaćih, naših ukućana i naših sugrađana, što su nama hrvatski grobovi i hrvatski pokojnici u njima. A ipak grobovi naših ljudi među nama vežu sve žilice našeg bića i ukorjenjuju ga u ovaj dio zemlje, koji se zove Hrvatska, i čine nam ovaj kraj zavičajem i domovinom.

O Adamu, prvom čovjeku, vidovito je zamislio Karl Spitteler priču, lijepu priču. Kad ga je Bog protjerao iz domovine zemaljskog raja, da se potuca tuđim svijetom, od tuge je Adam postao nemirni lutac. Zaboravio je na žive, na ženu Evu i na djecu. Obilazio je dol za dolum, skitao se poljem i šumom, probijao planinom i gorom. Ali nigdje, da se smiri, upokoji, zaušavi, nastani — nigdje, nigdje. Tad Eva pokajnica pruži molitvene ruke nebu, zazove Božje ime kukajući: »Zar u Tvojoj kući, veliki Gospodaru svjetova i Oče sviju ljudi, zar u Tvojoj kući nema nijednoga lanca, kojim bi mog muža lutoca prikovao uz jedno mjesto?« Onda Bog dozove anđela smrti i naloži mu: »Podi na zemlju na livade Abelove i donesi mi dušu Abellova.« Anđeo posluša Gospodina. Pade na zemlju upravo, kada

Turobnost kršćanskog pokopa osvjetljuje nadu u sretnu vječnost

je Abel izdisao u vlastitoj krvi pokraj svog žrtvenika, gdje ga iz zavisti umori bratoubica Cain, i poneše Abelovu dušu u krilo Božje, a tijelo ostavi do žrtvenika. Adam je od crne žalosti sve dalje lutan, ali gle, fragovi njegovih nogu svijali se u krugu, koji se sve više suziva kao šare na puževoj kućici — i tad Adam nađe na nepoznat grob — grob sina Abela nevinog, prepozna taj humak i zaželi, da počine uz njega — sagradi dom i smiri se našavši domovinu. — Grob je bio lanc iz Božje kuće, kojim je Bog Adama u zemlju privezao.

Zemlja koja nema grobova nije domovina, i narod, koji nema pokojnika, što među njima počivaju, uvijek je došljak, tudinac, prolaznik i beskućnik. A grobovi, naši pradjedovski i djedovski grobovi, snažno su svjedočanstvo, da ova zemlja nije tek hrpa praha i blata, komad njive i nekoliko jutara oranice, nego da je to plodovito tlo kupljeno i čuvano od naših starih, od njih izoravano i preoravano za života. A u smrti potpuno se vjenčala ta zemlja s njima i dala im ime — sjetiše se, da su prah od hrvatske grude i u nju se pretvorile, u zemlju, kojoj dade svoj znoj i svoju — krv. I danas je deju — najnoviji događaji to dokazuju.

O blagdanu vjernih mrtvih sjetimo se toga, oživimo tu prošlost, koja nam je namrla dragu Hrvatsku i pohodimo neznane grobove, moćnike narodnih svelinja.

*

A Crkva je pjesmom svete liturgije preobrazila ovo naravno gledanje u nebesku vjeru. Svaki je grob blagoslovjen kao i kuća Božja, jer je on hram hramu Božjemu i tabernakul ciboriju Kristovu, jer je grob gostinjac matere zemlje, kamo se na putu u vječnu domovinu svratilo tijelo, u kom je živjela besmrtna duša, u kom je stanovaо Trojedini Bog, u kom je euharistijska Ljubav Božja tijelo postala i među nama prebivala. A među njima je nešto živ i nešto drag — Isus Otkupitelj. Na mnogom je groblju kapelica, i u kapelici euharistijski Gospodin, uzvišeni Vladar života i Gospodar smrti, onaj veliki Bog podzemlja, vječnosti i uskrsnuća, pred kojim je odložen svaki kamen i otvoren svaki grob, u kom počivaju njegovi prijatelji, znanci: Lazari. I jednoga dana, kada dođe njegov čas, on će reći onu uskrisalačku riječ i zovnuti jako: Lazare, izidi van! Sada On još šuli. Sada još hoće da u zemlji leže čekajući uskrsnuće tjelesa nama neznanih, ali njemu dobro poznatih vjernih Hrvata, kojima ćemo mi i ove godine poći na grobove s Majkom Crkvom, da im molimo oproštenje i mir, ako ga još nisu postigli. — I gledaj, tad nam najednom svice, da su u kojem tom grobu, u mnogom grobu pravedničke kosti, ostaci Božjih vjernika: mučenika, siromaha i pastira. Hrvatska je zemlja moćnik sa svefačkim moćima, u kom dragi naši pokojnici gledaju nebo očima, a ruke im sklopljene prebiru Gospinu krunicu u bezglasnoj molitvi preminulih.

U taj moćnik uložit će se i naše kosti, kad nas odvedu k ocima, pošto nam se dani dopune.

Čije će biti te kosti određene za močnik hrvatske grude?
Svetaca na umoru. U životu smo slabici, grješni, krvaci i lomni ljudi. Posrtali su na dan sedam puta oni Božji pravednici — a mi sedamdeset sedam puta sedam. Nismo dostojni nasljednici dobrih ofaca, čestitih i bogobojažnih Hrvata. A na smrти, kad naš dan tone u zapad, da istekne na istoku druge polovice, u krajevima Božjim — onda se možemo posvetiti i očistiti skrušenom posljednjom ispunjajućem i svetim pomazanjem, možemo samoga Krista dozvati, da nas vodi u populbini u svoje stanove. Ako smo i bili grješnici, Trojstva nismo zatajili; ako je i bio naš život jedna velika laž u očima Božjim, sad na času smrti u kajanju se daje izjava: »Bila je laž« pa opoziv kajanja — i sve je popravljeno, sve istinito, sve posvećeno; koji s Gospodinom pomireni i od njega umireni umiru, ti su kao sveci, kao mali, mali Božji sveci i Hrvati pa mirno smiju zaklopiti oči očekujući vječnu naudu u močniku hrvatske grude!

Čije će bili te kosti određene za močnik hrvatske grude?
Svetaca u ukopu. Ne zaboravimo toga. Dragi pokojnik je Božja svetinja i sprovod je procesija, u kojoj se ta Božja svetinja nosi. Nek onda i bude tih procesija, praćena svetom popijevkom i skrušenom molitvom. Šta će govoriti? Nek govoriti svećenik riječi Božje, riječi odrešenja i oproštenja, zadnjeg i jedino spasavajućeg. Što će plači? Nek plče duša nad razorenim hramom Božjim, ali nek se i utješi zaufanjem u skori susret, u brzo viđenje, kad Bog za dan velikog Uskrsa pokupi kosti svojih svetaca iz močnika hrvatske grude.

Močnici hrvatske grude! Kako ih je mnogo! I kako su rasuti cijelom Hrvatskom! Da od ove naše ispaćene domovine učine oltar Gospod Banske zastave i Kristu Raspelome na kruni Zvonimirovoj, da posvete oltar na kom će naš narod sa svetim kraljem Zvonimirom, Tavelićem i Kažolićem, Križevčaninom i Barbarićem prinositi u zajednici s Prvosvećenikom Petrom Apostolom, zaštitnikom Hrvata, svim bezimennim našim svecima Vino i Kruh, pačnje i stradanja, da Gospodin umilostivljen primi ovaj prinos cijele obitelji svoje, »da naše dane razredi u svome miru i pribroji nas stadiu svojih izabranih.«

Josip Dinko Mravak D. I.

Došla k sebi

Još nitko nije bio toliko i takve žalosti kao što je njezina. Neki se u čudu pitaju: Što je njezin sin mimo ostale, koje otac i majka pokopaše?! Evo razumijemo plač i bol za izgubljenom nadom, ali ovo je prešlo svaku granicu: Da ona k sebi ne dolazi ima skoro dvije godine! To nije drugo nego očaj, gubitak vjere i pravi otpor proti volje Božje. Pa Bog dao, Bog uzeo... njoj se ne da kazati.

Ljudi to jednostavno ne shvaćaju. Oni od vjere pogolovo ne razumiju njezin prkos prema Bogu, jer više ne će da moli. Crkva je nije vidjela od smrti njezina sina. Odlučila je otvoreno nepokoriti se Bogu, jer je nije uslišao, kad je molila za ozdravljenje svoga djeteta. Jeza čovjeka hvata pri lakovoj odluci.

— Bože dragi, zar Ti nisi Gospodar svih stvorenja a ne njihov služa? Zar Ti nisi slobodan i nevezan uz želje smrtnika? Zar Ti nisi sveznajući, koji više razumićeš od ograničenosti ljudskog mozga, što je bolje ili gore u vidu vječnosti? — Tvoje bi gospodstvo mnogi htjeli poniziti u svagdašnjem životu pa da ih slušaš i služiš kao najniži sluga. Tebe bi željeli sputati kao zarobljenika, da im i onda udovoljuješ, kad nije ni dobro ni pametno. Od Tebe se grade pametniji i pronicaviji, kao da Tvoje božansko oko ne gleda u skraju budućnosti...

Ove su misli vrvile mojom glavom, kad se govorilo o ovoj neutješnoj majci. — Jednog dana bio sam spremam da ih iznesem pred nju. Pokušao sam s blagošću i ljubavlju. Preda mnom je lebdjela slika ožalošćene Majke na Kalvariji. Nju sam gledao predočiti i opisati u času teških patnja, gdje bol nema većeg vrhunca a vjera višeg uspona.

I efo: Milost je Božja djelovala. Polako je nedolazila vjera u dušu skoro izgubljene žene. Nebesko Sunce milosti raslapalo je očajni led. Kada je u proljeće osvanuo prvi petak u mjesecu, ponovno se predala lužna majka Božanskom Srcu Isusovu. Tada je plakala nad svojim grijehom, koji joj je bio oduzeo pouzdanje i predanje u volju Oca nebeskog. Poslije su je ljudi vidali češće u crkvi pa rekoše: Hvala Bogu, da je došla k себi!

Dar

RIJEĆI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Blagoslovljena voda

Čistilište! Toga se mjesta sjećamo u ovom mjesecu studenom. Čujemo vapaj duša preminulih vjernika. Čeznu za okrepom, za živom vodom. Za našim molitvama, za žrtvom svete Mise i za blagoslovjenom vodom! Da, za blagoslovjenom vodom! Onaj je nesretni bogataš u paklu hlepio za jednom kapljom vode, ali je nije dobio. No duše u čistilištu dobivaju u obilnoj mjeri vode, svete vode, koja krije dušu i olakšava joj muke. Stoga se i škropi tijelo pokojnika blagoslovjenom vodom. I na sprovod se nosi i grobovi se njom škrope. No ona koristi i živima. Upotrebljava se kod svih blagoslova. Ona spada među blagoslovine. Po molitvi svete Crkve dobiva voda i sol, koja se u nju sipa u obliku križa,

posebnu moć. Time dobivaju velike i razne milosti oni, koji se njom pobožno služe.

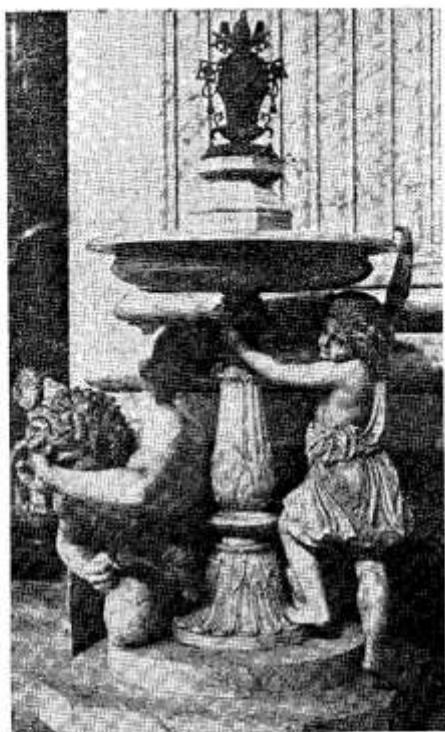
Slika sv. vode. »Kad je Mojsije izgovorio sve zapovijedi po zakonu svemu narodu, uze krvi teleće i jarčje s vodom i crvenom vunom i isopom te poškropi i knjigu i sav narod« (Hebr. 9, 18). U Mojsijevu se zakonu još i na drugi način upotrebljavala voda: za pranje i očišćenje kod raznih prestupaka i prekršaja zakona. Koji bi se na pr. dotaknuo mrtvog tijela ili groba bio bi nečist sedam dana. Treći i sedmi dan imao je biti poškropljen vodom, u kojoj je bilo pepela od crvene junice spaljene na žrtveniku. To nas sjeća na »grgurovsku vodu«, koja se upotrebljava kod posvete crkve, a to je voda u kojoj ima vina, pepela i soli.

Voda i sol. Kod blagoslova se vode sipa u vodu u obliku križa blagoslovljena so. So čuva hranu od gnjiloće i daje joj ukus. Tako neka i blagoslovljena voda pomiješana sa soli dade duši očišćenje i okrepu i jakost protiv navale pakosnoga duha.

Isus je svojim krštenjem na Jordanu posvetio vodu i dao joj je naređenjem krsta moć oprati grijehu. Od najstarijih je vremena u Crkvi običaj imati u crkvama i kućama blagoslovljenu vodu i pobožno je upotrebljavati. Crkveni sabor, održan za vrijeme sv. Ciprijana u Kartagi, govori o vodi, koja se posvećuje molitvom svećenikovom.

Papina riječ. Lijepo govori Sveti Otac Aleksandar I.: »Mi blagoslivljemo vodu pomiješanu sa solju za puk, da njome budu svi poškropljeni, očišćeni i posvećeni. Nalažemo, da i svi svećenici to čine. Jer kad je pepeo žrtava poškropljen krvlju puk posvetio i očistio, još puno više čisti i posvećuje vjernike voda pomiješana sa solju i posvećena božanskim molitvama. I kao što je neplodnost vode bila izlijecena, kad ju je prorok Elizej poškropio solju, tako će voda posvećena molitvama nečiste očistiti i posvetiti, umnožiti sva duhovna dobra, odvratiti davolske zasjede i obraniti ljudi od varavini predodžbi. Dodirom haljine božanskog Spasitelja bolesnici su ozdravljeni; tako će i počela (voda i so) moći svetih riječi od Boga biti blagoslovljena, da tako slabi čovjek zadobije zdravlje tijela i duše. Jer smo dakle primili ovaj nauk i još druge u nasljedstvo, to pazite, vi svećenici Gospodnjii, na želje svakog pojedinca i nastojte ispuniti sve ove želje krepošću Duha Svetoga božanskim molitvama po službi, koju vam je Bog udijelio; i posvećujte počela kako ova, o kojima sam gore govorio, tako i ostala, koja su prikladna i potrebita ljudskim slabostima.«

Škropljenje. U mnogim krajevima vlada pobožan običaj, koji je i sv. Crkva usvojila, da prije pučke svete Mise izlazi svećenik sa škropionicom te blagoslovленом vodom škropi puk, a pjevači pri tom pjevaju riječi psalma 50.: »Poškropi me hisopom, da se očistim; operi me, da budem bjelji od snijega.« Taj obred ima vjernike očistiti i isprostiti pomoć Duha Svetoga proti zasjeda i navala zlog duha. Taj je običaj veoma star. Vjernici nek se sjeti, da se Bogu ne mile nečisti, a da on uslišava molitvu nevinih i ras-

*Posvećena voda odgoni davla i svaku napast
zloga neprijatelja*

sveto. Tako isto izlazeći iz crkve, najprije se prekrižimo, zatim pred oltarom prignemo jedno koljeno sve do zemlje, onda idemo k vratima i poškopimo se blagoslovjenom vodom znakom sv. križa, a pri tom nije potrebno okrenuti se ponovno k oltaru niti još jednom pokleknuti.

Iskusstvo svetaca. Neprijatelj roda ljudskoga, sotona, obilazi zemljom »kao ričući lav tražeći, koga da proždre«, kako veli sveti Petar. U tim nam napastima vrlo pomaže upotreba svete vode. Svetu Tereziju Avilsku mnogo je mučio davao. Ona se obilno služila blagoslovjenom vodom: »Često sam iskusila, da nema boljega sredstva, te zli dusi pobegnu i ne vrate se više. Mora dakle biti velika moć blagoslovljene vode. Meni napose pribavlja ona sasvim očevidno utjehu, koju čuti moja duša, kad je uzimljem. Zbiva mi se recimo kao čovjeku, kojega mori žestoka vrućina i žeda pa ispije čašu svježe vode te se čini, da se tim sasvim okrijepio. Ja

kajanih. Treba stoga paziti, da ne zakasnimo na taj tako značajan obred i da ne uđemo u crkvu tek onda, kad je počela sv. Misa.

Pobožni će vjernici imati uvijek svete vode kod kuće, i to ne samo u začepljenoj boci negdje duboko u ormaru, nego i u škropionici kraj kreveta, da se mogu njoime služiti ujutro kod ustajanja i navečer, kad idu spavati. Time će se oboruzati proti pogibeljima i napastima davolskim. I u crkvama pri ulazu ima škropionica. Ulazeći u crkvu uzimamo sv. vodu, da se sjetimo, da moramo doći pred lice Božje čistiti i sveti. Krsteći se vodom, kad ulazimo ili izlazimo, ne treba pokleknuti. To istom učinimo, kad dodemo dublje u crkvu ili kraj onoga mjeseta, gdje ćemo klečati, odnosno stajati ili sjedjeti, ili pred oltar, u kojem se čuva Pre-

pomišljam, kako je veliko sve, što je naredila Crkva, pa mnogo uživam, kad gledam, kako one riječi imaju toliku snagu te je daju i vodi tako, da nastaje tako velika razlika između blagoslovljenog i neblagoslovljenog.«

U napastima i pogibeljima i u bolesti upotrebljavaju pobožni kršćani svetu vodu. Isto se tako upotrebljavaju i blagoslovljene grančice, svjeće i drugi nabožni predmeti. No ne smijemo od toga očekivati više, nego što te stvari imadu po molitvi Crkve, inače bi bilo praznovjerje. Može se ipak dogoditi koja nesreća, ali će ipak Bog udijeliti milost, da je strpljivo podnesemo ili će nam dati drugo koje duhovno dobro. Svakako se mogu pobožnom upotrebom te vode oprostiti laki grijesi; možemo se sačuvati od raznih pogibli duše i tijela, možemo sebi pomoći, a i drugima, osobito djeci, bolesnicima, umirućima i dušama u čistilištu.

Pristup k Božu i svako veće djelo neka posveti sv. voda

Slika čistilišta. Koji put se vidi na posudicama za sv. vodu slika čistilišta. To nas ima sjetiti na duše pokojnika, kojima može blagoslovljena voda donijeti okrepnu i olakšicu. Stoga uz tijelo pokojnika na odru ne manjka čaša sa sv. vodom. Ima je i na mnogim kršćanskim grobljima. Tjelesa pokojnika i grobovi škrope se vodom, da bi Gospodin gledajući na zasluge Kristove i obzirom na molitve Crkve i vjernika pokojnicima olakšao i skratio muke, ako su u čistilištu. Kad god se prekrižimo, možemo dobiti oproštenje od 50 dana, a ako pri tom upotrebimo blagoslovljenu vodu, dobijemo 100 dana oproštenja. To možemo namijeniti dušama u čistilištu. Stoga ćemo shvatiti, kako te siromašne duše tako čeznu za tim kapljicama svete vode, koje im mi možemo tako često i lako udijeliti.

Moć sv. vode. Bog je kadikad i čudom potvrdio, kako mu je milo, kad se služimo tom blagoslovinom. Sveti biskup Marcel srušio je neki poganski hram, kad ga je poškropio sv. vodom. Sveti Ivan Zlatousti i drugi mnogi sveci izlijecili su svetom vodom pre-mnoge bolesti i rane. Sv. biskup Lovro izlijecio je tako na sebi pogibeljnu ranu, koju mu je prouzročio bijesan čovjek. Sv. đakon Eugen uskrisio je blagoslovljrenom vodom mrtvaca, a sveti Afroat protjerao skakavce.

Bogojavljenska voda. Uoči Bogojavljenja dijeli se vjernicima voda, koju nose kući. To je isto sveta voda blagoslovljena posebnim, svečanijim i duljim obredom. To se čini na uspomenu krštenja Isusova i što je Isus na svadbi u Kani Galilejskoj pretvorio vodu u vino, (jer se Crkva i tih dvaju svetih otajstava sjeća na blagdan Bogojavljenja). U raznim se krajevima vjernici služe još i drugim blagoslovjenim vodama. Tako imamo vodu sv. Blaža, sv. Petra mučenika, sv. Vinka Paulskoga. Osobito je kod nas poznata i voda sv. Ignacije, kojom je Bog po zagovoru toga sveca podijelio mnoge milosti i pomoći, osobito u gospodarstvu. A kome vjerniku nije poznata Lurdska voda? Vrelo u Lurdski kraj šipanje ukazanja sama je Blažena Gospa otvorila i posvetila, te je po toj vodi udijelila nebrojeno mnogo milosti, osobito ozdravljenja.

Tako Bog daje vodi posebnu moć i po njoj ljudima svoje milosti. A vjernik ima obilje prilike služiti se vodama, nad kojima je »Duh Gospodnji«, te se i time ispunjuju riječi sv. Pisma, koje spominje sam Spasitelj: »Tko je žđen, neka dode k meni i pijet! Tko vjeruje u mene, kako kaže Pismo: rijeke će žive vode poteći iz njegova srca« (Iv. 7. 37.). I riječi se Izajije proroka ispunjuju time: »Crpst ćete s radošću vode iz vrela Spasiteljevih« (Is. 12. 3).

Petar Gärtler D. I.

Pismo dobrim roditeljima

Dragi!

Pišete mi, da Vam se Ivica već javio iz sjemeništa i da je jako zadovoljan. Htjeli biste mnogo toga od njega saznati, ali Vam on vrlo kratko piše, pa molite, da Vam ja još nešto javim o sjemeništu, prije nego Ivica dode na božićne praznike.

Ja sam Vam i onako obećao, da ću Vam još nešto pisati o hrani i odmoru, pa ću to rado sada učiniti.

Možda je roditeljima još najteža pomisao kod rastanka, kako će se njihovo dijete hraniti u sjemeništu i da li će imati sve ono, što je imao kod kuće. Mnoge dobre majke htjele bi mu dati puno toga na put, da ima kroz nekoliko mjeseci. I često su u brizi, da mu i kasnije nešto dadu ili pošalju.

Sjemenični poglavari razumiju brigu i ljubav dobrih roditelja, pa dopuštaju, da roditelji mogu seminarce svaki mjesec posjetiti i nešto im jela donijeti.

Ali to nije potrebno. Jedno s toga, jer se dijele tako još više rastresa pa je manje sabrano kod učenja, a drugo, jer je doista najbolje, da se odmah nauči na sjemeničnu hranu, koja će mu najviše koristiti.

Pa i Vi sigurno mislite, da je teško pripraviti nešto bolje jelo, kad svaki dan ima 420 mlađica za stolom.

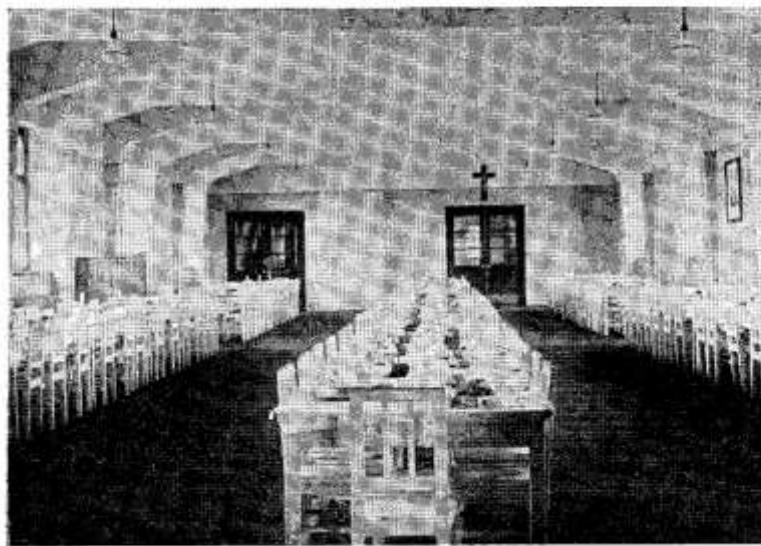
Istina je, posao je dosta velik i ne može se izbirati jelo kao kod kuće, ali opet se ne može ništa hrani prigovoriti.

Sjemenična kuhinja ima najmoderne sprave, koje mnogo olakšavaju posao časnim sesrama kod spremanja jela. Tu je stroj za guljenje krumpira, za rezanje kruha, za kosanje mesa i još nekoliko drugih. Svi su ovi strojevi napravljeni na električni pogon. Tekođer i u pekarni i u praonici rublja mnogo olakšavaju posao električni strojevi. Kuha se u velikim kolovima na paru.

Kod doručka imaju seminarci redovito kavu. U podne imaju juhu, varivo, i tri puta na tjedan meso. A u dane, kad nema mesa i nedjeljom, dobiju kolače. Večera je većinom topla, a sastoji od variva. Ujutro je podijeljen s kavom i dosta velik komad kruha, a u podne i navečer dijeli im se kruha, koliko tko želi.

Daci su razdijeljeni u dvije velike blagovaonice tako, da su u jednoj prva tri razreda, a u drugoj su ostali od četvrtog do osmog razreda. Hranu razvoze i dijele dvoritelji na malim kolicima.

Sjemenična blagovaonica — mjesto okrepe iza naporna rada

Možda će se sada i u sjemeništu malo osjetiti ratne posljedice, ali je sigurno, da poglavari s tim računaju i da su se za sve već po-brinuli, da bude po mogućnosti kao i prijašnjih godina. Neki su se prošle godine upravō iznenadili, jer su u sjemeništu imali bolju hranu nego kod kuće. Najbolji dokaz je i to, što se seminarci lijepo razviju i razmjerno ih je malo, koji preko godine obole ali ni to nije radi pomanjkanja hrane.

Uz ovaku brižnu pažnju za ishranu sigurno mnogo doprinosi i uredan život, koji seminarci provode. No i ugodan svjež zrak, jer je sjemenište dosta izvan grada podno Zagrebačke Gore, pa je zrak uvijek čist i ugodan.

Krasna i velika igrališta, koja su odmah uz sjemeništu zgradu omogućuju seminarcima, da se dobro razigraju i da se lijepo odmore i u one dane, kad ne idu na šetnju. Ti odmori su dosta dugi. Iza ručka, koji svrši već oko 1, imadu slobodno do 2 sati, a nedjeljom do 2 i 1/2. Tu se onda živo igra svakojakih igara: nogomet, rukomet, odbojka, tenis, stolni tenis, graničari, lovice i druge igre. Razredi su podijeljeni na tri igrališta. Prva tri niža razreda imaju svoje igralište uz cestu; četvrti, peti i šesti razred ima veliko igralište bliže zgradi i na nešto nižem terenu, nego što je cesta. Na tom se igralištu redovito drže nogometne utakmice između pojedinih razreda. Ostali daci, koji ne igraju, mogu sjedeći na klupama naokolo igrališta pratiti napetu igru. Sedmi i osmi razred, kao najstariji, imadu posebno veliko igralište.

Vrijeme odmora svima brzo prolazi; jednima u živoj igri, a drugima u nevezanom i ugodnom razgovoru sa svojim prefektima.

Utorkom, četvrtkom i subotom polaze na šetnju već u 1 i 1/2. Šetnja traje utorkom i četvrtkom do 3 i 1/2, a subotom do 4 i 1/2. Obično ide svaki razred posebno i to, kamo odredi prefekt. Idu dva po dva, ali samo dok izađu izvan grada, a onda mogu biti i nešto raštrkani, ali uvijek tako, da su na dogledu njihovom prefektu, koji ide s njima. Polaze u krasnu zagrebačku okolicu i kroz sam Zagreb. Lijepe su šetnje u obližnje šumice i sela. Češće idu na lijepo zagrebačko groblje Mirogoj, kroz maksimirski zvjerinjak i obalom Save.

Nekoji ostaju koji puta za vrijeme šetnje kod kuće radi sviranja ili pjevanja. Ali i to je za njih odmor, jer se uz lijepu glazbu i oni odmaraju. Osobito vole limenu glazbu, koja ima mnogo instrumenata, pa rado zabavlja publiku na raznim svečanostima. Svaki razred osim prva tri niža razreda ima svoj tamburaški zbor. Tamburaški zborovi pojedinih razreda sviraju pod odmorima, kad nema šetnje. Drugi opet pod odmorom sviraju klavir ili harmonij. Može ih se i više prijaviti, jer sjemenište posjeduje tri harmonija i tri klavira. I gudalački orkestar češće nastupa pa i sa težim komadima. Nekoji postanu na violinu već i mali virtuozi.

I pjevanje i sviranje je u skladu sa svećeničkim zvanjem, pa sjemenišni poglavari rado dopuštaju, što se tom uzvišenom zvanju ne protivi.

Kad se tako lijepo odmore, onda su spremniji i sposobniji opet za učenje, kojeg se svaki rado prihvata, jer zna, da je drugi dan

opet škola. Jedino u subotu poslije podne svima nekako još više odlane, jer je sutradan nedjelja.

Eto sada sam Vam u glavnom opisao sjemenišni dnevni red do studija. Premda je možda nekojima učenje manje ugodno, ipak bez ozbiljnog rada ne bi mogao ni jedan seminarac postati svećenik. Zato je dobro, da Vam i o tom šlogod napišem, ali drugiput.

Tako ćete i bolje razumjeti Vašeg Ivicu, kad Vam bude pripovijedao o sjemeništu za vrijeme božićnih praznika.

Vaš u Kristu

A. B-n

U SVIJETLU VJERE

60.) Može li se spasiti čovjek, kome se pomutio razum, pa ne zna više razlikovati dobro od zla?

Čovjek je odgovoran pred Bogom samo za ona djela, koja je učinio pri svijesti i u znanju. Radi toga ljudi, koji su izgubili razum, ili im se djełomično pomutio tako, da niti shvaćaju, što je zlo, a što dobro, niti posjeduju nutarnju slobodu, da biraju, ne grijese pred Bogom, ako ne vrše vjerskih dužnosti, pa ni onda, kad učine nešto, što bi za razumno čovjeka bilo u sebi zlo. Takvi ljudi mogu se spasiti, osim da su uvrijedili Boga teškim grijehom, prije nego im se pomutio razum, a za ta se djela nisu prije oboljenja pokajali.

61.) Grijesi li onaj, koji nema prilike, da vrši svoje vjerske dužnosti?

Pod tim vjerskim dužnostima, kako izgleda iz pitanja, ima se razumjevali molitva, pribivanje sv. Misi i crkveni zakon o postu i nemrsu. — Ispriku od molitve ne može imati nitko, jer se svatko može i mora moliti, barem od vremena do vremena i barem kratko. Svijestan kršćanin ne može propustiti molitve ni jedan dan. — Sv. Misi dužan je pod teški grijeh privati svaki katolik svake nedjelje i zapovijednog blagdana, osim da mu je to nemoguće radi bolesti, prevelike udaljenosti (preko 1 sat pješke ili radi ružnog vremena ili radi slabog zdravlja) ili radi kojeg važnog razloga, radi kojeg bi razborito propustio i koji drugi važan posao. — Na nemrs (ne jesti mesa) obvezan je svaki kršćanin nakon navršene sedme godine života i tu ne može biti razborite isprike, osim da je čovjek bolestan ili nema što drugo jesti osim mesa. Na post (jesti na posne dane manje nego obično) obvezan je svaki katolik nakon navršene dvadeset i prve godine života pa sve do započete šezdesete. Tu se može naći već lakše isprika: bolest, naporan posao, slabo zdravje itd. Na početku korizme izdaju biskupi obično popis služba i poslova, koji donose sa sobom oslobođenje od zakona posta

62.) Smije li se ubiti onaj, koji predviđa, da će naskoro u ratu i onako pasti?

Ne smije, jer nitko nije gospodar svoga života. Bog nam je dao život, da po njemu zaslužimo raj, i nitko nema prava, da sam učini kraj svom životu. Osim toga tko je baš posve siguran, da će u ratu sigurno poginuti? To zna samo Bog, koji očinskom providnošću vodi i upravlja naše živote.

ZA SVETOG OCA

DALI SU SLUŽITI SV. MISE

*Baja (Bačka): Društvo sv. Časa — 5. VIII. 1941;
 Dubočac: Djevojačko Društvo Sreća Isusova — 13. VIII. svake godine.
 Grabrovnica (Kozarevac): Apostolski Molitve — 30. VI. svake godine.
 Ludina: Društvo Kat. žena i djevojaka — 31. V. svake godine.
 Milna: Djevojačko Društvo Sreća Isusova — 29. V. 1941.
 Otočak (Bos. Brod): Nikola A. Čabraja — 10. IX. svake godine
 Sljivoševci: NN — 30. VIII. svake godine.
 Varaždinske Marije — 16. VII. 1941.*

Tko želi dati služiti sv. Misu na nakanu sv. Oca u godini 1942., neka to javi Uredništvu Glasnika Srca Isusova (Zagreb, Palmotićeva 33) do konca studenog 1941. označivši: tko će dati služiti sv. Misu (potpun naslov) i kada. — Ukupni broj obećanih sv. Misa poslat će Uredništvu Generalnom Upravitelju Apostolata Molitve, a ovaj će to prikazati sv. Ocu kao čestitku za Novu Godinu.

PO DOMOVINI

VELIKI BUKOVEC — Djevojačko Društvo Sreća Isusova. Ima nas 205 članica. Prošle smo godine primile 2.385 naknadnih sv. Prijestoli. Sastanke imademo redovito svake prve nedjelje u mjesecu, a sv. Prijest prima svake nedjelje po jednu skupinu tako,

da se kroz mjesec dana sve izredamo. Tako je uvedeno još 1901. god., kad je osnovano Društvo i održalo se do danas. Svake godine dajemo 2. ožujka služiti sv. Misu na nakanu sv. Oca. Za vrijeme te sv. Mise pjevamo, a po mogućnosti prime članice i sv. Prijest,

Dio Djevojačkog društva Sreća Isusova u Velikom Bukovcu

Dio Djevojačkog draštva Srca Isusova u Velikom Bukovcu

koju prikazujemo za Sv. Oca, da nam ga dragi Bog uzdrži što dulje krepka i zdrava.

Dne 6. srpnja o. g. prisustvovale smo sve, u Ludbregu, odjedene u narodnu nošnju proslavi 1.300 godišnjice veza našeg naroda sa sv. Stolicom. Ove smo godine imale i jednu pred-

stavu »Smrt Marijina«, koja je bvala Bogu imala lijep moralni uspjeh. Tim smo se opet oduševile za daljni rad u nadi, da će presv. Srce Isusovo izvršiti svoje obećanje dano sv. Margareti Mariji i blagosloviti nas.

*Dražaj Rozika
glavarica*

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

Dragić Benedit, Brezova Gora. — Füri Josip, Sotin — Hudefz Katica, Osijek. — Jelić Franjka, Dakovo,
Pakoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počivali u miru!

VAŽNO ZA SVE ČITATELJE

Nove preplate za »Glasnik Srca Isusova« u godini 1942.

Nezavisna Država Hrvatska (ček. rač. br. 33.896)	Kuna 20.—
Italija (ček. račun Venezia 9-8720)	Lira 12.—
Mađarska (ček. račun Budapest 59.682)	Pengő 3.50
Amerika (USA) : :	Dolar 0.50
Za sve ostalo inozemstvo protuvrijednost od	Kuna 40.—

Ne zaboravil Preplata se šalje **unaprijed**. Dakle počekom godine!

UZMI I ČITAJ

Ambrožije Benković, župnik, KA-TOLIČKA MALA KNJIGA, svez 27. Sv. Janja Kn 1.; svez. 28. Sv. Ilija, prorok, Kn 2; svez. 29. Molitvenik za vojnike, meki vez Kn 3.—tvrđi vez Kn 5.— Izdanje: Katolička Mala Knjiga, Bežići, p. Teslić, Bosna.

Male, ukušne i nadasve zanimive knjižice Male Katoličke Knjige postale su kao mala enciklopedija Božjih svetaca i crkvene nauke. Već je eto 29 svezaka otišlo širom domovine, a veliko potraživanje tih svećića jasno pokazuje, da je vlč. A. Benković pogodio pravi put. Naši vjernici čuju uvijek za imena raznih svetaca, od kojih se mnogi na osobit način kod nas štuju, ali malo što o njima znaju.

Svezak 27, posvećen je ljupkoj petnaestogodišnjoj sv. mučenici Janiji, koju naš narod mnogo štuje, ali malo što zna o njezinom životu. A vlč. A. Benković je u svojoj knjižici pokazao, da je život sv. Janije zapravo jedna dvana pjesma ljubavi i žrtve mlađe djevojke Bogu, za kojeg je pošla i u mučeničku smrt. — Svezak 28. govori o velikom zaštitniku Posne sv. Ilijи, neustrašivom revnitelju Božjega zakona i Božje slave i dozivlje u pamet napeto opisivanjem sv. Pizma o životu i djelima tog velikog proroka. — Svezak 29. namijenjen je našoj mlađoj vojsci. Saставljen je u obliku malog, džepnog molitvenika, a sadržaje praktične pouke za katoličke vojnike, opisuje ukratko život nekih svetih vojnika i donosi glavne molitve, pa je stoga vrlo zgodan priručnik za svakog hrvatskog vojnika.

Baur Benedikt R. sv. B., RASVJETLI SE! — Liturgijska razmatranja za sve dane crkvene godine. — Preveli O. Ferdo Gassmann i O. Andelko Gregić, franjevci. — 3 sveska, 1236 stranica, cijena: I. svezak meki vez 35.— Kn, tvrdi vez 45.— Kn; II. svezak meki vez 38.— Kn, tvrdi vez 55.— Kn; III. dio meki vez 50.— Kn, tvrdi vez 70.— Kn. (+ 5.— Kn poštarine po svesku). — Izdanje: Zbor Franjev. Omladine, Zagreb, Kaptol 9.

Ovo opsežno djelo, koje je u Njemačkoj našlo lijep odziv u katoličkim krugovima, zapravo je prebogata riznica evandeoske nauke. Dan za danom nižu se tu duboke misli i razmišljanja o životu i nasci božanskog Spasitelja, a sve to uvijek s posebnim osvrtom na tekst nedjeljne sv. Mise. Tko makar samo i kratko vrijeme pročita i promisli dnevno po jedno razmatranje, snebitat će se, kako se ne poznato je dragocjeno blago krije u misnim obrascima, molitvama i čitanjima, koja se na prvi pogled čine gdjekome obična.

Radi te tijesne povezanosti sa liturgijom, ova su razmatranja velika pomoć svećenicima, koji će u njima naći hrano za svoju dušu i dublje razumijevanje liturgije, pa će tako lakše moći i vjernicima otkrivati božanske taine, koje se skriju u liturgiji svake nedjelje. A naobrazeno svjetovanjake uest će u dublje razumijevanje liturgijskog duha, pa će s većim razumijevanjem moći pratiti u misalu sv. Misu.

Bernoville, I S U S O V C I

Osnutak, duh, srđa, sredstva, formacija, tajna moći: to su glavna poglavlje knjige, koja je kao naravni nadopunjak POVIJESTI DRUŽELE ISUŠOVE od Campbella i njezino naturnje razjašnjenje.

Cijena: meki uvez Kn 30 (s pošt. 33), tvrdi uvez Kn 45 (s pošt. 48)

KNJIŽNICA ŽIVOTA — ZAGREB I/147

SRCE ISUSOVO POMAŽE

Sestra mi je bila optužena na suđu radi neispravnosti u trgovackim poslovima, iako je bila posve nedužna, o čemu sam se i sama uvjerila, budući da sam s njom skupa radila. Optužbu su povele fadane vlasti, pa je bilo malo nade, da će moći dokazati svoju nedužnost. Od velike brige nisam po noći mogla ni spavati, kad mi najednom dođe misao, da cijelu stvar predam božanskom Srcu Isusovu i posve se u nj pouzdam. Onih sam dana baš raspačavala knjižice "Veliko obećanje Srca Isusova", pa se sjem i onog obećanja: »Bit ću im sigurno uločište u životu i to me napuni velikim mirom. Stvar je na suđu išla ipak slabo, jer mi je sestra na sreškom suđu bila osuđena na globu i na zatvor. No ja nisam gubila pouzdanja u Presv. Srce i bila sam uvjereni, da će prevda pobijediti. Sestra mi napravi priziv na okružni sud i taj ponisti osudu sreškog suđa kao neispravnu. Na toj velikoj pomoći Presv. Srca javno zahvaljujem.

— Lj. A., Visoko.

Osim toga zahvaljuju bož. Srcu Isusovu:

Babina Oreda: KS Zahvaljuje Majci Božjoj, Presv. Trojstvu i sv. Antunu na primljennim milostima. — **Bjelovar:** Ti Zahvaljuje Presv. Srcu za sretni povratak iz rata. — **Brod n/Š:** DM Presveto Srce pomoglo da je sretno prošla operacija. — **Buzetina:** HM Bolovale 6 godina i utekav se presv. Srcu Isusovu i Marijinu te sv. Antunu ozdravila. — **Deruva:** SB U velikoj potrebi pomogao sv. Juda Tadej. — **Đelnic:** ZJ Zahvaljuje sv. Srcu Isusovu i Zajednici Gospi na primljennim milostima. — **Dol:** Hvala presv. Srcu Isusovu i bl. Nikoli Taviliću na mnogim primljennim milostima. — **Domaljević:** BB Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu za ozdravljenje jedne bolesnice. — **BB:** Zahvaljuje Presv. Srcu za mnoga primljene milosti. — **Pi:** Isusova putu hvala Božanskom Srcu što mi je sačuvalo i povratilo sinu iz ratnih strahova. — **Gajinci:** KA Zahvaljuje presv. Srcu što joj je po zagovoru P. Barbarića ozdravila nogu i ruku. — **Gornja Čemernica:** HM Zahvaljuje za mnoge milosti. — **Gospic:** HO Zahvaljuje Presv. Srcu za sretni povratak sina i kralja iz Srbije. — **Ivančopoli:** (Novi Marof): SA i M Zahvaljujemo presv. Srcu Isusovu što je daleko zdravljio našoj 10 godišnjoj kćerki koja je dobila otrivenje. — **Karlovac:** AT i PO deveničici Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Antoniju isprijele pomoći u gospodarstvu. — **Lit:** DM Zahvaljuje Presv. Srcu i svojim sv. zaštincima što su ga pomogli u žalosti i nepestima. — **Lovrečan:** HI Zahvaljuje bl. Nikoli Taviliću i P. Barbariću što mu je ozdravile majke. — **Matec:** DI Zahvaljuje Bož. Srcu za primljene milosti. — **Medveđevac:** EN Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu na ozdravljenju. — **Mirkopalj:** CA Zahvaljuje za sreten porod. — **Nova Gradiška:** GD Zahvaljuje Presv. Srcu za ozdravljenje. — **Odak:** CA Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu što su joj se obe sine iz rata povratila, što su ostale djece ostala potleđena, zatim što je nogu starijeg joj sina prošlo bez posledica, a unuciči ozdravio. — **Orijevac:** PM Zahvaljuje za ozdravljenje. — **Ostrijek:** EJ Sv. Malo i Tereziji zahvaljuje što ga je čuvala u nejednoj rečnoj pogiblji i od čohnika i što je našao svoje kod kuće

zdrave. — **KJ:** Zahvaljuje Petru Barbariću za sreten porod. — **KM:** Zahvaljujem Srcu Isusovu i P. Barbariću za ozdravljenje bei operacije. — **Podrav:** Podgajci FA Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu i P. Barbariću za ozdravljenje od tuberkuloze. — **KA:** Zahvaljuje Presv. Srcu za sretni porod. — **PF:** Za mnoga primljena milosti. — **KZ:** Zahvaljuje za mnoga dobročinstva. — **Poločani:** MP Zagovorom sv. Franje Ks. i mnogih drugih svećaca braču se zdravila noge. — **Ratković:** SM Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu što je dobila namještanje. — **Slakovci:** PK Zahvaljuje za primljene milosti. — **Slav. Pojege:** LF Zahvaljuje za velike primljene milosti od Presv. Srca. — **Stari Mikanovci:** ZR Zahvaljuje Presv. Srcu za postignute ispiri svoga muža i za njegov sretni povratak iz rata. — **Stari Perkovci:** BM Zahvaljuje P. Barbariću za ozdravljenje. — **Staro Prebrevo selo:** SM Zahvaljuje za primljene milosti. — **Sudak:** MM Zahvaljuje bož. Srcu Isusovu što je sretno uspjelo opasno lijezenje očiju njihove kćerke. — **Tuzla:** LR Zahvaljuje Srcu Isusovu za podarenje mn. milosti. — **Vareš:** SS Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu za sretnu tekuću operaciju i ozdravljenje svoje sestre. — **Vareš:** KM Zahvaljuje Presv. Srcu i moćnom zagovoru sv. Josipa za uspostavljenje kćeri. — **Velika Kopanica:** PI Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu što se je sretno vratio iz rata. — **Virovitica:** VI Velika hvala Božanskom Srcu, sv. Tereziji i P. Barbariću i drugim zagovornicima za broj ozdravljenje. — **Vukovar:** SR Zahvaljuje Srcu Isusovu za sreten porod. — **HA:** Zahvaljuje što su joj zagovorom Petru Barbariću djece ozdravila od kelišja. — **SA:** Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu za mnoge milosti. — **Zagreb:** OG Presveto Srce me je po zagovoru biskupa Langa oslobođilo teške bolesti. — **NN:** Zahvaljuje Presv. Srcu i sv. zaštincima za jednu veliku milost. — **SA:** Zahvaljuje za primljena dobročinstva po Presv. Srcu. — **SM:** Zahvaljuje za zdravlje očiju. — **Zupanja:** SA Srcu Isusovo čuvalo me u ratu. — **SA:** Zahvaljuje Srcu Isusovu na uslijedenoj molbi.

Naruči na vrijeme

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA 1942 |

DAROVI

Za obnovu Svetilišta Srca Isusova u Zagrebu A. P. Zagreb 200 Kn; Anka Z. 1.000 Kn; Belemedžić Ilijza 10 d; Bembec Ivan 20 Kn; Beresic Rožalija 10 Kn; Boranić Katalja 10 Kn; Borković Pepa 10 Kn; Božićević Popica 100 Kn; Brkić Franjo 25 Kn; Brkić Katerina 10 Kn; Brkić Magdalica 100 Kn; Budiselić Marija 20 Kn; Capar Ana 40 Kn; Črnlić Toma 10 Kn; Čurlić Marin 50 Kn; Čvejeda Duro 5 Kn; Čorak Anka 20 Kn; Čalebić R. 100 Kn; Dolendžić Orna 20 Kn; Dolovček Viktor 10 Kn; Đud Kala 10 Kn; Đurković Nikola 300 Kn; Fabijanović Petar 50 Kn; Filipović Jula 20 Kn; Fuček Anikica 50 Kn; Furija Magda 20 Kn; Gecan Ana 10 Kn; Gericic Dragica 30 Kn; Golubić Franjo 15 Kn; Grgeš Dragica 10 d; Grlić Frane i Špoljarić M. 12 Kn; Gutuševac Bora 10 Kn; Horval Josip 20 Kn; Horvat Rudolf 10 Kn; Hrušić Marica 100 Kn; Igarčić Terezija 10 Kn; Ivančević Ante 100 Kn; Izaković Ivan 10 Kn; Kašner Margo 20 Kn; Kalčić Dora 10 d; Kalemens Katica 30 Kn; Kinder Marija 50 Kn; Kolak Marija 15 Kn; Kovačević Ivan i Lucija 50 Kn; Kovačević Ljube 20 Kn; Kovačević Mislica 100 Kn; Kovačić Ivan 5 Kn; Krčnić Mara 10 Kn; Kulčić Kala 10 Kn; Kolović Franjo 10 Kn; Kuljević N. 10 Kn; Lalinski Marko 10 Kn; Lešić Frančiška 50 Kn; Levak Marija 10 Kn; Ličić Marica 5 Kn; Lončar Josipa 25 Kn; Mak Slava 100 Kn; Makjančić B. 20 Kn; Mardić Pevar 10 Kn; Maljević Anka 5 Kn; Mavrinac Žora 20 Kn; Medved Boro 10 Kn; Miholjević Matko i Katica 100 Kn; Miholjević ud. Katica 100 Kn; Miholjević Bora 100 Kn; Mrzović Antun 25 Kn; Mudrić Slava 10 Kn; N. N. Banja Luke 20 Kn; N. N. Banja Luke 40 Kn; N. N. Dobrilić 30 Kn; N. N. Draganić 150 Kn; N. N. Marić Gorica 2 Kn; Noršić Ljubica 3 Kn; Obad Ljubica 500 Kn; Pačetić Marko 20 Kn; Perak Manda 40 Kn; Perčić Ljubica 10 Kn; Pešić Josip 10 Kn; Pintarić Bora 10 Kn; Podvorec Barica 10 Kn; Popovićević Marija 10 Kn; Preglej Pavla 50 Kn; Pučeković Bora 5 Kn; Ređec Katica 2 Kn; Šablik Marija 15 Kn; Sabolić Marija 100 Kn; Šaćarić Jula 20 Kn; Šekić Martin 10 Kn; Šerlić Ružica 10 Kn; Š. M. Vlajenja 10 Kn; Sever Josip 100 Kn; Šefčić Franjo 50 Kn; Škrbić Magda 12 Kn; Šlavica Z. 1.000 Kn; Šmiljančić Milka 100 Kn; Smoković Marija 5 Kn; Špoljarić Andra 50 Kn; Subotinčić Marija 20 Kn; Sudobnik Emilia 10 Kn; Sudobnik Franjo 10 Kn; Šepetalo Špoljarić 10 Kn; Škvorč Andela 20 Kn; Šotterić Josip 24 Kn; Šoltarč Katarina 50 Kn; Špoljarić Ana 2 Kn; Šporlić Rosika 10 Kn; Šrakelj Anka 50 Kn; prečanin Štefan 100 Kn; Kallay Stjepanija 10 Kn; Šterk Barica 50 Kn; Šurmin N. 10 Kn; Tobić Ivan 10 Kn; Tomjanović Apolonije 30 Kn; Tumbrić Slava 10 Kn; Turković Marija 30 Kn; Varević Berta 50 Kn; Viličić Štefanka 10 Kn; Vinceljković Anica 10 Kn; Vinković Ljuba 20 Kn; Vučković Danica 10 Kn; Žora N. Žanreb 100 Kn; Žaner Marija 10 Kn; Zidak Jajčić 4 Kn; Razni darovačelji iz Damastovca i Višovca 22 Kn; Razni darovačelji iz Zagreba 195 Kn.

Za sv. Mite: Borković Bora 20 Kn; Čegec Jelica 20 Kn; Čurlić Marica 30 Kn; Galović Ana 20 Kn; Hreljevac Marica 50 Kn; Lešić Fran-

njića 15 Kn; Lopac Ana 20 Kn; Malešević Ana 20 Kn; Peraković Bela 100 Kn; Pilat Marija 45 Kn; Pilai Pilar 295 Kn; Sabolić Štefica 50 Kn.

U čast presv. Srcu Isusova: Berković Pepa 100 Kn; Čveljković Tonka 5 Kn; Čunjilj Nikola 50 Kn; Delet Bandica 10 Kn; Đidović Kala 15 Kn; Heljepić Mara 15 Kn; Hunjetić Olga 100 Kn; Konjer Štefanića 5 Kn; Korovićević Anica 20 Kn; Lovrjević Berica 23 Kn; Maras Matilda 20 Kn; Matičević Marija 50 Kn; Müller Elsika 15 Kn; Nedeljković Manda 10 Kn; N. N. Drivenik 10 Kn; N. N. Zagreb 10 Kn; Petković Milka 50 Kn; Petelin Štefanića 10 Kn; Pešićević Ilijza 20 Kn; Petrović Petra 10 Kn; Polimirbović Kala 30 Kn; Štenković Kala 10 Kn; Svirčević Marija 10 Kn; Šarić J. Josip 20 Kn; Svejšer Antun 100 Kn; Toplijak Ivan 100 Kn; Vršagović Dragica 33 Kn; Vrblić Terezija 20 Kn; Živikić Ruža 20 Kn.

U čast Presv. Trojstva, Majci Božjoj, sv. Josipu, sv. Franju Asčikom, sv. Antunu, sv. Obitelji, bl. Nikoli Taviliću i Petra Barberiću: Kindi Marija 15 Kn; Knežević Stana 10 Kn; Lj. D. Modruš 50 Kn; Modrač Matko 12 Kn; N. N. Zagreb 160 Kn; N. N. Zagreb 20 Kn; Tomalić Ana 10 Kn.

Za ralenje Glasnika Srca Isusova: A. M. Lili 10 Kn; Boker Josipa 10 Kn; Belemedžić Ilijza 5 Kn; Brezničak Verona 5 Kn; Buniak obitelj 5 Kn; Butavović Katica 7 Kn; Črnlić Antonija 10 Kn; Črnković Anka 5 Kn; Divković Stjepan 10 Kn; Drašić Ivan 10 Kn; Fekter Ana 20 Kn; Filaković Adam 10 Kn; Dr. Fran Gabrek 30 Kn; Gabrek Ida 15 Kn; Goda Danica 5 Kn; Grčić Barica 10 Kn; Hampl Amalija 6 Kn; Ilidžić Marija 10 Kn; Kovačević Anka 15 Kn; Krupa Venčeslav 5 Kn; M. N. Zagreb 10 Kn; Madar Ivan 5 Kn; Marjanović Jelka 5 Kn; Markulin Josipa 3 Kn; Pavlinović Marija 5 Kn; Petrokov Pavao 5 Kn; Podnar M. Josipa 5 Kn; S. O. G. Miliardinica 20 Kn; Schneider Marija 15 Kn; Stampar R. 20 Kn; Šrajan Andreika 5 Kn; Šunić Ljubica 20 Kn; Tomelija Jelisava 5 Kn; Velo Vinković 100 Kn; Vinceljak Jakob 10 Kn; Vršalović Tonka 25 Kn; Vučićević Tonka 10 Kn; Žorec Aleksandar 5 Kn.

Za kruh sv. Antuna: Cubanec Franjo 50 Kn; Pišterović obitelj 100 d; Živčić Katica 20 Kn.

Fond za beatifikaciju Petra Barberića: Bartolac Stanislava 50 Kn; Bibić Ana 10 Kn; Birtić Marija 50 Kn; Čepar Ana 20 Kn; C. N. Blaag 200 Kn; Culurić Simun 30 Kn; Engolić Marija 100 Kn; Fabrić ud. Marijana 20 Kn; Filaković Adam 50 Kn; Forst Elizabetha 25 Kn; Goda Danica 20 Kn; Horvat Ruža 10 Kn; Humsky I. 100 Kn; Ivčić Anica 100 Kn; Izaković Ivan 10 Kn; Jeržabek Terezija 20 Kn; Kunštek Franjica 25 Kn; Lj. D. Modruš 100 Kn; Marija Ludić 20 Kn; Makjančić B. 20 Kn; N. N. Zagreb 35 Kn; Pločević Anika 50 Kn; Puškaric Ljubica 10 Kn; Sabolić Marija 20 Kn; Šakić Matko 100 Kn; Werk Terezija 30 Kn; Vučićević Kala 10 Kn; Zlomoučić Veseljko 30 Kn.

Za Malo Šijemenište u Travniku: Šitishi Franjo 60 Kn.

A. Bangha, SVIJET I NADSVIJET

Drugo izdanje djela, koje opisuje vječno Kraljevstvo Kristovo u borbi vremena i rješava sva duboka pitanja, koja muče današnje čovječanstvo.

Cijena: meki uvez Kn 25 (s pošt. 27), tvrdi uvez Kn 35 (s pošt. 37)

KNJIŽNICA ŽIVOTA — ZAGREB I/147

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

PONIZNOST

U poniznosti nastojao je, da se čvrsto i duboko utvrdi, jer je upoznao, da je ona osnov i pretpostavka svih ostalih kreposti. Sudeći po njegovim bilješkama ni za kojom kreposti nije toliko isao, koliko za poniznošću. Pod naslovom »tajna oholost« sabrao je sve hridi i grebene, o koje bi preko dana poniznost mogla udariti. I zaista je tako u poniznosti napredovao, da je upravo po njoj općenito izbjao. »Poniznost bila je dragulj u vijencu kreposti, što su ga resile«, veli jedan gojenac za njega. A drugi piše: »Od sviju kreposti, u kojima se Petar vježbao, nijedna mi se nije toliko svidala, koliko poniznost njegova.«

Darovi, što ih je Bog obilno udijelio Petru Barbariću, nijesu ga mogli zanjeti. I kad ga uzeše hvaliti radi vrlina njegovih, odvratiti: »Tā ja sam nedužan u tom, što mi dobrī Bog dao; a to je mogao i drugomu dati. Primati ih može svatko; ali zasluga je u tom, da upotrijebimo darove Božje u čast i slavu Božju«. Nikada se nije uznosio nad svoje suučenike ili im kako mu drago očitovao, da ih natkriljuje. Dapače uvijek bi davao drugima prednost, a svoje mnenje ne bi nikada tvrdoglavu branio. Rado i često isticao je vrline i uspjehu drugih, dok je o svojem odlikovanju najvolio šutjeti.

Covjek od naravi nije ponizan: hoće se velikog i ustajnog truda, da se steče poniznost. I Petar osjećao je bodljiku oholost, ali nije dao, da mu ta otrovna biljka u duši preotme maha. On se pod utjecajem Božje milosti živo trudio, da taj korov istrijebi, a na njegovo mjesto da zasadi cvijetak poniznosti. U tom je nastojanju potpuno uspio. Oholost je progonio do najskrajnjega zakutka svoga srca. Borba nije bila uvijek lagana, osobito u početku; otpor je bio prilično jak. U svojim bilješkama upravlja sebi prijekor: *Quid superbis pulvis et cinis — Što se uznoši prah i pepeo?* Uz te riječi stavio je dva upitnika. Dulje vremena činio je o toj kreposti i tako zvani »posebni ispit savjesti«.

Premda su ga visoko cijenili i poštivali, ostao je uvijek u sebe povučen i ponizan. Dokazi štovanja, što su mu ga iskazivali, samo su ga zastidjeli; on je radije hotio, da ostane nepoznat i skrovit. Kad je sakupljao u školi zadaćnice, nikada ne bi metnuo svoje odozgor, premda je po abecedi bio prvi.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARICA

1167. Varaždin (zagreb. nadb.): Zahvala Petru Barbariću Slugi Božjemu, po čijem je zagovoru došao moj otac živ i zdrav iz zarobljeništva. L. B. — 1168. Osijek (dakov. bisk.): Zahvala za primljene milost. A. P. — 1169. Županja (dak. bisk.): Uslisana molba, K. K. — 1170. Vareš (saraj. nadb.): Zahvaljujem za ozdravljenje Vojka Vareškovića. T. V. — 1171. Osijek (dakov. bisk.): Zahvalna sam Sl. B. Petru Barbariću, čijim zagovorom primila sam potrebne milosti. M. B. — 1172. Vinica (zagreb. nadb.): Zahvaljujem od sveg srca našem Petru Barbariću, što mi je isposlovaо kod Svevišnjega jednu veliku milost. B. Š. — 1173. Sarajevo: Sin Ferdo dobio je namještenje. A. H. — 1174. Zagreb: Zahvaljujemo Sl. B. Petru Barbariću, što nam je pomogao više puta u bolesti dijete. Obitelj Karlović — 1175. Međa: Primljene milosti. D. T. — 1176. Split: Toplo zahvaljujem Slugi Božjemu, po čijem mi je zagovoru Bog udijelio milost, da sam svladala sve zapreke, koje su mi priječile ulaz u samostan za koje sam se inače kroz dugih 5 godina bezuspješno borila. S. Tomislava P. — 1177. Zagreb: Po zagovoru S. B. Petra Barbarića sretno se vratio iz zarobljeništva. D. M. — 1178. Zelčin kod Valpova (apost. administratura Sjeverne Slavonije): Po zagovoru Sl. B. Petra Barbarića sretno položila ispit. A. B. — 1179. Zavalje (senjska bisk.): Zahvalna za veliku milost. K. M. — 1180. Busovača (saraj. nadb.): Oslobođio se od velike pogibelji rata. M. P. — 1181. Selce (senjska bisk.): Iz pogibeljnog stanja spas. J. P. — 1182. St. Perkovci (dakov. bisk.): Više puta iz pogibelji izbavljeni. L. B. — 1183. Vinica (zagreb. nadb.): Već po drugi put pomogao mi Sl. B. Petar Barbarić. B. S. — 1184. Prijeđ (banjal. bisk.): Moj sinčić od 10 mjeseci zavjetom Petru Barbariću ozdravio i ako su tri liječnika, kojima je bio nošen, izgubili nadu u njegovo ozdravljenje; za ovu kao i za još mnoge druge milosti po zagovoru Petru Barbariću primljene zahvalna ostajem. D. F. — 1185. i 1186. Ostrožac (saraj. nadb.): Tri mjeseca boljela mo krsta. Nijesam mogla ni hodati ni raditi; čim sam se zavjetovala Petru Barbariću, odmah mi boli posve prestale, pa sam otada zdrava, došla sam evo u Travnik na grob Petrov. A. M. — Trpjela sam od krvotočja 16 godina, čula sam za Petra Barbarića i učinila zavjet i došla sam na grob, da zahvalim na ozdravljenju. J. A. — 1187. Podhum kod Konjica (saraj. nadb.): Dugotrajnih velikih bolova u krstima i nozi oslobođila se. S. G. — 1188. Vukovar (dakov. bisk.): Otkako sam bila na grobu Sluge Božjega Petra Barbarića u Travniku, nikada nisam prestala moliti mu se. Međutim se moja mila sestra teško razboli tako, da joj je prijetila najstrašnija opasnost. Čim sam za sve od liječnika saznala, odmah sam se čvrsto počela moliti Petru Barbariću i već je odmah bolesnički krenula na bolje. I čim mi prilike dopuste, doći će opet na grob Sluge Božjega, da mu zahvalim. T. B. — 1189. Korićani (saraj. nadb.): Sin mi Pavao ozdravio. L. K. — 1190. Prozor (saraj. nadb.): Ozdravio sam od duge teške bolesti i došao sam na grob Sluge Božjega Petra Barbarića da mu zahvalim. P. S. — 1191. Travnik (saraj. nadb.): Sin Ivica mi ozdravio. K. D. — 1192. i 1193. Prnjavor (banjal. bisk.): Ozdravljenje noge, koja me je mnogo boljela kroz 15 godina. R. B. — Po zagovoru Sluge Božjega Petra Barbarića sačuvao me Bog živa od ratnih strahota kod Banjaluke g. 1941. I. Z. — 1194. Ugljara (saraj. nadb.): Oboljela sam, zavjetovala se S. B. Petru i ozdravila sam. A. K. — 1195. Steelton Pa (Amerika): Teško sam bila oboljela na prsim i utekla se molitvama Slugi Božjemu Petru, pa sam ozdravila. K. B. — 1196. Vrhovi kod Dervente (saraj. nadb.): Ozdravljenje od upale porebrice. S. J.

7. STUDENOG PRVI PETAK
NAKNADNA SV. PRIČEST

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem
Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINU
sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
koje se Ti neprestano prikažuješ na oltaru. Oso-
bito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +
**ZA MORNARE I ONE KOJI SE BRINU ZA
NJIHOVĘ DUŠĘ I ZA OBRAĆENJE ODMEĆNIKA***

STUDENI 1941.

**Članovi Apostolstva Molitve molit će u studenom
na ove nakane :**

1 S SVI SVETI. Težnja za svetošću

2 N 22. PO DUH. Za mir u svijetu
3 P Dušni dan Pali u ratu
4 U Karlo Borom. pr. Duh. pastiri
5 S Mirko pr. Čista mladež
6 Ć Leonard. Pok. pret. Glasnika
7 P Andelko b. Obraćenje psovača
8 S Bogomir pr. Pokojnici, kojih se
niko ne sjeća

9 N 23. PO DUH. Naši vojnici
10 P Andrija Av. pr. Naši advokati
11 U Martin b. Mjes. zašt. Ljubav
prema siromasima
12 S Martin p. Sv. Otac Pio XII.
13 Ć Stanislav Kostka pr. Isusovački
novaci
14 P Nikola Tavilić Nar. i drž. vode
15 S Albert V. pr. Naši prof. i pisci

16 N 24. PO DUH. Gertruda dj. Po-
svećenje djevojaka

17 P Grgur Cud, Svetost kršć. supruga
18 U Roman m. Kat. Akcija
19 S Elizabeta Kr. Udove i siročad
20 Ć Feliks Val. pr. Okorjeli grješnici
21 P Prikazanje B. D. M. Redovnice
22 S Cecilia dj. Crkv. pjev. društva

23 N 25. PO DUH. Klement p. Pučki
misionari

24 P Ivan od Križa pr. Bolesnici i
beskućnici
25 U Katarina dj. m. Obr. bezbožaca
26 S Ivan Berchmans pr. Naši daci
27 Ć Vigilije b. Umirući
28 P Sosten pr. Progonitelji sv. Crkve
29 S Saturnin b. Žla štampa

30 N 1. ADV. Sv. Andrija ap. Mornari

ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog
po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika.

ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUŠOVA: Potpun oprost prvoga
petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACENA U GOTONU

GLÄSNIK SRCA JESU SOVĀ

1941.

50
GOETHE

BKOJI2

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASILO APOSTOLSTVA MOLITVE * LIST HRVATSKIH KATOLICKIH OBITELJI

Izdaju s dopuštenjem
crkvene oblasti Isusovci
u Zagrebu ★ Za list od-
govara: I. Nikolić D. I.
Zagreb, Palmotičeva 33
Tiskara »Glasnik», Za-
greb, Ivan Nikolić D. I.

G. 50 BR. 12
PROSINAC 1941

Uprava: Zagreb I/147,
Palmotičeva 31 ★ Broj
čekovnog računa 33.896
Godišnja preplata: 20
Kuna — USA: 0.50 dolara — Italija: 12 lira —
Mađarska: 3.50 pengő

1892 — 1941

Čedan i skroman pojavio se »Glasnik Srca Isusova« 1892. u hrvatskoj zemlji, da liho širi slavu Srca Isusova; da otkriva ljubav Isusovu prema ljudima; da pridiže klonule duše i puni ih pouzdanjem u ono Srce, koje je toliko ljubilo ljudе. Ovim brojem navršuje se evo 50 godina tog velikog apostolskog rada. Kroz to vrijeme zašao je Glasnik 600 puta u hrvatski narod i mnogo je hrvatskih domova, gdje je on 600 puta bio dobrodošao gost.

600 Glasnika, sve jedan ljepši i bogatiji od drugoga! Lijepa je to knjižnica za onoga, koji ima makar samo dio od toga ponosnoga niza.

A morala bi ga imati svaka hrvatska katolička kuća. Jer on je za svakoga vjernika tumač u neznanju, utjeha u boli, savjetnik u sumnji, pomoćnik u malodušju... A to sve zato, jer je on Glasnik Srca Isusova, jer o Božanskom Srcu Isusovu govoriti za njegovo kraljevstvo u dušama radi. To pak kraljevstvo Srca Isusova mora zavladati svakom hrvatskom obitelji. Onda će biti u hrvatskim domovima i sloga i sreća i zadovoljstvo i radost...

Radi toga, tko ljubi svoj narod i želi mu sreću, ne će se zadovoljiti, da sam crpe na tom bogatom vrelu božanske nauke, nego će i druge upoznati s Glasnikom. Jer zacijelo ima još toliko hrvatskih obitelji, koje bi se odmah pretplatile na Glasnik, kad bi ga upoznale. Nitko im ga nažalost dosada nije pokazao. To apostolsko djelo moraju učiniti Glasnikov i čitatelji. Sad je baš najzgodnije vrijeme za to Glasnik je navršio svoju pedesetgodišnjicu života i pokazao time, da je dorastao svojoj zadaci. A onda i Nova Godina je blizu. S njome počinje novo godište Glasnika i obnavljaju se preplate. Stoga:

— pokaži Glasnik svojim rođacima i susjedima,
pošalji upravi Glasnika adresu osoba, za koje se nadaš,
da bi se moglo pretplatiti na Glasnik. Uprava će im poslati jedan primjerak na ogled. Iskazat ćeš na taj način veliko djelo ljubavi prema bližnjemu i djelotvorni znak vlastite ljubavi prema presv. Srcu Isusovu.

TKO LJUBI SRCE ISUSOVO, ŠIRI NJEGOV GLASNIK!

PRIPRAVITE PUT GOSPODINJU!
PORAVNITE STAZE NJEGOVE!
SVE DOLINE NEKA SE ISPUNE +
I SVAKI BREŽULJAK NEKA SE SLEGINE +
I ŠTO JE KRIVO NEKA BUDU RAVIZO +
+ I HRAPAVI PUTEVI NEKA BUDU GLATKI
I SVAKO ĆE TIJELO VIDJETI
SPASENJE BOŽJE.

(LK 3,4-6)

Za obraćenje onih, koji govorom, pisanjem ili djelovanjem vrijedaju Boga

Mjesečna nakana za prosinac, koju je blagoslovio Sv. Olac

»Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom misli svojom« (Mt. 22, 37) najveća je i prva zapovijed Boga našega. No čovjek u svojoj kobnoj državljnosti usuđuje se prezeti ovu zapovijed Božju... Mjesto da ga ljubi, on ga vrijedala

Sveti Olac Papa osobito upozoruje na one, koji vrijedaju Boga govorom, pisanjem i djelovanjem, pa preporučuje članovima Apostolske molitve, da kroz mjesec prosinac mole za njihovo obraćenje. Priklučimo se i mi kao članovi velike ove molitvene organizacije k onim milijunima, koji će ovaj mjesec moliti na tu važnu nakenu.

Doista, važna je to i velika nakana. Jer — tko je onaj, koga ovi jadnici vrijedaju?

Svemogući Stvoritelj: »On stvara svjetlove i uništaje ih, ako hoće. I kakove svjetlove! Astronomija govori o tisućama mlječnih staza, o milijardama, možda o slotini milijarda golemih sunaca u svakoj mlječnoj stazi. Svijetlo treba hiljade godina, da od tih tjelesa dopre do naše zemlje. A svijetlo se u svemiru širi brzinom od otprije 80 bilijuna kilometara na godinu. Slušamo o zvijezdama, koje su 50 milijuna puta veće od našega sunca, koje je milijun trista hiljada puta veće od naše zemlje. Još se golovo čudesnjicom ukazuje svermoć Božja u malom svijetu žive stanice, u čudesnoj izgradnji organizma. Kakova čudesna stvaraju i djeluju u našim organima, u najmanjoj travki, u sitnom oku kukca! Kako mora biti velik onaj, koji sve to stvori bez svake muke, ne razbijajući si glave, ne naprežući se i koji svaki čas dalje stvara, budući da uzdržavanje stvorova nije ništa drugo nego neprestano njihovo stvaranje.« (Bangha: Svet i nadsvijet, str. 52.)

Premudri Bog: »Kakova punina misli, kakov se duh, koji uređuje, očituje u njegovu stvorenju. Prirodna nauka, liječništvo trebali su hiljade godina, da samo nešto otkriju od prirodnih zagoneftaka u nama i oko nas, što ih krije Božji svemirski nacrt u rasipnoj punini!« (Isti str. 51.)

Vječni Bog: »Hiljade i milijuni godina prolaze mimo njegovo prijestolje, svjelovi nastaju i nestaju ih, stare i troše se kao odijela i sagovi; ali On ostaje isti, i godine njegove ne će isteći!« (ib. str. 50.)

Neizmjerno blaženi Bog: »On ne treba ni koje stvari, ni kojeg čovjeka, da bude sretan. Sva hvala i sva ljubav njegovih stvorova ne može povećati njegove sreće. Naprotiv: svi stvorovi dobivaju od njega svoje bogatstvo i svoju ljepotu, i ako zaista hoće biti sretni, moraju svoju sreću kod njega tražiti. Stogod ima lijepo i uzvišeno na zemlji, majčinska sreća i djetinji smijeh, ljepota boja i sunčani sjaj sva krasota cvijeća i zvijezda, sva čovječja nježnost i snaga —

Gospodin kraljuje uvijek... raspršuje ljudе bezočnih usta i opaka jezika...

lijepo je i puno čara samo zato, jer je odsjev njegove ljepote, zraka njegova svjetla.« (Isti str. 51.)

Dobri Bog: Vječni Bog naš nesamo da je silan i moćan već je i dobar. »Bog bi bio mogao ostati sam u svojem savršenstvu i blaženstvu. Bili sam uživajući uzvišeno i zadovoljno svoju puninu, svoje unutarnje bogatstvo. On to nije htio, nego se snizio do nas. Dok još ne bijasmo ništa, istraži nas u carstvu pomišljenih sjenja, dade nam život, ličnost, razum i srce, čovječe biće i nadnaravni poziv... Obasuo nas je bogatim darovima. Darovao nam je golemo carsivo prirode sa svim njezinim čudesnim djelima i uredbama, da nam bude stan. Još više: dade nam cijelo carsivo milosti. I još više: hoće da nam jednom olvori carstvo slave, život svoga vlasnikog života, gdje će se naše oko opajati krasotom njegova bogatstva, i srce obamirati od zanosa i radosti.« (Isti str. 53.)

A tko su oni, koji vrijeđaju velikoga Boga?

Ljudi, na koje malo jača jugovina već tako djeluje, da su nesposobni za rad, sa slabim tijelom, kojemu ubod mušice donosi bolest, a katkad i samu smrt! Sa nestalom voljom, koja opet i opet popušta, krši svoje dobre odluke. Ljudi, svaki čas potpuno ovisni o Bogu, a kojima je Bog ipak odredio veliku budućnost u vječnosti. I mjesto da mu budu zahvalni, priznaju ga, štuju, vrše njegove zapovijedi i ljube ga, oni se usuđuju da dignu ruku protiv Bogu, da vrijeđaju njega lično i blate njegovo presveto Ime...

Zar to nije strašno?

Pa ipak, koliki to rade!

Koliki vrijeđaju Boga riječima! I kod nas. Ne više foliko javno, kao nekoć. Naša je državna vlast stigla tome na kraj izdavši strogi zakon proti psovačima, pa se mnogi opametiše, a drugi uplašiše. No — još ima i kod nas psovača Božjeg imena. Tvrdomornih, a i onakovih, koji su već stekli tu opaku naviku, pa im se teško odučili. Za jedne i za druge moramo moliti ovaj mjesec, da se obrate. I oni moraju svojim riječima častiti Boga, da ih ne stigne grozna kazna, jer

ako se Isus prijeti svakome, tko rekne uvredljivu riječ svom bližnjemu, što će tek biti s onim, koji izbacuje uvrede proti samome Bogu?!

Mnogo je i onih, koji vrijedaju Boga pisanjem. U drugim zemljama još i sada, a kod nas još do nedavno, dok je sada kod nas i to strogo zabranjeno. Ali još su živi oni, koji su nabacali na papir strašne uvrede proti Bogu, a članovi Apostolata molitve imaju dužnost, da mole Boga za njihovo potpuno obraćenje i za milosrđe Božje, kada dođu ti bijednici pred njegovo sudište.

K ovima se pridružuju mnogobrojni opaki ljudi, koji svojim djelima, javnim ili potajnim, vrijedaju veličanstvo Božje, koji bi htjeli izbrisati ime Božje iz javnog i privatnog života.

Sve te tri vrste zlih ljudi teško grieše i nanašaju Bogu veliku uvodu. Jadnici, možda i ne znaju pravo, kako veliko zlo počinjaju, kaošto ni Isusovi krvnici, koji ga razapeše na križ, nisu pravo znali, što rade. Zato molimo i mi s Isusom: Oče, oprosti im, jer ne znaju, što čine... Oprosti im po zaslugama predragocjene krvi iz pre-svetoga Srca Isusova i privedi ih k pravom kršćanskom životu!

Petar Ribinski D. I.

A n d e o

U slavu pedesetgodišnjice »Glasnika Srca Isusova«

Kao ljiljan bijela su ti krila,
a ruka ti meka kao svila.

Kao ptica letiš na sve strane,
i sunčane nosiš u svijet dane.

Liječnik si čovječanstvu pravi,
kad mu koja rana zakrvavi.

Zarumeniš lica nujna, blijeda,
letiš tamo, gdje najveća bijeda.

I stvoriš se usred noći gluhe,
i krajeve zazeleniš suhe.

I ugriješ ljudske duše ledne,
i uzdigneš ponizne i čedne.

I potisneš te sile i vlasti,
i utišaš te bure i strasti.

I nadeš se na opasnoj stazi,
ne daš sudbi da okrutno gazi.

Pomiluješ leptira i cvijeće,
posvjetuješ najmudrije vijeće.

O nebeski vječni Stražanine,
ti i meni sideš sa visine!

Tvoje oko vazda mene prati,
ko brat si mi, ko ctac i mati.
Nada mnom su tvoja bijela krila,
uvijek su me jako zaštitila.
I u bolu i u ljutom boju
ti mi vjerno pružaš ruku svoju.
I zato me strah ni pakla nije,
jer nada mnom tvoje oko bdije.

Ivan Ev. Šarić.

MJESEČNA OBNOVA

Mali adventi

Onaj prvi, onaj pravi, onaj od prokletstva Božjeg krvavi i obećanjem Božjim utješeni advent bio je velik.

Bio je velik i radi svoga trajanja; trajao je barem po noći ljudske povijesti, sve naime od prvog sumraka, kada je Bog ošinuo kletvom Adama i Adamovu zemlju, pa dugo, dugo, sve do ponoći, kada je praćen mirom i svjetлом došao naš Bog i Otkupitelj, Isus Gospodin.

Bio je velik i radi svoga značenja: Bog je bio smion, kad je odlučio, da nas slvori slobodne i našoj volji prepustio svoju slavu i svoj svijet. Ali bio je kudikamo smioniji, kad se odvažio, da ostavi svoje nebo i da se uspone na Kalvariju i da radi naše sreće na kocku stavi svoj život, svoju muku i svoju krv. Između ove dvije smionosti presv. Trojstva stoji advent kao prisluškivanje i čekanje božanskog dolaska u tijelu. Taj je advent bio jecaj i molitva: »Rosite nam pravednika, vi, nebesa, odozgo, i vi oblaci, kapajte ga; ili zemlja neka se otvori, i neka obrodi Spasom.«

Kad su se te želje ispunile, veliki je Božji advent prestao.

Riječ je Tijelom postala. I među nama prebivala. I vidjesmo slavu njegovu... Mi još ne. Sva mjeseta na zemlji ne. I zato još čekaju dolazak Krista Otkupitelja. Odsada je Krist postao advent za svako mjesto, za svaku dušu. Na mnogo načina i po многim putevima. A jedan je tako sličan stazi starog adventa — euharistijski put, po kojem Krist ne hoda u čistom tijelu, nego u tijelu zaognulom krušnjim odijelom. To je mali advent. Isusov mali advent, jer se Isus tu još više sakrio, i samo primjenjuje plodove svoga velikog adventa u tijelu. Euharistija je samo sjena utjelovljenja, posadašnje utjelovljenja Božjeg Sina na jednoj točki prostora, kamo Isus

nije u svom velikom adventu mogao dospjeti. To je i naš mali advent. Euharistija je Isusov osobni pohod pojedincu, svakoj maloj duši, koja Isusa voli; to je utjelovljenje u skraćenom izdanju, jer je utjelovljenje u cijelosti dolazak Isusov svemu svijetu i cijeloj zemlji, a euharistija je pohod jednoj duši.

Mali advent! Eto mi u njemu živimo. U njem će živiti svi koji će iza nas doći, svi, svi; sve do onoga dana, kada se Krist ne vrati u slavi, da ispiše posljednju stranicu povijesti. Svi jella točka našeg malog adventa, božići, to su naše pričestti. Ostali su časovi advent, čekanje na dolazak Isusov.

Samo kad bi naš mali advent pred Pričešću bio tako svet i Božji, kao onaj veliki advent!

Trebaju mu zato tri Božja adventska vjesnika i tri adventske propovijedi i tri adventske molitve.

Treba mu Izajea, vidjelac budućnosti i evanđelista prije dolaska u punini vremena. Izajia je po Božjem pripuštenju smio gledati s onu stranu sadašnjosti i doživjeti u viđenjima svelu povijest Otkupiteljeve muke i odrešenja. On je prorok dolaska. »Utešite se i ne bojte se više: evo Bog će k nama doći i on će nas spasiti« (Iz. 35, 4). »Jer evo Djevica će začeti i roditi će Sina, koji će se zvali Emmanuel, t. j. Bog s nama« (Iz. 7, 14). »On će pasti narod svoj kao pastir svoje stado, dignut će nas na ruke svoje i položiti sebi u krilo kao jagance — On, Gospodin i Bog naš« (Iz. 40, 11).

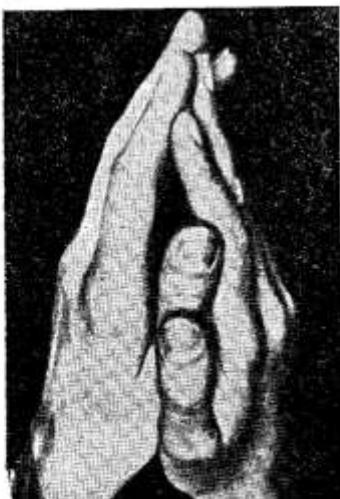
Taj je dolazak buduće vrijeme. Da se uskori taj čas, Izajia potiče na želju: »Rosite nebesa odozgo« — to je Izajina molitva i želja.

I euharistijskim adventom valja da struji blagi lapor čežnje, da

Rosite, nebesa, odozgo...!

treperi neka mala nestrpljivost očekivanja zbog toga, što je vrijeme tako spor, a slijedeće jutro sastanka s Kristom po hostiji daleko. Pogotovo kad znamo, da nam Bog u Pričestu dolazi kao tješitelj i kao pastir, kao prijatelj i kao znanac. Bez adventa u čežnji i želji za Gospodinom nema dobre Pričesti.

Drugi je adveniški vjesnik Ivan Preteča, sin Zaharije, pokornik u pustinji, i učitelj pokajnikâ na Jordanu. On vidi stvari, kakove jesu. Zna, da Bog s neba ne dolazi radi športa, i da njegov put u Betlehem i na zemlju uopće nije nedjeljni izlet, onako radi zabave. Ivanu su stvari i život puno ozbiljnije, nego što mi mislimo. Isposnik iz pustinje upravo je u potreboj udaljenosti, da nas pravo upozna, i nama u lice tresne, da smo pred

*Evo, Djevica će začeti i roditi će Sina, koji će se zвати Emmanuel, t. j.
Bog s nama... I Riječ je tijelom postala...*

Bogom zmijska legla, zatrovano i pokvareno gniazdo, opaki narastaj i zli potomci grješnih otaca. Ali Ivan kao posljednji od provokira zna i to, da nama, dà, da upravo nama dolazi čisto Janje Božje, koje će ukloniti grijeh svijeta. Zato strogi propovjednik s Jordana, glasom reskijim od devine dlake i sladim od divljeg meda opominje: »Metanoeite! Obratite se, pokoru činite! Blizu je evo spas kraljevstva Božjeg! Pripravite Gospodinu puteve!«

Obratite sel »Neka promijeni život, koji kani primiti Život u Euharistiji,« rekao je biskup Ambrozije. Euharistijski je advenat ovaj strogi pokornički advenat, u kome se duše čiste u kajanju i pokori. Da ne bude kod Božjeg stola Juda, odmetnika i izdajnika! Koji su

Petri, nek se kaju. Metanoeite — Obratite se, činite pokorul i pripravljajte put Gospodinu!

Onda će Bog sam opremiti svoga anđela, svog poslanika i vjesnika, nebesnika Gabrijela. To je treći adventski vjesnik. Upravo pred sam Božji dolazak. Poslan bi anđeo Gabrijel u ono vrijeme, u ono sretno vrijeme, Mariji, adventskoj Djevici, sabranoj u čežnji i čistoj u svetlosti. I ušavši k njoj reče joj čudo — i Riječ je tijelom postala i u Gospu prebivala.

Bog ima i euharistijskom adventu posvećenog vjesnika. Meni se uvijek čini, kad svećenik na oltaru iz ciborija vadi i pokazuje hostiju govoreći: »Gledajte, ovo je Janje Božje, ovo je onaj koji uzima grijeha svijeta — da je na oltaru euharistijski arhanđeo, kao Gabrijel, euharistijski zastupnik Božjih pozdrava i otkrivenja, da je ono nekoliko minuta pred samu pričest posvećeno jutro Blagovijesti.

Treba samo s Gospom reći: »Neka mi bude po tvojoj riječi», i potkući Božanstvu svoj jezik za plitcu — i eto Riječ, što je Tijelom u kruhu, počinje prebivali među nama; u meni. Tad prolazi naš mali advent. Jer Pričest je časoviti, kratki i sveti blagdan Božića: »Danas znate, da je došao Gospodin i da vas otkupljuje, a jutrom viđate slavu njegovu» (cf. Izl. 16, 6-7).

*

Mali naši adventi. To su kruna i duša crkvenog adventa, u koji smo ušli, to su svijetlo Božića komu se približujemo. Izvan božanske povijesti adventa živi, tko u crkvenom adventu ne sluša ozbiljnih propovijedi Izajie, Ivana i Gabrijela. I tko se na Božić ne pričesti, imat će u kući i u srcu prazne jeslice, bez maloga Isusa — bit će mu božić bez Božića. Advent se zaručio s adventom — ispovjedu, a Božić se vjenčao s božićem — s Pričešću.

Čestitajući Ti, nepoznati braće i sestro, ovogodišnji Božić, želim, da ti po Adventu u božičnoj Pričestli bude sretan Božić i porođenje Isusovo!

R. D.

Pismo dobrim roditeljima

Dragi mojii

Pobojavao sam se, da Vam već možda ne dosadujem s opisivanjem dnevnog reda u sjemeništu, ali me je obradovalo Vaše zadnje pismo, u kojemu me molile, neka Vam pišem sve, štogod još znam o sjemeništu. Velite, da je to veliko veselje ne samo za Vas nego i za Vaše znance, i da svi jedva iščekujete moj list.

Zadnji puta sam svršio sa studijem. Bez ozbiljnog i marljivog učenja ne može se zamisliti priprava svećeničkoga kandidata na njegovo uzvišeno zvanje. To je ujedno navika za kasniji njegov život, da nastoji biti uvijek u poslu i da samo u molitvi i poslu traži pravo veselje.

Već sam Vam prije spomenuo, da seminarci imadu dosla učenja i priprave za školu. Ponedjeljkom, srijedom i petkom imadu studij već od 2 do 4 sata. Za to vrijeme mora biti potpuna tišina. Svi su sakupljeni u sobama za učenje. U jednoj sobi ima ih 30 do 50. Po dvojica sjede zajedno za jednim pisačim stolom, ali za vrijeme učenja ne smiju ni međusobno ni s kim drugim razgovarati. Manjima je to dosta teško, dok se ne priuče. Teško im je ne ustajati sa stolice, a još teže ne razgovarati. Zato prvih dana jedva iščekuju mali odmor, koji je redovito u 3 sata. No već iza 10 minuta opet nastupa potpuna tišina. U utorak i četvrtak mala je razlika, jer iza šetnje imaju samo jedan sat učenja.

Iza toga obično je odmor do 5 sati. No prije nego opet započnu ozbiljan rad idu svi razredi u crkvu, gdje će zajednički izmoliti Gospinu krunicu. To je ujedno najljepša preporuka Nebeskoj Majci, da im ona blagostovi rad. Tako imaju seminarci svaki dan krunicu u 5 sati osim subote, kad je zajednički izmole još ujutro pod svetom Misom. Ali je zato u subotu u 5 sati za sve propisana sv. isповijed. Već za sat i po svi se isповijede, jer isповijedi sluša obično po 5 isповједnika.

Svetla je isповijed od velike važnosti za svećeničke kandidate, pa im se mnogo preporučuje. I kroz tjedan može, tko god hoće, ići za vrijeme sv. Mise na isповijed, jer njihov duhovnik isповijeda za vrijeme cijele sv. Mise.

Iza krunice, odnosno iza isповijedi opet je određeno vrijeme za učenje, no sa malom razlikom, jer su iza krunice tako zvane stroge studije, gdje se ne smije raditi ništa drugo osim školskih predmeta, a subotom iza isповijedi su slobodne studije, pod kojima se smije čitati nešto iz književnosti, smiju se kući pisati pisma, uređivati pisači stolovi i t. d.

Te večernje studije svršavaju u $7\frac{1}{2}$. Na koncu studija bude još kroz 10 minuta duhovno štivo. Jedan dak pred svima glasno čita nešto iz života kojega sveca ili iz koje druge duhovne knjige, koja im daje nešto duhovne okrepe.

A onda polaze svi na večeru. Večera i odmor iza večere dosta su kratki, pa već u 8 i $\frac{1}{4}$ zvoni na večernju molitvu. I kao što su sa zazivom pomoći Božje započeli dan, tako ga sa zahvalom svršavaju.

Sada nastupa stroga šutnja skroz do zajutarka slijedećeg dana. Svi polaze u spavanaone, koje su u prvom i drugom katu zgrade. U jednoj sobi spava ih 20 do 25. Svaki se žuri, da se može još oprati i spremiti za počinak, jer u 9 sati moraju biti svi u krevetu. Lijepo je vidjeti mladiće, gdje još u krevetu sklopljenih ruku zahvaljuju Bogu na primljenim milostima...

Iz ovoga, što sam Vam dosada pisao, možete razabrati, što radi Vaš dobri Ivica gotovo u svaki sat. Znam, da će te biti za Vas veselje i da ćete često misliti na njega.

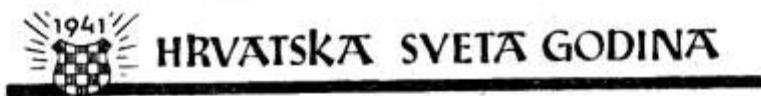
Ali koliko će tek biti veselje, kad Vam Ivica dođe kući za božićne praznike! Možda mu već sada spremate darove. To veselje bit će za Vas iz godine u godinu sve veće, što Ivica bude bliže svećeničkom redenju. I ako Bog dade, da doživite taj dan, možete

se doista osjećati najsjajnijim roditeljima. Sve žrtve, sav trud i napor bit će Vam obilno naplaćeni. U vječnosti bit će napisano, da ste roditelji jednog svećenika, koji ostaje svećenik u vijeće. Molite se samo i sve prikazujte za njega, da bude doista svet svećenik, pravi svećenik po Srcu Božjem.

To je evo moja najveća želja, koju molim za Vas od Gospodina na Boga. I prigodom ovih lijepih božićnih blagdana želim Vam samo jedno: da Gospodin dade Vama i Vašem Ivici što više milosti, da Mu oslanete kroz čitav život najvjernijil

Vaš u Kristu

A. B-n

O narodu, koji hvali Isusa

Hvali su taj narod!

Ima među njima i odmetnika, i Juda — dosta, ko dosta — ali se i ti barem u zadnji čas kaju i skruše, zazovu Isusovo ime. Pa nisu Jude, ne, jer se kaju. Petri su, rasplakani su izdajnici, jer se kaju — Gospodin ih je u posljednjem trenu pogledao svojim božanskim očima.

Ima među Hrvatima i vjernika, puno, ko puno. Kod njih je Isus uvijek u svojoj Cvjetnici. Uvijek pohvaljen, ljubljen, blagoslivan. I u pozdravu »Hvaljen Isus«; i u uzdahu »Isuse moj«; i u jecaju »Smiluj se, Isuse«; i u samrtnom trzaju »U tvoje ruke, Isuse...«; i u konačnom izdisaju: »Primi duh moj«; a blijede ruke, šlo na grudima stišu križ, na oslavljenom su žrtveniku tijela posljedna molitva Isusu, Suci živih i mrtvih, da ih se udostoji uzeti k sebi.

Ti su sveti običaji dobro i posjed cijelog naroda. Čuvaju se od koljena do koljena, da hrvatska Cvjetnica Isusove hvale nikada ne pređe u Veliki Pešak njegove muke. I naša mala dobra djeca tako skladno i umilno pozdravljaju s »Hvaljen Isus«. Naš obični dobri puk još je uvijek u svojoj većini množina jeruzalemских hodočasnika, što ide Isusu ususret ispreplićući svoj govor i svoj život zazivanjem Božjeg imena. A dobrani dio naobraženih, ako ništa drugo, a ono barem naslijeduje Nikodema noćnika, štuje i zaziva Isusovo ime, mako i u tišini i samoći, da ih drugi ne bi vidjeli.

I Bog je htio, Isus je htio, da se ta naša ljubav k Isusu zapise na takvom mjestu i s takvom pohvalom, te i svijet dozna, da su Hrvati narod, koji hvali Isusa. Veliki talijanski pjesnik srednjega vijeka Dante zabilježio je u svojoj »Božanskoj igri«, da je bio u nebu.

Ko čovjek, možda iz Hrvatske, koji
Veroniku nam vidjet došao je,
Pa pred tom slavom starodavnom stoji
Sav zadivljen; a misli mu se roje:
»Gospodine moj, Isukrsle Bože,
Takvo je dakle bilo lice tvoje?« (Dante, Raj 31)

Od davnih dakle dana Isus je ušao u naš život i spleo svoju povijest s našom povijesti; svoj Kruh s našim kruhom u miru dijelio; svoju Krv s našom krvi proljevao na obranu vjere i doma. Pa se Isusovo ime tako ulikalо s koncima crvenim, bijelim i plavim hrvatske narodne duše i prošlosti, da ga se ne može izvući, a da toga tkanja ne raniš i ne oslabiš. Bez Isusa hrvatska prošlost gubi svu svoju dušu — umire dakle i nestaje je.

Zato ćemo mi na koncu svele jubilejske godine hrvatskog naroda u svelom strahu i pobožnoj skribi pokupiti baštinu vječova onako, kako se kupe svići ostanci, i sigurni u pomoć i zaštitu odozgo dali se na put u budućnost, krenuti na hodočašće u četrnaesti vijek svoje hrvatske povijesti noseći sa sobom časne relikvije djedova:

sveto Isusovo Ime i
sveto Isusovo Srce.

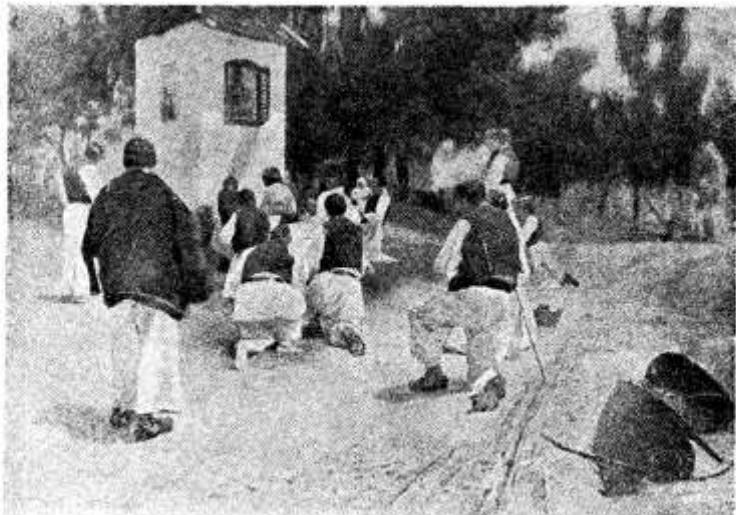
Sveto Isusovo Ime. Isus je ime kneza i vladara pravde, vjesnika pravde u miru i učitelja mira u pravdi. Isusovo Evanelje — to će reći Isusova povijest — nije drugo nego izvješaj blagovijest i pravednog mira i umirujuće pravde. Posjed vječnog kraljevstva, i ovdje na zemlji, obećan je siromasima duhom, onima, koji se ne čopore, da grabe i plijene, nego se ujedinjuju da dadnu i ostave svakom svoje; onima, koji ispunjuju pravdu.

Mi smo Hrvati narod pravde. Mi nikad nismo pljačkali. Nas su drugi pljačkali, mi druge ne. Naša je povijest niz pregaranja, borbe i patnja za pravnicu. Mi smo tražili uvijek pravdu, svoje staro pravo. Nama tuđeg ne treba, samo bi nas otrovalo. Naša himna u povijesti nije bila »Lijepa naša domovina«. Mi nismo imali vremena, da uživamo dar Božji u lijepoj domovini, jer su nam ga drugi htjeli ugrabiti. Zato smo ga branili vjerni poslanju odozgo, da svjedočimo za pravdu.

I On je svjedočio i umro za pravdu. Isus Krist, Gospodin. Zbog toga je Isus nama bio tako blizu, i On i njegovo Evanelje. Čim smo ga upoznali, još tamo u zoru naše povijesti primili smo krštenje i razumjeli mironosni pohod njegove pravde! Mi smo odmah u Njem u sklopili mir sa svim narodima na temelju pravde, i u ruke njegova Zamjenika Agatona Pape položili narodni zavjet s dvostrukim obećanjem:

da ne ćemo na druge narode navaljivati
ali da ćemo braniti svoju domovinu i mačem i ognjem.

I s jedinstvenim zaušanjem, nepamćenim u povijesti naroda, da će Božja Pravda bdjeti nad našom sudbinom i pomoći nam, da očuvamo svoju djedovinu, počeli smo živjeli vjerujući u svoju budućnost, jer »od Pape smo zato dobili molitvu, da će se za nas boriti

Pobožno i bez ljudskog obzira prigibaju pravi Hrvati u skrušenoj molitvi koljena pred Bogom svojim i časte ga

i na pomoć nam bili Bog Hrvata, kad god drugi narodi provale na hrvatsko tlo, a Pefar, Kristov učenik, da će ih obdariti pobjedom. (To nam je zabilježio Porfirogenet, car bizantski).

I eto, Bog je bio vjeran. Krist je bio vjeran hrvatskome narodu po slovu starih naših ugovora. Sve do danas... i osobito danas...

Ali ugovor još trajel. Zato je naša sudsina i naša budućnost vezana uz Isusa i uz njegovu pravdu. Da to vrijedi za sve narode, stara je istina, no moći našeg povjesnog zavjetla, vrijedi za nas na poseban i iznimnačin. I nama u uzburkanosti dogadaja i u svjetskom talasanju ne preostaju nego dva sredstva kao nada u spas

Isusova pravda i
pravedni Isus.

A koji blate, psuju, pogrdaju pravednog Isusa — a to su svi psovači; ponavljam, da to svi znaju, i molim one, koji znaju, nek reknu onima, koji ne zneju — ti, to jest, psovači i bogohulnici ne ulaze u četrnaesti vijek naše povijesti s Isusovim Imenom; ti, to jest psovači i bogohulnici, odbacuju i gaze naš zavjet s Kristom Gospodinom; ti, to jest psovači i bogohulnici, svojim psovačkim blijuvotinama prijaju najsvetiјu stranicu naše povijesti, brišu naš zavjet, oslobadaju Gospodina Boga od obveze, da nas štiti, i dovode nas na rub ponora, na obalu provalije, tik do brida bezdana i propasti. Da im se Bog smiluje, da ne pokara naroda — uđimo barem mi u četrnaesto stoljeće našeg narodnog života s Isusovim Imenom.

★

Predstavnici cijele katoličke Hrvatske okupljaju se godinice oko bož. Srca Isusova u njegovom Svetištu i Bazilici u Zagrebu

S svetim Isusovim Srcem — uči čemo u četrnaest vijek svoje povijesti. Isusovo Srce!

To je dobro srce. To je Dobrota — to je Ljubav, koja je Srce postala i među nama prebivala. To je vatreна rana Dobrote. Vatreна je rana, jer je sve ogrijao svojom toplinom: i Nazaret, i Betlehem, i Jeruzalem, i Golgotu. Dobar je bio prema svima kao i njegov Otac, koji istom zrakom svoga sunca grije i dobre i zle, i istom kišom svojih oblaka škropi njive pravednika i usjeve bezbožnika. Vatreна je rana Isusovo Srce, jer su tu ljubav naplatili mržnjom. Narod, koga je nasilito kruhovima, dignuo je na nj kamenove, a kad mu je govorio o novom životu, dao mu staru smrt — i na križ mu pribio tijelo i probio Srce.

Hrvati su narod dobrote, narod požrtvovnosti. Primali su druge i davali im kruha u svojoj zemlji. Borili se za druge i stajali u borbi kroz četvrtsta godina stalno i bolno kao obala, o koju su zapluskivali talasi osmanlijskog povodnja, koji je prijetio Zapadu. Ginuli su na granici, na Krajini, na Kordunu, rijeđili se, dok ne ostadoše tužni kostaci ostalaka nekad slavnog hrvatskog kraljevstva. Rušila se pomalo obala, izjedalo se vremenom »predzide kršćanstva«. Ali o ove stijene hrvatskih gora i psa razbio se val turske sile. Eto borili smo se za drugel — A platili su nam ropstvom — da ropstvom — što smo im mi na svoj trošak očuvali slobodu.

Ali ove su borbe i najljepši dio naše povijesti. Borili smo se naime za Krista, i njegovu i našu svetu vjeru. Dug krvi, koji je On za

nas prolio i predao, otkupili smo, kao malo tko, krvlju, svojom rođenom krvlju. Zašto su oni naši junaci svi Isusovi mučenici, mali i nepoznati, ali opet mučenici, i naša povijest je povijest mučenika, to jest ljudi, koji su Dobroti i Ljubavi i Krvi vratili ljubav i krv.

Zbog toga je nama Hrvatima Isusovo Srce blizu. Vezao nas je s Isusovim Srcem jednaki životni put i jednaka ljubav. Pa smo to ranjeno Srce zavolili. Pobožnost prema Presv. Srcu naša je pučka i opće narodna pobožnost, i njegov »Glasnik« ulazi kao dragi i rado čekani znanac u svaku poštenu hrvatsku kuću. (Ako se još nisam pobrinuo, da uđe u dom moga susjeda, to će o Božiću svakako učiniti: da što više poštenih Hrvata dođe u vezu s božanskim Srcem!) A zašto i Presv. Srce voli naš puk i jači ga u borbi i rosi blagoslovom po hrvatskim brežuljcima, koji vječno čeznu za njim.

★

Sveća hrvatska godina blagoslova Gospodnjega već pomalo zapada, tone, u prošlost, ulaže se u 1300 godišnju povijest kao blagoslov na kraju Mise. I taj blagoslov otaca oslaje. I mi ostajemo, koji ćemo taj blagoslov pohranjen u škrinji Presv. Srca ponijeti u četrnaest vijek svoga opstanka hodočasteći kroz budućnost sve do prijestolnice Države Božje.

Josip Dinko Mravak D. I.

MJESEČNI ZAŠTITNIK

Sveti Franjo Ksaver

Dršćućom rukom olvara sv. Ignacije u Rimu jedno pismo. Stiglo je nakon gotovo godinu dana vožnje iz Indije. Što li mu donosi o njegovim sinovima? Pozna odmah po rukopisu, da to piše njegov vjerni i jedan od prvih drugova Franjo Ksaver. Da, gotovo slučajno, ako ćemo po ljudsku, poslao ga je u Indiju. Već je bio određen o. Bobadilla. No kad ovaj naglo oboli, a trebalo je ići — brodova nije bilo tako često kao danas — pade izbor na Franju.

Bog je doskora pokazao, da mu je Franjo izabrana posuda, da ponese miris njegove istine daleko, daleko među mnoge narode. Već je na putovanju širio među ljudima, gdje je god mogao, radosnu vijest, da su otkupljeni, pomilovani i odlikovani, da budu djeca Božja. Već kad je prvi put zakoracio na pogansko tlo, obrati mnoštvo ljudi tim, što ga razumješe, premda on nije znao njihova jezika niti je bilo tumača, i plakahu od gauča. Zatim je prošao mnogim krajevima Indije i njezinim otocima. No Gospodin je na njemu ispunio i

onu drugu riječ, koju je o svetom Pavlu kod njegova obraćenja rekao Ananiji: »Ja će mu pokazati, koliko mu valja trpjeti za moje Ime.« (Dj. Ap. 9, 16). Da, Franjo bi doista mogao kao sv. Pavao Korinćanima pisati: Živio sam u opasnostima od divljaka, u opasnostima od poganskih svećenika i kraljeva, u opasnostima na kopnu i u opasnostima na moru, u gladu, žedi i trudu — kadkak bi mu od silnoga broja krštenja već klonula ruka — a da ne spominjem brige za sve crkve — bio je naime redovnički poglavac svih Družbinih misionara na Istru, pa je tako upravljao svim tim misijama i brinuo se za sve novokrštenike rasijane po zemlji većoj od Evrope.

I sada mu piše s misijskog putovanja s jednoga od Molučkih otoka kod Indije imenom Ternate. Tek je nedavno stigao tam, pa je već među kršćanima obnovio zapušteni kršćanski život. To je počelo djelovali i na pogane. Obračila se čak i Neahila, do nedavna kraljica i nepomirljiva neprijateljica kršćanstva, i sva se posvetila siromasima. Tako na otoku posao iz dana u dan raste. Ulo mu jave, da se preko stotinu kilometara na istok nalazi još jedan otok, također bez svjetla Evandelja. Pradavni predi sadanjih slijenovnika bili su dođuše kršteni, no kako dugo stoljećima nisu imali svećenika, posve su to zaboravili i napustili kršćanski život. Dapače postadoše ljudožderi pa za blagdane kolju i jedu svoje ostarjele roditelje. Zemlja je kod njih neplodna, podneblje nezdravo, a otokom često haraju potresi. No, tako su mislili oni, koji su to misionaru

javili, ima li nade, da će Franjo kod njih uopće štogod moći postići?

A evo, što Franjo odlučuje i što piše: »Više mojih ovdješnjih prijatelja pokušalo je sve, što se iole dalo, da me odvrate od toga putovanja. No morali su uvidjeti, da ni njihove molbe ni suze ne mogu ništa.

U zemlji, u koju idem, čekaju me strašne pogibelji. Jedna je već to, što su stanovnici tako divlji, a onda običaju u jelo i pilo umiješati otrova. Mnogi svećenici već su ustuknuli pred ovim putovanjem. Ja sam odlučio te ljudi spasiti, jer su u velikoj bijedi, a moje je zvanje to, da duše spasavam od vječne smrti. Nadam se jedino tomu i jedino to želim, dā, koliko je do mene, poslušam riječ našega Gospodina: Tko hoće da sačuva svoj život, izgubit će ga, a tko ga izgubi radi mene, sačuvat će ga.“

Nakon par dana lutanja po moru stiže Franjo do otoka. Kao zadnja kušnja njegova pouzdanja i hrabrosti leži na obali devet lješnina Portugalaca, koje su urođenici ubili i ovdje ostavili nepokojane za opomenu drugim strancima. Franjo ne uzmiče. Polazi u njihove šume i sela. I doista, pred Božjom milošću i njegovom hrabrošću uzmiče iznenađeno, prestrašeno i svladano njihovo divljaštvo i okorjelost. Kraljevstvo Božje širi se otokom. Po selima vije se njegova zastava, križ, i ori njegova himna: kršćanska istina i kršćanski život.

Franjo Ksaver nije uzmicao ne samo pred tom poteškoćom. Cio njegov misionarski život bio je samo niz žrlava i odricanja i borbe s poteškoćama. A on je ipak junački i odvažno obišao cijelu obalu Indije učeći i krsteti; kraljicu je nedoglednim morima u potrazi za dušama; obilazio bezbrojne otoke Stražnje Indije, pošao radi spaša duša sve do dalekog Japana i napokon na pragu nepristupačne Kine prinio Bogu žrtvu života za duše, koje je toliko ljubio (2. prosinca 1552).

I u svim tim poteškoćama i naporima i pogiblima Franjo nije nikada klonuo. Njega je neprestano gonila naprijed ljubav prema Isusu. Za njega je bio spremjan podnijeti sve. Pa ga stoga mnogi slikari i slikaju, kako mu iz srca bukti plamen. Plamen je to ljubavi prema Bogu, a ta je ljubav obuhvatila u njegovu srcu i sve ljudi i napunila ga nezasifnom željom, da što više duša osvoji za Krista.

Kad nama Božja volja, to jest naša svagdanja dužnost, donese teške brige i od nas traži žrlve i mnogo strpljive patnje, sjetimo se, da je to zato, jer smo i mi izabrana Božja posuda. U sebi nosimo sveti miris božanskoga života. A taj se miris najbolje širi, baš kad smo u nevoljama jaki i svi u nama vide jakost i nesavladivost toga božanskoga života. Zato jakošću i strpljivošću u ovim teškim vremenima najviše doprinosimo Božjoj slavi i presađivanju božanske klice milosti posvećne u druge.

Glasniku Srca Isusova

(O pedesetgodišnjici)

Oj Glasniče, srcu miljeniče,
našoj duši slatki razgovore,
već pedeset godinica dugih
sveto sjeme u srce nam siješ,
sveto sjeme Božjega zakona:
Kako ćemo služiti Bogu dobrom,
žarko ljubiti Srce Isusovo,
u kome je izvor svake sreće;
u sve dane štoval Majku Božju,
po kojoj nam svako dobro teče;
kako ljubiti Boga jedinoga,
dobrog Boga i bližnjega svoga,
pa životom pravednim i svetlim
po smrti si nebo zadobiti.
Stoput blago rodu Hrvatskome,
što mu tebe vječni Bog je dao.
U tebi mu dao tješitelja,
Neka vječna zato mu je hvala.
Nek usliši molitve nam žarke:
Oj, neka nam jaka tebe drži,
dok je zemlje i ovoga svijeta!
Nek ti dade pomoći preobilnu,
da sve ono mogneš izvršiti,
za besmrtnе što si naše duše
izvršiti dično namislio.
Nek ti dade svoga blagoslova,
da sve sjeme, što si zasijo ga,
što ga siješ i što ćeš ga sijal;
nauk sveti a u naše duše,
u dan želve veliki i sveli
dade svoga ploda obilnoga.
Oj, Glasniče, srcu miljeniče,
našoj duši slatki razgovore!
Naprijed sretno! — svatko tebi kliče.
Naprijed smjelol širi svuda slavu
Boga našeg i njegove Majke;
sve nas vodi u lijepo nebo!
U tom radu Bog te neka štiti
kako dosad tako i dovijeka.

Lončar Ivan

Izlazio je dugo očekivani

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA GODINU 1942.

Cijena 15 Kuna (s poštarinom 17 Kuna)

Redovnički život

Glasoviti njemački pisac odgojnih djela Förster piše, kako je susreo bogata, inteligentna mladića, koji je propulovao mnoge zemlje. »Kad ste bili najsretniji?« pitao ga je Förster. »Kad sam bio bolestan od tifusa i ležao u bolnici časnih sestara.« Tako je odgovorio mladić pa dodao: »Časna sestra imala je i drugih bolesnika, ali ipak uvijek vesela i vedra lica s neopisivom ljubeznošću služila je svima. Ja le časove smatram najsretnijim u svom životu.«

Danas ima katolička Crkva na tisuće raznih redovnika i redovnica u svim zemljama svijeta, a svi oni imaju zadaću da vesela i vedra lica služe svima. Pa to u ogromnoj većini i čine redovnici i redovnice. Oni drže nebrojena sirotišta i bolnice, oni otvaraju škole po selima i gradovima, oni su neumorni propovjednici sve do skrajnih granica Azije i Amerike. Redovništvo je cvijet katoličke Crkve, ono je stalež, u kome se po dužnosti mora nastojati oko duhovne savršenosti i penjali na najviše vrhunce svetosti.

Starodrevna je to obitelj, koja se može podižiti da svoju lozu vuče od apostolskih vremena. Odmah u prvim stoljećima kršćanstva postojali su u katoličkoj Crkvi asceti i pustinjaci, koji su nastojali, da doslovno ispune Isusov savjet: »Ako hoćeš da budeš savršen, idi, prodaj sve, što imaš, i daj siromasima, pa ćeš imati blago na nebu« (Mt. 19). »Ne shvaćaju svi ove riječi, do onih, kojima je dano. Ima ih, koji se odriču ženidbe poradi kraljevstva nebeskoga. Tko može shvatiti, neka shvatí« (Mt. 19, 12).

Prvi redovnici samostanci spominju se za vremena sv. Pahomija, koji je umro g. 346. Na evropskom zapadu poče osnivali redovničke samostane opat Ivan Kasijan (+ 435) i sv. Benedikt, koji 529. sagradi glasoviti samostan Montecassino, i taj posta kolijevkom benediktinskoga reda.

Velike prednosti i dobra imaju duše, koje se posvećuju Bogu u redovničkom staležu. Redovnik rjeđe pada u grijehu, a ako pane, brže se diže; lakše se moli, a više pokore čini; manje ima briga, a veću nagradu na nebu. O njima veli Isus one divne riječi: »I svaki, koji oslaví kuću ili braću ili sestre ili oca ili polja poradi mogu imena, primit će stoput onoliko i baštinit će život vječni« (Mt. 19). Tri su posebna zavjetla, koja polaze svaki redovnik, a to su zavjet dragovoljnog siromaćstva, čistoće i posluha pa ih ti kao tri zlatna čavla prikivaju uz Krista tako, da oni na posebni način mogu reći: Mi smo Isusovi, a Isus je naš.

Zato redovništvo daje najviše svetaca katoličkoj Crkvi. Sv. Te-rezija, sv. Margareta, sv. Klara, sv. Angela, sv. Franciska, sv. Marija Magdalena de Pazzi i mnoge druge svtice bile su katoličke redovnice i kao takove popele se na vrhunce savršenosti. Veliki biskupi i crkveni oci bili su redovnici i osnivači Redova: sv. Atanazije, sv. Ivan Krizostom i sv. Grgur. Glasoviti crkveni naučitelji bili su opet većinom redovnici kao sv. Bernardo, sv. Bonaventura, sv. Albert, sv. Toma Aquinski, sv. Alfonzo, sv. Petar Kanizije i sv. Robert Belarmin. Veliki

misionari i širitelji vjere kao sv. Augustin u Engleskoj, sv. Bonifacije u Njemačkoj, sv. Ćiril u Moravskoj, sv. Franjo Ksaver u Indiji i Japanu, bili su redovnici. Ogroman broj svetih djevica odgojio se u redovničkom staležu. Nepregledni nizovi svetih mučenika opel su iz redovništva.

Isus je na polasku iz ovog života govorio svojim učenicima: »Ovo je moja zapovijed, da se ljubite među sobom, kao što sam vas ja ljubio« (Iv. 15). Ovu krepot ljubavi bližnjega ponijeli su redovnici i redovnice diljem cijelog svijeta i prenose iz stoljeća u stoljeće.

Samo u Francuskoj redovnici su rasadili i obradili trećinu njezinog nekoć divljeg zemljišta, a tri osmine njezinih gradova i sela razvilo se oko samostana. Tako su redovnici sačuvali narod od glada i naučili ga na ustajan i koristan rad.

Dijeljenje milostinje spada među važne dužnosti redovnika, a oni su to činili obilno i velikodušno. U italskim samostanima srednjeg vijeka blagovahu danomice tri siromaha s opatom za istim stolom jednaku hranu. Manastir Sveti Rikvier hrano je pod opatom Angilbertom dnevice 300 siromaha, 150 udovica i 60 klerika. Adalber, opat u Korveju, osiavio je pravilo: »Svaki dan neka se razdijeli sirotinji 45 kruhova od 3 1/2 funte i 5 pšeničnih kruhova.« Sveti Benedikt dao je pravilo cijelom svome redu: »Svaki hodočasnik, naročito ako je siromah, mora biti dočekan kao sam Krist. O tom piše povjesničar Montalembert vrlo pohvalno i veli: »Nikada se nije nikoga zapovijed savjesnije vršila od ove.«

Sv. Bernardo iz Menthona (+ 1081) uredio je dva gostinjca na alpskim prelazima Velikog i Malog sv. Bernarda i povjerio ih redovnicima sv. Augustina, da se brinu za hodočasnike i putnike, koji su većinom putovali u Rim. Tako su ovi redovnici svake godine prehranili na tisuće putnika i mnogim spasili život u alpinskoj vijavici i snijegu. Ovakovih je gostinjaca bilo na hiljadu. Sama pariska biskupija imala ih je krajem 14. vijeka oko pedeset. Kod nas je ovakav samostan pod imenom svelog Nikole bio na planini Gvozdu, a osnovao ga je Ivan Frankopan g. 1530.

Za vrijeme glada hrano je samostan Clairvaux dnevno po 2000 siromaha. Ovi su redovnici mnogo drugima pomagali, a sami su vrlo priprosto živjeli. Mesa se nije jelo. Njemački Viteški Red imao je među svojim pravilima, da svaki deseti kruh pripada siromasima. Na milijune pokrivala i odijela satkano je u redovničkim tkaonicama za siromaha i bolesnike po selima i gradovima.

O časnim sestrara milosrdnicama pisao je pred nekoliko godina s pothvalom i sam slobodni zidar Julie Simon ovako: »Te sestre imadu po Evropi 2.400 kuća, u kojima uzdržavaju na tisuće bolesnika ne gledajući na nebrojene bolesnike, koje dvore po državnim klinikama i privatnim kućama. Uz to uzbajaju 185.000 djece, što po sirotištima, što po školama. U Americi i Aziji imaju 328 kuća i 3 milijuna bolesnika godišnje dobije od njih lijekove ili liječničku pomoć.«

Izgleda nam kao da još i danas vidimo Krista, gdje obilazi cijelim svijetom i čini djela milosrđa. Kao da ga još danas vidimo.

po svim točkama zemlje, kako čudesno gladne nahranjuje i bolesne ozdravlja. Tako nam izgleda djelovanje redovnika i redovnica. U njima još uvijek plamti onaj ogromni oganj ljubavi, koji je Isus došao da baci na zemlju.

Zato imajmo poštovanje pred uzvišenim redovničkim staležom, jer je to jedan od najljepših uresa katoličke Crkve. I za hrvatsku količku obitelj mora biti najveća sreća i čast, ako Bog pozove kojega njezinog člana na put savjeta Isusovih. Roditelji moraju biti tada ponosni, jer im je dana prilika, da učine skupa sa njihovim odabranim djeletom nešto veliko za Boga i za domovinu. Brojni redovnički pozivi jesu mjerilo visine vjerskoga života cijelog naroda.

Nikola Buljan D. I.

ZA SVETOG OCA

DALI SU SLUŽITI SV. MISU

Dubočac: Obitelji posvećene presv. Srcu Isusovu. — 26. X. 1941.

Lag (Bogojno): Nine Pavlović, 2. III. svake godine.

Mikluševci: Društvo Apostolata Molitve — 24. III. svake godine.

Molve: Katoličke žene i Križarice — 5. VIII. 1941.

Novalja na Pagu: preč. g. Dr. Josip Palčić — 1. IV. svake godine.

Podr. Podgajci: Eva Petrović — 7. XI. svake godine.

Požega: Franciska Leš — 17. VIII. 1941.

Sumartin (Dalmacija): Ina Puratić — 21. III. svake godine.

Zagreb: Josipa Pliverić — 12. III. svake godine.

Žeževica (Orje): Djevoj. društvo Srca Isusova — 21. VII. svake godine.

OO. Trapisti iz Rajhenburga (Slovenija) nalaze se već dulje vremena u našoj državi bez krova, bez ikakovih sredstava, a želili bi se stalno nastaniti kod nas. Ti redovnici nisu nama nepoznati. Oni imaju samostan i u Banjaluci (Marija Zvjezdaja). Trapisti su sinovi sv. Bernarda. Njihovo geslo je: *Ora et labora (Moli i radi!)* Svojim pokorničkim životom, molitvama i radom oni sazivaju božji blagoslov na cijelo čovječanstvo, na sv. Crkvu, na narod i državu, a svojim životom daju najbolji primjer kako kršćanin mora spojiti rad i molitvu. Psalmista kaže: »Ako Gospodin ne zida kuće, uzalud se muče, koji je zidaju«. Božji blagoslov je zato neophodno potrebit u našem javnom i privatnom životu, a taj se postizava u prvom redu pokorom, molitvom i radom. Uvjereni smo da će dobiti hrvatski narod rado priteći u pomoć tim redovnicima, koji se nalaze u jako teškom položaju i tako će dobiti darovatelji time potpomoći vrlo dobroj i korisnoj sursi i iskazati najveće djelo milosrda.

Preporučujemo najtoplije svim našim čitateljima i ostalima te uzorne redovnike. Milodari neka se šalju na ček Uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu, br. 33896, ali na poledini čeka treba jasno označiti, da se novac šalje za OO. Trapiste iz Rajhenburga.

U SVIJETLU VJERE

63.) *Kako se obavlja devetnica u čast Petru Barbariću?*

Za to nisu propisane nikakve posebne molitve, već si svatko može izabrati molitve i koje dobro djelo, koje će kroz devet dana neprekidno vršiti. — Uvijek je dobro primiti takvom zgodom sv. Sakramente, da pobožnost bude Bogu ugodnija i prije je usliši. A što se tiče devetnice Petru Barbariću, preporuča se slijedeća molitvica, koja se inače nalazi tiskana na njegovim sličicama. (Sličice se mogu nabaviti kod Uprave Glasnika: 10 kom. za 1 Kn).

»Božansko Srce Isusovo, udostoj se proslaviti svog vjernoga slugu Petra i daj da po njegovom uzoru sve više ljubimo Tvoje presv. Srce i Tebi u čistoci tijela i duše vjerno služimo.

Nebeska Kraljice i Majko naša Marijo, izmoli svojim svenogućim za-govorom kod Boga, da Tvoje odabранo dijete bude uskoro užvišeno na čest oltara. Amen.«

64.) *Četrnaestgodišnji mladić, suršio samo pučku školu, pita da li bi mogao stupiti u Družbu Isusovu?*

Ako ima iskrenu želju, da se kao brat pomoćnik posveti Bogu u Družbi Isusovoj i obavljanjem kućnih poslova pomaže svećenicima u Družbi Isusovoj i tako služi Bogu i spasu duša, neka se obrati na: Provincijalat D. L. Zagreb, Palmotićeva ul. 33. Odatle će dobiti daljnje upute.

65.) *Kad slušam sv. Miso i prikažem je za jednu osobu, ona dobiva cijelu sv. Misu. A kad uzmem više nakana, za više osoba, da li ove osobe dobiju svaku cijelu sv. Misu kao ona jedna ili samo dio sv. Mise?*

Po sebi je sv. Misa iste neizmjerne vrijednosti kao i žrtva, koju je Krist na križu prinio Ocu. Jer je isti, koji je prinosi. Ipak, jer je Božja volja, da se ta žrtva dnevno obnavlja po svemu svijetu, zato i ne daje Bog po jednoj Misi milosti bez granica, pa je stoga dobro prisustvovati kod više Misu ili više Misu prikazati na jednu nakonu.

No Bogu se nadasve mili naša velikodušnost i želja, kojom bismo htjeli pomoći ne jednoj nego više osoba. I zato se mogu prikazati Bogu Misne, za sve, kojih se osobito tko želi sjetiti i za one, koji bi trebali naše pomoći. A koliko će Bog dati pojedincima, to moramo prepustiti njemu. A on je doista bogat, pa se ne trebamo bojati, da će jedna osoba, koju preporučimo Bogu, dobiti manje milosti stoga, što smo preporučili više njih.

66.) *Odkad imamo u selu starokatolike, puno trpimo od njih. Sad već dugo nemaju svoje misne, pa nas krive radi toga. Molim vas, što će sada biti od njih?*

Starokatolici su već od svog vrlo nečasnog početka bili kamen smutnje među vjernim katolicima. A nije ni čudo, jer svi znadu, kakvi su ljudi išli k njima. Za vrijeme Jugoslavije evale su im ruže, jer su oni dobro dolazili ondašnjim režimima, da pomoći njih rastroje i oslabje Hrvate. Sada beru plaću za svoju »nacionalnu i vjersku« revnost. Nedavno je izšla zakonska odredba, po kojoj im se zabranjuje raskapanje obiteljskih svetišta i uništavanje svetosti ženidbe, pa državna vlast ne priznaje njihove ženidbe. Da bi se sada barem opametili toliki zavedeni i vratili se natrag u krilo Crkve, koju su ostavili bilo iz prkosa bilo iz slabosti!

67.) Što je to »Sveta ura«?

Božanski Spasitelj tražio je prigodom jednog ukazanja od sv. Margarete Marije Alalok, da svake noći između četvrtka na petak bđije od 11—12 sati u noći i sjedini se tako s njegovom smrtnom mukom u Getsemanskom vrtu. Svetica je vjerno vršila taj nalog Presv. Srca Isusova i ublaživala time srdžbu Božju moću milosarde za griešnike. Za njom su se povele mnoge druge pobožne duše i tako je nastala pobožnost sv. Ure, kojoj je svrha, da tješi Presv. Srce i zadovoljava za grijehu svijeta. Najbolje je, ako iko može obaviti tu pobožnost u četvrtak navečer od 11—12 sati, kako je sam Spasitelj želio, no tko to ne može, neka si izabere u noći od četvrtka na petak bilo koji sat, koji mu odgovara, i posveti ga razmišljanju o Muci Isusovoj, navlastito o bolima prev. Srca Isusova u maslinskem vrtu. Ta se pobožnost može obavljati s duhovnom korisću i u svako drugo vrijeme i za nju nisu propisane nikave posebne molitve.

68.) Mogu li se bogati ljudi spasiti, kad Isus kaže: »Lahće će deva proći kroz iglene uši, nego bogataši ući u nebo?«

Dobra ovoga svijeta, dar su Božji. Ali ih je dao ne zato, da si ljudi prilijepi uz njih srce, nego da upravljaju njima, pomažu bližnjemu i tako odricanjem i djelima ljubavi postignu vječno blago. Ona Isusova izreka jest istočinački način izražavanja, a znači: Bogatstvo je velika napast za lude, da odvrate srce svoje od Boga i nebeskih stvari i priljube ga prolaznom bogatstvu te tako izgube nebo. »Iglene uši« izgleda, da označuju neka niska vrata, kroz koja su se deve teško provlačile.

69.) Da li će u paklu svi prokletnici trpjeti jednakе muke?

Glavna muka bit će svim prokletnicima jednak: gubitak Boga i vječne sreće u gledanju njega. Ali ostale sporedne muke, kako misle bogoslovi, razlikovat će se već prema vrsti i težini počinjenih grijeha. Isto tako u nebu imat će svi blaženici isto bitno blaženstvo: gledanje i uživanje Boga, ali k tome će pridoći veća ili manja sporedna sreća, već prema zaslugama.

U VJEĆNU DOMOVINU

POZVA GOSPODIN VJERNE PRETPLATNIKE GLASNIKA

Busija Josip, Opatija (Ludbreg). — Carić Kruno, Ogulin. — Krpan Marija, Drijenak (Klenovica). — Presv. Msgr. Pavić Matija, župnik, Osijek. — Samardžić Pavao, Grab (Jabuka na Cetini). — Vlč. g. Stoličak Stjepan, vjeroučitelj, Karlovac. — Preč. g. Vernik Leopold, župnik, Orubica.

*Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im!
Počitvali u miru!*

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA 1942.

skoro je raspačan! Tko ne želi ostati bez njega kao lani, nek se požuril! Sveopće pohvale i neprestane narudžbe najbolja su mu preporuka.

Cijena 15.— Kn (s poštarinom 17.— Kn) — Narudžbe prima:
Uprava »Glasnika Srca Isusova«, Zagreb I/147.

UZMI I ČITAJ

KALENDAR GOSPIJE KRUNICE
1942. — Cijena Kn 15.— (s pošt. 17.)
— Dominikanska naklada »Istina«, Zagreb, Kažoticev trg 4.

Opsežan je i bogat kao i uvijek, uza svu skupocu papira i tiska, što se danas osjeća. Glavni ton Kalendara uz pjesmice i članke o Gospinoj Krunici, daju mu članici o uskrsnici Nezavisne Države Hrvatske i Ustaška načela. Na njih se nadovezuju pučki običaji u južnim dijelovima domovine, pa uspomene na stare hrvatske vjere, koje pobuđuju u duši sjećanje na krštenje prvih Hrvata. Iza toga slijede brojni i raznoliki članici o kršćanskim krepostima i modernim problemima, sve opisano živim primjerima. A između tog obilnog gradiva isprepliću se nježne pjesme Majci Mariji, Božanskom Djetu, životu na selu i Božoj prirodi.

KALENDAR "HRVATSKA STRAŽA" za godinu 1942. izšao je u nakladi uprave i uredništva istoimenog tjednika za katolički dom. — Cijena 10.— Kn. Zagreb, Trg kralja Tomislava 20.

Ovaj se kalendar odlikuje bogatim i zanimljivim sadržajem. Mnoga su važna savremena pitanja obradena od priznatih stručnjaka, na društvenom, privrednom i gospodarskom području. Posebnu pažnju zaslužuju članici o hrvatskim svetilima Majke Božje. Ne manjkaju ni priopovijesti ni pjesme, a istaći treba i pobjave o gospodarstvu za pojedinu dobu godine. Oprema je lijepa, imade 176 stranica i mnogo slika.

Milan Pavelić D. i.:

POD OKOM GOSPODNIJIM

Posljednja zbirka pjesama velikog duhovnog pjesnika, koji je u ove pjesme prelio svu veličinu i nježnost svoje duše.

Cijena: meki vez 18.— Kn, s poštarinom 20.— Kn

Narudžbe prima:

Uprava »Glasnika Srca Isusova«, Zagreb I/147.

»VRTIC« mjeseciš za dobru djecu.
— Izdaje Akademija Reginas Apostolorum, Sarajevo, Stadlerova 15/I.
— Godišnja pretplata 20.— Kn.

Ovaj zbijalj u svakom pogledu prikladni listić za djecu navršio je već 10 godina svog postanka. Znao je okupiti oko sebe vrsmih suradnika i naći si velik broj prijatelja među mladeži, i zaciјelo je teško reći, koliko li je dobra učinio u nježnim djetinjim dušama. Takovi su listovi velika pomoć roditeljima i odgojiteljima, pa bi ih — a napose »Vrtic« — trebalo što više rasširiti.

O KRIŽARSKOJ VOJNJI ČISTOĆE,
Govor sv. Oca Pija XII. ženama i djevojkama Kat. Akcije u Italiji. — Preveo kan. Don Juraj Dalčić. — Str. 15.
cijena: Kn 1.50. Knjižnica »Zvijezda Mora«, Hvar.

U današnje doba razvratna živila uza svu bijedu, što prolazi svijetom, sv. Otac neustrašivo podiže glas na obranu andeoskog idealeta kršćanskog života:

»GOSPINA KRUNICA« molitvenik,
priredio O. Jordan Virculin O. P. —
Naklada »Istina«, Zagreb, Kažoticev
trg 4. — Ukriono 25 Kn.

Stovatelji Gospe radovali će se ovom novom molitveniku, koji je pravi bogati priročnik za vjerski život svakog katolika, napose pak za članove Krunicarskih bratovština. Dobro će doći i svećenicima, jer ima mnogo liturgijskih obrednih obrazaca. Molitvenik je preporučio i hrv. metropolita, zagrebački nadbiskup.

PO DOMOVINI

TREBINJA (Hercegovina) — Odatno se nismo javile, pa će Upravitelj Djevojačkih društava presv. Srca Isusova u Zagrebu možda misliti, da nas je nestalo. Ne, nije nas nestalo niti smo smalašale na započetom putu u štovanju presv. Srca Isusova, nego protiv idemo naprijed srčano. Naše djevojačko društvo povećalo se novim revnim članicama, i sve se više djevojaka zanima i prijavljuje u društvo. Mnogi su stariji dolaskom našeg novog župnika gledali malo čudno na naš rad, kao na kakvu novotariju, a bilo ih je, koji su svojim kćerkama izrijekom zabranjivali pristup u naše društvo, pače i samu pobožnost devet prvih petaka. Ali kad su se počeli pozivati blagoslovni plodovi duhovne obnove po radu našega društva, sve se promjenilo i sada uspijeva naše društvo i brojčano i apostolski sve bolje. Sve članice pristupaju redovito svakog mjeseca zajedničkoj sv. Prcišći i

stalno se brinu za čistoću i ures kuće Gospodnje. Zastave našalost još nemamo, jer je u ova skupa vremena ne možemo nabaviti. No bit će i to, kad se povrati mir i prođe kriza.

*Baža Šljaković
glavarica*

OREHOVICA. — Na Uskrs ove godine poraslo je naše Djevojačko društvo Sreca Isusova ponovno. Vlč. g. župnik Slavko Sedi primio je taj dan 40 novih članica. Rad u društvu odvija se vrlo lijepo, a mjesecni sastanci, kod kojih nam vlč. g. župnik razvija kršćanski nauk, dižu nam duše iz svagdanjih brija i poslova i vode uvijek bliže k Presv. Srcu. — Od 24. — 31. kolovoza o. g. održane su u našoj župi sv. misije, kod kojih je naše društvo na osobit način sudjelovalo, pa se gotovo cijela župa oduzvala milosti Božjoj; i duhovno se ob-

DAPCI (Čazma): Djevojačko društvo Sreca Isusova sa vlč. g. župnikom Jakopac J. i misionarima, za vrijeme pučkih misija

DAPCI (Čazma): Djevojačko društvo Srca Isusova oko misijskog križa

novila. — Naše je društvo dalo ove
godine služiti dvije sv. Mise na na-
kanu Sv. Oca, i to 10. travnja i 9.

rujna, pa će nastojati, da se taj običaj
nastavi i u slijedećih godina.

*Viktorija Kremarić
glavarica*

SRCE ISUSOVVO POMAŽE

Babina Greda: VII Zahvaljujem presv. Srcu što mi je sin ozdravio od živčane bolesti. — **Banovci:** CM Zahvaljujem presvetom Srcu Isusovu i Marijinu za ozdravljenje. — **Bapska-Novak:** MM Pomocu presv. Srca, bl. Djevice i sv. Antuna Pad. ustrajao vod četiri godine u odluci da ne ču piti. — **Brod na Savi:** BM Šim, hvala presv. Srcu Isusovu, dobio službu. — MO Hvala Srcu Isusovu i Majci Božjoj, što su nam ukazali uljehu. — **Brod na Kupi:** Zahvaljujem Presv. Srcu, Petru Barbariću i Maloj Teresiji za dobar svršetak putke škole. — **Butevac:** PK U teškoj bolesti pomoglo mi presv. Srce po zgovoru Majke Božje i drugih svetaca; oslobođula sam se velikog straha, riješila se srčane bolesti i nekoliko puta od smrtnih pogibijelj. — **Crkvar:** RM Zahvaljujem presv. Srcu za povratak muža iz rata. — **Baštan:** ZM Bio sam bolesnik na želucu i hvala presv. Srcu, pribravio. — **Dragalje:** Ti Zahvaljujem dragom Isusu u presvotarskom Sakramentu i njezi presv. Srcu, bl. Djevici i sv. Ocu Franji na svim milostima osobito na povratak zeta. — **Gor. Hunac (Brčić):** VI Primljene milosti. — **Grobnik (Svilona):** TM Primljene milosti. — MS Presv. Srcu, Majci Božjoj, Tsal., sv. Josipu i drugim zagovornicima hvala na mnogim primljениm milo-

stima. — **Igram:** TS Strelmi položen ispit pri malje i druge milosti. — **Kalinovac:** ML Zahvaljujem presv. Srcu po zagovoru Petra Barbarića za ozdravljenje i sretni povratak muža iz rata. — **Kastav:** DB Iz sveg srca zahvaljujem presv. Srcu i Kraljici svete Krunice što su mi vratile sina Živa i zdrava iz rata. — **Kassilem:** TO Zahvaljujem Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Antu za zdravlje i sretni povratak muža i za mnoge druge milosti. — **Križevci:** P Zahvaljujem Presv. Srcu na uslijedenoj molbi. — **Loran (p. Spilić):** D. Fr. I K. Zahvaljujemo presv. Srcu što smo nakon 11 godina ženidbe dobili željno očekivano prvo dijete. Isto se nisam ulazio po zagovoru Majke Božje Bistričke i za pomoć u gospodarstvu. — **Ljubuščica:** II Po obećanju da tu hodoočestit u svetištu Srca Isusova, ozdravila snuha od Blusa. — **Made:** ST Zahvaljujem bl. Nikoli Taviliću, što nam su dva brata Žive vratile iz rata i što se jedna osoba vratio ukratko poslije. — **Mališka:** KT Hvala presv. Srcu u oltarskom sakramantu, Majci Božjoj i bl. Nikoli Taviliću za primljenu milost. — **Marčani (Dabci):** KA S ulanjem i strplivošću postigao milost od presv. Srca. — **Mitrovica Hrv.**: DM Zahvaljuje za mnoge primljene milosti od presv. Srca, po zagovoru

Petra Barbarića, bl. Nikole Tavilića, sv. Franje Ksor., sv. Josipa i sv. Antuna. — **Moslavina Podravij:** PM Zahvaljuje presv. Srcu Što joj se muž vratio iz rata. — **Nijemci:** CA Po zagovoru Petra Barbarića udjelito je presv. Srcu zdravlje teško bolesnom sinu; hvala sv. Obitelji na primljenoj milosti. — MF Primjene mnoge milosti na kojima se zahvaljuje presv. Srcu i sv. Antunu. — **Petrovaradini:** NU Zahvaljujemo presv. Srcu Isusovu za mnoge milosti u poteklačima. — **Pirovac:** SJZ Za mnoga primljene milosti zahvaljujem presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj Bistričkoj i Majci Božjoj Lurdskoj. — **Podgorac Podravski:** AB Sin bio teško bolesan, neizjeđen od liječnika preporučili sam bož. srcu devatinicom i sin potpuno odravio. — **Plavna:** EK Bolovala sam od teške bolesti i odravila je pomoć prečitice Djevice, kojoj sam se zavjetovala. — **Požeška Slavija:** SV Sretno uspjela operacija. — FD Zahvaljujemo presv. Srcu Isusovu i Mariji na pomoći u velikoj nudi; našao zarudu, oslobodio se gladi. — **Punjevec (Gorjani):** GU Ne molitve moju i djece mui dobio namjerenje. — **Sarajevo:** AM Zahvaljujemo presv. Srcu Isusovu na ukazanoj pomoći — KG i M Božjem milosrdju. Gospo P. Barbariću zahvaljujemo što su nas očuvali od očite smrti kod bombardiranja. — **Sisak:** HJ Zahvaljuje Presv. Srcu, bl. Djevice i P. Barbariću za mnoge primljene milosti. — **Slakovci:** VA Kćerka se srećno povratila, hvala presv. Srcu; u-

jedno hvala sv. Josipu i sv. Tereziji na zagovorima. — **Sopjet:** OE Zahvaljujem bož. Srcu Isusovu za primljene milosti za vrijeme rata. — **Split:** MA Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu za milost povratka svog supruga 1931. — **Štrizivojna:** AL Jedna velika primljena milost. — **Virovitica:** RV Toplo zahvaljuje Presv. Srcu radi srećne vestrine i svoje udaje. — **Vrpolje:** VE Muž se s opasnog mjesto u vojski srećno povratio kući. — **Zagreb:** BV Zahvaljuje presv. Srcu za ozdravljenje djeleta. — **ĐB Zahvaljuje Bož. Srcu za mnoge primljene milosti po zagovoru P. Barbarića. — GS Zahvaljuje za mnoga primljene milosti po zagovoru P. Barbarića. — NT Zahvaljujem se Bož. Srcu Isusovu, presv. Srcu Marijinu, sv. Tereziji od M. I. sv. Antunu i sv. Nikolici za premnoga primljene milosti. — **Mi Zahvaljuje presv. Srcu za speleni život i druge milosti.** — **AK Zahvaljuje presv. Srcu Isusovu i Marijinu što mi je dijelo (proti liječničkim predviđanjima) zdravo. — BG Iz dubine svoga srca zahvaljujemo predobrom božanstvu Srcu Isusovu, Njegovačevu presv. Majci, sv. Josipu i sv. Antunu za mnoge milosti i mnoga iznadne pomoći u materijalnoj nevolji osobito u godinama 1940 i 1941. — O Svi Vi, koje Vas snada nevolja i lješkoba ulijetle se s posudanjem u presvelo Srcu Isusovu, koju u svebohaničku kuću za vas i željno čeka da nam pomognе.****

DAROVI

Za obnovu Bazilike presv. Srcu Isusova u Zagrebu: Bobok Josip 5 Kn; Böhm Gabrijela 1.000 Kn; Caput Manda 25 Kn; Čurić Martin 50 Kn; Dabović Božica 30 Kn; Durić Kala 40 Kn; Gecić Marija 10 Kn; Glaveš Josipa 15 Kn; Gudelj Andrija 10 Kn; Gulišek Maja 20 Kn; Horniček Jagicica 5 Kn; Horvat Petar 8 Kn; Horvatek Rudolf 10 Kn; Janković Jela 16.50 Kn; Klepac Franjo 20 Kn; Kolić Jakob 15 Kn; Košarić Kala 5 Kn; Lukaćević Matko i Mandica 50 Kn; Mandić Šolja 10 Kn; Maratović Eva 10 Kn; Marković I. 100 Kn; Matujić Ivan 10 Kn; Mihovilić N. 5 Kn; Mihaljević Kala 10 Kn; Mohorić Terezija 30 Kn; Petrović Roko 50 Kn; Plavšić Marija 10 Kn; Sabljak Marija 70 Kn; Šlipanić Anka 50 Kn; Tolj Matko 5 Kn; Vršalović Ivka 50 Kn; Vuković Amica 20 Kn; Radosavljević Matilda 5 Kn.

Za sv. Mizer: Čavar Dragulin 20 Kn; Dobrijević Mira 45 Kn; Drašinac Mira 40 Kn; Jarković Mila 30 Kn; Kezalo Ante 60 Kn; Majstorović Marko 30 Kn; Mihaljević Kala 20 Kn; Olbolt Tomo 50 Kn; Perić Ivo 90 Kn; Račić Julijana 20 Kn; Rusek Juraj 20 Kn; Šukćek Katarina 45 Kn; Skelac Manda 20 Kn; Š. K. Bosiljevo 100 Kn; Šarčević Marko 40 Kn; Tabak Iva 20 Kn; Talijančić Šolja 20 Kn; Zidovec Matica 100 Kn.

U čast presv. Srcu Isusova: A. M. Split 30 Kn; Bardečić Marija 20 Kn; Blagojević Đuro 100 Kn; Čosić Mira 30 Kn; Gudelj Andrija 20 Kn; Herceg Anastazija 10 Kn; Horvat Petar 10 Kn; Humić Valentin 10 Kn; Ilić Marija 20 Kn; Jolovanović Anka 20 Kn; Kolarčić Ivka 20 Kn; Liseč Antonija 20 Kn; Marković Eva 6 Kn; Mihaljević Andrija 25 Kn; Mihaljević Mija 25 Kn; Nagoda Terezija 50 Kn; Openčar Mira 10 Kn; Pavlin Maura 20 Kn; Pleško-Rozalija 30 Kn; Rebiffé Marija 50 Kn; Uđbinac Jaga 20 Kn; Vukančić Mija 50 Kn; Vuković Bera 15 Kn; Zogar Slavko 100 Kn.

U čast presv. Srcu Isusova, Blaz. Djevice Mariji, sv. Josipu, sv. Tereziji i slugi B. Petru

Barbariću: Gulić-Začević Ruža 20 Kn; M. K. Stupnik 10 Kn; N. N. Zagreb 25 Kn; Verđek Alojzije 35 Kn.

Za rešenje Glasnika presv. Srcu Isusova: Andrić Luka 100 Kn; Baćani Rezika 5 Kn; Duzanović Reza 5 Kn; Ficko Anka 500 Kn; Grković Mijo 50 Kn; Gurzulović Rozalija 15 Kn; Igarić Terezija 10 Kn; Jakobović Marija 5 Kn; Jakopović Marija 35 Kn; Kovacević Antun 20 Kn; Kožarić Dr. Milorad 15 Kn; Lovrek Šljemeš 5 Kn; Matosić Liza 20 Kn; Müller Otilija 100 Kn; Nemec Marija 70 Kn; N. N. Pišćomeč 10 Kn; Očić Evica 100 Kn; Sokolac Ana 100 Kn; Štadić Viktorija 10 Kn; Tobak Eva 10 Kn; Vrachek Adela 10 Kn; Vrbanić Amalija 20 Kn; Vrbanić Petra 10 Kn.

Za blag. sv. Antunu: Ferković ud. Marija 20 Kn; Gudelj Andrija 20 Kn; Müller Matilda 15 Kn.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Arnold obitelj 100 Kn; Badurina Cvijetko 20 Kn; Barić-Valežić 30 Kn; Cvijetićanin Dragica 30 Kn; Čosić Amica 100 Kn; Cubanec Franjo 25 Kn; Dobrovićević Mira 25 Kn; Drašinac Pava 20 Kn; Durić Kala 40 Kn; Gradinić Kalica 15 Kn; Gudelj Andrija 50 Kn; Horv. Draža 20 Kn; Ivančević Marija 50 Kn; Ivančević Marijan 50 Kn; Jakobović Marija 20 Kn; J. R. Zagreb 100 Kn; Kalenčić Elizabeta 30 Kn; Kliser Marija 10 Kn; Mirončić Eva 30 Kn; N. N. Zagreb 100 Kn; Pečanić Julijana 50 Kn; Petrović Roko 50 Kn; Pinjak Stojan 50 Kn; Rukavina obitelj 30 Kn; Š. H. Vrapčić 50 Kn; Š. V. Hristić 20 Kn; Š. Vlahović Sabina 20 Kn; Škelac Manda 80 Kn; Vrbešić Anna 20 Kn.

Za ulje »Vječnog svjetla: E. F. Zagreb 30 Kn.

Za Malo sjemenište u Travniku: Planinaj Dr. Dragulin 100 Kn.

Za gradnju Svetilta sv. Josipa na Jordancovcu: Mandić Šolja 10 Kn.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

Dijecezanski proces za beatifikaciju Sluge Božjega Petra Barbarića vodio se je u Sarajevu. Dne 7. srpnja 1941., kako je to donio Glasnik Srca Isusova u br. 9, str. 275, službeno je objavljen taj proces. I otada po Crkvenom Zakoniku prestaje obaveza prisege, položene o čuvanju tajne, kako za same suce i ostale službenike Suda, tako i za sve preslušane svjedoke, u odnosnim parnicama o istraživanju spisā, neiskazivanju štovanja i glasu svestnosti i kreposti Sluge Božjega Petra Barbarića.

Budući da se izvorni zapisnik cijelogova procesa mora ponovo čuvati u sarajevskom nadbiskupskom arhivu, zato ga valjalo prepisati rukom. (Isp. kan. 2054 i 2056 § 1 Crkvenog Zakonika); — prepisivanje na stroju nije dopušteno. Sarajevski crkveni sud imenovao je pet prepisivača. Prije nego su ovi započeli svoj rad, zakleli su se, da će točno i vjerno prepisivati, a kako su svršili posao, imali su opet pod zakletvom izjaviti, da su zaista točno i vjerno prepisali.

Posebni crkveni Sud imenovan je od sarajevskog nadbiskupa Dr. Ivana Ev. Šarića. Ovaj se crkveni Sud sastojao od jednog suca delegata, dva suca prisjednika, jednog promicatelja vjere i jednog bilježnika. Držao je 76 sjednica i to prvu dne 16. prosinca 1938., a zadnju dne 7. srpnja 1941. U 69 sjednica ispitano je 28 svjedoka. Cijelo prepisano gradivo procesa obuhvaća 2013 stranica na posebnom jakom papiru, veličina 26 × 20 cm.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARIĆA

1197. — 1199. Kotor-Varoš (banjal. bisk.): Noge su me boljele od koljenja do stopala; nijesam mogla nikud s mjestom. Moj svak, koji prima Glasnik Srca Isusova, čitao je u njem mnoge milosti po zagovoru Sluge Božjega Petra Barbarića dobivene, pa me potaknuo, da se i ja utečem zagovoru Petrovu, što sam i učinila i hvala Bogu ozdravila sam. A. Z. — Moja majka teško oboljela i ozdravila. Z. A. — Na mnogim milostima i primljenim darovima po zagovoru Sl. B. Petra Barbarića zahvaljuje od svega srca. S. P. — 1200. Vukovar (dakov. bisk.): 25 godina mi je. Imala sam jaku kroničnu upalu bubrega uslijed porodača pune dvije godine. Išla sam doktorima, u

Vukovar, Osijek i Zagreb kod prof. Ivančevića; svšu ovi kazali, da je bolest neizlječiva i da ne smijem više nikad rodit, imala sam mnogo bijelančevine i veliki pritisak krví. Ležala sam u bolnici u Vukovaru 8 dana, u Osijeku 3 nedjelje. Dieta i mnogi liječnici nisu ništa koristili. Ove g. 1941. oko sv. Josipa obećala sam zavjet Petru Barbariću, da će doći na njegov grob, platit sv. Misu, ispojedit se i pričestit se, postila sam 9 srijeda i još jednu devetnicu za ozdravljenje i sretan porodaj. Kad je završila devetnica od 9 nedjelja — pri tom niješam uzimala nikakovih lijekova, dala sam se pretražiti u Vukovaru od Dr. Stojanca; taj je izjavio da ne nalazi više nikakvih tragova upali bubreg. Isti me je već prije liječio u istoj bolesti i izjavio, da je stvar vrlo teško liječiva. Neobično se začudio, kad je video, da je bolest nestalo traga. Zadnja pregledba je bila u petak 4. srpnja. U nedjelju 13. srpnja došla sam u Travnik, da se zahvalim Petru Barbariću. Ž. L. — 1201. S i k i r e v c i (dakov, biskup.): Ozdravljenje bolesne noge. M. L. — 1202. O s i j e k (dakov, biskup.): Sretan porod. A. J. — 1203. P o d g a j c i (dakov, biskup.): Ozdravljenje. R. i M. L. — 1204. S v. D u r a d ž. Podgajci (apost. administr. Sjever Slavonije): Razne milosti. K. G. — 1205. N o v i J a n k o v c i (dakov, biskup.): Sretan povratak muža iz rata. — 1206. S i r o k o p o l j e (dakov, biskup.): Velika milost. E. D. — 1207. V r a p Č e (zagreb, nadb.): Osobita milost. S. H. — 1208. Z a g r e b : Mnoga dobra i milost. V. P. — 1216. F o j n i c a (saraj. nadb.): Mnoge milosti. K. I. — 1217. Uslišana sam u velikoj stvari. A. B. — 1210. Z a g r e b . Sretno položio ispit. G. B. — 1211. B j e l o v a r (zagreb, nadb.): Već prije sam dobio mnoge milosti po zagovoru Sluge Božjega Petra Barbarića. I sada kao vojnik utekao sam se njegovu zagovoru i mnoge sam opet milosti dobio N. N. — 1212. S a r a j e v o . Olakšica u duševnoj teškoći. J. R. — 1213. V e l e š e v a c (zagreb, nadb.): Sretno mi se sin vratio F. Č. — 1214. I v a n k o v o (dakov, biskup.): Velike milosti na zagovor Petra Barbarića. J. K. — 1215. Z a g r e b : Velika milost. V. P. 1216. — F o j n i c a (saraj. nadbiskup.): Mnoge milosti. K. I. — 1217. Ž u p a n j a (dakov, biskup.): Sini mi ozdravio. K. Š. — 1218 i 1219. G l a m o ĉ (banjal. biskup.): Sretan porodaj. L. T. — Sretno ozdravljenje bolesti u nogama. I. M. — 1220. Đ e l e t o v c i (dakov, biskup.): Ozdravila. K. V. — 1221. D u r d a n c i (dakov, biskup.): Zahvaljujem zagovoru Petra Barbarića za povratak mojih iz rata i za zdravlje. — 1222. D a k o v a ĉ k a S a t n i c a (dakov, biskup.): Mnoge milosti. A. V. — 1223. G a r e ř n i c a (zagreb, nadb.): Dijete mi ozdravilo. Zahvalna majka. — 1224. Z a g r e b : Ozdravljenje i braćna sloga. P. R. — 1225. F i n t b e k (Njemačka): Sada radim ovđe, a meni je naš velečasni iz Strizivojne poslao sličicu Petra Barbarića. I njemu sam se preporučila, jer su me ruke ruko boljele. Izmolila sam tri devetnice. Dne 4. listopada sam dovršila zadnju devetnicu, a 5. listopada evo javljam, da sam uslišana. Molim, da metnete u Glasnik Srca Isusova i moje ime i prezime, neka svako zna, da je istina. Katica Dušović.

Tkogod još nema, neka naruči prekrasni životopis:

P E T A R B A R B A R I Ć • Priredili:

Puntigam - Vanino.

Velika knjiga u 8°, strana 310. — Cijena:
meko vezano 30.— Kn, s poštarnicom 33.— Kn;
tvrdi vezana 45.— Kn, s poštarnicom 48.— Kn.

Na čelu je knjige krasna slika Sluge Božjega Petra Barbarića, te diljem cijele knjige mnoštvo slika, koje objašnjuju živo i opise. Knjiga je razdijeljena na 44 poglavlja. U zadnjem poglavljiju napisano je 50 raznih milosti, koje je Bog udijelio ljudima po zagovoru Petrovu.

Narudžbe prima: UPRAVA »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, ZAGREB I/147,
NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA

Važno za sve preplatnike!

Preplata za »Glasnik Srca Isusova« u god. 1942.

Nezavisna Država Hrvatska (ček, račun br. 33.896)	Kuna 20.—
Italija (ček, račun Venezia 9-8720)	Lira 12.—
Mađarska (ček, račun Budapest 59.682)	Pengö 3.50
Amerika (USA)	Dolar 0.50
Za sve ostalo inozemstvo protuvrijednost od	Kuna 40.—

Cijene Kalendara Srca Isusova i Marijina 1942.

Nezavisna Država Hrvatska	Kuna 15.—
Italija	Lira 8.—
Mađarska	Pengö 2.—
Amerika (USA)	Dolar 0.50
Za sve ostalo inozemstvo protuvrijednost od	Kuna 20.—

U okupirane krajeve slat će se Kalendar ove godine samo po narudžbi i za unaprijed poslani novac.

Ovom broju Glasnika priložen je ček za slanje preplate. Upozoravamo cijenjene preplatnike na **nove cijene!** Istim čekom, kojim se šalje preplata može se slati novac za molitvenike i knjige. Narudžba se napiše na poledici čeka.

**Dužnici! Pošaljite što prije svoj dug, za koji ste primili
već više opomena!**

UPRAVA

NAJLJEPŠI MOLITVENICI!

SRCE ISUSOVO, SPASENJE NAŠE

Osmo izdanje • Stranica 576.
Najrašireniji hrvatski molitvenik. Osim pouke o pobožnosti prema Presv. Srcu Isusovu, sadrži sve ostale potrebne molitve i litanije, sā raznim djevelnicama, 162 prigodne pjesme itd.

Cijena:
obični uvez Kn 30, s pošt. Kn 33;
platno zlat. Kn 60, s pošt. Kn 63;
umjetna koža zlatorez
Kn 100, s pošt. Kn 105.

Na svakih 10 primjeraka dobije se jedan na dar i ne plaća se poštovina. Napomena. Cijene su opet izmjenjene. Prisiljeni smo bili to učinili radi vrlo osjetljivog poskupljenja uveza, radne snage i papira. Narudžbe prima:

UPRAVA »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, ZAGREB I/147.

SRCE ISUSOVO, UFANJE NAŠE

Druge izdanje • Stranica 320.
Lijepi i ukusno opremljeni molitvenik za one koji slabu vide. Slova su velika i izrazita. Format vrlo zgodan. Imade sve potrebne molitve i litanije.

Cijena:
obični uvez Kn 22, s pošt. Kn 24;
platno zlat. Kn 35, s pošt. Kn 37;
umjetna koža zlatorez
Kn 70, s pošt. Kn 72.

Sadržaj »Glasnika Srca Isusova« 1941.

MJESECNA NAKANA

Da se gorljivije štuje Kraljica sv. krunice (<i>I. Nikolić D. I.</i>)	"	290
Da se vjernici dobro pouče u kršć. nauku (<i>M. Jović D. I.</i>)	"	186
Da svi cijene u sebi i drugima milost prosvetnu (<i>A. Hercegović</i>)	"	218
Da svi treznje i priproatje žive (<i>m. d.</i>)	"	138
Milost Sv. Krsta djeci koja prerano umiru (<i>P. Gärtler</i>)	"	155
Obitelji, koje zadesiše javne nesreće (<i>N. Buljan D. I.</i>)	"	74
Papa pokazuje put k miru (<i>Stj. Zec D. I.</i>)	"	43
Papi u pomoć	Strana	2
Procvat krič života u župi (<i>Leopold Rusan</i>)	"	106
Za dječake, koji žele postati svjetovni ili redovnički svećenici (<i>I. Nikolić D. I.</i>)	"	250
Za mornare i one, koji se brinu za njihove duše (<i>I. Nikolić D. I.</i>)	"	314
Za one, koji vrijedaju Boga riječu, pisanjem i djelovanjem (<i>P. Ribinski D. I.</i>)	"	346

MJESECNA OBNOVA

A Isus je štio (<i>B. D. I.</i>)	"	76
Ljudi od onoga svijeta (<i>D.</i>)	"	197
Isus Spasitelj (<i>P. Ribinski D. I.</i>)	Strana	8
Mali adventi (<i>R. D.</i>)	"	349
Ne reci (<i>Josip Dinko Mravak D. I.</i>)	"	318
Spasitelj svijeta siromašan (<i>P. Ribinski D. I.</i>)	"	49
... te se posve istrošilo (<i>J. D. Mravak D. I.</i>)	"	160
Tvoje uskrsnuće (<i>P. Ribinski D. I.</i>)	"	111
Večer u molitvi (<i>m.</i>)	"	236

HRVATSKA SVETA GODINA

A gdje je tvoja krunica (<i>J. D. Mravak D. I.</i>)	"	292
Majke, vodite djecu k Isusu (<i>I. Jäger D. I.</i>)	"	140
Moćnici Hrvatske grude (<i>J. D. Mravak D. I.</i>)	"	324
Molitva jutra	"	192
Naše majke (<i>D.</i>)	"	224
Neporočan čuvaj svoje krštenje (<i>M. D. I.</i>)	Strana	12
Obiteljski oltar	"	85
O narodu, koji hvali Isusa (<i>Josip D. Mravak</i>)	"	354
Raspeti Krist hrvatskom narodu (pjesma M. Delnikov)	"	157
Što misliš, hoće li oživjeti kosti ove? (<i>M. D. I.</i>)	"	52
Uskrs bez uskrsnuća (<i>m. d.</i>)	"	109

MJESECNI ZAŠTITNIK

Sveta Agneza (<i>Stj. Schmidt D. I.</i>)	Strana	21
Sveti Franjo Asiški (<i>Stjepan Schmidt D. I.</i>)	"	298
Sveti Franjo Ksaver (<i>Stj. Schmidt D. I.</i>)	"	358
Sveti Ignacije Antiohijski (<i>Stj. Schmidt D. I.</i>)	"	44
Sveti Ignacije Lojola (<i>A. Bn.</i>)	"	195
Sveti Jeronim (<i>Martin Mihoković D. I.</i>)	"	258
Sveta Lidvina (<i>Stj. Schmidt D. I.</i>)	"	117
Sveti Lovro (<i>Mim.</i>)	"	220
Sveti Martin (<i>Martin Mihoković D. I.</i>)	"	319
Sveti Pavao (<i>A. Bn.</i>)	"	158
Sveti Toma Akvinski (<i>I. K. D. I.</i>)	"	83

RIJECI ŽIVOTA VJEĆNOGA

Blagoslovljena voda (<i>P. Gärtler D. I.</i>)	"	328
Jedinoroden Očevo Sin (<i>P. Gärtler D. I.</i>)	"	265
Kraljevstvo tmine (Zli dusi) (<i>P. Gärtler D. I.</i>)	"	144

Nebeska vojska [Andeli] (P. Görtler D. I.)	Strana	119
Otec na nebu (P. Görtler D. I.)	"	90
Presveto Trojstvo (P. Görtler D. I.)	"	23
Riječ tijelom postala (P. Görtler D. I.)	"	286
Slika i prilika Božja (P. Görtler D. I.)	"	172
Spasitelj svijeta (P. Görtler D. I.)	"	238
Svemogući Bog (P. Görtler D. I.)	"	57
Tama na zemlji (P. Görtler D. I.)	"	202

POUKA

Djecu k Isusu (I. Jäger D. I.)	"	190
Došla k sebi (Dar)	"	327
Glasnik u novoj Hrvatskoj	"	154
Jedan više... Recens S. I.) (Enlokita)	"	46
Jedino smrt (I. Jäger D. I.)	"	226
Kroz teški život s Presv. Srcem Is. (F. M.)	"	205
Krv oko jaslica (M.)	"	15
Lako je reći (I. Jäger D. I.)	"	261
Naša Bazilika	"	283
50 godina u službi Srca Isusova	"	6
Pijo XII. na vjećni spomen (Pismo Sv. Oca, hrv. prijevod)	"	281
Pismo dobroim roditeljima (A B-n.)	199, 234, 254, 300, 332,	352
Pismo Sv. Oca, kojim podiže svetište Srca Isusova na čast bazilike	"	296
Potomci Sv. Triju Kraljeva (E. B.)	"	19
Po zakonima očenaša	"	54
Praznovjerje (F. Brors D. I.)	"	27
Priprava za Euharist. kongres	"	94, 124
Redovnički život (N. Buljan D. I.)	"	362
Slavlje zahvalnosti u Zagrebu (Procesija Srca Isusova)	"	231
Službenica Gospodinova	"	5
Suci na sudu (M. Škvorc D. I.)	"	123
Tko prima dijete, prima Isusa (I. Jäger D. I.)	"	114
Tko pogleda ženu s požudom (I. Jäger D. I.)	"	170
Utjeha u nevolji (R. Zabeo D. I.)	"	164
Velika je to tajna (I. Jäger D. I.)	"	87
Vrata su otvorena (Recens S. I.) (Enl.)	"	165

PJESME

Andeo (o 50 godišnjici Glasnika) (Dr. Ivan Ev. Šarić)	"	348
Evo službenice Gospodnje (Delnikov D. I.)	"	87
Glasnik Srca Isusova (I. G.)	"	8
Glasniku Srca Isusova (I. Lončar)	"	361
Gospodnje dijete; (uz 70 god. života Nadb. Šarića) (Stj. Baristić)	"	317
Klanjajte se (m.)	"	169
Papi (Lončar Ivan)	"	81
Pred jaslicama (Terezin Martenović)	"	18

RAZNO

Akcija sv. Misa za Sv. Oca	22, 62, 82, 125, 147, 208, 270, 303, 364
Darovi	34, 68, 100, 131, 149, 179, 212, 244, 307, 340, 370
Iz Kraljevstva Srca Isusova	31, 62
Petar Barbarić	35, 69, 101, 133, 134, 151, 181, 213, 214, 245, 246, 275, 310, 341, 342, 371, 372
Pokojni preplatnici Glasnika	26, 67, 98, 128, 148, 178, 207, 213, 271, 306, 337, 367
Pokojni prijatelji Glasnika	33, 63, 64, 96, 97, 128, 149
Razne vijesti	32, 63, 64, 97, 128, 148, 210, 242, 272
Srce Isusovo pomaže	34, 67, 99, 131, 178, 211, 244, 274, 306, 339, 369
U svijetu vjere (pitana i odgovori)	29, 61, 94, 126, 147, 175, 208, 242, 270, 304, 335, 365
Uzmi i čitaj (nove knjige)	30, 66, 130, 178, 338, 367
Vijesti iz Djev. društava S. I.	33, 96, 97, 130, 148, 149, 177, 271, 305, 336, 368

5. PROSINCA PRVI PEĆAK
NAKNADNA SV. PRIČEST

BOŽANSKO SRCE ISUŠOVO! Prikazujem
 Ti po BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINUL
 sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u nak-
 nadu za naše uvrede i na sve one nakane + na-
 koje se Ti neprestano prikazujuš na oltaru. Oso-
 bito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + sv. Oca Papu +
**ZA OBRAĆENJE ONIH KOJI RIJEČIJU PE-
 ROM ILI DJELOM VRIJEĐAJU BOGA I
 ŽA USTRAJNOST NOVOOBRaćENIKA+**

PROSINAC 1941.

**Članovi Apostolstva Molitve molit će u prosincu
 na ove nakane :**

1 P Eligije. Proširenje Glasnika S. I.
2 U Bibijana. Djev. duše u opasnosti
3 S Franjo Ksaver. Mjes. zašt. Naši misionari u Bengaliji
4 Č Barbara. Djevojačka društva S. I.
5 P Saba. Posv. obitelji Srcu Isusovu
6 S Nikola. Naši biskupi i svećenici	18 Č Očekivanje poroda BDM. Ljubav prema Isusu
19 P Kvatre. Vladimir. Sjemeništa
20 S Kvatre. Eugenije. Hrvati u ratu
7 N 2. ADV. Ambrozije. Zalutali	21 N 4. ADV. Toma. Obraćenje otpalih svećenika
8 P BEZGR. ZAČEĆE BDM. M. K.	22 P Zenon. Živa vjera u Hrvatskoj
9 U Petar Fourier. Zimska pomoć	23 U Viktorija. Siromasi o Božiću
10 S Prenos loret. kuće. Zrakoplovci	24 S tBadnjak Adam i Eva. Naši pok.
11 Č Damas. Sv. Otac Pijo XII.	25 Č BOZIC. RODENJE ISUSOVO. Za mir u svijetu
12 P Maksenčije. Da nestane psovke	26 P Stjepan. Naši vojnici
13 S Lucija. Zatrovani komunizmom	27 S Ivan. Vjera i čistoća mladeži
14 N 3. ADV. Spiridion. Naše škole	28 N Nedjelja Maloga Isusa. Mladenci. Hrvatske majke
15 P Irinej. Branićelli +v. Crkve	29 P Toma b. Umirući
16 U Adelhajda. Udovice i sirote	30 U David. Naši narodni i drž. vode
17 S Kvatre. Lazar. Obraćenje psov.	31 S Silvestar. Zahvalnost Bogu za nezavisnost Hrvatske

ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Polpun oprost jednog peška i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirjene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika.
ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA: Polpun oprost prvoga peška i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.